

Колекция

ЕЛИЗАБЕТ АДДАТЪР

Калпазанов

БОГАТИТЕ ЩЕ НАСЛЕДЯТ

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР БОГАТИТЕ ЩЕ НАСЛЕДЯТ

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

„Заплетена паяжина от лъжи... Завещани тайни. Търсене на незнайния наследник.“

Милиони долари ще принадлежат на човека, които успее да докаже, че е потомък на мистериозната жена на име Попи Малъри. Милиони надежди са се вселили в сърцата на отчаяни хора, всеки един от които твърди, че е потомък на Попи. Всеки един от тях е готов да извърши престъпление — дори убийство — за да го докаже. Милиони мечти, погребани в миналото, заедно с тайните на Попи, сега ще излязат наяве, ако решеният на всичко репортер успее да разбуди страшният грях, който стои зад всичко това...

„Бриляnten разказ за нашето време. Не бива да го пропускате! Интересни характери и вълнуващ сюжет... Едновременно интрига, семейна история и убийства, всичко! Заслужава си да се прочете!“

Rendez vous

„Написана чаровно, остроумно, с топлина и голяма доза напрежение. Кулминацията ще задоволи всеки читател... Точно така би трябвало да се развиват нещата в големите, блестящо написани романи.“

Rave Reviews

„Завладяващо!“

Орландо Сентинел

„Направо те поглъща! До последната страница не се знае кой е истинският наследник.“

Macon Beacon (Georgia)

„Елизабет Адлър умело е преплела семейната сага с детективския жанр. Сюжетът е увлекателен и майсторски

разгърнат. Романът е много увлекателен.“

Kirkus Reviews

ГЛАВА 1

Утринната слънчева светлина освети долината и превърна зелените цветове в златни, а Майк Престън влезе в кухнята и нетърпеливо включи кафемашината. Беше отегчен от гледката на планината Санта Инес. Той беше човек, който имаше нужда от безмилостното темпо и от агресията на Ню Йорк. Те го стимулираха. И все пак беше потърсил уединение в Калифорния, за да избяга от този същия безумен начин на живот.

Преди седем години журналистическият талант на Майк и смелото разобличаване на корупцията във високите кръгове на властта му бяха спечелили наградата „Пулицър“. Изложението за объркани и сложни машинации, за сделки с оръжия, за договори и подкупи беше довело до опозоряването и освобождаването от длъжност на един добре известен генерал, герой от войната в Корея. Двама от членовете на кабинета на президента бяха подали оставките си.

Книгата, която беше написал впоследствие, му беше донесла слава и богатство. Парите, които станаха негово притежание, бяха толкова много, колкото никой човек няма право да притежава сам, или поне той смяташе така. Пред него се беше разкрила нова кариера. Бяха го поканили като лектор в градове като Женева и в университета „Станфорд“ в Калифорния. Успехът беше променил изцяло начина му на живот и го беше превърнал в телевизионна звезда, макар той твърде неохотно да се появяваше по телевизията. И не само можеше да си позволи разточителния лукс на апартамента си в Сатън Плейс, където имаше своя собствена библиотека, облицована с дъбова ламперия и изглед към Ийст Ривър, но беше и номер едно в списъците на гостите, които всяка домакиня от висшето общество изготвяше. Не беше само и това, че всички келнери в ресторантите се втурваха да изпълняват прищевките му, но, по някаква странна, неясна за него, причина, успехът го беше направил по-привлекателен. Блестящи и красиви жени от типа на тези, които рекламират парфюми и козметика и чиито снимки се появяват във „Вог“, даваха пари на домакините на партита,

за да седнат до него на масата по време на вечерята, галеха го по ръката, усмихваха се ослепително и му хвърляха интимни погледи, докато той отпиваше от виното си. Шепнеха в ухото му предложения, които биха шокирали леля му Марта, която живееше в Мадисън, Уисконсин.

Дори Майк да не разбираше какво виждат жените в него, на леля Марта това ѝ беше пределно ясно. Чертите на лицето му бяха ясно изразени. Носът му беше счупен в детството по време на игра на тенис от една силна, но заблудена топка. Леко хлътналите му очи имаха цвета на зимното сиво море. Гъстата му коса беше късо подстригана и обикновено разбъркана, защото той имаше навик да прекарва длан през нея, когато се опитва да се концентрира върху нещо. Майк мислеше, че изглежда като трийсет и седем годишен човек, който вече е спечелил битката за слава, но леля Марта разбираше жените, които се домогваха до него. Тя знаеше, че неочакваната комбинация от външността му на шофьор на камион (височината от сто осемдесет и осем сантиметра и изпъкващите мускули) с интелигентността, културата и чувствеността му разтопява сърцата на жените и кара коленете им да треперят. И ето, че към това сега се добавяше и световният му успех. Майк Престън беше име, което можеше да отвори всяка врата.

Майк си беше спечелил репутацията на човек, който може да види какво се крие зад известната на обществото фасада от власт и величие, да види чувствата, които изгарят човека отвътре и го карат да върши глупости, които накрая причиняват неговото падение. Неговите три бестселъра бяха написани умело и поддържаха напрежението до последната страница. В тях загадката се разкриваше едва накрая, а въпросът беше „кой го е направил“, независимо дали той пишеше за живота на известен собственик на автомобилен концерн, за скандал в някоя корпорация или за масови убийства. Всичките му книги и статии бяха изключително популярни. Но бяха изминали две години от написването на последната му книга и той си беше обещал, че тук, в Санта Барбара, ще стигне до идеята за следващата. А ето, че беше тук от шест седмици и пишещата машина беше все още в куфарчето си, кошчето за отпадъци си оставаше празно и подът не беше покрит с отрязъци хартия. Беше станал лесна плячка на ярката слънчева светлина в Калифорния, на лазурното небе и на загорелите блондинки.

Вчерашният лосанджелиски „Таймс“ лежеше на бюрото му все още непрочетен, затова Майк го взе и излезе на терасата. Подпря се на перилата и зачете обичайните дневни репортажи, политически очерци, статии, засягащи световния тероризъм, съобщения за убийства, за обири и автомобили, за мода и храна... Бърз преглед на световните катастрофи, конфликти и нарастваща консумация в трийсет страници...

Хвърли вестника на земята и го загледа с отвращение... Беше си обещал, че поне два месеца няма да прочете нито един вестник, просто в защита на теорията, че това нищо няма да промени, че светът ще си бъде все същият дори той да не знае какво става в него, че нищо ново няма да се случи и той нищо няма да пропусне... Но дали беше така? Погледна отново вестника, смачкан на пода, и очите му бяха привлечени като от магнит от съобщението, обградено с черни линии в долния десен ъгъл на страницата. То изпъкваше така, все едно беше написано с яркочервени букви, и гласеше:

„ИЗДИРВА СЕ НАСЛЕДНИК!

Като служител на правосъдието в Женева, занимаващ се с наследствени дела, търся дъщерята на Попи Малъри, родена на 15 юни 1880 година в Санта Барбара, Калифорния, и починала на 15 юни 1957 година във Верона, Италия. Ако дъщерята е мъртва, тогава нейното потомство, което да наследи имението и парите на Попи Малъри.

Моля, адресирайте информацията до адвокат Йоханес Либер, улица Гарона 14 в Женева, Швейцария, или се обадете на телефон 73-63-03.“

Майк забрави за включената в кухнята кафемашина, забрави лазурните небеса и блондинките, които съблазнително се изтягаха на плажа под ярката слънчева светлина. Разпознаваше добрата история веднага щом тя попаднеше пред погледа му. Знаеше, че не би могъл да пропусне тази. Името на Попи Малъри беше обвито в мистериозност и интриги. Можеше да си представи как стотици отчаяни хора ще отговорят на тази обява.

Загледа се в морето и се опита да си представи поради каква причина Попи Малъри, родена тук, в същата тази страна, е умряла самотна в Италия, толкова далеч от дома. И защо дъщеря ѝ не е заявила за себе си и не е потърсила наследството през всичките тези години. И кой ли, ако дъщерята е мъртва, ще наследи богатството? Имаше само едно място, откъдето би могъл да получи информация. Погледна часовника си и пресметна, че в Европа сега е около четири и половина следобед. Вдигна телефонната слушалка и набра номера на адвокатата Либер в Женева.

Господин Либер явно беше изтъкнат адвокат, който се занимаваше с особено важни дела, защото трябваше да се обади три пъти на секретарката му, за да я убеди да го свърже с него. И успя само защото подчерта особено ясно познатото на всички име — Майк Престън.

— Майк Престън? Авторът на „Има ли изход за Робелард“? Книгата ви много ми хареса, сър — поздрави го Либер. — Беше най-доброто журналистическо проучване, което някога съм чел. Разбира се, всички ние подозираме, че има незаконни поглъщания на фирми, и хора, които използват поверителна борсова информация, за да го постигнат, но трябва да има хора като вас, които да проучат нещата и да ги направят обществено достояние. А също така да назоват престъпника ясно и категорично. Поздравявам ви, сър, за вашата смелост да се захванете с това, а също и за успеха, който постигнахте.

Майк се усмихна.

— Благодаря ви, мистър Либер. Винаги се радвам, когато се запозная с мой почитател. Но аз самият ви се обаждам с надеждата да се сдобия с малко поверителна информация. Относно Попи Малъри.

— Да не би да сте роднина? Или имате някаква нова информация по въпроса? — Изведнъж тонът на Либер се беше променил и беше станал изцяло делови.

— Не, сър. Аз съм просто писател, който е по следите на увлекателна история. Питам се дали можете да ми кажете коя е била Попи Малъри и колко струва нейното имение.

Настъпи дълга тишина, а после Либер каза:

— Не съм сигурен в етичността на подобен разговор, мистър Престън. Трябва да мисля и за клиента си.

Майк нетърпеливо прокара длан през косата си.

— Тъй като наследникът все още не се е появил, имате ли, в такъв случай, клиент? Сър — добави той умолително. — Току-що казахте, че съм свършил много добра работа в случая с Робелард. Може би ще успея да свърша толкова добра работа и за вас в случая с Попи Малъри. Аз съм точно тук, в Санта Барбара, където е започнало всичко, и мога да проуча някои неща за вас. Можем да си помогнем взаимно. Аз ще разнищя историята на Попи Малъри за вас и ако намеря наследника — или наследницата — ще напиша книга. Ако не успея или ако наследникът се намери лесно и няма никаква загадка и мистериозност в историята, тогава няма да има книга. Какво ще кажете?

— Ами... — В гласа на Либер все още се долавяше предпазливост и Майк смръщи вежди. Изведнъж почувства, че иска да проучи този въпрос повече от всичко на света. Трябваше да открие всичко за Попи Малъри, защото инстинктът му подсказваше, че има нещо повече от липсваща наследница, че в тази жена е имало нещо специално.

— Мога само да ви кажа, че имението е значително — каза Либер — и че парите също са значителни, около пет или шестстотин...

— Хиляди?

— О, не, милиона, милиона. И може би дори повече, защото още не сме пресметнали всичко.

Майк тихичко подсвирна.

— Предполагам, че работата ви няма да е лесна. Ще бъдете засипан с обаждания. Ще се появят много мошеници, които ще видят в това възможност за лесно и бързо забогатяване.

Либер въздъхна тежко.

— Това, разбира се, ще бъде проблем, но ние се надяваме, че дъщерята на Попи Малъри е още жива. Титлата „госпожа“ пред нейното име е просто форма на учтивост, нали разбирате. Доколкото знаем, Попи Малъри никога не се е омъжвала.

— Окей — каза Майк. — Ами ако наследницата е мъртва? Тогава кой ще вземе милионите?

— Кой ли наистина — засмя се тихичко Либер. — Може би никой. — Настъпи кратка пауза, а после Либер каза: — Ще ви се доверя, мистър Престън, защото вярвам, че можете да ми помогнете. Ще се радвам на вашата помощ, макар да знам, че тя би била в разрез с

общоприетите етични норми. Но пък и целият случай е странен. Завещанието на госпожа Малъри се появи на бял свят във връзка с въпроса за правото на собственост върху недвижим имот в Бевърли Хилс. Тя е починала в дома си, вила Кастелето, близо до Верона. Живеела сама от години. Очевидно не е имала нито един приятел в целия свят. Не приемала никого. Като се изключи този факт, никой от областта не си спомня нищо за нея. Узнахме за нея едва когато в офиса ни се обадиха адвокати от Калифорния, чиито клиенти искали да купят собственост в Бевърли Хилс, която принадлежала на нея. Завещанието на Попи е било подготвено от един от местните адвокати. Той бил много възрастен и небрежен, не обръщал внимание на подробностите. Имението било оставено на произвола на съдбата и постепенно се разпадало. Старият адвокат също умрял и работата му поел негов помлад колега, който се преместил в Милано и взел със себе си всички стари папки и файлове. Офисът в Милано постигнал успехи в международните дела. През 1968 година той се сля с нас. Когато възникна този въпрос с правото на собственост, претърсихме файловете и видяхме, че има неподписано от свидетели завещание, което представлява загадка. Тъй като не е подписано от свидетели, то никога не е било легализирано и може да служи само като указание кой може да е наследникът, или наследницата, на Попи Малъри. И заради това сега сме в такова положение. От нас зависи да намерим истинския наследник. И така — заключи той набързо, — Попи продължава да бъде енигма за целия свят.

— Предполагам, че обявата е пусната по целия свят — побърза да каже Майк. — Можете ли да ми кажете какви отговори сте получили досега?

Либер се засмя.

— Нека само да кажем, че вие не сте първият, който се е обадил.

— Благодаря, мистър Либер. — Майк вече беше разлистил телефонния указател на Санта Барбара и беше видял, че в него няма името Малъри. — Оценявам вашето желание за сътрудничество. Бихте ли ми изпратили факс със списъка на хората, които са ви се обадили. Обещавам да го пазя дори с цената на живота си — добави той на шега.

Когато постави обратно телефонната слушалка, знаеше точно каква ще бъде следващата му стъпка.

ГЛАВА 2

Старият папагал разроши пера, за да се предпази донякъде от влагата и студа, които се просмукваха от Гранд канал във Венеция. Те преминаваха лесно през разпадащите се, боядисани в цвят охра и замазани с хоросан стени на палацо Ринарди, проправяха си път чак до високите стени на таваните и сякаш прилепваха към избелелите копринени завеси, които бяха станали толкова тънки и крехки с времето, че можеха всеки момент да се превърнат в прах. Оперението на птицата беше единственото весело цветно петно в някога великолепно обзаведената и разточително боядисана спалня. Но днес дори неговата синя и разбъркана перушина като че ли отразяваше влагата и мрачността на ноемврийския ден.

Папагалът показва крака си изпод перушината и сковано го протегна. И ето, че смарагдите и рубините, които украсяваха пръстените, проблеснаха с изненадваща яркост. Попи ги беше поръчала при „Булгари“ и беше казала на бижутерите да използват само най-качествени камъни. И нейният домашен любимец, вече повече от осемдесет години, носеше истинско богатство на подобните си на пръчки крака. Дебелата пръчка, на която беше кацнал, беше от чисто злато, което носеше белезите на непрекъснатите му движения. В двата ѝ края имаше топки с големината на юмрук, които бяха обсипани с бижута. Огромната златна клетка имаше формата на палат от „Приказките на Шехеразада“, но извивките и арките бяха понащърбени от дългите години употреба. Клетката беше поставена върху маса в ъгъла на стаята. Сега, тъй като вече беше стар, папагалът си седеше кротко на пръчката, гледаше наоколо и чакаше Ариа — така, както преди беше чакал появянето на Попи.

От мраморния коридор долетя лекият шум от обути в пантофки крака и той вдигна глава. Дръжката на вратата, украсена със злато, изщрака и се появи Фиамета. Тя куцаше, тъй като беше болна от артрит. Остави закуската на масата, която датираше от седемнайсети век, и започна да оправя леглото. Уморените от живота очи на папагала

гледаха как старата жена подпъхва белите ленени чаршафи обратно под дюшека на покритото с балдахин легло, как издава звуци на неодобрение, като види боята, която се лющи от централната колона и прибавя нови белези към изящната украса на спираловидните орнаменти, към цветята и листчетата, които бяха издържали повече от двеста години.

— Ариа! — извика тя, хвана момичето за рамото и го разтърси.
— Събуди се!

Тази сутрин гласът ѝ звучеше различно. Тя беше възбудена от нещо. Папагалът се затътри към другия край на пръчката си и разпери криле.

— Излез, Фиамета — отговори Ариа приглушено. — Не искам да се събуждам.

— Но трябва! Днес е рожденият ти ден! — Гласът на старата жена трепереше от радостна възбуда.

Ариа се размърда неспокойно.

— Точно заради това не искам да се събуждам — прошепна Ариа, заровила глава във възглавницата. — Излез и ме остави да спя.

— Ама че ги приказваш! — Фиамета издърпа одеялото с твърда ръка.

— Ужасно е студено! — проплака Ариа и придърпа отново завивките над раменете си. — О, отиди си, Фиамета, моля те. Остави ме сама с нещастieto и тъгата ми.

Старата жена я погледна със смесица от нежност и гняв. Винаги се удивляваше от красотата на Ариа, като че ли я виждаше за първи път. Особено защото като дете Ариа не беше дори хубава. Беше изключително слаба, с огромни черни очи и гъсти извити мигли, които доминираха над малкото ѝ лице. Външността ѝ беше като на недохранено дете. Много пъти сърцето на Фиамета се качваше в гърлото от страх тя да не си счупи някой крайник, докато я гледеше как се катери по дърветата с пъргавината и сръчността на маймуна или пък докато подскача, съвсем сигурно между другото, по облите камъни, поставени напреко през потока, който заобикаляше Вила Д'Оро. Но крехкостта на Ариа беше измамна. Тя беше здрава и силна като вол, помисли си с гордост Фиамета, а беше и грациозна и лека като газела. Имаше хора, които сравняваха външността ѝ с тази на младата Одри Хепбърн, и други, които я сравняваха с класическата красота на Грейс

Кели, но това нямаше значение за Фиамета, която знаеше, че Ариа не прилича на никоя друга в света. Тя си беше Ариа, единствена по рода си и винаги вярна на себе си.

Момичето се изправи неохотно и тя подреди възглавниците зад гърба ѝ, за да ѝ бъде удобно.

— Ето, така е по-добре — каза тя, а Ариа я прегърна със слабата си нежна ръка през раменете и я целуна с обич по бузата.

— Фиамета — прошепна Ариа и усмивка озари гладкото ѝ младо лице, — за какво е целият този шум? Не съм закусувала в леглото, откакто ми извадиха сливиците на дванайсет години! — Тя се усмихваше, но очите ѝ бяха тъжни. Папагалът се плъзгаше непрекъснато по пръчката си и крещеше, за да привлече вниманието ѝ. — Лучо, саго — извика му тя, — ела при мен.

Папагалът прелетя от пръчката си до масата, а оттам до скрина с чекмеджета, откъдето с няколко подскока стигна до нея.

— Бедният Лучо — прошепна с тъга Ариа, — мисля, че тази сутрин всички усещаме много остро възрастта си. Нали така? — Той кацна на протегнатата ѝ ръка и нежно запристъпва, докато стигна до рамото ѝ, където се сгуши, опрял глава в бузата ѝ. Играеше си с ухото ѝ и издаваше тихи звуци на задоволство.

Таблата беше покрита с износена бяла ленена покривка, обточена с венецианска дантела, и върху нея бяха подредени нацърбена кристална чаша с портокалов сок, купа пресни дъхави кифлички, бучка прясно жълто масло и чинийка с яркочервения мармалад, който Фиамета приготвяше всяко лято от дивите ягоди, които растяха по хълмовете край Вила Д'Оро. Грижливо сгънат вестник лежеше до красивата синьо-бяла чиния, която беше единствената останала от порцелановия сервиз, направен специално за баронеса Марина Ринарди преди сто и петдесет години.

Ръката на Фиамета трепереше, когато вдигна вестника.

— Прочети го, мила! — възкликна тя. — Още сега, прочети го бързо!

Ариа взе вестника от нея изненадана.

— Но какво трябвала прочита... Това е само вестник, все същите новини... Да не би... някой да е умрял. — Тя се изчерви, засрамена от слабата надежда, която се беше промъкнала дори в гласа ѝ.

— Не. Не и човекът, когото имаш предвид. Но да... в известен смисъл. — Пръстът на Фиамета, разкривен от артрит, се насочи, треперещ, към долния ъгъл на страницата. Съобщението за наследника на Попи Малъри изпъкваше ясно, оброчно с черни линии.

— Е? — запита Ариа, все още озадачена.

— Но то се отнася за Попи — възкликна Фиамета. — Попи Малъри!... Не разбираш ли? Ти би трябвало да си тази наследница, която издирват, Ариа!

Ариа прочете още веднъж съобщението и този път в нея разцъфна надеждата. Ами ако беше вярно? Ако наистина беше наследницата? Това можеше да промени хода на съдбата, която беше надвиснала като дамоклев меч над главата ѝ.

Преди шест месеца майка ѝ беше казала, че парите на древното семейство Ринарди са вече изчерпани и затова Ариа трябва да изпълни дълга си и да се омъжи за богат мъж, мъж, който тя вече била избрала — Антъни Каралдо. Бяха я полазили тръпки, като чу това име. Беше вперила изпълнен с ужас поглед в майка си. Беше чула мълвата, която се носеше за Каралдо. Всички я бяха чували, макар никой да не беше успял да докаже каквото и да било. Всъщност никой не беше и опитвал. Майка ѝ беше казала, че тя не бива да вярва на клюките, защото за него приказват хора, които завиждат на богатството и успехите му.

— Помисли, момичето ми — беше казала тя, — щеше ли той да бъде най-добрият приятел на баща ти, ако това беше вярно?

Тогава Ариа си беше помислила, объркана, че е странно това, че Каралдо беше най-добрият приятел на баща ѝ. Някак си, той винаги беше там, застанал встрани, но неизменно присъстващ в живота им — фигура, скрила се в сянката, запазвайки дистанцията, но... Тя си беше спомнила дори това, че той беше държал ръката ѝ на погребението на татко...

— Не се тревожи — беше казала Франческа. — Той обеща, че ще се грижи добре за теб. Ще имаш всичко, което една жена би могла да пожелае.

— Да, жена като теб! — беше отговорила Ариа, а в очите ѝ бяха бликнали сълзи.

Майка ѝ се беше засмяла — лек, гъделичкащ, дразнещ, безмилостен звук.

— Странно, но винаги съм мислела, че Каралдо те чака да пораснеш — беше казала тя.

Разбира се, Ариа беше отказала да го направи, беше вдигнала истинска буря, беше викала и плакала, протестираща, заявявала, че не живеят в Средновековието, че майките не женят дъщерите си по този начин сега... Беше казала, че ще избяга накъдето ѝ видят очите, на милиони километри от Каралдо. Но майка ѝ беше сложила край на бурната ѝ реакция с едно съвсем простичко, тихо изказване.

— Ако откажеш — беше казала с леден глас Франческа Ринарди, — тогава не знам какво бих могла да направя.

Ариа беше втренчила поглед, ужасена, в ясните ѝ сини очи. А после Франческа беше излязла от стаята и я беше оставила да премисли още веднъж нещата.

Ариа беше разбрала правилно заплахата на Франческа. Знаеше, че тя е способна да се самоубие. За жена като майка ѝ, живот без лукса, който тя смяташе за нещо от първа необходимост, просто не си струваше да се живее. Уплашена, тогава тя беше разбрала, че Франческа не ѝ е оставила никакъв избор.

А днес беше осемнайсетият ѝ рожден ден — денят, в който щеше да се сгоди за Антъни Каралдо. Тя отново погледна обявата във вестника, обточена с черни линии.

— Попи... — прошепна тя, изпълнена с надежда. — Дали не си дошла, за да ме спасиш? Дори не знам коя си, само името ти. Попи.

— Попи — повтори Лучо. — Попи, Попи, сага. Попи, chérie, Попи, darling.

Те го погледнаха изненадани, а той кацна отново на пръчката си и продължи да крещи с дрезгавия си глас.

— Попи! — извика той отново, този път дори още по-ясно, защото си припомни отдавна забравеното име и звуковете, от които то се състоеше.

— Лучо! — извика Ариа, силно развълнувана. — Разбира се. Ти си познавал Попи. Знаел си всичко за нея! И — добави тихо тя, — ти знаеш кой е истинският наследник на Попи Малъри.

Беше пет и половина сутринта и лъскавият черен „Гълфстрийм“ на Антъни Каралдо, с неговата отличителна емблема — черен гарван в

златножълт кръг — го чакаше на самолетната писта на летище „Малпенса“ в Милано. Машините вече работеха и скоро той щеше да полети към Лондон. Дългият черен мерцедес се плъзна безшумно до него. Прозорците бяха от матово стъкло, което не позволяваше да се види кой седи вътре. Стюардът, който го чакаше на стълбата, леко и незабележимо трепна. Той знаеше, че Каралдо ще излезе от колата още преди шофьорът да е ударил спирачките и че едва ли ще има време да заобиколи колата, за да отвори вратата на господаря си.

Каралдо изкачи бързо стъпалата, които водеха към вратата на самолета.

— Добро утро, Енрико — каза той и кимна любезно с глава.

— Добро утро, сър. Капитанът е готов за излитане. Ще тръгнем, когато кажете, сър — отговори стюардът.

Каралдо кимна.

— Да тръгваме тогава.

Без да погледне повече към колата, той се настани на мястото си и закопча предпазния колан, след което вдигна първия от многото вестници, които преглеждаше всяка сутрин. Бяха във въздуха само след броени минути и когато той разтвори „Ел Джорно“, Енрико се появи с каничка кафе и чаша, поставени на сребърна табла. Наля сръчно черната течност в чашката, свикнал с мълчанието на господаря си. Знаеше, че Каралдо използва всяка минута от деня, за да поработи, и че дори сега ще провери съвестно какъв е борсовият пазар в различните държави, а така също и пазарът за произведения на изкуството. И си помисли, че Каралдо сигурно има пръст във всичко, което става по света.

Каралдо кимна, с което мълчаливо благодари за топлата напитка, и отпи от кафето. Беше смесена марка, приготвяна специално за него в Париж — гъсто, тъмно и мазно. И винаги успяваше да го приведе във форма за секунди независимо дали беше един, два или пет часът сутринта. Но тази сутрин нямаше нужда от него. Съобщението, заградено с дебели черни линии, му се стори като избухване на атомна бомба.

Попи Малъри. Гледаше като хипнотизиран името, което беше изплувало от миналото. Името, което го отнесе назад, обратно във времето, към жената, която дори не беше срещал. Но знаеше, че това име може да има разрушителен ефект върху неговото бъдеще.

Антъни Каралдо беше на петдесет и една години. Беше среден на ръст, слаб, но мускулест. Маслинената му кожа беше загоряла и през цялата година, както става само при много богатите. Имаше изпъкнали скули и широко чело и толкова прав нос, колкото може да се види само на статуите от римско време. Каралдо би изглеждал великолепно, облечен в римска тога, застанал на стъпалата на Сената по времето на Цезар, но всъщност той носеше безупречно ушити костюми: кремав ленен костюм — през лятото и тъмносин, на райета, през зимата, и винаги светлосиня риза от най-чист и фин памук. За толкова официално облечен мъж обувките му бяха ексцентрични — мокасини с пискюли от „Уестън“ в Париж. Вратовръзките му бяха дискретни, на райета или на точки, но винаги от превъзходна италианска коприна. Устата му издаваше твърдост, той рядко се усмихваше. Говореше отмерено и създаваше впечатлението, че е обмислил предварително всяка фраза. Ръцете му бяха слаби, маникюрът му — грижливо направен. Не носеше пръстени. Единственото му украшение беше часовникът, който беше изработен от злато, макар и не изцяло. И това беше от практически съображения, а не от суета.

На повърхността Каралдо изглеждаше точно такъв, какъвто беше — богат, придирчив, образован и изтънчен мъж. През последните трийсет и пет години беше направил истинско състояние, като търгуваше с предмети на изкуството. Беше се проявил и като филантроп, беше вложил голяма част от парите си, за да подкрепи големите любви на своя живот — музиката, операта, живописата.

Каралдо пътуваше по света с частния си реактивен самолет, за да извършва сам сделките си. Притежаваше луксозна, строена в началото на века, вила, разположена на хълмовете над Портофино, огромна градска къща на „Яна Микеланджело Нуонароти“ в Милано, и древен, но красиво реставриран „pallazo“ във Венеция. Имаше също къща на площад „Белгрейв“ в Лондон и постоянно нает от него апартамент в хотел „Пиер“ в Ню Йорк. Във всяко от жилищата си имаше истинско богатство от картини, скулптури и други съкровища на изкуството и всяко едно от тях беше поддържано в безупречен ред от прислугата, на която той плащаше целогодишно, без значение колко време прекарва в него.

Имаше още една къща, за която никой не знаеше — голяма, но не дотам поддържана вила в Неапол, в която той ходеше редовно веднъж

в месеца. Винаги оставаше точно два дни и две ноци, а после се връщаше към обичайния си живот в Милано.

Каралдо не беше човек, който обича живота в обществото, и не посещаваше много събирания, но го виждаха на тези от международно значение, особено на тези, които касаеха света на изкуството и музиката. Беше замесен във фестивала „Полето“ и в „Биенале“-то във Венеция. Четири или пет пъти в годината даваше разточителни приеми в домовете си — бал с маски във Венеция по време на карнавала; приятно парти, с подходящи за сезона забавления, в лятната си къща в Портофино; вечеря за ценителите на операта в Милано. Като се изключат тези случаи, неговият личен живот беше точно това — личен. Но за него, а и за начина му на живот, шепнешком се носеха клюки по баровете и кафетата на поне десетина града в целия свят.

Говореше се, че зад спокойната външност на Каралдо се крият хиляди тайни, че парите му не са спечелени единствено от търговията с предмети на изкуството, че има и други, по-страшни, да не кажем — зловещи начини, по които той прибавя нови милиони към богатството си, което пази в швейцарските банки. И че изисканият му външен вид прикрива неутолим сексуален апетит. Говореше се, че Каралдо е като направен от стомана, че продължаващите му цяла нощ любовни срещи не го задоволяват, макар да изтощават партньорките му, и още — че обича сексът да бъде груб. „Оргии“, шепнеше мълвата, „разврат“, който продължава по цели седмици с всички перверзни, които можете да си представите... Но Каралдо, винаги учтив и леко усмихнат, оставаше глух за хорските приказки. И никой никога не беше отказвал покана за неговите събирания.

Единственият човек, на когото някога се беше доверявал, беше верният му приятел Паоло Ринарди, който беше загинал трагично преди четиринайсет години. И сега никой не знаеше как точно Антъни е спечелил огромното си богатство и кой и какъв е всъщност той.

Когато блестящият черен самолет се спускаше над пистата на лондонското летище „Хийтроу“, на пода, до краката на Каралдо, лежаха куп прочетени вестници. Той смръщи вежди и постави ръка на челото си. В гърдите му пулсираше болка, прилична на малък, но много остър нож. Извади сребърна кутийка от джоба си, взе малко хапче и го постави под езика си, облегна се назад и зачака неговия ефект. Продължаваше да мисли за необикновеното съобщение. Беше

абсолютно сигурен, че ако Франческа Ринарди го види, ще заяви, че Ариа е наследницата на богатството на Попи Малъри, дори самата тя да не вярва в това. Но ако се окажеше истина, той щеше да загуби единственото съкровище, което имаше значение за него. А Каралдо не беше човек, който губи лесно.

Извика Енрико и поръча да го свържат по радиото с „Банка кредита е маритимо“ в Цюрих, Швейцария. Говори с Джузепе Алиери, президента на банката. Нареди му да използва всичките си връзки, за да получи от адвоката Йоханес Либер списък на кандидатите за наследството на Попи Малъри.

Днес Клаудия Гали ненавиждаше Париж. Мразеше неговите отдавна прекарани булеварди, обточени от двете страни с дървета, мразеше красивите парижки сгради, покритите с червени керемиди покриви и павираните вътрешни дворове, мразеше парижките кафенета и ресторанти и бляскавите витрини на магазините, където бяха изложени най-люксовите и красиви дрехи в света. Мразеше всичко, целия Париж, защото беше без пукната пара, а според нея да бъдеш без пари в Париж беше грях.

Дребна черна котка претича между краката ѝ и тя почти се препъна в нея, докато излизаше от асансьора на елегантната сграда, в която притежаваше апартамент, на улица „Фоги“. Тя ядосано ритна котката със стройния си крак, обут в изящна обувка от крокодилска кожа.

— Мръсна котка! — изсъска тя. Независимо дали беше без пари, или имаше много банкноти в портмонето, Клаудия мразеше котките.

Излезе на улицата и се спря, загледана в есенното небе. Облаците се бяха спуснали заплашително ниско. Духаше леденостуден вятър, който караше да падат и последните почернели, останали по клоните на дърветата, листа. Тя вдигна високо яката на палтото си и се сгуши уютно в нея, като поблагодари на бога, че все още има своето скъпо кожено палто. Разбира се, то не беше самурено. Палтата ѝ от самур бяха отдавна изчезнали от нейния гардероб, но поне не беше и визонено. Бобърът беше идеален компромис, що се касаеше до социалната стълбица. И, докато говорим за обществото и мястото в него, до какво беше сведен нейният живот сега.

Клаудия живееше в малък едностаен апартамент в задната част на елегантна сграда. Прозорецът ѝ гледаше към кофите за боклук. Тя предполагаше, че за тези пари би могла да намери и по-голям апартамент, но не в такъв изискан квартал. А така поне имаше приличен адрес, което също имаше своето значение. Освен това не очакваше, че ще прекарва толкова много време в жилището си. Например точно сега трябваше да приема покана след покана. Мислеше, че ще прекара Коледата във вилата на Малинков в елегантния, нов мексикански курорт Коста Карейес, а после, може би седмица или две, в имението на Листер в Гцаад, а после известно време на остров Барбадос... Но, странно, тази година поканите не дойдоха. Нейните „приятелки“ бяха разбрали, че тя се оглежда за нов съпруг, и не искаха да рискуват. Клаудия беше известна с лошата си слава и с безскрупулността си, когато се отнасяше до тези неща. Тя беше на трийсет и шест години и все още беше смятана от всички за изключително красива жена, много привлекателна, както казваха мъжете. Беше висока, със стройни бедра и високи закръглени гърди, които бяха по-големи, отколкото се смяташе за модерно, но бяха едно от най-хубавите неща в нея. Но понякога, както сега, да бъдеш много привлекателна, беше по-скоро недостатък.

Като хапеше нервно долната си устна, тя се оглеждаше за такси. Разбира се, Перлуджи ще ѝ каже, че вече не може да си позволи да се вози на таксита, но дяволите да го вземат Перлуджи. Той никога в живота си не беше се возил на метрото, така че, защо очакваше това от нея?

— Улица „Риволи“, заведението на Анжелина — каза тя остро на шофьора с надеждата, че ще намери там някого, за да може да изпие сутрешното си кафе и да изяде една малка козуначна кифличка.

На практика, шикозното кафене се оказа празно, като се изключат туристите, които заемаха две-три маси. Разбира се, помисли си кисело Клаудия, всички, които представляваха нещо в обществото, бяха в Ню Йорк за концерта на Павароти и за „модното“ парти, давано от Музея по съвременни изкуства. Тя също трябваше да бъде там, но от въздушните линии я бяха уведомили студено, че картата ѝ вече не е валидна, поради което са отменили резервацията ѝ.

Вината беше изцяло на баща ѝ! Обвини него, както правеше винаги, за своите собствени проблеми. Александър Гали беше саможив

и затворен човек, ексцентрик, който се беше отказал от семейното име Ринарди, за да приеме името на съпругата си — Гали. Беше отказал да живее във фамилната вила или в палата във Венеция, беше се отказал от собствеността и титлата си в полза на братовчед си Паоло. Клаудия никога не му прости това. Тя би могла да използва тези къщи, можеше да ги напълни със скъпи съкровища. Но когато той умря, им остави само отдалечената Вила Велата, която никой не искаше!

Тя беше втренчила печално поглед в чашата с кафе. Сложи си две лъжички от забранената захар и реши, че ще се обади на Перлуджи още един път в Ню Йорк. Щеше да му се наложи най-накрая да отговори на обажданията ѝ, макар да ѝ беше ядосан. Перлуджи никога не успяваше да ѝ устоява дълго. Той имаше нужда от нея. Нейният брат близък беше преуспял борсов агент. Въпреки че през последните месеци в пресата се бяха появили обезпокоителни репортажи относно стоковата борса, тя беше сигурна, че с Перлуджи всичко ще бъде наред. Той не би позволил нищо да се изпречи на пътя му към успеха.

Докато разлистваше страниците на „Le Monde“, за да провери как стоят нещата на борсовия пазар, Клаудия видя обявата за издирваната наследница на Попи Малъри. Очите ѝ се отвориха широко, докато я четеше отново и отново. После се облегна назад, потопи кифлата в кафето си и отхапа голяма хапка. Това можеше да се окаже точно онова, от което имаше нужда... Може би, просто може би, късметът се беше обърнал пак на нейна страна. Ако успееше да пресметне всичко точно. И също така може би щеше да се обади на омразния Перлуджи, за да му каже. Но не още. Не и докато той не ѝ потрябва.

Лицето на Перлуджи Гали беше абсолютно безизразно, докато той седеше до елегантно подредената маса в хотел „Риджънси“ в Ню Йорк и слушаше внимателно какво му говори човекът, който му правеше компания на закуска.

— Разбира се, щеше да бъде по-добре, ако се беше измъкнал още преди шест месеца — каза му Уорън Джеймс и отхапа от най-вкусната кифла с боровинково сладко, която някога беше вкусвал. — Но още не е прекалено късно... Само че... — добави замислено той, докато дъвчеше бавно.

Перлуджи си играеше с красивата купичка, пълна с пресни плодове. Той беше въздържан в яденето и пиенето, хубавата и обилна храна, както и превъзходните вина, не го изкушаваха. Никога не пиеше кафе или чай. И сега отпи от чашата газирана минерална вода и не каза нищо.

— Беше глупаво да продължаваш, когато пазарът за метали стана толкова рискован — заяви Уорън и направи знак на келнера да му донесе още една чиния кифлички. — И, по мое мнение, си имал ужасен късмет, че си се измъкнал с ризата на гърба си. По дяволите, човече, във време като това очаквах от теб, че ще се откажеш като всички останали, а ти се впускаш в борсови спекулации!

— Знам всичко това, Уорън — отговори спокойно Перлуджи. — И сега, след като лекцията ти приключи, ще се върнем на въпроса, заради който се срещнахме. Имам нужда от твоята подкрепа, за да осъществя следващия си проект. Имам нужда от пет милиона, Уорън, и то веднага.

Банкерът го изгледа изпод рошавите си сиви вежди.

— Съжалявам, Перлуджи, но просто не мога да ти дам толкова много. Виж — започна да го убеждава той, — имаме добра и стабилна връзка вече толкова много години и аз уважавам твоята бизнес преценка. Стоките са рискована работа, а ти винаги си знаел, инстинктивно, кога да се включиш и кога да се откажеш. Но този път изгърмя. Заради силата на старото приятелство, Перлуджи, мога да ти дам милион. Не повече.

— Благодаря, Уорън. — Перлуджи се изправи, оправи гънките на безупречно огладения си панталон и закопча сакото си. — Вече закъснявам за следващата си среща — каза тихо той, — така че, съжалявам, но трябва да тръгна веднага. — В гласа му се долавяше студенина и Уорън го погледна внимателно. Перлуджи беше известен като безмилостен в бизнеса, особено към враговете си.

— Виж какво, Перлуджи — продължи да го убеждава той, — не би могъл да очакваш повече, признай сам пред себе си, при тези обстоятелства.

— Абсолютно си прав, разбира се — отговори той, без да се усмихва. — Нямам избор и ще трябва да приема предложението ти. Благодаря ти, Уорън... Ще се погрижа за сметката. — Завъртя се на пети и остави банкера с пълна с кифличка уста и смръщени вежди.

Навън небето беше сиво, а студеният вятър образуваше вихрушки край ъглите. Перлуджи вдигна яката на тъмносиньото си кашмирено палто и закрачи с елегантна крачка по Парк Авеню. Искаше да повърви малко, за да обмисли някои неща, преди да тръгне към Уолстрийт. Беше все още седем и половина сутринта. Обикновено той беше в офиса си още от пет часа. Много малко неща, освен работата, имаха значение за Перлуджи Гали — специфичният вид работа, която си беше избрал. Харесваше му да разиграва стоки на борсата, защото работата беше рискована колкото и хазартът. До преди два месеца винаги беше излизал победител. Но сега беше загубил сериозна част от значителното богатство, което беше натрупал, и ако не получеше подкрепа — по-голяма от тази, която му предлагаше Уорън, който не беше единственият banker, с когото той работеше — щеше да се окаже в ужасно затруднение. Всъщност сумата, от която се нуждаеше, беше по-близо до двайсет милиона, отколкото до пет — тази, която беше поискал от Уорън. Беше се надявал, че ще успее да я събере от различни източници. А ето, че може би щеше да му се наложи да се задоволи с една трета от необходимите пари.

Едно такси спря до тротоара в отговор на протегнатата му ръка и той се настани вътре, като даде адреса на офиса си на Уолстрийт. Перлуджи никога не беше имал проблеми с такситата или с получаването на най-добрите маси в изисканите нюйоркски ресторанти, нито пък с привличане вниманието на келнерите. Имаше някаква властност в слабото му, дори изпито, лице, в безупречно облечената му фигура, която караше хората да му се подчиняват. Особено като се вземеше предвид фактът, че той никога не даваше прекалено голям бакшиш и никога не се усмихваше. Той просто очакваше от хората да му служат и получаваше всичко, което пожелаеше. Уличното движение беше много натоварено и попаднаха в задръстване на ъгъла на Петдесет и втора и Лексингтън. Той въздъхна примирено и разтвори „Дъ Уолстрийт Джърнъл“, за да прегледа котировките на борсата.

Много по-късно същата вечер, когато беше съвсем сам в украсения от скъпоструващ дизайнер офис, където шикозните тъмнозелени стени бяха отрупани с картини, представящи английски пейзажи и италиански девици, а лавиците бяха претрупани с книги с кожени подвързии, Перлуджи отново разлисти вестника. И този път

прочете съобщението за Попи Малъри. А то му даде материал за дълги размишления.

Той си наля отлежало скоч уиски, отпи със задоволство и се усмихна. Значи така, семейните призраци излизат от шкафа, най-после. Да, съвсем, съвсем навреме.

Гъстата руса коса на Орландо Месинджър блестеше на колебливата лондонска слънчева светлина, докато той прекосяваше Слоун Скуеър по пешеходната пътека тип „зебра“. Беше тръгнал към огромния магазин У. Х. Смит в южния му край. Но не само русата му коса караше всички жени, без изключение, да обръщат глави към него. Той изглеждаше като древен викинг и всичко у него даваше обещания. Орландо беше висок метър и деветдесет и пет сантиметра и имаше естествен златист загар, който правеше яносините му очи да изглеждат още по-сини. Великодушната му уста беше леко извита нагоре в двата си края, а носът му беше идеално прав, макар и малко по-дълъг от необходимото.

Беше се върнал в Англия заради изложбата на последните си работи, която щеше да се състои в изискана галерия в Мейфеър. Отиваше към „Смитс“, за да си купи един брой на „Таймс“ и да провери, че обявата за изложбата е публикувана. Не си направи труда да се нареди на опашка, а грабна един брой, хвърли трийсет пенса на момичето на касата и излезе от магазина, без дори да забележи изпепеляващите погледи на другите клиенти, които търпеливо чакаха реда си. Проправяйки си умело път през натовареното движение, той прекоси отново Слоун Скуеър и тръгна към „Л'Експрес“.

Орландо кимна на сервитьорката и огледа небрежно масите, за да види има ли познати лица. Но в този ранен час кафенето беше почти празно и съвсем спокойно. Той си поръча двойно еспreso и се отпусна на един от високите столове пред бара. Прелисти страниците на вестника и стигна до тази, на която бяха статиите и обявите относно изкуствата. Да, там беше — не толкова голяма, колкото той очакваше, но все пак изпъкваше на фона на другите.

„Изложба на последните творби с маслени бои, водни бои и гваш на Орландо Месинджър, ще се състои в галерия «Maiz» на Корк стрийт в Мейфеър, Лондон, от 15 ноември до 5 декември.“

Е, това беше. Сега оставаше само да се появят много хора и да изкупят картините му. Беше сигурен, че на откриването ще дойдат много знаменитости от цял свят. В къщите на някои от тях беше гостувал, някои други беше рисувал, а с трети се беше любил. Но те не бяха купувачи. Тези хора очакваха нещата да им бъдат подарявани, бяха свикнали да получават всичко наготово! А това, от което Орландо имаше нужда сега, бяха истински купувачи.

На семейство Месинджър не бяха останали никакви пари. Преди да умре, баща им беше заявил, че е похарчил всичко за скъпоструващото образование на Орландо и за наскоро придобитата жажда на съпругата си за джин, както и за дългите им пътешествия по море и безкрайните партии бридж по казината. Поначало тяхното богатство не беше голямо, но сега им беше останала само много старата и не дотам величествена къща в онази част на страната, където не беше модерно да се живее. След като половин век не бяха полагали грижи за нея, сега им трябваше цяло състояние, за да я направят обитаема.

Орландо прегледа вестника и отпи от еспресото, като благодари на бога, че англичаните най-после се бяха научили да приготвят прилично кафе. Нямаше как да пропусне огромната обява за липсващия наследник на Попи Малъри, обточена с дебели черни линии, така че се открояваше на страницата. Той дълго и мълчаливо се взира в нея. После дари келнерката с усмивка, за която знаеше, че ще разтопи сърцето ѝ и ще накара тръпки да плъзнат по гръбнака ѝ, поръча си още едно еспreso и кроасан. Но трябваше да си поръча шампанско, защото току-що беше видял отговора на всичките си проблеми.

Въпреки че беше есен, в Калифорния беше горещо. Горещината се сипеше и над Вентура Фрийуер и образуваше малки разкривени

трепкащи колелца в различни цветове по предното стъкло на колата на Лорийн Хънтър, които много приличаха на бълбукащи вълнички в бавно течащо поточе. Колата ѝ беше доста стар „Форд Мустанг“. Тя излезе от Енкино и тръгна по булевард „Вентура“, като автоматично потърси книжна носна кърпичка, с която да избърше потта от челото си. Кола без климатична инсталация в Калифорния беше еквивалент на Дантевия ад. Лорийн знаеше прекалено много неща за ада. Не само че беше изучила из основи творбата на Данте в колежа Риджънс, но беше преминала и през своя собствена версия на ада. Понякога ѝ се струваше, че може би ще е по-добре да се озове там, отколкото да продължава мъчението на тази земя. Беше си обещала, че никога повече няма да мисли за това, че отсега нататък, всеки път, когато събитията от последните няколко дни изплуват в паметта ѝ, тя просто ще ги отблъсне. Разбира се, психиатърът ѝ беше казал да не ги потиска, да се освободи от всички спомени и страхове. Беше казал, че трябва да разкаже историята си пред много хора, може би на едно от организираните от него събития, както правеха другите. Но Лорийн просто не можеше. По-добре беше никой да не знае.

Колата излезе от „Вентура“ и бързо зави наляво, за да влезе в подземния паркинг. Като се освободи от лепкавата горещина на кожената седалка, тя приглади късата си пола, която разкриваше стройните ѝ бедра. Дори гърдите ѝ бяха мокри от пот. Беше изгладила блузата си, преди да я облече, а ето, че тя беше започнала да се намачква от горещината. Лорийн с отвращение помисли, че би се чувствала по същия начин, ако седеше в сауна. Чувстваше се толкова смазана от умора, все едно че беше краят, а не началото на работния ден. Тръшна вратата на колата, но не си направи труда да я заключи. Кой ли би искал да открадне тази стара купчина желязо? Съмняваше се, че би получила и петдесет долара за нея. Изкачи умърлушено стъпалата, които водеха към улицата, и тръгна към кафенето на Дени, където работеше като сервитьорка.

Знаеше, че беше извадила късмет, като получи работата, но понякога, като наблюдаваше младите момичета, които влизаха заедно, бърбеха и пиеха кафето си, облечени в красиви бутикови дрехи или дънки „Гес“ и „Рийбок“, усещаше още по-ясно разликата между тях и себе си. Завиждаше на тяхната безгрижност, липса на отговорности, на брътвежите им за работата, която са свършили на учебните занятия, за

модни дрехи и срещи с момчета. Едно време и нейното лице беше одухотворено като техните, едно време тя също нямаше търпение да се наслади на живота, но сега вече не принадлежеше към средата на тези момичета. Те дори не я поглеждаха. А когато погледите им се спираха случайно на нея, те виждаха само една изтощена от работа жена с уморени сини очи и бляскава червеникаворуса коса, прибрана на опашка на тила. Лорийн би могла да бъде на всяка една възраст между двайсет и трийсет. А всъщност беше едва на осемнайсет.

Тя изми лицето и ръцете си в дамската тоалетна и изсуши косата си от потта, като дори не погледна към огледалото. Знаеше какво ще види там, а то не ѝ харесваше. Имаше моменти, когато мислеше, че ако не беше Марая, можеше да сложи край на всичко. Но Марая, макар хората да смятаха, че тя е разбила живота ѝ, беше всичко, което Лорийн имаше.

Лорийн се усмихна, когато си помисли за бебето. То беше на четиринайсет месеца и беше такова красиво малко момиченце с кръгли бузки и най-сладкото възможно изражение в сините си очи. Главата ѝ беше покрита с истински водопад от гъсти черни къдри. Бяха ѝ казали, че трябва да даде бебето за осиновяване, и то веднага. Но когато Лорийн я видя и взе на ръце, реши, че не може да я отдели от себе си. Беше решила, че бебето трябва да получи цялата полагаща му се обич. Това означаваше, че трябва да се раздели с мисълта за колежа и да си намери някаква работа, но знаеше, че ще си заслужава.

Хладната струя, която идваше от климатичната инсталация, я освежи и моментално възстанови силите ѝ. Беше единайсет и половина и през вратите се сипеха клиенти, които идваха да обядват, предимно мъже в делови костюми, с праметнати през рамо сака и разхлабени вратовръзки. Те пиеха кафе и говореха за сделки. Тук беше Холивуд и Лорийн си мислеше, че всички те ѝ приличат или на агенти, или на адвокати, или пък на елегантни собственици на автомобилни салони.

Тя изпълняваше задълженията си, сервираше сръчно и с усмивка чак до два и половина, когато, най-после, тълпата клиенти започна отново да намалява. Въздъхна облекчено и започна да почиства масите, да подрежда книжните салфетки и да поставя листовете с менюто и днешните специалитети в средата. Вдигна един забравен брой на

„Таймс“ и го пхна под мишница. Щеше да ѝ спести двайсет и пет цента. По-късно щеше да може да го прочете.

Денят ѝ се стори по-дълъг от обикновено и в четири часа, когато най-последно си тръгна и отиде да вземе Марая, се чувстваше на края на силите си. Щеше да има време само да вземе душ и да нахрани бебето, да го окъпе и да поиграе малко с него, преди да започне вечерната си работа като сервитьорка на коктейли.

Много по-късно, когато привърши и вечерната си смяна и се върна у дома си в два часа след полунощ, Лорийн най-последно имаше време за себе си. Плати на бавачката, провери Марая и смени бельото ѝ, облече избелялата си нощница и си наля голяма чаша студено мляко. Въздъхна дълбоко и облекчено, вдигна краката си на седалката на един стол и разтвори вестника.

Току-що беше отхапала огромно парче от вече поизстиналата пица, която си беше купила на път за вкъщи, когато забеляза обточената с дебели черни линии обява. „ИЗДИРВА СЕ НАСЛЕДНИЦА...“ Какви вълшебни думи, помисли си Лорийн замечтано. Беше сигурна, че всеки би искал да наследи огромно богатство. Бързо прочете и останалия текст на съобщението и се облегна назад, озадачено смръщила вежди. Нейното презиме беше Малъри — Лорийн Малъри Хънтър. Сърцето ѝ заби по-бързо, когато си спомни как майка ѝ непрекъснато повтаряше, че това е тяхното фамилно име... Дори нещо повече — беше абсолютно сигурна, че някога, в далечното и неясно минало, е чувала за Попи Малъри.

ГЛАВА 3

Майк вървеше бавно покрай стелажите на градския Държавен архив и оглеждаше високите дървени рафтове, пълни с дебели, подвързани с кожа, томове. Всеки един стелаж беше белязан с цифрите на съответната година. За годината 1880 имаше само едно малко тънко томче, а тези за предходните години бяха дори още по-тънки, което му напомняше за това, че територията около Санта Барбара е била заселена съвсем наскоро, като се има предвид безкрайността на времето. От пожълтелите страници се сипеше прах, който ясно се забелязваше на слънчевата светлина, струяща през високите прозорци. Прелисти набързо страниците на томчето и стигна до регистрацията, която търсеше. Беше написана с калиграфски почерк и буквите приличаха на странни паяци. Мاستилото беше избеляло и станало светлокафяво.

Регистрация на новородено: 15 юни 1880

Пол: женски

Име: Попи Малъри

Майка: Маргарет Малъри (по баща Джеймс). Възраст — 33.

Баща: Джеб Малъри, собственик на ранчо и гражданин на областта. Възраст — 54.

Място на раждането: Къщата на семейство Малъри в ранчото Санта Витория, областта Ломпос.

Облегна се назад и въздъхна доволно. Сега поне знаеше къде е била родена Попи и къде е умряла, както и имената на нейните родители. Отново запрелиства страниците на томчето, като преглеждаше лениво предходните регистрации.

Регистрация на новородено: 1 юни 1880 Пол: женски
Име: Ейнджъл Ампара Констант
Майка: Розалия Констант (по баща Абrego). Възраст
— 35.

Баща: Ник Констант, собственик на ранчо и
гражданин на областта. Възраст — 42.

Място на раждането: Къщата на семейство Констант
в ранчото Санта Витория, област Ломпос.

Обърна няколко страници назад, за да провери... Да, беше прочел съвсем правилно. Имаше две новородени момичета, появили се на бял свят само с няколко седмици разлика във времето, и двете в ранчото Санта Витория. Това означаваше, че двете семейства са били извънредно близки, че децата са играели заедно, че са ходили на училище заедно, че като девойки са споделяли една с друга болката и радостта от това да порастваш, както и всичките си тайни...

Майк победоносно и силно затвори томчето и го постави обратно на рафта. Съвсем случайно беше открил една възможна следа. Сега беше абсолютно сигурен, че точно тук, в Санта Барбара, живееше дъщеря или може би внучка на семейство Констант, която би трябвало да знае много неща за Попи Малъри. Знаеше че, както винаги, в неговата работа най-простият начин е и най-добрият. Трябваше само да прелисти телефонния указател и да извади от него имената и адресите на всички, които са записани под името Констант! Хилърд Констант беше студен и дори малко неучтив по телефона.

— Напоследък не се срещам с много хора — каза той на Майк — и не виждам поради каква причина трябва да се срещна с вас, млади човече. — Едва когато Майк спомена, че е писател, който е по дирите на интересна история, отношението му стана малко по-топло. — Книга, казвате... За семейство Констант?

— Констант и Малъри, сър — побърза да каже Майк.

— Елате тази вечер в пет. Знаете ли пътя към ранчото?

— Предполагам, че едва ли ще мога да пропусна толкова голямо ранчо — отговори Майк, като си представи безкрайни акри поля и пасища. Но грешеше.

Широкият път, който водеше към ранчото, беше изпъкнал в средата от проливните пролетни дъждове и минаваше между разпрострелите се постройките, които някога са представлявали ранчото Санта Витория. Табели с имена като „Витория Оукс“ и „Хи Ранчо“ бележеха местонахождението на красиви къщи в предградията и прекрасни ливади. Тук-там се виждаше по някой огромен стар дъб или останки от лешникови горички или пък стотици метри от полуразрушени огради, зад които пасяха понита. Всичко това напомняше, че по времето на Попи Малъри тук са се простирали обширни пасища с овце и говеда.

Майк караше взетото под наем сузуки по безкрайните виещи се булеварди на предградието, докато най-накрая асфалтираният път свърши в подножието на един хълм. Оттам нататък водеше само тесен черен път, от двете страни на които имаше стари тополи, толкова високи, че върховете им се губеха в ясното синьо небе. Желязна арка носеше табелата РАНЧО САНТА ВИТОРИЯ и, с по-дребен шрифт, НК.

След половин миля и този път свършваше в четвъртит двор пред стара бяла хасиенда, на чиято веранда имаше саксии с клематис. Имаше фонтан, облицован със сини плочки, от който бликаше ясна чиста вода в спокойната светлина на следобеда; градинарят японец, който го изгледа любопитно, му се поклони и поднови работата си, която очевидно вършеше с любов. Докато вървеше към къщата, Майк забеляза, че всичко е идеално поддържано — както площите, така и стъпалата, покрити с избелели теракотени плочки, но излъскани до блясък. Входната врата беше отворена. Той надникна вътре и чу мъжки глас, който доста остро извика:

— Влезте, влезте. Предполагам, че вие сте Майк Престън.

В преддверието беше хладно. Неговият под също беше покрит с теракотени плочки. Стори му се малко сумрачно след ярката слънчева светлина навън. Не можеше обаче да не забележи Хилърд Констант, въпреки че той беше в инвалидна количка. Беше доста над метър и осемдесет и имаше раменете и гърдния кош на състезател по американски футбол. Оредялата му бяла коса беше грижливо вчесана назад, за да прикрива плешивото му теме, а светлосините му очи под гъстите бели вежди гледаха като че ли в далечината зад Майк, все едно че старецът нямаше търпение посетителят да си тръгне.

— Хайде, влизайте, по-бързо... — каза раздражително Хилърд, мина с количката през двойните дъбови врати и се озова в своята стая светих. — Подозирам, че бихте приели едно питие, докато ми обяснявате защо ми губите времето.

Стените бяха покрити с книги от пода до тавана. Очевидно имаше цяла колекция от стари и ценни произведения. Те бяха заключени и в безопасност зад стъклените витрини. В огромната каменна камина гореше буен огън, въпреки че вечерта беше топла. Над камината висеше портрет на висок широкоплещест мъж с пшенично руса коса и същите бледи като на Хилърд очи. Беше прегърнал красиво латиноамериканско момиче, чиито засмени черни очи блестяха дяволито.

— Знам, знам какво си мислите — каза все така раздражено Хилърд. — Разбира се, аз приличам на него. Той е мой дядо — Николай Константинов, — а това до него е баба ми. Той бил руснак, а тя — мексиканка. Необикновена комбинация за онези времена, не мислите ли? Рисуван е около 1885, предполагам.

Подаде му чаша сухо бяло вино.

— Манзанила — каза той и го наблюдава с нетърпение как предпазливо отпи малка глътка. Беше необикновено сухо и Хилърд се затресе от смях, когато Майк затвори очи и се закашля. — Това не е напитка за млади и непривикнали момчета, но е по-добра от прехваленото ви уиски. Това и две-три чаши добро вино на вечеря са последните останали ми удоволствия. — Той не отделяше поглед от лицето на Майк. — Какво точно искате да знаете за семейство Констант?

Майк прекара длан през твърдата си гъста коса. Чувстваше се несигурен. Хилърд Констант не беше човек, с когото би било лесно да намериш общ език.

— Да си кажа правичката — каза той, — аз съм по следите на съвсем друга история. Видях обява в лосанджелиския „Гаймс“ днес. Адвокат от Женева издирва наследниците на Попи Малъри...

— Чудех се кога най-после ще изплюете камъчето — отговори сухо старият човек. — Ще ви кажа следното, мистър Престън, не знам нищо повече за семейство Малъри от онова, което можете да намерите в архивите на Санта Барбара. Двете семейства били приятели. Дори повече от това — били партньори. Но семейство Малъри са изчезнали

оттук много преди аз да се родя. Никога не съм питал защо. Мислех, че просто са измрели и родът е изчезнал, както става с всички в края на краищата. Аз съм последният от рода Констант, нали разбирате. Не сме род, който се слави с отглеждането на многобройна челяд. Повечето от нас са загинали по време на различни войни — Втората световна война, войната в Корея, във Виетнам, моят собствен син загина там, а това уби майка му. Оттогава съм съвсем сам в света. Не, не — каза той, предугаждайки въпроса на Майк, — не войната ми причини това, а един глупав и твърдоглав кон. Играех си на „хаупої“, за да запълня времето си... След като най-лошото се случи... — Старият човек погледна към добре познатата му гледка, която се разкриваше през прозореца. — Понякога се питам какъв ли щеше да бъде животът ми, ако баща ми не беше продал ранчото. Като момче обичах много животните, обичах да яздя, да поправам оградата, да играя с другите деца на каубои, да разговарям с нашите истински каубои... Разбира се, тогава всичко беше направо огромно, истинско ранчо.

Усмихна се одобрително, когато Майк пресуши чашата.

— Свикнахте ли вече с вкуса му — попита той с усмивка. И без да дочака отговор, се изправи рязко от количката. — Елате с мен — каза със заповеден тон.

Спря се пред поставени в рамки документи, които висяха на стената в преддверието. Единият приличаше на пергамент, толкова беше стар и пожълтял. Беше изписан със същия калиграфски почерк като книгата в архива и буквите отново му се сториха прилични на паяци.

— Това е оригиналният договор за ранчото Санта Витория. Тогава то се е състояло от петдесет акра земя. Точно толкова, колкото са ми останали и сега. Това не е ли ирония на съдбата?! Знаете ли старата поговорка за парцалите, които се предавали от поколение на поколение? — Той се засмя и звукът се стори странно кух на Майк. — Не че това все още има значение. Когато умра, всичко ще отиде при семейството на баба ми, Абрего. Те поне са се плодили и сигурно има поне десетина потомци с това име в света. — Той махна неопределено с ръка към долината. — Богати са като Крез. Те, разбира се, нямат нужда от това наследство. То може да има за тях само сантиментална стойност. — Той се закашля и дори кашлицата му издаваше

нетърпение и раздражителност. На Майк се стори, че това е така, защото старецът не иска той да забележи колко разнебитено е здравето му. — А това... — Той посочи към другия документ, поставен в рамка. — ... това е оригиналният договор, с който Ник Констант и Джеб Малъри стават партньори. Подписан, естествено, и от двамата.

— Били са партньори.

— Разбира се, че са били партньори, защо иначе биха живели праг до праг и работили една и съща земя? Бихте ли искали да го прочетете?

Най-отгоре пишеше: „Кръчмата на ирландеца Китен на улица «Кърпи», Сан Франциско“. А по-долу: „Американски и вносни опри... уиски от поне десетина марки... топъл обяд от пладне до два часа всеки ден...“. В ъгъла беше написано със сигурна ръка. „Джеб Малъри и Ник Констант са равностойни партньори, а правото на собственост ранчото Санта Виктория и всички принадлежащи му земи, както и на цялата стока. Подписано на 10 април 1856 година.“

Джеб Малъри се беше подписал със замах, но Ник Констант — с несигурните букви на човек, които тъкмо се учи да пише.

— Дядо ми тъкмо бил слязъл от борда на кораб, който идвал от Русия — обясни Хилърд. — Все още учел английски. Както виждате, станали партньори, докато си пиели бирата в някаква кръчма. Непрекъснато говорели, че Николай научил много неща от Джеб Малъри. Сигурно са били дори повече от онези, за които се били спазарили.

— Например?

Той сви рамене.

— Дори да съм знаел някога, млади човече, сигурно съм забравил. Аз съм на седемдесет и четири години, а на тази възраст човек се справя трудно дори с настоящия ден, да не говорим за миналото. Но мисля, че всичко е тук, ако си направите труда да погледнете. — Той посочи библиотеката. — Всичко, писано някога от семейство Констант, е тук, внимателно подвързано и подредено. Има вероятно и един-два стари дневника. В добрите стари времена жените винаги водеха такива. За да имат какво да правят, така предполагам, те записваха раждания, погребения и сватби... Не е добре за очите ми да се вирам в избелялото мастило и тези стари заврънкулки. Бях войник,

мистър Престън, непрекъснато бях въвн от дома и никога не съм имал време за тези глупости. И точно затова съм толкова зле сега.

Майк го сърбяха ръцете да се захване с всичкия този материал, но старият човек изведнъж придоби много уморен вид.

— Може би ще е по-добре да дойда утре? — предложи той.

— Глупости, глупости. — Изведнъж бледите сини очи го погледнаха умолително. — Не съм бърбил така от години и нямам нищо против да си призная, че ми харесва. Вече никой не идва тук, нали разбирате — добави тъжно той. — Само японецът градинар, когото сте видели, а той не говори английски, приличен английски. И, разбира се, Мери, моята икономка, приятна жена, но гледа телевизия през цялото време... А аз не мога да я понасям. Искате ли още едно шери? — попита той с надежда и завъртя колелата на количката, за да отиде отново в библиотеката. — Знаете ли какво, щом искате да прегледате всичките тези глупости, защо не поостанете малко? Можете да работите и късно през нощта, когато ще бъдете съвсем сам. Нали точно това обичате вие, писателите? Така ще можете да ми задавате въпроси винаги, когато пожелаете.

— Това се казва предложение! — възкликна Майк, като едва вярваше на късмета си. Но докато си стискаха ръцете, блясъкът в очите на стареца го накара да се запита в какво ли се е впуснал. Огромната стара къща беше съвсем тиха, като се изключеше тиктакането на часовника в преддверието, когато Майк отмести коженото кресло по-назад от бюрото. Смръщи вежди, защото креслото изскърца. Като всичко друго тук, и то не беше употребявано дълго време. Беше три и половина след полунощ, а той четеше в библиотеката от осем часа вечерта, когато Хилърд Констант отиде да си легне. Голямото дъбово бюро беше затрупано с книги и хартии, по-голямата част от които — стари счетоводни книги и документи, засягащи управлението на ранчото. Но не това търсеше той.

Започна да крачи неспокойно по дебелия килим. Беше прекалено възбуден, за да заспи. Библиотеката беше дълга девет метра и широка седем. Всяка стена беше запълнена от край до край с книги. Хилърд не му беше подсказал откъде да започне. Просто беше казал:

— Всичко е някъде там, млади човече. Трябва сам да се обслужите!

Понякога Майк улавяше погледа на Хилърд, който го гледаше с подигравателни пламъчета в очите, като че ли се наслаждаваше на някаква известна само на него шега. Майк се питаше дали той не знаеше повече, отколкото казваше, като например къде точно да потърси в тези безкрайни редици книги.

Прекося все така неспокойно преддверието и се озова в огромната всекидневна, която беше дълга колкото и самата къща. Струваше му се, че е в някакво странно изкривено време, по-скоро — че времето е спряло. Хилърд му беше казал, че стените все още са облицовани с някога синята, но вече избеляла дамаска, избрана от Розалия Констант преди повече от осемдесет години, въпреки че коприната, която отговаряла по цвят на дамската и покривала диваните и столовете, била сменена с по-весел плат. Майк втренчи поглед в двата еднакви портрета, които висяха над камината. На единия беше изобразено момче, а на другия — момиче. Бяха на двете деца на Розалия и Ник: Грегориус, известен като Грег, и неговата сестра, Ейнджъл, момичето, родено само две седмици преди Попи. Той вече знаеше, че Грег е бащата на Хилърд, но старецът не му беше разказал нищо за Ейнджъл, освен това, че била известна с красотата си.

Дори на девет години, Ейнджъл била красавица. Била дребна, с крехка и нежна костна структура, с огромните бледосини очи на баща си и облак меки, къдрави руси коси. На портрета беше облечена в розова рокля с волани и държеше на верижка малко черно кученце, което имаше на врата си розова панделка. Усмиваше се сладко, но съвсем уверено, на художника „Тротън“, беше написано в долния десен ъгъл. Рамката беше позлатена и в стил барок. Майк беше готов да се обзаложи, че когато Ейнджъл е пораснала, е станала чаровница, на която никой мъж не е можел да устои. Всичко си беше там, в портрета — увереността в собствената красота и общественото положение като дъщеря на богатия земевладелец Констант.

Шестнайсетгодишният Грег беше висок и тъмнокос, много красив, със засмените тъмни очи на майка си. Беше здраво и силно момче, което беше пожелало да рисуват портрета му на открито, за да могат да включат и любимия му кон. Беше се облегал на оградата на пасището и държеше в едната си ръка широкопола мексиканска шапка за езда, докато палецът на другата беше арогантно пъхнат в кожения

колан със сребърна катарاما, с който той очевидно се гордееше. В пасището зад него доволно пасеше красив светлокафяв жребец с бял перчем на челото. „Грег и Василий“ беше написано също в десния долен ъгъл, малко над позлатената рамка.

Влезе в трапезарията и потърси бутилка студена бира. Трапезарията беше част от първоначалната постройка, изградена от индианците преди двеста години. Сега беше превърната в блестяща от чистота и много удобна кухня. Все още беше запазена старата открита камина, до която се беше сгушил старият индианец, който някога готвел храната на самия Ник Констант.

Майк разбърка тлеещите въглени и се настани на много стар стол с висока облегалка с кутийка изстудена „Милър“ в ръка. Въпреки модерните приспособления, тази стая имаше по-различно излъчване. Седнал там, с поглед, втренчен във въглените, той можеше да бъде и човек, живял преди стотина години... заедно с Ник и Розалия, Грег и Ейнджъл. И Попи Малъри!

Майк предполагаше, че е задрямал, когато неочаквано отговорът сам дойде при него. Но, разбира се, беше повече от логично! Той беше търсил на неподходящо място. Никога не би намерил онова, което търсеше, в библиотеката. Къде другаде биха могли да бъдат старите семейни съкровища, ако не на тавана!

— Чудех се колко ли време ще мине, преди да се досетите за тавана — каза Хилърд, дяволито ухилен. — Никой не се е качвал там от години. Пълно е с вехтории. Дори да имаше нещо ценно, семейство Констант щеше да го е продало досега.

— Не търся ценни неща, сър — възрази Майк. — Търся информация.

— Информация? Ами... там няма да намерите нищо, с изключение на няколко театрални програми и покани за балове. И много дрехи, вече изядени от молците. — Изведнъж той поомекна. — Но ако все пак настоявате...

Хилърд беше сбъркал — дрехите не бяха изядени от молците. Имаше много и всичките красиви, грижливо загънати в тънки платна и прибрани в огромни стари скринове и куфари, на които имаше печати на отдавна пътували през Атлантика лайнери и континентални хотели. Майк започна да се рови из купищата дантелени рокли, с които се е ходело на чай, и колосани копринени рокли, предназначени за

следобедните часове; кихаше, докато отместваше кожите, които някога са били великолепни и меки, но сега бяха сухи и напукани; гледаше с възхищение тафтата, която още пазеше яркочервения си цвят. Имаше вечерни рокли с бродерия и пришити златни мъниста и вече не дотам бели перли, а също и великолепна рокля от син шифон, на чийто етикет пишеше УОРТ, ПАРИЖ.

След два часа търсене все още не беше открил нищо, което да му е от полза, затова ядосано тръшна капака и на последния куфар. Тази колекция беше достойна за някой музей, но не беше го доближила нито стъпка до загадъчната Попи Малъри.

Той изчисти дебелия слой прах от старото ученическо бюро и прокара пръсти по издълбаните инициали АК. Представи си красивата Ейнджъл, отегчена до смърт от уроците, да дълбае мекото борово дърво с фибата си за коса. В чекмеджето имаше много скъпи за едно момиче спомени — цял куп концертни и театрални програми, връзка картички, на които бяха отбелязани запазените от нея танци, както и имената на обожателите ѝ, там беше дори малкият златен молив, с който тя беше писала, имаше и хербарий изсушени цветя. Най-последно, ето и връзка писма, завързани с панделка. А под тях лежеше книга със синя кожена подвързия, на която беше изписано с вече избелели златни букви: Дневникът на Розалия Констант, том I, 1863. Имаше и още! Том втори, трети, а под тях — тънка книжка с розова кадифена подвързия, на която пишеше: Дневникът на Ейнджъл Констант, възраст 12. И, най-последно, съвсем обикновена кафява подвързия и надписът: Дневникът на Маргарет Малъри, 1873.

Маргарет Малъри! Сърцето на Майк биеше лудо, докато дланта му галеше кожената подвързия.

Бързо се върна в библиотеката и остави съкровищата си на бюрото, подреди картичките за танци до писмата, а до тях — скъпоценните дневници. Въздъхна доволно и започна да чете.

Два дни по-късно стъгна отново и последното писмо, завърза внимателно червената панделка, облегна се назад и втренчи поглед през прозореца. Беше озадачен.

— Давам чаша от най-хубавата манзанила, за да узная какво мислите — каза Хилърд, застанал на прага.

Майк извърна глава към него и му се усмихна.

— Съжалявам, мислите ми бяха на мили далеч от тук... Или по-скоро на години разстояние!

— Е? — Хилърд завъртя колелата и прекоси стаята, за да отиде до масичката с напитките, където наля шери в две чаши. — Разрешихте ли загадката с наследниците на Попи Малъри?

Майк прокара замислено длан през косата си, смръщил вежди.

— Не... Но и това е начало...

Интересното беше това, че хората около Попи бяха писали толкова много за нея, че той се чувстваше така, все едно сам я е познавал. Или поне младата Попи. Защото, съвсем внезапно, тя беше изчезнала от страниците на дневниците и все едно че не беше съществувала изобщо.

Мислеше, че Хилърд никога няма да си легне, но когато мракът се сгъсти съвсем, старецът най-после му пожела лека нощ. Като обърна инвалидната количка към вратата на библиотеката, той се усмихна сардонично.

— Мисля, че сте си избрали напълно подходяща за вас работа, мистър Престън — каза той с горчивина в гласа. — Имате необходимите качества. Но помнете, че нищо в живота не е толкова просто, колкото изглежда. Знам го от опит, нали разбирате. — Обърна се рязко и завъртя колелата в посока на стаята си.

Майк гледаше след него озадачен. А после премести поглед към малкия куп писма и дневници, лежащи на бюрото.

— Окей, Попи Малъри — каза той решително, — ти ме заинтригува... Трябва да разбере какво се е случило. И когато науча всичко, ще разкажа на целия свят за теб!

Знаеше, че ще му се наложи да използва въображението си, за да запълни празнините в дневниците, но вече беше схванал какви са характерите на замесените в историята хора. Сложи нов, съвсем чист, лист в пишещата си машина и написа:

„В началото били само Николай Константинов и Джеб Малъри...“

ГЛАВА 4

1856, Калифорния

Джеб Малъри празнуваше трийсетия си рожден ден съвсем сам в кръчмата на Кланси на улица „Кърпи“ в Сан Франциско. Изпи бързо третото си ирландско уиски, последвано от чаша бира, направи знак на келнера и си поръча още една. Спомените за бурните години, за нерадостното съществуване на неопитното четиринайсетгодишно момче от Южна Ирландия, което се научи на занаята на комарджийството по не дотам лесен път и което се беше превърнало в пътуващ по целия свят професионален комарджия, който знаеше почти всичко, което трябва да се знае, не го потискаха, просто защото той никога не мислеше за това. Джеб беше човек на настоящия момент. Когато го питаха, той заявяваше, че няма минало, но истината беше, че предпочита да го забрави или по-скоро да го преправи така, че то да се хареса на компанията, в която е в момента. Не че онези години бяха чак толкова лоши. Бяха изпълнени с много вълнуващи неща и непрекъснатата възбуда. Беше направил множество добри удари, а понесените загуби бяха съвсем малко. Беше имал толкова много красиви жени, колкото другите не можеха дори да си представят, повечето от които с разкошни червени коси и почти прозрачна млечно бяла кожа. Жените бяха неговото падение. Беше вярно и това, че парите изтичаха прекалено бързо и лесно през пръстите му. Прост факт беше и това, че на него все още нищо не му се беше сторило достатъчно вълнуващо и той все още чакаше върховната възбуда от голямата игра... онази, при която само от обръщането на една карта можеш да спечелиш истинско богатство.

Поръча си още едно питие, подпря слабото си тяло на стената и загледа как върви играта на покер. Лицето му беше безстрастно, но отвътре кипеше от разочарование. Играеше покер още от деветгодишен, беше довел играта до истинско съвършенство още в бедните тайни кръчми в Ирландия. Сега вече играеше на три нива: умение, интуиция и онази необяснима способност да усеца

вълнението на човека, който държи добри карти. Джеб беше майстор на блъфирането, познавач на човешкия характер, човек, за когото играта означаваше повече дори от парите. Единственият му проблем беше, че точно сега нямаше достатъчно пари, за да се включи в играта!

На масата седеше човек, чиято игра Джеб наблюдаваше вече три нощи подред, фермер, който притежаваше земя някъде нагоре по хълмовете на Ломпос. Той играеше наперено, залагаше големи суми и блъфираше толкова добре, че винаги успяваше да надхитри останалите, и се смееше гръмогласно всеки път, когато спечелеше, което ставаше през по-голямата част от времето. Звукът от неговия силен победоносен смях го дразнеше непрекъснато и на Джеб много му се искаше да го удари с юмрук по веселото лице или пък да го отстрани от масата. Извърна глава с повдигане на раменете. Разбира се, че нямаше да направи нито едното от двете. Ако искаше да се включи в играта, трябваше да намери отнякъде пари, и то бързо.

Имаше точно двацет долара в джоба си, а това никак не отговаряше на екстравагантния му начин на живот. Усмихна се горчиво, като си спомни за момичето, което го беше обрало в една хотелска стая преди седмица. Не би могъл да я обвинява. Та нали той беше проявил небрежност и беше оставил портмонето си, натъпкано с пари и банкови чекове, в гардероба заедно с дрехите. Просто се беше засмял на собствената си глупост и на нейния късмет и си беше помислил, че цената може би беше съвсем справедлива.

Вниманието му се насочи към млад мъж, който седеше съвсем сам на една маса до прозореца. Беше още момче, но имаше здравото телосложение на вол, беше висок около метър и деветдесет и пет, с масивен гръден кош и яки рамене. Над челото му падаше кичур гъста светлоруса коса. Лицето му беше с широки скули и гладко избръснато.

Очите му бяха толкова светлосини, че като че ли отразяваха светлината, което правеше невъзможно да се долови тяхното изражение. Джеб можеше веднага да каже, че той е чужденец, който е слязъл съвсем наскоро от кораба. Беше съвсем сам и Джеб беше готов да се обзаложи, че спестяванията, които е донесъл от родината си, са на сигурно място в торбичка, привързана под кожения колан. Отпи от бирата и си състави план, след което се настани срещу него.

— Джеб Малъри — каза той и му протегна ръката си с приятелска усмивка.

Младият русокос гигант пое предпазливо дланта му.

— Николай Константинов — отговори той. — От Архангелск. — Само като каза името на родния си град, и почувства копнеж по родното място. Очите му щяха да се напълнят със сълзи, ако не беше премигнал, за да запази стоическата си физиономия.

— Архангелск, а? И къде може да е това — запита Джеб, като отново се усмихна и се намести по-удобно на дървения стол.

— В Русия.

— Ето едно място, където никога не съм бил. Кажи ми, момче, как е там?

— По-добре от тук — въздъхна Николай и погледна сивата влажна мъгла, която заплашваше да влезе в задимения салон.

Спомни си малката и препълнена с вещи стая на дървената къща до река Двина, където винаги беше уютно през ледените зимни нощи на дългата зима в Архангелск. Но знаеше, че придава на нещата романтичност, която те не притежаваха. В онази къща нямаше сигурност. Семейството на татко Константинов живееше в крайна бедност и ето защо той беше тук сега. „Аз съм на осемнайсет години и ще търся късмета и богатството си като другите мъже“ — беше казал Николай на плачещата си майка, когато тръгваше. — „Четох за златото, което се намирало в Западна Америка — злато, което просто чака мъжете, които са достатъчно силни, за да го вземат. Някой ден ще ти донеса всичкото злато на Калифорния, мамо, и ти ще живееш като принцеса — така, както татко непрекъснато ти обещава.“

— Позволи ми да те почерпя едно уиски — предложи Джеб.

Погледът на Николай се откъсна от скъпите му замръзнали руски полета и той изгледа подозрително Джеб.

— Кой си ти — попита го той. — Защо искаш да ми купиш питие?

Джеб сви рамене.

— Ние сме просто двама непознати в чужд град — отговори той. — Това е приятелски жест, нищо повече. А на теб май ще ти е нужен приятел.

— Откъде си — попита Николай, а Джеб направи знак на келнера да донесе две ирландски уискита и две халби бира.

Джеб Малъри се усмихна.

— От Западна Ирландия. Един от най-добрите синове на графство Клеър — отговори той. — Но съм човек, който обича да пътува по света, Николай, човек, който живее само за настоящия момент. Това, което виждаш тук и сега, е всичко, което съм.

Николай изпи уискито само на една глътка, вдигна халбата бира и погледна над нея към новия си познат. Съмняваше се, че тези прекрасни правилни черти и весели блестящи сини очи могат да прикриват нещо наистина ужасно от миналото на Джеб, макар да беше сигурен, че този красив мъж с гъстите черни къдри е оставил безброй разбити сърца по пътя си от Западна Ирландия до Западна Америка.

— Значи и ти си тук, за да търсиш злато — попита той, доверил се на приятелския поглед на Джеб.

— А, значи си бил в златните мини, момче?

— Още не. Първо трябва да спечеля пари, с които да мога да се прехранвам. Нося тухли на строежа на Юнион стрийт. Работата е трудна и опасна, човек може и да падне по тези паянтови дървени мостчета, но парите са добри.

Николай отпи от бирата и си помисли за доларите, скрити в торбичката, която майка му беше ушила и която винаги носеше затъкната в колана. Рано в живота беше открил, че да имаш пари в джоба означава сигурност и чувство за собствено достойнство. Тези пари го топлеха по-добре от ново сако на гърба и от добрата храна в стомаха.

— Скоро ще имам достатъчно, за да започна да търся злато — добави той, нетърпеливо и въодушевено.

Джеб поръча още пиене и загледа скръбно малките кръгли петна по полираната повърхност на масата.

— Не искам аз да съм този, който ще ти го каже, момче — заговори той, — но ако искаш да забогатееш, трябва да знаеш, че търсиш съкровището на грешно място. — Николай го погледна недоумяващо, а Джеб се наведе по-близо към него. — Искаш ли някой ден да станеш богат — прошепна му той. — Погледни онзи собственик на ранчо, ей там, на онази маса, онзи с велуреното сако и високите кожени ботуши. Той е богат! Искаш ли да знаеш как е забогатял, приятелю? Купи си малко земя от старите испански грандове, които живееха около река Санта Инес, после си купи овце и говеда и ги пусна да пасат. И тогава му остана само да седи със скръстени ръце и

да гледа как печалбите нарастват. После си купи още земя. Земя, Николай Константинов. Точно това би трябвало да жадуваме и ти, и аз — огромно парче от красивата калифорнийска земя, дълги и дълги мили пасища. Земя, където говедата и овцете да пасат, земя, върху която да построим къщи и градове... — Той махна с ръка и на масата магически се появиха нови питиета.

Николай нетърпеливо отмести чашата уиски.

— Ами златото... — поде той.

— Момче, шепа злато, изкарана с пот на челото и с опасност за живота, няма да те направи богат! Прекалено много хора са опитвали и преди теб. Повярвай ми, Николай, онзи собственик на ранчо ей там е много по-богат от стотици търсачи на злато. Казвам ти съвсем поверително, аз самият съм намислил да купя малко земя. Дръж се за мен, момче, и ти също ще забогатееш.

Светлосините очи на Николай не се отделяха от лицето на Джеб. Той го слушаше с възторг.

— Няма по-красива гледка от безкрайни акри зелени полета — продължи да говори Джеб, — които само чакат стадата едър рогат добитък и овце. Тогава мъжът само ще прибира парите в джоба си. Сигурен съм, че двамата с теб бихме могли веднага да си купим едно тлъсто парче. Ще го наречем... ранчото Санта Витория. Ще си построим огромно имение на нашата земя, с огромно пиано в салона и превъзходна готвачка в кухнята. Казвам ти, момче, ще си имаме наш, съвсем наш, ирландско-руски замък горе на калифорнийските хълмове! — Джеб спря да си поеме дъх и глътна уискито на един дъх, яркосините му очи светеха от вълнение под гъстите прави черни вежди. — Само почакай да видиш мексиканските момичета, приятелю, с блестящите лъскави черни коси и засмени черни очи и с кожа на узряла праскова. — Очите му светеха, той поръча нови питиета.

Николай не разбра дали гледката на безкрайните зелени поля, по които пасат говеда и овце, или въображаемото имение с огромното пиано, или пък мисълта за тъмнокосите засмени момичета, но способността на Джеб да извиква в ума на хората различни представи го убеди, че те двамата могат да имат общо бъдеще. Неговите подозрения се стопиха като студена влажна мъгла под топлите слънчеви лъчи.

— Как? — извика той развълнувано. — Как човек се сдобива със земя? — Кръчмарят беше поставил ново питие пред него и той го гаврътна, без дори да забележи.

Джеб срещна погледа му и въздъхна.

— Това, Николай, е проблем. Виждаш ли, знам, че онзи собственик на ранчо има земя за продан, но се страхувам, че нямам достатъчно, за да я купя. Не и без партньор, това е.

— Аз ще ти бъда партньор — заяви Николай. — Имам спестени пари... Сто и петдесет долара. Достатъчни ли са за моя дял?

Джеб присви очи, когато Николай извади торбичката изпод колана си. Сумата беше по-малка, отколкото той се беше надявал, но трябваше да се задоволи с нея.

— Момче, не мога да взема парите, които си спечелил с толкова труд — каза той сериозно. — Просто няма да бъде правилно.

— Но ние ще бъдем партньори — заекна неуверено Николай, — земята ще бъде наша... и на двамата.

— Е, тогава, щом настояваш... — съгласи се неохотно Джеб. — Но нека още сега съставим договора за равностойно партньорство. Не мога да си представя, че ти можеш да получиш по-малко от мен.

— Равностойни партньори — засия Николай. Широкото му лице се беше позачервило от изпития алкохол.

— Почакай само миг — каза Джеб и извади химикалка от горното си джобче. — По-добре да запишем всичко, за да сме сигурни един в друг.

Взе една карта с менюто от тезгяха, обърна я и започна да пише: „Джеб Малъри...“. Направи пауза, смръщи вежди и каза:

— Знаеш ли, това не е хубаво, изобщо не е хубаво.

Николай се задави с уискито, защото мечтите заплашиха изведнъж да изчезнат.

— Какво искаш да кажеш с това, че не е добре — попита той разтревожен.

— Твоето име. Звучи прекалено чуждестранно, много е смущаващо. Не можеш да бъдеш собственик на ранчо с име като Константинов! — Джеб се замисли за малко и каза: — Никълъс Констант — Ник Констант! Ето, това име е хубаво, звучи солидно и сигурно. Американско име! Харесва ли ти?

— Ник Констант — съгласи се Николай. Неговият собствен глас изведнъж му прозвуча някак странно, зазвуча в ушите му, като че ли идваше много отдалеч.

— Съгласен значи.

„Джеб Малъри и Ник Констант са равностойни собственици на ранчото Санта Викториа, неговите земи и лепва стока. Подписано на 10 април 1856.“

Подписа се със замах и подаде химикалката на Ник.

— Подпиши ей тук, момче — подкани го той и загледа как Николай, все още несвикнал с американската азбука, изписва новото си име бавно, като грижливо завърта всяка буква. После Джеб подаде един долар на кръчмаря и го помоли да се подпише като свидетел. — Ето, че всичко е вече уредено — заяви той и подаде договора на Ник. — Запази този документ и ела да се срещнеш с мен утре сутринта, още на зазоряване, при конюшната на Марко, онзи, който дава коне под наем. Поръчай два коня, за да бъдат готови, така че можем да тръгнем рано. — Погледна Ник, чието лице беше преbledняло и покрито със ситни капчици пот. — Питиетата май не ти се отразиха съвсем добре, момче, а — направи забележка той. — По-добре се върни в стаята си и лягай да спиш.

— Конюшната на Марко, дето дава коне под наем — прошепна Ник, стана със залитане от мястото си, а гъстата му пшенично руса коса падна над очите му.

— На зазоряване — подсети го Джеб, хвана го за ръката и го поведе към вратата. Загледа безстрастно как младежът започна внимателно да поставя крак пред крак, с голямо усилие и трудно концентрирайки се, и как бавно изчезна надолу по улица „Кърпи“. — Желая ти добър късмет, момче — прошепна той, обърна се и влезе отново в кръчмата на Кланси.

Играта на покер на масата в ъгъла като че ли беше позамряла. Със сто и петдесетте долара, които бяха в джоба му, той щеше да победи онзи непрекъснато блъфиращ собственик на ранчо. Та нали току-що беше доказано, че тази вечер късметът е с него. Късметът на ирландците, помисли си той с усмивка, зае място до масата и запали тънка пура, чиито краища бяха подрязани. С това и с неговия талант на комарджия — възможно ли беше въобще да загуби?

Ник чакаше вече повече от три часа. Слънцето отдавна беше разпръснало ранната утринна мъгла и беше оцветило в златно конюшните на Марко. Той погледна за стотен път надолу по пътя, но от Джеб нямаше и следа. Стана му лошо, като си помисли за спечелените с толкова тежък труд пари, за това, колко много биха означавали те за неговото семейство и за това как, изпълнен с копнежи и мечти, беше поверил толкова лесно тези пари на Джеб снощи!

Прокле алкохола, който го беше превърнал в глупак, и втренчи поглед в елегантната жълта карета, която току-що беше влязла в двора. Кочияшът побърза да отвори вратичката и Джеб излезе навън, все още елегантен, макар да не беше сменил снощните си бяла риза и черно сако. В ръката си държеше огромна ароматна пура. Махна небрежно с ръка на Ник и се обърна, за да се усмихне на жената в каретата. Ник видя, че тя има огненочервена коса и че е на около трийсет години. Беше невероятно красива! Беше зачервена и дишаше така, все едно не ѝ достига въздух. Когато се наведе напред от прозорчето, жълтата ѝ сатенена рокля разкри толкова големи, бели и меки гърди, че сърцето му прескочи един-два удара.

Джеб прокара длан през богатата ѝ червена коса, целуна я задушевно по устата, отстъпи назад и затвори вратичката. Махна с ръка и кочияшът подкара елегантната жълта карета обратно към портата.

— Аз... Помислих, че няма да дойдеш — заекна неуверено Ник, но по гърба му се стичаше пот, предизвикана от огромното облекчение.

— Само малко закъснях, това е всичко. — Джеб извади претъпкано портмоне от джоба на самото си. — Ето, момче, тук са всичките ти пари и дори малко повече. Снощи имах късмет и бих искал да споделя всичко това с теб — добави той великодушно.

— Но... Това са петстотин долара! — възкликна Ник, който бързо беше преброил парите. — Даваш ми тези пари, защото вече не сме партньори?

Джеб се почувства неудобно и засмука дълбоко от пурата, докато момчето го гледаше изненадано с бледосините си очи.

— Ти ми харесваш, момче, затова ще ти кажа истината — каза той и присви очи, за да не влиза в тях димът от пурата. — Аз съм комарджия — каза той направо. — И, както може би и ти знаеш, Ник,

на света няма лекарство, което би могло да излекува човека от тази болест! Още в началото на седмицата барманът, когото бях подкупил, ми каза за компанията на онези фермери. Те се веселели всяка нощ в кръчмата и играели покер. Всички залагали огромни суми. А ето, че аз нямах достатъчно пари, за да се включа в играта в този проклет град! И ти беше там и аз бях сигурен, че имаш няколко долара в торбичка под колана. Говоря съвсем честно, момче, никога през живота си не съм виждал истински собственик на ранчо, но съм много добър в приказките. Онова, което ти казах, наистина ти хареса, нали? Толкова много, че се раздели с парите си, спечелени толкова трудно. Майка ми непрекъснато повтаряше, че трябва да стана проповедник.

Лицето на Ник почервения от гняв. Той вдигна юмрук и Джеб побърза да отстъпи назад.

— Почакай малко — помоли го той. — Не се сърди, че те направих на глупак. Ние всички сме били на твоята възраст. Нека това ти послужи за предупреждение, защото има много мъже, които са готови и дори нетърпеливи да откраднат парите на глупака. Хайде, хайде... Успокой се, момче — каза нервно той, когато Ник го сграбчи за яката. — Тук съм, нали? Нали ти върнах парите, че дори ти дадох и повече?

Ник отпусна юмруците си и погледна парите, които все още стискаше в ръка.

— Значи, не сме партньори — прошепна той, като видя, че мечтите му се изплъзват. — И няма да има ранчо?

— За сто и петдесет долара не би могъл да купиш много земя, момче — каза Джеб сухо. — Дори тук, в долината Санта Инес.

Ник извърна глава. Беше изпълнен с отчаяние и в очите му бликнаха сълзи. Беше направен на глупак не само защото му бяха отмъкнали парите, а и защото беше повярвал, че е намерил приятел... и партньор.

Джеб го гледаше, но мислеше за късмета, който му се беше усмихнал снощи. Наистина беше странно, че всичко беше протекло толкова добре. Не само беше спечелил огромно количество пари, но беше превърнал в реалност мечтата на Ник. Беше се сдобил с ранчото на онзи нещастник, който го беше заложил в последен отчаян опит да върне парите си. Джеб имаше намерение да превърне имота в пари в най-близката банка, но сега се колебаеше. Отново обърна внимание на

ширината на раменете на Ник, на силата на гръдния кош и ръцете му, които бяха изтъкани само от мускули. Знаеше, че момчето е честно и може да му има доверие. Беше повече от сигурен, че то ще работи здраво и неуморно. А какво повече би могъл да иска човек от партньора си, когато изведнъж се окаже собственик на ранчо.

— Хайде, тръгвай, партньоре! — извика той и скочи на чакащия го кон, който тропаше с копита, защото нямаше търпение да препусне в галоп. — Забравих да ти спомена, че с твоите сто и петдесет долара спечели на покер и онова ранчо...

В очите на Ник проблесна надежда, но бързо изчезна.

— Ти отново се мъчиш да ме направиш на глупак! — каза той, изпълнен с горчивина.

— Вече приключихме с това, момче. Казах ти, че съм късметлия. Хайде, идваш ли, или ще трябва да си намеря друг партньор?

Ник се метна моментално на коня. Не знаеше дали да вярва, или не, на ирландеца, но беше готов да го последва и на края на света, защото Джеб Малъри имаше магическата способност да накара мечтите почти да се сбъднат. Странно, но той те караше да се чувстваш щастлив дори когато не получаваш точно онова, което си очаквал.

От гребена на хълма Санта Роса надолу, чак до река Санта Инес, цялата долина беше тяхна. Като погледнеше към хоризонта на запад, Ник можеше да види първо тучните зелени пасища, после по-светлото златистозелено на житата, а зад тях — тъмните сенки на каньоните, където се скитаха мечки гризли. Понякога те се появяваха през нощта в търсене на плячка. В далечината виеха койоти, вятърът люлееше тревата, а слънцето хвърляше сребристи отблясъци по бързотечащата река.

Земята беше плодородна, напоена добре от проливните пролетни дъждове. Нейната обширност и странният покой, който тя навяваше, обещаваха живот, който не беше възможен в скования от студ и заграден от тъмни гори Архангелск. Ник знаеше, че думите на Джеб не са просто мечта. Тази земя наистина беше скъпоценна. Тя беше богатството на Америка.

Докато се взираше надолу към долината, Джеб, за първи път от много години, си спомни старата хижа, в която семейството му

живееше в Ирландия. В паметта му изплува голата недохранена земя, бедна и умираща от глад като хората, които се мъчеха да се препитават от нея. Спомни си и баща си — пораженчески прегърбена фигура още на трийсет години, възрастта, на която той самият беше сега. Спомни си и майка си, която се бореше, за да отгледа няколко храста и две-три цветя, което представляваше направо патетична красота в набраздената земя до вратата на хижата. Сравни всичките си спомени с тучната зеленина, която виждаше пред себе си. Вдъхна дълбокия свеж аромат на плодородната почва, представи си говедата и овцете, които ще пъплят по нея, видя колко продуктивна може да бъде тя. Да, тя щеше да му донесе истинско богатство!

Слезе от коня и с гордост заби табелата с името на ранчото.

— Може и да не притежаваме всичко, което виждаш — каза той и се усмихна на Ник, — но петдесет акра от тази земя сега се казват ранчо Санта Витория. А после, защото Джеб винаги играе на едро — добави той, — ще купим още. Но това е достатъчно за начало. — Ник също му се усмихна и двамата си стиснаха ръцете. — Знаеш ли какво, момче — добави Джеб и се засмя, — баща ми непрекъснато повтаряше, че в живота нищо не идва при теб, без да си положил огромни усилия. Но аз като че ли съм доказателство за обратното.

ГЛАВА 5

1856 — 1873, Калифорния

Старата кирпичена къща беше построена под извивката на хълма. Върху нея хвърляха сянка една смокиня и няколко дъба. Къщата имаше само две стаи. В едната стар индианец, загърнат в наметало на райета, независимо дали е топло или студено, готвеше над открит огън ястия, които миришеха на пушек. Другата стая използваша за спане.

Първите няколко седмици Ник прекара, като яздеше, оглеждаше тяхната земя и се чудеше на късмета си, а Джеб отиде до Санта Барбара, „за да проучи района“ и да регистрира собствеността. Ник не се чувстваше самотен, макар дни наред да не виждаше друга жива душа. Спеше на открито под звездите, като с едно ухо се вслушваше във воя на койотите и в непрекъснатия шум от бродещите мечки. Но нищо не нарушаваше спокойствието и уединението му и той беше пощастлив, отколкото някога е бил.

Когато Джеб се върна, заяви, че отива до Мисури, за да купи овце, и че ще има нужда и от петстотинте долара на Ник.

— Колко овце ще купим за тази сума — попита Ник развълнувано.

— Имай ми доверие, момче — избягна прекия отговор Джеб. — Ще имаме много овце.

Купиха три хиляди. Този път Ник не попита как е станало така. Той просто и съвсем тихо се зае с работата, която трябваше да се върши всеки ден в ранчото; грижеше се за овцете, докато Джеб ходеше нанякъде, за да преговаря за още земя.

Отначало Джеб изглеждаше доволен от новата си роля, яздеше из ранчото с Ник, но след няколко месеца старото неспокойствие отново го обзе. Той започна да прекарва повече време в Санта Барбара, а когато този град се оказа прекалено малък и благовъзпитан за него, той отново се запъти към ярките светлини на Сан Франциско. Понякога Ник не го виждаше седмици наред, а после неочаквано се появяваше, уморен, но доволен от себе си, по-често с претърпкано портмоне. Но

вече не говореше за огромната бяла къща с голямото пиано в салона и превъзходната готвачка в кухнята и Ник разбра, че приятелят му не може да посвети живота си на ранчото по простата причина, че не го свърта на едно място. Но му беше лесно, само с едно свиване на раменете, да се освободи от проблема. За него това нямаше значение, той беше достатъчно силен и можеше да работи за двама.

Годините минаваха. Ник засади жито и построи огромни хамбари, в които да го складира. Нае най-добрите овчари в света — които току-що бяха пристигнали от земята на баските — да се грижат за техните овце — и мексикански vaqueros, които да обикалят ранчото на коне и да се грижат за едрия рогат добитък. Построи обори за животните и ниски дълги сгради за работниците. Работеше упорито от сутрин до мрак. Трудът му доставяше огромно удоволствие, защото той беше влюбен в земята. Никога не почувства умора, защото беше силен като вол. Физическата работа постепенно моделира мускулите му. Той беше все така красив, но и тялото, и лицето му издаваха, че живее на открито. Лицето му беше придобило постоянен загар, а очите бяха започнали да виждат ясно дори в далечината. Изпращаше пари на семейството си в Русия, но не можеше да преустанови работата в ранчото дори за миг, камо ли за по-дълго време, та да посети родината си.

Обикновено Ник беше или много зает, или уморен и не мислеше за жени. Когато Джеб се връщаше в Санта Барбара, той също беше идеалният джентълмен, повдигаше любезно шапката си, когато видеше някоя девойка или пък някоя уважавана матрона. Неговият външен вид караше сърцата, скрити зад белите дантелени блузи, да бият лудо. Джеб имаше своите жени в Сан Франциско, но Ник беше този, които първи се влюби, и то в момиче, което беше не просто красиво, а и смятано от всички за много добра партия. Той беше само на двайсет и пет години, а Розалия Абrego беше осемнайсетгодишната дъщеря на собственик на едно от най-големите стопанства в долината. Баща ѝ не искаше да ѝ позволи да се хвърли на врата на непознат руснак — човек, за когото никой нищо не знаеше.

Двамата се бяха срещнали в магазина за седла и други принадлежности в Санта Барбара. Беше достатъчен само един кос

поглед на сладните засмени черни очи на Розалия, само една лека, но чаровна нейна усмивка, за да се стопи срамежливостта на Ник и да бъде сложен край на неговата седемгодишна любовна история с ранчото Санта Витория.

Поболял се от любов, той непрекъснато обикаляше около магазина или пък седеше на стъпалата на малкия хотел, издигнат на главната улица, с надеждата да зърне Розалия. Когато най-после я видя отново, изненадващо и за самия него, тя го покани на пикник, който организираше с няколко свои млади приятели на брега. Топлотата на Розалия компенсирала срамежливостта на Ник, тя говореше достатъчно и за двамата. И няколко седмици по-късно, когато най-после я целуна под сянката на смокиновата горичка, и двамата разбраха, че са влюбени.

Дон Хосе беше много богат и наблюдаваше техния романс с подозрение. Но след като проучи младия руснак и не научи нищо лошо, когато чу само похвали по негов адрес и разбра, че той работи много упорито и че ранчото Санта Витория бързо просперира, той благослови техния съюз.

Сватбата, на която красивият Джеб беше шафер и разби милиони женски сърца, беше събитието на сезона и се превърна във фиеста. Само че след нея Ник не можеше да заведе съпругата си у дома в ранчото Санта Витория, защото бащата на Розалия отказа да позволи на дъщеря си да започне семенния си живот в кирпичена къща, която има само две стаи. Наеха апартамент в хотел „Арлингтън“, където Ник я посещаваше толкова често, колкото време успяваше да отдели от работата в ранчото. Междувременно построиха две къщи върху собствената си земя, една върху бившия индиански парцел за Джеб, а другата — в средата на допълнителните два акра, които дон Абрего даде на дъщеря си като сватбен подарък.

Когато я довършиха, къщата на семейство Констант в ранчото Санта Витория беше една от най-хубавите в долината Ломпос, но най-ценното притежание на Ник си оставаше договорът за партньорство, подписан в ирландската кръчма. Той го постави в позлатена рамка и го окачи в преддверието, за да могат всички да го виждат. Радостта му беше помрачена от новината за смъртта на майка му. Той продължи да изпраща редовно пари на сестрите си. Константинови от Архангелск вече не бяха бедни.

Розалия често яздеше из ранчото с Ник, седнала настрани, по женски, на гърба на коня и наметнала карирано одеяло като старите индианци и мексиканските *vaqueros*. Помагаше му в отглеждането на новородените агнета и телета, но също така се грижеше особено внимателно и за дома си. Сега вече имаше превъзходна готвачка в кухнята и на тяхната маса се поднасяше само първокачествена и много вкусно приготвена храна. Ник вече не беше срамежлив и се превърна в прекрасен домакин, който с радост посрещаше приятелите и семейството на Розалия. Ник Констант беше много щастлив. Като се изключи едно-единствено нещо. Надяваше се, че скоро ще им се роди дете, син, който да продължи името му. Но минаха две години, а Розалия още не беше бременна. Макар че тя нищо не казваше, в очите ѝ имаше тревога.

Къщата на Джеб оставаше празна през по-голямата част на годината, въпреки че сега имаше голямо пиано в салона и красиви махагонови мебели в многобройните стаи — точно така, както Джеб беше казал, че ще бъде. Но Ник знаеше че, както винаги, когато постигне мечтите си, Джеб вече загубва интерес към тях. Понякога пристигаше от Сан Франциско с няколко карети, пълни с хора, и голямата къща светваше като коледна елха. Огромни количества храна се сервираха по всяко време, виното се лееше и певците пееха — наемани обикновено сред италианските оперни изпълнители, които идваха на турне в Сан Франциско. Нито един от местните, уважаващи себе си, богати люде не присъстваше на тези вечери, защото се говореше, че в къщата на Малъри имало жени, чийто морал, меко казано, бил доста свободен и които дори не се опитвали да скрият този факт. Ник започна да купува още повече говеда за ранчото Санта Витория, защото акрите пасища непрекъснато нарастваха. Те ставаха все по-богати и по-богати. Продаваха кожата на търговци от Нова Англия, които изработваха ботуши и обувки. От роговете правеха копчета, а от мазнината — свещи и сапун.

През 1873, седемнайсет години след като Джеб беше спечелил ранчото в игра на покер, Ник Констант и Джеб Малъри притежаваха сто и четирийсет хиляди акра земя и повече от осемдесет хиляди глави едър рогат добитък, както и седемдесет хиляди овце. Ник работеше здраво в ранчото, а Джеб водеше живота на богат ерген в новата си къща в Сан Франциско. И за да бъде щастieto на Ник пълно, Розалия

най-после му роди син. Кръстиха го Грегориус Александър Абрего Констант, но всички го знаеха като Грег.

Странно, но с раждането на детето Джеб започна да прекарва повече време в ранчото. Винаги се появяваше неочаквано и обядваше с тях, гледаше растящото момче с присвити яркосини очи и лека усмивка на устните.

— Никога не съм мислил, че ще кажа тези думи — призна той на Розалия един ден, — но бих дал всичко, за да имам син като Грег.

— Това е лесно — отговори му тя, засмяна. — Трябва само да се ожениш.

— Ах, Розалия — каза той с въздишка, — точно това е най-трудната част. Страхувам се, че съм прекалено стар, за да променям начина си на живот.

Той срещна Маргарет Джеймс малко по-късно, на борда на ферибота от Сан Франциско за Санта Барбара, където тя щеше да прекара кратка ваканция и да порисува. Маргарет беше загубила и двамата си родители по време на тифусната епидемия през 1871 и за да се издържа, работеше като преподавателка по изкуствата в Белмонт, в подготвителното училище за момчета „Сан Матео“. Тя беше силно изненадана, когато ослепително красивият мистър Малъри, към когото всички на борда се отнасяха с голямо уважение, я заговори.

Тя седеше на палубата и се опитваше да предаде с водни бои променящите се багри на небето. По природа тя беше срамежлива, но Джеб лесно подхващаше разговор, задаваше ѝ въпроси за Белмонт и я накара да се изчерви, като похвали таланта ѝ.

Маргарет беше на двайсет и шест години с права, кестеняво червена коса, която носеше на кок, и безупречна кожа с цвета на прясно мляко. Имаше хладни сиви очи и студено държание, а пълните ѝ устни бяха леко приведени надолу в двата си края, като чели винаги беше малко тъжна. Но въпреки сериозността си, Маргарет лесно се засмиваше на малките шеги на Джеб. Неговата вещина и чар скоро победиха нейната срамежливост. Тя беше пълна противоположност на Джеб по темперамент и никак не очакваше предложението, което той ѝ направи... Все пак Джеб Малъри беше на четирийсет и седем години и известен в града човек, с репутацията, че обича лесните жени. И беше много, много богат.

Хотел „Арлингтън“ в Санта Барбара стана сцена на най-пищната сватбена церемония от много години насам. Розалия успя да придума обществото на Санта Барбара да прости на Джеб предишното недопустимо поведение и на сватбата отиде целият град.

Дългите прозорци на весело осветената бална зала бяха широко отворени, за да влиза свежият летен въздух, а гостите се разхождаха щастливи в градината под китайските фенери, закачени на магнолиите, които бяха цъфнали и обсипани с бели цветчета, все едно че бяха украсени специално за булката. Мексиканският оркестър свиреше серенади за двойката младоженци, най-доброто френско шампанско пълнеше стотиците кристални чаши, които се вдигаха в чест на Маргарет и Джеб.

За Маргарет нейният сватбен ден беше истински триумф. А Джеб Малъри знаеше, че е направил добър избор — Маргарет беше интелигентна, културна и привлекателна, беше силна и в цветущо здраве. Тя беше идеалната майка за неговия син.

ГЛАВА 6

1873 — 1880, Калифорния

Маргарет Малъри никога не събра смелост да сподели с някого какво преживя през първата си брачна нощ. Този спомен тя предпочиташе да зарови в най-тъмните кътчета на съзнанието си. Разбира се, тя знаеше какъв е нейният съпружески дълг, но също така знаеше, че нито една дама не би трябвало да се наслаждава на това, както Джеб каза, че ще бъде. Той каза, че това доставя удоволствие на всички жени, но за нея то беше грях. „Всички, с изключение на теб“, беше извикал той с горчивина.

След това тя лежеше със заспалия си съпруг до себе си и размишляваше. Нараненото тяло я болеше, но тя беше в такова състояние, че нищо не усещаше. След час, когато беше абсолютно сигурна, че той спи, тя отиде в банята и се изми. Вчеса косата си, облече си чиста нощница и се погледна в огледалото. За нейна изненада, не изглеждаше много по-различна. Никой никога нямаше да разбере за нейния срам и за ужасното, унижително преживяване, която беше изтърпяла тази нощ. Но нямаше връщане назад. Тя беше мисис Джеб Малъри. И знаеше, че в бъдеще, когато съпругът ѝ „има нужда от нея“ тя няма да го отблъсне. О, не, тя просто ще си лежи и ще го остави да прави каквото трябва, просто ще мисли за нещо друго, например за цвета на новите завеси или пък какво да сервира на обяд на другия ден.

Жената си има свои собствени оръжия на отмъщението, мислеше си студено Маргарет, докато се връщаше в спалнята и лягаше отново до съпруга си. И докато гледаше как първите утринни лъчи минават през пролуката, образувала се в жълтите кадифени завеси, тя реши, че ще използва всяка възможност за отмъщение.

Оттогава нататък Джеб прекарваше повечето време вън от дома си. Маргарет не знаеше къде ходи той, нито пък с кого, а и никога не попита. Но когато си беше у дома, не минаваше ден, без той да предяви правата, които имаше като неин съпруг.

Годините минаваха, а Розалия Констант се чудеше как Маргарет се примирява с отношенията, които съществуваха между нея и Джеб.

— Той си е у дома само по един ден в месеца, и то най-много — каза тя, ядосана, на Ник. — Връща се към присъщия си начин на живот — комара и лесните жени в Сан Франциско.

Ник сви рамене.

— Той се ожени за Маргарет поради причини, които не бяха правилни — каза той. — И когато не получи детето, което искаше, загуби интерес, както винаги става при него.

За да компенсират дългите отсъствия на Джеб, той и Розалия бяха много мили с Маргарет. Техният дом обаче беше винаги пълен с веселите им роднини Абрего, а това само подсилваше контраста със самотната голяма къща, в която живееше Маргарет. Те бяха свидетели на това, как тя се затваря все повече и повече в себе си и запълва дните си със създаването на красива градина.

Високи рожкови хвърляха сянка в средата на обширната морава. От двете страни на алеите, които водеха и към двете къщи, растяха млади брези, които бяха прекрасно зелени през лятото и златножълти през есента. Всяка година, при първия студ, те се освобождаваха от всички листа само с едно трепване на стъблото и заприличваха на черни голи скелети сред обграждащата ги златна покривка.

Но Маргарет обичаше най-много аленочервените макове. Обичаше ги повече от цъфналия хибискус и грациозния олеандров храст, повече от английските рози, които имаха доста тежък аромат, повече от всичко на света. Всяко лято полето зад къщата променяше свежата си пролетна зеленина в море от трепкащи аленочервени цветчета. Ливадата приличаше на червен килим, а тук-там, за контраст, се виждаха яносини метличини. Тя седеше съвсем сама на верандата през дългите летни вечери и се опияняваше от тяхната преходна красота. Те съществуваха само няколко дни, преди вятърът да разпилее венчелистчетата им, като конфети, по хълма.

Розалия едва събра смелост да каже на Маргарет, когато през ноември 1879 разбра, че отново е бременна. Грег беше почти на седем години, а тя и Ник се бяха молили толкова дълго за още едно дете, че сега просто преливаха от радост. Но когато най-последно й каза, Розалия беше силно изненадана от нейния отговор.

— Всъщност — каза Маргарет, като сведе поглед и скромно се изчерви, — аз и Джеб също ще имаме бебе. То ще се роди някъде по същото време като вашето.

След това нещата се промениха. Джеб изпрати най-хубавата мебелировка за детска стая, която успя да намери в Сан Франциско, лъскаво дървено конче и всевъзможни играчки. Идваше си у дома много по-често и всички забелязаха колко е загрижен за Маргарет, с каква нежност се отнася към нея, въпреки че никога не я целуваше и не издаваше с жестове привързаността си. А когато Джеб отсъстваше, Маргарет непрекъснато говореше за него и бебето, все едно че бяха нормална семейна двойка.

Дъщерята на Розалия се роди на 1 юни 1880. Раждането беше лесно. Детето имаше пшенично русата коса на баща си, а очите му бяха дори по-сини от неговите. Кръстиха я Ейнджъл, за да им напомня за руския град Архангелск, където беше роден Ник. Второто ѝ име беше Ирина, на неговата майка, и следваше Ампара, на нейната майка. Ейнджъл Ирина Ампара Констант.

Когато две седмици по-късно Маргарет започна да ражда, Джеб беше нервен като хванато в клетка животно. Юнският ден беше влажен, слънцето беше ярка червена точка на оловносивото небе. Той крачеше неспокойно по верандата и трепваше всеки път, когато чуеше безпомощните писъци на Маргарет, които разцепваха затишието, предвещаващо буря. Караше се гневно на доктора, че оставя жена му да страда, крещеше на прислугата да приготви топлата вода и другите необходими неща. Страхуваше се, че трудното раждане може да увреди по някакъв начин сина му. Потеше се, гневеше се и се молеше. Най-после, след осемнайсет часа родилни болки, детето се роди.

— Красиво малко момиченце — каза му докторът уморено. — Вие сте щастливец, мистър Малъри, защото раждането беше много, много трудно. Но и двете оживяха.

Без да каже нито дума на Маргарет, Джеб прекоси спалнята и втренчи поглед в детето. Ръцете му бяха здраво стиснати в юмруци, докато гледаше червеното сгърчено малко личице. Беше толкова сигурен, че ще бъде момче, че дори му беше избрал име — Джеймс Роугън Фицджералд Малъри, на баща му, дядо му и майка му...

Все така мълчаливо отиде до леглото и целуна съпругата си по бузата. Но Маргарет видя дълбокото разочарование в очите му и

разбра, че отново се е провалила.

— Ще се оправиш — каза той сковано, — така ме увери доктор Свенсон. Изпитваш ли болка, или някакво неудобство?

Маргарет поклати глава, затвори очи и се пребори геройски с напирещите сълзи.

— Купих ти подарък... — каза той и ѝ подаде брошка с огромен сапфир. — Заради раждането и твоето геройство...

Той рязко се обърна и отново отиде до люлката. Бебето му изглеждаше като всички други, можеше да бъде дъщеря на всеки друг. Не чувстваше нищо към нея — никакво чувство, никаква връзка не го свързваше с това малко същество, което той беше създал.

Бурята избухна неочаквано. Светкавиците раздираха небето над хълма, а той гледаше с празен поглед през прозореца. Дъждът беше същински порой, червеният цвят на маковете стана по-свеж и ярък.

— Трябва да ѝ дадем име — каза уморено Маргарет.

Джеб сви рамене, с поглед, все още втренчен в хълмовете.

— Наречете я Попи^[1] — каза той, без да го е грижа за детето, и тръгна към вратата. На сутринта замина за Сан Франциско, без да се сбогува.

Няколко дни по-късно Маргарет се беше излегнала в люлеещия се стол на верандата, а люлката с детето беше до нея. Ник и Розалия бяха дошли да я видят. Тя беше извинила Джеб за отсъствието, но те не ѝ бяха повярвали.

— Знам, че той искаше момче — прошепна Розалия, преди да си тръгне. — Сигурна ли си, че е щастлив, че всичко е наред?

— Той обожаваше детето — излъга Маргарет — и дори му избра името.

— Но защо няма фамилни имена, имена, свързани със спомени — попита озадачена Розалия.

Маргарет успя да се усмихне.

— Познаваш Джеб, той живее само с настоящия момент. Кръсти я на калифорнийските поля с макове, които видя през прозореца в онзи ден.

Докторите я бяха предупредили да не става много от леглото, но сега тя се чувстваше по-силна и копнееше да усети слънчевата топлина върху кожата си. Затова вземаше бебето и се разхождаше бавно по поляната чак до подножието на хълмовете.

Попи лежеше тихо в ръцете ѝ и гледаше около себе си с широко отворени всевиждащи ясни сини очи, докато Маргарет вървеше през високата до коленете трева и цъфналите макове. Изпитваше жал към детето. Понякога коленичеше и протягаше ръце напред, за да може то по-добре да види цветята.

— Погледни, малката ми — шепнеше тя, — погледни колко са красиви калифорнийските цветя и ще разбереш защо баща ти те кръсти на тях. Виж как цветчетата им танцуват, раздвижвани от лекия вятър. Те приличат на малки алени пеперуди. — Откъсна едно цветче и го показа отблизо на бебето. — Винаги помни тази красота, малката ми, защото си кръстена на нея, на красотата.

После вдигаше глава и оглеждаше земята чак до хоризонта. Тя всичката принадлежеше на съпруга ѝ и на неговия партньор.

— Това ще бъде твое някой ден, тази богата, плодородна земя — шепнеше тя, но детето не отделяше широко отворените си очи от аленочервените цветове. Беше като погълнато от цвета и аромата им.

[1] Порру (англ.). — Мак. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

1880, Калифорния

Розалия погледна тъжно през рамо, докато се отдалечаваше от къщата на семейство Малъри. Щорите бяха спуснати и проблясващите бели дървени рамки отразяваха единствено празнотата. Нямаше кучета, които да се изтягат лениво на верандата, нямаше котета, които да играят до вратата на кухнята, нямаше кобили и жребчета в ограденото пасище, както беше в нейния дом. На верандата нямаше плетена люлка, където детето да лежи и да поглъща веселите слънчеви лъчи.

Когато и да отидеше да види Маргарет, стаите бяха грижливо подредени и слънчеви, а тежките брокатени завеси бяха наполовина спуснати. Никога нямаше книги или списания, разпръснати по пода и масите, по красивите турски килими не се виждаха разпилени играчки. Удобните меки дивани не носеха отпечатъка на хора, които са седели там допреди малко. Не се чуваше дори бръмченето на муха или друго насекомо.

Къщата изглеждаше абсолютно празна, помисли си Розалия и потръпна ужасено, като къща, в която от години никой не живее. Тя замахна с малкия сребърен камшик и подкара коня в тръс. Нямаше търпение да остави тази безрадостна празнота, и Маргарет, зад себе си.

Господ ѝ беше свидетел, че беше направила всичко възможно, за да пробие защитната черупка, в която Маргарет се беше скрила. Но Маргарет категорично отказваше да приеме факта, че Джеб я е напуснал. Не беше се връщал у дома от раждането на Попи преди шест месеца, а тя продължаваше да говори за него, като че ли той ще си дойде утре или следващата седмица, преструваше се, че всичко това е съвсем нормално.

— Джеб изпитваше нужда да попътува малко — беше казала тя и беше избягнала директните въпроси на Розалия за неговото местонахождение. — Той винаги е бил неспокоен човек, винаги е обичал да пътешества по света. — И беше наляла чая от тежкия

сребърен чайник в крехките порцеланови чаши толкова спокойно, като чели самата тя вярваше в това.

Същата тази сутрин Ник беше казал на Розалия, че къщата на Джеб в Сан Франциско все още е затворена и че само човекът, натоварен да я пази, е останал да живее в мазето. Каза също, че адвокатите му са получили телеграфно съобщение от Монте Карло във Франция с нареждането да отпуснат пари на мисис Малъри за домакинството. Значи Джеб не беше занемарил поне финансовите си отговорности.

Днес Розалия нарочно и директно беше попитала Маргарет дали има някакви новини от Джеб, като се питаше дали тя ще ѝ спомене за парите.

— Ами да, разбира се. Почти щях да забравя. Имам много хубаво и дълго писмо от него, от Монте Карло във Франция. Звучи така, сякаш там е много вълнуващо. — Гласът на Маргарет се беше извисил в нервно кресчендо. Беше толкова очевидно, че лъже, че Розалия беше изпитала съжаление към нея. — Джеб много го бива в писането на писма. Той умее да използва думите, както е известно и на вас. Струваше ми се, докато четях, че самата аз съм там.

— Той е разгледал града толкова, колкото ти или аз! — беше извикала ядно Розалия. — Комар! Ето с какво се занимава Джеб в Монте Карло.

Маргарет беше вдигнала гордо брадичка.

— Може би — беше отговорила тихо тя. — Но той все още се грижи добре за мен.

Големите черни очи на Розалия се изпълниха със съчувствие. Маргарет имаше вид на уморена и примирена жена. Разкошната ѝ червена коса беше загубила блясъка си, а кожата ѝ беше толкова бледа, почти прозрачна. Изглеждаше като жена, която не може да заспи нощем, като жена, която се върти неспокойно в леглото, измъчвана от спомени. Но в очите ѝ се четеше безкрайно търпение, а това накара Розалия да я възприеме като жена, която чака своето отмъщение.

Ако не беше детето, Розалия не би могла да се насилва да продължава посещенията си в къщата на Маргарет, които правеше веднъж седмично. Маргарет никога не показва удоволствие, че я вижда, затова щеше да ѝ бъде много лесно да не ходи повече там. Но като приятел и партньор на Джеб, Ник се чувстваше отговорен за съпругата

и детето му. Както беше ясно, че Маргарет потиска и прикрива омразата, която изпитва към бащата, така беше ясно, че тя обожава дъщеря си.

Розалия си мислеше, че Попи притежава чара на пакостлива малка фея, макар да не може да бъде наречена красавица като нейната собствена дъщеря Ейнджъл. Попи имаше гъста червена коса като майка си и ясните сини очи на баща си, само че нейните бяха леко повдигнати във външните си ъгли. Розалия мислеше, че Маргарет може да се преструва, че всичко е наред, и да живее като отшелничка, щом иска, но не бива да обрича и детето на самота.

Та тя не позволяваше на Попи дори да ходи в тяхната къща и да играе с Ейнджъл!

Най-после престанаха да се виждат само изгорелите от слънцето треви на хълмовете и се показва червеният весел покрив на тяхната удобна и очарователна хасиенда. Като усети приближаването на дома, понито препусна в галоп, нетърпеливо да получи овеса си. Настроението на Розалия също се повиши, защото тя започна да мисли за семейството си, за любовта и сигурността, които царяха в техния дом. Да напуснеш къщата на семейство Малъри, беше такова облекчение, все едно излизаш от затвора, помисли си тя малко виновно, защото, колкото и да се опитваше, не можеше да изпитва и капка обич към Маргарет. Необичайното за сезона топло време се задържа и през декември, като донесе рояци мухи, които се събираха в облаци около говедата и конете, успяваха да проникнат дори в къщите и жужаха в кухнята, въпреки че бяха поставили завеса от мъниста, мексикански тип, на вратата. Вятърът беше сух и силен. За първи път в живота си Розалия се зарадва на отсъствието на Грег, който беше изпратен да учи в академията „Син Матео“. Поне на него му беше спестена тази суха, носеща болести, горещина. Държаха Ейнджъл затворена в детската стая, далеч от горещия вятър и рояците мухи. Розалия преустанови временно посещенията си в къщата на Малъри.

Няколко седмици по-късно старият индианец, който продължаваше да живее в кирпичената къща, пристигна на прага им още преди зазоряване. Беше готвач на Джеб от самото начало, а също така нещо като пазач на къщата му. Беше изминал петнайсетте мили

бос, загърнал главата си със старото си карирано серапе, за да се предпази от праха. Икономката на семейство Констант, Инес, вече беше в кухнята и палеше огромната желязна фурна. Погледна го презрително, когато той ѝ нареди да събуди сеньор или сеньора Констант.

— Сеньорът вече стана и е навън в пасището — отговори тя, ядосана на тона и молбата му. — А сеньората има нужда от почивката си.

— Събуди господарката си! — Очите на стария индианец горяха като на маниак. Той направи крачка към Инес.

Дебелата стара Инес отстъпи нервно.

— Ей сега ще събудя сеньората! — И се втурна нагоре по стълбите толкова бързо, колкото позволяваха дебелите ѝ бедра.

Розалия се надигна стреснато, когато Инес я разтърси за раменете.

— Нещо с бебето ли — извика тя, скочи от леглото и изтича към вратата. — Случило ли се е нещо?

— Не, не, сеньора, нищо му няма на бебето. Дошъл е старият индианец на Малъри. Тук е, долу в кухнята. Казва, че трябва да ви види. Не знаех какво да правя. — Тя бършеше нервно ръце в бялата си престилка. Беше готова да заплаче.

Розалия се наметна с една роба и изтича надолу по стълбите към кухнята.

— Какво има — попита тя разтревожено.

— Мисис се разболя преди два дни — каза мрачно индианецът. — Каза, че е добре, но аз съм виждал тази болест и преди. Детето на мистър Джеб не бива да е там. Опасно е.

Розалия силно пребледня.

— Болестта бързо се влошава. Мисис умря снощи. Но детето на мистър Джеб няма да умре. Донесох я на вас.

— Маргарет? Мъртва? — прошепна Розалия и притисна длан към сърцето си. — О, не... не... не е вярно!

Тъмните непроницаеми очи на индианеца срещнаха нейните.

— Вярно е — каза той безстрастно.

— Но защо не изпратихте за помощ — попита го тя и заплака.

— Мисис нямаше нужда от помощ. Тя искаше да умре — каза той — Знаех го. — Той се обърна към вратата. — Елате с мен.

Розалия го последва навън и втренчи поглед в кошницата, набързо оплетена от трева, поставена под сянката на смокиновото дърво. В нея лежеше Попи, дълбоко заспала.

ГЛАВА 8

Когато беше в Лос Анджелис, Майк винаги отсядаше в хотел „Бевърли Хилс“. Беше сигурен, че усеща съзидателните вълни, които сякаш витаеха във въздуха на сградата и които бяха от онези ранни дни, когато хотелът беше дом за много от известните кинозвезди, на крещящо облечени продуценти и голяма част от сценаристите и писателите, които работеха за киното. А може би го вдъхновяваха спокойният лукс и старомодният блясък, които царуваха там. Както и да е, беше написал тук книгата за Робелард, удобно настанен в един от апартаментите, и оттогава беше влюбен в мястото. Хотелът беше построен през 1912, когато кварталът Бевърли Хилс не беше нещо повече от обработваема поля и няколко нови, но голи пътища. Още от самото начало хотелът беше играл ролята на бляскавия крал сред хотелите.

Носеха му закуската точно в девет и половина, след като беше прекарал един час на тенискорта, беше взел душ и се бе преоблякъл и готов за всичко, което денят можеше да му поднесе. Над чашата кафе и филийката препечен ръжен хляб той започна да чете списъка на хората, които бяха позвънили на адвоката Либер с твърдението, че са наследници на Попи Малъри. Адвокатът ги беше разделил на две групи — „възможни“ и „малко вероятни“ наследници. Имаше неколкостотин имена във втората група и само пет — в първата... Ариа Ринарди от Венеция, близнаците Клаудия Гали от Париж и Перлуджи Гали от Ню Йорк, чиито права бяха еднакви, макар да се бяха свързали поотделно с Либер, Орландо Месинджър, който беше позвънил от Лондон, и Лорийн Малъри Хънтър, която живееше тук, в Лос Анджелис.

Можеше да започне и с местното момиче, помисли си Майк и прочете краткото резюме, което Либер беше направил на думите на Лорийн. Тя поне имаше същото име — Малъри. Нейната прабаба била отгледана в някакво ранчо близо до Санта Барбара. И прабаба й, и прадядо й, били вече починали, когато Лорийн се родила. Майка й се

казвала Соня Малъри Хънтър. Майк отново провери възрастта на Лорийн. Беше само на осемнайсет години. Тогава защо Соня Хънтър не беше предявила претенции към наследството. Може би неразбирателство между майка и дъщеря. Или може би Соня просто не беше забелязала съобщението. Имаше хора, които не четяха вестници.

Както и да е, думите на Лорийн за прабабата, отгледана в ранчо близо до Санта Барбара, беше най-достоверното твърдение, с което разполагаха досега, макар и да беше напълно непотвърдено. Лорийн имала само семейна библия, в която фигурирало семейното име Малъри. Либер беше приложил библията, за да се направи проверка на датите. Майк си помисли, че когато сравниш това с невероятните истории на „малко вероятните“ наследници, то ти се струва наистина реално.

Вдигна телефона и набра номера на Лорийн. Чу сигнала свободно десетина пъти, но никой не отговори. Тогава опита в кафенето на Дени, където тя работеше. Момичето, което вдигна слушалката, му каза, че днес е свободният ден на Лорийн.

— Но по-късно ще отиде при Теди — каза му то весело. — Почти всяка вечер сервира там на коктейлите.

Майк отново набра домашния ѝ номер, сигурен, че тя си е у дома в свободния си ден. Но отново никой не отговори и раздражено остави слушалката. Не можеше да направи нищо, освен да чака до вечерта.

Лорийн просто остави телефона да звъни. Не можеше да е нещо важно. Сигурно беше Дени, на когото му трябваше допълнителна сервитьорка и щеше да я помоли да отиде на работа. Но днес тя не можеше да работи допълнително, дори да ѝ платяха в троен размер. Днес беше денят, който тя щеше да прекара с Марая. Лорийн лежеше в леглото и размишляваше за това, какво биха могли да правят двете. Бебето риташе с дебелите си крачета във въздуха, издаваше тихи нежни звуци и се опитваше да хване плюшената движеща се играчка, която беше окачена над люлката му. Лорийн беше чувала, че някои деца плачели по цял ден и буквално подлудявали майките си, но Марая беше много тихо дете и не ѝ създаваше никакви проблеми. Никога не плачеше и в дните, когато я оставяше в детските ясли, нито пък през

нощта, когато за нея се грижеше бавачка. Винаги, когато Лорийн се наведеше над нея, Марая се усмихваше.

— Марая — извика я тя и се усмихна със задоволство, когато устните на бебето се опитаха да копират движението на нейните. Само че звуците, които излязоха от гърлото му, бяха високи и пронизителни и нямаха нищо общо с човешката реч. — Ще се научиш, мъничката ми, само че трябва да продължаваш да опитваш. — Но ако беше честна към себе си, трябваше да признае, че се съмнява в това.

Когато детегледачката в детските ясли беше чула за първи път Марая, беше погледнала съчувствено Лорийн и беше казала:

— Марая е просто малко „по-различна“, това е всичко.

Лорийн си беше взела детето и се беше върнала бързо у дома, като се беше опитала да не мисли за съчувствието в погледа на жената. Казваше си, че тя само е потвърдила нейните собствени подозрения. Беше принудена да се примири с факта, че Марая е различна, че живее в свой собствен свят. Беше „увредена“, помисли си с огромна мъка Лорийн, използвайки най-малко болезнената дума. Не можеше да каже думите „психическо разстройство“, когато ставаше въпрос за Марая, нито пък да признае онези ужасни истини. Но това само усилваше любовта ѝ към детето и я караше още по-ожесточено да го защитава. А и това не беше изненадващо, като се вземеше предвид през какво беше преминала Марая още преди да се роди. В най-лошите кошмари, които се присънваха на Лорийн, Марая беше пораснала достатъчно, за да ходи на училище, и властите разбираха, че тя не е с ума си. Тя притискаше Марая до себе си и пицеше, докато те се опитваха да ѝ я отнемат. Толкова много ноци се беше събуждала плувнала в пот, без да е успяла да види изход от затруднението. И знаеше, че когато това се случи, както несъмнено щеше да стане, и тя, и детето ще умрат с разбити сърца.

Лежеше, удобно подпряна на възглавниците, и гледаше малкото момиченце, погълнато от играта с плюшената играчка, и се питаше колко пъти в живота сърцето би могло да страда така. Първия път, когато то беше разбито, тя беше само на дванайсет години. Някой телефонира от фабриката, където работеше баща ѝ, и каза, че е претърпял коронарна тромбоза и че е бил мъртъв още преди да падне на пода. Майка ѝ беше повторила съвсем точно тези думи и оттогава тя

непрекъснато виждаше ужасяващата я гледка на мъртвия си баща, който се свлича на земята.

Питаше се как ще свикне с тежката оловна буца, която някога бе нейното сърце, но, както става винаги, времето облекчи болката. Тя успя да го преодолее. Следващият удар ѝ беше нанесен две години по-късно, когато майка ѝ каза, че иска да се омъжи отново. Дотогава Лорийн беше съвестна и ученолюбива ученичка в гимназията „Реджънт“ и живееше така, както е нормално за четиринайсетгодишните тийнейджъри — учеше упорито, когато трябва, и играеше, отдадена изцяло на играта, когато ѝ останеше свободно време. Винаги се намираше по някое парти, на което да отиде през уикендите. Понякога оставаше да преспи у някоя приятелка. Всяка събота сутрин момичетата се събираха на тълпи и обикаляха магазините, за да си купят по нещичко, а през следобеда ходеха да окуражават юношеския футболен отбор. Тя, разбира се, осъзна, че майка ѝ е още млада — само на трийсет и четири — и че е съвсем нормално да се влюби и да се омъжи пак. Но това ѝ се струваше още и върховен акт на предателство, като се имаше предвид мъката, която и двете бяха понесли заради баща ѝ. Изпитваше огромна ревност и знаеше, че се държи неразумно и че по този начин прави живота и на двете нещастен, но това беше единственият начин, който познаваше, да накара другите да зачитат мнението ѝ.

— Ти дори не си казала, че излизаш с него! — крещеше тя на майка си. — Никога нищо не ми казваш! Обзалагам се, че той дори не знае за мен!

— Разбира се, че знае за теб — успокои я Соня Хънтър. — Разказала съм му всичко за теб. Знае, че си великолепна плувкиня, знае, че си отлична ученичка и че ще се опиташ да влезеш в „Станфорд“. Знае дори това, че когато беше на три години, боледува от варицела. Знае също и колко струват скобите, които носиш на зъбите си, и колко много ги мразиш.

— Защо си му разказала всичко това! — крещеше тя. — Това са неща, които знаеше татко и които той не бива да знае!

Соня Хънтър въздъхна примирено. Хората повтаряха, че човек трябва да очаква подобни проблеми с детето си, когато иска да сключи повторен брак, но това не правеше нещата по-лесни. Соня имаше дълга до раменете руса коса. Блясъкът на цвета се поддържаше с

постоянни посещения във фризьорския салон. Целият ѝ външен вид показваше, че се грижи за себе си. Редовно правеше упражнения по аеробика в близкия салон, а после отиваше във фитнес залата, където работеше върху всеки свой мускул. Пиеше непрекъснато натурални сокове и беше луда на тема здравословно хранене. Беше отгледала и дъщеря си така. Зъбите на Лорийн можеха и да имат скоби, но бяха бели и толкова лъскави, все едно че бяха полирани. Сините ѝ очи бяха толкова ясни и чисти, кожата ѝ нямаше нито един недостатък и, също като майка си, тя нямаше нито един излишен грам тлъстина.

Соня смело понесе буца и лошото настроение на Лорийн. Всеки уикенд Дъг пристигаше от Сан Диего, където беше отдаден на адвокатската си практика, и те се държаха така, като че ли са едно семейство. Никога не позволяваха на Лорийн да се чувства пренебрегната. Но Лорийн беше на четиринайсет години и ѝ беше трудно да свикне с прехода от света на детството в света на девойката. Не ѝ харесваше представата за майка ѝ, която спи с Дъг, мразеше дори възможността другите деца в училище да научат за това. Започна да получава лоши оценки, понякога пропускаше да напише домашните си и излизаше да играе, кръстосваше улиците с другите момичета и момчета, някои от които бяха на шестнайсет години.

Лорийн беше срамежливо момиче, което беше най-щастливо, когато беше част от тълпата. Дори не знаеше какво трябва да каже на момчето, ако някога отиде на среща. Знаеше, че не е красива, искаше ѝ се да е малко по-висока. Но със сигурност беше „хубавка“: със стройно тяло, с добре оформени крака и малки, твърди гърди. Майка ѝ винаги казваше, че видът ѝ е „свеж и чист“, че кожата и косата ѝ са блестящи и безупречни и че естественият ѝ калифорнийски тен е много привлекателен.

Веднага щом свалиха скобите от зъбите ѝ, отношението на момчетата към нея се промени. Телефонът, който беше оставен лично на нейно разположение, не спираше да звъни. Започна да носи по-къси поли, за да показва красивите си крака, и най-после събра достатъчно кураж, за да ходи на срещите си сама. Все още беше срамежлива, но такива бяха и момчетата, затова единственото, което правеха, беше да хапнат в някое кафене или в китайския ресторант, а може би да отидат и на кино. Обикаляха киното, докато намерят удобно местенце за паркиране, и се изтягаха на задната седалка. Тя обаче никога на никого

не разреши да мине отвъд първа база. Не знаеше защо постъпва така, след като другите момичета го правеха (или поне така твърдяха). То просто не беше нещо, което тя искаше. То означаваше да поеме прекалено голяма отговорност, да порасне изведнъж. Предпочиташе вечерите, когато оставаше да спи у някоя приятелка и двете си бърбеха и се веселяха, отколкото да отблъсква някое нетърпеливо момче, седнала на задната седалка на нечия кола в задушна калифорнийска вечер.

Когато майка ѝ и Дъг най-после се ожениха, Лорийн трябваше да напусне гимназията „Реджънт“ и да се премести в ново училище в Сан Диего, където щяха да живеят. Гледаха я изненадано как се суети из къщата и плаче и непрекъснато пита как са могли да ѝ причинят това. Нима не знаеха, че всичките ѝ приятели са тук? Че целият ѝ живот е тук? И сега, само защото те са се оженили, тя трябва да зареже всичко и да го започне от самото начало. Ами изпитите ѝ? Беше почти на седемнайсет и ѝ предстояха изпити за влизане в университета. Нима очакваха от нея да ги вземе успешно, след като ще се мести в ново училище където царят други порядки и има други учители, които няма да я разберат. А знаеха колко е важно за нея да влезе в „Станфорд“.

— Не е честно! — викаше тя и продължаваше да плаче. — Няма да се преместя в Сан Диего! Няма!

— Тя е права — каза нервно Дъг на Соня. — Детето е абсолютно право. Не е честно.

Лорийн спря да плаче и го изгледа подозрително, като се питаше какво ли става. Но той каза:

— Това е само още една година, Соня. Тя трябва да има своя шанс. Ще пътувам до Сан Диего и обратно, а после, когато тя влезе в университета, всички ще се преместим там.

Лорийн го погледна и се усмихна. Стори ѝ се, че всичко ще бъде наред все пак. А после, неочаквано, всичко беше тръгнало на зле. И тя пожела от цялото си сърце никога да не се беше оплаквала и да беше отишла тихо и мирно да живее с тях в Сан Диего.

В седем часа вечерта не можеше да се каже кой е по-уморен — тя или Марая. Бебето, преситено от чистия въздух и новите преживявания в зоологическата градина, вече беше дълбоко заспало в

люлката. Лорийн уморено постави грима си и обу черния си клин от трико и обувките с високи тънки токчета. Напоследък Теди се оплакваше, че е прекалено кльощава.

— Губиш постепенно всичките си извивки, Лорийн — беше я предупредил той. — Ако нямаш толкова хубаво дупе и най-красивите крака на света, щях да бъда принуден да те уволня.

— Много ти благодаря! — беше му отговорила ядосано тя.

— Ти си сервитьорка на коктейлни събирания — беше казал той със свиване на раменете — и знаеш защо сме те наели. Разбира се, можеш да носиш напитките, без да ги разливаш, връщаш точно рестото, без да се опитваш да пъхнеш по някой долар в джоба си, но това го могат стотици други момичета. Момчетата обичат да те гледат, когато сервираш. Така че, по-добре зарязвай диетата, на която си в момента, защото иначе ще загубиш работата си.

Макар да не ѝ се искаше да го признае, той беше прав. Теди Барн беше известен с привлекателните си сервитьорки. Тя просто нямаше време и пари да се нахрани прилично.

Клубът беше съвсем тих, когато влезе вътре. Имаше само две момчета на бара и един-двама, които седяха на слабо осветените маси в задната част на помещението. Групата, която щеше да свири тази вечер, вече беше на сцената и настройваше музикалните си инструменти, а другите келнерки стояха в един ъгъл и клюкарстваха. Тя среса косата си, сложи си още малко червило, напръска се със скъпия си парфюм и се присъедини към другите.

Майк Престън я гледаше от мястото си зад бара и сравни външността ѝ с малката снимка, която беше прикрепена към бележките на Либер. Снимката като че ли беше взета от ученическата ѝ книжка. На нея тя беше млада и сладка, с бляскава русо-червеникава коса и големи сини очи и блестяща, макар и срамежлива, усмивка. Но момчето в клина беше прекалено слабо, имаше уморен вид и беше смръщило загрижено вежди. Той се почувства неудобно и се запита какво ли се е случило, та е превърнало нетърпеливата тийнейджърка в уморена от грижи млада жена.

Тя поставяше чисти пепелници по масите и проверяваше свещите в малките червени поставки, за да е сигурна, че няма нужда да бъдат подменени. Той взе чашата си и отиде при нея.

— Лорийн Хънтър — попита. Тя вдигна глава и го погледна с огромните си уплашени очи. — Съжалявам, че ви стреснах — каза той тихо. — Взех името и адреса ви от Йоханес Либер, адвоката от Женева. Той ме помоли да се срещна с вас. Цял ден звъних у дома ви, но ви нямаше. От заведението на Дени ми казаха, че работите тук през нощта.

— Йоханес Либер — попита тя, явно объркана.

— За наследството на Попи Малъри.

Изведнъж коленете ѝ омекнаха и тя седна на едни от столовете.

— Това означава ли, че наистина съм нейната наследница.

— Страхувам се, че все още не знаем кой е истинският наследник — побърза да каже Майк. — Либер просто искаше да се видя с вас, за да открия още някои подробности. — Видя в очите ѝ разочарование и добави: — Разбира се, това не означава, че не сте търсената наследница. Тук съм просто за да ви помогна да изградим вашата история.

— Разбирам. Е, няма много неща, които бих могла да добавя. Написах всичко в писмото си до мистър Либер. Не бях дори сигурна, че си заслужава, но мама винаги казваше, че няма да стигнеш доникъде, ако не опитваш непрекъснато, така че аз опитах. Но всичкото, което писах в писмото, е истина!

— Не се съмнявам в това — каза ѝ той. — Просто искам да поговорим още малко.

Тя хвърли нервен поглед към залата, която бързо се пълнеше с народ.

— Трябва да се захващам за работа — каза тя и се изправи.

— А може ли да се срещнем след това — попита Майк. — В колко часа свършвате?

— Един. Но не знам... Ще трябва да се обадя на детегледачката.

— Разбирам — каза Майк.

— Не, не разбирате — отговори тя, като го гледаше право в очите. — Въобще не разбирате. Ще бъда тук. В един часа.

Като се питаше какво искаше да каже тя с думите и тона си, той довърши питието в чашата си, докато гледаше как тя бързо и елегантно се движи между масите. Очевидно вършеше добре работата си. Беше съвестна и сръчна. И работеше много и упорито. Той знаеше, че през деня работи при Дени. Беше млада и лъчезарна. Мястото ѝ беше в

някой университет, но той, разбира се, вече знаеше за бебето. Тя трябваше да отгледа детето си, имаше гърло, което трябваше да храни всеки ден.

Запълни времето си, като изгледа един филм на булевард „Холивуд“, хапна в „Мусо и Франк“ и се върна в заведението на Теди Барн в един без петнайсет. Лорийн го видя и му кимна. „Един часът“ изговори тя тихо и показа ръчния си часовник. Майк се настани на едно свободно място и си поръча питие, след което загледа навалищата на дансинга. Музиката беше толкова висока, че вибрираше в гръдния му кош и той се запита как тя се примирява с всичко това нощ след нощ. А после се връщаше у дома си при детето си, което, без съмнение, се събуждаше точно в шест сутринта и нямаше търпение да се забавлява и играе, докато бедната Лорийн трябваше да прекара поредния ден в заведението на Дени. Той се надяваше, че тя е наследницата на Попи Малъри, защото със сигурност имаше нужда от парите!

— Здравейте — каза тя, когато застана до него. Сега беше обула дънки и бе облякла дънково яке. Беше свалила грима си и изглеждаше на около шестнайсет години. Шокиран, Майк си спомни, че всъщност тя е само с две години по-голяма. Той хвана ръката ѝ над лакътя и я поведе през тълпата. Дори през плата на якето тя му се стори много тънка и крехка. Изпитваше странно чувство, искаше му се да я защитава, да я нахрани.

— Гладна ли си?

— Малко — отговори тя.

— Какво е любимото ти ястие?

— Китайска храна — каза тя без колебание.

Той я заведе в „Ню Муун“ на булевард „Вентура“ и загледа как поглъща яйцата, говеждото, гъстия сос и юфката, приготвена по сингапурски.

— Сега по-добре ли се чувстваш — попита я той усмихнат.

— Можеш да се обзаложиш! — отговори тя с въздишка на задоволство. — Благодаря ви, мистър Престън. Храната беше великолепна! Най-добрата, която съм яла от цяла година насам!

Той си помисли, че е много тъжно това, че най-доброто, което е яла от цяла година насам, е храна, приготвена във второкачествен китайски ресторант. Но сега поне тя изглеждаше по-щастлива и по-

отпусната. И беше много по-красива без онова загрижено, смръщено изражение на лицето ѝ без тревогата в сините очи. А те бяха в много приятен нюанс на синьото — дълбоки и изразителни. Отразяваха всяка нейна мисъл, всяко нейно настроение.

— Кой по-точно сте вие — каза тя и отпи от колата си. — Искам да кажа, вече разбрах, че имате нещо общо с мистър Либер, но какво точно?

— Всъщност аз съм писател.

— Този Майк Престън ли? — възкликна тя, а очите ѝ бяха станали кръгли от изненада. — Та аз съм чела книгите ви!

— Виновен! — отговори той с усмивка.

Лорийн го гледаше с нов, различен, интерес.

— Никога досега не съм срещала известен писател, камо ли някого, който да е спечелил наградата „Пулицър“. Още при Теди лицето ви ми се стори странно познато. Сега се сещам, че съм гледала две ваши интервюта по телевизията. Тогава си помислих, че изглеждате някак пораженчески и тъжно... може би като героите на Жан Пол Белмондо. Много по-хубав сте в реалния живот. — Ръката ѝ се стрелна към устата и тя се изчерви. — Винаги говоря точно онова, което си мисля — извини се тя. — И обикновено това е нещото, което не бива да казвам. Но този път е вярно!

Погледите им се срещнаха над масата. Гледаха се, преценяваха се един друг, без да говорят, и Лорийн почувства странни, обезпокоителни тръпки да пъплят по гърба ѝ. В спокойния му поглед имаше нещо обезпокояващо, не беше свикнала да вижда такова изражение в мъжките очи. Не беше от типа на „Скъпа, ела с мен“, което четеше в погледите на момчетата, които се отбиваха при Теди. Беше нещо по-дълбоко, по-интимно...

— Откъде знаеш за Жан Пол Белмондо — попита Майк, без да сваля очи от нея. — Много си млада...

— Понякога, когато се върна у дома след нощната смяна, гледам старите филми, които се излъчват по телевизията... — Погледът му продължаваше да я смуцава и тя извърна глава. — А известните писатели като вас къде живеят?

Той се усмихна на искреността и любопитството ѝ.

— Роден съм в Мадисън, Уисконсин. Отгледа ме леля Марта, защото баща ми умря, а майка ми избяга с един пътуващ търговец. Ето

ти началото на една добра история, която въображението ти може да довърши!

— А как е в Мадисън, Уисконсин. Не съм ходила по-далеч от Сан Диего.

Той сви рамене.

— Както е навсякъде — малки къщи в стил ранчо, средната класа живее в предградията... Леля Марта спазваше всички стари здравословни ритуали. В неделя ходеше на църква, уважаваше по-старите и по-високопоставените от нея, беше предана на морала и етиката и обичаше родината си. Изкарвах прехраната си, като редовно подкастриях тревата и изхвърлях боклука и въобще вършех всякаква работа, подходяща за подрастващо момче. Всяка сутрин издигахме знамето на моравата пред къщата и го сваляхме всяка вечер при залез-слънце. Трябваше да си пиша редовно домашните и едва след като ги напишех, ми разрешаваха да играя баскетбол и да карам кола с другите момчета.

— Обзалагам се, че ти си карал най-бързо — каза тя с усмивка.

— Можеш да се обзаложиш! И знаеш ли какво друго имах — домашно печени сладки, най-вкусния боровинков пай на света и печеното, което леля Марта приготвяше в неделя. Дори сега мога да усетя аромата му, винаги ще си го спомням. — Тя му се усмихна, очите ѝ изразяваха съчувствие, разбиране и интерес и той каза неочаквано: — Знаеш ли, Лорийн, леля Марта беше нещо повече от любезна роднина, която ме е приела в къщата си. Бях на девет години, сам и уплашен, защото бях изоставен и отчаян пред празното самотно бъдеще, което се разкриваше пред мен. Нейната любов ми помогна да преживея всичко, включително трудните тийнейджърски години, когато непрекъснато растях и крайниците ми изскачаха от късите ръкави и панталони, а тя полудяваше, защото отново трябваше да обикаляме магазините... „Разноските, казваше тя строго, не можеш ли да помислиш за разноските, Майкъл, и да престанеш да растеш“. — Лорийн се засмя и той замълча за миг. — Не знам защо ти разказвам всичко това — прошепна, — но се чувствам добре, че мога да го разкажа на някого.

— Тя още ли е жива — попита Лорийн с нежност в гласа.

Той се усмихна.

— Да. Обаждам ѝ се веднъж в седмицата независимо в коя точка на света се намирам. Говорим си около час, просто за това и онова, за нейните посещения в църквата, за лекциите, които съм изнесъл напоследък, като че ли седим един срещу друг до кухненската маса над чиниите с превъзходната храна, която тя приготвяше за мен. — Той отново направи пауза и вдигна поглед към Лорийн. — Тя ме е превела през всичките кризи в моя живот — добави той, — включително и брака ми, който не беше сполучлив.

— Много млад ли беше тогава?

Той кимна.

— И двамата бяхме на двацет и три, в една и съща година в „Нортънуест“... Предполагам, че връзката ни е била обречена от самото начало, но на тази възраст човек не разбира... — Той пак спря да говори, защото се сети колко млада е самата тя.

— Вие сте различен — каза тихо Лорийн.

— Различен? От кого?

— О, различен от момчетата, с които съм излизала, предполагам.

— Това е така, защото съм по-възрастен — каза Майк и въздъхна от съжаление. — Аз съм почти на трийсет и седем, но не съм готов още да вляза в ролята на „по-възрастния мъж“.

Лорийн се засмя и на него смехът ѝ му хареса, той радостно се понесе на вълни из полупразния малък ресторант, така че другите посетители обърнаха с усмивка глави към тях. А той видя каква е била тя, преди да ѝ се наложи да се грижи за Марая.

— Възрастният мъж по петите на младата наследница — каза дяволито Лорийн. А после, изведнъж бе станала сериозна: — Но не съм аз, нали? Неща като тези не се случват на момичета като мен.

Той се пресегна през масата и взе дланта ѝ в своята. Тя беше с крехки кости, но малко загубяла. Заради тежката работа, предположи той.

— Още не знаем това — каза, като стисна окуражително пръстите и. — Току-що сме започнали проучванията, издирванията. Аз не съм пряко замесен. Видях обявата във вестника и се обадох на Либер, за да видя дали няма да мога да му помогна по някакъв начин. Аз съм писател, който е надушил сензацията, а той е просто адвокат, който е засипан с телефонни обаждания и писма. Аз му помагам да

отдели възможните наследници от самозванците, а в същото време искам да открия за себе си истинската история на Попи Малъри.

— А аз самозванка ли съм?

— Не, Лорийн — каза той внимателно, — само че историята ти е малко... бедна, не дотам убедителна.

Тя кимна.

— Да, всичко е само думи, предавани от уста на уста в семейството. Като се изключи семейната библия с имената в нея. Ние носим името Малъри. — Тя сви рамене. — Но, предполагам, че има още стотици или дори хиляди Малъри в Америка. Не познавам нито прабаба си, нито прадядо си, но мама непрекъснато повтаряше, че прабаба ми е била отгледана в много богато ранчо близо до Санта Барбара.

Тя втренчи поглед в празната си чиния и той забеляза, изненадан, внезапния страх, който изкриви чертите на лицето ѝ.

— Мама казваше, че когато се омъжила, прабаба вече не била съвсем наред с главата — продължи тя много тихо. — Родила дете, а после избягала от съпруга си, а детето било дадено за осиновяване. Това бебе е било моята баба.

— Искаш да кажеш, че Попи Малъри е била твоя прабаба.

— Не — каза простиичко Лорийн, — не би могло да е така. Не е била достатъчно възрастна. Но може би е била дъщеря на Попи Малъри.

— Разбирам. — Той замислено се загледа в бележките на Либер. — Да, така датите си идват точно на мястото. Попи е била родена през 1880, а нейната дъщеря — вероятно около 1898 или 1900... не сме сигурни още.

— Не сте сигурни. Но аз мислех, че знаете, мислех, че ще можете да ми кажете...

— Не е толкова просто, страхувам се. Това е моята роля — да събирам информация, да я отсявам и да отделя истинската история на Попи Малъри, така че най-накрая да разберем кой е истинският наследник. Той може и да е мъж.

— Съжалявам, че не успях да ви помогна много — каза Лорийн уморено. — Не мисля, че имам добри шансове.

— Имаш шанс, иначе нямаше да съм тук. Има стотици други истории, които не си заслужават дори да ги погледнеш. Ще се

изненадаш, ако разбереш колко много хора са отговорили на обявата.

Тя изведнъж придоби много уморен и отчаян вид.

— Трябва да се прибирам у дома. Гледачката сигурно се тревожи вече. Благодаря за вечерята, мистър Престън.

— Беше ми приятно да си побъбря с теб, Лорийн — каза той, напълно искрен. — Грижи се за бебето си.

— Тя не е мое дете — каза изведнъж тя. — Тя ми е сестра.

— Сестра.

Тя кимна.

— Мама се беше омъжила отново само преди година. Дъг беше адвокат в Сан Диего и ние трябваше да се преместим да живеем при него. Но аз не исках, защото трябваше да завърша гимназията, а тук бяха и всичките ми приятели... Както и да е... Дъг пътуваше всеки ден, понякога мама отиваше с него, а аз преспивах при приятелка. Мама беше бременна и истински щастлива. Обикновено тя пътуваше със самолет до Сан Диего, но когато влезе в осмия месец, компаниите не й разрешаваха вече да лети. Един уикенд щях да ходя на парти и да преспя у най-добрата си приятелка, а те решиха да отидат с колата до там. Късно онази вечер полицията ме намери, за да ми каже, че пиян шофьор на камион ги е блъснал на шосе 101. Дъг умрял на място, а мама била на поддържаща живота терапия.

Отидох в болницата да я видя. Беше толкова красива и така спокойна. В устата й имаше дихателна тръба. Казаха, че бебето е още живо и трябвала направят цезарово сечение. Бебето наистина беше добре... Но след като я извадиха, те изключиха апаратите, които поддържаха мама жива. — В сините й очи нямаше сълзи, гласът й беше съвсем спокоен, когато продължи: — Искаха да дадат Марая за осиновяване. Казаха, че това нямала е проблем, защото има много семейни двойки, които дълбоко се обичат, но не могат да имат деца, макар че много искат. Че те ще й осигурят добър дом, пари, всичко, от което тя ще има нужда. Но не можех да им позволя да го направят. Борих се с тях до последно. Те не можеха да оспорват дълго моите права, защото тя ми беше полусестра. Предложиха ми място в „Станфорд“, защото бях отличничка и се справих блестящо на изпитите. „Станфорд“ беше моята амбиция, но Марая заемаше първото място. Ще бъда само на трийсет години и нещо — каза тя и се засмя с горчивина, — когато Марая навърши осемнайсет. Винаги мога да се

запиша в университета. Няма нищо лошо в това да започнеш малко по-късно, нали?

— Не, няма нито лошо в това — каза Майк тихо. — Ти си много смело момиче, Лорийн Хънтър.

— Тя беше единственото, което ми беше останало — каза простичко Лорийн. — И въобще не съжалявам за взетото тогава решение. Марая означава всичко за мен.

Той я изпрати до паркинга и изчака момичето да влезе в стария „Мустанг“. Тя запали мотора и смъкна страничното прозорче.

— Ще държа връзка с теб, Лорийн — каза той и се наведе, за да погледне в очите ѝ. — Желая ти късмет.

— Лека нощ, Майк — каза тя малко задъхано, като че ли беше тичала известно разстояние. — Отново ти благодаря за китайската храна, беше питателна.

Тази нощ Майк откри, че му е трудно да прогони образа на Лорийн Хънтър от ума си. Нейната усмивка го последва дори в съня му и той се въртеше неспокойно в удобното си легло. На следващата сутрин се събуди с чувството, че е уморен и депресиран. Много му се искаше да може да ѝ каже, че всичките ѝ проблеми са разрешени, защото тя е наследницата на Попи Малъри. Но, за нещастие, реалният живот беше много труден. Попи не би могла да подозира колко надежди и мечти ще бъдат породени от странното ѝ завещание.

Луксозната стая му се струваше много задушна, докато си лежеше в леглото и си мислеше за историята, която бавно изплуваше от дневниците на Розалия. Тя беше писала за Попи, за баща си, за Джеб...

ГЛАВА 9

1881, Калифорния

Джеб Малъри слезе от крайбрежния параход „Санта Мария“, като размахваше весело бастуна си от палмово дърво. Бастунът, със сребърната си дръжка, представляваща лъвска глава, беше уж направен за руски княз, който бил проиграл на комар както него, така и цялото си друго имущество. Джеб го беше купил между другото от една заложна къща в Монте Карло и мислеше да го подари на Ник. После обаче реши, че му харесва атмосферата, която бастунът създава, и го запази.

Беше облечен в сребърносиви панталони от камгарен плат и черно сако с широки ревери, ушито от един от най-добрите лондонски шивачи. Черните му ботуши от мека кожа бяха много скъпи и специално правени за него пак в Лондон, а кашмиреното палто, което беше небрежно наметнал на раменете си, беше купено в Париж. Коприненото шалче беше донесъл от Италия, а един бижутер в Монте Карло го беше уверил, че огромната перла, която украсяваше иглата му, е извадена от най-дълбоките води на Южните морета. Шапката му беше наклонена под съвсем точния ъгъл. Той наистина приличаше на джентълмен в траур.

Извади тлъста пура от солидната си златна табакера и подряза внимателно края ѝ с малка златна ножичка. Сви длани в шепа и я запали с клечка, която извади от друга, по-малка, златна табакера. И тогава, всмуквайки дълбоко и със задоволство, се усмихна на групата деца, които се бяха събрали на дока и гледаха с възхищение парахода, но обърнаха глави към него, когато той слезе на брега.

Джеб се качи във файтона, който щеше да го отведе до хотел „Арлингтън“, и огледа другите пътници. Когато позна съпругата на местния архитект, той докосна шапката си с ръка. Тя беше присъствала на сватбата му и той се изненада, когато тя извърна глава, все едно че не беше го познала. Той сви рамене с безразличие. Все пак беше

отсъствал известно време и предполагаше, че може и да прилича на чужденец в прекрасните си европейски дрехи.

Градът му се видя дори по-малък, отколкото си го спомняше. Файтонът се движеше шумно и бавно покрай брега, после покрай „Понта дел Кастилио“, чиито тавани бяха покрити с прекрасни фрески от френски художници, а после край приятно оформените ѝ и обширни градини „Понта дел Кастилио“ беше най-красивото нещо в Санта Барбара и беше точно къщата, която Джеб би искал да си построи. Само че не в Санта Барбара, помисли си той с усмивка. Градът беше прекалено провинциален. Не, с богатството, което беше спечелил, той щеше да си построи имение покрай река Хъдзън в Ню Йорк, или може би в Нюпорт, Роуд Айлънд, там, където живееха магнатите на железопътните линии и на петролните гиганти, където бяха къщите на хора като Рокфелер и Вандербилт и Дж. Пиерпонт Морган.

Файтонът мина и покрай рибния пазар на Ларко, където все същият стар бял пеликан вдигаше рибата и я поставяше на кантара, както беше правил винаги. Вдясно беше древната, боядисана в синьо, къща на доктор Шоу, оградена с желязна ограда, а по-надолу по улицата, пред къщата на Морис, както винаги, седеше ваксаджийчето. Минаха покрай магазина за седла и други принадлежности за езда, където се бяха запознали Ник и Розалия, покрай бакалницата на Шоу и ковачницата вляво, където току-що беше спрял за подковаване красив жребец. На единствената улица с магазини, която беше смятана и за главна, търговците все така седяха по стъпалата и пушеха замислено лулите си, а по дървените тротоари сковано вървяха жени в копринени костюми.

Нищо не се беше променило и никога нямаше да се промени, помисли си Джеб и засмука по-дълбоко от пурата си, за да прогони силната и натрапчива миризма на китайски подправки. Забеляза построената от червени тухли католическа църква, но си спомни, че Маргарет не е погребана там. Тялото ѝ лежеше в двора на малката презвитерианска църква горе на хълма. И, без съмнение, лицето ѝ беше обърнато към стената, помисли си той с горчивина. Естествено, той съжаляваше за смъртта на Маргарет, но беше истина и това, че никога нищо не беше изпитвал към нея. Тя беше заключила за него и леглото си, и сърцето си. Кой би могъл да го обвини, че търси утеха и удоволствие другаде.

Когато кочияшът спря файтона пред белите врати на хотел „Арлингтън“, той се почувства така, все едно беше отсъствал години, а не само няколко месеца. Той беше мъж, обиколил целия свят, и Санта Барбара не беше място, подходящо за него. Не би могъл да живее тук. Беше спечелил огромно богатство на масите в Монте Карло. Парите изгаряха джоба му и той беше решил твърдо, че ще се наслаждава на живота до последния цент. Но първо трябваше да уреди сметките си с Ник Констант.

Когато управителят му показва неговите стаи, лицето му се зачерви от гняв. Беше същият апартамент, където бяха настанени с Маргарет през първата си брачна нощ.

— Тези стаи не са задоволителни — каза той остро. — Бъдете така любезен да ми дадете други.

— Но, сър, мистър Мальри, това е нашият най-хубав апартамент — запротестира управителят.

— Тогава ми дайте втория по хубост! — изръмжа той и слезе в бара.

Не мислеше, че Маргарет би могла да го ядоса отново, но, господи, един поглед към онази стая беше достатъчен, за да се върнат неприятните спомени за преживяното в леглото онази нощ. Едва когато изпи второто уиски и втората си бира, той се замисли за Ник.

Беше в един друг бар — елегантният бар на хотел „Париж“ в Монте Карло, — когато му предадоха писмото на Ник. И за негов ужас ръцете му се разтрепериха и в очите му бликнаха сълзи, когато го прочете.

„През всичките тези месеци те чаках да се върнеш и да покажеш някакво уважение към Маргарет. Но получихме само една телеграма от теб. Думите са слаби и не могат да изразят възмущението ми, че ти не беше тук — където ти е мястото — когато тя почина. Твоето отсъствие беше причината да не се забележи влошаването на болестта ѝ и да не се лекува. Накратко, обвинявам теб за смъртта на Маргарет. Никога не бих могъл да ти простя, Джеб, и ти пиша, за да ти кажа, че с нашето приятелство е свършено. А относно нашето партньорство, тъй като ти,

изглежда, вече не се интересуваш от ранчото Санта Витория, бих изкупил твоята половина при условия, смятани от теб и адвокатите за справедливи.

Макар че ти не спомена дъщеря си в телеграмата, нито пък показва някаква загриженост за нейното благополучие и местонахождение, ще ти кажа, че ние се грижим добре за нея. В случай, че те интересува, мога да ти кажа, че тя е прекрасно дете. Господ може и да ти прости, Джеб Малъри, но аз със сигурност никога не бих могъл.“

Беше се подписал с името Николай Константинов.

Докато пиеше третото уиски, Джеб реши, че трябва да се види с Ник още същия следобед.

Беше чакал цял час, сам в библиотеката на къщата на семейство Констант, когато Розалия най-после се върна от обора, където се грижеше за агнетата. Влезе бързо в стаята — косата ѝ се беше изплъзнала от плитката и падаше в безпорядък, в ръце държеше новородено агънце.

— Джеб! — възкликна тя, а черните ѝ очи се разшириха от изненада. — Не те очаквахме.

— Пътешественикът се завърна — отговори ѝ той весело и я целуна по бузата. — Как си, Розалия?

— Трябва да намеря топло местенце за това новородено агне. Ще го оставя да легне пред фурната в кухнята — каза тя, като отстъпи неуверено назад. — Трябва да го храним от шише, нали разбираш.

— Дошъл съм тук по много по-важна работа — отговори Джеб, изненадан от това, че тя явно се почувства неудобно в компанията му. — Дойдох да ви благодаря за всичко, което сте направили за Маргарет. И искам да ти дам това. — И той ѝ подаде хиляда долара. — Искам да ви се отплатя за положените грижи — каза той усмихнат.

Розалия гледаше ужасена парите.

— Аз просто направих това, което всеки друг на мое място щеше да направи. И съжалявам, че не бях там, когато тя имаше най-голяма

нужда от мен. Нямам нужда от твоята благодарност, Джеб.

— Тя наистина има нужда от твоята благодарност!

Ник влезе в стаята и прегърна Розалия през раменете, като че ли искаше да я защити. Ризата му беше изцапана с кръв от раждането на агнето и с гневния поглед на светлите си очи, с наболата брада и разбърканата коса той приличаше на дивак. Джеб тръгна към него с усмивка на уста.

— Ник, момче, и аз точно това казвах. Разбира се, че има нужда от благодарност. И двамата я заслужавате. Никога не бих могъл да ви се отблагодаря за онова, което сте сторили за Маргарет.

— Розалия заслужава благодарност — каза Ник презрително, — но не и твоите спечелени на комар пари. Да не би да си ги спечелил, докато Маргарет беше на смъртно легло. Или пък докато я погребвахме. Може би ще искаш да чуеш още някои подробности? Например за страданията на Маргарет. Как тя умря в самота. За това, че не можеше да се бори с тифусната треска, защото тревогите я бяха съсипали предварително. — Той закричи гневно из стаята. — Но погребението щеше да те зарадва, Джеб. Дойдоха всички, всички, които бяха на сватбата ви преди няколко години. Всички, с изключение на теб! — Устните на Ник се извиха. — Идеалният съпруг в неговите нови елегантни траурни дрехи, ушити в Европа! — Той уморено извърна поглед. — Прочел си писмото ми. Искам да купя твоята половина, за да не се налага да се връщаш повече в ранчото. Просто назови сумата и адвокатите ще се погрижат.

Лицето на Джеб стана пурпурночервено.

— Значи толкова струва нашето прекрасно приятелство, момче! И нашето партньорство! Помниш ли Николай Константинов? Момчето, току-що слязло от кораба, което взех под крилото си. Помниш ли, че точно аз, Джеб Малъри, ти купих това ранчо? Без мен — добави той презрително — щеше да бъдеш нищо! А сега казваш, че искаш да купиш дела ми, за да не ме виждаш повече!

— Помня всичко. — Ник прекоси стаята и се извиси заплашително над него. — Парите, които разигра на комар и с които купихме първите петдесет акра, бяха мои. И това, че ранчото Санта Витория е такова, каквото е днес, се дължи на моята упорита работа. Кажете ми какво направи ти, за да процъфти то, Джеб Малъри. Къде

беше през всичките тези години? Отдаден на комара и жените в Сан Франциско!

Розалия застана между двамата мъже, като все още държеше агнето на ръце.

— Ник, моля те, не съм свикнала да говориш така. Не ми харесва!

Той се извърна и сви отвратно рамене, но Джеб го сграбчи за ръката.

— Вложил съм много пари в това място, Николай Константинов — процеди той през зъби. — И бог ми е свидетел, че ако не се беше погрижил за Маргарет, можех да те убия заради онова, което току-що каза!

Смехът на Ник беше пълен с презрение.

— Това е типично за теб, Джеб — отговори той. — Ти винаги се биеш за честта си, макар да нямаш такава.

— Дяволите да те вземат! — изрева Джеб и вдигна юмрук, а Розалия се втурна да ги разтървава.

— Моля ви, о, моля ви, не правете това! — изплака тя. — Не искам насилие в дома си!

Джеб отстъпи назад, скован от гняв. Погледна Ник.

— Ще кажа само, че никога, никога, няма да получиш моята половина от ранчото. И ще се погрижа никога вече да не получиш нито цент от мен. Никога няма да притежаваш нещо, което е било мое.

Ник безстрастно скръсти ръце на гърди.

— Ще видим. — Той сви рамене. — Ще поживеем и ще видим.

Джеб излезе от стаята, а Розалия изтича след него, притиснала агнето до гърдите си. Не може да си тръгне така, мислеше си тя отчаяна. Без дори да попита за детето си. Без дори да я види?

— Джеб! — извика тя, докато той тичаше надолу по стъпалата. — Джеб! Ами Попи?

Той спря рязко, все едно го удариха. Обърна глава и втренчи поглед в нея.

— Попи — повтори той като човек, който току-що си е спомнил нещо забравено. — Разбира се. Попи. Къде е тя?

— В детската стая, с Ейнджъл.

Той изкачи стъпалата на няколко подскока и тръгна към детската стая. Розалия подаде агнето на една от прислужничките и се втурна

след него. Ейнджъл спеше дълбоко в люлката до вратата, русите ѝ къдрици бяха разпилени по възглавницата, а дългите и извити мигли леко трепкаха в съня. Попи беше напълно будна, червената ѝ коса се къдреше около ушите, а живите ѝ сини очи погледнаха любопитно Джеб.

Той видя, че тя има косата и бялата кожа на майка си, но неговите очи и наистина, тя много приличаше на ирландка! Едва сега позна детето си. Взе мекото одеяло от люлката и я загърна в него.

— Джеб. — Розалия изтича след него, когато той тръгна към вратата с бебето под мишница — все едно че беше вързоп дрехи. — Къде я водиш? Джеб... о, моля те...

— Казах на Ник, че никога няма да има нещо, което е мое. А това включва и дъщеря ми — извика той, докато прекосяваше преддверието.

— Ник! Спри го, спри го! — извика тя.

— Не мога — отговори тъжно Ник. — Попи е негово, не мое, дете.

— Поне за това си прав, момче — извика Джеб вече от прага. — И ще ги кажа само това — никога вече няма да видиш нито мен, нито нея!

На Розалия се стори, че бебето се засмя, когато той го праметна през рамо и влезе в каретата. И в следващия миг вече ги нямаше.

Майк бутна стола назад и уморено се протегна. Часовникът на бюрото показваше пет и половина сутринта, а той беше изтощен. Историята просто се лееше изпод перото му, но това беше още самото начало. Имаше толкова много неща, които трябваше да се напишат, толкова много, които още не беше открил.

Когато си легна в удобното легло, разбра, че ще трябва да разгадае какъв е бил характерът на Попи, защото той беше ключът към нейната история. И се запита какво ли може да е детето, родено от такава страст и такава студенина. Огън и лед може би.

ГЛАВА 10

1881 — 1886, Калифорния

Попи и Джеб отседнаха в най-екстравагантния апартамент на хотела „Сър Франсис Дрейк“ в Сан Франциско, докато обзаведат детска стая в неговата собствена къща на Руския хълм. А веднага щом се пренесоха там, Джеб извика старите си приятели, включително Марая Кент, певица и танцьорка, звездата на местното шоу, жена със златно сърце, която той помоли да му намери детегледачка.

Марая се замисли за миг, а после каза:

— Имам точно момичето, което ти трябва. Ще бъде тук утре.

На следващия ден се яви Луиз Ласел и помоли за мястото на детегледачката. Луиз беше танцьорка, която, по различни причини, изживяваше трудни времена. Марая ѝ правеше услуга, като ѝ намери тази постоянна работа. А Луиз каза на Джеб, че е израснала в провинцията, че била едно от дванайсетте деца в семейството, така че знаела всичко за отглеждането на бебетата. Това, както и фактът, че тя имаше очарователни тъмни очи и най-хубавите гърди, които Джеб беше виждал, ѝ осигуриха работата.

Още първата нощ, след като сложи Попи в люлката, Луиз си облече копринена роба и отиде в стаята на Джеб, за да предложи малко утеха на бедния вдовец. Разбира се, предложението ѝ беше прието.

Джеб настоя, като гувернантка на Попи, Луиз да носи униформа. Сложи пачка пари в малките ѝ нетърпеливи длани и ѝ каза да си купи всичко, от което има нужда. Засмя се гръмогласно, като видя резултата и от обиколката на магазините. Луиз беше облякла черен корсет със сутиен и червени копринени гащички. Когато се наведе да вдигне червената фуста с воланите, тя съблазнително изви дупето си към него. После подпря единия си крак високо на масата, вдигна нагоре новите си поли и започна да оправя жартиерите на красивите си червени копринени чорапи. Джеб нададе стон, защото страстта се надигна у него, когато огромните ѝ гърди излязоха от корсета. Тя дори не успя да му покаже бялата си дантелена блуза, защото той я съблече съвсем

гола и я сложи да легне по гръб, разтвори краката ѝ и я облада набързо. Ако Попи беше плакала тази нощ, нито един от двамата не я чу. Гувернантката на Джеб Малъри, която имаше вид на евтина танцьорка, стана главната тема за разговор в Сан Франциско. Тя се разхождаше по улиците във високи до коленете ботуши, под скандално късата ѝ пола се подаваха червени фусти, блузите ѝ винаги бяха с ниско изрязани деколтета и пълните ѝ гърди заплашваха да изскочат навън. Облечена така, тя буташе елегантната количка, в която лежеше Попи. Луиз вървеше вдигнала високо глава и посрещаше втренчените погледи на хората с широка усмивка. В същото време се питаше дали скандалът няма да ѝ осигури главната роля в булевардния театър.

На Джеб му допаднаше лошата слава, която я обгръщаше. Той не обичаше Луиз и тя не беше единствената жена, която споделяше леглото му. Въпреки изключително щедрите бакшиши и искрената му доброта и сърдечност, управителят на хотела започна да го гледа накриво, защото не приемаше шумните нощни веселби, организирани непрекъснато от него. И за двете страни беше облекчение фактът, че два месеца по-късно къщата на мистър Малъри беше завършена и той реши веднага да се премести.

Беше дал свободен ден на Луиз. Поставил Попи на коленете си, той караше откритата карета по улиците на Сан Франциско. Беше слънчев ден в началото на юни.

Новият иконом, който беше англичанин, побърза надолу по стъпалата, за да им помогне, но Джеб го отпрати. Взе Попи под мишница, както си беше му станало обичай. Тя беше облечена в бяла ленена блузка с френска дантелена якичка и миниатюрни обувки с катарамии, направени от най-меката агнешка кожа. Докато я носеше нагоре по стълбите покрай очакващите ги слуги, червената ѝ коса блестеше на слънчевата светлина. Новата икономка се усмихна и прошепна, че тя е като весела хризантема през есента. А Джеб се изкачваше наперено по огромното мраморно стълбище с пура в едната ръка и Попи в другата.

— Мога да се обзаложа, че си мислила, че съм забравил! — каза той с усмивка. — Е, скъпа моя, грешиш! Никой няма да може да каже, че баща ти е забравил твоя първи рожден ден. — Попи го гледаше с широко отворени очички, а той отметна глава назад и се засмя. — Сигурен съм също така, че разбираш какво говоря, макар да си едва на

годинка. Познавам израза на хубавите ти сини очи. Ти си едно умно малко ирландско момиченце! Не се тревожи, баща ти знае точно от какво имат нужда малките момиченца! — Той отвори широко вратата и сложи детето да седне на пода в средата на стаята.

Беше купил всички играчки, които едно момиче би могло да си представи. Имаше няколко редици кукли с порцеланови лица и бляскави сини очи, които се отваряха и затваряха. Те бяха с истински коси във всякакви цветове — руси, черни, морковеночервени. Имаше кукли бебета, които проплакваша, когато ги наведеш и изправиш. Имаше и парцалени кукли с нашарени лица. Имаше плюшени кученца на колелца, пухкави зайчета и шарени котенца, съшити от няколко разноцветни парченца плат. Имаше кукленска къщичка, претъпкана с мебели, имаше играчки войници, фермерски двор заедно с животните и няколко купа детски книжки с картинки. Но огромното дървено конче изпъкваше сред всички тези играчки. Беше черно и лъскаво с бял перчем на челото и истинска конска грива. Копитцата му бяха оцветени в червено, а седлото и юздите — в сребърнобяло.

Попи изблъска куклите встрани и запълзя към кончето. Хвана се за стремената му и се изправи на крака. Задържа се така, като се люлееше неуверено напред-назад и гледаше умолително Джеб. Той я взе на ръце и я постави на гърба на кончето.

— Ето, че вече яздиш, татковото момиче — засмя се той. Лъчезарна усмивка озари лицето на Попи и той ѝ се усмихна в отговор. — Знаеш ли как ще го наречем — каза той лукаво. — Ще го кръстим Ник. Защото Ник също е конски задник!

Настроението му внезапно се промени, когато си помисли за Ник. Свали Попи от гърба на кончето и позвъни на икономката да му донесе бутилка шампанско. Попи седеше всред новите си играчки и го гледаше, напълно сериозно, как изпива набързо първата бутилка и позвънява за още една. Пиеше вече третата бутилка, когато неочаквано каза:

— Лошо е да пиеш сам, знаеш ли. Хайде, отпий една малка глътчица. — Той наклони чашата и капна няколко капки на меките ѝ устни. Газираното вино се стече в гърлото ѝ и я задави. Тя се закашля, а в очите ѝ бликнаха сълзи.

— Е, сега съм сигурен, че дъщеря ми, също като мен, има екстравагантен вкус — извика той и се засмя гръмогласно, с пьянски

смях. — Попи! — извика и шумно я целуна по закръглената бузка. — Ти знаеш коя си, нали така! Ти си момичето на татко. Никога не го забравяй.

Икономката англичанка остана само един месец в къщата на Малъри. Тя каза на Джеб, че смята положението си за „неподходящо“ и напусна, шокирана от шумните пиянски веселби, играта на покер, която понякога продължаваше по цяла седмица, и онова, което тя наричаше „престъпното занемаряване на Попи“.

— Отглеждате я така, като че ли е малка варварка — каза тя грубо на Джеб. — Няма дневен режим, а и всички тези... тези уличници наоколо. И тази гувернантка, която не е по-добра от тях. Не мога повече да се примирявам с всичко това, мистър Малъри. Сърцето ми се къса.

— Не можем да имаме икономка с разбито сърце, мисис Дрейк, така че трябва да си отидете. Незабавно! — отговори студено Джеб. — Ще ви дам едноседмична заплата в аванс.

Пълното лице на мисис Дрейк се зачерви от гняв.

— Полага ми се едномесечна заплата!

Джеб сви рамене.

— Тогава останете и си я заработете.

Тя го погледна ядосано, но знаеше, че е победена, и излезе, като си мърмореше под носа нещо за „неморалност“ и за „това, че бог ще съди порочните хора“.

Джеб само въздъхна и изпрати ново съобщение до Марая. Скоро огромната къща се напълни с безработни танцьорки и певици, които бяха достатъчно за едно представление. Понякога нощем те правеха точно това — забавляваха него и приятелите му, докато те пиеха шампанско и ядяха омари, които щяха да стигнат за цял презокеански лайнер. Къщата на Джеб се превърна в нещо като спирка за хората на театъра, които се отбиваха в Сан Франциско. Джеб приютяваше оперни певци, изпълнители на Шекспирови роли, звезди от вариететни програми и акробати, музиканти и драматурзи. И комарджии.

Той все още притежаваше чар и достатъчно пари, за да запази позициите си в снобското висше общество на Сан Франциско. Всяка вечер се появяваше в ложата си в театъра безупречно облечен. Канеха го на всички партита и соарета. Прекрасни момичета от добри семейства, заинтригувани от лошата му репутация, флиртуваха с него,

докато самият Джеб дискретно флиртуваше — и често успяваше да съблазни — техните майки. И всяка една от тях чувстваше, че само тя би могла да помогне на черната овца да се поправи и да стане уважаван член на обществото. Всичко, което той трябваше да направи, беше да се ожени за нея.

Попи беше любимката на цялото домакинство. „Хубавото ми малко синеоко ирландче“, казваше ѝ Джеб. Когато Луиз започна да става прекалено ненаситна и властна, той я замени с друга „гувернантка“. А после още една и още една... Никоя не оставаше повече от няколко месеца. Той забрави втория рожден ден на Попи, а също така и третия, но това нямаше никакво значение, защото тя не познаваше други деца, които можеше да покани, а пък в къщата и без това течеше едно непрестанно парти. На нея ѝ позволяваха да пие шампанско със сламка и да яде омари и шоколадова торта. Джеб се гордеше много с нея, защото тя никога не повръщаше.

Когато тя навърши четири годинки, Джеб беше завладян от старото беспокойствие и желание за пътуване. Той я взе със себе си във Франция. Попи тичаше развълнувана по перона на гарата, гледаше огромните пухтящи парни локомотиви. Когато се качиха във влака, откри, че си има свое собствено малко купе със специално легло, което можеше да се прибира в стената. След два дни и две нощи те се събудиха в Чикаго и взеха друг влак до Ню Йорк. Тя, татко и последната „гувернантка“, както и много от татковите приятели, преспаха в хотел „Астория“, станаха рано сутринта и се отправиха по Уолстрийт към морето, където ги чакаше презокеанският лайнер. От цялото пътуване, на Попи най-много ѝ хареса морското пътешествие, защото, когато се озова във Франция, откри, че никой не разбира и дума от онова, което казва. Но ѝ купи много подаръци и много красиви роклички от магазините. После взеха влак, който пътуваше на юг, и се озоваха в Монте Карло.

Този път Джеб нае вила, която беше високо в хълмовете. Не мина много време и гувернантката ѝ изчезна и мястото ѝ беше заето от францужойка, която всяка сутрин я водеше на разходка край морето. Попи изпитваше истинско блаженство, когато можеше да потича на воля по морския бряг, където крачетата ѝ оставяха мокри следи. Но татко ѝ липсваше много, защото той сега излизаше често и все без нея. Понякога се връщаше у дома, докато тя закушваше в слънчевата

трапезария. Идваше да я види със сако, праметнато през рамо, с колосана бяла яка и вратовръзка, напъхани в джобовете. На нея ѝ се струваше, че той е уморен, но много красив.

— Как е днес татковото момиченце — питаше я той и я целуваше шумно по върха на главата. Дъхът му миришеше на уиски. А после се качваше горе и лягаше да спи.

Когато тя навърши пет години и те се върнаха отново в Сан Франциско, Джеб реши, че е време Попи да започне да учи, и нае млада жена, която се казваше мадмоазел Грение. Мадмоазел Грение беше парижка субретка с прекрасни, дълги и стройни крака, която пътуваше без нито един цент в джоба. Понякога Джеб се отбиваше в детската стая да види как вървят уроците. Тогава мадмоазел я милваше по косата, изчервяваше се и ставаше дори още по „френска“. Джеб ѝ се усмихваше с разбиране и ѝ казваше да се отбие в кабинета му в два следобед.

— Ето, малката ми — казваше той в два без пет минути и прибързано настаняваше Попи до масата, върху която нареждаше цветни бои и четчици. — Нарисувай хубава картина на татко! Ще се върна много скоро.

Един ден Попи реши да нарисува портрет на най-добрия си приятел — дървеното конче. Ще я даде на татко и може би той ще я постави в рамка и ще я окачи до всичките тези скучни и мрачни картини, които красят стените в кабинета му. Когато я завърши, тя погледна, доволна, а после се огледа за мадмоазел. Нямахме я от дълго време, а и беше ужасно скучно самичка в детската стая, макар че там беше и Ник, дървеното конче, с което можеше да си говори. А и наистина искаше да даде картината си на татко... Но мадмоазел ѝ беше казала, че трябва да седи тук... Тя чака, а времето ѝ се стори безкрайно. После слезе от столчето си и изтича към вратата.

Коридорът, покрит с червен килим, които водеше от крилото с детската стая към другите крила на къщата, беше празен. Попи отиде на пръсти до коридора на горния етаж, наведе се над перилата и се послуша. Къщата беше абсолютно тиха и тя изведнъж се изплаши. Ами ако всички бяха заминали и я бяха изоставили? Никога преди не беше оставала съвсем сама... Притисна рисунката до гърдите си и тихо започна да слиза по огромното мраморно стълбище. Не чуваше нито

звук, докато вървеше към кабинета на татко. Отиваше там, защото то беше чула да казва на мадмоазел, че трябва да отиде при него.

Беше ѝ трудно да се справи с огромната медна кръгла брава, защото дланта ѝ беше още малка. Но тя успя да я завърти, отвори вратата и се шумгна вътре. Кабинетът на татко беше една от най-големите стаи в къщата, с огромно махагоново бюро и огромно кожено кресло, което Попи много обичаше, защото то се люлееше напред-назад. Стените бяха покрити с тъмна дъбова ламперия. Имаше голяма мраморна камина, около която бяха подредени дивани и столове. Имаше и високи остъклени шкафове, пълни с много важни на вид книги, подвързани в тъмни кожени или зелени кадифени подвързии. През трите високи прозореца влизаше достатъчно слънчева светлина. В далечния край на стаята имаше голяма билиардна маса с масивни крака, покрита със зелено сукно. Тя се осветяваше от скромен кристален полилей. Малките червени топки сияеха като собствен блясък и приличаха на капки и Попи ги намираще за много красиви.

Само че днес розово-червената светлина беше по-приглушена и падаше не само върху зеленото сукно, но и върху мадмоазел, която беше съблякла всичките си дрехи и беше легнала напреко на масата, а татко лежеше върху нея. Попи ги гледаше озадачена, учудена на странните викове на мадмоазел и необичайното поведение на татко. Като реши, че това сигурно е някаква нова игра, тя се усмихна.

— Татко — извика тя с тихото си сладко гласче. — Може ли и аз да играя?

Мадмоазел изпищя и седна, прикрила с ръце огромните си, съвършено кръгли гърди. Попи, ужасена, запуши ушите си с длани.

— Не бива да пищите, мадмоазел — каза тя строго, — не е възпитано.

— О, мили боже! — възкликна Джеб, слезе бързо от масата и оправи дрехите си. — Попи, какво правиш тук?

— Дойдох да ти донеса рисунката си, татко. Чаках и чаках мадмоазел да се върне, но тя била тук с теб. — Тя го погледна неодобрително и Джеб нададе стон. Хвана я за ръка и я заведе в другия край на стаята, а мадмоазел набързо събра разпилените си дрехи и се облече.

— Тази работа... ъъ... е само за възрастни, момичето ми, и не може да се върши в детската стая — обясни ѝ той строго. — Трябваше

да останеш в стаята си, както ти беше казано. Много съм ти ядосан, Попи.

В очите ѝ заискриха сълзи.

— Но аз само исках да ти дам рисунката си, защото те обичам — прошепна тихо тя.

Джеб я гледаше втренчено.

— Добре тогава, татковото момиче — каза той и разроши червената ѝ коса, която все още му напомняше за Маргарет, — но искам да ми обещаеш, че ще забравиш, че въобще някога си идвала в тази стая. Забрави, че мадмоазел е била тук. Съгласна ли си.

Попи кимна.

— Обещавам, татко — съгласи се тя. Но си помисли, че татко сигурно обича мадмоазел наистина много, защото тя остана дълго време с тях. И ето защо първият език, на който Попи се научи да чете и пише, беше френски.

Попи нямаше определено време за лягане, за ставане или за храна. Много често, ако предната нощ беше имало парти, тя се събуждаше едва в късния следобед и вечеряше в единайсет часа вечерта. Понякога вече си беше легнала и шумът я събуждаше и тя слизаше долу, облечена във фланелената си нощничка, блестящата ѝ червена коса сплетена на две плитки, стиснала в прегръдките си огромна кукла. Покрай покритите със зелено сукно маси за игра на карти седяха мълчаливи и напрегнати мъже, които пушеха дебели пури, а димът се стелеше на синкави кълба във въздуха. „Синьорини“ облечени в къси червени полички и обути във високи до коленете ботуши, предлагаха освежаващи напитки. Носеше се тежката миризма на ирландско уиски и бърбън. Имаше две по-малки допълнителни маси, които бяха отрупани с огромни сребърни подноси с месо и пудинги, плодове и ядки, а отворени бутилки червено вино стояха пренебрегнати по ъглите.

Попи се втурваше към храната, опитваше пуйката и шунката, прокарваше лениво пръстчета по глазурата на сладкишите, които готвачката францужойка и нейните помощнички приготвяха с толкова много труд. Тя обираше с пръст шоколада или направо ближеше карамелизираната захар, която покриваше някои от тортите. Когато

поставеше изцапаните си с шоколад длани върху безупречно чистия и огладен сив панталон на татко, той раздражено я избутваше встрани и ѝ казваше да отиде да намери настоящата си „гувернантка“.

Джеб беше готов да се обзалага за почти всичко. Можеше да заложи хиляда долара на това, коя карета ще завие първа зад ъгъла; пръстен от „Картие“ — на това, кое сопрано ще се задържи на най-високия тон по-дълго, рубинените си копчета за ръкавели — на това, кое момиче от новото ревю ще има най-дълги крака. Пътуваше непрекъснато до Ню Йорк, Чикаго и Филадельфия в търсене на голямата игра на покер. Но на играта на комар в неговата собствена къща залозите бяха най-високи.

Отначало клюките се разпространяваха бавно, но постепенно набраха скорост. Някои от мъжете престанаха да ходят в къщата на Джеб да играят покер, като се оплакваша, че залозите са направо безбожни. Те говореха, че той непрекъснато губи пари, че вече харчи повече, отколкото печели, и че вече е загубил състоянието, което на три пъти донесе от Монте Карло. Говореха, че делът му от ранчото Санта Викториа е значителен, но той не притежава пари в брой, а точно пари в брой са необходими, за да залагаш.

След шест месеца непрекъснат лош късмет, клюките осведомиха всички, че Джеб Малъри е разорен.

— Глупости — шепнеха младите дами, докато го гледаха през малките си монокли, украсени с перли, в операта. — Той все още изглежда чудесно. Мъж на ръба на катастрофата не би могъл да изглежда така — толкова спокоен и така усмихнат.

— Разбира се, че не е разорен — говореха хората, които бяха отишли в къщата му, за да отпразнуват шестия рожден ден на Попи, загледани с учудване и възхищение в хилядите рози и карамфили, които Джеб беше поръчал за дъщеря си. Синя като очите на Попи дамаска покриваше дългите маси, сини гирлянди висяха от тавана, цяла планина от подаръци, опаковани в синьо, чакаха да бъдат отворени.

Попи седеше начело на масата, облечена в красива синя рокля, обсипана с миниатюрни розови розички, които Джеб беше поръчал чак от Париж. Тя отпиваше от шампанското си и гледаше сериозно

номерата на фокусника, който беше един от слугите им; танцърките, които всъщност бяха техните камериерки, и жонгльора, които пък беше техният иконом. Забелязваше, когато красиви момичета целуваха зачервени и застарели джентълмени. Покриваше ушите си с длани, когато гостите започваха да се смеят гръмогласно или пък да пицят от задоволство. Гледаше как хората весело танцуват и как лакомо се нахвърлят на печеното, на морските деликатеси, на омарите и хайвера, как скъпото шампанско се разлива по красивите им дрехи.

Точно в полунощ донесоха тортата на Попи, поставена на сребърна табла. Беше най-голямата торта, която тя някога беше виждала. И тогава се случи най-интересното — изведнъж тортата се отвори и от нея излязоха две голи момичета, които имаха само гerdани от перли и черни копринени чорапи. Те започнаха да танцуват, да вдигат високо крака, а Попи и гостите се смееха и се смееха. Високата стая беше като задръстена от шума на многото гласове, от високата музика, от гръмогласния смях. Изведнъж Джеб помоли за тишина.

— Вдигам тост за дъщеря си Попи. Днес е нейният шести, и много важен, рожден ден — извика той и я взе на ръце. — За момичето на татко!

— За момичето на татко — повториха гостите, озадачени. И тогава Джеб и подаде малка синя кутийка. Тя я отвори и намери вътре красива и блестяща синя огърлица.

— Сапфири и диаманти! — извика Джеб високо и сложи неподходящия подарък на тънкото ѝ вратле. — Реших, че е време любимото ми момиче да получи малко бижута.

Мъжете го гледаха замислено, а дамите охкаха и ахкаха и гледаха с възхищение подаръка. Очите на Попи блестяха толкова ярко, колкото и сапфирите. Джеб се усмихна, доволен, че пищното парти и скъпият подарък ще сложат край на клюките за неговата несъстоятелност и ще увеличат шансовете му да получи кредит. Но този път в очите му се долавяше и тревога.

Няколко седмици по-късно Попи се събуди преди зазоряване от трясъка от чупенето на китайския порцелан и затръшването на врати. Чуваха се високи ядосани гласове. Тя грабна парцалената си кукла и изтича до перилата, откъдето можеше да наблюдава какво става в

цялата къща, и се загледа в сцената, която се разиграваше в преддверието. Тежката дъбова врата беше широко отворена. Тя видя мадмоазел и камериерките да се качват в една карета и да поставят плетени кошници и кутии пред себе си. Готвачката стоеше в антрето, разтърсваше юмруци и крещеше гневно. По това време Попи знаеше достатъчно френски, за да разбере, че тя говори за пари. Тя я гледаше, объркана, как взема два тежки сребърни свещника и напуска къщата с тях. Останалите слуги бързо последваха примера ѝ и започнаха да грабят всичко скъпо, до което се докопат — сребърни кутии и китайски вази, дори картини от стените — всичко, което можеше да се събере в чакащите ги карети. Вратата се затръшна силно и къщата отново потъна в тишина.

Попи стисна здраво перилата и зачака татко да дотича и да разбере какво се е случило. Къде ли отиваха всички. И защо взеха всички онези неща.

Големият стенен часовник в преддверието тиктакеше силно и заплашително. Когато се приготви да удари кръглия час, тя чу слабото скърцане на механизма му. „Un, deux, trois, quatre, cinq, six“, преброи ударите тя на френски. Час за всяка година от нейния живот. Ударите отекваха с едва доловимо ехо и заглъхнаха по коридора по посока на татовия кабинет. Малкото антре, което водеше към стаята му, с позлатените столове и високите огледала в стил рококо, беше съвсем празно. Татко я беше предупреждавал много пъти да не го безпокои, когато спи, затова тя отвори вратата на спалнята крайно предпазливо и надникна вътре, като не смееше дори да диша. Но никои не беше спал в огромното махагоново легло. Тя си спомни, че понякога, когато татко си дойде много късно и е пил много, той просто хвърля дрехите си на пода и заспива на дивана във всекидневната си стая. Тя надникна и там, изпълнена с плаха надежда, но и тази стая беше празна.

Попи пхна юмрука си в устата, за да не заплаче от страх. Къде беше татко? Дали не беше заминал като всички други? Какво ще прави тя, ако той никога не се върне? Завладя я паника и тя започна бързо да тича по коридора и да отваря врата след врата, за да го търси.

Във всяка стая цареше хаос, столовете и масите бяха прекатурени, завесите бяха изтръгнати от релсите, ценни украшения лежаха разбити по подовете. Тя се загледа с ужас в кухнята. По средата на стаята, върху пода, бяха разпилени всичкото брашно и захар, както

и други хранителни продукти, с които разполагаха. Най-отгоре купът беше полят с мляко. Големите пещи, които обикновено бяха горещи двайсет и четири часа в денонощието, да не би гостите на Джеб да поискат храна, бяха съвсем студени и от вратичките им по пода се сипеше сива пепел. Зад шкафа се показва малък кафяв плъх. Той претича пред краката ѝ и тя избяга, като пищеше. Измина целия коридор и отново се озова в главното преддверие. Отвори вратата, слезе тичешком по стъпалата и се озова на улицата.

Попи бягаше и бягаше и плачеше от страх. Все още стискаше парцалената си кукла под мишница — точно както татко носеше нея, когато беше малка. Беше едва шест и половина сутринта и слънцето тепърва щеше да разпръсне утринната мъгла над Сан Франциско. Заради мъглата и сълзите си, Попи не видя мъжа, докато не се блъсна в него.

— Хей, хей, чакай, малка лейди — каза ѝ нежно загрижен мъжки глас. — Какво се е случило? Как така малко момиченце като теб тича по улиците в такъв ранен час? Сама и боса, и по нощница? — Той я хвана за ръката и я окуражи.

— Хайде, усмихни се, не може да бъде толкова лошо... Погледни, куклата ти не плаче.

Косата на Попи стърчеше на всички страни, а лицето ѝ беше аленочервено заради страха и истерията. Плачеше толкова силно, че не можеше да говори, и мъжът я взе на ръце.

— Всичко е наред, момиченце. Просто си се загубила, това е всичко. Виж, ето там има полицейска станция. Защо да не отидем да поговорим с тези прекрасни хора и да видим как бихме могли да ти помогнем?

Минаха няколко часа, преди Попи да се успокои достатъчно, за да им каже името си. Полицаят сержант подсвирна тихичко.

— Дъщерята на Джеб Малъри — прошепна той, изпълнен с уважение.

Попи изпи чаша мляко, хлипанията понамаляха и тя им разказа какво се беше случило.

— По-добре да изпратим някого там — каза сержантът — и да видим дали мистър Малъри не се е прибрал.

Но младият полицаи се върна половин час по-късно и каза, че мистър Малъри не се е върнал и че трябва да оставят някого на пост,

понеже всички врати са оставени отключени. В днешно време не може да се има доверие на никого.

Попи прекара нощта в полицейската станция, легнала на походно легло. Пи лимонада и изяде парчето печено говеждо, което полицаят ѝ купи от кръчмата, която се намираше на другата страна на улицата. Тя може би щеше да се наслаждава на всички тези нови неща, ако не се тревожеше толкова много за татко.

Когато Джеб най-после влезе наперено и шумно в полицейската станция и поиска да узнае защо неговото момиче е там, сержантът му каза остро и без да му спести нищо, какво мисли за баща като него, който оставя шестгодишната си дъщеричка съвсем сама. Джеб измърмори под нос, че това е дълга история, и пъкна сто долара в ръката на сержанта.

— За фонда на полицията — каза му той, хвана Попи за ръка и двамата заедно се върнаха в къщата на Руския хълм.

— Всичко свърши вече, миличката ми — каза той, без да ѝ даде никакво обяснение за случилото се. — Ще напуснем тази къща за известно време. Тя е прекалено голяма само за нас двамата, нали? Може би отново ще отидем в чужбина. Искаш ли?

— Монте Карло — попита радостно тя.

— Защо не — отговори той с усмивка.

Попи въздъхна доволно и стисна по-здраво парцалената си кукла. Всичко отново беше наред.

Скандалната история за забравената дъщеря на Джеб Малъри, която пренощувала в полицията, докато той играел покер, а също така и „сочната“ историйка за това, как слугите обрали ценните предмети от къщата му и напуснали, защото не им било плащано от няколко месеца, обиколиха Сан Франциско за броени часове като вихрушка. Мълвата, че Джеб е загубил цялото си състояние на комар, отново тръгна из града и беше главна тема за разговор на всяко парти и всяка вечеря, давани във висшето общество, както и във всяка долнопробна кръчма.

Джеб и Попи просто си стояха у дома, в голямата, тиха и нещастна къща, и избягваха всички. Попи си мислеше, че е чудесно да имаш татко си само за себе си, макар да се чудеше защо никой не идва

да почисти мръсотията. Джеб отваряше бутилка след бутилка шампанско от онези, които бяха останали в някога пълната му изба, и непрекъснато пиеше, докато приготвяше варени яйца или бъркани яйца, или яйца на очи в мръсната кухня. Най-после Попи се оплака, че не би могла да изяде нито едно яйце повече, и той се опита да приготви задушени картофи и бекон. Ястието имаше странен вкус, но им беше много забавно.

Една сутрин седмица по-късно по вратата се разнесоха силни удари и един страшен на вид мъж подаде на Джеб някакви хартии. Попи гледаше изненадана как баща ѝ се опитва да ги пъкне обратно в ръцете на мъжа, който отстъпи назад и каза:

— Това е съдебно нареждане, мистър Малъри, и ще е по-добре да му обърнете внимание. Мистър Ван Мейхю предявява законно право над къщата ви, с която трябвало да изплатите дълг, направен по време на игра на покер. Съжалявам, сър, но е така.

Джеб хвана Попи за ръката, заведе я горе и започна да опакова нещата им. Няколко часа по-късно те стояха на величествените мраморни стъпала, заобиколени от чанти. Джеб се обърна, заключи голямата дъбова врата и прибра ключа в джоба си. Спря едно такси и каза на шофьора да ги закара на кея. Трябваше да хванат парахода за Санта Барбара.

По-късно, вече на палубата, Попи гледаше с изненада как Джеб изважда големия меден ключ от джоба на сакото си и го хвърля във водата, как гледа мълчаливо неговото изчезване под вълните.

— Всичко е наред, момичето ми — каза ѝ той с усмивка. — Има още много там, откъдето идва това. Само трябва късметът да е с мен. А ти и аз все още имаме себе си, аз — теб, а ти — мен, нали така? И все още притежаваме половината ранчо Санта Виктория.

ГЛАВА 11

Франческа Ринарди притежаваше класическата студена красота, която извиква възхищение и уважение. Правата ѝ руса коса, съвършените черти на лицето, високата стройна снага я бяха завели до върха на упражняваната от нея професия в Париж. Тя беше съвършеният модел и вървеше надменно по пътеките, постлани в блестящите зали на „Диор“ и „Шанел“.

— Да бъдеш манекенка, беше съвсем различно, преди късите поли да развалят всичко през шейсетте — казваше тя често на дъщеря си, Ариа. — Топманекенките бяха като царските величия — винаги красиво облечени, винаги гримирани, винаги безупречни. Общувахме само с най-отбрано общество. За останалите бяхме недостижима мечта.

Но тя премълчаваше, че баща ѝ беше зарзаватчия в белгийско село близо до Лиеж и че майка ѝ беше пълна провинциална матрона и че тя никога повече не им се обади, след като напусна трите стаички над магазина. Изхарчи всичките пари, които бяха изкарали и спестили с труд и първа класа във влака за Париж, защото знаеше, че там няма да види познати от селото си. Мъжът на средна възраст, който заемаше меката седалка до нея, ѝ помогна да качи чантите си. Той беше производител на коприна от Комо и познаваше директорката на „Шанел“.

Всичко след това беше много лесно. Франческа си измисли съвсем ново потекло и съвсем ново минало. Казваше, че е единствена дъщеря на провинциален земевладелец, който съвсем наскоро починал. Дори не си направи труда да пише на семейството си. Беше ги изключила от живота си така, все едно бяха мъртви.

Франческа беше на двасет и шест, когато срещна Паоло Ринарди на едно парти в Париж. Всеки път, когато погледнеше към другия край на стаята, виждаше как я гледа втренчено. Най-последна запитана домакиня кой е той.

— Това е Паоло Ринарди. Барон Ринарди. Семейството му притежава една от най-древните титли в Италия, както и един от най-хубавите замъци във Венеция.

Той ѝ каза, че Паоло има имения из цялата страна, както и голям апартамент в Париж, и че все още е ерген.

Паоло беше висок, с руса, разбъркана коса, която носеше по-дълга, отколкото беше прието тогава, просто защото беше толкова погълнат от книгата си „Биографии на именити поети от романтизма“, че забравяше да се подстриже. Често работеше седмици, без да спира, над книгата, затворен в просторната библиотека на провинциалното си имение, вила Д'Оро, без да се вижда с никого. С изключение на Антъни Каралдо.

Но след като срещна Франческа, Паоло забрави работата си. Можеше да мисли единствено за нея. Остана в Париж, за да бъде близо до нея. Франческа прецени мястото си в обществото и реши, че макар той да не е известен в цял свят милионер, какъвто се надяваше да хване, може да ѝ предложи фамилното си богатство и удобен живот, както и благородническа титла. Щеше да бъде домакинята на три големи къщи, затова се съгласи да се омъжи за него.

Дадоха грандиозен прием в Палацо Ринарди. Сватбената рокля на булката беше подарък от „Шанел“. Нейното семейство не беше поканено. Но Антъни Каралдо беше там.

Веднага след медения месец Паоло отново се зарови в работата си по книгата, затворен в библиотеката на вила Д'Оро. Всичко, което той искаше, бе да си живее тихо и спокойно в провинцията със съпругата си. Каралдо беше единственият човек, на когото позволяваше да прекъсва мислите му.

След вечерята, прекарана в ледено мълчание от страна на Франческа, те се затваряха в библиотеката и оставаха там до зори. Тя крачеше из спалнята, изпълнена с гняв, и се питаше за какво ли разговарят. Понякога се прокрадваше на долния етаж и се опитваше да долови някоя дума, но чуваше само тих шепот. На следващата сутрин откриваше празната бутилка бренди и разни драсканици по бюрото на Паоло.

— Какво правихте цяла нощ — питаше тя с леден глас.

— Каралдо имаше няколко великолепни предложения по отношение на главата, която пиша за Верлен — отговаряше той,

изпълнен с ентузиазъм. — Повтарям му, че той би трябвало да напише книгата. Толкова е талантлив, Франческа, няма нещо, което да не знае.

А Франческа мислеше, че Антъни Каралдо знае прекалено много. Струваше ѝ се, че тъмните му очи могат да проникнат в нея и дори да погледнат през нея. Освен това в този мъж имаше нещо особено, зловещо. Всеки път, когато черният мерцедес спреше в алеята и тя виждаше Паоло да се втурва да поздрави приятеля си, си спомняше клюките. И всеки път, когато той вземеше дланта ѝ в своите студени ръце и я целуваше, по гърба ѝ полазваха тръпки.

Не мина много време и тя разбра, че богатството на рода Ринарди вече не съществува. Паоло бе абсолютно непрактичен и беше позволил парите да изтекат през пръстите му, като беше направил много неразумни капиталовложения. Когато му зададе няколко въпроса по отношение на парите, той сви рамене и каза, че адвокатите се грижат за всичко, а после отново зарови глава в книгата си. А вилата и палацото постепенно се разрушаваха около него.

Франческа започна да се пита дали за нея няма да е по-лесно, ако получи анулиране на брака или развод, защото можеше отново да се появи на брачния пазар, и то като баронеса Ринарди. Тогава разбра, че е бременна. Налагаше се да почака.

Паоло избра имената на дъщеря им. Ариа, защото мислеше, че детето му е красиво като любимите му оперни арии. После добави Мария заради майка си и своя идол, Мария Калас. И Анджелина, на баба му. Тя много се разгневи, когато той настоя да поканят Каралдо за кръстник, но, за щастие, Каралдо отказа.

Франческа мразеше да се обременява с детето. Оставяше го на грижите на Фиамета, детегледачката, която беше със семейство Ринарди вече две поколения и която беше отгледала и Паоло, а тя самата посещаваше партита в Рим и Париж и прекарваше месеци наред вън от къщи. През лятото оставаше при „приятели“ в техните вили по френската Ривиера. Паоло разбра, но с твърде голямо закъснение, че класически красивата фасада, в която се беше влюбил, беше всичко, което съпругата му притежаваше. Той загуби всичките си илюзии и започна да разпределя времето си между работата си и малката си дъщеричка, която обожаваше.

Ариа беше на шест години, когато Паоло се зарази с редкия вирус, които атакуваше нервната система и които го уби само за три

месеца. За първи път Франческа се зарадва да види Каралдо, който, със замръзнало лице, без да показва никакви чувства, се погрижи за всичко — уреди погребението и плати сметките. Когато адвокатите ѝ казаха колко малко пари са останали, тя с изненада установи, че не можела продаде дори вилата или пък мебелите. Не можеше да пипне и нищо в палацото. Цялото имущество беше вложено в някакъв фамилен тръст и щеше да премине направо на неговата наследница — Ариа.

Франческа беше бясна. Беше на трийсет и четири години, беше обвързана с две скъпи къщи в места, където дори не искаше да живее. Беше обвързана и с детето. Тя бързо прие предложението на Каралдо за помощ, но се разочарова, когато откри, че той ще ѝ дава пари колкото да преживеят месеца.

Тя остави Ариа изцяло на грижите на Фиамета, отиде в Рим, нае си апартамент и си намери работа като съветничка в ателието на един известен дизайнер. Заплащането не беше голямо, но получаваше красиви дрехи на всеки три месеца, а социалните ѝ контакти бяха достойни за завиждане. Ходеше на всички изискани партита и беше заета от здрач до зори, а лицето ѝ стана познато на читателите на клюкарските хроники.

По време на редките си посещения у дома тя се превръщаше в домакиня на организираните от нея партита. Искаше да види дъщеря си, но Ариа беше отвратително палаво момиченце, което предпочиташе да се катери по дърветата и да си играе със зайците и кучетата си, вместо да пие чай в салона с приятелките на майка си. И винаги успяваше да разлее лимонадата си и да изцапа красивите роклички, които Франческа ѝ носеше специално от Париж.

Каралдо се отбиваше в палацо Ринарди извънредно рядко сега, макар да плащаше редовно училищните такси и разноските на Ариа. За първото ѝ причастие той ѝ подари безценен античен сребърен бокал, изработен от известния майстор на среброто от осемнайсети век Пол дьо Ламерие. Франческа често го гледаше с копнеж и много искаше да може да го продаде, но страхът от това, как ще реагира Каралдо, когато разбере, че той отново е на пазара, я отказа.

На седемнайсетия рожден ден на дъщеря си, Франческа беше принудена да си направи нова равносметка. Сега за наградите на брачния пазар се бореха по-млади жени, и то не бедни вдовици. Тя щеше да си остане в „ъгъла“. И тогава започна да мисли за Ариа.

Детето, което обичаше момчешките игри, се беше превърнало в ослепително красива девойка. Сигурна беше, че седемнайсет години са достатъчно, за да ѝ намерят богат съпруг. Взе поставената в сребърна рамка снимка на Ариа, вгледа се критично в нея и реши, че дъщеря ѝ не е толкова красива, колкото беше тя. Лицето на Ариа беше със силно изразени черти, с огромни тъмносини очи, гледащи предизвикателно изпод високо вдигнати вежди, с прав нос и широка уста. Скулите ѝ придаваха вид на решителен човек с характер. Но имаше нещо в начина, по който държеше високото си стройно тяло, нещо в нейната самоуверена походка, нещо в очарователния начин, по който приемаше света — с гордо изправена брадичка, което караше хората да се обръщат след нея на улицата. Франческа знаеше, че с малко грижи за външния вид и красиви дрехи, Ариа може да се превърне в необикновена красавица, която да не излиза от ума на мъжете.

Но Ариа беше също така упорита и своенравна, със силна воля. Никога не правеше онова, което иска Франческа. Тя си спомни с въздишка всички онези провалени партита с разлятата лимонада и разбра, че задачата няма да е лесна. Ариа беше типична тийнейджърка, тя имаше както много приятелки, така и много момчета, с които излизаше, но понякога предпочиташе да остане сама във вилата, да язди или да рисува и да си пуска музика прекалено високо.

Разбира се, в днешно време младите хора очакваха „любовта“. Но това, от което Ариа имаше нужда, беше по-възрастен, по-опитен мъж, мъж, който знае какво иска и за какво плаща. Франческа отново въздъхна. Ариа като че ли не даваше пет пари дали приятелите ѝ са богати или бедни. Тя със сигурност нямаше да иска да се омъжи за мъж, избран от майка ѝ, и то само защото майка ѝ е решила така... Трябваше да подходи много внимателно и много умно към въпроса. И тогава повика Антъни Каралдо. Това, което той каза, я изненада, но след като размисли, тя беше очарована. Но имаше още много да мисли, докато реши как да накара Ариа да застане пред олтара.

— Мила — каза ѝ тя на следващата сутрин, — мисля, че е време да узнаеш нещо много важно... нещо... — Гласът ѝ заглъхна и се чу сподавено ридание. Ариа вдигна изненадан поглед от чинията със закуската, а после очите ѝ се разшириха от тревога.

— Какво е то, мамо? Да не си болна?

— Не... Поне не наистина, макар докторите да ме предупредиха... — Ръката на Франческа леко трепереше, когато тя прокара длан над очите си. — Факт е, Ариа, че семейство Ринарди няма вече никакви пари. След като работих упорито през всичките тези години, аз съм напълно изтощена сега, но обясних на лекарите, че трябва да продължа да работя, защото, в противен случай, кой ще се грижи за теб. За жена на моята възраст е много трудно да се разкъсва между Рим, където е работата ѝ, и дъщеря ѝ, която има нужда от нея във Венеция, но знам, че това е мой дълг. О, Ариа, ако само знаеше истината! Колко много жертви съм направила в името на „дълга“. С колко мъки се посветих на работата, за да те отгледам, правех дори саможертвата да живея тук заедно с теб, моето единствено дете, защото баща ти ни остави без пари...

— Не, не е така — отговори предизвикателно Ариа. — Как можеш да кажеш, че сме без пари, мамо? Като чели татко ни е оставил на улицата, да просим за прехраната си. Ти работиш, защото това ти доставя удоволствие и защото така си осигуряваш много красиви рокли.

— Ариа, нима искаш да страдам допълнително, да върша работа, която ненавиждам? Грешиш: работех, за да донеса няколко допълнителни лири в нашето домакинство. Опитвах се да крия истината от теб, да не те тревожа, защото беше още малка, но истината беше, че парите от тръста на Ринарди нямаше да осигурят прехраната дори на твоя Лучо! Страхувам се, че ти имаш прилични дрехи и ходиш в подходящо училище благодарение на моите грижи. А сега съм изтощена. — И като постави уморено крехката си бяла ръка на челото си, Франческа грациозно се отпусна в едно от креслата.

Ариа я гледаше втренчено, със съмнение. Въпреки многото изменили години, тя все още не беше в състояние да каже кога майка ѝ казва истината и кога играе роля. Но ако онова, което каза за фамилното предприятие, е истина, тогава откъде идват парите за училищните разходи. И как бяха успели да стопанисват и палацото, и вилата. Като си спомни огромния, покрит с червени керемиди, покрив на вила Д'Оро, тя потрепери при мисълта, колко би струвал техният ремонт.

Замисли се с копнеж за баща си. За нея вила Д'Оро все още беше тяхното любимо местенце, нещо, което те двамата споделяха едни с друг. Тя никога не се почувства така щастлива на друго място, нито пък в друго време, както беше щастлива там с Паоло. Любовта между баща и дъщеря беше толкова естествена и обикновена, неусложнена от никакви обстоятелства, толкова различна от сложния комплекс чувства, които изпитваше към майка си. Понякога Ариа се питаше как може да не харесва толкова много неща във Франческа и все пак да я обича. И как може да презира Франческа за нейното празно съществуване и плиткоумие и в същото време да иска да спечели нейното одобрение.

Майка ѝ беше отпуснала ръката си на облегалката и гледаше апатично в празното пространство. Наистина имаше изтощен вид, помисли си Ариа и изведнъж се разтревожи. Ами ако наистина беше болна? Трябва да направи нещо, за да ѝ помогне. Тя ще си намери работа. Помисли си с тъга и копнеж за часовете по изкуствата в университета във Флоренция. Рисуването беше нейната страст и тя имаше намерение да го превърне в свой живот, но сега щеше да се наложи изкуството да почака.

— Чуй ме, мамо — каза тя, — трябва да отидеш да живееш във вила Д'Оро, там е тихо и спокойно и ще можеш да си почиваш, докато се почувстваш по-силна. Аз ще напусна университета, ще си намеря работа и ще се грижа за теб. — И тя нежно погали русата коса на Франческа.

— Не прави това, Ариа — каза майка ѝ умолително и приглади косата си назад. — Трябва да изляза за обяд. — А после я погледна с изненада. — Работа. И какво ще правиш. Ще продаваш карнавални маски на туристите? Ще работиш в някой хотел като сервитьорка или, може би, като камериерка. Ти като че ли не разбираш, Ариа. Тръстът на Ринарди вече е почти фалирал. Край с него. Всичко, което притежаваш, е тук, около теб... тези избелели стени и стари антики, които дори не можем да продадем, защото и те принадлежат на онзи тръст, който вече няма никакви пари! Казвам ти, Ариа, не мога да продължавам! — Като наметна сакото на раменете си, Франческа взе чантичката си и тръгна към вратата. Когато я отвори, тя се обърна и погледна дъщеря си, която още седеше в краката на креслото. — Искам да знаеш, Ариа, че съм на края и на умствените си сили. Ако не можем

да намерим подходящото разрешение, тогава... — Тя направи театрална пауза. — Тогава... просто не знам какво мога да направя! — Обърна се рязко и излезе от стаята.

Ариа се сви и обгърна корема си с ръце, завладяна от страх. Какво ли искаше да каже майка ѝ с това, че не знае какво може да направи... Не можеше да се самоубие, защото нямаха пари, нали... По бузите ѝ се затъркаляха едри сълзи, когато се сети, че за майка ѝ живот без лука, който тя смяташе за съществен, жизнено значим, не си заслужава да се живее. Но в отчаяното изражение на Франческа, в празния ѝ поглед и в нервната нотка на гласа ѝ имаше нещо истинско, ужасно. Тя сигурно казваше истината. Ариа скочи от мястото си и изтича да намери Фиамета. Много се страхуваше.

Никой не помнеше на колко години е Фиамета, дори самата тя. Със сбръчканото си лице и подутите от артрит ръце тя можеше да е на всяка възраст от седемдесет до сто и седемдесет! Положението ѝ в домакинството и заплатата ѝ — макар Франческа да не ѝ беше плащала много отдавна — бяха като на гувернантка на Ариа, но за семейство Ринарди тя винаги беше нещо много повече от това. Фиамета беше по-скоро като обичана баба, а също така и приятелка и довереница на Ариа. Момичето казваше на Фиамета всичко, което не можеше дори на майка си да каже, и я обичаше много, много силно.

Старицата седеше до излъсканата дървена маса в средата на високата стара кухня, в която някога бяха работили петнайсет слугини. Сухата ѝ сива коса беше прибрана в опашка. Тялото ѝ беше пухкаво и отговаряше на представата за матрона и любима баба. Носеше колосана бяла престилка над черната си рокля и режеше на дребно подправките за ястието „ріпото“, което щяха да поднесат за обяд. Подутите ѝ от артрит пръсти я боляха и тя работеше много бавно.

Нейният весел, остър като на птица, поглед се превърна в загрижено смръщване на веждите, когато видя сълзите по лицето на Ариа.

— Какво има, *carina* — попита тя и се изправи тежко на крака, а Ариа се отпусна в прегръдките ѝ. — Хайде, дете, разкажи всичко на Фиамета — и тя нежно потупа Ариа по гърба.

Когато Ариа разказа историята на един дъх, смръщването на веждите стана заплашително. Познаваше Франческа повече от двайсет

години и долавяше фалшивата нотка. Франческа не беше от хората, които се самоубиват, тя беше прекалено пресметлива и студена.

— Но, Фиамета — продължаваше да плаче Ариа, — така каза тя! И изглеждаше съвсем различно. Никога преди не съм я виждала такава... толкова... странна и нервна.

— Майка ти никога не е нервна — каза остро старицата. — Днес тя не е по-бедна, отколкото беше преди шест месеца. Това означава само, че е решила да предприеме нещо по въпроса!

— Да предприеме нещо — попита Ариа, озадачена. — Но какво би могла да направи?

Още на следващия ден майка ѝ ѝ каза, че трябва да се омъжи за Каралдо. И ясно ѝ даде да разбере, че няма никакъв избор.

— Да се омъжа? — Ариа скочи на крака и преобърна чашата си с пода. — Какви ги говориш, мамо? Аз съм само на седемнайсет! Не искам да се омъжвам. Още не съм се влюбвала дори.

— Любов. — Франческа изсумтя презрително. — Любовта няма нищо общо с брака. Любовта е само заслепление, загуба на разсъдъка и никога не трае дълго. Но парите — да. Ще имаш много къщи, баснословни бижута, бутикови дрехи и кожи. Ще пътуваш по света в частен самолет и в твоята лична яхта. Ще бъдеш звезда от международна величина.

— Искаш да кажеш, че ще бъда всичко, което ти си искала да бъдеш! — отговори Ариа. — Не разбираш ли? Аз не съм като теб. Аз съм като татко, искам да бъда художничка, човек на изкуството, искам да създам велики картини, които ще доставят удоволствие на много поколения...

— Добре, добре, Ариа — каза студено Франческа. — Но защо не помислиш и за баща си? Спомни си колко много обичаше той това палацо, спомни си за колко много поколения Ринарди то е било дом. Баща ти създаде историята на това палацо. Той обичаше и всяка греда, всеки камък и всеки стрък трева във вила Д'Оро. Баща ти щеше да направи всичко, Ариа, за да запази името и историята на семейство Ринарди! Така че, не си мисли, че заради мен ще жертваш свободата си... Ще я жертваш за татко си и за всички Ринарди, които са помогнали нашето име да се произнася с гордост.

Ариа дълго време седя съвсем сама до масата с неразчистената вечеря и мисли за баща си. Тя вече не можеше да си спомни ясно лицето му, но все още си спомняше случки и неща, които двамата са правили заедно. А най-живият от всички спомени беше за деня, в който той донесе папагала.

Беше мрачен февруарски следобед и всеки момент щеше да завали сняг. Небето над Венеция беше жълто-сиво и яркото оперение на птицата ѝ беше доставило огромно удоволствие.

— Казва се Лучо — беше казал баща ѝ — и е много по-стар не само от теб, но и от мен. Родил се е в дебрите на амазонската джунгла в далечна страна, на име Бразилия, но се съмнявам, че вече си спомня това. Живял е с твоята пралеля Хелена, а преди това е принадлежал на някоя си Попи Мальри. Лучо може да произнася името на Попи, така че, не се учудвай, ако го чуеш.

— А ще се научи ли да казва моето име? — беше попитала тя и колебливо беше погалила меките зелени перца по крилете му. И се беше отдръпнала бързо, когато папагалът беше обърнал глава и я беше изгледал с острия поглед на малките си, прилични на топази, очи.

— Мисля, че някой ден ще се научи — беше казал Паоло. — Когато те опознае по-добре и разбере, че го обичаш.

После беше взел Ариа на ръце и ѝ беше показал скъпите диамантени и смарагдови гривни, които украсяваха слабите крака на Лучо, и обсипаната с бижута пръчка, на която той беше кацнал, и чудната златна клетка, а тя беше пляскала с ръце и се бе смяла. Изведнъж папагалът беше започнал да имитира смеха ѝ, а тя и татко се бяха смели дори още повече на това, че той им се смее. Оттогава насетне между нея, татко и Лучо съществуваше особен род връзка, от която Франческа беше напълно изключена. От този ден още майка ѝ намрази птицата.

Ариа притисна длани до главата си, която силно я болеше. Натискът на майка ѝ и спомените за баща ѝ бяха ѝ дошли повече, отколкото можеше да понесе. Тя просто трябваше да излезе. Взе една връхна дреха от антрето и изтича във вкъщата.

Уличните стълбове хвърляха кръгчета светлина по „Кампо Морети“, а в сянката се спотайваха влажната мъгла. Тя претича по „Кампо Сан Поло“ и мина покрай църквата „Сан Стефано“. Вървеше по познатите улици и излезе пред театър „Ла Феличе“. Чу

симфоничния оркестър да свири „Четири сезона“ на Вивалди. Фасадата на театъра беше ярко осветена, а неспокойните удари на „Лято“-то отговаряха на забързаните удари на сърцето ѝ. Ариа се замисли за това, че баща ѝ сигурно е изкачвал тези стъпала навремето и е влизал в прекрасната театрална зала в стил рококо, за да слуша големите оперни звезди. Помисли за това, колко много баща ѝ обичаше музиката, колко много обичаше и Венеция и колко много обичаше нея самата, и разбра, че не би могла да го разочарова. Нито пък можеше да рискува с майка ѝ да се случи нещо лошо. Трябва да приеме своите отговорности.

Извърна се с отчаяние от сградата на театъра и се гмурна обратно в сенчестите алеи. Магазините още бяха отворени и хората минаваха забързано покрай нея, тръгнаха към кафенетата и ресторантите. Тя гледаше втренчено усмихнатите млади момичета, хванали под ръка приятелите си, или пък просто излезли да пазаруват и да си разменят по някоя и друга клюка, и разбра с мъка, че вече не е част от техния свят. Бяха я принудили да порасне. Точно тогава от ярко осветения салон на красотата излезе жена, стиснала в прегръдките си малко кученце. Панделката, привързана на врата на кученцето, беше в същия цвят като панделката, която придържаше косата на жената, и Ариа се усмихна. Оптимизмът на младостта беше успял, поне временно, да повдигне настроението ѝ. Трябваше да постъпи така, както майка ѝ желаше, помисли си тя и влезе в салона за разкрасяване, но не беше длъжна да прави нещата по-лесни за нея!

— Да, можем още сега да се погрижим за косата ви — каза ѝ жената на рецепцията. — Седнете при Джорджо.

— Искам да я отрежете — каза Ариа, а гласът ѝ неуверено трепереше.

— Но, синьорина, тя е толкова красива — запротестира фризьорът, като прокара един от гъстите копринени кичури през пръстите си. — Може би само инч, не повече...

— Цялата — каза тя, а в очите ѝ бликнаха сълзи. — Веднага.

ГЛАВА 12

Седмица по-късно тя престана да плаче и най-после се съгласи да се срещне с Каралдо. Той никога не закъсняваше и Фиамета му отвори вратата точно в осем часа вечерта. Ариа ѝ беше разказала какво се готви да направи майка ѝ, и Фиамета ѝ беше предложила всичките си спестявания.

— Парите не са много, мило дете — беше казала тя, хлипайки, — но са достатъчно, за да ти позволят да избягаш и да започнеш нов живот в някое друго място. А това е много по-добре, отколкото да се продадеш на Каралдо!

Но Ариа беше твърдо решена да изпълни дълга си.

— Наистина няма друг начин, Фиамета — беше ѝ казала нежно тя. — Това е мой дълг.

— Това непослушно момиче е отрязало красивата си коса — каза майка ѝ в настъпилата тишина. — И сега прилича на гамен. Можем само да се надяваме, че косата ще порасне поне малко до сватбата.

— Искам да говориш с мен съвсем открито — каза Каралдо, като не обърна никакво внимание на Франческа. — Майка ти ми позволи да те помоля да се омъжиш за мен, но, разбира се, само ти можеш да дадеш отговор на молбата ми. Мога да те разбера и знам, че това е истински шок за теб. Не искам да те насилвам, не искам да се чувстваш принудена. Мога само да кажа, че искрено и дълбоко обичах баща ти, той беше моят най-добър приятел. И още, че те обичам от деня, в който се роди. Ако кажеш „да“ ще направя всичко, което е във властта ми, за да те направя щастлива.

Ариа се чувстваше така, все едно беше зрител в театъра и наблюдаваше евтина пиеса. Мислите ѝ скачаха от краткото нейно минало към неясното нейно бъдеще и макар че Каралдо беше нежен, тя усещаше, че нежността му е само тънък пласт, който покрива вулкана.

— Ариа? — попита я с тревога в гласа майка ѝ.

— Приемам, синьоре — каза тя и сведе очи към пода.

Каралдо постави дланите си на раменете ѝ и докосна с устни бузата ѝ. Това беше най-ефимерната целувка на света.

— Благодаря ти, Ариа — каза той.

Извади малка тъмносиня кутийка от джоба си, отвори я и ѝ я подаде. Ариа гледаше, замаяна от блясъка му, огромния безупречен смарагд, който лежеше вътре. Той не беше украсен отстрани с диаманти, защото нямаше нужда от никаква украса. Един-единствен наситенозелен, ярък камък, чиято големина сама по себе си говореше за неговата уникалност.

— Той идва от съкровището на индийски махараджа — каза ѝ Каралдо. — Хареса ми неговият великолепен цвят и липсата на други украшения. И помислих, че може да достави удоволствие и на теб.

Тя се сви. Огромният смарагд за нея беше символ на веригите на брака.

— Не мога, не мога да го нося — прошепна тя.

— Но какво ти става, Ариа — извика пронизително, остро, Франческа. — Всяко момиче на света ще бъде поласкано от подобен подарък. Моля те, Антъни — обърна се тя към него с молба в гласа, — не можем ли да почакаме мъничко...

— Както искате — каза тихо той. — Мога да почакам още няколко месеца. Но ще трябва да се оженим скоро след това.

Изведнъж в очите на Каралдо се появиха нетърпение и тревога и тя побърза да се съгласи.

— Да, да, обещавам. Само ми дай малко време.

— Ти ме направи най-щастливия човек на земята — каза той и се изправи. — Самолетът ми ме чака на летище „Марко Пачо“, за да ме откара в Ню Йорк, където утре ще има много важен търг. Ще вечеряш ли с мен, когато се върна. — Тя мълчаливо кимна и загледа как майка ѝ го изпраща до вратата.

Каралдо беше нежен, чаровен и любезен. Държеше се с нея така, все едно тя беше рядък и много ценен предмет, на който можеш само да се възхищаваш и да го пазиш, за да не го загубиш. И тя почувства, че ако стане съпруга на Каралдо, ще бъде само част от неговата безценна колекция. Цели две седмици Ариа си лягаше вечер, изпълнена с облекчение, че денят е минал, без Каралдо да се завърне, а всяка сутрин се събуждаше, изпълнена с ужас, че той ще ѝ се обади и ще поиска от нея да спази даденото обещание и да вечеря с него. Стана

толкова напрегната и нервна, че когато той най-сетне ѝ телефонира, тя изпита известно облекчение.

Като пренебрегна съвета на Франческа за това, коя рокля да облече, тя избра обикновена бяла пола и черен, плетен от копринени конци, пуловер и ги закрепил на извънредно тънката си талия с широк, кожен, черен колан. Обу си обикновени обувки с нисък ток на бос крак и с това накара Франческа да побеснее.

— Сложи си поне малко бижута — помоли тя Ариа, която за нищо на света не искаше да се съобрази с мнението на майка си. — Може би моите диамантени обеци.

Но Ариа си постави огромни бяло-черни керамични обеци и отстъпи назад, за да се порадва на образа си в огледалото. Прокара длан по късата си коса, за да я разроши и да я накара да изглежда още по-момчешки, а Франческа нададе стон.

— Мамо! — възкликна раздражено Ариа. — Моля те, престани да се опитваш да ме превърнеш в нещо, което не съм. Аз съм такава, каквато съм, и ще обличам това, което ми харесва. Щом Каралдо ме иска, ще получи точно това, което иска. Няма да се променя, за да ти доставя удоволствие, нито пък — за да угодя на него.

Чуха рева на мотора отвън и Франческа тръгна бързо към стълбите, където изчака Фиамета да отвори голямата порта, която гледаше към Гранд Канал. Върна се миг по-късно, стиснала в ръка голям плик.

— Синьор Каралдо е бил задържан, синьора — извика тя. — Лодкарят чака, за да заведе Ариа на среща с него.

Франческа грубо взе плика от ръката на Фиамета. Беше адресиран до Ариа, но тя го отвори.

„Мило мое момиче — беше написал Каралдо с големи букви и твърда ръка, — прости ми, че не дойдох сам да те взема, особено сега, когато за първи път ще бъдем заедно, но, за нещастие, разбрах, че ще закъснея. Моят лодкар, Джулио, ще те доведе при мен. Нямам търпение да те видя.“

Беше се подписал просто Антъни Каралдо.

Небрежният външен вид на Ариа донякъде прикривайте неувереността и трепета, които я изгаряха отвътре, когато влезе в голямата елегантна черна моторна лодка на Каралдо. Неговият личен флаг, с черния гарван в златножълт кръг, се вееше на мачтата на носа. Лодкарят беше с бяло сако и моряшка шапка, украсена с жълти ленти. Тя очакваше, че ще я отведат направо в къщата на Каралдо, където да го чака, но лодката набра скорост и ревът на мотора стана по-дълбок — пресичаха лагуната.

— Синьор Каралдо ми заръча да ви заведа на летището, където да го посрещнете — каза ѝ лодкарят и Ариа си помисли, доста нервна, че Каралдо сигурно няма търпение да се види с нея.

От лодката тя се прехвърли в елегантния черен мерцедес, който я откара до летището, където чакаше мощният черен „Гълфстрийм“. Очакващият я стюард я поздрави и я придружи нагоре по стълбичката и във вътрешността на самолета.

— Синьора Ринарди — обяви той, все едно че бяха на прием. Каралдо вдигна поглед от каталога за търга и бързо скочи на крака, усмихнат.

— Ариа, ще можеш ли да ми простиш, че не дойдох да те взема? Изпратих Джулио, защото знаех, че ние ще закъснеем.

— За мен вашето закъснение нямаше да има никакво значение — отговори тя срамежливо. — Аз самата не съм много точна.

— Страхувам се, че точността е един от моите навици. Баща ми цепеше секундата на две. Организираше живота ни по график, точен до минутата.

Ариа го погледна, изненадана. Странно, но никога не беше мислила за това, че Каралдо също бе имал баща. Може би той също щеше да се окаже обикновен човек, все пак. Тя усети някакво раздвижване и чу шума на моторите. Пистата се движеше все по-бързо покрай тях.

— Но къде отиваме? — извика тя, разтревожена.

— Седни, Ариа, и закопчай предпазния колан — каза ѝ спокойно Каралдо. — Ще те заведа у дома за вечеря.

— Но аз дори не знам къде живееш. — Тя покорно закопча колана. — Мислех, че ще вечеряме тук, във Венеция.

— Аз имам много домове — отговори той. — Но предполагам, че за такъв трябва да смятам най-вече Милано, защото там е и

центърът на моя бизнес. Там ще бъде и твоят дом, Ариа, и затова реших, че може би ще искаш да го видиш. — Той се усмихна. — Не се тревожи, ще се върнеш навреме.

Самолетът се вдигна без никакво усилие във въздуха и под тях заискриха в синьо лагуната и морето. Ариа погледна нервно към Каралдо. Бяха сами, а Венеция беше много, много далеч.

Той гордо я разведе из самолета. Бил най-малкият от всичките самолети марка „Гълфстрийм“, които притежавал, и той го използвал, за да прескача от град в град. Останалите два били „Гълфстрийм Г“ и били за трансатлантически преходи. Единият бил на летище „Кенеди“ в Ню Йорк, а другият — на „Шарл дьо Гол“ в Париж. Всички те били боядисани в същия блестящ черен цвят и носели неговата емблема. Интериорът им също бил еднакъв. Стените, сенниците на прозорците, столовете и шкафовете, рамките на огледалата, леглата, всички те били все в стоманеносив цвят. Каралдо не позволил никакви цветни петна. Каза ѝ, че намирал монохромния ефект за много приятен и отморяващ за очите, след като бил видял толкова много вълнуващи платна през живота си на търговец с предмети на изкуството. Попита я за нейните уроци по рисуване и защо се е отказала от учението в университета във Флоренция.

— Защото ще се омъжвам — отговори тя и сведе очи.

— Тогава ще трябва да ти уредим нови уроци — побърза да каже той. — Остави на мен. Аз щети намеря най-добрия учител.

Ариа се чудеше как така той не разбира, че ще бъде съвсем същото. Не само уроците щяха да ѝ липсват, но и приятелите, ще ѝ липсва дружбата и смехът им в кафенетата и на партитата.

Появи се стюардът и попита дали не искат нещо.

— Шампанско — предложи Каралдо.

— Благодаря, но ако може, бих искала кока-кола.

Тя се изчерви, когато той се усмихна и погледна крадешком профила му, когато нареди на стюарда да донесе две кока-коли. Реши, че носът му, който приличаше на ястребов клюн, придава на лицето му арогантност и че виолетовите сенки под дълбоко поставените му очи ги карат да изглеждат още по-тъмни. Предполагаше, че някои жени сигурно го намират привлекателен, но тя се чувстваше неудобно в присъствието му.

— Знаеш ли, че имам къща и в Портофино — попита я той, като срещна погледа ѝ.

— Не — отговори тя. — Знам толкова малко за теб.

— Трябва да поправим това — каза той някак припряно. — Мисля, че ще бъдеш щастлива там, защото в Портофино винаги има много млади хора. Имам къща и в Лондон и апартамент в Ню Йорк. Обичаш ли да пътуваш, Ариа?

— Не съм имала много възможности за това.

Отпи от колата си, като все така изпитваше неудобство. Беше ѝ сервирана в нежна кристална чаша, с лед и малки резенчета лимон, но тя с радост би я заменила за обикновена кутийка кола, която да сподели с приятелите си от университета.

Когато самолетът се пригответи за приземяване, тя си помисли, че половинчасовият полет е минал много бързо. Отново ги чакайте черен мерcedes, който да ги откара от летището до града.

— Всичките ти коли ли са еднакви — попита тя. — Като интериора на самолетите ти.

Каралдо сви рамене.

— Както винаги, си имам добра причина за това. Веднъж претърпях доста лоша катастрофа, в която почти загубих живота си. Карах стария мерcedes на баща си, кола, която той не беше сменял от години, защото харесваше модела. Кормилната уредба беше толкова добра, че успях да избегна опасността. Оттогава карам все мерcedes, а точно този модел отговаря напълно на нуждите ми.

Разбира се, мъж като Каралдо сигурно винаги си има причина за всичко. Той никога не би действал импулсивно. Всяко негово действие е предварително и внимателно обмислено. Но ако е така, каква ли е истинската причина да иска да се ожени за нея.

Когато мерcedesът спря, вратите им отвори иконом в черно сако и бели ръкавици. Каралдо беше реконструирал високата стара сграда и я беше превърнал в къща с всички удобства на двацети век. Подовете бяха от излъскан до блясък паркет, а единствените килими бяха двете антични китайски рогозки, които висяха на стената като две ненатрапчиви платна. Стените на долните стаи бяха избити и сега там имаше само едно, но огромно, помещение със сводест таван. В двата му края имаше камини, които бяха съвсем еднакви. И в двете гореше огън. Стените бяха боядисани в кремав цвят, а диваните — тапицирани

с обикновена ленена дамаска. Светлината беше приглушена, идваше от скрити в ниши лампи или от лампи, които бяха последна дума на техниката. Имаше страхотна хай-фай уредба с колони, високи колкото самата Ариа. От тях долитаха звуците на произведение на Моцарт.

Тя се огледа, готова да види известната на всички колекция на Каралдо, но като се изключат двете рогозки, стените бяха напълно голи. Нямаше нито една картина, нито една скулптура, нито едно украшение.

— Всичко в тези стаи има някаква функция — каза Каралдо. — Както споменах и преди, всеки ден виждам толкова много произведения на изкуството, че искам и очите, и умът ми да си почиват, като виждат у дома само съвършена простота. Единствено моята най-любима картина е тук, в спалнята ми. Тя е последното нещо, което виждам всяка вечер, преди да заспя. Тя стои там един месец, а после я сменям. Не искам да се привързвам прекалено към нито едно нещо, което ми принадлежи.

Масата в трапезарията беше от стомана и стъкло, а в центъра и имаше обикновена ваза, пълна с полски цветя. Масата изглеждаше не на място тук, както и цветята. Те приличаха на булчински букет, помисли си с изненада Ариа.

— Избрах ги за теб — каза ѝ Каралдо. — Защото помислих, че би могла да ги харесаш.

Ариа се изчерви силно. Нима той я мислеше още за дете. Икономът ѝ предложи чаша шампанско и тя отпи голяма глътка, защото изведнъж твърдо реши да се държи толкова лошо, колкото посмее.

Вечерята се състоеше от типични италиански блюда, отлично приготвени и изящно сервирани, но Каралдо яде много малко. Седеше, облегнат назад, отпиваше от шампанското си и я гледаше с леко сардоничната си усмивка. Ариа избягваше погледа му, пиеше шампанското така, все едно че беше вода, но не отронваше нито дума.

Изпиха и кафето си в мълчание. Тогава той взе ръката ѝ в своята и каза:

— Искам да ти покажа нещо, преди да си тръгнеш.

Главата ѝ се маеше от изпитото вино и тя неуверено го последва в стая, която очевидно беше кабинетът му. Там имаше огромно дъбово *cartonniere*, което явно беше антика. Чекмеджетата бяха облицовани с

кожа, чийто цвят беше избелял от тъмночервено до розово. То контрастираше ярко със съвременната простота на бюрото му, чийто повърхност беше от черен гранит. Всичко беше безупречно подредено. До важните на вид книги бяха подредени купове хартия. Телефонът беше черен, а обикновените кремави щори на прозорците бяха в тон с цвета на стените. Ариа си помисли, че всичко изглежда така, като че ли Каралдо е искал да сведе личния си живот до минимум, и потрепери, като си помисли за това, каква ли би могла да бъде спалнята му. Представи си я като студена монашеска килия. На триножника стоеше пейзаж, поставен в златна рамка. Тя веднага то разпозна като творба на Мане.

— О! Колко е красив! — възкликна тя и се наведе, за да го разгледа по-отблизо.

— Да, реших, че ще го харесах — каза Каралдо тихо, доволно.

Ариа гледаше очарована картината.

— Кога го е рисувал Мане? — прошепна тя, като за миг забрави къде е и с кого е. — Как е възможно да се създаде такава вълшебно, неземно светоусещане само с една четка и няколко цвята бои? Чувството е толкова... интимно. Чувствам се така, все едно съм там, на тази поляна край реката в този слънчев неделен следобед.

— Когато Мане донесъл този пейзаж в една парижка галерия през 1860, творбата била отхвърлена — каза Каралдо. — Решили, че е странна и грозна.

Ариа го погледна втренчено, шокирана.

— Колко е тъжно това, че той не е знаел, че един ден творбата му ще бъде оценена от всички. Но той трябва да е знаел, че собственикът на галерията греши.

Каралдо се извърна и сви рамене.

— През живота си Ван Гог не продал нито една от картините си. Това, което се опитвам да направя сега, Ариа, е да откривам млади таланти, на които мога да помогна с издръжка или пък да намеря пазар за работите им. Но сега времената са трудни за всички творци на изкуството. Човек трябва да има много кураж, за да превърне изкуството в своя професия. Трудно се става художник и е необходимо много време, за да се направи успешна кариера.

— Не знаех, че се занимаваш с това — каза тя, изненадана.

Каралдо свали Мане от триножника и ѝ го подаде.

— Купих го за теб — каза той остро, отсечено. — Моля те, вземи го.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Купил си картината на Мане за мен? Но това е невъзможно, искам да кажа... никой не прави такива неща.

— Не успях да те впечатля със смарагда на махараджата — отговори раздражено Каралдо. — Очевидно картината е по-красива и по-ценна за теб. Твоя е.

Тя се поколеба, втренчила поглед в картината, закована на място от изненада, защото не беше очаквала такъв великолепен подарък.

— Не мога — каза тя най-накрая. — Моля те, не ме питай защо, но просто не мога да го приема. Не още.

Каралдо върна картината на триножника, без да каже нито дума.

— Време е да тръгваме — каза той все така раздражително.

Ариа го погледна нервно, докато двамата бързо минаваха през вратата един след друг. Изведнъж той беше станал толкова студен, че тя започна да се страхува от него.

Докато мерцедесът ги отнасяше в мълчание към летището, тя си каза, че е постъпила глупаво, а може би беше малко пияна от изпитото шампанско. Разбира се, Каралдо никога не би ѝ причинил нещо лошо. Но тя чувстваше, че ѝ е ядосан, задето е отказала подаръка му, а гневът на Каралдо беше сила, която тя не познаваше.

Тя се облегна назад в самолета със затворени очи. Когато най-после се осмели да погледне към Каралдо, видя, че вниманието му е погълнато от каталога със стоки на изкуството. Пътуването мина в пълно мълчание.

Черната кола ги чакаше, за да ги закара до моторната лодка. Докато лодката си проправяше път нагоре по водите на канала, той най-после ѝ проговори.

— Радвам се, че имахме възможност да си поговорим. Чувствам, че сега се познаваме по-добре.

Но Ариа гледаше как лодката се плъзга по водите във венецианската нощ, и знаеше, че това не е вярно. Сега тя не знаеше повече за истинския характер на Каралдо, отколкото преди. И все още се страхуваше от него.

ГЛАВА 13

Днес беше откриването на изложбата на Орландо Месинджър. Беше изпито голямо количество недотам хубаво шампанско от множество богати хора, но все още имаше много малко червени стикери, които показваха, че картината е продадена. Орландо се усмихваше очарователно на всички, приемаше и отвърщаше на целувките на елегантни жени, чиито дрехи може би струваха повече от картините му, а в същото време държеше ушите си отворени, за да научи международните клюки, които май всички намираха за по-интересни от неговите творби. „Дяволите да ви вземат“, мислеше си той ядосано. — „Могат да говорят с часове, а това, кой кого измамил, и кой чия къща е удостоил с присъствието си, но не тук и не сега.“

Още от детството му на Орландо непрекъснато повтаряха колко е красив, колко необичаен е цветът на косата и очите му, колко е очарователен характерът му. Странното беше единствено това, че тези похвали не му замаяха главата. За известно време той се наслаждаваше на предимствата на няколко от общообразователните училища на Англия, откъдето по необясними причини го изхвърляха, което се повтаряше толкова често, че започна да дразни родителите му. Детският психиатър им каза, че той интуитивно се противопоставя на малките, дребни неща, тези, които според него не са съществени за дисциплината в едно училище, докато в същото време уважава по принцип реда и дисциплината и учи редовно уроците си, които за него не са проблем. Всъщност той беше извънредно умен. Коефициентът му на интелигентност беше 158.

Орландо беше доказал таланта си на художник и с въздишка на облекчение родителите му го изпратиха да прекара три години в училището по изкуствата във Флоренция — при условие, че ще отседне при роднините на майка си и ще спазва установения в тяхното домакинство ред. Тогава той беше едва на шестнайсет години. Във Флоренция беше успял да направи впечатление на добре възпитан, с превъзходни маниери, очарователен млад студент по изкуствата,

докато в същото време се впускаше в какви ли не истории с приятелките на леля си.

— Поне спеше само с жени! — беше въздъхнал облекчено чичо му, докато леля му напълно порицаваше поведението му. — Човек никога не знае с тези англичани.

Пребиваването му в чужбина беше продължено. След Флоренция дойде Париж, а после — Южна Франция и пътуване до гръцките острови. Но той не беше човек, който обичала рисува дивата природа. Обичаше и умееше да пресъздава градския шик, вилите и бляскавите апартаменти на много от познатите си. Удаваше му се и рисуването на лица и скоро научи, че няма по-добър начин да поласкаеш някоя жена от това да ѝ кажеш, че просто трябва да нарисуваш портрета ѝ или пък къщата ѝ. Жените не бяха проблем за Орландо Месинджър. Никакъв проблем.

— Орландо! Прекрасно е, че те виждам отново! Не сме се срещали цяла вечност... нали? Я да видим, май за последен път беше преди две години — заговори го дребна и ужасно шик дама, цялата облечена в черно и с уста, която представляваше червен разрез на бялото ѝ лице.

— Най-малко толкова, Памела — отговори той, взе дланта ѝ в своята и пусна в ход чара си. — Липсваше ми.

— И ти на мен, скъпи. — Огромните ѝ кафяви очи, на които сякаш им тежаха щедро почернените мигли, го погледнаха многозначително. — Имам нов замък в Гщаад — прошепна тя, като му позволи да задържи малко по-дълго ръката ѝ. — Ела там да прекараш Коледа с мен. Ще даваме голямо парти, поканили сме двайсет и шест души, мисля...

— Звучи великолепно — каза той и се усмихна.

— Да, прекрасно ще бъде. И ще можеш да го нарисуваш.

Тя запристъпва гордо из залата на невъзможно високите си обувки. Винаги носеше такива, за да ѝ дадат нужните ѝ няколко инча височина. После прегърна друг мъж, за който Орландо знаеше, че е известен писател, и той чу повторението на разговора, който двамата току-що бяха провели. Памела имаше навика да прави завоевания сред артистичния свят. Орландо си помисли с горчивина, че тя има толкова много пари, че изборът винаги е неин. Той щеше да отиде в замъка в Гщаад за Коледа, а тя щеше да очаква от него да я забавлява в леглото

— ако и когато тя пожелае. А в замяна той ще нарисова малък, но прекрасен портрет на замъка с водни бои.

Той гледаше безрадостно непродадените картини. Те бяха очарователни и весели, пъстри. Комерсиализирането едва ги беше докоснало, но все пак той се беше постарал да нарисова това, което се харесва на купувача, а не това и не така, както би желал самият той. Ако не беше това, той можеше да бъде известен, дори велик, художник. Проблемът беше там, че не го биваше да гладува в някой гараж, че се радваше прекалено много на живота. И точно тук можеха да помогнат парите на Попи Малъри.

Беше се обадил веднага на адвоката в Женева и му беше разказал своята история. Либер го беше изслушал, а после беше казал:

— Какви документи имате в подкрепа на разказа си, мистър Месинджър?

Какво можеше да отговори той? Претърси кабинета на баща си от край до край и не намери нищо. Този път Либер беше казал скептично:

— Изпратете ми историята написана, мистър Месинджър. И ме уведомете, ако се доберете до нещо от значение — добави той, с което си запази вратичка, защото историята можеше да се окаже и вярна.

Орландо разочаровано въздъхна, втренчил поглед в елегантната усмихната тълпа. С парите на Попи би могъл да бъде един от тях, вместо винаги да гледа някъде отвън. Тогава няма да му се налага да бъде очарователен с дами като Памела. Щеше да бъде техен ред да се опитват да го очароват и той щеше да ги накара да си платят!

— Е, е — каза Питър Мейз, собственикът на галерията, — само погледни кой влиза. Честно, Орландо, самите богове идват да видят изложбата ти! Това е Антъни Каралдо.

И той се втурна да го посрещне, лъчезарно усмихнат. Подаде ръка на един мургав, с ястребов поглед, мъж. Очите на Орландо светнаха. Той знаеше, че Каралдо не само търгува с предмети на изкуството, но че също така е много богат и през последните две десетилетия е спонсорира много млади таланти, някои от които наистина са се превърнали във велики творци. Каралдо беше спасителят на художниците, истински покровител, каквито са се срещали само в старите времена. Той беше точно това, от което Орландо имаше нужда. А Каралдо не беше човек, който си губи

времето, и не би дошъл, ако не се интересуваше от него. Той отпи спокойно от шампанското и зачака Питър да го представи, но Каралдо сочеше към картината, поставена близо до прозореца. Орландо видя как Питър отново се усмихна лъчезарно и как залепи червен стикер, който означаваше „продадена“. Каралдо беше купил рисувания с водни бои пейзаж на Портофино.

Като остави чашата с шампанско, Орландо започна да си пробива път през тълпата към тях.

— Ах, Орландо — извика Питър, — ела да се запознаеш с Каралдо.

— Току-що купих една от вашите картини — каза Каралдо.

— Поласкан съм, че толкова известен като вас човек е харесал творбата ми дотолкова, че да си я купи, синьор Каралдо — отговори той.

Леко подпухналите черни очи на Каралдо срещнаха неговите и го гледаха замислено около секунда.

— Работите ви са очарователни — каза той най-после. — Четката ви очевидно се движи с лекота.

— Въпреки това не така бих искал да рисувам, сър — каза Орландо с жар. — Работите ми са комерсиализирани, за да мога да бръкна в джобовете на купувачи като тези. Ако можех да се отдам изцяло на изкуството, да рисувам това, което искам и както искам...

— Тогава защо не го направите — попита Каралдо.

Орландо сви рамене.

— Заради обичайното — парите. Или по-скоро — липсата на пари. Трябва да си изкарвам прехраната.

— Както и всички ние.

— Каралдо! Нима наистина си ти? Мислех, че си в Ню Йорк за разпродажбата на картини на Ван Гог. — Висока и слаба американка, все още облечена във великолепно си самурено палто, въпреки че в галерията беше топло, се вмъкна между тях. — Знаеше ли, че и Хари е тук? Трябва да дойдеш да го поздравиш.

— Може би ще се срещнем отново някой ден — каза Каралдо, докато жената го побутваше напред. — Желая ви късмет в работата.

— Какво прави той тук? — Ядосан, Орландо се обърна с въпроса си към Питър.

— Просто минал покрай прозореца и видял портрета на Портофино. И бил очарован да види и собствената си вила на картината, това е всичко.

Дявол да го вземе, помисли си озверял Орландо, дори великият Антъни Каралдо иска да има картина на вилата си. Беше обречен завинаги да рисува къщи!

— Чу ли последната клюка за него? — попита Питър, а малките му очички светеха злобничко. — Каралдо е влюбен! Тя се казва Ариа Ринарди. Красива е и сочна и няма дори осемнайсет години. Помолил я да се омъжи за него. Очевидно тя е бедна като църковна мишка и затова, разбира се, се съгласила. Кой би отказал толкова много пари? Както и да е, сега майка ѝ твърдяла, че тя е наследницата на Попи Малъри. Ариа започнала да се двоуми. Все пак ако си има богатство, кое разумно момиче би се омъжило за загадъчния синьор Каралдо.

Орландо го погледна втренчено, като поразен от гръм.

— Наследницата на Малъри. Но коя е тя?

— Нима не си видял съобщението? Мислех, че всички са го видели. В това е проблемът — никой не знае коя е Попи Малъри...

— Не тя, глупако — озъби му се Орландо. — Коя е Ариа Ринарди?

Питър го погледна сърдито.

— Не ставай толкова емоционален, Орландо, не ти отива. Тя, щом искаш да знаеш, е дъщеря на италиански барон, вече покойник, но приживе — беден. Оттам и необходимостта от богат съпруг. Живее във Венеция във великолепно, но постепенно разпадащо се палацо, което вероятно се нуждае от милиони, за да му бъде направен ремонт. Така че не е подходяща за теб, приятелю. Трябва ти жена, богата като Каралдо! — Той се засмя с тънкия си пронизителен смях, а Орландо продължи да го гледа втренчено.

— Това, от което имам нужда, е ти да продадеш още няколко от моите картини — каза той и ядосано си запробива път през тълпата, наобиколила Каралдо. Наля си шампанско в една чаша и го разгледа от глава до пети, като продължаваше да мисли за онова, което току-що беше чул. Трябваше да научи всичко за Ариа Ринарди, но знаеше, че не би могъл да попита Каралдо.

— Съжалявам, но трябва да тръгвам — каза Каралдо. — Вече трябваше да съм на път за Париж. Да, ще бъда в Ню Йорк следващата

седмица. — Той стисна няколко ръце, целуна няколко парфюмирани бузи и когато се обърна да си върви, срещна погледа на Орландо.

— Радвам се, че видях работите ви. — Направи пауза, тъй като една мисъл мина през главата му. — Купих пейзажа на Портофино, за да го подаря на годеницата си — каза му той. — Тя прекара една година в колежа по изкуствата във Флоренция и си е избрала да рисува с водни бои. Липсва й учението и работата, затова мисля, че има нужда от уроци. Ако това ще ви помогне и ако ви интересува, мога да ви предложа работата да ѝ преподавате в продължение на два месеца. Ще ви уредим жилище и храна във Венеция, където тя живее. Мисля, че ще имате време и да рисувате това, което наистина искате.

Това не беше точно късметът, който Орландо беше започнал да очаква, когато Каралдо влезе през вратата, но все пак беше божи дар! Поднасяха му Ариа Ринарди на тепсия!

— За мен ще бъде удоволствие, сър — каза той и се усмихна. — Дори самото пребиваване във Венеция ще бъде истинска награда!

Каралдо кимна.

— Ще кажа на секретарката си да се свърже с вас. Довиждане тогава, мистър Месинджър.

Въпреки че стаята беше претъпкана и задушна, ръката на Каралдо беше студена. Орландо срещна погледа му и се почувства неудобно. Онова, което хората говореха, беше вярно: в този мъж имаше нещо злоещо.

Каралдо държеше на дадената дума: секретарката му се свърза с Орландо още на следващия ден, за да уредят престоя му във Венеция. Самолетният му билет щеше да бъде втора класа, а пансионът, който щеше да бъде негов дом в продължение на два месеца, беше скромен. Но заплатата беше щедра. Щяха да го очакват във Венеция на следващата седмица, ако това беше удобно и за него. Със сигурност беше, помисли си той, опакова багажа си и се обади в галерията на Мейз, за да види как вървят продажбите, и да вземе малко пари в брой. Едва щеше да има достатъчно време да отиде първо до Женева, за да се срещне с мистър Либер и да разбере как вървят нещата. Имаше намерение да открие кои са другите претенденти за наследството на Попи Малъри, ако имаше такива.

Офисите на Либер & Либер в Женева бяха ултрамодерни и много елегантно обзаведени, а младата русо коса секретарка във фоайето допълваше обстановката. Тя повдигна въпросително поглед към него и каза.

— Мосю?

— Здравейте! — Той се приближи и се облегна на бюрото. — Аз съм Орландо Месинджър и бих искал да се видя с мистър Либер.

— Имате ли уговорена среща, мистър Месинджър — попита тя и преднамерено оправи и без това безупречната си прическа.

— Съжалявам, нямам уговорена среща. Току-що пристигнах от Лондон. Отнася се за наследството на Попи Малъри. Помислих си, че ще успее да се срещне с мен в някой промеждутък. Петнайсет минути, не повече...

— Съжалявам — каза тя, а сините ѝ очи изразяваха съчувствие. — Страхувам се, че мистър Либер не приема никого без предварително уговорена среща. Той е много зает.

— Сигурен съм, че е така — отговори Орландо. — И очевидно е мъж с много добър вкус.

Тя наклони глава на една страна и го погледна въпросително.

— Щом е избрал вас за секретарка — добави той с обезоръжаваща усмивка. Тя въздъхна, поклати глава, но все пак се усмихна. — Вижте — побърза да продължи той, — долетях от Лондон специално за да се срещна с него. Съжалявам, че не си уговорих час, но просто не се сетих за това. Няма ли начин да се види с мен помежду другите си срещи?

— Ще попитам личната му секретарка — предложи тя.

Той знаеше, че тя усеща погледа му, докато прекосява фоайето по сивия килим. Люлееше бедра и показваше доста хубавите си крака. Той се усмихна. Тя почука на една от вратите и изчезна вътре. Излезе след минутка с червена книга в ръка.

— Забравих, че секретарката на мистър Либер излезе по-рано за обяд днес, но ето я книгата с уговорените срещи. Нека видим какво пише вътре. — Той погледна над рамото ѝ, докато тя проследяваше колонката с пръст. — Съжалявам — каза тя, — но денят му наистина е запълнен. Както можете да видите и сам, той си е отбелязал колко

очаква да трае всяка от срещите. Няма дори минута промеждутък. Казах ви, че винаги е много зает.

Орландо кимна.

— Разбирам. Тогава ще трябва да опитам отново утре.

Тя се обърна да го погледне и смръщи вежди, когато телефонът за вътрешна връзка иззвъня. Тя бързо вдигна слушалката.

— Да, мистър Либер. Съжалявам, секретарката ви още не се е върнала, но аз ще ви свържа вместо нея, сър. Да, Майк Престън, Санта Барбара, Калифорния. Да, сър, веднага.

Като прошепна „Почакай“ на Орландо, тя набра номера.

— Мистър Престън? Мистър Либер е на телефона и иска да говори с вас от Женева. Един момент, сър. — Тя свърза двата телефона и се обърна отново към Орландо. — Съжалявам, мистър Месинджър — каза изпълнена със съчувствие. — Бих искала да можех да ви помогна. Може би трябва да говорите с неговата секретарка, когато тя се върне.

— Чудесно. — Той въздъхна, но после лицето му отново светна и той й се усмихна. — Бихте ли се съжалили над един самотен човек, който на всичкото отгоре е и много гладен? Ще се радвам на компанията ви, ако дойдете с мен на обяд.

Тя се засмя.

— Такава ли е цената на утехата, мистър Месинджър — попита тя.

— Не, не — отговори той галантно. — За мен ще бъде чест.

Тя го погледна замислено: беше красив и очарователен, приличаше на момче...

— Защо не? — съгласи сетя най-накрая. Телефонът отново иззвъня и тя вдигна слушалката. — Да, мистър Либер? Да изпратя по факса ново копие с кандидатите за наследството на Попи Малъри на мистър Престън в Санта Барбара. Онзи с телефонните номера в Европа. Да, сър, ще го взема от бюрото на секретарката ви, и то веднага. — Тя се усмихна на Орландо и побърза да влезе в офиса. Върна се с няколко листа хартия, които постави във факс машината и набра номера. После взе дамската си чантичка и му се усмихна нетърпеливо. — Трябва само да кажа на някое от другите момичета, че излизам — каза тя и изчезна към дъното на коридора.

Орландо сведе поглед към машината. Тя беше спряла да бръмчи, а листовите бяха все още в нея. Списъкът с кандидатите за наследството и причините, които мислеха, че имат, за да го получат. Като се огледа набързо наоколо, той взе листовите и бързо ги прегледа, но нямаше време да ги прочете — вече чуваше стъпките на момичето, което се връщаше по коридора. Без да се поколебае, той ги напъха в джоба си и тръгна да я посрещне.

— Мразя да се храня сам — каза ѝ, — а освен това не знам къде бих могъл да хапна в Женева — усмихна ѝ се мило. — Нямам търпение да науча повече неща за вас. Коя сте вие? И как така работите в скучната адвокатска кантора, когато е очевидно, че трябва да бъдете парижка манекенка? Имам няколко много добри връзки в този бизнес, да знаете.

— Наистина ли? — попита тя и забрави за факса и за списъка. Очите ѝ блестяха, докато асансьорът ги отнасяше надолу към главното фоайе на сградата.

ГЛАВА 14

Каралдо седеше сам в кабинета на голямата празна къща в Белгрейвия. Беше в Лондон от четири дни и все още не беше взел решение как да постъпи. Преди мислеше просто да предаде „Реноар“-а на лондонския си клиент и да отпразнуват покупката с обяд в някой изискан ресторант, а после да отлети за Венеция за рождения ден на Ариа и техния годеж, но съобщението за издирваната наследница на Попи Малъри не му излезе от главата през целия ден. Беше като разяждаща болка, която отказваше да си отиде. Обмисли дали да не позвъни на Франческа и направо да попита какво мислят да правят, но се страхуваше от отговора. Това не беше дълбокият физически страх, който изпитваше като дете, нито страхът от насилие, който изпитваше по-късно, когато обстоятелствата се бяха променили. Този страх беше по-неуловим, но много по-страшен.

Франческа би предявила претенции към парите на Попи и той дори знаеше как би могла да го направи. Но беше сигурен, че не би искала да го загуби и като съпруг на дъщеря ѝ — за Франческа две богатства бяха по-добре от едно. Но ако Ариа имаше друга възможност, тя нямаше да се омъжи за него. Той имаше две възможности за действие: да стои спокойно и да чака съдбата да се разпорежи или да вземе мерки Ариа никога да не може да докаже, че е наследницата на Попи Малъри.

Беше се обадил в палаци Ринарди, след като беше прочел обявата. Баронесата не била вкъщи, осведоми го кисело Фиамета, Ариа също била излязла и не знаела кога ще се върнат.

— Предайте им, че спешни дела ме задържат в Лондон — беше казал той — и че ще се върна по някое време другата седмица. И кажете още на Ариа, че много съжалявам за вечерята, на която щеше да бъде обявен нашият годеж, но че след като чакахме толкова дълго, бихме могли да почакаме някой и друг ден.

А после се беше обадил в един цветарски магазин и беше поръчал шест дузини бели рози, които да изпратят на Ариа.

Наля си още бренди с все същата липса на настроение и се вслуша в звука на тишината, която изпълваше празната къща. Пукането на дървата в камината, тихият глас на Павароти, слабото, но все пак доловимо улично движение, клаксоните на такситата, когато завиваха на ъгъла... А после мислите му се върнаха, както ставаше винаги, когато беше сам, към миналото.

Между Каралдо и Франческа Ринарди никога не беше припламвала любовта. Веднага след сватбата си тя беше усетила, че Каралдо е наясно с нейния характер, че знае колко плитка и изкуствена е. Но когато Паоло умря, Каралдо беше скрил дълбоката мъка, която изпитваше заради загубата на единствения си приятел, и се беше погрижил той да бъде погребан прилично в семейната гробница. Шестгодишната Ариа беше хванала доверчиво ръката му, докато погребалната процесия бавно и тържествено прекосяваше лагуната по посока на островчето Сан Микеле, където беше гробището. Той се чувстваше така, като че ли те двамата споделяха общата си мъка. А докато я носеше на ръце, ридаеща, навън от църквата, беше обладан от чувство на силна, но собственическа, любов. След това се беше държал настрана заради Франческа, но винаги се грижеше финансово за Ариа. В редките случаи, когато виждаше малкото момиченце, то като чели се страхуваше от него и се криеше нервно зад гърба на Фиамета, а той се питаше какво ли е разказвала Франческа за него, за да предизвика тези чувства у дъщеря си.

Бяха минали пет години от последната му среща с Ариа, когато Франческа му позвъни и го помоли да отиде в палацо Ринарди. Снимките, които бяха окачени по стените, показваха, че детето се е превърнало в истинска красавица, която е наследила очите и погледа на баща си. Той слушаше внимателно Франческа и с ужас разбра, че тя се готви да изкара Ариа на брачния пазар и да я продаде на възможно най-висока цена. Разбира се, той можеше просто да ѝ даде парите, които тя искаше, и да си измие ръцете, но знаеше, че не е лесно да се задоволи алчността на тази жена. Тя винаги щеше да иска още и той знаеше, че щеше да използва Ариа, за да го получи.

Същата вечер се замисли какво би могъл да направи, и разбра, че има две прекрасни причини да се омъжи за Ариа Ринарди. Едната

беше, че не може да позволява дъщерята на най-добрия му приятел да бъде унижавана от Франческа. Другата беше много по-лична, но тя също щеше да бъде облагодетелствана от това. Имаше обаче още една, трета причина. Ариа беше прекалено млада, за да бъде използвана като примамка от Франческа, на нея ѝ трябваше време да израсне силна, за да съзрее, да стане жена. И когато си помислеше за жената, в която Ариа щеше да се превърне, той изведнъж осъзна, че я иска, и то със същата собственическа страст, която го караше да дава милиони за един Рембранд или Мане. Ариа олицетворяваше младостта и невинността, а точно сега той имаше нужда от тях.

Цяла нощ прекара буден, съвсем сам с бутилката бренди — точно както седеше и сега, втрещен в огъня в камината на празната си къща, питайки се дали Паоло би одобрил действията му и спомняйки си онази нощ преди трийсет години, когато беше разказал на Паоло всичко за себе си.

Беше срещнал Паоло за първи път в една запомняща се вечер в театър „Ла Феличе“ на представление на „Норма“, където главната роля се изпълняваше от Мария Калас. Каралдо беше останал на мястото си, след като възторжената публика беше изпразнила залата, все още подвластен на магическото очарование на певицата. Съседът му, също като него, още седеше на мястото си и беше ясно, че и той като него е влюбен в „Норма“. Той се обърна към него и му предложи да изпият бутилка шампанско, за да отпразнуват случая.

Когато Паоло му разказа за огромния си интерес към поетите на романтизма, Каралдо го покани в апартамента си, за да види колекцията му от редки книги и ръкописи. Приятелството, обусловено от общите им интереси, разцъфна много бързо и те започнаха да прекарват много от нощите заедно и да обсъждат изкуството, музиката и поезията. А когато Каралдо беше в един от многобройните си домове или пък пътуваше по работа, те продължаваха разговорите си задочно, чрез писма.

Каралдо знаеше, че името Ринарди е древно, но Паоло му каза, че след четири века, богатството им вече е на привършване. Двамата му родители бяха вече мъртви, а той беше отчайващо непрактичен и когато получише издръжката си от фамилията, плащана му на

всеки трети месец, той незабавно и с радост я похарчваше за стари книги, предмети на изкуството и добри вина. Но Каралдо мислеше, че той може да постигне истинска магия с помощта на думите. Гласът му беше красив, той умееше да говори и да го слушаш как четете поезия на италиански, как рецитира сонетите на Шекспир на английски или Виргилий на латински, беше все едно да слушаш хубава музика. Той го намираще очарователен, а Паоло беше заинтригуван от загадъчността, която се усещаше във всичко, което заобикаляше Каралдо и неговото огромно, необяснимо как спечелено, богатство. Това беше привличане между противоположни характери.

Те се радваха на компанията си и никога не си задаваха лични въпроси. Бяха добри приятели.

Понякога, в тъмните часове преди зазоряване, над бутилка първокачествено бренди, те разкриваха един пред друг най-съкровените си чувства. Говореха за жените, за любовта и... за секса. И в една такава нощ Каралдо разбра, че не може вече да живее сам със съвестта си — или трябваше да му разкрие истината за себе си, или да сложи край на тяхното приятелство. Решението беше взето моментално, защото Паоло беше единственият мъж, с когото Каралдо си беше позволил да се сближи, и единственият човек, пред когото можеше да разкрие чувствата си. Не можеше да загуби единствения приятел — този, когото обичаше като роден брат. Знаеше, че няма избор. Паоло щеше да бъде съдник на тяхното приятелство.

Двамата бяха в неговата вила в Портофино. Беше студена есенна нощ, а те бяха плавали през целия ден. Бяха вечеряли обилно и сега, отпуснати, седяха удобно пред силния огън и пиеха ароматично марково бренди. Изведнъж Каралдо каза:

— Има нещо, което трябва да ти кажа.

Лицето му беше бледо, а тъмните му очи — сериозни. Паоло веднага разбра, че това е важно, и започна да слуша внимателно, без да задава въпроси, докато Каралдо разказваше за своя живот.

Каза, че е роден около 1937, макар да не може да бъде сигурен за точната дата, защото архивите били унищожени. Дори не бил сигурен кои са родителите му, защото, откакто се помнел, живеел с жена на име Антонела във влажен и мрачен приземен етаж в Неапол. Помнел, че никога не я е наричал „мамо“ че тя завинаги си останала Антонела, затова приел, че тя не е родната му майка. Тя трябва да е била една

класа над другите наематели, защото той винаги бил чист и приятно облечен. Тя пък винаги го наричала Антъни, а не Антонио — италианската версия на това име.

Бенито Мусолини и фашизмът вече властвали над страната и въодушевена и окуражена от истеричността на немския водач Хитлер, през април 1939 Италия нахлула в Албания. Няколко месеца по-късно Италия, вече в съюз с Германия, била във война със съюзниците, а по-късно и с Русия.

С избухването на Втората световна война животът станал потруден, храната била много оскъдна, защото всичко, което фермерите произвеждали, било изпращано на фронта. Но на малкия Антъни, който не познавал друг живот, всичко му се струвало напълно нормално. Той бил свикнал с мрачните и мръсни улици на квартала, приятели му били децата на наемателите от селата и той говорел грубия диалект на тази социална прослойка. Бил рожба на околната среда. На пет години притежавал речника на улично гаменче и можел безпогрешно да се движи по тесните улици между високите къщи, където била неговата територия, а по прането можел да познае покрай чий апартамент минава.

През септември 1943 под командването на генерал Марк Кларк, американската армия нахлула в Италия при Палермо и фронтът непрекъснато се придвижвал към Неапол. Започнали непрекъснати бомбардировки. Градът бил целият в развалини, но всекидневният живот все някак си продължавал. В една слънчева утрин на късния септември, американците влезли в града и само за минути блокът, в който Антъни живеел, изчезнал заедно с всичките си наематели. Останали само димящи развалини и обгорени трупове. Един от тези трупове бил на Антонела. Антъни избегнал смъртта, защото по това време бил във фурната, за да купи хляб за обяд. Бил на шест години, много слаб, с огромни черни очи и гъста тъмна коса. И бил съвсем сам по пометените от войната улици на Неапол.

Тази първа нощ той разбрал, че не е наистина сам, имало и други деца в същото положение, може би дори стотици. Той можел да брое едва до двайсет, така че не бил сигурен колко са, но били много. Другите деца го предупредили, че американските войници ще го

отведат, ако разберат, че е сираче. Много били вече отведени от властите, казали му те, и повече никога не ги видели. На следващия ден градът паднал във властта на съюзниците и Антъни се научил да се крие и да проси по парче хляб. И дори да краде. Крадели всичко, до което ръцете им стигнали — пране от възетата, което после продавали на амбулантните търговци; портмонетата на стариците и храна от разсеяните пекари и зарзаватчи. Били дребни и с остър ум и невинни на вид, кой би ги заподозрял. През нощта спели сред развалините, понякога намирали останки от столове и дюшеци. Групата се състояла от двайсет деца и може би дори повече, обединени от единствената цел да оцелеят.

След като цяла година се крил от властите и се учел как се става престъпник, Антъни не си спомнял да е имало и друг живот. Един ден откраднал сандъчето с инструментите за лъскане на обувки на един човек, който ги бил оставил зад гърба си, докато обядвал в едно от кафенетата. Този път, вместо да побърза с плячката към скривалището им в руините, той я скрил зад една от прашните кадифени завеси в близката църква. Тази нощ дълго и усилено мислил каква да бъде следващата му стъпка. Бил вече на седем години и бил научил много през изминалата година — бил бърз и сръчен крадец, знаел къде да пласира крадените стоки и колко може да получи за тях, можел да оцелее. И знаел какво означава да бъдеш сам. Със сандъчето можел да започне своя нов „бизнес“ и да спечели малко повече пари, а не няколкото медни монети, които получавал в групата. Това щяло да означава да напусне приятелите си, но пък било възможност, която не бивало да пропуска.

Антъни бил достатъчно умен, за да се премести в друг квартал, по-далеч на запад. Италия капитулирала, а той научил, че може да изкарва пари, като лъска обувките на елегантните господа, които седят в кафенетата около площада. Работел добре и те често хвърляли допълнително пари в протегнатата му длан, предлагали му шоколад и разрошвали мръсната му и дълга коса. Но Антъни не знаел, че го наблюдават.

Той изкачвал уверено стъпалата, които водели към останките, които сега били негов дом, когато те се нахвърлили върху него изотзад. Една ръка го сграбчила през врата и той почувствал металното острие в ребрата си. Нападателят го повалил на земята. Бил уплашен, но

нямало да предаде сандъчето и принадлежностите си без борба. Извил гръб и скочил на крака. Извъртял се бързо и ритнал нападателя в слабините. Момчето изпищяло и се свило на земята, но мястото му било незабавно заето от други две, които го удряли и ритали, докато от раните му шурнала кръв.

— Окей, момче, сега готов ли си вече да чуеш онова, което имаме да ти кажем — изревали те.

А Антъни бил изненадан, че те все още били там, вместо да вземат сандъчето му и да побегнат. Гледал ги през насинените си очи, които бързо подпухвали и се затваряли. Били много по-големи от него и много по-едри и той разбрал, че е победен.

— Какво трябва да чуя — извикал той в отговор. — Защо просто не вземете сандъчето и не ме оставите на мира?

— Не него искаме ние — изсъскало момчето и стъпило с крака си, обут в тежък военен ботуш, на гърдите на Антъни. — Затваряй си устата и слушай.

С поглед, прикован в опасния ботуш, Антъни се подчинил и научил, че трябва всеки ден да излиза на работа, както обикновено, но че в бъдеще ще дава половината си печалба на новите си „приятели“. Нямал избор — тези четиринайсетгодишни момчета сега били неговите господари. В замяна, казали му те, ще пазят територията около църквата и площада, на която той работел, и няма да позволят на друго ваксаджийче да припари. Нападателят му прокарал пръст по острието на ножа и отпуснал цялата си тежест на крака, обут в ботуш, който все още бил на гърдите на Антъни.

— Съгласен ли си — попитал той и опрял ножа в гърлото му.

Антъни кимнал.

— Съгласен съм — задавил се той.

— Ще се срещаме всеки следобед в два часа — казало момчето, — а после отново в единайсет часа вечерта, за да си плащаш данъка. И не си мисли, че ще можеш да ни излъжеш, защото ще те наблюдаваме. Ако опиташ нещо... — Той прокарал ножа по гърлото му усмихнат заплашително. — ... знаеш какво те очаква. Това беше само предупреждение, за да знаеш, че си вършим съвестно работата.

Когато те изчезнали в нощта, Антъни се изправил тежко на крака. Изтрил кръвта от лицето си с един мръсен парцал, взел сандъчето си под мишница и се скрил сред развалините. Трябвали му

цели две седмици, за да разбере, че сделката не е изгодна за него — той вършел цялата работа, а те прибирали печалбата. Те използвали мозъците си, а той използвал само ръцете си! За първи път разбрал какво означава да бъдеш шеф, и се заклел, че ще стане такъв.

Една нощ неговите „приятели“ не се появили, за да си вземат „данъка“, и той научил, че били прибрани от полицията при поредната хайка по улиците за малолетни престъпници. Той отново бил свободен и готов да разшири бизнеса си.

„Домът“ на Антъни бил в съседство с една полусрутена погребална зала и в много студени нощи той споделял сламената постеля в конюшната с чифт измършавели погребални коне, които по някакъв странен начин — може би заради суеверието и страха — не се бяха превърнали в наденици. С черни пискюли на челата, те все още теглели катафалките към местните гробища. Макар конете да били слаби и неугледни, погребалният бизнес процъфтявал. Антъни гледал как погребалните шествия потегляли към църквата, а оттам — към гробището. Разбрал, че много от старите хора, уморени от глада по време на войната, сега измират. Но имало и много детски ковчези. Болестите в покосения от войната Неапол били много, а храната все още не достигала. А ставали и много катастрофи, защото хората още не били свикнали с новата техника. Само най-силните оцелявали.

Семействата на починалите не правели планове за погребенията. Всичко било въпрос на спешност и удобство, затова просто отивали в най-близкото до дома им погребално бюро. А можело услугите да се монополизират, помислил си Антъни, стига директорът на погребалната къща да пристигне своевременно и да предложи да ги облекчи от досадните задължения, за да могат да се отдадат на мъката си. Но някой трябваше да събира информацията за това, кои са току-що починали и чия смърт се очаква. И ако той, Антъни, е този човек, той ще взема процент от печалбата за всяко погребение. Ще му бъде лесно да проучва нещата в квартала, защото там всички знаели всичко за другите, съседите непрекъснато си разменяли клюки в зарзаватчийницата и във фурната. Най-важна била бързината и навременното реагиране. Ако искал да работи, трябвало да бъде бърз. Трябвало да си купи колело.

На следващия ден един богаташ, облечен от главата до петите във вълнени дрехи, заключил колелото си с катинар към желязната

решетка пред един бар, преди да влезе вътре да изпие една-две студени бири. Антъни се измъкнал от сянката и внимателно се огледал нагоре-надолу по улицата. Коленичил и опитал няколкото ключа и шперца, които един „приятел“ му бил дал в замяна на това, че щял цял ден да работи със сандъчето му. След шест опита възседнал колелото и завъртял бясно педалите.

Първата си „делка“ направил с погребалната къща, която била в съседство с „дома“ му, и поискал само пет процента. Станал експерт по здравето на жителите на квартала. Бизнесът процъфтявал и скоро той продал сандъчето си за доста тлъста сума — плюс седмичен „данък“ върху печалбата — и предложил услугите си и на втора погребална къща. Първият му клиент увеличил процентите на десет, защото се страхувал от конкуренцията, но точно тогава Антъни видял, че нещата са се обърнали. Сега той бил шефът.

Наел момчета от друг квартал, за да работят за него.

Така постепенно покрил целия град. Не минало много време и вече печелел толкова много пари, че не знаел какво да ги прави.

Когато навършил десет години, изглеждал като здраво четиринайсетгодишно момче и затова решил, че ще му е много удобно да прибави четири години към възрастта си. Имал си безплатен апартамент над погребалното бюро, една жена идвала да му чисти, а понякога и да готви. Под дъските пазел парите си, които нараствали с всеки изминал ден. Когато навършил четиринайсет и казвал, че е на осемнайсет, вече си бил купил свой собствен апартамент от две стаи. И платил за него в брой.

Прибирал се пеш у дома една вечер, когато до него спряла кола и двама мъже изскочили от нея. Дулото на пистолет се забило болезнено в ребрата му. Той веднага разбрал, че това не е обикновен грабеж.

— Влез вътре! — заповядал му по-високият от двамата. — И се успокой. Ще те заведем да се срещнеш с някого, това е всичко.

Завързали очите му и му се сторило, че безкрайно дълго карат в кръг, преди колата да навлезе в чакълеста алея и да спре. Антъни се запрепъвал по широките каменни стъпала помежду нападателите си. Махнали превръзката едва когато тих мъжки глас им наредил.

Бил в стая, осветен от толкова силни лампи, че той дори не знаел за тяхното съществуване. Стаята била толкова голяма, че неговият апартамент спокойно би се вместил само в единия ъгъл. Стените

били с дървена ламперия от пода до тавана, а полираният под от дъбови дъски бил застлан с меки килими в пастелни цветове. Имало много дивани и столове, тапицирани с копринени дамаски, малки ниски масички, върху които били поставени вази със сладко ухаещи цветя, и огромна камина, в която горял буен огън. Дребен мургав мъж, с набръчкано от старостта лице, седял на стол с висока облегалка близо до огъня и го наблюдавал, докато той, с отворена уста, разглеждал прекрасните картини, които украсявали стените.

— Харесват ти, нали — попитал старецът с треперещ глас. — Картината, на която в момента се възхищаваш, е рисувана от Тициан, картината вляво от нея е от Веронезе... — Той изтръскал пепелта от цигарата си в сребърен пепелник. — Всички са крадени, разбира се, но не от мен, а от немската армия. — Той свил рамене. — Ако се бях отказал от тях, най-вероятно сега щяха да се намират в склада на някой музей. Чувствам, че тук са по-оценени.

Изненадан, Антъни втренчил поглед в него.

— Какво искате от мен — попитал той. — Защо съм тук.

— От известно време те наблюдавам, Каралдо. Ти си много предприемчив младеж. Разбрах, макар ти да казваш друго, че си едва на четиринайсет, така ли е?

Антъни го погледнал ядосано. Какво значение имала възрастта му за този човек, щом не е полицай. Той бил богат, имал власт, значи — не работел в полицията. Изведнъж разбрал кой е този човек... Бил чувал да произнасят името му шепнешком и със страх, със скрито възхищение. Краката му се подкосили и той се хванал с треперещи ръце за облегалката на един от столовете. Но скоро гневът взел надмощие над страха.

— Вие искате да се намесите в бизнеса ми — казал той твърдо. — Затова съм тук, нали? Искате да ми го отнемете, но аз работих дяволски упорито, синьоре, и, проклет да съм, ако ви го отстъпя... Можете да правите каквото искате с мен — да ме биете, дори да ме убиете. Никога няма да се предам, никога!

Лицето му било станало пурпурночервено от гняв, но мъжът спокойно се усмихнал.

— Успокой се, Каралдо — казал той и запалил нова цигара. — Тук сме, за да обсъдим нещата като джентълмени. Твоят бизнес ти носи прекрасна малка печалба — знам точно колко. Разбира се, много

лесно можем да ти го отнемем, ако искаме, ти знаеш как стават тези работи. Но мисля, че той е много обикновен, за да се занимаваме с него. — Сега Антъни го гледал с широко отворени очи. Гневът му се бил стопил. Разбрал какво искал да му каже старецът, но все още не можел да разбере защо е там. — Седни срещу мен, Каралдо — казал мъжът и посочил дивана. — Не се съмнявам, че си чул определени неща за мен и за моя бизнес. И за моите методи. — Антъни кимнал. — Значи единственото, което трябва да ти кажа, е да не вярваш на всичко, което чуваш. Аз също знам много неща за теб. Тук си, Каралдо, защото имам нужда от млади хора. О, има много безмозъчни идиоти, които можеш да наемеш за... обикновена работа, а те с нетърпение ще приемат това, което искам да предложа на теб. Но няма достатъчно мозъци, Каралдо, няма достатъчно млади хора, които да могат да мислят, да вземат решения, да поемат отговорност. Мисля, че ако те обучим, ти ще развиеш всички тези качества. Ти си сам в света и това ми харесва, защото няма да те спират семейни връзки и съзлививи чувства. Нямам синове, Антъни Каралдо — продължил той, а цигарата била вече до половината, — и търся наследник за... моята империя. — Стоманеносивите му вежди се повдигнали, а челото му силно се набръчкало, когато втренчил поглед в него. — Е, момче, какво ще кажеш?

Антъни преглътнал нервно.

— Не знам нищо за вашия бизнес — прошепнал той. — Никога не съм ходил на училище... Не знам нищо за картините, имената, които споменахте, не означават нищо за мен. Никога преди не съм бил в стая като тази, живея на улицата от шестгодишен. Възможно ли е да искате нещо от човек като мен. Можете да си вземете образован човек, някой, който знае как да се държи. Не мога да ви предложа нищо — нито на вас, нито на бизнеса.

— Греша, Каралдо. Обикновено наемам завършили университет младежи за счетоводители и адвокати в градовете, където въртя бизнеса си. Наблюдавах те отблизо, внимателно. Познавам те. Ти си млад, можеш да бъдеш образован, обучен... Но няма училище, където би могъл да научиш онова, което си научил на улицата. Един ден бизнесът ми ще има нужда от теб, Каралдо. И наградата ще бъде голяма — по-голяма, отколкото си очаквал.

Антъни объркано прокараше длани през гъстата си коса. Поднасяли му света на тепсия, но той знаел, че този мъж оглавява престъпността в цяла Италия. Той всявал ужас, но онова, което предлагал, било особено изкусително... богатство, власт и пари. Но какво щели да му поискат в замяна?

— Никога не съм убивал човек за пари — каза той с презрение.

— Мой мили Каралдо, никой никога няма да те накара да убиваш — казал мъжът с многозначителна усмивка на устни. — Забравяш, че ти ще си този, който ще дава нарежданията.

Антъни кимнал в знак на съгласие. Най-сетне разбрал.

— Какво ще трябва да направя?

Старецът се облегал назад и се усмихнал.

— Ти направи мъдър избор. Нека се надяваме, че никога няма да съжаляваш. Довечера ще се преместиш тук. Стаята ти вече е готова. Утре от Англия ще пристигне учител и ще започнем твоето образование.

— Но моят апартамент и нещата ми...

— Нищо от миналото няма да ти е необходимо повече. Апартаментът ти ще бъде продаден и парите — вложени в банковата ти сметка. Няма да работиш и печелиш, докато не завършиш образованието си и докато не кажа, че съм доволен от знанията ти.

Антъни го погледнал, внезапно изпълнен с подозрения. Правел сделка с дявола. Ами ако тя се проваляла? Потреперил при мисълта, какво може да се случи. Но изкушението, което представлява абсолютната власт, било огромно...

— Още едно нещо, преди да се оттеглиш в стаята си. — Гласът на стареца бил студен и писклив. Той запалил нова цигара. — Ти си едва на четиринайсет, а вече се говори за сексуалните ти апетити и умения. Отсега нататък ще упражняваш контрол над тези си нужди. Не искам никакви скандали в семейството си. — Обърнал се, взел една книга и я отворил на отбелязаната страница. — Вече можеш да се прибереш в стаята си — казал все така студено.

Антъни знаел, че се е продал в някакво странно робство, но нямал търпение да започне образованието си. Направо поглъщал книгите, които учителят му давал, и макар и изтощен, отказвал да престане да учи, когато уроците свършвали. Математиката била прекалено лесна за него, защото непрекъснато я упражнявал още

откакто бил навършил шест години. Но сега светът му се разкрил посредством географията, а миналото се превърнало в реалност, защото уроците по история били блестящи. И красотата на написаните думи, на музиката и изкуството, му се разкрили и му донесли както знание, така и удоволствие. Когато не учел, той прекарвал времето си в библиотеката и с наслада откривал редки томове. Свалял ги внимателно от рафтовете, чудел се на възрастта им и на крехките, изписани на ръка, страници. Докосвал нежно кожените корици с чувствителни те си пръсти и се питал преди колко ли века са били създадени тези произведения на изкуството. Изучавал картините на майсторите, които украсявали всяка стая на имението, научил всичко за техните качества и техники и скоро имал вече твърдо установено мнение кои от тях харесва и защо.

Облечен спретнато в сиви фланелени панталони и синя риза, с обикновена тъмносиня копринена вратовръзка и блейзър със златни копчета, той вечеряше винаги със стареца. Въпреки че се обръщаше към него на име, Антъни винаги мислеше за него като за „стареца“, като че ли подсъзнателно искаше да запази в тайна неговата самоличност. Старецът винаги остро му задаваше въпроси по уроците и кимаше, доволен, когато той отговаряше бързо и интелигентно. Беше решил, че Антъни не се движи достатъчно и не прави достатъчно физически упражнения, затова трябва да взема уроци по тенис, плуване и фехтовка. На Антъни най-много му допаднаше фехтовката. С белия костюм и маската на лицето, той се чувстваше като Дъглас Феърбанкс в някой от старите филми, които старецът гледаше по няколко пъти в седмицата в малкото си частно кино, което се намирало в мазето.

Изненада се, когато разбра колко лесно се свиква с лукса и с това някой просто да прави нещата вместо теб. За имението и принадлежащата му земя безупречно и мълчаливо се грижеше цяла армия слуги и градинари; дрехите му бяха изпирани и изглаждани винаги навреме; закуската му се носеше в класната стая, където той учеше още от шест сутринта; също там му носеха и обяда. Вечерята споделяше със стареца, красиво сервирана от икономата с белите ръкавици и винаги придружена с първокачествено вино, чиито качества старецът винаги превъзнасяше. Разбира се, имаше цена, която трябваше да се плати. Красивите градини бяха заобиколени с високи

стени и охранявани от патрули, които водеха големи, черни и озъбени кучета. До всяка врата и до портата имаше повече стражи, отколкото по другите места. Имаше алармена система и прожектори. Старецът беше затворник в имението си вече почти половин век. Но непрекъснато идваха и си отиваха хора, някои от които приличаха на служители, други имаха доста зловещ вид, а някои бяха жители на квартала и поради това — съвсем смирени и покорни.

За един млад човек този живот беше много уединен и самотен, но Антъни беше вече свикнал със самотата. Но пък сега беше богат и в живота му имаше други интереси. Той би искал да продължава така вечно, с изключение на едно нещо. Сексът. Или по-скоро — неговата липса. Животът по неаполските улици не позволяваше сексът да бъде единствено лично преживяване. За първи път той видя една двойка, която се любеше в сянката на една порта, когато беше шестгодишен. Някои от момчетата се предлагаха на мъже, за да изкарат повечко пари. Други пък вече водеха редовен полов живот и разказваха подробно и живописно за сексуалните си подвизи, като ги преувеличаваха. Антъни слушаше техните думи за това, колко силно и хубаво преживяване е сексът, и чувстваше неспокойствие и в своите слабини. Когато беше на тринайсет години и изглеждаше като седемнайсетгодишен, той беше отишъл в един апартамент, защото беше чул, че там умира един старец. Надяваше се да успее да продаде новината на близката погребална къща. Жената, която му отвори вратата, беше млада, на двацет и три или и четири години, с големи и пълни гърди и широки бедра. Черната ѝ къдрава коса се спускаше над раменете. Тя го погледна подозрително и прихвана евтината си роба на гърдите. С голямо усилие, Антъни отклони погледа си от гърдите ѝ и обясни, че е чул, че тя ще иска помощ при организирането на погребението.

— О, да, слава богу, той ще умре! — възкликна тя. После, втренчила поглед в него, тя добави: — По-добре ще бъде да влезете, за да обсъдим нещата.

Седнала до него на дивана с износена тапицерия. През полуотворената врата, която била точно срещу тях, Антъни видял мъж на легло, чието пепелявосиво лице било обърнато към тях. Лицето било сбръчкано и много старо, но очите били още живи и ги наблюдавали.

— Не знам как така се крепи още — каза тя, като погледна безразлично към него. — Докторът каза, че още преди седмица трябвало да е умрял. Той е много стар, време е вече да отстъпи мястото си на по-млад мъж... — Тя го погледнала замислено, после отишла в кухнята и се върнала с бутилка червено вино.

— На колко години е баща ви? — попитал учтиво Антъни.

— Баща ми — възкликнала тя с подигравателен смях. — Той не ми е баща! Той ми е съпруг!

Напълнила две чаши и му подаде едната. Когато се навела към него, робата ѝ се разтвори и гърдите ѝ се разкрили напълно. Антъни изпил бързо виното и стиснал силно коленете си в отчаян опит да прикрие члена си, който започвал да се втвърдява. Гърдите ѝ били като две тежки круши, мургавата ѝ кожа била гладка, а зърната — тъмни и твърди.

— Пийнете още малко — каза тя и отново напълнила чашата му. — А после ще ми кажете за какво сте дошли. — Пълната ѝ ръка се отпуснала преднамерено на бедрото му, когато тя седнала плътно до него, втренчила поглед в очите му и не направила опит да се покрие. Тя пресушила чашата си на един дъх и каза с дрезгав глас: — Имате ли представа, какво означава да правиш любов със старец? Да лягаш до него в тъмното и да чувстваш как студените му длани те опипват, докато се опитва да получи задоволението си. Можете ли да си представите как се чувства една жена, когато я целуват с уста, от която текат слюнки? — Тя погледнала със злоба към леглото в съседната стая и надала стон. — Господи! — Ръцете ѝ се плъзнали по тялото на Антъни. — Не можете да знаете колко силно искам той да умре, как копнея за топла плът до моята. — Антъни сложил ръце на гърдите ѝ и тя потръпнала. — Ох, господи — извикала тя, — аз просто искам да бъда любена така, както би трябвало да бъде любена всяка жена! Нима има нещо грешно в това!

Робата се смъкнала от раменете ѝ, когато тя легнала по гръб на дивана и дръпнала Антъни върху себе си. Той автоматично заровил глава в гърдите ѝ и като че ли изведнъж се превърнал в друг човек. Почувствал се силен, властен, като че ли притежавал всяка една жена в света. Жената простенала отново, този път с наслада, когато видяла ерекцията му. Когато влязъл в нея, на Антъни се сторило, че чул слаб

вик да идва откъм полуотворената врата на спалнята. Обърнал глава и видял, че старецът е втренчил поглед в тях.

— Още! — молела го тя. — По-силно, по-силно... Продължавай! Причини ми болка!

Той я зашлевил по дупето и продължил с по-бързи и по-силни тласъци, гризъл зърната ѝ, а ноктите ѝ оставяли кървави дири по гърба му. Въпреки че му било за първи път, той издържал по-дълго от нея. Позволил си крайното удоволствие на еякулацията едва когато тя го помолила да спре.

Антъни се облякъл бързо. Все още безсрамно гола, тя отишла до вратата на спалнята и погледнала стареца.

— Е, това най-послед свърши работа — казала тя с леденостуден глас. — Старото копеле е мъртво.

Пронизителният ѝ смях последвал Антъни надолу по стълбите и дори навън, на познатата до болка улица.

След като вече научил какво нещо е сексът, било лесно да го намери — сексът се продавал на всеки ъгъл или пък можел да се получи, както станало първия път, при случайна среща. Изведнъж на Антъни започнало да му се струва, че целият свят се върти около секса. Той бил погълнал цялото му същество и скоро научил къде се правят събирания, на които името на играта е секс. И открил, че му харесва да го прави с две и дори с три момичета едновременно... Че обичал играта да загрубее. Харесвало му да чува как стенат от болка и от удоволствие, как го молят за милост... Искал да притежава абсолютна власт над тях. Той бил техен господар, а те — негови робини.

А ето, че във вилата той трябвало да остане без секс и да насочи енергията си към придобиване на знания. Странно, но след време започнал да се радва на това, че може сам да си наложи дисциплина и въздържание. Чувствал се твърд духом като монах и влагал огромната си енергия в игри на скуош, плуване и фехтовка.

Нямало съмнение, че старецът започвал да се привързва към него. Когато Антъни се оплакал от силни болки в стомаха, старецът, разтревожен, извикал доктора. Диагнозата била възпален апендицит. Старецът го придружил до болницата в големия черен мерцедес, придружен от коли на полицията, чиито сирени силно виели. Останал в болницата по време на операцията и оставил цял куп недопушени

цигари в пепелника на чакалнята за богаташи. Когато количката с оперирания вече излязла от операционната зала, старецът научил, че няма никаква опасност за здравето му, и едва тогава си отишъл. Върнал се по-късно същата вечер с огромна кошница плодове и цветя и няколко книги, които лично бил избрал.

След случилото се той позволил на Антъни да прекарва по-голямата част от деня с него и постепенно започнал да го въвежда в бизнеса си. Обяснил му неговата структура и какви били областите, които той покрива. По времето, когато Антъни официално навършил двайсет и една, но както винаги прибавял още четири години към възрастта си, той вече знаел всичките тайни на стареца и знаел какво се очаква от него като негов наследник.

Два месеца по-късно старецът получил първия си удар. Не бил сериозен, но все пак го приковал към инвалидната количка. Изведнъж тялото му станало крехко и Антъни разбрал, че е много загрижен, че дори обича този човек, който го прибрал от улицата и го направил цивилизован и образован младеж. Антъни се молел за неговия живот не само защото бил привързан към него, но и защото не искал да заеме мястото му и да оглави бизнеса.

Една нощ седели тихо след вечеря и четели. Антъни затворил книгата си и му пожелал лека нощ. Бил уморен и искал да си легне рано.

— Не ме оставяй още, сине — казал старецът със слабия си треперещ глас.

— Разбира се, сър. — Антъни отново седнал. — Има ли нещо, което бих могъл да ви донеса? Нещо, което искате.

— Един документ. — Той кимнал с глава по посока на кръглата мраморна маса под прозореца — Би ли ми го донесъл. — Антъни се подчинил. — А сега го прочети — казал старецът тихо — и ми кажи какво мислиш.

Антъни прочел документа за официалното осиновяване. Старецът искал той да му бъде законен син. Гледал втренчено листа хартия, защото не искал да срещне очите му. Досега си мислил, че когато този живот му омръзне или когато го помолят да стане член на Семейството, ще намери начин да се измъкне. Че ще напусне тази къща и Италия, че ще започне нов живот. А ето, че нямал възможност за бягство.

— Това е единственият начин — казал старецът. — Ако си мой син, всичко това ще бъде твое. — И той направил жест с двете си ръце, в които като че ли искал да събере всичко — къщата, градината, картините. Въздъхнал уморено. — Има много, които чакат като акули да разграбят каквото могат, когато си отида. Не можем да позволим това да се случи, Антъни, нали? Моята колекция, толкова много съкровища... толкова много красота... а за тях те имат значение само като пари. Знаем, че ти ще ги обичаш така, както ги обичам аз. Ти си мой истински син.

Антъни подписал документа с трепереща ръка и се изненадал от искрената радост, която забелязал в очите на стареца, когато му го подал.

— Веднъж вече изказах надеждата си, че няма да съжеляваш — казал тихо той, — а сега мога да те уверя, че това няма да стане.

Два месеца по-късно той претърпял втори удар и умрял само за няколко минути. И Антъни станал собственик и господар на всичко. Бил новият глава на Семейството.

Погребението било извършено с дискретен блясък. На него присъствали само Антъни и „главният изпълнителен директор“ както и десетина мълчаливи мъже в черни палта и сериозни очи, напълно непознати на Антъни. След церемонията те любезно му казали, че е време да поговорят за бизнеса. Антъни успял да скрие колко е нервен и слушал, докато те му описвали ролята, която той трябвало да играе отсега нататък. Щяло да му е трудно, казали те, да управлява толкова голям бизнес, защото е млад и неопитен. Предложили му помощта си, която щяла да се състои в разрешаването на определени „ситуации“. За всички щяло да бъде по-добре, ако просто оставел нещата на тях. Нямало да има проблеми, нито борби... Личното богатство на стареца веднага и автоматично ставало негово, казали те, но картините и предметите на изкуството всъщност никога не били принадлежали на стареца, те били част от бизнеса.

Антъни ги изгледал презрително. Били направили грешката да го сметнат за глупак и той кипял от едва сдържан гняв. Те искали да нарежат бизнеса му на малки парченца — дял за всеки, а трохите за него. Той ги оставил да кажат каквото имат и тогава в стаята се

възцарила гробна тишина. Те го гледали, в очите им се четели надежда и очакване.

Ирония на съдбата било, че те му предлагали точно измъкването, за което той някога мечтаел. Но сега вече знаел, че не може да приеме — не защото искал да бъде Кръстник на Семейството, но защото не можел да разочарова стареца. Знаел, че тези мъже не са от класата на стареца, а също така знаел, че това е проверка на неговата преданост към мъжа, който го направил свой наследник.

Заговорил извънредно тихо. Благодарил им за предложението и им казал, че няма нужда от тяхната помощ и че не можело да става и дума за това да се лиши от част от своето наследство. Преди да могат да кажат нещо, той добавил:

— Мисля, че трябва да запомните, господа, че съм обучен да поема бизнеса, и то добре. Моето Семейство ми е предано и ще последва заповедите ми. Мисля, ще видите, че ще се грижа за бизнеса също толкова умело, колкото и баща ми. — Този бил първият и единствен път, когато го нарекъл свой „Скица“, и той почти се задавил при произнасянето на думата. Съжалил, че не събрал смелост да произнесе думата и пред него, докато той бил още жив. — Картините и предметите на изкуството бяха личната колекция на баща ми. Неговото изрично желание беше тя да се запази непокътната. Обещах му, че ще се погрижа за изпълнението на неговата воля.

Всеки един от мъжете го прегърнал, преди да излязат, като му изказали съболезнованията си и му пожелали успех в работата, но Антъни знаел, че това не е последната му среща с тях. Също така знаел, че не може да бъде затворник в имението като „Скица“ си. По-скоро би умрял. Старецът вече бил изживял живота си, когато капанът се затворил, но Антъни бил още млад. Имал намерение да изпълни обещанието, което дал на стареца, но също така щял да живее собствения си живот — без охрана и без оръжие. Знаел, че ще трябва да си извоюва свободата, както и уважението на членовете на Семейството.

Седмица по-късно карал огромния черен мерцедес на стареца по крайбрежния път, когато в огледалото за обратно виждане забелязал, че го преследва камион, превозващ щайги със зеленчуци. Пътят бил тесен, от едната му страна имало стръмни скали, които се спускали чак до морето, а камионът се приближавал бързо, като го избутвал към

края на платното. Няколко съмнение, че искат да го убият. Той инстинктивно натиснал педала на газта и избегнал удара на косъм. Шофьорът на камиона ударил спирачките, а в това време Антъни завъртял колата, натиснал силно педала на газта и блъснал камиона. Успял да го избути от пътя и да го засили надолу по скалите. Дръпнал ръчната спирачка и няколко секунди останал седнал. По лицето му се стичала пот, цялото му тяло треперело. После изтрил челото си с носна кърпичка, излязъл от колата и погледнал надолу. Вълните се разбивали в кафявите скали и смарагдовозеленото море като че ли кипяло. На повърхността плавали само една-две щайги. Разбрал, че не е загубил способността, която бил придобил още като дете на улицата: да удря пръв, и то силно, да не позволява да бъде наранен. Да бъде победител, защото иначе не би оцелял. И основал цялото си бъдеще и целия си живот на тази концепция.

Следващата седмица във вилата избухнал пожар. Антъни успял да спаси сградата и живота си по една случайност. Онази нощ не му се спяло и той слязъл в библиотеката, за да си потърси някаква напитка. Успял да спаси картините на Тициан и Веронезе, но загубил някои от картините. С горчивина си помислил, че е разочаровал стареца.

Една нощ отишъл сам на театър и казал на шофьора да дойде да го вземе след представлението. Изведнъж почувствал, че не би могъл още една нощ да изтърпи самотата, която изпитвал във вилата. Искал да живее, имал нужда от жени... и от секс. Изпратил колата с шофьора обратно и изчезнал в тъмния квартал, за да търси така желаните от него удоволствия. Когато се върнал два дни по-късно, блед и с дълбоки тъмни кръгове под очите, научил, че колата била намерена в края на алеята цялата продупчена от куршуми. Шофьорът бил мъртъв. Тогава разбрал, че са му обявили война. Знаел кои са враговете му. Или той, или те.

Старият инстинкт за оцеляване, който го водел и в разрушения от бомбите Неапол, му дал сили. Той извикал главните си ексекютори и ги осведомил за безмилостните си планове. Само за няколко месеца всеки един от мъжете, които присъствали на погребението на стареца, намерил смъртта си. И оттогава никой никога повече не подложил на съмнение способността на Антъни да поеме „бизнеса“. С горчива усмивка на устни той си спомнил онази нощ, когато казал, изпълнен с презрение: „Никога не бих убил човек за пари“. Да, но ако се

наложеше, щеше отново да нареди да бъдат извършени няколко убийства. Бил спечелил свободата си.

Вече бил затънал толкова дълбоко в „бизнеса“, че връщане назад нямало. Бил превъзходен ръководител, но мразел онова, което прави. Това, че огромни потоци пари течали към швейцарските банки, не му носело истинско удоволствие — такова, каквото изпитал, когато заровил първите си спестени пари под дъските в стаята си. Търсел утеха в двете любви на своя живот — музиката и изкуството. Често ходел в операта, посещавал почти всички изложби и разпродажби на картини. Умеел да избира онова, което купува, а също така и да се пазари за цената. Бил на изложба в Сотби в Лондон, когато се разговорил с аристократичен на вид човек. Двамата седнали на чашка в неговия клуб и човекът му казал, че все още къщата му била пълна с картини, макар да му се наложило да продаде старите си майстори много отдавна. Впечатлен от знанията на Каралдо, той го поканил да прекара уикенда в къщата му в провинцията, за да може да види картините със собствените си очи.

Имало много големи и бледи петна по стените, които показвали къде са висели картините на старите майстори, но Каралдо открил няколко картини, които имали особен чар, и няколко други с висока художествена стойност. Предложил на лорд Бестън разумна цена за тях и той веднага приел.

След това седнали да пият уиски в библиотеката, за да отпразнуват сделката и да стоплят костите си, измръзнали при обиколката из имението, което не се отоплявало. Там Каралдо забелязал две картини, полускрити в един от ъглите. Огромен бюфет ги скривал от погледа, но той веднага ги разпознал като редки произведения на Каналето, рисувани по време на пребиваването на художника в Лондон. Казал на лорд Бестън, че е повече от сигурен, че картините са автентични и много ценни, и му предложил цена с десет процента по-висока от онази, която би могъл да получи на търг, защото знаел, че скоро след това ще може да ги продаде с трийсет процента печалба. Казал му също така, че може да провери цената при друг търговец, преди да приеме неговото предложение, за да е сигурен, че не го мамят. След това се върнал в Лондон. Двете картини му били

изпратени в хотела от лорд Бестън още на следващия ден. Каралдо се зачервил от радост, че най-после сам е направил голямо откритие, с което най-после е заслужил вярата на стареца в него. Също така разбрал, че е открил каква е неговата роля в живота.

Милано бил голям индустриален център, но не бил известен като международен център на изкуството, поради което той решил да си построи галерия там. Щял да бъде първият. Купил си помещения на една дискретно елегантна улица, променил интериора им и ги превърнал във великолепна изложбена галерия. Тя била разделена на две секции — в едната се излагали картини, рисувани в миналото, а в другата — картини на съвременни художници, които специално издирвал и подпомагал. Тъй като притежавал не само знания в тази област, но и погледа на познавач и инстинкта да усети кое е доброто, той скоро привлякъл вниманието на колекционерите, които му възлагали търсенето на исканите от тях картини. Галерията „Каралдо“ била истински успех и година по-късно той открил нова в Париж. А след две години името Каралдо можело да бъде чуто навсякъде по света, където има изложби — в Ню Йорк, Лондон и Париж.

Непрекъснато пътувал в търсене на неоткрити съкровища, отдавна забравени по таваните на старите имения. Щастлив се разхождал из прашните помещения, където рисували бедни художници, и разглеждал творбите им с надеждата да открие още някой самороден гений. А когато се случело така, че откриел наистина талантлив творец, той бил за него по-скъп от всичко друго на света.

Но си имал определен ден в месеца, когато, верен на дълга, се връщал в Неапол. Отначало прекарвал дълго време там — десет дни или поне седмица. Но постепенно, със затягането на дисциплината в Семейството и все по-големия контрол върху бизнеса, който придобивал, той възлагал все повече задачи на своите изпълнители, като много внимавал да не им предоставя голяма свобода. Старецът го бил обучил добре. Имало само трима души, които можели да влязат във връзка с него в която и точка на земното кълбо да се намирал.

Огънят беше загаснал и само сива пепел беше останала в камината, когато Каралдо пресуши и последната капка бренди и погледна приятеля си. Паоло беше изслушал историята му мълчаливо,

но беше стиснал толкова здраво чашата, че беше истинско чудо, че не беше я счупил.

— Четири години — каза Каралдо — лавирам между две различни самоличности и два различни начина на живот. Или, иначе казано — между Милано и Неапол. Но едно нещо старецът не успя да промени у мен. Моята нужда, жаждата за секс. Сексът доминира над моя живот! Понякога си мисля, че съм по-отдаден на тялото си и неговите нужди, отколкото на бизнеса. — Той сви рамене. — Разбира се, опитвам се да пазя връзките си в тайна, но осъзнавам, че за мен се носят различни клюки. Сега, Паоло, сигурно разбираш защо не съм си позволил лукса да се сблича с някоя жена. Никога не бих могъл да споделя с нея тайните си. Старецът ме предупреди никога да не се влюбвам. „Любовта ще те унищожи“, каза ми той, „както почти успя да направи с мен.“ Любовта няма място в живота ми.

Той отиде до камината и подритна сивата пепел.

— Има още нещо — каза той най-последно. — Успях да увелича богатството на стареца и да разширя „бизнеса“ му. — Направи пауза, а черните му очи бяха втренчени в Паоло. — Но, заклевам се, никога не съм докосвал и цент от него. Сметнах, че личното богатство на стареца е достатъчно като наследство, предадено от баща на син. Използвах го за финансиране на галериите си и го вложих в произведения на изкуството. Аз съм много богат, Паоло. Но нищо, което притежавам — нито къщите, нито колите, нито лодките, нито съкровищата ми — имат някаква връзка с „бизнеса“.

Подпря се с ръка на камината и загледа сивата пепел, защото се страхуваше да погледне към Паоло, страхуваше се от онова, което той щеше да каже.

— Чувствай се свободен да си отидеш — каза той, но думите го задавиха. — Нямам право да търся твоето приятелство.

Паоло отиде при него и го прегърна през раменете.

— Мой мили Антъни — каза той тихо, — щом мъжът има смелост да разкрие душата си пред друг мъж, това означава, че приятелството им е истинско. Мога само да се радвам, че си усетил, че можеш да ми довериш тайната на живота си.

Каралдо почувства как напрежението се отцежда от тялото му. По бузите му се стичаха сълзи, но не можеше да ги спре.

— Цял живот съм бил сам — каза той разчувстван. — Когато те срещнах, се почувствах така, все едно че бях открил брат си.

— И така ще бъде винаги — увери го Паоло. — Знам само, че ти си Антъни Каралдо, моят приятел.

Никой от двамата никога не спомена за онази нощ, нито за разговора, проведен тогава.

Каралдо въздъхна дълбоко, втренчил поглед в изстиналите въглени в студената камина — точно така, както беше направил и в онази нощ, прекарана с Паоло. Но Паоло отдавна беше мъртъв. Той беше миналото, а Ариа — бъдещето.

Списъкът на Либер с претендентите за наследството на Попи Малъри лежеше на масата до прозореца. Той си наля още една чаша от ароматното марково бренди и спря поглед на името Орландо Месинджър. Когато му беше предложил работата, не знаеше, че и той е включен в списъка, макар историята му да беше изсмукана от пръстите. Може би само тази на Лорийн Хънтър беше по-пресилена. Беше усетил отчаянието, обхванало Орландо при мисълта, че си пропилява таланта за нищо, и импулсивно беше решил да му даде шанс. Не познаваше истинските му възможности и затова не му предложи пълна подкрепа. Орландо трябваше да докаже таланта си, преди да получи съществена парична помощ.

Загледан през прозореца към безлюдната лондонска нощ, Каралдо си помисли, че за него няма значение фактът, че и двамата — и Орландо, и Ариа — имат претенции към наследството. Но Франческа щеше да побеснее, когато разбере. При тази мисъл той се усмихна мрачно. Надяваше се, че Орландо ще получи парите, надяваше се, че Перлуджи ще ги получи — който и да е, само не Ариа.

ГЛАВА 15

Клаудия се протегна лениво и погледна красивия златен часовник, изработен от „Картие“, една от няколкото дрънкулки, които ѝ останаха след последния брак. Беше десет и половина сутринта, телефонът звънеше и тя беше ядосана. Приятелите ѝ знаеха, че не бива да ѝ звънят преди единайсет. Тя имаше нужда от много сън, за да бъде красива, особено сега, когато възрастта ѝ напредваше.

Като въздъхна раздражено, тя замери телефона с малка дантелена възглавничка и пъкна глава под завивките. Сигурно беше забравила да включи секретаря снощи! Този, който звънеше, беше много настоятелен. Сигурна беше, че не е някой от приятелите ѝ, защото те отлично познаваха дневния ѝ режим. Това означаваше, че е някой, който ще ѝ иска пари. Филистин.

Най-после звънът на телефона секна и тя въздъхна от облекчение. Протегна се още веднъж и прокара длани по гладката кожа на тялото си и се запита какво ли би почувствала, ако мъж я галеше по този начин. Понякога ѝ се искаше да може да се превърне в някой друг, за да може сама да се люби, само за да усети колко е чувствена. И тя почти го постигна веднъж, помисли си с усмивка, почти...

Още от тринайсетгодишна, Клаудия беше наясно с това, колко е сексапилна. Беше диво дете — прекалено диво, помисли си с горчивина сега. Ако тогава знаеше, че външността и сексуалното излъчване ще бъдат единствените ѝ качества и по-нататък, може би щеше да ги използва по-добре. А вместо това се беше отдала на тихия аристократичен начин на живот в мраморна вила в средата на нищото.

Седна и запали цигара със златна запалка, също изработена от „Картие“, и разпръсна дима с леко движение на ръката си, която беше с безупречен маникюр. По дяволите! Един от ноктите ѝ се беше малко нацърбил. Това наистина беше последната капка! Облегна се удобно назад на възглавниците. Пушеше, направила кисела физиономия, и мислеше за родителите си.

Александър Ринарди беше на петдесет години през 1952, когато се родиха близнаците. Гледаше недоверчиво плътта, която сам беше създал, и се чудеше как ли ще успее да запази спокойствието на своя живот. Беше женен за Лучия Гали само от две години. Тя беше първата жена, която беше успяла да проникне под ледената черупка на неговата самота, в която се беше обвил още от деветгодишен. Не даваше пукната пари за тези две бебета, мислеше си той. Но те правеха Лучия щастлива, затова беше готов да ги приеме.

Дребничката, с тих и приятен глас, Лучия беше златният лъч в сърцето на Александър. Заради нея той чакаше разцъфването на новия ден с нетърпение, за да се събуди и да я види сгушена в извивката на ръката си. А вечер обичаше да я гледа как спи дълбоко, докато той четеше на светлината на лампата с плътен абажур, за да не смущава съня ѝ. Искаше само Лучия, никакви бебета, нищо друго — дори куче. Беше приел нейното име — Гали, защото мразеше името Ринарди. Беше се отказал и от баронската титла.

Когато пораснаха, близнаците Перлуджи и Клаудия разбраха, че фактически имат само един родител. Лучия им беше и майка, и баща. Тя ги глезеше, като с това се опитваше да компенсира безразличието на баща им.

Клаудия гневно угаси цигарата. Нямаше съмнение, че ако майка ѝ се беше върнала в болницата, след като се появиха усложненията, щеше да е още жива. Но тя беше казала, че никой не умира след операция на жлъчния мехур, и си беше останала у дома. А животът щеше да е толкова различен с нея! Но тя беше пожелала да остане с любимия Александър. С него била в безопасност. Безопасност! След нейната смърт баща им се беше посветил на градините си. Искаше да направи огромно изкуствено езеро, а на тях им се струваше, че копаенето никога няма да има край. Той непрекъснато рисуваше, за да не забрави идеите си. На хартията се появяваха фантастични беседки и миниатюрни френски, английски и италиански градини. Александър не обръщаше никакво внимание на растящите си деца.

Бунтовно настроена и любопитна, Клаудия спа за първи път с мъж на тринайсет години. Момчето работеше в конюшните. Тя все се мотаеше там и гледаше мускулестите му ръце и гърди, твърдите му бедра и малките стегнати задни части. Понякога той се обръщаше и срещаше погледа ѝ, а после ѝ се усмихваше многозначително. Тя му се

усмихваше в отговор, останала без дъх, и се правеше, че вчесва гривата на кобилата си, а всъщност продължаваше да го гледа. Тогава един ден той се подпря на вратата на яслата и я загледа как работи. Беше гореща лятна сутрин. Тя беше облечена в риза и бричове за езда. Не носеше бельо. Когато разбра, че той гледа гърдите ѝ, които се очертаваха под ризата, тя се възбуди. Остави четката и се обърна с лице към него. Престори се, че оправя косата си, а всъщност вдигна ръце, за да може той по-ясно да долови очертанията на гърдите ѝ. Очите му се плъзгаха смело по тялото ѝ. Той се засмя, влезе в яслата и разкопча панталона си. Тя го гледаше, останала наистина без дъх, а той я гледаше присмехулно. После се изпика върху сламата, а урината направи красива арка.

— Докосни го — каза ѝ. — Хайде, докосни го, това искаш, нали?

Това беше най-еротичният акт, който тя можеше да си представи. Почувства гореща и влажна възбуда между бедрата си и инстинктивно постави ръката си там. Когато свърши, той се обърна и я погледна как стои, с ръка, притисната между бедрата, с очи, приковани в члена му, който започна да се втвърдява под погледа ѝ. Все още многозначително усмихнат, той се приближи и застана пред нея, за да може тя да го разгледа по-добре.

Очите ѝ не можеха да се отделят от дебелия и пъргав член. Тя разбра, че той казва истината — страшно много ѝ се искаше да го докосне. Беше топъл, твърд и гладък. Той разкопча ризата ѝ и започна да милва гърдите ѝ, като сладострастно дърпаше зърната ѝ. Тя искаше ласките му, него самия и въобще всичко, което той можеше да ѝ предложи. Искаше да направи и да опита всичко. Толкова отчаяно искаше да се люби, че изпитваше болка.

Сега, когато мислите ѝ се връщаха към миналото, тя реши, че той не беше кой знае колко добър любовник, но беше млад, голям и твърд, а тя го оставяше да прави каквото пожелае, докато постепенно се учеше да използва красотата и частите на тялото си, така че накрая тя беше тази, която контролираше нещата. Срещаша се всеки ден в конюшните, понякога по два или три пъти. Тя не можеше да му се насити. Клаудия се усмихна и запали втора цигара. Разбира се, тогава не знаеше, че я наблюдават. Но това беше съвсем друга история.

На шестнайсет години избяга със сина на един концесионер във Форте де Марми, курорт на тосканския бряг. В този случай баща ѝ не

прояви нерешителност. Действията му бяха незабавни и твърди. Изключи я от завещанието си и никога вече не пожела да я види. Дори на смъртното си ложе. А и тя не отиде на смъртта му, която беше настъпила преди три години.

Това беше четвъртият — или може би петият — любовник на Клаудия. И той не се задържа дълго — само толкова, колкото да я научи на изкуството на любовта и на гърления говор. Но тя винаги изпитваше глад за промяна и за лукс, което я хвърли в прегръдките на няколко много странни мъже. Следващият беше английски офицер от армията, който беше влюбен в младостта ѝ. Той я караше да се облича в гимнастическо трико и тъмносини флотски панталони, които купуваше специално от Лондон. Последва го учителят по езда от Виена, който обичаше да опитва вкуса на собствения си камшик. А после френският дизайнер, който обичаше да я гледа как го прави с някой друг... Но те всички ѝ осигуряваха разкоша, с който тя беше свикнала.

Всичко това беше толкова отдавна, помисли си мрачно. Слава богу, че когато младостта ѝ отмина, тя започна да подбира мъжете по-внимателно. Преди всичко се интересуваше от техните пари. И двамата ѝ съпрузи бяха много богати и ѝ бяха създали име. Тя беше въведена в международния елит. Само че сега не ѝ се удаде да получи щедра издръжка, с което вратите на избраното общество се затвориха за нея.

Телефонът започна отново да звъни и тя го погледна гневно. Въздъхна тежко, претърколи се по гръб и вдигна слушалката, като зави с чаршафа голото си тяло.

— Ало? — Гласът ѝ беше дрезгав.

— Клаудия Гали ли е на телефона?

Мъжкият глас беше дълбок и приятен, но съвсем непознат. Тя загледа подозрително слушалката.

— Да, моля — каза остро, защото се страхуваше, че отново ѝ се обаждат за неплатени сметки.

— Съжалявам, ако съм ви събудил, Клаудия — каза непознатият. — Казвам се Орландо Месинджър и съм приятел на Биби Моутън. Видях я в Лондон миналата седмица и ѝ споменах, че ще ходя в Париж. Тя ми каза да ви се обадя, ако се почувствам самотен. Чудех се дали не сте свободна за обяд.

— Обяд? — Мисълта на Клаудия трескаво заработи. Ако кажеше „да“ той щеше да разбере, че тя няма никакви ангажименти, но ако кажеше, че е много заета, щеше да пропусне възможността да се нахрани в някой наистина добър ресторант и да се запознае с нов човек. А гласът му наистина беше много приятен и издаваше, че той е от висшето английско общество... — Благодаря ви, Орландо — отговори сладко тя. — Много мило от ваша страна да ме поканите, но се страхувам, че вече имам среща за обяд.

— Жалко — каза той, като че ли наистина разочарован. — Нямам търпение да се запозная с вас. Биби ми разказа толкова много неща...

Клаудия се колебаеше.

— И на мен ми е жал, че сте съвсем сам в Париж, особено след като Биби ви е казала да ми се обадите... Почакайте минутка, да видим какво бих могла да направя... — Тя направи пауза, като инстинктивно започна да барабани с нокът по слушалката. — Знам, че не е прието — каза тя със смях, — но щом е за Биби, ще го направя. Хората, с които трябва да се срещна на вечеря, са ужасно скучни. Ако сте свободен довечера, ще намеря някакво извинение... Всъщност колкото повече мисля за това, толкова по-силно облекчение изпитвам, че няма да ги видя. Знаете как се чувства човек понякога, нали?

— Знам, наистина — каза той и в слушалката се чу смехът му. — И оценявам жертвата.

— Бар „Риц“, тогава, в девет? — каза тя, също усмихната.

— Ще бъда там — обеща той.

Клаудия винаги се радваше на възможността да влезе някъде, защото тя не просто вървеше, а се движеше царствено. Тази вечер беше облякла тъмното си кожено палто, за да изпъкне млечнобялата кожа на лицето ѝ. Беше прибрала шоколадово кестенявата си коса отзад с панделка на „Шанел“. Под палтото носеше черна вълнена рокля, която прилепваше плътно по тялото ѝ като втора кожа. Черни обувки с високи и тънки токчета и красиви черни официални ръкавици допълваха тоалета ѝ. На дясната си ръка носеше великолепен диамантен пръстен, а на лявата — огромен изкуствен смарагд. Беше сложила още диамантени обеци и гривна. Знаеше, че изглежда прелестно, затова се спря, уж случайно, от вътрешната страна на

вратата, с полуотворено палто и с длан, поставена малко над гърдите. Огледа се из помещението. Естествено, всички обърнаха погледи към нея, но нейният поглед се спря на един ужасно привлекателен рус мъж, който седеше сам в ъгъла. С полуусмивка на устни, той се изправи и тръгна към нея.

— Клаудия Гали — попита и ѝ подаде ръка.

— Орландо — отвърна тя с въпрос, а сините ѝ очи заискриха с неприкрит интерес. Господи, та той беше направо неприлично сексапилен! Със сигурност дължеше на Биби услуга заради това, което ѝ беше подарила тази вечер... — Извинявам се, че закъснях — каза тя провлечено с дрезгавия си глас, — но може би Биби ви е казала, че това е главният ми недостатък. Просто нямам никакъв усет за времето.

— Няма нищо — отговори Орландо извънредно любезно. Беше девет и двайсет и пет, но той изпитваше облекчение, че тя е тук, и вече беше забравил неприятните минути на очакването, които беше прекарал, като отпиваше от питието си и се питаше дали тя все пак ще дойде.

— Винаги съм обичала много бар „Риц“ — каза тя, като се настани на стола си и остави кожата да се смъкнат уж случайно от раменете ѝ. — Чувствам го като свой дом.

Орландо се усмихна.

— А къде е вашият истински дом, Клаудия — попита я той и направи знак на келнера.

— Истинският ми дом? — Тя въздъхна. — Имала съм толкова много... та чак е потискащо. Предполагам, че вила Велата е моят истински, фамилен, дом, защото съм родена там и притежавам този имот, заедно с брат си, разбира се. Не че много обичам това място. Също така имам апартамент на улица „Андерс“. А вие, Орландо?

— Мадам? — попита келнерът.

— О, коктейл с шампанско, моля — каза тя. — А вие, мосю?

— Нека да са два — каза той. — Има една къща в провинцията, където съм прекарал почти цялото си детство. Сега, след като татко умря, тя е моя, но аз рядко ходя там. Имам малък апартамент в Лондон и студио, където работя.

— Вие сте художник? Очарователно! Какво точно рисувате, Орландо?

— О, в момента предимно портрети и пейзажи. — Той скромно сви рамене. — А всъщност — от всичко по малко. Имам намерение да специализирам следващата година.

— Портрети. — Клаудия наистина беше развълнувана. — Много интересно! Винаги съм искала някой да ме нарисува, преди да е станало прекалено късно.

— Прекалено късно — попита той с усмивка.

— Една жена трябва да бъде нарисувана, преди да е претърпяла първия лифтинг — отговори тя напълно сериозно. — Защото след него ще загуби младежката подвижност и изразителност на лицето. Няма да има бръчки, но изражението ще бъде сковано... В нея няма да има вече характерност. Не че имаме нужда от прекалено много характерност — например грозна брадичка или пък нос като на вещица, но поне трябва да има известна индивидуалност, нали?

Напитките им пристигнаха и той вдигна чашата си.

— За вас, Клаудия — каза той, — и за вашата индивидуалност. Вие сте много красива и няма нужда дори от грим, камо ли от лифтинг на лицето.

Тя се усмихна и също вдигна чашата си.

— За нашата щастлива среща, Орландо — прошепна много тихо.

Вечерята при „Жалиш“, където Клаудия много предвидливо беше запазила маса, беше изискана и скъпа. Когато плати сметката, Орландо си каза, че тя е равна на цената на една от малките му картини. Обаче той не съжаляваше. Клаудия беше неговата награда. Тя беше красива, очарователна, много секси и умееше да води разговор. Думите се лееха от устата ѝ красиво, говорът ѝ беше естествен като дишането, а между клюките и празния брътвеж можеше да се чуе и наистина полезна информация. Тя вече два пъти беше намекнала, че в скоро време очаква да стане много богата, без той да беше споменал дори името на Попи Малъри.

— Искате ли да отидем някъде да потанцуваме — попита го тя вече навън, като с красив жест притвори яката на коженото си палто и впи очаквателно поглед в лицето му. — Или пък може би ще предпочетете да изпием по още нещо в дома ми.

— Да — каза той просто. — Бих предпочел да дойда у вас, Клаудия.

— Апартаментът ми е съвсем малък — каза тя, когато се качиха в таксито. — Но, както вече ви казах, аз имам много домове, защото непрекъснато се местя. Но в този са дрехите ми!

Завесите бяха спуснати и кофите за смет не се виждаха. Апартаментът изглеждаше уютен и елегантен на приглушената светлина от многото нощни лампи.

— Бренди, мили — попита с провлечения си говор, като хвърли небрежно коженото палто на един стол. Напълни две чаши и седна до него на дивана. — Разбира се, когато си получа наследството — каза тя и го погледна замечтано, — ще си купя по-голямо жилище, но само за да мога да си купя още дрехи. Лично аз не заемам много място, но моите вещи имат нужда от по-голямо пространство. — Тя въздъхна. — Перлуджи ще побеснее, разбира се, той мрази да харча пари. Но пък той е толкова богат, защо да не харчи? Често му казвам, че е скъперник. Той се държи толкова лошо с мен, Орландо. — Тя го погледна объркано с големите си сини очи. — Разбирате ли?

— Не — каза той, протегна длан и изглади с пръст бръчката, образувала се между веждите ѝ. — Не мога да си представя как е възможно някой да се държи лошо с вас, Клаудия. Това означава ли, че и той ще наследи пари?

— Да — въздъхна тя. — И той би трябвало да наследи част от тях. Това е странна история... Може би сте видели съобщението във вестника за наследника на Попи Малъри. Е, това съм аз. И Перлуджи, разбира се. Ние сме близнаци, а нашият баща беше син на Попи Малъри.

— Вашият баща е бил син на Попи Малъри!

Тя се засмя, като видя шока, изписал се на лицето му.

— Знам, че не е за вярване. Но е така. Татко се казваше Александър Ринарди, барон Александър Ринарди, но мразеше толкова много семейството, че се лиши и от името, и от титлата. Моята баба не му беше истинска майка. Попи беше неговата майка. И затова дядо го е мразел винаги — защото не бил негов истински син. Всичко е толкова логично и последователно, когато се замислиш... Александър беше като чужд за останалите членове на фамилията. Цял живот прекара в самота. Загадката е в това, защо Попи не се е върнала да го вземе.

— Предполагам, че можете да докажете достоверността на историята си — попита той уж нехайно и отпи от брендите си.

— О, предполагам, че във вила Велата или във вила Д'Оро ще се намерят доказателства — каза тя и се протегна доволно. — Няма съмнение, че парите ще бъдат наши. — Тя се засмя дрезгаво. — И този път няма да позволя Перлуджи да сложи ръце върху онова, което ми се полага. Имам намерение да се насладя на безумното харчене на пари!

— Колко е очакваното от вас наследство — попита той, изпълнен с любопитство.

— Милиони — отговори тя замечтано. — Стотици милиони, Орландо. Можете ли да си представите? — Тя се наведе и го целуна леко по устата. — Когато стана богата — усмихна се тя, — ще ти възложи да нарисуваш портрета ми. Искам той да бъде в екзотична обстановка и аз да бъда напълно гола.

— Виждам картината като картина на Гоя — прошепна той, постави длан под брадичката ѝ и наклони лицето ѝ към светлината. — Млечнобяло, шоколадово и синьо... Ти си много красива жена, Клаудия.

— А скоро ще бъда и много богата — прошепна тя и се усмихна, а той я целуна.

Клаудия беше от онези рядко срещани жени, които са по-красиви голи, отколкото облечени. А артистичният поглед на Орландо се наслаждаваше на всяка съблазнителна извивка така, както тялото му се радваше на бурната реакция на нейното. Нощта беше дълга и изпълнена със сладостни удоволствия. Той беше изпълнен с искрено съжаление, когато утринта настъпи и той трябваше да си тръгне.

— Ще се срещнем ли пак — попита го сънено Клаудия, докато той бързо се обличаше.

— Разбира се — увери я и я целуна за довиждане. — Нима мислиш, че ще ти позволя да си отидеш, след като току-що съм те открил?

Тя се усмихна щастливо.

— Само да не преследваш парите ми, а не мен.

— Не, Клаудия — отговори той и отново я целуна. — Не ме интересуват парите ти. Ще бъда в Париж следващата седмица. Ще ти се обадя.

— Аз мога да отида в Италия. Мога да поживея малко във вила Велата — каза тя. — Ще оставя съобщение за теб на телефонния секретар.

— Обещаваш ли? — попита той и оправи вратовръзката си.
— Обещавам. — Тя се усмихна. — Ще се видим скоро, Орландо.

ГЛАВА 16

Майк прочете за пети път картичката, която му беше изпратила Лорийн Хънтър. На нея беше сниман един от плувните басейни на Хокни — блестящосин, с островчета златиста светлина. На гърба беше написано: „Мама винаги казваше, че е учтиво човек да благодари писмено, но аз и без това исках да го направя. Наистина беше много приятно, че се запознахме. Желая ви късмет при вашето пътуване до Европа и се надявам, че ще намерите търсената наследница“. Беше се подписала: „С любов, Лорийн“. По някаква неясна причина Майк беше дълбоко развълнуван.

Вдигна телефонната слушалка и набра номера ѝ. Чака дълго, но никой не му отговори. Ядосан, той набра Мадисън, Уисконсин. Този път телефонната слушалка беше вдигната едва на второто позвъняване.

— Здравей, лельо Марта — каза той. — Как са нещата при теб?

— Все същото, Майкъл, както можеш и сам да откриеш, ако изоставиш всички тези глупави обществени задължения и се отбиеш да ме видиш.

Тонът и думите ѝ бяха остри и той се усмихна. Леля Марта винаги започваше така, а после, както щеше да стане и сега, тя му разказваше всичко — за грешките, които правел новият свещеник в църквата; за новата, направо скандална шапка на Джоана Хендспачър; за това, че дъщерята на Мери Грифит я направила баба за трети път, и накрая — че е време да си намери някоя прелестна уважавана женичка, за която да се задоми. Не е ли време и тя да стане баба? Тогава поне щяла да има с какво да се похвали, когато отиде на обяд в клуба, където всички я молели да раздава негови автографи. По нейно мнение, автографите били смешна работа и защо ли хората ги искали... Никак не била наясно.

— Хайде, лельо Марта — запротестира и сега той, както и друг път, широко усмихнат. — Знаеш, че се гордееш с мен.

— Гордея се? Разбира се, че се гордея... Но какво общо има това с твоята женитба? Всички непрекъснато ми повтарят, че си вече на

трийсет и седем. Като че ли аз не го знам!

Той си представяше усмивката, с която тя му говореше. Късата ѝ тъмна коса бе мека и леко накъдрена, среброто на слепоочията изложено гордо на показ, въпреки че беше по-горда с факта, че цветът на косата ѝ е естествен. Повечето от нейните приятелки бяха вече напълно побелели или пък, заявяваше гръмогласно тя, пилеят пари във фризьорския салон, където ги боядисват в някакви смешни цветове.

— Възрастта е състояние на духа — казваше тя на Майк — и няма нищо общо с начина, по който изглеждаш.

Сега той се сети за думите ѝ, защото ги свърза с мислите си за Лорийн.

— Какво има на печката, лельо Марта? — попита я той. — Сигурно мирише вкусно.

Тя се засмя — енергичен, весел смях, който винаги караше хората да се усмихват.

— Глупаво момче — каза тя с тона, с който го глезеше, когато беше малък. — Всъщност готвя — приготвям любимото ти ястие — печено в гювече.

— Лельо Марта, не съм кусвал печено в гювече от стотина години. Ще го приготвиш и когато си дойда, нали?

— Липсваш ми — каза тя тихо. — Кога ще бъде това?

Майк въздъхна.

— Съжалявам, но няма да стане веднага. Ще летя до Ню Йорк днес следобед, а оттам до Лондон и Женева, а после до Венеция. По работа.

— Хмм, каква работа би могъл да имаш във всички тези прекрасни градове? Нова книга сигурно.

Той обясни:

— Историята е странна, сензационна, и трябва да открия какво се крие зад нея, или поне как е започнала. По следите на липсващия наследник съм. Става дума за огромно богатство.

— Какво толкова загадъчно би могло да има в едно богатство — попита тя. — Или е такова, или не е.

— Загадката е в това, как тя е успяла да спечели такова огромно богатство — каза той и се засмя. — Отивам до Европа, където се надявам да разбера нещо.

— Е, желая ти късмет, сине. Ела да ме видиш, когато се върнеш.

Майк се поколеба.

— Лельо Марта.

— Да. Какво има, Майкъл. Виждам Мили Хъчинс да се задава по пътеката, идва за вечеря... няма значение, вратата е отворена, тя сама ще влезе.

— Лельо Марта, срещнах едно момиче... Тук, в Лос Анджелис.

— От другата страна настъпи мълчание и той прибързано продължи:
— Почти не я познавам, виждал съм я само веднъж, но... Е, в нея има нещо...

— Слава на бога, че в нея има нещо — отвърна леля му със смях.

— Доведи я у дома, когато идваш.

Той се усмихна облекчено. Тя беше успяла да облече мислите му в думи.

— Ще го имам предвид — отговори весело и остави слушалката.

Все още усмихнат, той погледна куфара, който лежеше на леглото и чакаше дрехите да бъдат подредени в него. Самолетът излиташе след два часа, затова беше по-добре да побърза. Бележките, които беше нахвърлил върху живота на Попи Малъри, лежаха върху бюрото и той ги загледа замислено. Странно, но изпитваше същата необяснима нежност към Попи, както и към Лорийн. Само господ знаеше колко много те се нуждаят от съчувствие.

ГЛАВА 17

1886, Калифорния

Ник изучаваше с поглед малкото червенокосо момиченце, което се мотаеше пред тезгяха в магазина на мисис Прайс и хапеше долната си устничка в опитите си да се концентрира, докато гледаше замечтано бурканчетата, подредени на рафтовете. Не можеше да сбърка — това беше дъщерята на Джеб. Приличаше изцяло на него.

— Две кесийки бонбони с екстракт от женско биле и сироп против кашлица — реши детето, като подаде разтревожено двата цента, които държеше в ръка.

— Не ти стига един цент, момиченце — отговори мило мисис Прайс. — Страхувам се, че отново ще трябва да помислиш.

— Позволете ми. — Ник остави един цент на тезгяха и Попи го погледна изненадано.

— Но как ще мога да ви го върна — запита го момиченцето. — Не ви познавам.

— Но аз те познавам. Познавах и майка ти — отговори Ник, усмихнат. — Ти си Попи, нали?

Тя му се усмихна в отговор.

— Откъде знаете?

— Приличаш на... — Ник се колебаеше, не искаше да споменава името на Джеб. — Имаш червената коса на майка си.

— Наистина ли? — Очите ѝ придобиха кръгла форма. Беше едновременно изненадана и доволна. — Никой никога не ми е казвал, че мама е имала червена коса! — Ник свъси вежди, изненадан от отговора ѝ. А тя близна от сироба за кашлица и попита: — Как се казваш?

— Аз съм Ник Констант.

Тя се засмя. Смееше се така, все едно звънят малки перли.

— Но моето дървено конче се казва Ник. Татко го кръсти така, защото имал приятел, който... — Тя покри устата си с ръка. Все пак, не можеше да му каже, че той е конски задник, нали? — Кончето ми е

много красиво и аз го обичам. Но остана в Сан Франциско. — Тя се облегна на кантара и загледа, с очи, изпълнени със съжаление, как Ник направи няколко покупки и мисис Прайс ги постави в книжна торба. — За кого е захарната пръчица — попита тя, като облиза лепкавите си пръсти с остроото си розово езиче.

— Тя е подарък за моята дъщеря, Ейнджъл.

— Ейнджъл! — Тя смръщи вежди. — Какво смешно име. На колко години е тя?

— На твоята възраст. Шест. — Той прибра с усмивка захарната пръчица в джоба си.

— Не познавам нито едно момиче на моята възраст — каза важно Попи. — Познавам само вече пораснали дами.

Ник въздъхна.

— Е, в Санта Барбара има много малки момиченца. Може би ще срещнеш някое.

— Може би дори ще срещна Ейнджъл — каза Попи, изпълнена с надежда, а после лицето ѝ помръкна. — Но знам, че няма. В хотел „Арлингтън“ няма нито едно дете, а не се надявам, че в къщата Малъри ще е по-различно. Но татко обеща да ми купи истинско пони.

Нейната лъчезарна усмивка и блестящи сини очи бяха същите като на Джеб и предизвикаха болка в душата му.

— Това е много хубаво, Попи — отговори той и излезе на дървената веранда.

Тя нетърпеливо изтича след него.

— Мистър Констант! — извика. — Наистина много бих искала да се срещна с някое друго малко момиченце.

Изпълненият ѝ с копнеж поглед го прободеше и той още веднъж прокле Джеб за онова, което беше причинил на дъщеря си.

— Ще видим — отговори той и ѝ помахаше с ръка за довиждане.

— Много ми беше приятно, че се запознах с вас, мистър Констант! — извика тъжно Попи, облегна се на перилата на верандата и гледа след него, докато той се скри от погледа ѝ.

Малко по-надолу по улицата, в кръчмата на Го, Ник научи всичко за разорението на Джеб от един мъж, който току-що беше слязъл от парахода. А преди денят да е изтекъл, узнаха и всички в Санта Барбара. Това само потвърди тяхното мнение, че късметът на Джеб го е напуснал.

— Не може да е вярно! — възкликна Розалия, ужасена, когато той ѝ каза. — Как е могъл да загуби всичко. Та той се върна от Монте Карло с милиони!

— Джеб може да похарчи един милион толкова бързо, че ти да не успееш да премигнеш — отговори Ник със свиване на раменете. — Той е егоист. Мисли, че целият свят се върти около него и неговите нужди. Нима не виждаш, че той е като дете, Розалия. Когато иска нещо, иска да го получи веднага. А онова, което желае най-много на света, е да залага на комар. За него няма значение колко ще му струва това или колко болка ще му причини. — Наля си бренди от графата, оставена на масичката до него, и я погледна сериозно. — Очите на Попи са като неговите. Усмивката ѝ също е като неговата. Не можеш да сбъркаш чия дъщеря е. Тя е прекрасно дете, Розалия. И много самотно.

Розалия пресметна колко скъпи неща има самата тя: Ейнджъл, която сладко спеше в детската стая; Грег, който се беше върнал у дома през лятната ваканция; и Ник. Тя благодари на бога, че домът ѝ е нещо много повече от четири стени, които предлагат само подслон. Домът ѝ беше място, което ѝ предлагаше топлина и стабилност, любов и сигурност, истинско семейство.

— Трябва да я поканим на гости — каза тя тихо. — Не можем да държим дъщерята отговорна за греховете на бащата, нали?

Попи подритна с крак купа паднали листа и прах, който се беше насъбрал на верандата на къщата Малъри, а Джеб нетърпеливо натисна звънеца — вече за трети път. Къщата беше занемарена, бялата боя се лющеше, избелелите зелени щори висяха на една страна, прозорците бяха мръсни. Оградата от колове около някогашната градинка на Маргарет почти не се виждаше от бръшляна. Някога зелената морава сега беше кафява и с избуяли бурени.

Отвътре се чуха бавни стъпки, тежкото ръждясало резе беше издърпано, в отдавна неизползваната ключалка се превъртя ключ и, най-после, вратата се отвори.

Попи, уплашена, се сви зад гърба на баща си, когато на прага застана един много стар индианец. Кафявата кожа на лицето му образуваше безброй бръчки, очите му бяха полупритворени и болни от катаракт, така че той беше полусляп. Но той усети, че Джеб Малъри се

е завърнал, и се поклони. Джеб мина покрай него и влезе в мрачното преддверие. Вдигна всички щори и пусна вътре слънчевата светлина. Попи се спря до масата в антрето и написа върху наслоилия се прах името си с големи разкривени букви. Джеб каза на индианеца, че слугата, който е китаец, чака отвън с хранителните припаси, и започна да се изкачва по широкото дървено стълбище.

— Детето — извика след него индианецът с все още звучния си глас, — има косата на майка си.

Джеб го изгледа мрачно. Явно това старо копеле можеше да види онова, което иска, въпреки катаракта!

— Той е вторият човек, който ми го казва! — възкликна Попи, развълнувана. — Той също ли е познавал майка ми?

— Какво искаш да кажеш. Кой друг ти е говорил за майка ти? — попита Джеб, изненадан.

— Забравих да ти кажа, че срещнах един мъж в магазина на мисис Прайс онзи ден. Той каза, че знае коя съм, защото съм имала косата на майка си. Татко, защо ти никога не си ми казвал, че тя е имала червена коса?

— С кого си разговаряла — попита той, като силно я сграбчи за раменцата. — С кого?

Очите на Попи бяха станали кръгли от страх, когато отговори:

— Той каза, че се казва Ник Констант и има малко момиченце на моята възраст. И още, че тя се казва Ейнджъл. Казах му, че името е много смешно. Татко...

— Не искам никога вече да разговаряш с Ник Констант! — заповяда ѝ той с леденостуден глас, с какъвто досега не беше ѝ говорил. — Нито пък с някой друг от семейство Констант. Разбра ли, Попи? Никога!

— Но той е толкова приятен човек — отговори колебливо тя.

— Ще правиш това, което ти казвам! — заповяда Джеб и я пусна така внезапно, че ако не се беше облегла на перилата, щеше да падне.

Попи кимна. Главата ѝ клюмна, а от очите ѝ потекоха сълзи на страх. Тя много мразеше татко да е ядосан. Беше дори по-лошо от това да е пиян, защото тогава той просто не ѝ обръщаше внимание. Беше по-лошо дори от това да се забрави в игра на карти и да не се върне у

дома. И тя, отчаяна, го последва по дългия мрачен коридор, който водеше към детската стая.

Стаята беше голяма и разположена на южния ъгъл на къщата. От двете страни имаше високи прозорци, но дори когато вдигнаха щорите и дръпнаха завесите и стаята се изпълни със слънчева светлина, Попи реши, че стаята е враждебна. Закопня за красиво обзаведената си детска в къщата на Руския хълм, където бяха всичките ѝ играчки и книги и Ник, дървеното конче. Щеше с радост да се примири дори с мадмоазел, само и само да можеше да се върне в Сан Франциско. Но преглътна сълзите си и се усмихна смело, заобиколи високото желязно легло, за да го огледа отвсякъде, и докосна разноцветната покривка, съшита от различни парченца плат. Тя ѝ се стори много корава. Погледна тъжно малкото гардеробче от борово дърво, столовете с високи прави облегалки, после видя един стар, но удобен люлеещ се стол до прозореца и се настани в него. Притиснала до гърдите си старата си парцалена кукла, тя се залюля леко напред-назад и започна да свиква с обстановката в дома, който беше едновременно и нов, и стар за нея. Опита се да си представи червенокосата си майка и да я свърже с обстановката, да си представи как тя я слага в леглото, как седи в този стар стол и я притиска до гърдите си така, както беше прочела в приказките, че правят майките. И отново се запита защо никой никога не говори за майка ѝ. Обърна се, за да попита татко, но той беше изчезнал. И тя изтича, за да го намери.

Той стоеше на прага на огромна мрачна стая. Снопче светлина минаваше през пролуката на дръпнатите завеси. Високо огледало, обсипано със сиви точки там, където среброто се беше олющило, отразяваше разкривените им образи. Всичко, цялата къща беше мрачна, помисли си Попи, като се движеше нервно зад гърба му — огромното легло, тежкият гардероб, прашните кадифени завеси. Стаята никак не беше красива.

— Тази ли беше стаята, в която живеехте заедно с мама — прошепна тя, защото изведнъж мълчанието, възцарило се в стаята, ѝ омръзна.

— Да — отговори отсечено Джеб и затвори вратата. Тя го последва по петите като малко кученце по коридора. Той отвори друга врата. — Аз ще спя тук — каза той. Стаята, която си избра, беше в

другия край на къщата и Попи нервно си помисли, че пътят оттук до детската стая е дълъг.

Започваше да става късно. След като ядоха някакво странно китайско ястие, приготвено им от Лиан Сунг, тя се сви в студеното легло в детската стая, с парцалената кукла в прегръдките си, и стисна силно очи. Татко беше оставил вратата отворена и една лампа да свети, но въпреки това тя непрекъснато мислеше, и то с необясним страх, за стаята, в която е живяла майка ѝ, за страшния индианец със странните бели очи и за това, защо ли татко не дава тя да говори с Ник Констант, който е толкова приятен човек. Беше завладяна от силна мъка, когато разбра, че той няма да ѝ позволи да се срещне с малкото момиче, Ейнджъл, и заплака от страх и объркване. Накрая, изтощена от плача, заспа неспокоен сън.

— Татко — каза тя няколко седмици по-късно, докато се изкачваше по хълма към задната част на къщата зад него, — къде са маковете?

Той присви сините си очи и я погледна.

— Тук от години не растат макове... Всъщност откакто ти се роди. Кой ти разказа за тях?

— Никой — отговори тя невинно. — Просто си спомних...

— Не ме лъжи, Попи — каза той, ядосан. — Не е възможно да си спомняш. Сигурно за тях ти е разказал старият индианец... Или може би Ник Констант, а?

Попи наведе глава и не отговори, огорчена от това, че той я смята за способна на лъжа, учудена от това, че татко се е променил и вече не е весел и забавен.

— Татко — каза тя малко по-късно, — защо да не поканим всичките ти приятели и да си направим парти, както в другата къща. Тук е много тихо и самотно и всички толкова много ми липсват. — Тя го погледна с очи, пълни с надежда, и добави: — Не ти ли липсват и на теб, татко?

Със силна мъка, Джеб си спомни за бележката, с която Розалия го молеше да позволи на Попи да им гостува, и за своя отказ, изписан с едри, завъртени букви. Дявол да го вземе, той също беше самотен! Беше отегчен до смърт и от ранчото, и от Попи. Липсваше му

екстравагантният му начин на живот. Имаше нужда от жена и от игра на покер! А нищо от това нямаше да намери в ранчото Санта Витория.

— Знаеш ли какво, Попи — каза той изведнъж, — това, от което наистина имаш нужда, е пони. Да, малко черно пони, което да прилича на Ник, дървеното конче. Но този път ще бъде истинско. Искаш ли татко да те научи да яздиш, момичето ми?

Сините ѝ очи заблестяха и тя започна възбудено да подскача.

— О, да, татко, да. Кога? Кога ще го получа?

— Веднага отивам да ти го купя — отговори той, вдигна я на раменете си и започна да се спуска по хълма.

— Може ли и аз да дойда — извика тя, впила пръсти в косата му, и се засмя.

— Не, този път — не — каза той и я остави на верандата. — Този път ще е по-добре, ако момичето на татко го почака тук. Така изненадата ще бъде по-приятна, нали?

Попи гледаше, разочарована, как той дава нарежданията си на Лиан Сунг и заповядва на стария индианец да се грижи за нея. А после се качи в старата малка черна двуколка, подкара кончето в тръс и скоро изчезна от погледа.

— Ще се върна, миличкото ми — извика той и ѝ помахаша с ръка.

А тя дълго седя на предните стъпала и гледа как се слята прахта, вдигната от копитата на кончето. Когато най-после влезе вътре, Лиан Сунг миеше пода.

— Може ли да ти помогна — попита тя, защото се надяваше, че ще може да си рисува картини в праха, който покриваше пода, но той само сви рамене. Тогава тя си спомни, че Лиан Сунг говори много смешен английски, който само татко разбира. Опита няколко думи на френски, но Лиан просто продължи да мие пода.

Стомахът ѝ се свиваше от глад и затова тя надникна в кухнята, но старият индианец си седеше на мястото до огъня. Детската стая ѝ се стори съвсем празна и дори още потиха. Тя седна в люлеещия се стол и отново се замисли за майка си. Татко ѝ беше казал, че тя е умряла, когато Попи била още бебе, и тя реши, че мама никак не е постъпила честно. Изведнъж я изпълни любопитство и тя тръгна на пръсти по коридора към стаята, изпълнена с тайни и толкова привлекателна за нея.

Големият пиринчен ключ беше в ключалката. Тя успя да го завърти, като използва силата и на двете си ръце и теглото на тялото си. Завесите бяха спуснати. Тя прекоси стаята и предпазливо ги дръпна. Ярка слънчева светлина заля стаята и тя се огледа любопитно. Търсеше снимка на майка си, питаше се как ли е изглеждала тя и дали я е обичала. Но стените бяха голи — нямаше нито картини, нито портрети, само няколко мрачни икони в дървени рамки.

Под един от прозорците имаше малко бюро, но от първо качествено дървен материал и украсено с резба. Попи прокара длан по повърхността му и докосна, колебливо, малкото златно ключче. Знаеше, че е грешно да се наднича сред нещата на другите хора, но тези, все пак, бяха на майка й... Тя бързо превъртя ключето и надникна вътре. Разочарована, прехвърли купове стари хартии и писма, а после посвети вниманието си на долното чекмедже. Там имаше много рисунки с водни бои на къщата и градината и Попи ги разгледа с любопитство. А после, в далечния край на чекмеджето, забеляза тетрадка, подвързана с кафява кожа, на чиято корица разпозна името Малъри, изписано със златни букви. Нейното собствено име! С усилие, тя все пак успя да прочете името Маргарет, а по-долу — думата дневник. Зачервена от възбуждане, тя притисна скъпоценната книга до гърдите си — в нея майка й сигурно разказваше какво е правила, как се е чувствала, какъв е бил светът, в който тя е живяла... Може би дори беше споменала и нея.

Попи нетърпеливо разгърна страниците, но почеркът беше нечетлив за нея, която и без това не можеше да чете гладко. Тя тъжно погали страниците, защото много искаше да почувства присъствието на майка си, а после, на една страница, съвсем в края, тя разпозна името Попи. Нейното собствено име, написано от ръката на майка й!

Тя отново притисна книгата до гърдите си. Завинаги щеше да остане нейното съкровище и един ден, когато порасне достатъчно и може да чете гладко, тя ще узнае какво майка й е написала за нея. А дотогава дневникът ще бъде нейна тайна. Няма да каже дори на татко, защото той може да поиска да й го отнеме.

Скри дневника под престилката си, излезе крадешком от стаята и се върна в детската стая, където го скри зад шкафа с играчките. Въздъхна от облекчение, че никой не е забелязал „кражбата“ й, изтупа

ръцете си от праха и се върна на верандата. Седна и зачака завръщането на татко.

Първата нощ, когато той не се върна, тя си каза, че сигурно чака, за да му приготвят понито. При пукването на зората тя беше на обичайното си място на стъпалата на верандата и гледаше надолу по пътя. Не стана оттам, докато не се стъмни толкова, че нищо не се виждаше. Казваше си, че татко се бави, защото иска да ѝ избере най-хубавото пони, но въпреки това плака горчиво, докато заспа. Третият ден ѝ се стори безкраен. Лиан Сунг остави подноса с храната до нея, но тя не можеше да яде. Остана на верандата до падането на мрака. Чакаше. Изведнъж пред нея изникна старият индианец, хвана я за ръката, а Попи изпищя ужасена. Но той само настоя тя да се прибере в къщата, поклати глава и ѝ каза.

— Мистър Джеб дойде тогава, когато си дойде. Така прави винаги. Ти си дете и лягаш в леглото веднага.

Никой не запали лампата в нейната спалня, никой не ѝ донесе чаша мляко и като потисна риданията си. Попи се мяташе неспокойно в мрака, слушаше лая на койотите и странния звук, който издаваха ловуващите бухали, и си представяше, че стаята ѝ е населена с непознати и страшни същества.

С пребледняло лице и трепереща, тя излезе от къщата веднага щом слънцето изгря на четвъртия ден, сви се, изоставена, на стъпалата на верандата, обгърна коленете си с ръце, притисна брадичка до гърдите си и зачака.

Когато Джеб най-после се върна, малко след четири този същия следобед, тя спеше дълбоко, свита на кравай на верандата.

— Хей, татковото момиче — извика ѝ той с обичайната за него весела усмивка, — не мислиш ли, че трябва да станеш и да видиш новото си пони.

— Татко! — извика радостно тя, като се събуди мигновено и се хвърли в прегръдките му. — О, татко! Мислех, че никога няма да се върнеш. Мислех, че си заминал завинаги и си ме изоставил... — Ръчичките ѝ обгърнаха врата му, стиснаха го силно и сълзи на облекчение се затъркаляха по бузите ѝ.

Той погледна с горчивина към прозореца на стаята, заемана някога от Маргарет, и се запита защо, по дяволите, тя трябваше да

умира и да остави на него всичките отговорности! Той, разбира се, обичаше Попи, но един мъж не може да бъде вързан с малкото си дете!

— Не е трябвало да се тревожиш, Попи — каза той и я спусна на земята. — Татко винаги ще се връща при теб. Хайде да отидем да видим понито, искаш ли?

Но докато вървяха към кончето, Джеб се закле, че веднага щом финансовото му състояние се подобри, той ще наеме нова гувернантка и слуги, които да се грижат за детето, и отново ще се впусне в пътешествия. Не съществуваше нищо — жена или дете — които можеха да го накарат да остане дълго време на едно място!

Попи колебливо подаде стиска трева на дебеличкото кафяво пони и развълнувано погали хълбоците му.

— Ако ще яздиш кон, трябва да се научиш да го правиш добре — каза ѝ татко и я вдигна върху седлото.

Два дни той държа понито за спомагателната юзда. От първо кончето само вървеше, а после му позволиха да се впусне в не много бърз тръс и да обикаля в кръг, а Попи се учеше да вдига и спуска тяло в ритъма на неговите движения, учеше се как да използва коленете си, за да контролира посоката и хода му, как да държи юздите леко и как да ги дърпа, така че да не разрани нежните бърни на понито. Скоро тя можеше да препуска по моравата съвсем сама, седеше уверено на седлото, с изправен гръб и отпуснато тяло, и се смееше радостно, когато кончето усилише ход.

Тя го кръсти Спайдър (Паяк) заради дългите му, прилични на пипала, крачета. Ставаше преди изгрев-слънце, за да го нахрани и вчеше и да почисти яслата му. И си мислеше, че докато татко си е у дома и има новото си пони, тя ще бъде най-щастливото момиче на света.

Когато Джеб ѝ каза, че отива в Санта Барбара по работа и че ще се върне на другата сутрин, Попи не се разтревожи, защото си имаше достатъчно работа с грижите по Спайдър. Но когато татко не се върна и по мръкнало на втория ден, тя отново почувства разяждащия страх в стомаха си. Настъпи третият ден и отново падна мрак и тя заплака от самота и страх. Потърси утеха при Спайдър. Сгуши се в него, защото той ѝ даваше топлина и миришеше така приятно на чисти ясли. Дните

идваха и си отиваха и тя вече не знаеше от колко време го няма татко. Яздеше Спайдър в кръг около къщата, защото се страхуваше, че ако се отдалечи, може да се загуби.

Когато Джеб най-последно се върна, той просто ѝ се усмихна весело, сините му очи блестяха щастливо и доволно и я запита как върви язденето. Не каза нито къде е бил, нито какво е правил.

Третия път, когато това се случи, Лиан Сунг излезе от къщата като си мърмореше под нос на своя смешен английски, че тази къща не е добро място. Попи последва баща си мълчаливо на своето пони. Той яздеше в тръс по песъчливата почва с всичкия си багаж, привързан за седлото. Тя се спря на върха на хълма и гледа след него, докато той не изчезна в сянката на смокиновата горичка. Тя обърна Спайдър и бавно се върна при голямата мълчалива къща — сега напълно празна, ако не се смяташе страшният полусляп индианец.

Дните минаваха. Индианецът като че ли беше забравил, че тя е там. Понякога я гледаше с непроницаемите си очи, когато тя се прокрадваше в кухнята, за да потърси парче хляб от онзи, който той печеше над открития огън, парче сирене или пък ябълка. Всяка сутрин тя оседлаваше Спайдър и яздеше до върха на хълма. Първо поглеждаше към прашния път с надеждата да види татко да препуска весело по него, а после към пътеката, за която татко беше казал, че води към къщата на Ник Констант. Попи с копнеж си помисли за това, какво ли би било да имаш татко като Ник и за това, колко щастлива трябва да е Ейнджъл. И отново се запита как ли изглежда това малко момиченце.

Ден след ден тя се колебаеше, застанала на билото на хълма, загледана замислено в пътеката, опитваше се да си представи как изглежда Ейнджъл. Много ѝ се искаше да тръгне по пътеката и да я намери, но Джеб я беше накарал да обещае, че никога няма да говори със семейство Констант. Но той не ѝ беше забранил, каза си тя, да види как изглеждат, нали така? И като заби пети в пълничките хълбоци на Спайдър, тя препусна бързо по песъчливата пътека.

Стори ѝ се, че пътеката няма край. Започна да се тревожи, че се е загубила, когато изведнъж, зад дъбовата горичка, видя червения покрив. Там, под него, беше най-красивата къща, която беше виждала през целия си живот.

Къщата на семейство Констант никак не приличаше на тяхната, построена от сив камък, къща, със старата колиба, долепена до едната стена, и с кухнята, която също беше извън главната постройка. Къщата на семейство Констант блестеше, беше бяла и имаше вътрешен двор, към който водеше висока порта, от двете страни на която желязната ограда наподобяваше лебедови криле. Водата бликаше от покрития със сини плочки фонтан и искреше на слънчевата светлина като грациозна верига от диаманти. На верандата имаше няколко люлеещи се стола, които предлагаха отмора в горещия ден. Имаше сандъчета, построени от теракотени плочки, в които цъфтяха различни цветя — хибискус, бугенвиллия, рози. Цветовете им бяха толкова ярки, че главата на Попи се замая. В задната градина, където в момента падаше сянка, работеха градинари. Имаше и зеленчукова градина, обградена със стена, в която някой береше зеленчуци. А в огромното оградено пасище едно момиченце с толкова светла коса, че блестеше като бяло злато на слънцето, яздеше слабото си черно пони. Двамата се учеха да прескачат препятствия. Скачаха все по-високо и по-високо, а Попи възклидаваше от възхищение.

Тя веднага разбра, че това е Ейнджъл. Дори от толкова далеко, можеше да види, че е красавица. Но имаше още някой — високо, тъмнокосо момче с карирана риза, което се приближи до Ейнджъл и потупа понито ѝ по врата. Колко щастлива беше Ейнджъл — освен баща и майка, тя имаше и брат! Като се криеше в сянката на дъбовете, Попи накара Спайдър да се приближат още малко и напрегна слух, за да долови гласовете им. Много искаше да чуе за какво си говорят, много ѝ се искаше да бъде част от тази очарователна сцена. Изведнъж се чу биенето на звънец, тя се стресна и дръпна малко по-силно юздата, а Спайдър изцвили.

Насред вътрешния четвъртит двор стоеше дребничка тъмнокоса жена и биеше сребърно звънце. Гласът ѝ, ясен и чист, се извиси чак до билото на хълма, когато извика:

— Ейнджъл! Грег! Обядът е готов! *Vamos almorzar!*

Ейнджъл слезе от гърба на понито и свали седлото му. Брат ѝ го удари силно по задницата и двамата се засмяха, когато то вдигна високо задните си крака и препусна в галоп по пасището. Останала без дъх от завист и въпреки всичко очарована, Попи ги гледаше как се

качват върху оградата и хванати за ръце, вървят към красивата къща, където на двора ги чакаше майка им.

— Хайде, идвайте и двамата — извика Розалия. — Кълна се, конете за вас са по-важни от храната! — И тя с любов разроши русата коса на Ейнджъл и ги последва вътре в къщата.

Попи остана дълго време на хълма, вперила поглед в красивата къща. Завиждаше на нейните обитатели. Изведнъж огладняла, се запита дали обядват всеки ден в един и същи час и каква е храната им. Питаше се дали след това няма пак да излязат и да яздят понито. Дали пък майката на Ейнджъл нямаше да настоява тя да си почине. Когато най-после обърна своето пони и се отдалечи в тръс, тя беше решила, че бащата и майката на Ейнджъл ще я сложат в леглото и с любов ще я завият, когато падне нощта. И че когато се събуди на сутринта, те все още ще бъдат там.

Като вървеше на пръсти, за да не събуди индианеца, тя претърси всички долапи, за да намери вечерята си. Трябваше да се задоволи с парче хляб и чаша мазно мляко, което индианецът беше издоил от кравата, която на сутринта бяха намерили в овощната си градина. Отиде с храната на обичайното си място — стъпалата на верандата — и започна бавно да дъвче, с очи, втренчени в пътя. Искаше, като по магия, татко да се появи на завоя. Но, разбира се, това не стана. Когато мракът се сгъсти толкова, че нищо не се виждаше, тя влезе в смълчаната къща.

Седна в крайчеца на леглото си, подпря брадичка на дланите си, залюля крака и отново се замисли за Ейнджъл Констант, за нейната светла коса и радостен смях. У Ейнджъл имаше нещо толкова свежо, чисто и красиво — като че ли около главата ѝ имаше ореол, както е при истинските ангели. Попи слезе от леглото и се изправи пред високото огледало. Синята ѝ памучна рокля беше вече много мръсна, а по предницата се забелязваха и петна от мляко. Лицето ѝ не се виждаше от полепналата по него мръсотия, а около устата ѝ имаше засъхнало мляко. Не помнеше откога не е вчесвана косата ѝ. Плитките ѝ бяха почти разпуснати, но нали нямаше кой да ги сплете наново. Протегна ръце и се взря ужасена в черните полукръгчета мръсотия, образували се под изгризаните ѝ нокти. Краката ѝ бяха кльоцави и много мръсни. Попи сравни образа си с този на Ейнджъл, който беше безупречен.

Свали, ядосана, роклята си и затърси в чекмеджето чиста нощница. Разплете косата си и я атакува с голямата медна четка. Опитва се, но не успя да разплете най-големите възли. Стомната с водата беше оставена толкова високо, че не можеше да я стигне, но и без това беше толкова тежка, че не би могла да си налее вода. Затова тя стъпи на един стол, потопа първо едната, а после другата си ръка във водата и прокара длани по лицето си. Изтри го с мръсна ленена кърпа. После коленичи до леглото си, събра длани и си каза молитвата. Тази вечер помоли бога не само за завръщането на татко, помоли го да я направи като Ейнджъл Констант. Тази нощ сънува как черното пони прескача препятствията, как братът и сестрата вървят към къщата, хванати за ръце. Само че в съня ѝ момичето не беше Ейнджъл, а тя самата! Когато татко най-после се върна, на лицето му не беше изписана, както обикновено, весела усмивка. И не носеше чанта, пълна с подаръци. Попи стоеше мълчаливо на върха на махагоновото стълбище. Той тръшна силно вратата след себе си. Лицето му беше мрачно и изразяваше единствено гняв.

— По дяволите, Попи — нададе той стон, когато я забеляза. — Съвсем забравих за теб!

Тя го гледаше втренчено, изненадана. Как е възможно татко да я забрави... та това беше невъзможно... тя никога не би могла да забрави за него...

Той отново въздъхна.

— Добре тогава — каза той мрачно и без дори да я целуне, мина покрай нея и влезе в детската стая. — Предполагам, че не мога нищо да направя. Ще трябва да те взема със себе си.

Попи продължаваше да гледа мълчаливо как той отваря едно след друго чекмеджетата на скрина ѝ, как взема нещата ѝ и ги поставя в една малка чанта. Беше толкова разстроена от това, че той е забравил за нея, че не попита къде отиват.

— Хайде, пригответе се за лягане — каза Джеб нехайно и затвори вратата след себе си. — Ще тръгнем утре на зазоряване.

Попи лежеше в студеното си легло, но не спеше, а трепереше от страх — не при мисълта, къде, нито дори защо заминават, а заради това, че татко е способен да забрави за нея. Беше станала и напълно облечена още преди зазоряване. Чакаше пред вратата на неговата стая,

с малката чанта в едната си ръка и парцалената кукла в другата. Когато Джеб най-после отвори вратата, почти се препъна в нея.

— Не съм искала да ме забравяш, татко — каза му Попи с очи, разширени от страх.

Той я гледаше мълчаливо. Достатъчно лошо беше това, че беше загубил и къщата, и своя дял от ранчото Санта Витория, а ето, че и Попи висеше на врата му. По дяволите, животът на комарджията, който постоянно е на път, е тежък и без грижите за някакво си дете! Грабна чантата ѝ и тръгна по коридора толкова бързо, че тя трябваше да тича подире му.

— Ами Спайдър — попита го тя задъхана. — Той ще дойде ли с нас?

Беше забравил и за проклетото пони.

— Той ще те чака да се върнеш — излъга я безгрижно. — Хайде, побързай.

Индианецът, плътно загърнат в карираното си серапе, ги чакаше в преддверието.

— Няма да ви видя пак, мистър Джеб — каза той. Този път звучният му глас беше само шепот. — И вие, и аз, завинаги ще си отидем от тази къща.

Джеб го изгледа спокойно. Старият индианец винаги беше прав. Беше тук от самото начало, а ето, че това беше краят. Индианецът наведе сивокосата си глава.

— Няма да мине много време — каза той и излезе преди тях на чистата слънчева светлина.

ГЛАВА 18

1887

Татко беше казал, че ще пътешестват, и Попи беше започнала да мечтае за Монте Карло, но не, пътуването никак не приличаше на предишните. Този път наеха най-малката каюта на ферибота за Сан Франциско, която се намираше в най-ниската част на кораба и вълните биеха в стената. Тя никак не се чувстваше добре. Плачеше, но татко просто си седеше на койката и пиеше ирландско уиски от сребърна манерка. Когато заспа, започна силно да хърка.

Слязоха на брега в Сан Франциско на несигурните си нозе. Когато, изпълнена с надежда, тя го попита дали ще си отидат у дома, в къщата на Руския хълм, Джеб мълчаливо я хвана за ръката и я качи на омнибуса, който щеше да ги закара до гара Юниън Скуеър. Попи го засипа с въпроси, но той ядосано ѝ извика да мълчи и тя се сви в ъгъла.

Този път не наеха купета апартаменти във влака до Чикаго, а само две места в най-евтиния вагон. Когато Попи се оплака, че е гладна, Джеб ѝ купи два сандвича и ябълка от мъжа, който вървеше с една табла по коридора. Най-после Попи заспа, положила глава на ръката на татко, стиснала здраво ръкава на сакото му. И отново сънува, че е заела мястото на Ейнджъл Констант върху гърба на черното ѝ пони.

Когато се събуди, главата ѝ почиваше на мекото палто на татко, но него го нямаше. Паниката отново се сви на топка в стомаха ѝ. Помисли, че татко отново е забравил за нея и си е отишъл завинаги.

— Къде е татко? — попита тя тъмнокосата жена, която я гледаше неодобрително как разтрива с юмручета сънените си очи.

— Ако съдя по миризмата, която се носи от него, в бара! — отговори остро жената. — Не знам какво си мисли, че прави този човек, като оставя малкото си момиченце само, докато той се налива до безсъзнание.

Попи я погледна разтревожено, смъкна се от седалката и мина покрай нея.

— Татко не е пиан — отговори тя, вече на безопасно разстояние, застанала до вратата. — И не ме е изоставил! Той е най-добрият татко на света! — И побягна по коридора, далеч от острия език на жената и гнева, който сигурно беше предизвикала с нахалния си отговор.

Спря се, за да попита в коя посока е барът, при един сивокос мъж, който се засмя гръмогласно, като чу въпроса ѝ. После продължи да върви, като едва не падна при един неочакван, по-остър завой. Когато най-после откри бара, разбра защо на татко толкова много му харесва там. Да, тук беше много по-весело, отколкото в мрачното купе при намръщената недоволна лелка, облечена в черно. Силните лампи хвърляха светлина върху стените, облицовани с дърво и червен плат, а по рафтовете проблясваха безкрайни редици бутилки и чаши. Попи се спря до вратата и затърси с поглед татко сред многото зачервени лица, наредени пред бара от махагоново дърво. Позната ѝ беше миризмата на уиски, бърбън и бира. Видя го. Беше седнал до една маса с още четириима мъже и държеше в ръцете си карти.

Без да забелязва учудените погледи на мъжете, тя си запробива път с лакти.

— Татко! — извика тя в настъпилата тишина. — Ето къде си бил! Помислих, че отново си ме забравил!

Партньорите на Джеб вдигнаха високо вежди и се усмихнаха, когато той я изгледа студено. Той остави картите си и тихо ѝ каза:

— Разбира се, че не съм те изоставил, Попи. Старата дама в купето каза, че ще те наглежда.

— Тя не ми харесва — заяви високо Попи, а той я хвана за ръката и я поведе навън от бара. — Каза, че нямаш право да се напиваш и да ме оставяш сама.

Гръмогласният смях на много мъжки гърла ги последва в коридора. Джеб стисна силно ръката ѝ, за да я успокои.

— Оу! — изпищя тя. — Заболя ме, татко!

— Имаш късмет, че не те сложих на коляното си и не те напердаших, момичето ми — срязва я остро той. Клекна, очите му се изравниха с нейните, и каза тихо, но толкова властно, та тръпки я побиха: — Никога повече не тръгвай след мен, Попи. Разбра ли? Никога повече не идвай след мен! — Гласът му трепереше. — Никога!

Хвана я за ръката и я завлече, мълчалива и трепереща, до купето, даде ѝ ябълка и куклата и каза или да спи, или да гледа през прозореца, докато той се върне, което щяло да стане скоро. Но Попи вече го познаваше достатъчно добре, за да знае какво означава това скоро — а именно, че ще се върне при нея, когато приключи с работата, която върши в момента и която е по-важна за него от дъщеря му. А това можеше да означава дни, седмици, или дори месеци... А може би — никога.

Когато влакът спря в Чикаго, на Попи се стори, че настроението на татко се е подобрило. Той я заведе в центъра на града в елегантен хотел и тя с радост се затича из фоайето и коридорите, за да разгледа всичко. Изведнъж се почувства пак у дома във великолепието на брокатените завеси и тапицираните с кадифе столове. Но не успя да разгледа голяма част от града, защото татко нареди да донесат маса за карти в апартамента им. Дойдоха още няколко мъже и играта на покер започна, появиха се бутилки уиски, а тя спеше съвсем спокойно в средата на голямото медно легло.

През деня татко спеше, а Попи се забавляваше, като обикаляше хотела и си бърбеше с камериерките и келнерите. Главният портиер ѝ каза, че в хотела често отсядат важни особи — звезди на операта и балета.

— Но аз ги познавам! — извика тя развълнувано и изреди имената на много от звездите, които имаха навик да се събират в къщата на Руския хълм.

— Наистина ги познаваш! — засмя се портиерът и заръча на едно от минаващите момчета да даде поничка на „умното червенокосо момиченце“.

Скоро Попи стана позната на работещите в много от елегантните хотели на Филадельфия, Питсбърг, Бостън и Ню Йорк и, разбира се, Чикаго. Но това ставаше само когато Джеб печелеше. Когато губеше, те гладуваха в окаяни къщи, където се даваха стаи под наем, разположени в квартали, където Джеб я носеше на ръце заради мръсотията, която покриваше улиците, а по тротоарите се разхождаха пияници. Беше свикнала да закусва мълчаливо със загорелите работници от строежите, които сядаха направо на тротоара, и

докерите, които миришеха на пот. Научи се да държи езика си зад зъбите, когато някоя нахална хазайка питаше кога баща ѝ ще плати наема.

Скоро схвана модела на техния живот. Когато татко печелеше, той беше весел и приятен и тя можеше да си поръчва каквото поиска на румсървиса. А когато парите им отново свършеха, трябваше да се приютяват в студени стаи по бедните пансиони в близост до гарата или доковете, където подовете бяха абсолютно голи и краката ѝ замръзваха още със ставането сутрин и където беше истински щастлива, ако получеше по някой сандвич. Разхождаше се свободно из хотелите, но в пансионите татко ѝ забраняваше да излиза от стаята, когато него го няма. Когато се отегчеше до смърт, тя се прокрадваше на площадката на стълбището и слушаше гласовете, които долитаха от другите стаи, често говорещи високо и изразяващи гняв, и дишаше миризмата на варено зеле, която ѝ се струваше много странна. И разбра, че никога вече няма да види своето пони Спайдър.

Вече от няколко седмици бяха в един малък хотел в средата на нов за нея град, Сейнт Луис, и, както винаги, Джеб беше излязъл, за да търси игра на покер, а Попи беше останала в стаята и дъвчеше парче кейк. Очите ѝ го последваха разтревожено до вратата, която той тръшна след себе си. Този хотел не ѝ харесваше. Тук отсядаха пътуващи търговци, които имаха големи куфари, а коридорите миришеха на дезинфектанти. Мъжът на рецепцията имаше лоша настилка и подсмърчаше неодобрително всеки път, когато тя слезеше в голямата зала долу, за да си търси забавления. Всеки път ѝ се караше и ѝ заповядваше да се прибере в студената стая.

Но тази вечер в леглото ѝ беше топло и тя стискаше в прегръдките си старата парцалена кукла. И отново сънуваше онзи сън за Ейнджъл Констант и нейното любящо семейство и красива къща.

На следващата сутрин се събуди рано, изми се и вчеса косата си. Надяваше се, че тази нощ татко е имал късмет и ще я заведе на закуска в кафенето, където можеше да си поръча любимите си палачинки с боровинков пълнеж и кленов сироп. Седна на леглото, залюля крака и си запя весела песничка, която беше научила от едно скитащо момче, което я пееше на своята майmunка. Чака, както ѝ се стори, цяла вечност, но татко все още го нямаше. Разочарована, Попи погледна

през мръсния сив прозорец към измитите от дъжда, сиви улици на сивия анонимен град.

Сутринта бавно премина в следобед, дъждът се обърна в сняг, а стомахът ѝ закъркори от глад. Тя се облегна, отчаяна, на перваза на прозореца и се опита да изтрие тънкия слой лед, който вече го беше покрил. Когато се стъмни и вече нищо не можеше да види, тя се сгуши в леглото, за да се стопли, и се опита, много смело, да не заплаче. „Татко каза никога да не излизам да го търся“ — напомни си тя и подскочи при звука на собствения си глас в студената, тиха стая. Повтаряше си това изречение отново и отново през дългата, безсънна и ледена нощ. „Ще се върна скоро“, беше извикал татко, както обикновено, на излизане. И Попи беше сигурна, че той ще се върне.

Втория следобед стомахът ѝ вече се беше свил на топка от страх и глад. Тя облече палтото си и се прокрадна по скърцащите, покрити с килим, стъпала, а после мина бързо покрай рецепцията, като се надяваше, че чиновникът няма да я забележи.

— Хей, ти! — извика ѝ той остро. — Къде е баща ти? Кажи му, че дължи наема за две седмици и ако не получа парите до утре сутринта, ще ви изхвърля!

Попи се сви до стената ужасена. Ако татко не се върне довечера, те ще я изхвърлят на улицата и татко никога няма да я намери!

— Какво има — попита я чиновникът, вече малко по-любезно. — Вината не е твоя, дете. Имаш лош късмет, че баща ти е такъв, това е всичко.

— Не, не е — отвърна Попи и разтърсва глава дотогава, докато косата ѝ се изплъзна от плитките, като в същото време тропаше ядосано с крака. — Татко е най-добрият на света, най — най-добрият! — А после избухна в плач — толкова силен, че всички врати по коридора се отвориха и гостите любопитно загледаха сцената. — Какво му става на това дете? — попита налята жена в строга черна рокля и огромна брошка във формата на камея на деколтето. — Защо се държи така лошо?

— Страхувам се, че не знам, мадам — отговори разтревожен чиновникът, — но не съм виждал баща ѝ от два дни, а той дължи наема за две седмици. Струва ми се, че може да я е изоставил.

— Да я изостави. Ах, бедното дете. Веднага трябва да направим нещо за него. — И като се понесе величествено и авторитетно по

дървеното стълбище, тя се вгледа в Попи, чието лице беше изцапано от сълзите, а дрехите ѝ — в безпорядък. — Ще се обадя на служителите в социални грижи — реши тя. — Те имат домове за изоставени деца и аз ще се погрижа да ѝ дадат стая, дори ако трябва да я заведа сама дотам!

Попи риташе, драскаше с нокти и се бореше, докато те се мъчеха да я напъхат в двуколката, където седеше служителят от социални грижи.

— Недейте! — пищеше тя. — Недейте! Татко няма да ме намери, ако ме заведете там!

— Да те намери — отговори ѝ гневно служителят. — Разбира се, че няма да те намери! Той дори няма да те потърси!

Детският дом беше построен от сив гранит, имаше квадратна форма и се намираше в средата на покрита със сняг поляна, обградена от храсти. Под прозорците, на които нямаше завеси, растяха мрачни бурени и живи плетове. Попи си помисли, че това е най-сивата и най-грозната сграда, която е виждала през живота си. Групи от лошо облечени деца се свиваха до боядисаните в зелено стени и я гледаха. На изпитите им бледи лица беше изписана изненада, предизвикана от нейните писъци. Мъжът я подаде на една матрона в тъмносиня рокля и бяла престилка и каза:

— Тя е доста истерична. Баща ѝ е пияница и комарджия. Не е платил сметката си в хотела, а нея оставил там.

— Нееее... — продължаваше да пици Попи. — Не, това не е вярно! Той не е нито пияница, нито комарджия! Той ме обича! Татко никога няма да ме изостави, никога, никога, никога... — Но знаеше, че и преди го беше правил.

— Ела, дете — каза матроната енергично. — Трябва да те изкъпем и да те проверим за въшки, да ти дадем чисти дрехи и вечеря.

Попи нямаше представа, какво представляват въшките, но не искаше да вечеря, искаше само татко по-бързо да я намери. Сълзите ѝ като че ли бяха пресъхнали, но слабото ѝ телце се тресеше от ридания. Матроната я задърпа и тя неохотно я последва нагоре по стълбите.

Тя риташе и плюеше, докато проверяваха косата ѝ за въшки, а после я потопиха в топла вода, която миришеше на дезинфектант. После я облякоха в същите сиви дрехи като другите деца и сплетоха непокорната ѝ червена коса толкова здраво, че кожата на главата я заболя. Тъй като вече беше изтощена от борбата, тя се остави да я

завлекат надолу по стълбите в една стая, където на редици пейки седяха деца и ядяха. Жената я накара да седне в края на една от масите и постави пред нея купа с мазна кафява яхния. Попи погледна първо яхнията, после множеството любопитни погледи, втренчени в нея. И повърна. През следващите дни тя беше прикована на легло от силна треска. На третия ден треската поутихна и ѝ дадоха на няколко пъти малки порции овесена каша. Тя седеше в тясното легло и стискаше купата с омразната каша в ръце, когато чу раздвижване в коридора.

— Къде е тя — крещеше Джеб, силно ядосан. — Къде е дъщеря ми? Как сте се осмелили да ми я отнемете и да я доведете в това забравено и от бога място?

Като пусна купата с овесена каша на земята, Попи скочи от леглото и отвори вратата.

— Татко, о, татко! — извика тя радостно. — Казах им, че не си ме изоставил... Казах им, че ще дойдеш... Казах им, че съм момичето на татко и ти никога, никога, няма да ме изоставиш!

— Разбира се! Направили са ужасна грешка! — извика той, а ръцете ѝ обвиха здраво врата му. — Самият аз бях малко неразположен няколко дни, иначе веднага щях да дойда тук. Всичко свърши вече, татковото момиче. — Той изгледа матроната, нейните помощнички и любопитните детски лица, които надничаха от стаите. — Никога повече не правете такива грешки! — изрева той и понесе Попи през вратата към каретата, която ги чакаше отвън. — Бих могъл да ви дам под съд, че сте причинили такава тревога на детето ми и че сте се опитали да лишите един баща от дъщеря му!

Но той, разбира се, нямаше да го направи, защото идваше от затвора, където беше прекарал няколко нощи за пиянство и предизвикване на безредици. Но Попи не можеше да знае това.

Джеб и Попи кръстосваха страната, отсядаха в малки и големи градове, но никога не се върнаха в Сейнт Луис. Мръсните индустриални предградия и околностите на гарите станаха позната гледка за тях, докато влакът ги отнасяше към поредния град. Към речника на Попи бяха добавени две нови думи, които бяха изненадващи за момиче на нейната възраст — бягство при пълнолуние.

Първия път, когато Джеб я събуди посред нощ и ѝ каза да се облече, Попи реши, че това е вълнуваща нова игра. Той ѝ каза да види колко тихо може да се прокрадне надолу по стълбите и да мине през залата. Като потисна кикота, надигащ се в гърлото ѝ, Попи успя да излезе на улицата тихо като мишка. Те се смееха весело и високо, докато вървяха заедно по тъмните нощни улици и люлееха чантите в ръце, и Джеб ѝ каза, че от нея ще излезе превъзходен обирджия, каквото и да означаваше това. Във всеки случай, звучеше вълнуващо — като нещо, което би искала да бъде.

Все по-рядко и по-рядко отсядаха в добри хотели, вече не ѝ купуваха нови кукли и хубави рокли и след време на Попи ѝ се искаше да не играят толкова често на играта „бягство при пълнолуние“. Студената зима не предразполагаше към измъкване посред нощ от топлото легло и вървене по безлюдните улици. Татко ѝ казваше да не се тревожи, защото може би още следващата седмица ще могат да тръгнат към Монте Карло и слънчевата светлина и вилата на хълма.

Следващия път, когато татко не се върна. Попи беше толкова уплашена, че дори не можеше да плаче. Седеше и мрачно гледаше съдържателката на пансиона, която заяви, че ще я предаде на служителя от социални грижи. Този път тя се подчини на унижаващия я преглед, облече покорно колосаните сиви дрехи и вълнени чорапи. Но не отрони нито дума. Извърщаше глава, когато ѝ задаваха въпроси. Стискаше зъби толкова здраво, че накрая те я заболяха. Този път татко отсъства цели две седмици и тя почти беше загубила надежда, че ще дойде за нея.

— Много трудно те намерих, момичето ми — каза и весело той, докато тя се притискаше трепереща в него.

Това се случи отново в Ню Йорк и Бостън. Попи започна да се страхува всеки път, когато татко излизаше. Започна да приема факта, че на всеки няколко седмици ѝ се налага да посети някой от детските домове в страната, примиряваше се или без да каже дума, или бясно пицейки, и броеше дните и нощите до идването на татко. Той нито веднъж не ѝ даде обяснение, защо не се беше върнал в хотела, къде е ходил и какво е правил.

Изведнъж нещата станаха по-добри. Беше лято и те бяха отново във Филадельфия, където бяха отседнали в най-добрия хотел. Джеб беше облечен в елегантни нови дрехи. Заведе Попи в магазина, където

й избра две нови рокли и светлосиньо пардесю и най-красивите сини ботушки на света с червени копринени вързалки. По-късно тя се окъпа в голямата вана, чиито крака бяха във формата на лъвски лапи, подсуши се с огромната, бяла и много мека хавлия и седна щастлива пред огледалото, а татко започна да разресва дългата ѝ червена коса, докато тя се спусна по гърба ѝ на меки вълни.

Татко отиде в бръснарския салон на хотела, а тя седна в краката му и загледа как бръснарят поставя на лицето на татко горещи хавлии. Помисли си, че това сигурно е много болезнено. Гледаше очарована как мъжът прокарва дългия блестящ бръснач по лицето на татко, което става гладко и розово. Сложиха от ароматния одеколон за след бръснене и на нейната нежна шия и тя се почувства много щастлива.

После татко я изненада с думите, че днес е седмият ѝ рожден ден и че ще я заведе да вечерят в най-хубавия ресторант в града. Попи се почувства много важна и много пораснала в новата си синя копринена рокля с френската дантелена якичка. Всички келнери се суетяха около нея, а татко каза, че може да си избере каквото пожелае. Донесоха на масата малка торта специално за нея със седем свещички и нейното име — Попи — написано със синьо върху бялата глазура. Тя си помисли, малко тъжно, че ако всичките таткови приятели бяха тук, щеше да бъде почти същото както в къщата на Руския хълм.

Когато Джеб я сложи в леглото и я зави, на нея ужасно много ѝ се спеше.

— Ето така, момичето на татко — каза и той, когато тя положи глава на пухената възглавница и затвори блажено очи. — Ето ти и куклата. — И той ѝ подаде старата парцалена кукла, а после я прегърна и я целуна. — Ще се върна веднага — извика ѝ той от вратата и ѝ изпрати въздушна целувка, а нейните очи вече се затваряха.

Минаха три дни, преди персоналът да разбере, че Попи е сама. Управителят беше много любезен с нея, даде ѝ малка самостоятелна стая и се погрижи да ѝ носят редовно храна. Грижи се за нея цяла седмица и едва тогава разбра, че Джеб няма да се върне. И извика служителя от социални грижи.

Този път Попи не плака, просто се сви мълчаливо в ъгъла на двуколката и зачака да пристигнат в поредния детски дом. Тя вече не се ядосваше на татко, беше само объркана и уплашена и много, много самотна.

В дома правеше каквото ѝ кажат, подчиняваше се на правилата, без да задава въпроси. Очите ѝ бяха непрекъснато сведени към пода, никога не поглеждаше към другите деца, към управителката или нейните помощнички. Броеше дните на френски, единствения език, на който беше учила числата, и чакаше татко да дойде за нея.

Минаха толкова седмици, че Попи не можеше да брой повече, защото не знаеше по-големите числа. Дните се превърнаха в сива забрава, тя започваше да свиква със студените мазни яхнии и уроците по четене, писане и смятане, от които я заболяваше главата. Тогава, една сутрин, тя се огледа в голямата и студена класна стая и разбра, че този път татко няма да се върне, че ще остане тук завинаги. Блъсна стола назад, после го вдигна и го запрати с всичка сила в пода, след което избяга от стаята, като през цялото време пронизително пищеше.

Управителката, мисис О'Дуайър, беше жена с добро сърце. Беше приела да се грижи за децата, защото знаеше, че завинаги ще си остане стара мома и следователно няма да има свои рожби. Обичаше своите питомци, беше предана на работата и беше водила дълги и тежки битки с властите, за да улеснят и подобрят живота им. Когато Попи, със зачервено лице и цялата треперееща, беше заведена при нея от ядосаната учителка, тя ѝ каза да седне и да се успокои и едва тогава я запита какво се е случило.

— Не искам да стоя тук! — каза Попи и я погледна гневно.

— Бедното ми дете! — каза нежно управителката. — Никой не иска да стои тук. Но това е единственият дом, който сирачетата и изоставените деца имат. Това е дом за бездомните, мила.

— Но аз не съм бездомна! — извика високо Попи. — Аз живея в къщата Малъри в ранчото Санта Витория, което е на татко. То е в Санта Барбара. Може би татко е там сега...

Управителката я изгледа скептично над очилата със златни рамки, но лицето на детето ѝ подсказваше, че то говори истината.

— Това сигурно е било преди много време, Попи — реши тя. — А ние сме много далеч от Калифорния.

Челото на Попи се набръчка от отчаяние. Опита се да си представи татко в къщата Малъри, но не успя. Управителката беше права. После си спомни очарователната сцена, на която стана свидетелка пред къщата на Ник Констант, спомни си колко мило разговаря той с нея в магазина, и лицето ѝ се озари от надежда.

— Ник Констант ще знае къде е татко — извика тя нетърпеливо. — Той е мой приятел. Той знае, че не съм бездомно дете. Моля ви, о, моля ви, само го попитайте! Не може ли поне да му кажете къде съм?

Тя нямаше представа, дали Ник ще ѝ помогне, но той беше единствената ѝ връзка с външния свят и татко. Той беше толкова едър и силен, здрав като камък, и беше единствената ѝ надежда.

— Ще видим, милата ми — каза нежно управителката, като я накара да последва учителката. — Ще видим.

Но Попи беше чувала тези думи толкова често. Знаеше, че те нищо не означават.

Тази нощ мисис О'Дуайър не можа да заспи. Пребледнялото лице на детето и искрящите му сини очи не излизаха от съзнанието ѝ. Тя отново и отново чуваше думите на Попи: „Но аз не съм бездомна. Ник Констант е мой приятел“.

Следващата сутрин тя отиде до телефона в кабинета си, който използваше много рядко. Вдигна слушалката и поръча разговор със Санта Барбара. След дълго чакане я свързаха с къщата на семейство Констант и тя води разговор с очарователна жена, която каза, че се казва Розалия Констант. Седмица по-късно казаха на Попи да измие ръцете и лицето си, да вчеше косата си и да я сплете на плитки и да слезе в кабинета на управителката точно в дванайсет часа. Като се питаше какво ли е сбъркала този път, тя почука на вратата точно в определения час.

На лицето ѝ се изписа силна изненада, когато видя вътре Ник и Розалия Констант, които ѝ приличаха на богове, слезли от Олимп, за да ѝ помогнат.

— Всичко е наред, Попи — каза Ник тихо. — Щете вземем у дома с нас. Никога няма да се върнеш тук.

Лицето на Попи се сгърчи и тя започна усилено да търка очи с юмручета, за да не заплаче. Сълзите не бяха сълзи на облекчение заради това, че е спасена от детския дом. Не бяха и сълзи на радост, че сънят ѝ най-после ще се сбъдне и тя ще заживее със семейство Констант. Плачеше, защото вече не беше момичето на татко. Детството ѝ беше принесено в жертва на неговите прищевки и на обръщането на

късмета при играта на карти. Тя не искаше дори да го види вече.
Никога.

ГЛАВА 19

1897, Калифорния

Попи лежеше в леглото. Беше утринта на нейния седемнайсети рожден ден. Момичето мислеше за това, че последните десет години бяха най-идиличното детство, което човек можеше да има. Не ѝ се искаше да излезе от детските години и да влезе в света на възрастните. Седемнайсет! Та тя беше ужасно стара! Погледна Ейнджъл, която все още спеше дълбоко в съседното легло. Утринното слънце се прокрадваше през отворения прозорец и косата ѝ блестеше като бяло злато. Страните ѝ бяха поруменели от съня и Попи си помисли с въздишка, че тя изглежда, сякаш току-що се е разхождала на чист въздух, докато със своята собствена бледа кожа тя сигурно прилича на жаба, която е нощувала под камък. Разбира се, всички признаваха, че Ейнджъл е красавица, но Попи никога не беше изпитвала завист или ревност. Бяха станали приятелки в мига, в който се видяха.

Когато беше напуснала детския дом с Ник и Розалия, Попи беше взела решение — отсега нататък вече да не плаче. Никакви сълзи. Никога. Щеше да се бори за себе си и да отстоява мнението си! Беше погледнала войнствено Ейнджъл — момичето, чието място сънуваше, че е заела. А Ейнджъл я беше погледнала със своите чудни чисти очи. Бузите на Попи поруменяха, защото, макар Розалия да ѝ беше купила нови дрехи, тя беше ужасно слаба, лицето ѝ беше бледо и хлътнало. Тя наистина приличаше на изоставено дете.

— Мили боже! — беше казала Ейнджъл, изненадана. — Ти приличаш на хербаризирано насекомо с червена коса! — И се беше засмяла. Смехът ѝ беше тих, но толкова заразителен, че не можеше да му устоиш, и Попи също се беше засмяла — за първи път от много време насам. После Ейнджъл се беше втурнала към нея и я беше взела в прегръдките си. — Цяла седмица чаках твоето пристигане! — извика тя — Просто знам, че ще бъдем много добри приятелки.

Попи беше обикнала Ейнджъл веднага. Искеше ѝ се и косата ѝ, и очите ѝ, и кожата ѝ, и строежът на костите да бъдат като тези на

Ейнджъл. Започна да говори с лекото фъфлене на Ейнджъл, накланяше брадичката си по същия начин, когато се смееше, и по същия начин бърчеше нос, когато нещо не ѝ харесваше. Беше се опитала да подражава на походката на Ейнджъл, но Розалия я беше дръпнала настрана и ѝ беше обяснила, че на света не съществуват двама души, които да са съвсем еднакви. Розалия знаела, че Попи обожава Ейнджъл, но Ейнджъл била една личност, а Попи — друга.

— Ние те обичаме заради самата теб, защото ти си ти — беше добавила тя с усмивка.

Попи беше разбрала, че е глупаво от нейна страна да мечтае да бъде Ейнджъл Констант вместо Попи Мальри, но това не сложи край на мечтите ѝ.

Когато двете навършиха осем години, Ник реши, че са станали прекалено диви. Те по цял ден препускаха из ранчото и, с помощта на понитата си, успяваха да избягат от гувернантката. Затова ги изпратиха на училище в Санта Барбара, където семейство Констант имаше красива къща на улица „Де Нина“. Там имаха тенискорт и игрище за крокет, прекрасна градина и овошки. Въздухът ухаеше на рози. Предната ограда беше боядисана във весели цветове. Имаха и конюшня за новите си коне.

Ейнджъл реши, че всичко това е много забавно, и, както винаги, лесно свикна с новия начин на живот. Но на Попи не ѝ харесваше в Санта Барбара, защото мразеше сутрините, когато неизменно трябваше да ходи научилите, вместо да язди понито си. Тя непрекъснато подозираше другите момичета в неискреност, когато ѝ предлагаша приятелството си. Предпочиташе да дружи с момчетата и скоро се научи да нанася удари под пояса. И тогава всички престанаха да ѝ се подиграват заради червената коса. Всички познаваха избухливия ѝ нрав и силата на малките ѝ, но здрави юмруци.

Ейнджъл беше любимката на всички в Санта Барбара. Всички в града знаеха, че баща ѝ „беше изгубил късмета си“ и че семейство Констант я бяха приютили, но никой никога не говореше за това.

Но Попи яздеше по-добре от Ейнджъл. И Ейнджъл яздеше добре за момиче, но Попи се държеше на коня направо като мъж. Държеше се уверено на седлото и дори помагаше на Ник и Грег да прибират говедата в кошарата. Обикновено по време на езда носеше черна пола, бяла риза, която беше станала малка на Грег, и черно сомбреро,

килната на една страна. Понякога заставаше в една редица с вакеросите и чакаше купувачът да посочи избраното говедо, за да го подкарат през стадото и да го изведат на брега на реката.

— Трябвало е да се родиш момче — заяждаше се с нея Грег. — Всъщност, ако отрежеш ужасните си червени къдрици, ти много ще приличаш на момче!

И дръпваше панделката, която придържаше косите ѝ, за да ги разпилее вятърът и да ги запрати в очите ѝ. Грег имаше квадратни бели зъби и кафяви очи, в крайчеца на които се образуваха бръчици, когато се засмееше. Беше един от най-красивите младежи в Санта Барбара. Попи беше много горда, че той е неин брат — или почти такъв.

Понякога се връщаха черните спомени и тя се питаше къде ли е баща ѝ сега. Сънуваше, че отново е „момичето на татко“. Спомняше си, съвсем ясно, погледа на управителя на хотела, който ѝ каза, че татко ѝ няма да се върне и той ще я изпрати в детския дом. В очите на мъжа имаше съчувствие и презрение и Попи си спомняше отново унижението, което беше изпитала. Събуждаше се потна и студена, излизаше бавно от кошмара, а после се втурваше към конюшнията, оседлаваше арабската си кобила, която ѝ бяха подарили за четиринайсетия ѝ рожден ден, и препускаше в галоп по хълма. Опитваше се да се освободи от страха, че някой ден татко ще се върне и ще я вземе със себе си.

Обикновено спираше на кръстопътя, откъдето започваше пътеката, която водеше към къщата Малъри. Ник ѝ беше разказал отдавна как се появил каубоят от Монтесито, който заявил, че е новият му партньор в бизнеса Джеб бил проиграл всичко на комар. Изложил на опасност и Ник, и ранчото Санта Витория. Ник бил принуден да ипотекира своята половина, за да откупи отново татковия ѝ дял — земята, която трябваше да е нейно наследство.

Къщата Малъри беше необитаема, но Ник се грижеше всичко там да бъде в пълен ред. Покриваше я пресен слой бяла боя, прозорците ѝ блестяха на слънчевата светлина. Попи оставяше кобилата да пасе горе на хълма и бавно слизаше надолу — към полето, което все още помнеше покрито с макове. Бяха ѝ казали, че след нейното раждане там никога вече не цъфнали макове. Обземаше я силен гняв, като гледаше къщата и безкрайните акри земя. Мразеше татко си, защото беше проиграл на комар не само нейното детство, но

и всичко, което трябваше да бъде нейно. Ако той отново се появише в живота ѝ, тя щеше да се бори с него. По-скоро би умряла, отколкото отново да стане „татковото момиче“.

— Давам долар, за да узная за какво мислиш! — Ейнджъл се прозина и седна в леглото. — Много си сериозна за момиче, което днес има рожден ден.

Попи прегърна коленете си с ръце и загледа замислено напред.

— Иска ми се татко да е умрял — каза тя, изпълнена с горчивина.

— Какви думи само!

— Но това е вярно, Ейнджъл. По-лесно е да приемеш, че си сираче, отколкото изоставено дете. Хиляди пъти по-лошо е да знаеш, че не си желана. Кълна се в бога, че ако имам деца, никога, никога няма да ги изоставя!

Ейнджъл скочи от леглото си и се сгуши в Попи.

— Погледни на нещата по този начин — каза тя, изпълнена със съчувствие. — Това, че татко ти те е изоставил, се превърна в наш късмет. Аз и Грег получихме нова сестра, а мама и татко — още една дъщеря. Вече не приличаш на момичето, което дойде тук преди десет години. Тогава си помислих, че сигурно така изглеждат децата от сиропиталището. Беше толкова кльощава и бледа, че наистина приличаше на хербаризирано насекомо с червена коса.

Попи въздъхна и прокара длан през косата си.

— Не съм се променила много, нали — каза тя и се засмя.

Лицата им бяха едно до друго на възглавницата. Ейнджъл се взираше внимателно в нейното. Кожата на Попи имаше цвета на цветето крем. По малкия ѝ прав нос се забелязваха няколко лунички. Имаше няколко и под блестящите ѝ сини очи, които бяха леко извити в горния си ъгъл. Миглите ѝ бяха с цвета на тъмна мед. Излъчването на лицето ѝ беше странно, безочливо. Попи не приличаше вече на насекомо. Имаше високи, хубави гърди, тънка талия и апетитни извивки, за които Ейнджъл ѝ завивдаше. Беше много висока, което не беше модерно през онези времена, но притежаваше естествена грация и... На Ейнджъл ѝ беше трудно да намери най-подходящата дума. Стил. Да, точно така, дори когато яздеше, Попи го правеше стилно!

— Много си се променила — каза тя сериозно. — Наистина, Попи, трябва само да се погледнеш в огледалото, за да се увериш. Мисля, че си много хубава и елегантна.

— Хубава? Елегантна? — присмя се Попи. — Сигурно говориш за някой друг... Описваш по-скоро себе си, а не мен, Ейнджъл.

Ейнджъл въздъхна.

— Знаеш, че това не е вярно — отговори тя.

— Ейнджъл — каза Попи, — сега, като сме вече на седемнайсет, трябва ли да се влюбим?

— Надявам се, че това ще стане. — Ейнджъл сладко-сладко се протегна. — Нямам търпение! Как мислиш, че се чувстват влюбените момичета?

— Струва ми се, че ще бъде много вълнуващо — прошепна Попи, обхвана коленете си с ръце, подпря брадичка на тях и се замисли. — Ще бъде наистина хубаво — все едно да летиш върху широки разперени криле, да се извисяваш от щастие...

— О, Попи, колко сме различни с теб! — засмя се Ейнджъл. — Аз си представям, че да си влюбен, означава топлина и мечти. Ще изпитвам нежност, ще бъда много доволна и ще нося в сърцето си, всеки ден, мъничка искрица щастие.

Попи смръщи вежди и впи поглед в широките снопове слънчеви лъчи, които пробягваха по тавана.

— Ейнджъл — каза тя след малко, — как, според теб, бебетата влизат в корема ти?

— Това е истинска загадка за мен. — Ейнджъл въздъхна. — Мама каза, че ще ни обясни, когато се омъжим, и нито ден по-рано. Но мисля, че е съвсем просто — както става с овцете и говедата.

Очите им се срещнаха и те се усмихнаха съучастнически една на друга.

— Уф! — възкликна Попи.

— Уф! — съгласи се с нея Ейнджъл, а после двете избухнаха в смях. — Знаеш ли какво предлагам — каза тя след малко. — Тази, която се омъжи първа, да разкаже всичко на другата. И какво става, и как се чувстваш — всичко. — И тя протегна малката си длан с един розов пръст, изправен нагоре.

— Обещавам — съгласи се Попи извънредно сериозно и допря палеца си до този на Ейнджъл.

— Облогът е сериозен, Попи — каза Ейнджъл. — И не бива да го забравяме.

— Аз няма да забравя — отговори Попи. — Но, както и да е, сигурна съм, че ти ще се омъжиш първа. Всички момчета в Санта Барбара вече са влюбени в Ейнджъл Констант — добави тя, изпълнена с копнеж.

Розалия не преставаше да се учудва как два толкова различни характера се разбират толкова добре. Ейнджъл беше спокойна, женствена и блага. Попи беше жива, избухлива и мъжкарана. Ейнджъл беше любвеобилна, лесно беше да се разбереш с нея и гледаше почти на всичко като на „забавление“. Попи беше подозрителна и винаги бунтовно настроена. Ейнджъл беше уверена в себе си, а Попи беше посрамежливата от двете, макар да се опитваше да го прикрива със скандални прояви, които караха Розалия да мисли, че детето иска да привлече вниманието върху себе си. И, разбира се, бяха толкова различни на външен вид — крехката и студена русокоса красавица и високата огнено червенокоса и жива чаровница!

Розалия клатеше глава в почуда, когато дворът се изпълваше с високите момичешки кикотения и боботенето на момчешки гласове. Поредната компания, готова да тръгне на пикник край брега на реката. Една сутрин тя гледаше отчаяно как Попи нахлупва сомбрерото над очите си, качва се върху купа слама и бута оттам едно от момчетата, а Ейнджъл поглежда презрително един от ухажорите си и се обръща да флиртува с другия. Тя се обърна към Ник и каза:

— Мисля, че и двете са прекалено диви. Дойде време да станат малко по-питомни и мисля, че знам кое е най-доброто място за тях. Мисис Дибли ми каза, че има едно прекрасно девическо училище в Сан Франциско, където давали абсолютна гаранция, че ще превърнат дивите млади момчета в очарователни млади жени.

Пристигнаха в Академията на мис Хендерсън за млади дами в Бъркли с няколко куфара, пълни с нови дрехи, ушити по последна мода от местната шивачка, мис Матюс. Придружаваше ги красивият двайсет и четири годишен абсолвент на Харвард, Грег Констант. Ейнджъл влезе величествено и уверено в залата, където Попи я последва неохотно. Огромната сграда беше елегантно обзаведена; поставени в

златни рамки картини красяха стените, а дантелени пердета покриваха прозорците. Всички подове бяха застлани с ориенталски килими, всички стаи — украсени с цветя, внимателно подреждани от дамите по време на съответните уроци. Но въпреки техния аромат, на Попи и се струваше, че сградата продължава да мирише на институция.

От стълбището и площадките долетяха момичешки хихикания и шептения. Тя вдигна глава и срещна любопитните погледи на десетина момичета, които побързаха да изчезнат, когато директорката забърза да посрещне двете нови момичета. Мис Хендерсън имаше гладка бяла коса, носеше сива пола с разумна дължина, бяла копирена блуза с висока яка и огромна топазена брошка. Попи я намрази в мига, в който я видя. Тя не искаше да идва тук, но, за първи път, Ейнджъл я беше разочаровала.

Когато Розалия им беше казала, че ще отидат да учат в Сан Франциско, Попи беше започнала да крачи гневно из спалнята, да разтърсва буйно червените си коси и да пита, с доста висок глас, защо трябва да заминат.

— Сигурна съм, че там ще бъде ужасно! — викаше тя. — Всички тези глупави момичета от висшето общество, никакви понита, въобще няма да има нито едно от нещата, които обичаме, Ейнджъл!

— О, не знам — беше отговорила Ейнджъл, като вчесваше косата си пред огледалото и гледаше замечтано образа си. — Може да бъде и забавно. Мисис Дибли каза на мама, че водят момичетата на опера, в галериите за живопис и в музеите. Ще ни научат да говорим на френски, е, ти вече говориш на този език, но... Може би ще ни научат и на малко италиански, за да можем да разговаряме с чуждестранните дипломати, които понякога минават и през Санта Барбара. Ще ни научат как да поздравяваме кралските особи, просто в случай, че срещнем такива... и как да организираме вечеря в тяхна чест. — Тя се засмя, като видя бунтовническата физиономия на Попи. — О, хайде. Попи — каза тя, — сигурна съм, че там ще се запознаем с много приятни момичета. А може би и с няколко подходящи момчета, в които да се влюбим!

Попи си беше легнала и се беше завила през глава, за да не чува думите на Ейнджъл. Не искаше да ходи в Сан Франциско и точка. Просто не искаше нищо в живота ѝ да се променя.

— Мистър Констант, радвам се да се запозная с вас. — Мис Хендерсън подаде ръката си на Грег. — Всички в Сан Франциско са чували за баща ви и за ранчото Санта Витория. Казват, че е най-голямото ранчо в Калифорния.

— Наистина е, мадам — отговори Грег извънредно учтиво. — Когато дошъл от Русия, баща ми нямал и пени в джоба си. Работил е упорито, за да постигне успех.

Очите на мис Хендерсън проблясваха, докато тя претегляше богатството на семейство Констант и тяхната липса на възпитание, както и липсата на благородно потекло. Но мис Хендерсън беше жена, чийто ум работеше бързо.

— Ах, но семейството на майка ви, Абрегос, е едно от най-старите в Калифорния. — Тя се усмихна и подаде студената си длан и на Ейнджъл. — А това е Ейнджъл. Какво необичайно име, мила.

— Кръстена съм на родното място на татко, Архангелск, мадам — отговори тя срамежливо.

Мис Хендерсън повдигна леко вежди от изненада.

— И това е много странно — отговори тя. — Сигурна съм, мила моя, че ще завържете много и все подходящи приятелства тук. — Погледът ѝ се спря на Попи, която стоеше зад Ейнджъл. — А това сигурно е момичето на Малъри? — запита с леден тон. Никак не ѝ се искаше да го приема в училището си, но семейство Констант бяха настояли двете момичета да са винаги заедно.

— Още едно име, което е известно на всички в Сан Франциско — отговори Попи и вирна предизвикателно брадичка. — Всички тук познават баща ми.

— Наистина! — Мис Хендерсън веднага, и с презрение, я лиши от вниманието си. — Мистър Констант, може ли да ви предложи чай? Пътуването сигурно е било уморително.

— Благодаря ви, мадам, но не желая чай — отговори той малко остро. — Трябва да тръгвам. Имам ви доверие и мисля, че ще се грижите еднакво и за двете ми сестри. — Попи го погледна с благодарност, а той я целуна за довиждане. — Бъди смела! — прошепна Грег в ухото ѝ и ѝ се усмихна окуражително. А в следващия миг вече го нямаше.

В Академията на мис Хендерсън имаше дванайсет стаи, във всяка една от които живееха по две момичета. Сърцето на Попи се сви, когато на Ейнджъл казаха, че ще дели стаята си с Доротея Уилкс Фрейзър, което означаваше, че ще ги разделят.

— Разбира се, ти сигурно си чувала за семейство Фрейзър, което е едно от най-добрите в Сан Франциско — каза мис Хендерсън на Ейнджъл. — Сигурна съм, че ще се разбираш с Доротея.

— Разбира се, ние ще станем приятелки! — извика Ейнджъл и се усмихна на чернокосата Доротея. — Ще бъде забавно!

Попи наведе глава, като чу любимата фраза на Ейнджъл — „ще бъде забавно“. Тя щеше да бъде в една стая с момиче, което имаше кисела физиономия и коса с цвета на медна монета и което я гледаше далеч не приятелски.

— Ти ще делиш стая с Лаура Банкс — каза ѝ мис Хендерсън. — О, боже — добави тя, изненадана, — не бях забелязала, че и двете имате червена коса. Надявам се, че няма да има сблъсъци на „характери“. — И тя отправи с поглед предупреждение към Попи, преди да затвори вратата и да я остави насаме с Лаура.

— Леглото до прозореца е мое — каза ѝ Лаура рязко, — а също и шкафчето от орехово дърво. Гардеробът е един за двете. Моите дрехи вече са закачени вътре, затова ще трябва да се задоволиш с останалото празно пространство. — Тя скръсти ръце на гърди и я изгледа студено. — И още нещо: моята коса не е обикновена, не е обичайното червено като твоята. Моята е кестенява.

Попи също я изгледа студено и отвори гардероба. Лаура имаше рокли за най-различни случаи и те изцяло запълваха гардероба. Попи взе една рокля с цвета на маруля и я огледа критично.

— Само такъв мръсен цвят може да отива на кестенявата ти коса — каза тя и хвърли дрехата на пода. После, като не обърна никакво внимание на гневното възклицание на Лаура, тя започна да изхвърля навън роклите ѝ. Когато гардеробът се опразни наполовина, тя каза спокойно: — Сега имаме по равно място. Страхувам се, че ще трябва да закачиш другаде боклуците си.

Бузите на Лаура пламнаха. Тя отново изгледа студено Попи.

— Имаш ли представа, колко струват моите рокли? — Изгледа презрително новата рокля на Попи, ушита в Санта Барбара, и подхвърли: — Очевидно нямаш. Не си мисли, че няма да се оплача на

мис Хендерсън — добави тя. — Тук си от пет минути и вече създаваш проблеми.

— Ако го направиш, Лаура Банкс — каза Попи и сви заплашително длани в юмруци, — ще те набия. И те предупреждавам: Грег казва, че умея да удрям.

— Кой е Грег? — попита Лаура и отстъпи нервно назад.

— Грег е моят брат! — отговори ѝ Попи с победоносна усмивка.

— Не, не е — отговори Лаура. — Грег Констант е брат на Ейнджъл! Ние всички знаем коя си ти! Само почакай, докато татко научи, че дяля стаята си с дъщерята на Джеб Малъри! Сигурно ще получи удар!

Попи почувства прилив на гореща кръв към лицето си. През всичките тези години никой не беше споменавал баща ѝ, но ето, че това момиче знаеше кой е той. Неочаквано, вратата се отвори и Ейнджъл застана до нея, широко усмихната.

— Здравейте и двете! — извика тя. — О, каква прекрасна стая, по-хубава е от моята. — Тя протегна ръка към Лаура. — Аз съм Ейнджъл Констант — каза тя с усмивка.

Попи захапа долната си устна, за да не трепери, и се наведе над куфара си. Започна да вади дрехите си и да ги подрежда в гардероба.

— О, Попи, нали всичко тук е ужасно хубаво? — усмихна се Ейнджъл. — Казах ти, че ще бъде забавно!

Повечето членове на персонала и по-голямата част от момичетата бяха мили и любезни, но Попи чувстваше, че те знаят, че тя е „различна“. Всички искаха да бъдат приятелки на Ейнджъл. Дали заради красотата, усмивката и чара ѝ? Попи си задаваше този въпрос, докато стоеше встрани и гледаше как момичетата се блъскат, за да спечелят място на масата до Ейнджъл по време на вечеря или как ѝ подават бележки, с които я молят да бъдат нейни най-добри приятелки. Или пък заради парите на семейство Констант? До този момент не беше осъзнала факта, че семейство Констант са ужасно богати. Гледаше с ревност как учителките се разтопяват при усмивката на Ейнджъл, как веднага ѝ прощават грешките, които прави в граматиката на френския език, как уж не забелязват, че поставя чашите за вино не на правилното място или как бърка имената на художниците от

италианския Ренесанс. Дори мис Хендерсън винаги беше мила с нея и, за първи път, Попи осъзна, че Ейнджъл е не само красиво момиче, но и момиче, което има власт — тя беше богатата наследница на семейство Констант.

Всяка вечер на момичетата се разрешаваше да четат и разговарят в салона, както мис Хендерсън наричаше голямата стая в предната част на първия етаж. Редуваха се да свирят „Ноктюрно“ на Шопен на голямото пиано от абаносово дърво, понякога някои от тях пееха, друг път четяха поезията на романтиците, но повечето вечери просто си бърбеха.

Както винаги, Ейнджъл беше в центъра на малката групичка, които шепнешком си разменяха тайни и се смееха. Попи ги гледаше завистливо от мястото си до прозореца, където се преструваше, че чете книга. Тя и Лаура никога не си говореха. Другите момичета се държаха приятелски с нея, но никоя не беше „нейна приятелка“. Като че ли вече и Ейнджъл не беше такава. Като не можеше повече да издържа, тя грабна палтото си от дрешника и бързо отключи предната врата. Претича бързо по улицата и зави зад ъгъла. Дори не мислеше за това, къде може да отиде. Беше радостна, че може да подиша чист въздух и да усети отново свободата.

Часовникът в салона показваше осем и половина, когато Попи се прокрадна през входната врата на Академията, като се питаше дали са забелязали отсъствието ѝ. Хвърли палтото и шапката си в дрешника и влезе в салона, като се оглеждаше предпазливо, но май нямаше причини да се тревожи. Мередит Макгуин свиреше „Лунната соната“ за стотен път и все още правеше грешки, а останалите момичета си разменяха клюки, разделени на малки групички. Като че ли никой не беше забелязал, че тя е излязла.

— Попи! — Ейнджъл разбута наобиколилите я момичета, за да стигне до нея. — Попи, къде, за бога, беше Мис Тримейн те търсеше и аз ѝ казах, че имаш главоболие, но една от камериерките каза, че те е видяла да излизаш!

Настъпи тишина и двайсет чифта очи се впиха в Попи.

— Наистина ли излезе — попита я Доротей, изпълнена с възхищение.

Попи сви рамене.

— Да, разбира се, че го направих — подхвърли тя небрежно. — Не знам как всички понасяте да сте непрекъснато затворени ден след ден. Помислих си, че мога да се отбия... на едно място.

— Но, Попи... Къде — попита я развълнувано Ейнджъл.

Попи знаеше, че е приковала вниманието на всички, и се усмихна тайнствено.

— Не мога да ти кажа — отговори тя, — но скоро ще отида пак. Там е много по-забавно. — Тя се прозина, като преувеличи умората си. — Ужасно съм уморена — каза тя и ги погледна с превъзходство. — Трябва да си лягам.

Ейнджъл не можеше да си представи къде би могла да отиде Попи. Знаеше, че тя не познава никого в Сан Франциско. Остави другите момичета да си говорят шепнешком и последва Попи нагоре по стълбите.

Попи седеше в края на леглото си, с ръце в скута и безнадеждност, изписана на лицето.

— Толкова много се тревожех — призна си Ейнджъл и я прегърна. — Защо изчезна така? Толкова се уплаших, когато мис Тримейн започна да чете списъка и аз трябваше да излъжа за теб. Казах, че имаш главоболие.

— Е, ами то си е било вярно. — Попи прокара длан по смръщеното си чело.

— Но къде беше — попита Ейнджъл, вече ядосана Попи отново сви рамене.

— Просто се разхождах — каза тя мрачно. — Това е всичко. Каквото и да е, само да не стоя тук.

— Как можеш да говориш така — попита я Ейнджъл, изненадана — Тук е толкова забавно.

Попи въздъхна.

— Разбира се, че е забавно, Ейнджъл — каза тя все така мрачно. — Разбира се, че е забавно, но за теб.

— Знаете ли какво е полово сношение — попита Попи една вечер, докато момичетата си бърбеха както обикновено. В стаята се възцари тишина, примесена с благоговение, когато тя добави: — Аз знам.

— Ти знаеш? — възкликнаха те и се струпаха около нея.

Ейнджъл я погледна разтревожено. Струваше ѝ се, че откакто се върна от разходката си, Попи се мъчи да се държи все по-скандално.

— Полово сношение е това, което биковете правят с кравите — заяви Попи. — Само че на тяхното място са мъже и жени.

Момичетата занемяха при нейната смелост да изрече подобни думи.

— Но как — прошепна нетърпеливо Доротея. — Как го правят, Попи?

Тя им се усмихна.

— Е, ами мъжът има такова нещо, онова, дето го има и бикът, и той го вкарва в жената.

— Вътре, но къде — попита Мередит, объркана.

— Отдолу — каза Попи. — Знаете къде. — Тя посочи с пръст, а те проследиха движението му, изумени. — Знам, че е вярно — добави тя, — понеже го прочетох в медицинската книга на мис Хендерсън, онази, която тя държи в кабинета си. Там има и картинки... Наистина много странни картини. Искам да кажа, че е нарисуван пенисът на мъжа и всичко...

Когато произнесе забранената дума, момичетата покриха устите си с длани и втренчиха погледи в нея, шокирани.

— Не вярвам нито дума — заяви Лаура. — Ти просто си измисляш, както правиш винаги.

— Не, не си измислям — отговори остро Попи. — Занесох медицинската книга на втория етаж. Всеки, който иска да я види, може да го направи — добави тя великодушно.

— О, Попи — прошепна Ейнджъл, разтревожена. — Не трябваше... — Но Попи вече водеше нетърпеливите момичета нагоре по стълбите. — Една по една — каза тя на Доротея, която я последва, кикотейки се, в стаята. — Останалите да почакаат вън.

След няколко секунди Доротея излезе със зачервено лице и притихнала.

— Как изглежда — питаха я шепнешком другите. — Наистина ли има рисунки?

Доротея само кимна с глава, притисна длан до устата си, изтича по коридора в стаята си и повърна. Момичетата тихо се кискаха и си

разменяха шепнешком мисли, докато чакаха следващата от тях да излезе от стаята...

— Е? — попитаха в хор, когато тя излезе след минута. Момичето се засмя, лицето ѝ беше порозовяло. Беше обърквана.

— Господи, нямах представа, че онова ми нещо изглежда така! — каза тя. — А мъжете! Уф!

Мис Хендерсън чу раздвижването и шепота, докато прекосяваше залата на път за кухнята, където вечер изпиваше чаша топло какао, подсилено с малко френски коняк — напитка, която ѝ помагаше да заспи безотказно вече двацет години. Изкачи стълбите, потупа косата си, за да я приведе в ред, оправя брошката си и се запита, ядосана, какво ли са си наумили момичетата сега. Изненада се, когато ги видя скупчени пред стаята на Попи.

— Какво става тук? — прогърмя гласът ѝ и ги накара да подскочат. — Има ли нещо? — попита тя разтревожено. Човек никога не би могъл да бъде спокоен, когато дъщерята на Джеб Малъри е наблизо...

— Не, о, не, мис Хендерсън... Съжالياваме, мис Хендерсън — шепнеха те и бавно вървяха, заднишком, към стаите си.

— Ах, мис Хендерсън, ето къде сте били! — извика Ейнджъл в отчаян опит да отвлече вниманието ѝ. — Исках да ви задам няколко въпроса, свързани с пътуването до Европа, което мама иска да направим догодина. Питам се дали няма да е удобно да дойда в кабинета ви, за да обсъдим някои неща. — Тя се усмихна лъчезарно на мис Хендерсън и тръгна към стъпалата, като се помоли на бога мис Хендерсън да я последва.

— Сега не е удобно, детето ми — сряза я мис Хендерсън, която си мислеше за чашата горещо какао с френски коняк. После, като си спомни коя е Ейнджъл, ѝ се усмихна мило. — Защо не дойдеш в кабинета ми утре в три часа? — предложи. — Тогава ще можем да поговорим. — Тя вдигна изненадан поглед, когато Мередит Макгуин излезе тичешком от стаята на Попи със зачервено лице, шокирана.

Отвори рязко и широко вратата и влезе в стаята.

— Какво става тук — попита тя и закипя от гняв, като видя книгата, отворена на определена страница. Попи не направи опит да я скрие. Гледаше дяволито как мис Хендерсън затвори книгата и я пхна под мишницата си.

— Ах, ти, долно момиче! — извика мис Хендерсън, а изпъкналата ѝ адамова ябълка подскачаше нагоре-надолу. Не можеше да измисли думи, с които да каже на Попи какво мисли за нея. — Ти, малка развратнице! Ти си истински позор! — каза тя най-накрая. — Но с твоя произход това можеше да се очаква! Знаех си, че не биваше да те приемам. Ако мистър Констант не беше толкова настоятелен, никога нямаше да го направя!

Попи беше забила поглед в пода и нищо не казваше, но Ейнджъл забеляза, че дланите ѝ са свити в юмруци.

— Ще бъдеш изключена веднага от училището — гневеше се мис Хендерсън. — Още сега ще телефонирам на мистър Констант и ще му кажа. Лаура! — Думите ѝ приличаха на кучешки лай. — Тази вечер ще спиш долу в залата. Никой не бива да се доближава до това... до това безчестно момиче!

— О, Попи — проплака отчаяно Ейнджъл, — виж само какво направи! Сега щете изключат.

— Добре — отговори мрачно Попи. — Точно затова го и направих. — Но очите ѝ гледаха тъжно и Ейнджъл я прегърна силно.

— Няма да им позволя да те отдалечат от мен — обеща ѝ тя. — Никога няма да ни разделят, Попи, никога. Обещавам ти... Просто няма да ги оставя да го направят.

Очите на Попи срещнаха нейните.

— Наистина ли, Ейнджъл? — прошепна. — Наистина ли никога няма да се разделим?

— Да. Още сега ще телефонирам на татко — обеща тя. — Ще му кажа, че вината не е твоя и че тази глупава жена не е трябвало да оставя книгата на място, където всяко момиче може да я види. Всичко ще бъде наред, Попи, обещавам.

По обяд на следващия ден мис Хендерсън беше принудена да поеме извънредно количество от френския коняк, докато обмисляше дилемата, пред която беше изправена. Ник Констант беше обвинил нея, че притежава подобна книга, макар тя да беше заявила многократно, че книгата е медицинска.

— Но щом е медицинска — беше казал той, а логиката му беше необорима, — вредата не може да е голяма. Та това е само човешка

анатомия, мис Хендерсън, и всяка жена би трябвало да познава устройството на тялото си. Струва ми се, че би трябвало по-внимателно да наглеждате момичетата. Мислех, че се грижите добре за тях, а ето, че ще трябва да прибера и двете си дъщери у дома. Струва ми се, знаете какъв скандал ще стане, ако бъда принуден да го сторя. Мисля, че другите родители никак няма да са доволни, нали?

Като отпиваше замислено от коняка си, мис Хендерсън знаеше, че няма избор. Трябваше да остави Попи в училището.

Попи беше преместена в единична стая. По-късно вечерта Ейнджъл отиде при нея. Тя седеше в леглото. Косата ѝ беше сплетена на две плитки. Ейнджъл си помисли, че изглежда много уязвима, въпреки всичките си самохвалства.

— Сега ще трябва да се държиш по-добре, Попи — каза ѝ тя строго, — защото следващия път мис Хендерсън наистина ще те изключи.

— Не ми пука — отговори Попи. — Нима не разбираш, Ейнджъл? Не издържам тук. Искам да си отида у дома, където съм щастлива!

— Щастлива? — каза Ейнджъл. — А колко щастливи мислиш, че ще бъдат мама и татко, когато те изключат? Нима татко вече не те защити веднъж? Помисли за това, колко нещастни ще бъдат те, Попи, преди да направиш някаква глупост.

— Не съм мислила за нещата по този начин — призна Попи, като гледаше нещастно Ейнджъл. — Аз съм егоистка и съм глупава. Винаги мисля първо за себе си.

— Аз ще ти помогна — каза ѝ Ейнджъл. — Тук сме заедно. Опитай се да се забавляваш като мен. Казвам ти, че наистина може да бъде забавно.

Попи действително опита да се поправи. Интересуваше я мнението на Ник и Розалия. Прикрепваше косата си с толкова много фиби, че беше невъзможно да се изплъзне. Внимаваше в часовете и се държеше безупречно, когато посещаваха театъра или някоя от богаташките къщи в Сан Франциско, които отваряха вратите си за

елегантните момичета на мис Хендерсън, за да им покажат колекциите си от картини и скулптури. Другите момичета сега се държаха по-приятелски с нея, защото се възхищаваха на смелостта ѝ. Тя и Ейнджъл най-после споделяха отново една и съща стая. Въпреки неодобрението, което виждаше в очите на мис Хендерсън, тя най-после намери своето място в Академията и започна да се забавлява.

Всяка седмица имаше дежурни момичета, които подреждаха цветята из стаите. Редът на Попи да украси главната зала дойде в един студен декемврийски ден, когато из въздуха се носеше обещание за Коледа. Тя беше избрала стръкове бодлива зеленика и имел, по които имаше много червени плодове. Трудно ѝ беше с дървените им стъбла, затова беше взела нож от кухнята. Работата не беше лесна, но Попи беше решена да направи най-красивата украса, която са виждали в Академията. Беше толкова погълната от заниманието си, че не чу кога е извънлял входният звънец. Една от камериерките се втурна да отвори вратата, а Попи дяволито втъкна стръкче имел в косите си.

— О, мис, какво ще си помислят хората! — засмя се камериерката.

— Имел, а? — каза ѝ от вратата един познат глас. — Е, ние всички знаем какво означава това, нали, татковото момиче?

Попи се извърна тъкмо навреме, за да види как баща ѝ целува пълничката буза на камериерката.

— Здравей, момичето ми! — извика ѝ той с познатата весела усмивка, като че ли нищо не се беше случило.

На Попи ѝ се зави свят, докато го гледаше как се приближава към нея. Помисли си, че ще припадне. Той си беше същият, какъвто го помнеше, и все пак не беше. Беше много по-възрастен, очите му бяха подпухнали, а по лицето се виждаха дълбоки бръчки. Ръцете му, протегнати към нея, трепереха силно. Но очите му бяха съвсем същите — ясни и блестящи, яркосини — като нейните. И лицето беше същото като онова, което тя виждаше всяка сутрин в огледалото.

У нея се надигна дълго таената омраза и тя отстъпи назад. Другите момичета се скупчиха любопитно около перилата на стълбището, а изплашената камериерка изтича да извика мис Хендерсън.

— Не съм „твоего момиче“! — извика тя с треперещ глас.

— Сигурен съм, че си спомняш. Ти си момичето на татко. Винаги си била моето момиче. Нима не съм ти казвал винаги, че ще се върна да те взема? Е, тук съм, миличката ми, най-после съм тук!

Ейнджъл тичешком се присъедини към смълчаните момичета.

— Какво има? — извика тя. — Какво става?

— Дошъл е Джеб Малъри — прошепна ѝ развълнувано Лаура. — Дошъл е да вземе „момичето си“. О, господи, каква клюка ще излезе от това!

Ейнджъл загледа ужасена сцената, която се разиграваше в залата. Гласът на Попи затрепери още по-силно, когато повтори:

— Не съм твоето момиче. Моля те, върви си. Не искам да те виждам. Никога!

— Сигурен съм, че не е така — отговори Джеб, който продължаваше да върви към нея. — Хайде сега, недей да казваш като майка си, че не можеш да простиш само защото мъжът е направил няколко грешки. Какво ще кажеш да си облечеш палтото и да отидем да обядваме, за да се опознаем. Обзалагам се, че не искаш да стоиш тук сега, когато татко се е върнал у дома. Предполагам, че семейство Констант с радост ще се отърват от теб. Наел съм апартамент в „Сент Франсис“ и всичко ще бъде както едно време, татковото момиче!

— Не съм „татковото момиче“! — изпищя Попи, протегнала ръце напред, за да се защити. — Не съм! Не съм!

— Попи, о, Попи! — Ейнджъл се втурна към нея. Попи вдигна инстинктивно ръката, която държеше кухненския нож, и го хвърли към баща си, изпаднала в паника. — О, Попи! — прошепна Ейнджъл отново, когато Джеб се свлече в краката им, а кръвта му образуваше тъмно петно на ориенталския килим.

ГЛАВА 20

1898, Италия

Леля Мелъди Абrego беше извънредно доволна, когато Розалия я помоли да придружи двете ѝ момичета в Европа. Беше чула историята на Попи и съчувстваше от сърце на бедното дете. Разбира се, Попи не беше дете в този смисъл на думата. Тя беше вече млада жена, и при това много привлекателна — по свой собствен, доста странен начин. Не можеше да се сравнява с Ейнджъл, но пък Ейнджъл беше ненадмината красавица. Леля Мелъди можеше само да се надява, че порочните французи и романтичните италианци няма да ги преследват.

Тя и Грег помогнаха на двете развълнувани момичета да прекосят гарата на Сан Франциско и да се качат на влака. Леля Мелъди намести по-здраво сламената си шапка на вдигнатата си нагоре бяла коса, оправи вълненото си сако и отпусна вързалките на новите си обувки. Краката ѝ винаги се подуваха, а сега, когато навърши шейсет години и доста напълня, те бяха слабото ѝ място. Нямаше търпение да се настани в запазеното за тях купе и да събуе обувките си. Надяваше се, че момичетата няма да искат непрекъснато да се разхождат в Париж и че ще се държат безупречно навсякъде. Не очакваше Ейнджъл да ѝ създава проблеми, но Попи беше непредсказуема.

Розалия ѝ беше казала, че каквото и да е направила Попи, направила го е непредумишлено и дори без да осъзнава действията си. Просто била уплашена, шокирана от появата на Джеб. Беше казала още, че душевните рани, нанесени ѝ в детството, никога няма да зараснат. Били благодарни на бога, че никой няма да може да нарече Попи „убийца“ (леля Мелъди се сви при произнасянето на думата), защото Джеб е оцелял. Раните от ножа заздравели, но докторите казали, че черният му дроб е толкова увреден от алкохола, че дълго време ще има нужда от непрекъснати грижи. Ник настоял да плати всички медицински разноски. Освен това внесъл пари на сметка, от която всеки месец да бъде привевдана сума на Джеб до края на живота

му, но при условие, че ще стои далеч от Попи и ранчото Санта Витория.

Ник имал работа в друг град, когато „инцидентът“ се случил, затова Грег се отзовал на телефонното обаждане на ужасената мис Хендерсън. Той разказал, че тя затворила двете момичета в кабинета си и им забранила да разговарят с когото и да било. Дрехите им били вече опаковани и куфарите стояли долу в преддверието, когато той пристигнал. Останалите момичета надничали от салона с надеждата да видят известната Попи, преди тя да изчезне завинаги.

Мис Хендерсън, мрачна и с бяло като тебешир лице, уплашена да не загуби постигнатото в Академията, била принудена да съобщи за случилото се на един от най-видните граждани на Сан Франциско, чиято дъщеря имала привилегията да учи в Академията. Той веднага разбрал какви са страховете ѝ и уредил да приемат Джеб в частна клиника. Погрижил се да няма разпитвания от страна на полицията.

Мис Хендерсън отворила вратата на кабинета.

— Брат ти е тук, Ейнджъл — казала студено. — Вече му обясних, че няма нужда и ти да чакаш тук с... с това момиче, но че ти самата си настояла.

— О, Грег — прошепнала Ейнджъл и прегърнала брат си, — ужасно е, ужасно е... Толкова съм уплашена. Само я погледни... Не мога да я накарам да ми говори, нито дори да се помръдне...

Попи се била свила на един от тапицираните с кожа столове, коленете ѝ били притиснати до гърдите, а лицето — скрито в дланите ѝ.

— Дойдох да ви отведа у дома — казал Грег и я погалил успокоително по главата. — Всичко ще се оправи сега, ще видите. Хайде, Попи, погледни ме... Говори ми.

Тя помръднала леко ръката си и го погледнала. В очите ѝ нямало сълзи, а само много, много отчаяние.

— Никога вече няма да мога да се върна у дома — прошепнала тя. — Нима не разбираш, Грег? Те мислят, че съм се опитала да убия баща си!

— Слава на бога, че твоят ужасен баща е още жив — казала остро мис Хендерсън. — И че заради теб, отвратително момиче, ние всички не се озовахме в затвора.

Ейнджъл се обърнала гневно към нея.

— Млъкни, нещастнице! — извикала тя. — Не знаеш нищо за ситуацията. Вината не е на Попи!

— Вината не била нейна. Нима някой друг наръга Джеб Малъри? Това ли се опитваш да ми кажеш? Страхувам се, че имаше прекалено много свидетели, за да прекарате тази лъжа.

— Това не е лъжа! — извикала Ейнджъл, изпълнена с отчаяние. — О, вие просто не разбирате!

— Попи — казал Грег нежно, — баща ти не е мъртъв. Но ти обещавам, че той никога вече няма да те безпокои. Този път ще се погрижим за това. Той е въвн от живота ти, завинаги. — Съвсем лесно, той я взел на ръце и казал: — А сега ще ви заведа у дома. Семейството ви ви чака. Ние имаме нужда от теб, Попи, а и ти имаш нужда от нас.

В кафявите очи на Грег имало нещо повече от съчувствие. Той бил влюбен в нея, откакто се помнел. Чакал я да порасне, надявал се, че когато навърши осемнайсет и се върне от Академията, тя ще започне да изпитва към него чувства, различни от сестринската привързаност. Искал тя да го гледа с очите на влюбена жена.

Останалите момичета надавали удивени възклицания, когато я изнесъл от сградата с лице, притиснато в гърдите му.

— Довиждане, Ейнджъл! — извикали някои от тях, а други, по-смели, добавили: — Довиждане, Попи! Желаяем ви късмет!

През следващите месеци Грег и Попи станали неразделни. Тя не се отделяла от него. Като че ли той бил единственото, което я вдъхновявало да живее. Разказвала му всички болезнени тайни от детството си, как била влачена от град в град, от хотел в хотел, винаги сама. Разказала му как накрая все се озовавала в детския дом. Разказала му и за кошмарите, които имала през всички тези години, как се страхувала, че Джеб ще се завърне и ще я отведе. И колко шокирана и уплашена била, когато го видяла да влиза през вратата. Признала, че не помнела как е хвърлила ножа. Искала просто да избяга, не можела да си представи, че той ще я докосне. Намразила дори себе си за това, че прилича на него.

— Ти си тази, която е наранена, Попи — уверявал я Грег нежно. — Но сега всичко свърши. Никога вече няма да го видиш. Обещавам ти, ще направя така, че един ден да забравиш миналото. Ще бъдеш толкова щастлива, като че ли нищо от това не се е случвало.

Като се разхождали в градината през онази нощ, когато майка му им казала за предстоящото пътуване в Европа, той бил изпълнен с лоши предчувствия.

— Няма да те има цели шест месеца — казал той разтревожено. — Не искам да ме забравиш. Знаеш поговорката, нали? Далечно от очите, далечно от сърцето.

— Как бих могла да те забравя? — попитала тя и го погледнала озадачено. — Обзалагам се, че с Ейнджъл през цялото време ще говорим за теб. Искан ми се и ти да дойдеш с нас.

— Не е само това... Е, не искам да се влюбиш в някой друг, Попи — казал той. — Искан да си влюбена в мен.

Тя погледнала познатото красиво лице, но като че ли не можела да проумее смисъла на думите му.

— Но как можеш да говориш така? Ти си мой брат.

— Но аз не съм твой брат, Попи! — извикал той и стиснал силно ръцете й. — Нима не виждаш? Аз съм Грег Констант, а ти си Попи Мальри. Аз те обичам.

— А ти нима не разбираш — казала тихо Попи с мъка в очите, — че аз винаги съм искала да бъдеш точно това — мой брат.

И избягала обратно в къщата. Вятърът развявал червената й коса, а на него се струвало, че нямала търпение да избяга от него.

След случката тя започнала да го избягва. Не се отделила от Ейнджъл, докато не станало време да заминат. Грег настоял да ги придружи до Сан Франциско и да ги настани във влака.

Огромният парен локомотив започна да пуфти тежко и силно. Кондукторът тръгна по коридора и започна да затваря вратите на купетата. Ейнджъл целуна Грег за довиждане, избърса сълзите си и се качи във влака. Той се усмихна, когато очите на Попи най-последно срещнаха неговите.

— Моля те, нека се разделим като приятели — каза той. — Та аз само казах, че те обичам.

— Знам. — Тя сведе очи към земята — Съжалявам, Грег. Просто никога не съм мислила, че... Не бях разбрала...

— Само ми обещавай, че ще мислиш за мен — помоли я той. — Не ме отписвай, Попи, моля те...

Когато леля Мелъди ѝ извика повторно да побърза, очите му задържаха нейните за миг. Той я целуна бързо по бузата, а тя се обърна и се качи във влака.

— Довиждане! — викаха те, навели се от прозорците. Влакът потегли. — Довиждане. Ще пишем.

— Грег! — извика Попи през мъглата от пара. — Грег, обещавам...

Париж беше точно такъв, какъвто Попи си го представяше. Майското небе беше безоблачно и яркосиньо, кестените бяха цъфнали, пролетното слънце осветяваше масите в кафенетата. Малко замаяни от многото чудеса, те разгледаха Лувъра. Най-много ги удиви картината „Мона Лиза“.

— Водете си бележки, момичета — каза им леля Мелъди, седнала на една от мраморните пейки. Разхлаби връзките на обувките си и започна да си вее с пътеводителя. — Баща ви ще иска да види какво сте научили.

Седяха във вдъхващия страхопочитание неф на катедралата Нотр Дам и слушаха извисяващите се към небето църковни химни, изпълнявани от момчешкия хор. Разхождаха се бавно и с удоволствие пред магазините, където се продаваха вкусни шоколади и сметанови пасти и странни на вкус, но много хубави сирена. Купуваха си дрънкулки от елегантните магазини, а когато решиха да си купят шапки, дълго се колебаха. Превърнаха пазаруването в истинско изкуство. Свикнаха да изпиват по чашка вино на вечеря. А леля Мелъди ги гледаше строго, въпреки че тя изпиваше по три, а понякога дори по четири чашки. След храната тя се оплакваше, че много ѝ се спи, и казваше, че трябва да си лягат. И то когато Париж едва се пробуждаше!

Всеки ден се разхождаха, докато леля Мелъди не започнеше да моли за милост. Понякога и Ейнджъл признаваше, че е уморена, но Попи никога не се уморяваше. Градът кипеше, а тя изпитваше радостна възбуда, искаше всичко да види, всичко да докосне... да се увери, че е истинско, преди да изчезне като мираж.

Леля Мелъди отказа да ги заведе в Монпарнас. Каза, че мястото не е „подходящо“ за тях. Попи беше твърдо решена да разбере защо

това е така. Един следобед, когато леля Мелъди беше здраво заспала след обилния обяд и дори Ейнджъл задрямваше над книгата си, Попи си облече сакото и отиде да види защо Монпарнас не е „подходящ“ за нея. Седна в едно кафене и започна с наслада да отпива от лимонадата си. Не обръщаше никакво внимание на смелите погледи на мъжете, които минаваха покрай нея. Питаше се какво лошо има в място, весело като това. Разходи се по красивите улици, надничаше любопитно над раменете на художниците, които се трудеха над картините си. Разходи се и пред малките мюзикхолове, чиито фасади не се виждаха от рекламни плакати и снимки на последните звезди. Един мъж я заговори, но тя го изгледа надменно. Той тихо каза: „Pardon, mademoiselle, je m’excuse...“ и бързо се отдалечи. Краката ѝ като че ли сами вървяха по красивите мостове. Спираше се пред сергиите и гледаше с възхищение пресните плодове и зеленчуци. Гледаше лодките, на които се возеха цели семейства, понякога придружени и от кучетата си. Махаше с ръка на децата, които също ѝ махаха в отговор и викаха: „Bonjour, ma’mzelle“.

Тя не говори с никого и се върна в хотела много преди леля Мелъди да се събуди, да надникне в стаята им и весело да каже:

— Е, момичета? Починахте ли си вече? Сигурна съм, че и вие като мен сте готови да отидете в театъра довечера.

Облякоха най-хубавите си рокли. В театъра решиха, че публиката е много по-интересна от пиесата на Молиер, която, естествено, беше представена на френски.

— Виждала ли си някога толкова много елегантни жени накуп? — прошепна Попи на Ейнджъл, докато двете разглеждаха публиката през оперните си монокли.

— Чувствам се като братовчедката, която е пристигнала от провинцията — отговори ѝ, също шепнешком, Ейнджъл и погледна с горчивина роклята си. — Преди това си мислех, че не може да има по-красива рокля от тази, ушита от мисис Матюс.

— Ти изглеждаш точно така, както трябва да изглежда едно младо момиче — каза ѝ одобрително леля Мелъди. — Роклите ти са извънредно подходящи за Санта Барбара.

Очите на Ейнджъл и Попи се срещнаха. В погледите и на двете имаше раздразнение.

— Но, лельо Мелъди, това тук не е Санта Барбара — изсъскаха те, — а Париж!

Половината нощ прекараха будни, за да напишат телеграма до Ник и Розалия — задача, която никак не беше лесна.

„Ако не искате дъщерите ви да бъдат известни като провинциални патки, на които ужасно им липсва стил, макар да са претоварени с култура, наложително е да посетите салона на мосю Уърт и да купите няколко рокли от последната парижка мода.“

Чакаха с нетърпение отговора, а когато той пристигна, започнаха да викат от радост.

„Можете да си купите по една рокля от салона на мосю Уърт, но не повече. Научихме, че роклите, които се продават в магазина на мадам Марсел на улица «Вадене», са също толкова хубави, но много по-евтини. Можете да си купите каквото поискате, стига леля Мелъди да каже, че одобрява.

С обич, мама и татко.“

Салонът на мосю Уърт беше ужасно изискан и много елегантен. Имаше високи огледала в позлатени рамки. Надменна продавачка им каза да седнат и двете седнаха на крайчеца на два стола с високи облегалки, като се чувстваха крайно неудобно. Леля Мелъди седеше помежду им и твърдеше, че трябва да почакаат да се освободи шефът.

— Нахално парвеню! — започна да беснее леля Мелъди след петнайсет минути. — Това е непоносимо! — каза тя след половин час. Обърна се към продавачката и ѝ каза, че ако мистър Уърт не ги приеме веднага, ще си тръгнат.

— О, лельо Мелъди, не! — извика Ейнджъл. — Не, моля те, трябва да останем...

— Лельо Мелъди, това е много важно — проплака Попи. Бяха така близо до парижките си рокли, не можеха да се лишат от тях сега.

— Мосю е с графиня Дьо Вини — отвърна надменно продавачката. — Тя поръчва гардероба си за есента.

— За есента! — възкликна Ейнджъл, изумена. — Боже мили, но още е месец април!

— В Париж, мадроазел, поръчваме гардероба си един сезон напред. Княгинята вече си взе летните дрехи.

Големите двойни врати в далечния край на салона се отвориха изведнъж и едра жена с голяма шапка, украсена с изкуствени рози, влезе в салона. По петите почтително я следваше мосю Уърт.

— Запомнете, Уърт — говореше тя със заповеднически тон, — всичко ми трябва навреме за пътуването ми до Русия през октомври. И обърнете специално внимание на самурените кожи. Все пак, нали не искаме руснаците — които наистина разбират от кожи — да кажат, че мосю Уърт е човек втора ръка?

Злобният ѝ смях се понесе из салона. Тя се спря, приближи лорнета до очите си и се загледа в Ейнджъл и Попи.

— Кои са тези — попита тя продавачката на френски.

Жената сви пренебрежително рамене.

— Те са никои, княгиньо — отговори. — Просто американци, които са посетили Париж.

— Ah, les petites americaines! — Тя се приближи и впи поглед в тях, а леля Мелъди се размърда неудобно.

Тогава княгинята каза нещо, но толкова бързо, че не го разбраха, а продавачката се засмя. Като извика на помощ всичките си познания по френски, Попи реши, че е успяла да преведе думите на княгинята, и я погледна, силно изненадана. „Те са очарователни, беше казала тя, а контрастът е наистина великолепен. Русата е като роза, която цъфти по Коледа — бледа, рядка и екзотична. Мъжете ще пожелаят да я закрилят, те ще и се възхищават, за тях тя ще бъде истинско съкровище. А другата — огнената — тя е като узряла череша в лятна градина. Мъжете ще искат да я откраднат от дървото и да я погълнат. И дори да оближат сока, който е потекъл по пръстите им!“

— Какво казва тя? — попита ядосано леля Мелъди. — Попи, ти говориш френски, какво казва тя?

Попи сведе очи към пода и започна да изучава прашните си обувки. Изчерви се от неудобство.

— Аз... Не съм сигурна, леля Мелъди — прошепна тя.

Като се засмя още веднъж, хем весело, хем злобно, княгинята излезе величествено от салона, а след нея остана ароматът на момина сълза. Попи беше разбрала всички думи, излезли от устата на княгинята, но не беше сигурна дали е разбрала смисъла им. Усещаше обаче, че не бива да ги предава на леля Мелъди.

Продавачката ги въведе в по-малък салон, покрит с огледала, и гневно загледа как, без да каже нито дума, мосюто огледа първо Ейнджъл, а после — Попи. Плесна с ръце и при него дойдоха петима асистенти.

— За малката донесете синия шифон, плата с цвета на сапфира — извика той и посочи Ейнджъл. — А за другата... — В очите му блесна весела искрица, когато погледна Попи. — За черешката, постуден цвят, за да охлади цвета на косата ѝ. Може би сатена с цвят на мъх... Ах, не, тя е прекалено млада. Да, сетих се... гълъбовосиньото кадифе. *Oui, c'est parfait!*

Попи отново се изчерви от смущение, а леля Мелъди високо и недоволно каза:

— Какви ужасни маниери, а и нито един от тях не говори английски!

— Мадам — обърна се мосю Уърт към нея на перфектен английски, — баща ми беше англичанин.

— Ами тогава защо не го казахте по-рано — извика още по-раздразнено леля Мелъди. — Накарайте ни да чакаме прекалено дълго, затова е по-добре чакането да си струва, млади човече.

— Има хора — каза мосю Уърт, като започна да развива топа от син сатен, който сякаш нямаше край, — които с радост биха чакали с години, за да влязат в салона ми. Всички познават роклите, ушити в моето ателие. Моите дрехи придават характер и привлекателност дори на най-невзрачните млади дами.

Той сръчно обви плата около тялото на Ейнджъл, забиваше топлийките и наместваше плата, опитваше първо по един начин, после по друг, а накрая извика още един помощник, който да вземе мерките на Ейнджъл.

— Както отбеляза и княгинята — каза той на леля Мелъди, — и двете ви момичета са очарователни. Русото притежава студена красота, а червенокосото — огнен чар. Но в моите рокли ще изглеждат направо сензационно.

— Ммм — изсумтя тя, като не беше сигурна какво означават думите му. Виждаше, че казва самата истина поне що се отнася до Ейнджъл. Синьото правеше чудеса с млечнобялата ѝ кожа и розови страни; очите ѝ изглеждаха още по-дълбоки. Да, и Попи вече изглеждаше сензационно. Коприненото кадифе, толкова фино, че обвиваше тялото ѝ като водопад, прилепваше като гълъбови пера до високите ѝ гърди и тънката ѝ талия, а кожата ѝ с цвят на праскова изглеждаше като алабастър. — Е — изсумтя тя надменно, — поне си разбирате от занаята, мосю Уърт. А вие, момичета, ще бъдете моите украшения и ще ми правите чест с външния си вид.

ГЛАВА 21

Когато пристигна в Ню Йорк, Майк се обади веднага на Перлуджи Гали и му предложи да се срещнат. Беше прочел в „Дъ Уолстрийт Джърнъл“, че империята на Гали е нестабилна. Мълвата се беше разнесла и до „Таймс“ а и до другите по-големи вестници. Вече се говореше, че империята не само се клати, но и всеки момент ще се срути. Отначало секретарката, която очевидно имаше извънредно много работа, каза, че никой, колкото и важна клечка да е, не може да се срещне днес с Перлуджи Гали.

— Чуйте — каза Майк, — кажете му, че искам да говоря с него за наследството на Попи Малъри. Кажете му още, че адвокатът Либер от Женева ме е помолил да говоря с него. Утре трябва да бъда в Лондон, но мога да остана в Ню Йорк, докато ми уредите среща с него.

— Ще ви се обадя по-късно, мистър Престън — каза тя уморено.

Озадачен, Майк отиде в клуба си, преплува трийсет пъти басейна, направиха му масаж, взе студен душ и след като провери телефонния секретар и разбра, че няма получени съобщения, се разходи по Пето авеню и купи на Лорийн Хънтър голямо плюшено мече. Каза да опаковат подаръка и го пусна по пощата. На картичката написа: „Не знам коя от двете ви заслужава — и има нужда от това — повече от другата, но не се съмнявам, че Марая ще ти позволи да го разделиш с нея“. И също като нея се подписа: „С любов, Майк“.

В студения въздух се усещаше коледна възбуда. Той продължи да върви по Пето авеню. На площад „Рокфелер“ имаше огромно коледно дръвче, което беше главната атракция и привличаше много зрители. Втората атракция беше ледената пързалка, където зрителите бяха повече от пързаящите се. Няма град, който да прилича на Ню Йорк по Коледа, реши той и си купи пакетче топли печени кестени от продавачката на ъгъла на площада. Искрено се надяваше, че плюшеното мече ще донесе радост на Лорийн в нейната самотна Коледа.

Този път на секретаря беше оставено съобщение — да се обади на мистър Гали, когато се върне. Гласът на секретарката звучеше още по-уморено и по-раздразнено.

— Мистър Гали е много зает днес следобед и не може да ви приеме, а утре отлита за Париж — каза му тя. — Пита дали ще можете да дойдете тази вечер около седем и половина.

В офисите на Перлуджи цареше очакваният от Майк лукс — тъмна ламперия, килими в пастелни цветове, хубави картини. Не беше преиграл, нищо не беше преувеличено, но се усещаше докосването на безспорния успех. Видът на секретарката, на която се беше наложило да остане да работи до късно, беше по-уморен и от гласа ѝ.

— Ще му кажа, че сте тук, мистър Престън — каза тя едва-едва.

— Тези два дни сигурно са били много трудни за вас — каза ѝ Майк, изпълнен със съчувствие.

Тя кимна и се обади по вътрешния телефон.

— За него е по-лошо, отколкото за мен. Не знам как издържа... А и всички тези глупави репортажи във вестниците... О, мистър Гали, мистър Престън е тук. — Остави телефонната слушалка и каза на Майк: — Ще ви приеме веднага, сър.

Перлуджи стоеше до прозореца загледан в натовареното улично движение на Манхатън трийсет етажа по-долу. Беше облечен в безупречно ушит костюм с двуредно закопчаване. Вратовръзката му придаваше още по-строг вид. Лицето му беше безцветно като праха в някоя урна. Когато се обърна да го погледне, Майк реши, че и погледът му е така мъртвешки като лицето.

— Мистър Престън — каза той и му протегна ръката си, — с какво мога да ви помогна?

— Съжалявам, че ви отнемам от времето в толкова труден момент, сър — каза Майк, — но Йоханес Либер ме помоли да се срещна с вас.

— Седнете, моля. — Перлуджи зае мястото си зад малко старомодното бюро, което като че ли идваше от салона на стар италиански благородник. — Йоханес Либер. За него ли работите? Трябва ли да разбирам, че ще се срещна и с него в бъдеще?

— Трябва да призная, че има и такава възможност — съгласи се Майк. — Всичко зависи от това, как ще се развие историята.

— Разбирам. А как точно „се развива“ тя в момента?

— Също като Попи, и тя е истинска загадка. Научих всичко за родителите на Попи и ранното ѝ детство, но все още не съм научил нищо, с помощта на което да мога да стигна до задоволителни заключения.

— Като например кой е наследникът или наследницата...

— Точно така, сър. Либер ми каза защо вие смятате себе си — и сестра си — за облагодетелстваните. Бих искал да знам дали можете да добавите още нещо. — Перлуджи втренчи замислен поглед в бюрото си и Майк си помисли, че той прилича на човек, който се сдържа с цената на големи усилия. Стори му се, че той крие дълго таени чувства, че у него кипи насилие, което търси изход навън...

— Няма какво да добавя към историята, която ви е вече известна — каза най-после Перлуджи. — Вярвам, че онова, което казах на Либер, е истина. И сами можете да видите логиката в нещата. Попи Малъри е моя баба. — Той се изправи, за да му подсказе, че трябва да си върви. Дори да знаеше още нещо, Перлуджи нямаше да му каже.

Перлуджи не го изпрати до вратата. Когато се обърна, Майк видя, че той отново стои до прозореца и гледа към уличното движение. Имаше вид на човек, длъжен да остане на потъващия кораб.

Споменът за измъченото лице и отчаяния поглед на Перлуджи преследва Майк по време на филма, който той отиде да гледа с надеждата да се разсее. След филма отиде в един снекбар, където му се наложи да чуе как продавачката се кара по телефона с приятеля си, докато я чакаше да му върне рестото. Излезе навън и спря едно такси.

— Къде отивате — изръмжа недружелюбно шофьорът — млад испанец, порязал се сутринта, докато се бръсне.

— На ъгъла на Парк авеню и Шейсет и първа — каза Майк.

Шофьорът възкликна презрително, натисна здраво газта и влезе в надпревара с таксито от съседното платно.

Майк се облегна назад и се опита да се вгълби в себе си, за да не чува язвителните думи, които двамата шофьори си разменяха.

Майк въздъхна, а колата подскачаше неудържимо заради манхатънските дупки по пътя. Чувството, ободряващо и весело, което беше изпитал сутринта на Пето авеню, и предчувствието за Коледа се

топяха като току-що падащ сняг, който изчезва в мръсните вадички по тротоарите. Време беше да напусне града.

Когато се върна в хотела, първо прегледа списъка на Либер. Оставаха още трима души, с които трябваше да се срещне: Орландо Месинджър, Клаудия Гали и Ариа Ринарди. Обади се на „Бритиш Еървейс“, потвърди полета си до Лондон и едва тогава си легна.

Ариа разви картината, изпратена ѝ от Каралдо. Надяваше се, че не е онзи Мане, когото беше видяла. Майка ѝ стоеше зад нея и дишаше във врата ѝ, което не беше особено приятно.

— Какво е това, Ариа, позволи ми да видя. — Франческа я грабна от ръцете ѝ и я огледа критично. — Мисля, че такъв търговец на предмети на изкуството може да изпрати и нещо по-добро от това — каза тя презрително. — Тази картина няма стойност!

Ариа внимателно разгледа картината. Беше малък пейзаж на Портофино, рисуван с водни бои и моливи. Който и да беше художникът, той имаше лека четка и талант. Беше пресъздал точно горещината в малкото рибарско селце в Италия през лятото.

— На мен ми харесва, мамо — каза тя. — Има чар. Бих искала да я задържа.

Франческа се наведе към нея през масата за закуска, подпря брадичка на дланта си и вторачи поглед в дъщеря си.

— Понякога, Ариа — каза тя бавно, — мисля, че по рождение си тъпоумна. Отказваш да приемеш картина на Мане, отказваш и смарагда на индийския махараджа, който струва цяло състояние, а мислиш да задържиш тази картина без стойност, защото имала „чар“. Точно този евтин пейзаж, рисуван с водни бои, трябва да върнеш! Наистина, момиче, къде е здравият ти разум?

— Щом си толкова убедена, че аз съм наследницата на Попи Малъри, мамо, защо все още настояваш да се омъжа за Каралдо? — Ариа отметна косата си от очите и погледна майка си.

— Просто като предпазна мярка, мила — каза Франческа весело, безгрижно. — Ами ако онези адвокати решат, че не ти си наследницата? Не защото такава е истината, нали ги знаеш какви измамници са адвокатите. Не приемат думите ми, искат „доказателства“. А когато човек прави такива грешки, каквито е

правила Попи, едва ли оставя след себе си „доказателства“. Така и казах на Либер: „Какво очаквате да намерите? Актове за раждане? Жената имала незаконно дете, отгледано от семейство Ринарди, а Ариа е пряка наследница на това дете. Парите, очевидно, се полагат на нея“.

— На което той отговорил, че Ейнджъл Ринарди е отгледала три деца, две момичета и едно момче, и остава въпросът, кое дете е било на Попи — довърши, уморено, вместо нея историята Ариа. Беше я чувала поне десет пъти. — Да, момичетата са били близначки — каза сухо Франческа. — Всички знаем, че Елена не се е омъжвала, така че баба ти, Мария-Кристина, е единствената възможна наследница. Нали в съобщението се казваше, че търсят дъщерята на Попи. Значи твърдението, че Александър Ринарди е дете на Попи, е безпочвено. Не ми пука какво казват Перлуджи и Клаудия Гали.

— Ами ако Елена, дъщерята, която не се е омъжвала, е била детето на Попи. Кой ще получи парите тогава?

— Това са хипотетични глупости — скара ѝ се Франческа. — Освен това всички знаят, че Мария-Кристина е била по-дивата от двете. Била е точно като майка си, Попи.

— Откъде знаеш толкова много неща за Попи, мамо, след като изглежда, че никой друг нищо не знае — запита раздражено Ариа.

— Интуиция, милото ми момиче — отговори Франческа уверено и тръгна към вратата. — Аз разбирам жените.

Ариа се засмя подигравателно.

— Мисля, че е по-добре да започнеш да търсиш актовете за раждане, мамо! — извика тя след нея. — На мистър Либер няма да се хареса твоята „интуиция“.

— Върни на Каралдо тази евтина картина! — нареди Франческа и излезе, ядосана, от стаята.

Ариа отвори бележката, която придружаваше картината, като се питаше какво ли има да ѝ казва Каралдо този път. Той прие спокойно новото отлагане на годежа, много по-спокойно от майка ѝ, която беше полудяла от яд. Но спокойствието ѝ се струваше само привидно. Ариа предполагаше, че го е наранила, и това я тревожеше. Преди не мислеше, че Каралдо е човек, който може да бъде наранен по някакъв начин. Той ѝ се струваше прекалено властен, непобедим. Пък и когато човек е толкова богат, хората не очакват той да проявява уязвимост.

Когато намираше време, Каралдо долиташе във Венеция и двамата обядваха или вечеряха заедно. Ариа винаги настояваше да отидат в някой ресторант, така че никога да не остават насаме. Той ѝ разказваше какви картини е видял през седмицата, за нещата, които е купил или продал и за младите художници, които беше подпомогнал. Ариа усещаше, че тези неща са истинското удоволствие и нескритата гордост в неговия живот. Той рядко докосваше или вземаше ръката ѝ в своята. Тя беше благодарна на бога, че още не беше направил опит да я целуне.

„Мила моя Ариа, беше написал той със смелия си почерк, надявам се, че ще харесаш тази чаровна малка скица на Портофино. Забелязах я през прозореца на една лондонска галерия миналата седмица. И моята вила е нарисувана. Като знам какъв талант имаш за рисуване с водни бои, реших, че ще искаш да го имаш. Не съм забравил, че ти ми се оплака, че е трябвало да зарежеш уроците си в университета, и моето обещание, че ще ти намеря учител. Мисля, че тази млад художник показва способности. Помолих го да дойде във Венеция за няколко седмици и да ти дава уроци. Знам, че не искаш да приемат подаръци от мен, но това е само начин да помогна на художника да припечели малко пари, като в същото време запази самоуважението си. Казва се Орландо Месинджър и ще влезе в контакт с теб след ден или два. Моля те, кажи «да» този път.“

Беше се подписал просто Антъни.

Тя замислено сгъна бележката. Може би Каралдо не беше чак толкова лош, колкото го изкарваха хората. Спомни си, че татко ѝ го беше харесвал и му беше имал доверие, но клюките, все пак, съществуваха — всички говореха, че той е жесток, безсърдечен човек. Тя отново въздъхна. Не знаеше какво да мисли, но нямаше да откаже подаръка, защото щеше да лиши художника от възможността да изкара малко пари.

Орландо Месинджър ѝ се обади на следващия ден и си уредиха среща на чай при Флориан. Тя се изненада още при телефонното обаждане, че той говори италиански, макар и с очарователен английски акцент, но после той ѝ каза, че е учил две години в училището по изкуствата във Флоренция, което тя бе напуснала. „Виждате ли, беше казал със смях, вече имаме нещо общо.“

Тя бързаше към площад „Сан Марко“. Беше студен, мрачен, сив следобед. Когато влезе в заведението на Флориан, топлите пари я удариха в лицето. Заведението за чай на Флориан е съществувало и преди два века. Когато Венеция била окупирана от австрийците в началото на деветнайсети век, венецианците винаги пиели кафето си при Флориан, докато врагът посещавал кафенето на Куарди от другата страна на улицата. Байрон пиел при Флориан чая си, а Елизабет Браунинг любимия си горещ шоколад. Декорът си беше все същият. Стените бяха покрити с дамаска от червено кадифе и огледала, а плотовете на масите бяха мраморни.

Ариа огледа посетителите, като очакваше да види слаб, почти умиращ от глад, художник с брада. Изненада се, когато висок и красив млад мъж с гъста руса коса срещна погледа ѝ.

— Ариа? — попита той и се изправи.

— Вие сигурно сте Орландо — отговори тя. Сърцето ѝ заби лудо, когато той взе дланта ѝ в своята. — Не очаквах да изглеждате така!

Орландо се засмя и седна срещу нея.

— И аз не очаквах, че вие изглеждате така! — отговори той.

И това беше истина. Тя беше висока, млада и елегантна. И много красива, макар красотата ѝ да не беше стандартна. Костите на лицето ѝ бяха такива, че всеки художник би искал да я нарисува, а очите под тежките дълги мигли бяха изключителни. Сигурен беше, че това момиче не бива да се омъжва за Каралдо. С този външен вид би могла да се омъжи за когото и да било! После си спомни, че тя наистина няма нужда да се омъжва за Каралдо, че е предполагаемата наследница на Попи Мальри. И тя, като всички, които познаваше, щеше да бъде богата, щеше да получава всичко, щеше да прави каквото пожелае. Но и тя като него трябваше да докаже, че историята ѝ е вярна. Той въздъхна. Щеше да бъде жалко, ако толкова младост и невинност бъдат погубени заради парите.

— Гледате ме втрещено! — каза Ариа, почувствала се неудобно.

— Съжалявам. Просто си мислех за това, че много бих искал да ви нарисувам — каза той и, за първи път, го казваше искрено.

— Не знаех, че рисувате и портрети.

— Освен с водни бои, работя с маслени бои и гваш. Обикновено рисувам портретите с маслени бои, но вашият бих искал да скицирам с въглен, а после да запълня с водни бои. Но не за това съм тук, нали? Сеньор Каралдо ме помоли да ви помогна.

Дойде келнерът и тя си поръча чай с лимон.

— Донесох рисунките си, за да ви ги покажа — каза тя срамежливо.

Той взе скицника от нея и внимателно разгледа всяка рисунка. Пейзажите бяха меки и загадъчни, но във всеки един тя беше уловила точно същността. Притежаваше талант, в това нямаше никакво съмнение.

— Добри са — каза той. — Мисля обаче, че виждам къде имате нужда от помощ. Това е въпрос на изграждане, виждате ли — тук и тук. — Наклони се към нея и посочи местата, които имаше предвид. — Ако това е фокусът, всичко останало трябва да се излъчва от него. Нещата изглеждат по определен начин и се предават по определен начин, това е всичко.

— Разбира се! — извика тя — Сега разбирам. Изглежда ми съвсем очевидно. Не мога да повярвам, че съм била толкова глупава да не го видя по този начин.

— Няма проблеми. — Той сви рамене. — Ще започнем утре и скоро ще развиете поглед върху нещата. А после ще говорим за това, как да използвате моливи и цвят, за да постигнете характерност. Това обаче ще дойде по-късно.

— Наистина ли е трудно да бъдеш професионален художник — попита Ариа и прибра скицника от масата. — Винаги съм искала да бъда такава.

Орландо я погледна. Не беше срещал още момиче като нея, което да гледа право в очите, и то толкова доверчиво и сладко, че може да ти се разтопи сърцето. Почувства се като странник в непозната земя. Тя беше на светлинни години от онези светски жени, които живееха заради клюките, диетите и шампанското.

— Да, трудно е — призна той, — но аз вече започнах да се примирявам с това. Лесно е да печелиш пари, като рисуваш онова,

което хората търсят, за да закачат на стените и да оформят декора на стаите си. Никой не би могъл да забогатее от такъв занаят, но поне осигурява прехраната. Лесно се пада в този капан. И затова реших, че ако искам да рисувам така, както желая, трябва да започна веднага. Дори това да означава, че ще трябва да гладувам в някоя таванска стаичка! И ето, че се появи Каралдо. Предполагам, той ви е казал, че се срещнахме в галерия „Maiz“ в Лондон. Аз правех изложба там, а той купи пейзажа на Портофино. Говорихме и аз му разказах за своята амбиция. Той ми предложи тази работа като помощ. — Орландо се засмя. — Два месеца във Венеция да обучавам такова красиво момиче! Как бих могъл да откажа? О, съжالياвам — побърза да добави той, — не бива да говоря по този начин, защото знам, че сте сгодена за Каралдо.

— Не съм сгодена за Антъни Каралдо — каза Ариа тихо. — Но казах, че ще се омъжа за него. А ето, че сега не съм сигурна.

— Но защо? — попита той сериозно. — Защо обмисляте възможността да се омъжите за него? Очевидно, не сте влюбена, иначе нямаше да се замислите. Красиво момиче като вас би могло да се омъжи за когото пожелае...

— Майка ми не мисли така — каза тя и се изчерви. — Тя твърди, че никой не би искал да се ожени за бедно момиче, дори да носи името Ринарди. Виждате ли, нямаме пари. Имаме палацото и вилата, но всичко принадлежи на фамилията тръст. Майка ми... Е, тя е много особена личност. Каза, че е работила упорито, за да ме отгледа и да запази стандарта ни на живот. Тя... Е, предполагам, че тя ми е уредила този брак.

Орландо я гледаше, зашеметен от изненада.

— Не знаех, че такива неща още се случват. Но съм сигурен, че не е трябвало да се съгласявате.

— Майка ми е болна. Аз съм всичко, което тя има. Трябва да се грижа за нея. Каралдо беше най-добрият приятел на татко.

Орландо недоверчиво подсвирна с уста. Облегна се назад и каза:

— И така, Ариа, кога е големият ден?

— Не знам — каза тя, свела очи към димящата чаша чай. — Надявам се, че сега въобще няма да ми се наложи да се омъжвам за него.

— И защо?

Той се наведе напред, очарован от извивката на клепачите ѝ и сенките, които дългите ѝ мигли хвърляха по гладките ѝ бузи. Тъмната ѝ разбъркана коса светеше с кестеняви отблясъци на светлината на червените лампи, а сините ѝ очи светеха с нова надежда.

— Може би сте видели съобщението във вестника за издирването на наследницата на Попи Малъри — попита тя. Усмихна се, когато Орландо кимна. — Изглежда, всички са го чели. Е, мама мисли, че аз съм тази наследница. Ако наследя парите на Попи, ще ги дам на мама. И тогава ще бъда свободна.

— Свободна? Каралдо ли имате предвид? — попита Орландо, изпълнен с нежност.

Тя поклати глава.

— Не е любезно да се казват нещата по този начин. Понякога Каралдо е... О, не знам! Просто не го разбирам. Понякога той ме плаши.

Орландо се пресегна през масата и взе ръката ѝ.

— Не се тревожете — каза ѝ той с желание да я защити. — Няма от какво да се страхувате.

Тя му се усмихна с благодарност. Чувстваше се сигурна, когато ръката ѝ беше в неговата. С тази руса коса и с тези мускули, толкова красив, той беше като рицар в блестящи доспехи, дошъл да я спаси.

— Ще започнем ли уроците утре — попита я той и стисна леко ръката ѝ.

Ариа кимна и му се усмихна.

— Ще ги очаквам с нетърпение — каза тя простиичко.

ГЛАВА 22

Твърдението на Орландо беше интересно, помисли си Майк, докато вървеше по влажните и студени лондонски улици към галерия „Maiz“. Като Перлуджи и Клаудия, той твърдеше, че детето на Попи е било момче, а не момиче. Но историята с Александър Гали беше основана на здрава психология, докато тази на Орландо, поне според него — на чисти догадки.

Той разгледа картините, изложени на витрината, преди да влезе. Бяха хубави, декоративни и имаха чар, но не бяха велико изкуство. Галерията беше топла и ярко осветена и Майк с благодарност пристъпи вътре. Дребен пълен мъж го погледна въпросително. Опитваше се да прецени дали е потенциален купувач, или още един зяпач. Майк се усмихна.

— Добър ден — поздрави той. — Дали случайно мистър Мейз не е тук?

— Аз съм — каза мъжът и тръгна към него. — Питър Мейз. С какво мога да ви бъда полезен?

— Майк Престън — каза той и му протегна десница. — Търся Орландо Месинджър.

— В какво се е забъркал този път Орландо — попита Мейз, като че ли изпълнен с лоши предчувствия.

Майк се засмя.

— Трябва ли да се е забъркал в нещо?

— Човек никога не знае, когато става въпрос за Орландо. Има ужасна репутация с жените... Реших, че сте някой вбесен съпруг, който търси отмъщение. — Той се усмихна извинително. — Обаче Орландо е приятно момче и много добър художник.

— Добър художник, може би — съгласи се Майк, — но не велик.

— Вашата преценка се основава на онова, което видяхте тук. Но аз продължавам да твърдя, че Орландо може да бъде велик художник, ако, разбира се, сам си даде шанс. Ако успее, тези картини ще струват цяло състояние и ще бъдат известни като „ранния Орландо

Месинджър“. Трябва да купувате, докато цената е приемлива, мистър Престън, защото сега, когато Антъни Каралдо взе Орландо под крилото си, той може би ще нарисува майсторските си платна.

— Каралдо? Известният търговец на предмети на изкуството?

— Да, той самият беше тук преди две седмици, при откриването на изложбата. Купи една картина и предложи на Орландо работа във Венеция — да дава уроци на годеницата му. Може би това беше само извинение, за да избие от главата на Орландо онези грешни мисли, като в същото време му позволи да изкара малко пари. Орландо беше очарован, взе си пари в аванс и замина веднага. Надявам се, че когато се върне, ще видим огромна разлика в творбите му. — Той изгледа остро Майк. — Сега, след като ви разказах всичко това, може би ще е по-добре да ми кажете защо искате да го видите.

— О, просто минавах през Лондон, а един общ познат ми предложи да мина да го видя — каза бързо Майк. — Предполагам, че това ще стане някои друг път. Но какво имахте предвид с „онези грешни мисли“, мистър Мейз?

— О, онази история с Попи Малъри. Да, неговият проблем е в това, че обича хубавите неща в живота, а няма пари, за да си ги купи. — Той сви рамене и махна с ръце, за да опише графически нещата. — Орландо е млад, красив, жените го харесват... Можете да си представите останалото. Но преживява и много разочарования. Понякога му се налага да рисува, за да си плати вечерята, а, повярвайте ми, някои от тези важни дами са истински кучки. Знаят как да упражняват властта на парите върху човек като Орландо и се наслаждават на всеки подарък, който му дават, и на всяко унижение, което му причиняват. Цената, която художникът плаща, е висока, мистър Престън. Мисля, че на него вече му е дошло до гуша.

— Пари и власт — замисли се Майк. — Те винаги са управлявали света.

— Е, мисля, че Орландо е решил да промени нещата. Мога ли да ви предложа някоя от картините, мистър Престън?

— Иска ми се да можех да кажа „да“ — каза Майк, усмихнат, — но те просто не са моят стил. Но ви благодаря, че ми отделихте от времето си и поговорихте с мен.

— Беше удоволствие да се запозная с вас — каза Питър Мейз и затвори вратата след него.

Майк остана достатъчно дълго в Женева, за да се срещне с Йоханес Либер. Адвокатът беше нисък и пълен, но излъчваше достойнство. Беше около шейсетгодишен, лицето му беше набръчкано, а очите му гледаха преценяващо Майк. Беше свикнал да открива пороците и грешките в човешкия характер. Неприветливото му изражение се разтопи в усмивка и Майк му се усмихна в отговор. С облекчение.

— Свършихте добра работа — каза адвокатът на Майк. — Поне знаем коя е била Попи Малъри, макар да не знаем какво е направила, та е натрупала такова огромно състояние. — Той направи пауза. — Казвате, че ще пътувате за Венеция довечера?

Майк кимна.

— Мислех първо да отида в Париж, за да говоря с Клаудия Гали, но когато позвъних, телефонният секретар каза, че тя отсъства и ще се върне след седмица. И реших да отида направо във Венеция.

— Историята на близнаците Гали е интересна — каза замислено Либер. — Не мислите ли, че е странно, мистър Престън, да откриете такива интриги в едно семейство?

Майк сви рамене.

— С моя опит, това не ми се струва странно. Единственото нещо, което може да съперничи на семейството по двуличие и машинации, е голяма корпорация. Повярвайте ми, няма по-голямо зло от двете. И не забравяйте, че повечето от убийствата се извършват в семеен кръг.

Либер се засмя приглушено.

— Е, Попи поне не е убила баща си, макар той да си го е заслужавал.

— Предпочитам да мисля, че тя е хвърлила ножа само защото е изпаднала в паника — отговори сериозно Майк. — Доколкото мога да преценя, Попи не е била от жените, които лесно се превръщат в убийци.

— Да, но какъв тип жена е била тя тогава? — попита Либер. — Имате още загадки за разрешаване, мистър Престън.

На борда на самолета за Венеция Майк разбра, че адвокатът е прав. Той все още не познаваше истинската Попи Малъри. Попи — жената.

До Коледа оставаше само седмица и Майк реши, че ако трябва да прекара празничния период сам във Венеция, по-добре да отседне в уютния хотел „Киприани“. Хотелът беше луксозен, но луксът не биеше на очи. Докато вечеряше, Майк мислеше за Ариа Ринарди и Орландо Месинджър. Двама от претендентите за наследството, събрани от каприз на съдбата на име Антъни Каралдо — най-загадъчния мъж на века.

Единственото нещо, което свързваше всички претенденти, беше това, че те всички имаха нужда от парите. На Орландо му беше омръзнало да задоволява капризите на богатите си любовници, но пък не искаше да се лиши от лукса, с който беше свикнал. Не беше готов да страда и гладува заради изкуството. Макар че още не се беше срещнал с Ариа Ринарди, Майк усещаше, че и тя има нужда от парите, които ще ѝ дадат свободата да не се омъжва за Каралдо. Лорийн Хънтър имаше нужда от парите, за да осигури приличен живот на себе си и на сестричката си. И може би да отиде да учи в колежа „Станфорд“. Перлуджи Гали имаше нужда от парите, за да запази империята си. А, според Либер, Клаудия също имаше нужда от парите, но нейната „нужда“ беше специална — тя просто искаше да им се наслади, както се бе наслаждавала на всичко в живота.

Въпросът, който, изглежда, никой не си задаваше, беше как Попи е спечелила богатството. Ако е вярна историята, че е забременяла и семейството ѝ е сметнало това за позор, следва въпросът: какво е правила тя, сама, в Европа?

Като се върна в стаята си, той се обади на Франческа Ринарди.

— Моля — отговори му ясен, безличен глас.

— Баронеса Ринарди — попита той.

— Да. Кой е на телефона?

— Казвам се Майк Престън. Йоханес Либер ме помоли да се свържа с вас.

— Либер — попита тя и в гласа ѝ се усети остра нотка. — Какво искате, мистър Престън?

— Мистър Либер ме помоли да говоря с вас за наследството на Попи Малъри. Очевидно, още нищо не е решено. Проучваме внимателно всички истории.

— Елате днес следобед в пет — каза тя и неочаквано затвори.

Майк стигна до палацо Ринарди пеш, през Кампо Морозини, а не през Гранд Канал. Палацото му се стори красиво, въпреки лющещата се боя. Свирепа на вид стара жена, в черна рокля и колосана бяла престилка, му отвори вратата и му кимна.

— Отгук, господине. — И тя го поведе, като през цялото време мърмореше, че ръцете и краката я болят заради артритата. — Нагоре по стълбите — поясни в средата на коридора. — Големите двойни врати, които са точно срещу площадката. Баронесата ви чака. Ще ми спестите болката, ако се качите сам.

— Няма нужда да идваш чак дотук, Фиамета! — извика Франческа със сребристия си глас отгоре. Усмихна се ослепително на Майк. — Моля ви, елате, мистър Престън. Фиамета ще ни донесе чай, нали, Фиамета?

Старицата кимна и се отдалечи, като продължаваше да си мърмори под носа. Майк тръгна нагоре по красивото мраморно стълбище към Франческа, която театрално въздъхна. Беше облечена в зелена вълнена рокля, а на раменете си, уж небрежно, беше наметнала кашмирен шал. Студеното ѝ, абсолютно симетрично и много красиво лице беше умело гримирано — не прекалено много грим, който да е очебиен, но достатъчен, за да подчертае красивите ѝ зелени очи и тънките устни. Майк си помисли, че външността ѝ е като на жена, която харчи много пари за себе си.

— Бедната Фиамета — каза тя. — Страхувам се, че вече е много стара и не може да се справя с работата. Но, виждате ли, тя е със семейството ни повече от половин век, а когато един човек ви е служил толкова дълго, не можете просто да го уволните. Тя няма друг живот, освен този на семейство Ринарди. — Протегна му ръка. — Аз съм Франческа Ринарди. Страхувам се, че не знам за какво точно сте дошли, мистър Престън, но ви приветствам с добре дошъл в палацо Ринарди.

— Домът ви е много красив, баронесо — каза Майк, като се огледа в занемарената стая. Забеляза всеки недостатък, но знаеше, че с пари всичко може да се оправи.

— Наследство като това може да се окаже истинско бреме — въздъхна тя. — Както можете и сам да видите, палацото има нужда от истинско състояние, за да бъде възстановена първоначалната му красота. А семейство Ринарди вече няма пари. Така че, виждате... — Тя му се усмихна обезоръжаващо. — Богатството на Попи ще отиде за благородна кауза.

Майк се настани на тапицирания с жълт брокат диван срещу нея.

— Предполагам, че ако парите се падат на Ариа, тя ще реши какво да прави с тях.

— Ариа е още дете! — възрази остро Франческа. Усмивката ѝ изчезна. — Аз съм нейният законен наследник. Но, естествено, тя също би искала да реставрира палацото, което е дом на нейния род толкова отдавна.

— Но ако не желае? — настоя той.

Тя раздражено сви рамене.

— Накрая Ариа винаги постъпва така, както според мен е най-добре.

На прага се появи Фиамета с табла с прибори за чай. Майк скочи да ѝ помогне.

— Благодаря ви, господине — каза тя и го погледна с тъмните си очи.

— Нямаше нужда да ѝ помагате — каза студено Франческа. — Фиамета все още може да носи таблата с чая. Разбира се, когато получим парите на Попи, и нейният живот ще стане по-лесен. Ще можем отново да си позволим по-голям брой слуги. Фиамета е била гувернантка на съпруга ми. Познавала е майката на Паоло — Мария-Кристина. Разбира се, спомените ѝ сега са мъгляви, тъй като възрастта ѝ е много напреднала, но може би ще пожелаете да говорите и с нея по-късно.

— Да, това ще помогне — каза той. — Кажете, баронесо, имате ли някакви други доказателства в подкрепа на историята си? Всичко, с което разполагаме, е вашето твърдение, че Мария-Кристина е била дъщеря на Попи. Не казвате обаче защо мислите така. Като изключим факта, че другата дъщеря, Елена, не се е омъжвала.

— Като момиче Мария-Кристина е била доста дива — каза тя и наля чая. — Като майка си, Попи. Винаги правела онова, което не трябва. Омъжила се за неподходящ човек, вземала все погрешни

решения. Не ми се иска да говоря така за бабата на моето собствено дете, но наистина е било така. А Елена никъде не ходела. Ейнджъл, майка ѝ, не се отделяла от нея. Нямало никакво съмнение, че Елена била любимката на всички в семейството. И само можете да се досетите за причината. Защото Мария-Кристина не е била дъщеря на Ейнджъл. Тя просто се опитала да помогне на старата си приятелка Попи Малъри. А що се отнася до твърденията на потомците на Александър, това са глупости. Попи не е оставила пари на „сипа си“ в своето завещание просто защото е нямала такъв.

— Но нямате писмени доказателства — настоя Майк. — Никакви документи.

Франческа отново въздъхна.

— Мистър Престън — каза тя, — всичко, което имаме, е папагалът! Елате с мен и аз ще ви го покажа.

Той я последва в една просторна стая на следващия етаж. До прозореца бяха подпрени два триножника, а на една голяма маса бяха разпръснати принадлежности, необходими на всеки художник. А в огромната златна клетка до прозореца, на златната си пръчка, беше кацнал зелен папагал.

— Това е Лучо — каза му Франческа. — Бил е на Попи Малъри. Очевидно, когато е починала, някакъв адвокат го е донесъл тук и го е дал на Елена и Мария-Кристина. После го взе съпругът ми Паоло, а сега той принадлежи на Ариа.

— Господи, и клетката, и пръчката са истинско творение на изкуството!

— Чисто злато, мистър Престън. Камъните също са истински. Гривните на краката му са украсени със смарагди и диаманти. А топките в двата края на пръчката са обсипани със сапфири, рубини, смарагди и тюркоази. Попи сигурно е обожавала птицата. И най-смешното е, че нищо от това не може да бъде продадено дори сега, тъй като Попи изрично е забранила в завещанието си. А камъните са толкова известни, че не можем да пробваме да ги разрежем и да ги продадем на части.

Майк смръщи замислено вежди и се наведе, за да разгледа птицата по-отблизо.

— Лучо! — извика Франческа. — Кажете „Попи“, Лучо. — Но птицата подскочи в далечния край на пръчката и обърна главата си. —

Папагалът е вече много стар. Но понякога все още произнася името ѝ.

— Благодаря ви, че разговаряхте с мен, баронесо — каза Майк. — Мисля, че сега разбирам по-добре положението. Винаги е по-лесно, когато се срещнеш лично с хората и разговаряш с тях.

— Вие на работа при мистър Либер ли сте? — попита тя. — Той спомена, че може би ще ангажира частен детектив, който да разследва случая.

— Всъщност, не. Аз съм писател. Мистър Либер и аз може би ще успеем да си помогнем един на друг.

Тя го погледна остро, но се усмихна топло.

— Майк Престън! Е, простете, че бях толкова делова. Не бях разбрала, че вие сте известният на всички писател. Трябва да дойдете на вечеря и да се срещнете с дъщеря ми, Ариа. Къде сте отседнали, мистър Престън... Или, не е ли по-добре да ви наричам Майк сега, когато се опознахме по-добре?

— Отседнал съм в „Киприани“, баронесо.

— Никакви формалности вече, моля ви, наричайте ме Франческа. Какво ще кажете за утре вечер в девет. Удобно ли ще ви бъде?

— Да, много е удобно, благодаря — отговори той. — Само още нещо. Споменахте, че ще мога да разговарям и с Фиамета, преди да си тръгна.

— Разбира се! — извика тя. — По-добре да слезем в кухнята, ще спестим време.

Фиамета изненадано вдигна поглед. Франческа рядко слизаше в кухнята. Огледа се и сбърчи нос при миризмата на магданоза, който Фиамета режеше на дребно.

— Мистър Престън би искал да размени няколко думи с теб по повод на Попи Малъри — извика високо Франческа, макар Майк да не беше забелязал старицата да е глуха. — Мистър Престън идва по поръчка на мистър Либер, адвоката от Женева — добави тя, като натъртваше всяка дума. — Казах му, че си познавала Мария-Кристина.

Фиамета кимна.

— Добре — каза тя и изтри ръце в престилката.

— Фиамета ще ви изпрати до вратата, когато приключите с разговора, Майк — каза му Франческа. — Страхувам се, че трябва да тръгвам. Имам среща. До утре.

— До утре — съгласи се той и разтърси меката ѝ нежна длан.

— Какво искате да знаете — попита старицата и го погледна. —
Защо тези адвокати не могат просто да повярват на думите ѝ? Мария-Кристина беше дъщеря на Попи, беше майка на Паоло и баба на Ариа. Това е всичко.

— Бих искал нещата да са толкова прости, Фиамета — каза Майк и седна на стола от другата страна на кухненската маса. До магданоза имаше купчинки нарязани зеленчуци и подправки. Миризмата им беше приятна. — Мирише вкусно! — одобри той.

— Аз съм добра готвачка — каза тя. — Научих се още като младо момиче. Кухнята на Венеция е различна от тази на останала Италия. По-добра е! Тук използват много ориз, но все първокачествен. Трябва да опитате моето ризото, господине, то е най-доброто във Венеция.

— Може би ще го опитам — каза той. — Баронесата ме покани на вечеря утре.

— Е, но тогава няма да ядете ризото, защото баронесата ще иска да блесне с някое по-изискано блюдо.

Майк кимна. Беше ясно, че старицата и госпожата не се обичат.

— Разкажете ми за Мария-Кристина — предложи той. — На каква възраст беше тя, когато вие я познавахте?

— Беше вече възрастна и при това голяма егоистка. Беше прекалено заета със своята собствена важност и със своите дела и никак не се грижеше за бедния Паоло. Мария-Кристина беше лекомислена. Непрекъснато бягаше с някой мъж. Беше се омъжвала веднъж, може би знаете, за един американец — Бил Астън. Пол беше негов син. Но тя се разведе и го взе тук със себе си. И оттогава започна да го нарича Паоло. Бил Астън беше богат, но ги отряза, остави ги без цент издръжка. Но на нея не ѝ пукаше. Нейното семейство беше богато колкото неговото. Та, както виждате, Паоло дори не носеше името Ринарди, докато братовчед му Александър не се отказа и от името, и от титлата. Паоло беше техният естествен приемник — най-близкият роднина от мъжки пол. Това се случи, естествено, преди Александър да се ожени и Перлуджи да се роди. Обзалагам се, че тя не ви е разказала всичко това, нали — каза тя и изви глава към вратата. — Не, разбира се. По-удобно е да твърди, че името на Паоло е древно поне колкото палацото и двете са свързани. А бедната Елена, сестрата на

Мария-Кристина! Тя беше странна, беше под чехъла на майка си. Не говореше много, а накрая казаха, че съвсем е полудяла.

— Споменаваха ли името на Попи понякога — попита той.

Фиамета поклати глава.

— Не си спомням. Но всички говореха, че едно от децата на Ейнджъл и Фелипе Ринарди не е тяхно.

— Бяхте ли тук, когато адвокатът е донесъл папагала на Попи?

— О, да — възкликна възбудено тя. — Бях тук. Беше дребен провинциалист в черен костюм. Денят беше горещ и той се потеше като прасе. И сега го виждам — потта се стичаше по лицето му, а той стискаше в ръка клетката с папагала. — Тя се засмя. — Ах, каква гледка представляваше той, спрял се там, на прага! Както и да е, каза, че Попи е умряла и е заръчала да занесат папагала на семейство Ринарди. „Но за какво ни е тази птица?“, извика Мария-Кристина. А после видя клетката. Завъртя се около нея, огледа я алчно от всички страни. Тя много обичаше бижутата. А папагалът започна да крещи. Вдигаше ужасен шум. Точно тогава Елена се появи от градината. „Какво има?“ — попита тя. — „Каква е тази птица, която пее така красиво?“ „Какво искаш да кажеш с думата «пее»?“ — попита я презрително Мария-Кристина. — „Този проклет папагал вдига адски шум!“ Елена погледна уплашената птица, а сините ѝ очи бяха пълни с нежност. Тя беше хубаво момиче, с добро сърце, макар да беше разглежена от майка си. Никога няма да забравя какво каза тогава. „Не, Мария-Кристина, грешиш, той пее. Пее специално за мен.“ Сестра ѝ я погледна. Мога да се обзаложа, че в този момент тя реши, че Елена е напълно луда. Но винаги беше много нежна с нея „Тогава го вземи ти, Елена. Папагалът е твой — каза тя. — Подарък от Попи Малъри.“ Тогава за първи и единствен път чух името на Попи Малъри да се споменава в това домакинство.

— Благодаря ви, Фиамета — каза Майк и се изправи. — Вашите спомени много ми помогнаха.

Тя го гледа замислено известно време и каза:

— Не сте ли се срещнали с Ариа все още? — Той поклати глава. — Тя струва колкото всичките Ринарди заедно. Отгледала съм я и знам. Тя има добро сърце, мистър Престън, и не е честно, че я принуждават да се омъжи за Каралдо. — Лицето ѝ беше тъжно, когато

добави: — Затова се нуждае отчаяно от парите на Попи Малъри, за да не се омъжва за този човек. Никога!

ГЛАВА 23

Вила Велата беше разположена дълбоко в подножието на Долomitите. Ранният декемврийски сняг вече беше покрил храстите и ливадите, а чакълена аля, за която никой не се беше погрижил, беше покрита с лед. Перлуджи знаеше, че той няма да се разтопи до края на зимата, защото вилата беше построена в сянката на планината, а в това годишно време слънцето въобще не се показваше над билото ѝ. Студът ставаше все по-силен, а ледът — все по-дебел, а после обилните снеговалежи щяха да покрият местността. И вилата щеше да се превърне в истински затвор за цели четири месеца. Както беше и в детството му.

Шофьорът внимателно преведе взетия под наем фиат по ледената аля. Гумите не се задържаха на повърхността и на шофьора много му се искаше да каже някоя сочна ругатня, но се страхуваше от мълчаливия клиент. Той не беше промълвил нито дума по време на цялото пътуване от летището „Грешно“ до тук. Гледаше през прозорчето на колата и приличаше на човек, който отива на погребение.

Шофьорът, с облекчение, спря колата пред вилата, закрыта от овошките, и побърза да отвори вратата на пътника. Обаче не успя — Перлуджи вече беше излязъл. Шофьорът взе багажа му и започна да се изкачва по стъпалата към входната врата.

— Да натисна ли звънеца, синьоре — попита той Перлуджи, който продължаваше да стои на алеята и да гледа втренчено къщата.

— Благодаря, не. По-добре се връщайте бързо, защото май ще завали сняг — каза той и му даде бакшиш.

— Много благодаря, синьоре.

Шофьорът бързо преброи парите. Бакшишът не беше кой знае колко щедър, но не беше и малък. Шофьорът въздъхна. Очакваше повече от този очевидно богат мъж. Като потегляше, забеляза, че Перлуджи продължава да се вира в къщата. Като че ли се страхуваше да влезе.

Перлуджи знаеше, че никога няма да забрави дома на своето детство — несиметричната фасада, люещите се стени, цвета на овошките, който влагата превръщаше в неприятно кафяво, рамките на прозорците, разкривени от времето. Изглеждаха така, като че ли пропускаха всеки порив на студения вятър. И празните, мълчаливи градини. Изглежда, баща му беше избрал да живее в тази мрачна къща, защото тя отговаряше на мрачната му душа.

Вила Велата се оживяваше само за няколко кратки седмици през лятото. Тогава във въздуха се носеше мирисът на току-що окосено сено, ароматът на цъфналите храсти, които баща му беше засадил заради някакъв експеримент. Бяха останали само онези, които успяха да преживеят първата жестока зима, и те цъфтяха само няколко кратки часа. Конете галопираха в полето, вдигаха задните си крака и риташа, хапеха се игриво и се радваха на слънчевата светлина, която заливаше гърбовете им. И младата Клаудия тичаше, дива като тях, пицеше и риташе също като конете, събличаше дрехите си и се търкаляше в тревата, обсипана с маргаритки като горска фея.

Той отвори тежката входна врата и най-после влезе. Голямото преддверие беше тъмно, но той го познаваше толкова добре, че можеше да го премине и със завързани очи. Остави чантата си на пода и отиде в кухнята, която се намираще в задната част на къщата. Жената, която беше наведена над голямата тенджерата в огнището, подскочи, когато го видя.

— Синьор Перлуджи! — възкликна тя. — Не ви очаквахме!

— Как си, Гуплета? — попита я той с усмивка. — Съжалявам, че те изненадах така.

— Всичко е наред, синьоре. Сигурно сте дошли да се видите със синьора Клаудия. Тя също, без съмнение, ще бъде изненадана.

— Без съмнение — отговори той саркастично. — Знаеш ли къде е тя?

— В кабинета на баща ви, синьоре. Заета е там вече два дни. Мисля, че търси нещо.

— Да — каза той. — Така е.

Премина през залата, библиотеката и влезе в кабинета на баща си. Клаудия седеше върху бюрото. Погледна го изненадано. Лека усмивка повдигна крайчеца на устните ѝ.

— Е, е, блудният син се завръща у дома! — каза тя подигравателно. — И какво правиш тук, Перлуджи? Мисля, че чух думите ти, когато каза, че никога вече няма да се върнеш във вила Велата.

— Нима ти не каза същото?

Тя поклати глава.

— Очевидно, моите спомени са по-малко болезнени. Или пък по-привлекателни от твоите, братко.

— Мога да се досетя защо си тук — каза той студено. — Мислех, че може и да ми се обадиш, след като видиш съобщението. Телефонирах ти в Париж, преди да тръгна, но никой не ми отговори. Първо отидох там, като си мислех, че може да те намеря. И, разбира се, когато не те открих, се досетих къде си.

— Нима парите на Попи Малъри значат толкова много за теб? — попита го тя презрително. — За Перлуджи Гали, милионера, гения от Уол стрийт? Защо не оставиш всичко на мен, Перлуджи? Какво значение може да има за теб някой и друг милион? След като знаеш, че за мен той би бил всичко.

Перлуджи съблече сакото си и внимателно го сгъна. Постави го на облегалката на един стол и седна срещу нея.

— Очевидно си зле осведомена — каза той спокойно. — Парите на Попи не са просто милион-два. Става въпрос за стотици хиляди милиони. Ще има достатъчно дори за теб, Клаудия, макар, господ ми е свидетел, че парите минават през пръстите ти по-бързо от горещ нож през бучка масло. И въобще не се вразумяваш с възрастта.

— Ние сме на една и съща възраст! — извика тя, засегната. — Аз съм толкова стара, колкото и ти!

— За мъжете е различно, нали? Сигурен съм, че и ти много добре го знаеш, Клаудия.

— Е, сега вече знаеш защо имам нужда от парите. — Тя сви рамене. — Заради напредналата си възраст. Не просто защото съм алчна, като теб.

— Виж, Клаудия — каза той с въздишка, — да престанем с тези глупави заяждания. Винаги са ни карали да вярваме, че нашият баща е син на Попи Малъри и че ние сме нейни внуци. И двамата сме тук сега по една и съща причина — да намерим доказателства. Либер ми показва ксерокопие на така нареченото завещание. Там много ясно е написано,

че тя оставя парите на дъщеря си. Обясних, че всъщност Попи дори не е видяла бебето си, че Ейнджъл го е взела още преди майка му да го е подържала в ръце. Ейнджъл искала тя да вярва, че детето е момиче, защото се страхувала, че някой ден ще дойде да си го поиска. Обясних също, че Фелипе Ринарди много мразел момчето, което не било негов син. Казах, че е направил живота му нещастен, и затова, когато Фелипе умрял, Александър напуснал дома им и отказал да приеме титлата. Не искал нищо, което принадлежи на Ринарди. Казах, че дошъл тук, купил вилата и по-късно се оженил за Лучия Гали, чието име приел. Либер призна, че историята звучи достоверно, но каза, че трябва да я подкрепим с документи. И затова съм тук.

— О? Помислих си, че може би си дошъл да навестиш любимата си сестра! — Клаудия се облегна назад и се протегна. — Не ти ли липсвах, Перлуджи? Не се ли чувстваш самотен в своята кула от слонова кост на Уол стрийт? Или пък в онзи музей на Парк авеню, който наричаш свой дом?

— Ти никога не ми липсваш, Клаудия — каза той с леденостуден глас.

Тя се усмихна. Познаваше го добре.

— Какъв е сексуалният ти живот тези дни — присмя му се тя. — Или вече не си подвластен на такива животински инстинкти?

— Ти си направо смешна — каза той студено и отвори вратата. — Ще се видим на вечеря.

— Нямам търпение! — извика тя присмехулно след него.

В просторната неотоплена трапезария беше много студено. Вечеряха на малката кръгла маса, пред огнището в малката трапезария. Гуплета, която живееше в къщичката в края на алеята, им сервира гъста супа от зеленчуци и фиде. Клаудия бърбеше непрекъснато, оплака му се, че са анулирали картата ѝ за въздушните линии, и каза, че той въобще не се грижи за нея.

— Имаш толкова много пари, а никога не ми даваш дори цент! — извика тя ядосано. — Аз буквално гладувам в Париж, докато ти си живееш в лукс!

Гуплета предложи на Перлуджи овнешко, но той отказа.

— Грещиш, Клаудия — каза спокойно. — Първо, спасих те да не се забъркаш във финансови операции, както винаги правиш. И, второ,

така си принудена да се грижиш сама за себе си. И ще се научиш да цениш парите.

— Да ценя парите! — Тя си напълни още една чаша вино, като разля малко на бялата покривка. — А колко ценни са за теб парите, братко? Ти просто ги прехвърляш от една банка в друга, играеш си с тях, купуваш това, продаваш онова. Никога не правиш нищо съществено с тях. Те не ти дават нито удоволствие, нито удобство, нито пък някакво физическо разтоварване. За теб парите са крайният резултат, а за мен е важно това, което мога да купя с тях.

Гуплета отнесе празните чинии и внесе шоколадовия мус, който беше приготвила същия следобед. Клаудия се нахвърли лакомо на сладкиша и си наля още вино.

— Ти никога не мислиш за последиците, нали — каза той, изпълнен с презрение. — Дори не се замисляш какво могат да направят две порции шоколадов мус с бедрата ти.

— Дяволите да те вземат! — извика тя и хвърли чинията си към него. — Ти си копеле, Перлуджи! Мразя те!

Гуплета събра парчетата от чинията и мълчаливо се прибра в кухнята. Двамата никога не се бяха обичали. И ето, че отново се караха, както винаги. Тя внесе кафето, остави го на масата и ги погледна разтревожено.

— Ще си лягам вече, синьор, синьора — каза тихо.

— Лека нощ, Гуплета. Благодаря ти — каза той.

Клаудия се беше свила, кисела и мълчалива, на стола си и беше скрила лицето си в дланите. Гуплета въздъхна. Радваше се, че ще се прибере у дома при съпруга си, на спокойствие, където ще може да си почине.

— Ти просто завиждаш, това е всичко. — Клаудия май беше уверена в думите си.

Перлуджи си наля чаша кафе и го отнесе до вратата.

— Връщам се в кабинета на татко, за да видя какво ще мога да открия — каза той, като не обърна никакво внимание на забележката ѝ.

Беше останал там повече от час, когато чу стъпките ѝ по коридора. Вратата се отвори и Клаудия се подпря несигурно на рамката ѝ. Косата падаше разбъркана по лицето ѝ, а по бялата ѝ блуза имаше петна от вино.

— Искам да говоря с теб, братко! — изръмжа тя.

Той я изгледа студено.

— Ти си пияна, Клаудия — каза. — Защо не си легнеш и не спиш, докато изтрезнееш? Можем да поговорим и утре сутринта.

— Можем да говорим и утре сутринта... — каза тя, подражавайки безупречния му говор. — И за какво ще си говорим утре сутринта, Перлуджи? Ще говорим за теб и за мен ли? — Лека усмивка раздвижи пълните ѝ устни. Тя ги облиза съблазнително. — За „старите времена“ ли, братко?

Перлуджи стисна по-здраво листовете хартия, които държеше.

— Хайде, върви си, Клаудия, моля те — каза той и се обърна към бюрото.

Тя се за клатушка към него.

— Нима не искаш да си спомняш за това, братко? Не ми казвай, че не мечтаеш за това, съвсем сам в тясното си ергенско легло, високо в Манхатън. Хайде, Перлуджи, и двамата знаем, че е така. — Тя застана зад него, обгърна врата му с ръце и го целуна по върха на главата. — Ти все пак обичаш сестра си, нали, Перлуджи? И аз не знаех колко точно ме обичаш до онзи ден в конюшните. Ти никога не ми каза колко време си ни наблюдавал, братко. Два, три пъти... или може би десет пъти. — Тя се засмя, когато той раздели ръцете ѝ и я отблъсна.

— Престани, Клаудия! — извика. — Веднага!

— Не това каза тогава — присмя му се тя. — Ти искаше това да продължава... Спомняш ли си онзи следобед, Перлуджи? Той току-що ме беше оставил, лежах в сламата. Знаех, че си там горе, в плевника, и гледаш... Извиках те. Ти слезе бавно по стълбата, не можеше да откъснеш очите си от мен, нали? Лежах полугола, полите бяха запретнати над кръста ми...

— Клаудия, за бога! — извика той, бутна стола си назад и се изправи с лице към нея.

— Беше твоят ред, нали, Перлуджи? Твоят ред да докоснеш малките гърди на сестра си, твой ред да се плъзнеш между бедрата ѝ, твой ред да...

Перлуджи я удари силно през лицето, главата ѝ отхвъркна назад.

— Ти, евтина курво! — изрева той. — Онова, което винаги си правила, е да продаваш тялото си!

— Но ти никога не си плащал за него! — каза тя горчиво с ръка, притисната до червенината на бузата си. — Ти го ползваше свободно, безплатно, братко!

— Оставям те — каза той и тръгна да излиза от стаята. — Отказвам да остана тук с теб.

— Страхуваш се, че ще те съблазня — подигра му се тя. — Така ли?

Перлуджи не ѝ обърна никакво внимание, а продължи да върви към стаята си. Багажът му беше все още в чантата. Той облече сакото си, взе чантата и заслиза по стълбите. Клаудия го чакаше, застанала до телефона в преддверието.

— И как мислиш да си тръгнеш — попита го тя. — Нима забрави, Перлуджи? Ти не шофираш.

— Ще се обадя в селото за такси — каза той и протегна ръка към телефона.

Тя първа грабна слушалката и се засмя радостно.

— О, не, няма — каза тя. — Отрязаха жиците.

Той с изненада погледна ножиците в ръката ѝ, а после прерязаните телефонни кабели. Взе отново чантата, която беше пуснал на земята, и мина покрай нея.

— Ще вървя до селото — каза с леден глас.

— Ще вървиш — извика тя и изтича след него. — До там са пет километра, навън вали сняг и...

— Махни се, Клаудия — каза ѝ той, разярен. — Не искам вече да имам нищо общо с теб. Не искам никога вече да те видя.

— Дяволите да те вземат, копеле! — извика тя и се засмя с пиянски смях, а после замахна с ножиците към него. — Ще те убия!

Тя се спря, ужасена от кръвта по ръката му, която той беше протегнал, за да се защити. Очите им се срещнаха. Без да каже дума, той тръшна вратата след себе си.

Клаудия се огледа, изпаднала в паника. Какво беше направила, о, господи, какво беше направила? Не искаше да го наранява, просто искаше да го извади от студеното му самодоволство, да го накара да бъде мил с нея... той ѝ го дължеше, по дяволите! Закрачи гневно из студеното преддверие, плачеше и бършеше сълзите си с длани, размазваше туша под очите си и по бузите си. Никога досега не беше отивала толкова далеч, макар те непрекъснато да се караха. Двамата

никога не говореха за онова време, прекарано в конюшната. Дори веднага след случилото се запазиха мълчание. Но тя винаги си беше мислила, че Перлуджи я обича, че истински я обича, че е като строг родител, който държи здраво юздите, защото знае, че тя е непредсказуема и своенравна.

Като продължаваше да мисли за Перлуджи, Клаудия не забелязваше, че времето тече, и подскочи стреснато, когато часовникът отмери часа. Беше десет часът. Той беше тръгнал преди повече от половин час. Пътят до селото беше дълъг, на места опасно заледен. Можеше да падне и да си счупи крак. Тогава щеше да лежи там и никой нямаше да го открие до следващия ден. Щеше да замръзне, да умре... Не би могла да понесе това, тя обичаше Перлуджи. И знаеше, че и той я обича...

Ужасена, облече палтото си и излезе навън. Беше хлъзгаво. Снегът полепна по високите й токчета, но тя вървеше бързо към гаража. Вратите бяха отворени и тя втренчи в тях недоумяващ поглед. Перлуджи сигурно се е опитал да запали колата, но... нали той не шофираше, имаше фобия...

Включи фаровете, изкара колата от гаража и се затресе по снежните бразди, докато не излезе на по-равния път за селото. Пътят слизаше надолу по хълма, от двете му страни растяха високи дървета и го предпазваха донякъде от снега. Чистачките работеха бясно, а тя се взираше отчаяно в мрака и го търсеше с поглед, страхуваше се, че може и да не го види. Отново избърса с длан сълзите си и прошепна името му.

— Перлуджи, не исках да стане така — шепнеше тя. — Обичам те, истински те обичам. Не знам какво ме накара да ти наговоря всичките тези неща.

Но от него все още нямаше и следа. Тя зарови из чантичката си, която беше хвърлена на съседната седалка, и отчаяно затърси книжна носна кърпичка, с която да избърше сълзите си.

Ето там! Какво беше това? Да, сигурно е той... Спря и се загледа във фаровете.

— Перлуджи! — извика тя.

И тогава, неочаквано, задните колела се плъзнаха, тя вече не можеше да контролира движението на колата, стискаше отчаяно кормилото, което не й се подчиняваше... Клаудия натисна

инстинктивно спирачките, но полза нямаше. Колата вървеше все така бързо, дори по-бързо. Плъзна се извън пътя, мина през канавката и се преобърна сред дърветата. Чу се звънът на счупено стъкло. А после — дълбока, неземна тишина.

ГЛАВА 24

Ариа стоеше пред портрета на джентълмен, облечен в черно, рисуван през седемнайсети век от Ван Дайк. Джентълменът беше в бричове и обувки с катарамии, а от кадифения му жакет се подаваше бяла дантелена яка. Беше се подпрял арогантно на бяла мраморна колона. Изражението на лицето му беше такова, все едно притежаваше целия свят и никой не би могъл да му го отнеме.

— Страшен е — прошепна тя на Орландо.

— Зловещ, искаш да кажеш — поправи я замислено Орландо.

Тя кимна.

— Като Каралдо, властен и плашещ.

— Хайде да не говорим за Каралдо — настоя той. — Опитай се да го забравиш поне за малко.

Те се разхождаха из елегантните изложбени зали на Каза Д'Оро. Ариа сочеше с пръст платната, които ѝ харесваха, наслаждаваше се на сериозното му красиво лице, на изражението, с което разглеждаше картините. Той се отдръпваше леко назад, опитваше се да ги погледне от различни ъгли. Да бъде с Орландо беше по-различно, отколкото да бъде с приятелите си състуденти. Той беше толкова интересен и чувствителен, различен от всичките ѝ познати.

Струваше ѝ се, че Орландо се е появил в живота ѝ като по чудо — в момент, в който духът ѝ беше паднал толкова ниско. На него не се налагаше да обяснява какво чувства по отношение на майка си или пък на Каралдо, нито по отношение парите на Попи Малъри — той разбираше всичко без думи.

Както и сега, душите им бяха настроени на една вълна. Тя ценеше неговото мнение, а той търсеше нейното, вслушваше се внимателно в думите и обясненията ѝ, а после и посочваше онова, което беше пропуснала. Никога обаче не ѝ налагаше своята преценка.

— Всяка картина представлява онова, което зрителят вижда в нея — казваше той. — Ако тя не означава нищо за теб, значи няма

стойност за теб. Ирисите на Ван Гог струват милиони според някои, а други не биха искали да ги закачат на стените си за нищо на света.

Двете седмици, през които Орландо беше във Венеция, бяха най-щастливите за Ариа от дълго време насам. Тези две седмици тя не видя нито веднъж Каралдо. Той беше някъде по работа, за голямо огорчение и яд на майка ѝ, защото годежният пръстен със смарагда все още не беше сложен на пръста на дъщеря ѝ. Франческа гледаше подозрително Орландо и Ариа имаше чувството, че ако той не беше изпратен от Каралдо, майка ѝ щеше да го изгони.

— Какво си мисли, че прави Каралдо, като изпраща този красив мъж тук — питаше сетя, бясна. — По-добре се дръж добре, Ариа, това е всичко, което мога да кажа. Каралдо не е човек, който лесно би преглътнал обидата.

— Предупреждаваш ли ме, мамо — предизвикваше я Ариа.

— Разбира се, че те предупреждавам — отговаряше тя гневно. — По-добре внимавай, защото и ти, и Орландо, можете да съжалявате.

Ариа пет пари не даваше за собствената си безопасност, но се тревожеше за Орландо. Той възторжено ѝ беше повторил, че Каралдо е харесал творбите му, затова му е дал този шанс. Щеше да бъде ужасно, ако Каралдо му се ядосаше и откажеше да подпомогне кариерата му. А тя знаеше колко важно е това за Орландо.

— За какво мислиш? — попита я той.

— За теб — призна си тя.

Той се засмя.

— Надявам се, че мислите ти са приятни.

— Разбира се, че са. Много бих искала да ти помогна по някакъв начин в кариерата ти на творец.

— Това зависи само от мен — каза той тихо. — Никой, освен мен, не може да ми помогне.

— Но ако получа парите на Попи Малъри, мога да стана твоя покровителка — каза тя. — Говоря сериозно, Орландо, тогава няма да ти се налага да се тревожиш повече за пари, ще имаш толкова, колкото пожелаеш. И ще бъдеш свободен да рисуваш, няма да ти се налага да учиш момичета като мен.

Той взе ръцете ѝ в своите и се засмя.

— На мен ми харесва да уча момиче като теб. Току-що разбрах, че досега не съм срещал момиче като теб. Познавах само богати жени,

които винаги искат още, независимо от това, колко вече имат. А ти никога нищо не искаш.

— О, искам! — Тя го погледна право в честните сини очи.

— Кажете ми какво — каза той, но тя само поклати глава.

— Тайна е.

— Никога няма да ми кажеш, познах ли?

Тя отново кимна, а тъмната ѝ коса падна над очите ѝ.

— Може би никога — съгласи се с него.

Той отново се засмя.

— Само ти можеш да кажеш такива думи, Ариа — може би и никога в едно и също изречение. Но аз мисля, че един ден ще ми кажеш. А междувременно Каралдо ми плаща добре за тази приятна работа, така че, какво ще кажеш — да те изведе ли на вечеря довечера? Къде би искала да отидеш? Барът на Хари?

— О, моля те, нека отидем в „Корте Скопиш“ — каза тя. — Но там винаги е претъпкано и не знам дали ще получим маса.

— Остави на мен. В колко часа да те взема?

Тя се поколеба.

— Мисля, че ще е по-добре, ако се срещнем там... Съжалявам, но това не би се харесало на мама... — добави тя нещастно. — Заради Каралдо, нали разбираш?

— Добре — отговори недоволно Орландо. — Тогава ще се срещнем там в десет.

„Корте Скопиш“ се намираще дълбоко в един от каналите и Ариа нетърпеливо чакаше водния автобус. Беше ужасно студена нощ, мъглата покриваше изцяло лагуната. Видимостта беше около двайсет метра. Тя се загърна по-плътено в горната си дреха и нетърпеливо закрачи по платформата. Чакаше вече десет минути и се страхуваше, че ще закъснее. Мислеше, че дори една минута, в която е лишена от присъствието на Орландо, е загубена. Възкликна ядосано, извърна се от канала и тръгна пеш. След петнайсет минути щеше да бъде там, ако минеше направо. Ботушите ѝ потропваха силно по тротоара. Звукът от стъпките ѝ в мъглата навяваше чувство за самота. Студът караше хората да си стоят на топло вкъщи и много от кафенетата вече бяха затворили. Свърна в една странична уличка. Мислеше за Орландо и за

тайните, които не можеше да сподели с него. Та как би могла? Той сигурно ще ѝ се изсмее, ако му каже, че е влюбена в него. Орландо познаваше толкова изтънчени жени. Тя сигурно му се струва малко и обикновено момиченце. Но не беше. Копнееше за неговите целувки. Беше се целувала с много момчета, но с Орландо щеше да е различно, защото беше готова да му даде всичко от себе си. Любовта си е любов. Любовта нямаше нищо общо с Антъни Каралдо!

Чу приглушени стъпки по моста зад себе си и хвърли бърз поглед през рамо. Видя само мъгла и сенки — там, където кръгът светлина от уличната лампа позволяваше да се види нещо. Май беше съвсем сама. Тя закрачи нервно и по-бързо, напрегна слух, за да долови какъвто и да било шум, да... ето, стъпките кънтяха по моста, който тя току-що беше прекосила. Това беше смешно, помисли си, защото, ако не беше мъглата, дори не би обърнала внимание на шума от стъпки. Но мъглата караше всичко да изглежда зловещо. Стъпките се приближиха, усилиха се, тя извика уплашено и претича, като ги вземаше по две, по стъпалата, които я изведоха на малък площад, където видя светлините на малко кафене.

Спря се пред него, сърцето ѝ биеше тежко. Погледна назад, за да види кой идва. Сега беше по-спокойна, защото можеше да влезе в кафенето и да потърси помощ. Космите по врата ѝ настръхнаха и тя разбра, че някой я наблюдава. Но никой не се показва и тя си каза, че е голяма глупачка и страхливка, след което продължи пътя си.

Улицата, по която вървеше, тънеше в мрак и тя отново загуби смелост. Започна да тича, зави зад ъгъла и се спъна в неравните тротоарни плочки. Когато стигна ресторанта, почти заплака от облекчение. Сложи ръка върху дръжката на вратата и се обърна за последен път назад. Но от мъглата не излезе чудовище. Имаше само тишина. Тя разтърси глава, повтори си, че е глупачка, и влезе вътре.

„Корте Скопиш“ беше малък ресторант, известен с това, че приготвяните ястия от рибни деликатеси са много вкусни и винаги пресни. Висшето общество на Венеция го беше открило наскоро и сега беше много трудно да се намери свободна маса. Ариа се огледа нетърпеливо за Орландо, но той не беше там.

— Имате ли резервация, синьорина? — попита я младият съдържател.

— Мисля, че да — каза тя колебливо. — Синьор Месинджър.

Той погледна списъка.

— Да, синьорина, в десет часа. Синьорът още не е дошъл — каза той и я придружи до една от масите. — Ще пиете ли нещо, докато чакате?

— Ариа! — Орландо бързаше към нея. Русата му коса беше влажна от мъглата. — Съжалявам, че закъснях. Мъглата ме обърка! Спирах поне десетина пъти да питам за посоката и пак се загубих!

— Е, сега поне си тук — каза тя, толкова радостна да го види, че забрави страховете си. — Трябваше да те предупредя, че ресторантът е малко встрани от главните пътища.

— Всичко е наред. — Той ѝ се усмихна. — Май прекалено много съм свикнал просто да сядам в някое такси и да казвам на шофьора къде отивам. А ето, че във Венеция трябва да използваш краката си и чувството си за ориентация.

— Но точно това е половината от удоволствието — каза му тя съвсем сериозно. — Никакви коли, никакви изгорели газове, никакъв шум... Това е част от красотата на Венеция.

— Права си — каза той и хвана ръката ѝ през масата. — А ти си другата половина от красотата на Венеция. Изглеждаш прекрасно тази вечер. Искам да те питам ще позволиш ли да нарисувам портрета ти. Всеки път, като те погледна, ме застрояват ръцете да грабна четката. — С пръстите на другата си ръка той проследи извивката на устните ѝ. — Прекрасната ти малка уста...

— Синьоре? — Келнерът им се усмихваше с разбиране. — За ордьовър днес имаме пресни змиорки, раци, миди и стриди, а главните блюда...

Те бяха толкова погълнати един от друг, че почти не го чуваха.

— Какво искаш — прошепна Орландо.

— Каквото и да е — отвърна шепнешком тя.

Келнерът въздъхна и вдигна очи към тавана.

— Да ви предложи ли тогава смесен ордьовър — от всичко по малко — каза той бързо, — два пъти сос, а после може би салатата и костур, който е най-пресен тази вечер... А какво ще пиете, синьоре?

— Да прием... Ами, шампанско, разбира се.

— Но шампанското е много скъпо — прошепна Ариа.

Той поклати глава.

— Това е единствената подходяща напитка, защото тази вечер ти ще ми кажеш, че си съгласна да нарисувам портрета ти.

— Но, разбира се, че ще се съглася! — извика тя, очарована. — Няма нужда да ме подкупваш с шампанско!

— Това не е подкуп! — каза Орландо толкова възмутено, че другите посетители ги изгледаха любопитно. — Шампанското е, за да празнуваме!

— Да празнуваме, защото ти ще ме нарисуваш?

Тя се засмя.

— Не — каза той сериозно. — Защото мисля, че съм влюбен в теб.

Кафенето като че ли изчезна — както се случва на сцената, когато светлината на прожекторите пада само върху двамата главни герои. Погледите им се срещнаха, ръцете им се преплетоха и Ариа почувства, че в целия свят са само те двамата — тя и Орландо.

— Не може да е вярно... — прошепна тя.

— Но е така. — Той стисна здраво пръстите ѝ и я загледа, без да мига. — Никога преди не съм срещал момиче като теб. Ти преобърна живота ми, Ариа. Преди си мислех, че е най-важно да препускаш от един курорт в друг, да посещаваш най-елегантните партита, където ходят най-изисканите хора. Животът ми беше изкуствен и глупав. Но трябваше да срещна теб, за да го проумея.

— Но ти познаваш толкова много красиви жени — каза тя. — Всички онези известни лица от списанията...

— Тези жени са като майка ти, Ариа — каза той. — Съжалявам, но такава е истината. Много малко от тях имат сърца, останалите са чисти калкулатори. Тук, във Венеция, с теб се почувствах нов човек. Имам чувството, че тук е бъдещето ми и трябва да го сграбча. Сега знам, че мога да постигна всичко, което пожелаю.

— Орландо, аз също те обичам — прошепна тя, забравила другите посетители. — Точно това не исках да ти кажа днес.

— Шампанското, синьоре — каза келнерът и им показа бутилката.

Когато чашите им бяха вече пълни, Орландо ѝ каза:

— Нека вдигнем тост за новото начало. За теб и за мен.

— Ново начало — повтори тя, но в подсъзнанието ѝ изплува образът на онзи мъж, който никой от двамата не искаше да споменава. Каралдо. И предупрежденията, отправени от майка ѝ.

ГЛАВА 25

Офисът на Каралдо се намираше на една от най-хубавите улици в Милано, която обаче имаше дискретен чар, а това разкриваше и една страна на неговата личност. Стените и мебелите бяха в сиво, от стомана и кожа. За бюро му служеше полиран сив гранит, метални лампи с тънки столчета хвърляха кръгчета светлина само върху местата, където се работеше, както и в очите на човека, който седеше срещу него. Галерията, която се намираше отзад, разкриваше друга страна на неговата личност. Там подът беше покрит с борови дъски, които блестяха от чистота и бяха абсолютно голи. Стените бяха бели и покрити със съвременни платна на млади художници, които той спонсорираше. Той си имаше и стая, която беше светилище за него. Там държеше последните си придобивки, безценните импресионисти и картини на старите майстори — единствените неща, които истински обичаше. Дали беше обичал, защото сега беше толкова влюбен в Ариа Ринарди, че не можеше да се концентрира върху нищо друго.

Взе броя на „Ел Джорно“ и прочете отново съобщението за смъртта на Клаудия Гали. Нейният брат, световноизвестният Перлуджи Гали, бил арестуван и обвинен в убийството на сестра си. Той бил в затвора в Милано, а разследванията продължавали. Каралдо познаваше Клаудия. Беше я срещал няколко пъти в Париж и Ню Йорк. Тя беше от жените, които човек неминуемо среща по „скъпите“ партита, откриванията на изложби, премиери на оперни и театрални представления и прочие. Тя обаче беше много привлекателна — по-привлекателна от повечето други жени, които бяха толкова слаби, че приличаха на закачалки за дрехи. Клаудия имаше плът и извивки, които показваше с гордост, без никакво притеснение. Тя му беше дала да разбере, че може да я има, когато пожелае. Той обаче мислеше, че не е подходяща за него, защото не подбира твърде внимателно любовниците си. И все пак тъжно беше да умре така. А и беше малко странно, че се случи точно сега, когато тя и брат ѝ предявяваха

претенции към наследството на Попи Малъри и когато, най-после, Клаудия можеше да е богата.

Облегна се назад, скръсти ръце на гърди и се замисли за Перлуджи. Беше чул за неговите затруднения. Малко хора, и то все от бизнеса, подозираха дълбочината на проблемите му. И ето, че той имаше мотив да убие сестра си — наследството на Попи Малъри.

Беше се срещал само веднъж, и то за кратко, с Перлуджи. В Ню Йорк, където беше и сестра му по това време. Стори му се, че този мъж таи в душата си силен гняв. Възможно беше това да е и болка, не можеше да се каже със сигурност, но каквото и да беше, той го прикриваше със студенина. Каралдо познаваше симптомите — Перлуджи му напомняше за него самия.

Заедно със закуската, келнерът му подаде и един брой на „Ел Джорно“. Въпреки ограничените си познания по италиански, Майк успя да прочете огромното заглавие на първа страница. Клаудия Гали беше мъртва, а брат ѝ Перлуджи, беше в затвора, обвинен в убийство.

Майк подсвирна тихичко от изумление. Кой би си помислил? И то какъв мотив! Наследството на Попи Малъри! Но парите бяха толкова много, че щеше да има достатъчно и за двамата. После, с неудобство, си припомни болезнения израз в очите на Перлуджи и реши, че може би не е чак толкова невероятно.

Когато вечерта отиде в палаци Ринарди, Франческа Ринарди каза, че въобще не е изненадана. Перлуджи винаги си бил странен, винаги бил много горд.

— Предполагам, че се е уморил от Клаудия. Омръзнало му е тя да влачи името им в калта — каза тя без никакво съчувствие. — Тя най-вероятно си го е заслужавала.

— Мамо! — извика Ариа, шокирана.

— А какво мислите вие, Ариа? — попита Майк.

Тя седеше срещу него на осмоъгълната маса. Големите и тъмни очи бяха тъжни. Тя като че ли скърбеше за братовчедите си.

— Аз не ги познавам, виждате ли — каза тя, като че ли се извиняваше. — Те са много по-възрастни от мен и живеят много надалеч. Срещала съм ги един-два пъти. Спомням си, че Клаудия беше

много красива... Много съжалявам за случилото се. Съжалявам и заради двамата — добави тя.

Фиамета сервира ризотото, което беше приготвила, въпреки че нарежданията на Франческа бяха съвсем други. Все още стоеше в единия край на стаята и чакаше да чуе мнението на Майк.

— Това е истинска трагедия! — Тя плачеше и бършеше очите си с крайчеца на престилката си. — Клаудия беше прекрасно момиченце, пълно с живот. А бедният Перлуджи беше винаги под чехъла на татко си. След като майка им умря, в къщата вече нямаше любов. Александър беше странен човек, много странен.

— Достатъчно, Фиамета — побърза да се намеси Франческа.

— Ризотото е великолепно — каза Майк на Фиамета и ѝ се усмихна със симпатия. — Бяхте права, то е най-доброто във Венеция. — Тя кимна, доволна, и побърза да се скрие в кухнята.

— Помолих я да приготви суфле от аспержи — оплака се Франческа, — но тя толкова много остаря и оглупя, че не знам дали си спомня.

Погледите на Ариа и Майк се срещнаха.

— Тя не е оглупяла — каза момичето. — Ризотото е специалитетът на Фиамета. Тя просто е искала да се изяви, това е всичко.

— Е, и наистина е успяла — каза Майк с усмивка. — Ял съм ризото и в ресторанта на „Киприани“ и в заведението на Хари, но това е най-доброто.

— Опитваме се да запазим стандарта си въпреки обстоятелствата — каза студено Франческа.

— Какви обстоятелства, мамо? — попита остро Ариа. — Мразя, когато говориш така, като че ли си принудена да живееш на хляб и вода.

Майк гледаше с интерес как двете кръстосаха погледи. Бяха толкова различни — Франческа беше студена и хлъзгава като риба, а Ариа беше страстна и неспокойна натура. Не беше красива колкото Франческа, но притежаваше нещо повече и по-силно от красотата, нещо, което привличаше погледите на всички. И изведнъж разбра защо Антъни Каралдо се е влюбил отчаяно в нея — Ариа притежаваше неустоимия, разрушителен чар на младостта.

— Извинявам се заради грубостта на дъщеря си — каза Франческа с леден тон, а Ариа притихна. — Децата никога не виждат нещата така, както ги виждат техните родители, нали? Затова между поколенията винаги има разногласия.

Фиамета отнесе празните чинии и сервира пиле, готвено в лимонов сок.

— Това е стара венецианска рецепта — каза Ариа на Майк. — Сигурно датира от времето на турците. Фиамета знае всички тези подробности, нали — каза тя и хвана ръката на старицата, която тъкмо минаваше покрай нея.

Майк забеляза погледите, които си размениха, и разбра, че двете се обичат като баба и внучка.

— Разкажете ми за баба си — предложи той. — Виждали ли сте я?

— Баба Мария-Кристина — попита Ариа, изненадана. — Боже мили, не! Тя е починала много преди аз да се родя. Дори не помня дали татко е говорил за нея. Тя, очевидно, е била доста лекомислена — каза тя весело и си взе от пилето. — Непрекъснато преследвала мъжете.

— Ариа — възкликна Франческа, скандализирана. — Не бива да говориш така за баба си!

— О, хайде, мамо, знаеш, че е вярно — каза момичето с усмивка. — Мария-Кристина била палаво и непослушно дете, също като Попи.

— А какво можете да ми разкажете за Лучо? — попита Майк. — Той не е ли принадлежал на Елена?

— Видяхте ли Лучо? Да, по едно време той бил на Елена. Когато тя умря, татко го взе у дома, донесе го на мен. Нали е красив? — попита тя възторжено. — Той принадлежал първо на Попи, знаете ли това? Той е единственото живо същество, което я е познавало. Не се ли питате какви ли спомени са заключени в малката му главица? Историята е като картинна мозайка — всяко парченце съдържа част от живота на Попи. Но май доста парченца липсват, а Лучо ги знае какви са. Обзалагам се, че той знае коя е истинската наследница. Просто се надявам, че съм аз.

Майк се засмя.

— А какво ще направите с парите, ако ги получите? Чух, че искате да станете художничка. Нали Орландо Месинджър ви дава уроци?

Тя се изчерви силно и заби поглед в чинията си.

— Откъде знаете?

— Миналата седмица се отбих в галерията „Maiz“ в Лондон и видях изложбата на Орландо. Собственикът ми спомена, че Каралдо е купил една картина и е наел Орландо да дава уроци на годеницата му. Просто се чудя как вървят уроците.

— Чудесно — каза тя. — Той е много добър художник. Може да стане велик, ако му се даде възможност да работи.

— А според мен този млад човек е изпълнен с чувство за собствената си значимост — каза Франческа тъкмо когато Фиамета сервираше плодовете и сиренето. — Аз не виждам стойност в работите му. Но Каралдо е експерт в тези неща и предполагам, че знае какво прави. Наистина се надявам да е така — добави тя многозначително. — Страхувам се, че в нашата къща никога не се яде десерт — каза тя на Майк. — Тийнейджърите наддават толкова бързо на тегло, а ние не искаме Ариа да напълнее точно преди сватбата, нали?

Ариа вдигна поглед към тавана и въздъхна.

— Мамо! — нададе стон тя.

Майк ѝ се усмихна. Да вечеряш с Франческа, беше като да вървиш из поле, обсипано с мини. Каквото и да кажеше или направеше момичето, майка му все беше недоволна.

— Вие споменахте, че имате вила в провинцията — каза той. — Знам, че сигурно вече сте претърсили и там, но понякога външният човек може да забележи онова, което вие бихте пропуснали.

Франческа вдигна поглед, заинтересована.

— Вярно е. Къщата е стара и много голяма. Лесно е да се пропусне нещо. Защо не погледнете вие — предложи тя. — Вие сте почти детектив. Или поне книгите ви дават такава представа.

Ариа погледна Майк замислено. Може би той щеше да намери доказателства в подкрепа на нейната история. Орландо беше заминал за Лондон за два дни и на нея и беше скучно без него. Беше почувствала остро разочарование, когато той ѝ беше поднесъл новината. Двамата се връщаха след вечерята в „Корте Скопиш“. Вървяха по същите мостове и тихи улички, по които тя беше вървяла по-рано вечерта. Понякога зад тях се чуваха стъпки, но сега, с Орландо, тя не се страхуваше. Бяха спирали толкова често да се целуват, че май не бяха обърнали внимание на нищо по пътя.

Като си спомни как устните му поглъщаха нейните, Ариа потръпна радостно. С него се чувстваше толкова топла и отпусната, съвсем различно от начина, по който се чувстваше с Каралдо. Обичаха се толкова много, макар да се познаваха само от няколко седмици. Не можеше обаче да каже на майка си, защото Франческа не вярваше в любовта от пръв поглед.

Толкова много искаше парите на Попи, толкова отчаяно се нуждаеше от тях, че беше готова да направи всичко. Щеше да помогне на Майк. И тогава ще може да се освободи и от майка си, и от Каралдо. И ще може да помогне на Орландо, защото, когато откриеше любовта им, Каралдо не би сторил това.

— Аз ще ви заведа във вила Д'Оро, ако желаете — предложи тя. — Ще ви разведа из къщата.

— Един път да ти хрумне нещо добро — одобри майка ѝ. — Защо не си определите среща с Майк? Наистина се надявам, че ще се върнете с нещо, защото Ариа има нужда от парите — добави тя и се усмихна на дъщеря си.

Но на следващия ден Ариа имаше час при зъболекар. Сремнаха се на по-следващия на паркинга пред Пиазале Рома. Тя беше там преди него и чакаше в малкия бял фиат, сгъшена в скъпото си яке от боброви кожи и синия шал, който толкова много отиваше на очите ѝ.

— Здравей — каза Майкъл, когато тя отвори вратата от неговата страна. — Много си красива днес.

— Заради якето е — отговори тя с усмивка. — Мама настоя да си купя „кожа“, за да изглеждам „по-подходящо“, когато излизам с Каралдо. Затова си купих това. Тя, разбира се, побесня. Сигурно е искала да си купя палто от норки, но пък това е моят стил. Струва цяло състояние — добави тя, като шофираше внимателно през натовареното улично движение в покрайнините на Венеция, — така че е добре, ако намерим нещо във вилата днес. В противен случай ще се наложи да се омъжа за Каралдо, за да може мама да плати якето!

Тя се засмя, но Майк виждаше, че никак не ѝ е весело. Помисли си и за Лорийн Хънтър, която се опитваше да свърже двата края и да се грижи добре за сестричката си, а после се запита дали Ариа не е просто разглезено богато момиченце.

— Не знам дали се познаваме достатъчно добре, за да мога да ти задам този въпрос — каза той извънредно внимателно, — но защо точно се омъжваш за Каралдо?

Ариа го погледна. Питаше се дали може да му се довери. Той работеше за адвокатите в Женева, може би трябваше да внимава какво говори пред него. Но тя го харесваше, в него имаше нещо, което я караше да вярва, че може да му се довери. И тя му разказа историята за „почестта“ на Франческа, която наложила годежа с Каралдо.

— Не съм го виждала през последните няколко седмици — каза тя накрая. — Годежът трябваше да бъде обявен в същия онзи ден, когато във вестника излезе съобщението за издирването на наследницата. Той беше в Лондон, откъдето ми се обади, за да ми каже, че няма да успее да се върне навреме. Годежът беше отложен. После мама и Фиамета ми казаха, че аз съм наследницата, и аз си помислих, че може и да не се омъжа за него. Оттогава съм говорила един-два пъти с него. Казах му, че предпочитам да изчакам. Той беше мил, прояви разбиране, но...

— Но?

— Мисля, че го нараних — каза тя. — Мисля, че той истински страда.

Настъпи тишина, която Майк наруши:

— Фиамета ти е казала, че ти си наследницата?

Тя го погледна, усмихната.

— Мислите, че не съм повярвала на мама, нали?

— Ами Орландо Месинджър — попита той. Искаше му се тя да каже, че ѝ е известно това, че той също е кандидат за парите на Попи Малъри.

Тя се изчерви и стисна по-силно кормилото.

— Орландо е много мил — каза някак прибързано. — Знам, че мама не мисли така, но съм убедена, че един ден той ще бъде велик художник. Очевидно и Каралдо мисли така, защо иначе би му помагал?

Защо наистина, запита се Майк. Предния ден се беше опитал да се свърже с Орландо в неговия пансион, но му казаха, че е заминал за Лондон и ще отсъства няколко дни. Ариа очевидно не знаеше за неговите претенции и Майк се запита защо Орландо не беше ѝ казал. Дали не мислеше, че това ще послужи за извинение на Франческа да го изгони от къщата си. Или пък, че Ариа толкова силно желае парите,

че не би искала той да се мярка пред погледа ѝ... Последното беше малко вероятно. Изразът в очите ѝ и руменината по бузите ѝ говореха, че тя изпитва някакви чувства към него.

Едно нещо беше сигурно: Каралдо знаеше, че Орландо има претенции към парите на Попи Малъри, а Каралдо не би искал Ариа да ги получи, защото тогава тя не би се омъжила за него. Майк беше готов да заложи и последните си пари, че Каралдо би направил всичко, за да попречи на Ариа да получи парите. От онова, което беше чувал за Каралдо, знаеше, че той не би приел лесно измяната на Ариа. Да, момичето трябваше много да внимава, защото си играеше с огъня.

Малкият бял фиат се движеше по шосе 21 към Тревизо, когато Ариа внезапно каза:

— Майк, ти добър детектив ли си?

— Аз съм само журналист, който прави проучвания, но предполагам, че върша толкова добра работа, колкото и детективите.

— А ще ми помогнеш ли — попита тя, настъпи здраво газта и задмина големия камион, който им препречваше пътя. — Мисля, че ме следят. Зад камиона има черно Пежо, което ни следва още от паркинга.

Майк хвърли поглед назад точно когато Пежото се показваше иззад камиона. Майк се обърна и загледа внимателно колата. Лицето на шофьора беше закрито от ниско нахлупен каскет. Колата поддържаше равномерна скорост и не се отделяше от тях.

— Това шосе е главно и движението по него е оживено — каза той. — Може би те просто отиват в Тревизо.

— Не е само това. Мисля, че ме следят и по улиците на Венеция. — В очите на Ариа проблесна страх, когато му разказа за стъпките в мъглата. — А вчера, дори през деня, имах чувството, че ме наблюдават. Тръпки по гърба, нали знаеш? Снощи ходихме на театър с мама. Готова съм да се закълна, че някой ни проследи до дома. Хвърлях погледи през рамо, но улиците бяха оживени и не мога нищо да кажа със сигурност.

— Каза ли на майка си?

— Разбира се, че не. Ако знаеше, тя не би ми позволила да прекрача прага.

— Но защо някой би те следил — попита той, като си мислеше за Каралдо.

— Всички знаят, че съм претендентка за парите на Попи Малъри — отговори тя. — Пише го във всички италиански вестници. Мисля, че някой се опитва да ме отвлече! — Тя го погледна, а после обърна поглед към огледалото за обратно виждане, където неизменно присъстваше черното Пежо. — Уплашена съм, Майк.

Той си помисли за Клаудия, убита само преди няколко дни, за Перлуджи, който беше в затвора, а ето, че и Ариа беше застрашена от нещо. Но дали беше отвлечане? И всичко — заради парите. Богатството, което им се струваше истински благослов, се превръщаше в проклятие.

— Нека го изпитаме — предложи той. — Спри пред кафенето, което е по-нагоре по магистралата.

Ариа го послуша. Спряха пред кафенето, до което имаше и бензиностанция. И двамата се обърнаха назад, но черната кола не се появи.

— Може би все пак съм сгрешила — каза Ариа и се засмя нервно. — Мама винаги е казвала, че имам много живо въображение.

— И без това сме спрели, хайде да изпием по чашка кафе — предложи той.

Седнаха на столчетата пред бара, изпиха по чашка димящо капучино и си разделиха парче шоколадов кейк.

— Искам да те питам нещо — каза внезапно Майк. — Каралдо знае ли за теб и Орландо?

Ариа престана да дъвче. На устните ѝ имаше парченце шоколад и тя нервно ги облиза.

— Какво за Орландо и мен? — попита тя, като да се защити.

— Ти знаеш... — Той сви рамене.

— Не, не знае — каза тя едва чуто. — Аз самата разбрах преди няколко дни. Но как разбра ти?

Той се усмихна.

— Не съм. Просто чувство. Трябва да поработиш върху себе си и да не се изчервяваш толкова лесно.

Тя отново се изчерви и заби поглед в пода. Той се замисли дали да не ѝ каже за Орландо, но реши, че не бива. Може би Орландо щеше да ѝ каже по-късно. Майк не искаше да се бърка в хода на истинската любов.

— Значи не мислиш, че е възможно Каралдо да те следи? — попита я.

Тя втренчи изненадан поглед в него.

— Каралдо не би направил такова нещо! Той ми вярва. Пък и няма причина, поне доколкото той знае.

Майк кимна.

— Окей, да продължаваме пътя си.

Той непрекъснато се обръщаше назад, но от черното Пежо нямаше и следа. Когато стигнаха във вила Д'Оро, му се стори, че Ариа е забравила страховете си.

— Величествена е! — възкликна тя.

Впечатляващата алея завършваше с кръг пред вилата, чиито стени бяха кремави. Към входната врата водеха стъпала, от двете страни на които имаше статуи на римски девизи, протегнали ръце напред, за да поздравят новодошлите. Входната врата беше оформена като портал, подпрян с четири мраморни колони. Имаше три редици квадратни прозорци, които бяха разположени симетрично от двете страни на огромните двойни врати. Покривът беше плосък, а в четирите му края имаше още четири статуи на римски девизи.

— Красива е — съгласи се той. — Но има къщи, които са по-величествени и от тази. Ако видиш палачо „Паладиана“ близо до Виченца, ще разбереш какво имам предвид. Хайде да влизаме, имаме работа, която трябва да свършим.

Вилата беше обзаведена с изящни мебели, някои от които — истински антики. Навсякъде имаше слой прах, който показваше, че отдавна никой не живее тук. Майк забеляза белите петна по стените, които показваха местата, където някога са висели картини.

— Дадохме ги назаем на един музей — обясни Ариа. — Не можехме да ги застраховаме повече, пък и в къщата отоплението и влагата са такива, че вредят на картините.

В преддверието се появи мъж с фуражка и тя го представи.

— Това е Алфредо. Той и съпругата му се грижат за мястото. По времето на працядо ми тук е имало трийсет слуги, но в днешно време малко хора могат да си позволят този лукс.

— Очаквахме ви, синьорина — каза Алфредо. — Баронесата се обади по телефона. Каза да ви сервираме обяда в един и половина.

Ариа се засмя.

— Можете да вярвате на мама, тя няма да забрави задълженията си на домакиня. Е, Майк, откъде ще започнем?

— Какво ще кажеш за кабинета? — предложи той.

Но в мига, в който влезе вътре, разбра, че там няма да намери нищо. Кабинетът беше чист и подреден, бюрото беше в безупречен порядък, върху него бяха поставени чисти листи и нови пликове, както и марки. Беше приготвено за писане на писма.

— Защо да не се поразходим из къщата и да видим кога ще се обади вашето „чувство“ — предложи Ариа и му се усмихна дяволито.

Той я последва по стълбите, като мислеше, че тя наистина е много красива и той не може да обвинява Каралдо и Орландо, че са се влюбили в нея.

— Вилата била реставрирана в началото на века — каза тя. — Тогава семейство Ринарди сложило ръце върху богатството на семейство Констант. И, бога ми, го прахосало до стотинка! Очевидно, вилата била истинска развалина по времето на Фелипе Ринарди. Той реставрирал фреските по таваните и сложил край на влагата, която започвала да прониква през стените. Жалко, наистина, че тя отново започва да се просмуква. Мама много иска да се погрижи за вилата, но нямаме пари. Ще го направи, когато ги получим.

Майк забеляза, че тя каза „когато“, а не „ако“, макар да нямаха доказателства. Преминаха през толкова много стаи, че той престана да ги брои. В големия салон имаше маса, която би побрала трийсет души, и полилей, който сигурно тежеше няколко тона. На масата беше сервиран обикновен обяд — макарони и салата, сирене и бутилка местно вино.

— Ами тавана — попита той, докато си пиеха кафето след това.

— Покривът е почти равен, така че няма таванска стая. Само стаите, в които е живяла прислугата. Мисля, че никой не е бил там от години.

— Чувал съм това и преди — каза той, а в същото време мислеше за Хилърд Констант.

Но когато тя му показа стаичките, прилични на кутийки, обзаведени с евтини железни легла и скринове от второкачествено дърво, той разбра, че е права. Тук, за разлика от ранчото Санта Витория, нямаше нищо, което да му бъде от полза.

Светлината вече гаснеше, когато слязоха обратно в кухнята.

— Може би трябва да опитаме в библиотеката — каза той. — Може и да имаме късмет.

Но не му беше останало много надежда. През годините вила Д'Оро беше многократно почиствана, всяко поколение въвеждаше свои собствен ред и бяха останали много малко неща от личен характер.

— Баща ми винаги работеше тук — каза му Ариа, като седна зад солидното квадратно бюро в библиотеката. — Това беше неговото бюро. Мама го мрази. Винаги е искала да се отърве от него или поне да го премести на друго, не така очевидно, място, но аз не й позволявам. — Тя го погледна, в очите й имаше мъка. — Ти щеше да харесаш баща ми. Той умря, когато бях на шест години, но все още си го спомням. Спомням си, че седях тук, зад бюрото, на коленете му, в деня, когато донесе Лучо у дома. Спомням си как отидох на погребението му. Ръката ми тогава държеше Каралдо. Смешно, но тогава си мислех колко силен е Каралдо и колко сигурна се чувствам с него. Това само показва колко много може да греши човек — добави тя с горчивина. Отпъди спомените, отиде до един рафт и смъкна голям, подвързан с кожа, албум.

— Искате ли да видите снимките от сватбата на Ейнджъл — попита. — Има снимки и на децата й.

— Разбира се — каза Майк, изпълнен с въодушевление.

— Ето я в сватбения й ден. — Ариа посочи избелялата снимка на много красиво русо момиче, покрито с облак тюл, и с лъчезарна усмивка. — Била е много красива! — каза с въздишка. — Никое от децата й не приличало на нея, за нещастие. А това е баба ми, Мария-Кристина. А това е Елена.

Майк се втренчи в дъщерите с любопитство. Приличаха си, но все пак бяха различни. Мария-Кристина беше руса, с блестящи ясни очи и приятно, спокойно изражение. Огромните непроницаеми очи на Елена гледаха право в камерата. Тя не се усмихваше. Нейната коса също беше руса, макар и с един нюанс по-тъмна. Тя нямаше блясъка и живостта на сестра си.

— А това е Александър — каза Ариа, посочвайки пожълтяла снимка на кафяви петна. На нея се виждаше момче на около шест години, което стоеше сковано в норфолкския си жакет и бричове. На масата до него бяха поставени чифт великолепни пищови. Имаше още няколко снимки на Ейнджъл и дъщерите й, на които те бяха вече по-

големи. Нямаше обаче повече снимки на Александър. И нито една на съпруга на Ейнджъл — Фелипе.

— Мисля, че тя е правила няколко опита да се разведе с него — каза Ариа. — Върнала се в Калифорния, където живяла до смъртта му. Едва тогава се върнала тук. Жалко, че са били толкова горди и са криели недоразуменията си дори от своите семейства, защото ако не беше така, сега щяхме да знаем повече за тях. И може би щяхме да знаем каква е истината.

— Истината започва вече да се вижда — каза Майк, подреждайки парченцата информация, събрана в разговорите с различни хора. Трябваше му още малко време и още малко факти, за да сглоби последния етап от живота на Попи. Знаеше, че може да намери нещо и тук, но му трябваше време, време...

Навън беше почти тъмно.

— Става късно — каза Ариа. — Трябва да се връщаме.

— Не можем ли да останем — попита той внезапно. — Дори не сме започнали още търсенето.

Тя се поколеба.

— Няма да се хареса на мама да остана тук сама с вас. Но защо не останеш сам? Ще кажа на Алфредо и съпругата му да ти приготвят една стая и да се грижат за теб. Можеш да работиш колкото искаш.

— Може би ще е по-добре да се върна с теб — каза той, изпълнен със съмнения, защото си спомни колко се страхуваше тя, че е преследвана.

— Не се тревожи, всичко ще е наред с мен — увери го. — От паркинга ще взема водно такси.

Той изпитваше неудобство, докато ѝ махаше за сбогом. Чувстваше, че е по-добре да отиде с нея, но библиотеката и къщата, скрили тайните си дълбоко, го примамваха неудържимо.

Алфредо беше запалил огъня и бе дръпнал тежките завеси в библиотеката, а на малката масичка беше поставил гарафа бренди. Майк се изправи пред огъня и се опита да си представи семейство Ринарди в началото на века. Красивата Ейнджъл и не по-малко красивият ѝ съпруг, а по-късно и децата. Вече знаеше много за Ейнджъл и не малко за Попи. Единственият, за когото не знаеше нищо, беше Фелипе Ринарди.

Седна пред огъня, отпи замислено от брeндитo и се замисли за Фелипе — човека, ръководил реставрацията на пaлaцo Ринарди и вила Д'Оро; не жалил средствата, които всъщност не били негови; мъжа, ръководил домакинството с желязна ръка, мразен от всички.

После закрачи из стаята и затърси по рафтовете, които стигаха от пода до тавана, томове, подвързани с кожа. Под буквата „Р“ забеляза няколко тома, озаглавени „Паоло Ринарди — Изследване върху живота на италианските поети на Романтизма“. Занесе ги до бюрото — същото, на което Паоло беше писал творбата на живота си. Сигурно Франческа ги беше сложила на рафтовете, за да бъдат забравени от всички.

Отвори първия том и провери съдържанието. Страниците бяха изписани на ръка. Италианският на Майк не беше толкова добър, та да разчете всичко. Разтвори и другите два тома, прегледа съдържанието им и откри, че третият съдържа бележките на Паоло. Разлисти страниците му, без да очаква да намери нещо интересно. Но ето, че някои от страниците бяха изписани на английски.

Беше писмо и на първата страница пишеше — „Ранчото Санта Витория“ с големи, разлети букви. Започна да чете:

„Мила моя Мария-Кристина, струва ми се, че мина ужасно много време, откакто получих последното ти писмо. Моля те, пиши ми и ми кажи, че ти и Елена сте добре. Тревожа се за вас и непрекъснато се питам какво правите. Днес съм особено тъжна и самотна, защото видях някого, който беше мой приятел. Тя по-скоро беше моя сестра, а не приятелка. Досега не съм я споменавала, но искам да ви разкажа за нея. Понякога ти ми напомняш за нея и се питам какво кара жените като теб да бъдат толкова различни от жените като мен. Дали се наследява генетически от бащата или от майката? Или е просто игра на случая, на обстоятелствата? Искам да ви разкажа за нея, защото, въпреки че винаги съм вярвала в истинската любов, сега съм по-възрастна и по-мъдра. Знам, че любовта може да намалее и дори да загине — убита от жестоко сърце или несправедливите действия на друг. Сега ми

остава само любовта към теб и сестра ти. И към бедния тъжен Александър. Грижи се за сестра си, Мария-Кристина, тя има нужда от помощта ти. Тя не е като теб, не е способна сама да се грижи за себе си. Тя е уязвима и плаха, защото винаги съм се грижила прекалено много за нея, винаги съм я държала под крилото си. А сега ще ти разкажа за Попи, за да разбереш какво се случи между мен и баща ти...“

Имаше още десетина страници и Майк бързо ги прелисти. Търсеше подписа на края. „Твоя любяща те майка, Ейнджъл Констант Ринарди“, беше се подписала тя доста старомодно.

Държеше страниците в ръце и почти трепереше от вълнение. Най-последно беше намерил отговора. Мария-Кристина беше предала писмото на своя син, Паоло, а той го беше запазил — в случай, че децата му биха искали да знаят истината. Придърпа лампата по-близо и изцяло потъна в написаното от ръката на Ейнджъл преди толкова много години. След половин час се облегна назад и започна да анализира току-що прочетеното. Не беше пълният, окончателен отговор, защото Ейнджъл беше представила нещата така, както ги виждаше тя, и не беше казала на дъщеря си цялата истина. Но поне запълни следващите няколко глави от живота на Попи.

ГЛАВА 26

1898, Италия

Във Флоренция беше много горещо, а Рим беше невъзможен. Венеция също блестеше под бездиханната горещина. Попи се беше отдала на една от тайните си следобедни разходки. Пресече площад „Сан Марко“ и влезе в кафенето на Флориан. Седна на една маса до прозореца, поръча си чаша чай с лед и отново започнала препрочита последното писмо на Грег. Беше хубаво писмо, помисли си с въздишка, такова, каквото един любящ брат би написал на сестра си, освен в края, където пишеше: „Не ме забравяй, Попи. И не забравяй, че те обичам“. Проблемът беше в това, че тя също обичаше Грег, но не с онази любов, в която вярваше и която оприличаваше на полет върху яките криле на орела. Отново въздъхна, прибра писмото в чантичката си, постави въпросително пръст на леко раздалечените си устни и посвети вниманието си на съблазнителните торти, изложени на витрината.

— Препоръчвам ви тортата с лешници, синьорина — каза и на английски Фелипе Ринарди.

Очите на Попи се отвориха широко.

— Но откъде разбрахте, че съм американка? — възкликна тя.

— Проста дедукция, синьорина. Очевидно е, че не сте италианка — макар да имате косата на девица, рисувана от Тициан. Не сте надменна и студена като францужойките — макар да сте облечена в рокля по последната парижка мода. Не сте германка или шведка — макар да имате техния ръст. И не сте англичанка — макар да говорите почти същия език.

Тя се засмя, възхитена.

— Много умно! И ви благодаря за съвета. Мисля, че днес е прекалено горещо, за да ям торта.

— Защо тогава не опитате плодовия сладолед? Този, който сервират тук, е най-добрият в света. За мен ще бъде удоволствие да ви

поръчам една порция. Като домакин, а вие сте на посещение в моята страна, това е и мое задължение.

Очите на Попи заблестяха. Естествено, леля Мелъди им беше забранила да говорят с непознати, особено с мъже, но тя спеше здрав сън в хотела и дори не знаеше, че Попи е тук. А той беше много, много красив. Външният му вид се покриваше с представата ѝ за гладуващ художник — висок и строен, с изпъкнали скули и с романтични сенки под красивите зелени очи. Правата му руса коса падаше свободно над челото. Ръката, която ѝ протегна през масата, беше с тясна длан и дълги като на музикант пръсти.

— Разбира се, не можете да приемете, преди да сме се запознали — каза той. — Барон Фелипе Ринарди. — Твърдите му пръсти сграбчиха нейните, а устните му студено се допряха до плътта на ръката ѝ, по която от китката нагоре запълзяха тръпки. — Естествено е за дама като вас да не иска да говори с непознати — добави той с очарователна усмивка, — но аз мога да предложа две обстоятелства, които биха могли да ви извинят. Моето семейство е най-старото във Венеция и идвам тук, при Флориан, още от дете. Ако искате, можете да попитате келнерите, които ще потвърдят, че съм уважаван член на обществото!

Попи се засмя, очарована, а той махна с ръка на минаващия келнер.

— Карло! — извика му. — Една порция плодов сладолед за красивата дама! — След което се обърна към нея: — Разрешавате ли? — И без да чака отговор, седна до нея. Попи го погледна разтревожена. — Нека да отгатна откъде идвате — каза той. — Сигурно от някоя гъста и дълбока гора в най-северната част на Америка, където слънцето никога не прониква и, следователно, не огрява кожата ви. О, не, не... у вас се забелязва и топлотата на южното слънце над Средиземно море — сините искрящи очи, топлата извивка на устните и луничките, които са като златен пращец по съвършения ви нос. Да не би да сте от южните щати тогава? Там, където дъбовете са огромни, а плантациите — много красиви? Но не, у вас не се забелязва ленивостта, която е характерна за красавиците на американския Юг. — Той театрално въздъхна. — Трябва да призная, че съм изпаднал в затруднение. И дори не знам името ви.

— Казвам се Попи — отвърна тя, замаяна, заслепена.

— Попи! Прекрасно име, което много ви подхожда. Попи, she bella... Попи коя?

— Попи Констант — отговори тя незабавно, като силно се изчерви.

— Констант? Доста необичайно име — каза той, а келнерът постави купичката сладолед пред нея.

Попи сведе нещастен поглед. Не биваше да казва това име, но то просто се изплъзна от устните ѝ. Като че ли мечтата ѝ да бъде член на това семейство най-после се беше сбъднала.

— Името е руско — прошепна тя. — Съкратено от Константинов.

— Руско? Но вие не приличате и на руския. — Фелипе се усмихна. — Опитайте го — каза той — и ми кажете дали не е най-хубавото нещо на света, което може да се намери в такъв горещ следобед във Венеция.

Той се облегна назад, скръсти ръце на гърди и я загледа как загребва пълна лъжичка. Попи му хвърли кос поглед. В него имаше котешка закачливост, което беше почти равно на флиртуване.

— Все още не сте отгатнали откъде съм — каза тя и облиза сладоледа от устните си с малкото си, заострено розово езиче.

— Калифорния — предположи той наслуки.

— Но как познахте? — удиви се тя.

— А откъде другаде бихте могли да бъдете? Вие сте истински калифорнийски мак и сте толкова красива, колкото и цветето, на което сте кръстена.

Попи го погледна срамежливо изпод дългите си мигли. Не беше сигурна как трябва да приеме думите му. Той изглеждаше напълно сериозен. Сега тя пожела с цялото си сърце да беше наблюдавала поотблизо как се държат другите момичета на танците в Санта Барбара, защото тогава може би щеше да знае какво се отговаря на мъж, който ти казва, че си красива. А сега беше като с преплетен език — не можеше нищо да отговори. Отчаяна, напълни отново лъжичката със сладолед.

— Попи — каза той, все така сериозен, — бихте ли вечеряли с мен довечера?

— О, не мога — извика тя. — Леля Мелъди дори не знае, че съм тук.

И веднага сведе очи към масата. Мислеше си, че сега той ще приеме, че е някаква си хлапачка, твърде млада за него...

— Ами тогава ще поканим и леля Мелъди — предложи той с усмивка.

— Не, о, не... Тук е и сестра ми, Ейнджъл.

Фелипе се засмя.

— Ейнджъл, Мелъди, Попи. Откъде ги вземате тези чаровни имена? Семейство Констант май много обича лириката! Но защо да не поканим и Ейнджъл тогава?

— Не... моля ви — прошепна тя, ужасена. — Не мога. Леля Мелъди не би го позволила. Тя не сваля очи от мен. Не бива да знае, че съм излизала сама, още по-малко — че съм говорила с непознат.

Фелипе взе лъжичката, остави я настрана и обхвана ръцете ѝ в своите.

— Но аз трябва да те видя пак, Попи — прошепна той, впил поглед в лицето ѝ. — Няма да бъде честно, ако кажеш „не“. Никога досега не съм срещал момиче, което да прилича на теб. Моля те, кажи ми кога ще можем да се срещнем.

Коленете на Попи се разтрепериха. Тя едва си поемаше дъх. Като че ли земята беше престанала да се върти... Те бяха съвсем сами в целия свят, нищо друго не съществуваше.

— Утре — прошепна тя. — Тук, в същото кафене.

Тогава, изведнъж изпаднала в паника, грабна чантичката си и забърза към вратата.

— До утре, Попи! — извика той и се втурна след нея. — По същото време...

Той гледа как тя върви под сенките, как му хвърля последен срамежлив поглед и изчезва в лабиринта от улички зад площада.

— Извинете, бароне... — каза тихо келнерът и му поднесе сребърна табла, върху която беше поставено листчето със сметката.

— Пиши го на сметката ми, Карло — отговори Фелипе небрежно и тръгна към вратата.

— Но, бароне, не сте платили сметките си за миналия месец...

Фелипе смръщи вежди.

— Глупости, Карло, разбира се, ще платя всичко... Както винаги.

— Да, бароне — отговори все така възрастният келнер, поклати глава и пъкна в джоба си бакшиша, които Фелипе му даде. Познаваше

няколко поколения на име Ринарди и виждаше, че финансовото състояние на семейството не се подобрява.

— Попи, какво ти става — попита я леля Мелъди по време на вечерята. — Въздъхна три пъти за последните пет минути и поне толкова пъти изпусна вилицата си!

— Съжалявам.

Попи изправи гръб и се опита да се концентрира върху това, което правеше в момента. Но мислите ѝ непрекъснато се връщаха при Фелипе и срещата им през следобеда, към красивите му зелени очи с дългите мигли, които, като се спуснеха, сякаш скриваха душата му... А тя чувстваше, че душата му е много романтична...

— Попи! — Ейнджъл я смушка, тъй като келнерът беше застанал до масата им и чакаше да му подадат празните си чинии.

— О, извинете... Съжалявам — каза тя. Мечтите ѝ отново бяха грубо прекъснати.

— Е, момичета, да се поразходим ли по площада — предложи леля Мелъди. — Вечерта е топла, а глътка свеж въздух ще ми се отрази добре.

— О, да, да, моля те! — Попи се затича към вратата, преди леля Мелъди да е променила решението си. Може би, само може би, ще види Фелипе.

Когато приближиха площада, чуха оркестъра, който свиреше популярни мелодии. Попи забърза нетърпеливо напред.

— Попи! — извика гневно леля Мелъди. — Ти си като кон за надбягвания, устремил се към финала! Излезли сме на разходка, а не да галопираме!

— Съжалявам — извини се тя за пореден път. — Ейнджъл, не би ли искала да похапнем плодов сладолед в заведението на Флориан. Толкова е горещо — добави тя и започна да си маха с ръка — жест, който много преувеличаваше топлината на лятната нощ.

— Защо не — съгласи се Ейнджъл мило. — И на мен не ми остана дъх от горещината.

— Добре, ще се отбием при Куарди — заяви леля Мелъди и решително тръгна към кафенето от другата страна на улицата.

— Ох! — завайка се Попи и хвърли изпълнен с копнеж поглед към прозорците отсреща.

— Какво има, Попи — попита Ейнджъл, изненадана. — На мен двете кафенета ми изглеждат съвсем еднакви.

— Ах... Някой ми каза, че при Флориан сервират най-добрия плодов сладолед — отговори тя и се насили да се усмихне.

— Откъде знаеш, щом никога не си била там?

Попи се изчерви и измънка:

— Мисля, че някой в хотела спомена затова... Но може и да греша...

— Не вярвай на мнението на хора, които не познаваш — каза леля Мелъди и се настани в един от неудобните плетени столове на „Куарди“. — Сигурна съм, че плодовият сладолед е също толкова вкусен и тук.

— Попи — прошепна Ейнджъл, когато леля Мелъди посвети вниманието си на оркестъра, — държиш се много странно. Защо си толкова развълнувана? И къде ходи днес следобед?

Попи се колебаеше. Част от нея копнееше да разкаже на Ейнджъл за срещата ѝ с Фелипе, но друга част искаше да запази тайната за себе си. По-късно, реши тя, ще разкаже всичко на Ейнджъл, но засега това щеше да е нейна, романтична, тайна.

— О, просто отидох до кафенето на Флориан — отговори тя, също шепнешком. — Предполагам, че горещината ме прави неспокойна.

Но когато напълни лъжичката си с плодов сладолед, отново ѝ се стори, че Фелипе седи срещу нея, усмихва ѝ се и я гледа самоуверено, казва ѝ, че е красива като картина на Тициан, и целува пръстите ѝ с хладните си твърди устни. Просто нямаше търпение да дойде утре и отново да го види.

Попи облече прилепналото кремаво сако и тютюневата пола, които мадам Моне беше изработила съобразно един от моделите на мосю Уърт, и реши, че са твърде претенциозни. Захвърли ги върху леглото и облече жълта рокля с набрана пола, ушита от мисис Матюс, и отчаяна реши, че изглежда направо дете в нея. Обикновена бяла копринена блуза и тъмнозелена пола бяха единственото възможно

решение. Тя прибра нагоре червената си коса и набързо втъкна в нея дузина фиби. Закъсняваше. Забърза по тихите улици на следобедна Венеция, като отмахваше бунтовните кичури, които влизаха в очите ѝ и залепваха за бузите ѝ, вече влажни от горещината.

Когато, подтичвайки, се озова на площада, часовникът на кулата показваше три и десет минути. Тя приглади косата си и намали ход, за да спази благоприличието. Със затаен дъх надникна през прозорците на кафенето и едва тогава влезе.

— Попи! Толкова се радвам. Помислих, че няма да дойдеш.

Зелените очи на Фелипе блестяха с искрена радост. Той взе дланта ѝ в своите две ръце. Гледаше я така, все едно че тя беше най-красивото момиче на света. На Попи отново се стори, че има привилегията да попадне в неговия собствен вътрешен мир, където съществуват само тя и той. Погледът ѝ срещна неговия и тя прошепна:

— Съжалявам, че къснях. Стана така заради най-глупавата причина на света. Просто не можех да реша какво да облека.

Седнаха на същата маса... тяхната маса, помисли си Попи. Фелипе извика същия келнер, онзи с черните мустаци, Карло, и каза:

— Порция шоколадов сладолед за красивата госпожица.

— Снощи бях на площада — каза тя срамежливо. — Търсех те с поглед...

— Ах, ако знаех! — възкликна Фелипе. — Снощи вечерях с чичо си във вилата ни в провинцията. Там е убежището ми от горещината във Венеция. Мястото е като излязло от книжка с вълшебни приказки, Попи. Най-красивите градини на света, водопади и беседки. Един ден — каза той, изпълнен с гордост — вилата и всичко останало ще бъде мое.

Но не ѝ каза, че прекрасните градини, засадени от неговите предци, са занемарени, че именията, заедно с къщиците, фермите и лозята не произвеждат нищо, защото никой не се грижи за тях, и че покривът на вилата е хлътнол и пропуска дъжда.

— Прекрасната вила ще бъде ваша — попита Попи възхитена. Помисли си, че той сигурно е забравил, че още държи ръката ѝ, и смутена я остави да лежи в топлата му длан.

Той кимна.

— Мама и татко умряха, когато бях на седем години. Чичо Умберто ме отгледа във вила Д'Оро и в нашите замъци тук, във

Венеция.

— Имате два замъка? — възкликна тя.

Той скромно сви рамене.

— Единият поначало е на семейство Ринарди, а другия са придобили чрез брак. Тъжно е, че вторият почти се е превърнал в развалини. Поддръжката на тези сгради струва много пари. Страхувам се, че поглъщат богатството на семейството ми.

— Но пък в такъв случай парите се харчат за нещо добро — отговори Попи, като наистина мислеше така. — Не мога да си представя нищо по-прекрасно от това да живея в замък, чиято огромна входна врата да гледа към Гранд Канал, и да имам частна гондола, която да ме развежда из този красив град! Фелипе, живеете в най-хубавия град на света!

Той стисна ръката ѝ, очарован от думите ѝ.

— Защо тогава да не дойдете да видите какво чудо е замъкът Ринарди отвътре, както и отвън, откъм Гранд Канал — предложи той. — Той е построен през петнайсети век и, уверявам ви, си има свой собствен чар.

Сладоледът на Попи бавно се топеше и се превръщаше в малка шоколадова локвичка, а тя продължаваше да го гледа в очите, очарована.

— Петнайсети век — възкликна. — Нищо в Калифорния не е толкова старо!

Фелипе отметна кичур коса, паднал над очите ѝ.

— Разкажете ми за себе си и за семейството си, което живее в Калифорния. Не мога да си представя какъв е животът там.

Тя потръпна от удоволствие, когато пръстите му докоснаха лицето ѝ. Калифорния ѝ се струваше толкова далече, но тя му разказа за къщата в ранчото, боядисана с ярка бяла боя, за четвъртития двор, в които бяха засадени цветя, за фонтана, облицован със сини плочки, за огромната конюшня и за прекрасната арабска кобила, която ужасно много ѝ липсваше, за безкрайните акри земя на ранчото Санта Витория, за говедата и овцете. Разказа му за къщата на улица „Де Нина“, за пикниците, които си организираха на брега, за прибирането на сеното, за разходките с коне. И за Розалия и Ник.

— Моите родители! — заяви тя гордо, защото те наистина бяха такива за нея. — И Ейнджъл, моята сестра — добави тя.

— Твоята по-малка сестра — попита Фелипе.

— Не, о, не. И двете сме на осемнайсет — отговори тя, без да се замисли.

— И двете? — Той наистина беше изненадан. — Значи сте близначки?

Попи се изчерви от неудобство, хваната в лъжата, в която тя самата почти беше повярвала.

— Да... — продължи да лъже с нещастен вид. — Ейнджъл е по-голямата... но съвсем с мъничко...

— И?

Тя го погледна нервно.

— И... какво?

— И кой още е там?

Господи, как можа да забрави за него!

— И Грег — добави тя бързо, — брат ми.

— Нямате представа колко много ви завиждам — въздъхна Фелипе. — Родителите ми загинаха при нещастен случай в Адриатическо море и аз заживях с чичо Умберто. Не можете да си представите колко самотен бях, Попи. Чичо ми е ерген и прекарваше по-голямата част от времето си в Париж и Лондон. Не му се живееше с малкото момче в дълбоката провинция.

— Толкова съжалявам за това.

Очите ѝ издаваха искрено съчувствие. Тя си представи красивото момченце само в бляскавата вила в провинцията. Беше толкова погълната от мислите си за него, че забрави своето собствено безрадостно и трудно детство. Фелипе сви рамене и смело се усмихна.

— Това е минало. И ето, че днес съм тук, при Флориан, с най-красивото момиче, което съм срещал през целия си живот.

Попи сведе поглед към шоколадовата локвичка в сребърната купичка, защото не знаеше какво да отговори на това.

— Сигурно познавате много момичета... — прошепна тя и се изчерви.

— Наистина. Но нито едно не е като вас, Попи.

Объркана, тя не отговори. Фелипе извика Карло и пъкна пари в ръката му, като отново не обърна внимание на сметката.

Той я хвана за ръката и я поведе по „Вия Либерта“, а тя примираше от удоволствие заради допира до плътта му и от

облекчение, когато хладният бриз повдигаше косата от горещото ѝ чело. Излязоха на канал „Сан Марко“. Тя хвана сламената си шапка с две ръце и зарея поглед над лагуната. Островите Гуидеча и Сан Джорджо плаваха като мираж на хоризонта. Венеция беше вечна, тук човек не усещаше времето.

— Венеция е древна и притежава нещо като магия — прошепна тя очарована. — Венеция е като любовник, чиято прегръдка е сладка и нежна, който обещава, че няма да те напусне. И когато тръгне, знаеш, че ще се върне. — Тя рязко спря да говори, ужасена от онова, което току-що беше казала. Не смееше да вдигне поглед към него.

— Ах, Попи — прошепна Фелипе и стисна ръката ѝ, — такава любов е истинска магия.

Попи се срещаше с Фелипе всеки следобед, но все не му позволяваше да се запознае с леля Мелъди и Ейнджъл. Когато не беше с него, тя се измъчваше заради измамата, която позволяваше. Но искаше да го запази само за себе си. За първи път в живота ѝ имаше човек, който беше само неин, когото не се налагаше да дели с някого.

Фелипе я заведе да види палачо Ринарди с неговото великолепие, датиращо от петнайсети век. Слуга, който стъпваше безшумно, им отвори вратата и изчезна толкова тихо, колкото се беше приближил. Те останаха сами във високото мраморно преддверие. Вървяха, хванати за ръце, през многобройните стаи и Попи гледаше с възхищение картините и фреските по таваните, красивите мебели, направени от най-скъпото и хубаво дърво. Прокара пръсти по мраморната статуя, намерена при разкопки край Рим. Вървеше грациозно по копринените килими, тъкани преди много, много години. Фелипе ѝ каза, че в празнични случаи, като например сватба, полилеите засияват с цялото си великолепие и палачото хвърля милиони малки светлини по Гранд Канал... „като диамант на лунна светлина“. Попп се спря пред портретите на поколения Ринарди и затърси прилика между тях и Фелипе. Мислеше си, че е прекрасно да познаваш родословното си дърво и да знаеш точно кой си. Въздъхна доволно и извърна глава.

— Много си красива в тази семпла бяла рокля — каза Фелипе, докато двамата слизаха бавно по стълбището. — С тази хладна кожа и огнена коса си като картина на Тициан. — Гласът му беше наситен с

чувство, когато прошепна: — Попи, мястото ти е тук, във Венеция. О, мила, страхувам се, че съм много, много влюбен в теб.

Очите на Попи заблестяха като звезди, когато ръцете му я обгърнаха. И когато Фелипе я целуна, тя си помисли, че това ето истинската любов, защото чуваше пляска на орловите криле, кръвта шумеше в ушите ѝ. Тя се носеше в нови, опияняващи висоти.

Времето неумолимо изтичаше и скоро щеше да настъпи краят на откраднатите им невинни следобеди. Попи не знаеше как да каже на Ейнджъл и леля Мелъди, затова просто избягваше да мисли и се молеше да се случи чудо, което да оправи нещата.

Тя откри един цял нов свят на чувственост. Не искаше нищо повече от това да бъде в прегръдките на Фелипе. Искаше да чувства докосването на пръстите му по лицето си, по шията си, в косата си. Искаше устните му да не се отделят от нейните. И ако беше честна със себе си, трябваше да признае, че иска и нещо повече. Но въпреки че трепереше от едва сдържана страст, той не отиде по-далеч от целувките.

— Тези дни ту си в превъзходно настроение, ту като че ли са ти потънали гемиите — оплака се Ейнджъл. — Не знам какво ти става, Попи. И къде ходиш всеки следобед?

— О, просто се разхождам из града — отговори тя весело.

— Сигурно вече познаваш Венеция по-добре от местните хора — въздъхна Ейнджъл. — Аз ще се радвам да се върнем в Париж, когато започне сезонът на партитата. Тук е толкова скучно — само стари сгради, стари картини, стари църкви. И вода! Нямам търпение да срещна някой привлекателен млад мъж.

Оставаха само още два следобеда и Попи беше изпълнена с отчаяние. Само два следобеда на откраднати целувки в някоя гондола със спуснати перденца в смълчана Венеция.

— Моля те, срещни се с мен довечера, Попи. Не мога да понеса раздялата с теб дори за час! — молеше я Фелипе, докато вървяха по площад „Сан Марко“.

Попи вече му беше казала, че е невъзможно, че са канени на вечеря в американското консулство и че тя вече се тревожи, защото е възможно леля Мелъди да стане по-рано от следобедния си сън, за да

се пригответи за събитието. Никой от двамата не го спомена, но и двамата знаеха, че имат само още един следобед.

— Тази рокля е истинско разсипничество! — възкликна Ейнджъл, застанала пред огледалото, облечена в чудесната сапфирена рокля на мосю Уърт. — Трябва да я нося на някой вълнуващ бал, а не да заслепявам с нея някакъв си скучен дипломат.

— Няма значение, изглеждаш великолепно в нея — отговори Попи, гледайки я с възхищение. — О, Ейнджъл, толкова си красива.

Ейнджъл се усмихна скромно и забодя диамантена пеперуда в косите си.

— Това означава, че роклята е още по-голямо разхищение. Помисли си само за ефекта, който може да произведе върху някой красив и млад французин. — Тя погледна Попи, облечена в роклята с цвят на мъх. — Ти също си много красива — каза тя. — Косата ти гори и хвърля червени отблясъци... Всъщност напоследък ти като че ли наистина блестиш. Какво точно правеше през горещите следобеди, докато ние дремехме уморено? Не вярвам, че си гледала още картини и статуи. Хайде, Попи, кажи ми! Тайните ти просто кипят!

— О, Ейнджъл! — Очите на Попи заблестяха. — Влюбена съм!

Тя въздъхна облекчено, когато най-после изрече истината. Беше сигурна, че ако каже абсолютно всичко на Ейнджъл — за глупавите си лъжи, за това, че се представи за нейна истинска сестра, за Фелипе и за това, колко много се обичат, — всичко ще се оправи от само себе си.

— Той е чудесен — говореше щастливо тя. — Срегнах го в кафенето на Флориан и оттогава се срещаме всеки следобед...

— Момичета, готови ли сте? — Леля Мелъди влезе величествено в стаята, сияеща в роклята си от тъмночервена коприна, с пет реда перли, намотани около дебелия ѝ врат, със сребристи коси, покрити с мрежа и пера. — Мили боже! — възкликна тя, като ги огледа през лорнета си. — Трябва да призная, че мосю Уърт си заслужава парите! — Пълните ѝ бузи се затресоха от смях. — Изглеждате превъзходно, момичета! Хайде, да тръгваме, защото ще закъснеем.

— Ще ми кажеш всичко по-късно — прошепна развълнувано Ейнджъл, докато бързаха към входната врата.

Американският консул заемаше приземния и първия етаж на великолепно палацо. На първия бяха най-хубавите стаи. Фреските по таваните бяха рисувани преди три века. Цветовете им бяха яркосиньо, червено и златисто и все още не бяха избелели от влагата. Под десетината полилеи, заредени с нови свещи, се тълпяха елегантно облечени хора, обсипани с бижута.

— Трябва да благодарим на бога, че ни срещна с мосю Уърт — прошепна Ейнджъл, изпълнена с благоговение. — Представи си как щяхме да изглеждаме в роклите на мис Матюс!

Вярно беше, помисли си Попи, възхитена. Всяка жена ѝ се струваше по-елегантна от онази, която беше видяла преди секунди, всички сияеха в блясъка на рубините, смарагдите и диамантите. Герданите от дребни мъниста, които бяха получили на седемнайсетия си рожден ден, просто бледнееха.

Американският консул, Озгуд Барингтън, чакаше и поздравяваше гостите, застанал на върха на мраморното стълбище.

— Много се радвам, че дойдохте, мис Абrego — каза той с усмивка. — Очарован съм да видя прекрасните ви племенници. Съжалявам, че отсъствах и не можахме да се срещнем по-рано, за да ги представя в обществото на Венеция. Е, няма значение, може би ще дойдете отново, и то скоро.

Озгуд Барингтън беше приятел на чичото на Фелипе и той много лесно получи покана за партито. Отпиваше шампанско от една чаша, но погледът му не се отделяше от стълбището. Чакаше пристигането на Попи. Когато най-после я видя, разбра, че тя не е вече наивното обикновено момиче от горещите им следобеди. Тя беше елегантно видение, облечена в рокля, която говореше за вкус и много пари. Очите му не се отделяха от алабастровата ѝ плът, от повдигащите и се гърди, от извивката на тънката ѝ талия. А после забеляза сестра ѝ. Ако Попи беше чувствена мечта, сестра ѝ беше като истинско видение — бледа и руса като лунна светлина, крехка и толкова красива, че дъхът ти спираше. Дали беше игра на въображението му, или наистина всички в залата се смълчаха и не отделяха погледи от Ейнджъл. Той започна да си пробива път към тях.

— Озгуд — каза спокойно, с усмивка, — би ли ме представил на гостите си?

— Да, разбира се — заспя Озгуд. — Това е мис Абrego. А това е Фелипе Ринарди — барон Ринарди, би трябвало да кажа. Той е точно от типа младежи, с които вашите племенници трябва да се срещат. Фелипе, мис Абrego е от Санта Барбара в Калифорния. А това са нейните племенници, мис Ейнджъл Констант и мис Попи Малъри.

В тишината, която последва, на Попи ѝ се искаше да умре. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че ѝ се струваше, че всички го чуват. Подпря се на перилата, за да не падне. Страхуваше се, че ще припадне. Малъри. Малъри... Попи Малъри... омразното име още звънеше в ушите ѝ. Лъжите ѝ най-накрая излязоха наяве. Тя гледаше Фелипе втренчено, страхуваше се от онова, което той щеше да каже.

Но погледът му просто премина през нея. Той с нищо не показва, че я познава. Поклони се дълбоко и докосна леко с устни ръката на леля Мелъди.

— На вашите услуги, мис Абrego — каза той. — За мен ще бъде удоволствие да ви разведа из Венеция.

Леля Мелъди го погледна одобрително през лорнета си.

— Младя човече — загърмя гласът ѝ, — през последните няколко месеца видях достатъчно забележителности. Стигат ми за цял живот. Жалко, че не ви срещнахме по-рано, щяхте да спестите доста мъки на краката ми. Но се страхувам, че вече е много късно. Заминаваме вдругиден.

— О, лельо Мелъди! — запротестира Ейнджъл, като хвърли бърз поглед на Фелипе. — Може би ще решиш да останем още малко? Има толкова неща, които още не сме видели, а кой знае кога ще дойдем пак във Венеция.

Леля Мелъди изгледа замислено племенницата си, а после и Фелипе.

— Хм — каза тя и влезе величествено в залата. — Ще видим, момичето ми, ще видим.

— „Ще видим“ винаги означава „не“ — прошепна Ейнджъл и въздъхна.

— Можете да се опитате да я убедите — усмихна се Фелипе, хвана я за ръката и последваха леля Мелъди.

Попи стоеше като вкаменена на мястото си и гледаше след тях, докато изчезнаха в тълпата. Фелипе дори не беше я погледнал втори път, просто беше тръгнал с Ейнджъл, като че ли тя не съществуваше.

Като че ли техните следобеди, целувките, едва сдържаната страст, любовните думи никога не бяха съществували. Те бяха предназначени за Попи Констант, а не за Попи Малъри.

— Добре ли сте, мила — попита я разтревожено Озгуд Барингтън. — Ужасно сте бледа.

— Моля ви — прошепна Попи, а сините ѝ очи бяха потъмнели от мъка, — моля ви, кажете на леля Мелъди, че внезапно ми е прилошало... и че съм се върнала в хотела...

— Защо да не я извикам — попита той, още по-разтревожен.

— Не! Не, моля ви. Ще се оправя съвсем скоро... Не искам да развалям забавленията им...

Меките кадифени поли на роклята шумоляха около нея като гълъбови криле, докато тичаше по стълбите. Най-последно излезе на улицата, на чист въздух.

— Попи. Попи, будна ли си?

Тя стисна очи по-силно. Преструваше се, че спи, а Ейнджъл се суетеше тревожно около нея.

— О, боже! — плачеше Ейнджъл. — Моля те, кажи ми, че си добре, Попи!

— Къде е тя? — попита леля Мелъди, като се втурна в стаята. — Мило момиче, сега чувстваш ли се по-добре? Какво има? Отравяне с храна, обзалагам се, не може да се има доверие на тези чуждестранни блюда...

Попи уморено седна в леглото. Нямаше смисъл да се преструва на заспала, защото леля Мелъди викаше толкова силно, че би събудила и мъртвец.

— Сигурно е от нещо, което съм яла — каза тя едва чуто. — Сега вече съм добре. Само главата ме боли.

Беше вярно. Главата наистина я болеше, но болката не можеше и да се сравнява с болката в сърцето ѝ. Но по-скоро би се оставила да я ранят на бойно поле, отколкото да си позволи да умре от раната, нанесена ѝ от Фелипе. А най-ужасното беше, че и да искаше, не можеше да умре. Щеше да живее и трябваше да носи болката до края на живота си.

— Но ти изглеждаш ужасно, дете! — възкликна леля Мелъди. — Ще говоря с управителя и ще го помоля веднага да доведе лекар.

— Не! Не, моля те! — извика тя. — Уверявам те, лельо Мелъди, аз съм съвсем добре.

— Но видът ти говори друго. Чудя се дали няма да е по-добре да напуснем Венеция, както бяхме планирали. Горещината не се отразява добре на здравето ти.

— О, лельо Мелъди, ти обеща — извика Ейнджъл, силно възбудена. — Не е ли чудесно, Попи? Ще останем още малко! Фелипе Ринарди — барон Ринарди — обеща да ни покаже града. „Неговия град“, както казва той, и, според думите му, той притежава доста неща тук. Два замъка. Попи, и прекрасна вила с лозя и поля. Дори ни покани да му погостуваме при чичо му Умберто. Фелипе ще наследи всичко, когато чичо му умре.

— Ти май доста се интересуваш от него! — заяви възмутено леля Мелъди. — Трябва да призная обаче, че той наистина е много очарователен, а напоследък на вас ви беше май доста скучно. — Тя отново погледна разтревожено Попи. — Ако си сигурна, че си добре, аз ще си легна. Тези крака ще ме убият! — Тя изу тесните си тъмночервени обувки и тръгна към вратата. — Лека нощ, момичета! — извика весело. — Утре ще бъде чудесен ден!

— О, Попи! — извика Ейнджъл, когато вратата се затвори след нея. — Фелипе е прекрасен, мисля, че вече съм влюбена! — Тя се хвърли на леглото, смееше се и риташе във въздуха. — А си мислех, че ще бъде разхищение да облека парижката си рокля! Фелипе е много романтичен и тя произведе очаквания ефект и върху него. Лицето му е изпито и много интересно, Попи, като че ли е музикант, който гладува през повечето време. Само да можеше да видиш как ме гледа — като че ли съм единственото момиче в целия свят! О, той е чудесен, чудесен! Момчетата от Санта Барбара са истински деца, сравнени с него. Не мислиш ли, че е красив, Попи? Забеляза ли, че очите му са зелени? О, мисля, че съм влюбена!

Попи обърна лице към стената и стисна зъби, за да не заплаче — така, както правеше преди години, когато татко не се връщаше.

— Попи. Не се ли вълнуваш заради мен? — попита Ейнджъл тревожно. — О, каква съм егоистка! — каза тя внезапно.

— Бедната ти глава! Почакай, ще донеса студена кърпичка. — Тя потопи една ленена кърпа в студена вода и я постави на челото на Попи. — Сега ще се почувстваш по-добре, обещавам ти — каза тя. — О, Попи! — въздъхна дълбоко след минута. — Най-последно, ще бъде толкова забавно!

Попи нямаше нужда от студени компреси. Вече беше студена като лед. Изречените от нея лъжи още звучаха в ушите ѝ. Чуваше и името Попи Малъри, произнесено в мига на официалното ѝ запознанство с Фелипе — това омразно, причиняващо ѝ болка, срамно име! „Попи Констант“ не съществуваше. А ето, че нямаше да се превърне, както си беше мечтала, и в Попи Ринарди. Фелипе беше избрал Ейнджъл. А и как един мъж би могъл да устои на Ейнджъл? Тя беше толкова красива и носеше името Констант.

ГЛАВА 27

1898, Италия

На следващата сутрин Попи не стана от леглото. Лежеше, покрила очите си с ръка, за да не гледа Ейнджъл, която се обличаше, за среща с Фелипе. Но не можеше да направи нищо, за да я накара да престане да бърби весело.

— Дали да не си облека жълтата рокля, Попи — тревожеше се Ейнджъл. — Или пък изглеждам много бледа в нея? Може би розовата ще е по-добре. Или пък семплата бяла блуза и тъмносиня пола. Да, мисля, че след екстравагантната рокля на мосю Уърт е по-добре да се облека по-семпло. — Хвърли цял куп дрехи на леглото и още един път се преоблече. — О, боже! — възкликна тя, седнала пред огледалото. Опитваше се да вдигне копринената си коса на кок. — Влагата прави невъзможни неща с косата ми, тя просто не иска да се закрепи. Попи, как мислиш, дали ще е добре просто да я завържа отзад с панделка?

Ейнджъл погледна отчаяно часовника.

— Господи, ще трябва да стане! Е, но нали привилегията да закъснява се пада на жената, пък и леля Мелъди е с него. Добре ли изглеждам? — попита тя тревожно.

— Изглеждаш прекрасно, както винаги — отговори Попи и зарови лице във възглавницата.

Изпита още по-силна мъка, като се сети как тя се беше тревожила какво да облече, как беше искала да бъде най-красивата за Фелипе. Ейнджъл се хвърли на леглото до нея.

— Мислиш ли, че наистина ме харесва, Попи — попита тя, изпълнена с копнеж. — Истински, искам да кажа. Снощи ми се струва толкова далеч във времето — като че ли съм сънувала всичко. О, искам и ти да дойдеш! Ужасно е, че имаш толкова силно главоболие. Много ще ми липсваш.

Тя прегърна съчувствено Попи, после скочи от леглото и тръгна бързо към вратата. Обърна се, вече с ръка на дръжката.

— О, съвсем забравих! — извика. — Щеше да ми казваш за онзи мъж, с когото се срещаш. Тайната ти любов! О, боже, нямам търпение да науча всичко за него! Не е ли забавно, че и двете се влюбихме по едно и също време, Попи! Трябва да ми кажеш веднага щом се върна! — Изпрати ѝ няколко въздушни целувки и изтича вн от стаята.

Закуската на Попи остана недокосната на масата. Горчивината, която изпитваше заради това, че е отхвърлена, разкъсващата я самота ѝ напомняха за детските години. Тя се тресеше — все едно че наистина страдаше от треската, от която се оплакваше. Отново и отново си припомняше разговора, който Ейнджъл и Фелипе бяха водили снощи и който Ейнджъл ѝ беше предала, напразно търсеше някакви думи, които да ѝ подскажат, че Фелипе си спомня за нея. Мислеше да попита леля Мелъди дали Фелипе е споменал името ѝ, но неговото внимание беше толкова очевидно посветено на Ейнджъл, че беше безсмислено.

На другата сутрин на таблата със закуската на Ейнджъл имаше букет виолетки и бележка, с която ѝ напомняше, че леля Мелъди му е разрешила да я придружи в най-красивата църква на Венеция. Естествено, поканиха и леля Мелъди, защото някой трябваше да придружава младото момиче, но Попи отново не беше спомената.

Самотните утринни часове минаваха бавно като погребална процесия. Камериерката дойде, за да отнесе таблата ѝ със закуската, а друга ѝ донесе лекия обяд, поръчан от леля Мелъди. Върна се час по-късно и го отнесе — недокоснат. Най-после Попи чу гласа на развълнуваната Ейнджъл в коридора и миг по-късно вратата на стаята се отвори.

— Господи, Попи, защо стоиш на тъмно?! — извика Ейнджъл, изтича до прозореца и вдигна щорите. — Денят е толкова красив! О, Попи, този ден е най-най-чудесният! — Тя седна, радостна, възбудена, в крайчеца на леглото. Очите ѝ бяха замечтани, сладките спомени се връщаха отново и отново. — Отидохме в църквата „Сан Себастиано“, където е погребан Веронезе. Видяхме всичките му красиви картини, а после отидохме в „Санта Мария“, която е на Гранд Канал, след това в „Сан Марино“ — знаеш я, онази на острова, който сякаш плава на хоризонта. Последва „Санта Мария дела Салуте“, където Вивалди е бил главен концерт майстор от 1709 до 1740 година. Попи, Фелипе знае всичко за Венеция. И знаеш ли какво ми каза, когато леля Мелъди не ни слушаше? — Гласът ѝ се снижи до шепот. — Каза, че Венеция е

като любовник, който те обгръща, който обещава, че никога няма да те напусне, и дори да си замине, знаеш, че ще се върне, че отново ще бъдеш в прегръдките му!

Попи възкликна, ужасена, когато чу почти точното повторение на собствените си думи, но Ейнджъл като че ли не забеляза.

— Думите му са толкова романтични! — възкликна тя. — А после ни заведе да обядваме във великолепен ресторант. Покривките бяха на червени и бели квадратчета — толкова очарователни! И, о, Попи, храната — истинско венецианско ризото и раци и онзи вкусен шоколадов сладолед, за който ти ми говореше! — Тя едва си поемаше въздух. Погледна тревожно Попи. — Чувстваш ли се по-добре? Надявам се да е така, защото всички ще отидем в театър „Ла Феличе“ за симфоничния концерт довечера. Кажй, че ще дойдеш. — Прекрасните ѝ очи помръкнаха, когато забеляза нещастния вид на Попи. — Толкова си бледа още! Леля Мелъди е права — трябва да те види лекар.

— Не, наистина, добре съм — отговори Попи и се насили да се усмихне.

— Тогава, моля те, кажи, че ще дойдеш. Просто умирам от нетърпение да те срещна с Фелипе. Заклевам се, че с всяка среща той ми се струва все по-красив. И знаеш ли какво? — прошепна тя замечтано. — Гледа ме особено — ти знаеш какво искам да кажа. Той ме кара да се чувствам не само красива, а специална. — Тя въздъхна щастливо и започна да се съблича. — Е, ще трябва да си почина за довечера. Може би ще сънувам Фелипе. О! — извика тя внезапно, сложила длан на устните си. — Попи, трябва да разкажеш за тайната си любов! Хайде, разкажи ми всичко!

— О, нямаше нищо — заекна Попи. — Нищо, което да прилича на твоята любов... Просто някой, когото видях в кафенето на Флориан, някой, на когото се възхищавах отдалеч... Не е важно...

— Жалко! — възкликна Ейнджъл. — Но може би е по-добре, защото любовта направо изтощава. Не мога да дочакам вечерта и срещата си с Фелипе — добави тя, усмихна се замечтано и си легна в леглото.

Попи се обръщаше и мятеше неспокойно и слушаше тихото равномерно дишане на Ейнджъл. Първо реши, че ще отиде в театъра вечерта, ще накара Фелипе да я погледне, да проумее нейното

съществуване, че онова, което се беше случило между тях беше истинско... Но после си каза — не, не би могла отново да се унижи. Но знаеше, че все някога ще трябва да го види.

Облече строга тъмнозелена рокля, която караше косата ѝ да блести с приглушен червен блясък. Беше бледа, но спокойна, когато последва леля Мелъди и Ейнджъл надолу по стълбите, за да се срещнат с Фелипе. Стори ѝ се, че видя загриженост в очите му, когато погледът му срещна нейния, но реши, че сигурно е сбъркала. Гласът на леля Мелъди прогърмя.

— Спомняте ли си другата ми племенница Попи Малъри. Е, тя не ми е истинска племенница, но ние всички я приемаме като сестра на Ейнджъл.

— Лельо Мелъди, Фелипе вече знае всичко за Попи! — извика Ейнджъл. — Не си ли спомняш? Разказах му всичко по време на обяда.

— О, май наистина остарявам — въздъхна леля Мелъди, а Фелипе се поклони на Попи, без да се осмели повече да срещне погледа ѝ. — Забравям много неща вече.

— Радвам се, че можахте да дойдете с нас, мис Малъри — каза той.

— Бедната Попи беше много болна — говореше Ейнджъл, докато прекосяваха фоайето на хотела. Отпред ги чакаше гондола. — Изпитваме облекчение, че се чувства по-добре.

— Венеция може да бъде много уморителна при такава горещина — каза Фелипе и добави загадъчно: — И може да изиграе лоши шеги на човешкото възприятие.

Попи прехапа устни, за да не заплаче. Фелипе и Ейнджъл пътуваха в една гондола, а тя и леля Мелъди — в друга. Спомни си тайните им следобедни срещи и горещите целувки, и любовните думи на Фелипе и си каза, че сигурно всичко е било просто лош сън. Че скоро ще се събуди и всичко ще бъде наред.

Фоайето на красивия малък театър беше претъпкано и с мъка си запробиваха път, за да заемат местата си. Тя с леля Мелъди бяха изгубили Ейнджъл в тълпата и сега тревожно оглеждаха редиците, докато най-после ги видяха. Ръката на Фелипе почиваше собственически върху тази на Ейнджъл, той шепнеше нещо в ухото ѝ, Ейнджъл се обърна да го погледне и Попи изпадна в още по-дълбоко отчаяние. Лицето на Ейнджъл грееше от любов, красотата ѝ озаряваше

целия театър и Попи отново прехапа устни, защото не биваше да плаче. Почти не усещаше болката, цялото ѝ същество крещеше, че Фелипе е неин, че обича нея... а не Ейнджъл...

Оркестърът вече свиреше увертюрата към „Ромео и Жулиета“ на Чайковски, когато Ейнджъл и Фелипе най-после заеха местата си до нея. Тя им хвърли кос поглед, но очите на Фелипе не се отделяха от нежния профил на Ейнджъл.

Попи затвори очи, когато романтичната, чувствена музика изпълни театъра. Тръпнещата ѝ душа поемаше всеки звук. Сега най-после проумя страстта и болката, и отчаянието на двамата млади влюбени, чиято съдба беше описана от Шекспир. Нямаше представа, как е изминала другата част от вечерта, разкъсваше се между желанието да избяга колкото се може по-далеч от Фелипе и отчаяната нужда да бъде по-близо до него, въпреки че той имаше очи само за Ейнджъл. Но силната ѝ воля ѝ помагаше да седи изправена, да изглежда погълната от музиката на Бах. А вътрешно се свиваше, страдаше.

През антракта остана на мястото си, докато другите пиеха шампанско в бюфета. Стискаше ръцете си толкова силно, че кокалчетата им бяха побелели. Беше затворила очи, защото не искаше да вижда нищо и никого.

— Никак не ми харесва видът ти, мило момиче — прошепна в ухото ѝ леля Мелъди, когато се върна. — Разреших на Ейнджъл да отиде на вечеря с Фелипе и неговите приятели, а теб ще заведа в хотела и ще извикам лекар.

Попи беше навела отчаяно глава, докато гондолата се плъзгаше в топлия мрак. На двата бряга на канала светеха хиляди светлинки, кафенетата бяха пълни с хора, чуваха се музика, гласове, смях, а тя се чувстваше изолирана, самотна, като че ли красотата и щастието бяха за всички, но не и за нея. Без Фелипе, и Венеция, и животът бяха безрадостни, нямаха смисъл.

— Госпожицата има нужда от лекарство за подсилване на организма — заяви лекарят и сърдечно ѝ се усмихна. — Очевидно не е свикнала с горещината. По-свежият климат ще ѝ се отрази добре, може би езерата в Северна Италия. Да, да, това ще върне руменината по бузите ѝ. Като се изключи това, госпожице Абрего, на нея ѝ няма нищо.

— Езерата! — леля Мелъди въздъхна замечтано. — И аз ще бъда доволна да подишам малко свеж, по-хладен въздух. Но, о, Попи, Ейнджъл въобще няма да хареса идеята!

Ейнджъл наистина не беше доволна — тя протестираше бурно, викаше и плачеше и най-накрая леля Мелъди се предаде. Уреди ѝ престой при приятели на Озгуд Барингтън, а самата контеса се съгласи да я придружава навсякъде.

Попи не знаеше какво изпитва — ужас или облекчение — докато влакът ги отнасяше на север. Знаеше само, че сърцето ѝ е разбито и никога вече няма да бъде същата.

Леля Мелъди, доволна, се настани на терасата на малкия, но уютен пансион на синьора Роси, която гледаше към езерото Комо. А Попи се разхождаше замаяна из градините, които се сливаха с водата и напразно се опитваше да не мисли за Ейнджъл.

Другите от пансиона се грижеха за нея, даваха ѝ обилна и здравословна храна, усмихваха ѝ се окуражително, но тя нищо не забелязваше. Една сутрин, три седмици по-късно, синьор Роси се появи на терасата. В ръката си размахваше телеграма. Докато я четеше, Попи почти осезателно усещаше вълнението на Ейнджъл. „Фелипе ме помоли да се омъжа за него! Ние много, много се обичаме! Би ли одобрила нашата любов, а в това ще трябва да убедиш и мама, и татко. С любов, Ейнджъл“.

Месец по-късно Ник и Розалия пристигнаха в Италия с твърдото намерение да сложат край на любовната история, въпреки протестите на леля Мелъди и нейните заявления, че Фелипе е очарователен младеж, на когото липсват само пари.

— Ние няма да дадем дъщеря си на някакъв си европейец зестрогонец! — викаше Ник, но Ейнджъл се усмихваше уверено.

— Почакай, докато се запознаеш с него, татко — каза тя.

Още при първата им среща Фелипе успя да ги очарова.

Беше преценил съвсем точно колко уважение и колко прямота да демонстрира.

— Момчето няма пари — говореше Ник на Попи, докато се разхождаха из занемарената, но все още красива градина на вила Д'Оро няколко дни по-късно, — но вината едва ли е негова. Затова са виновни прадедите му. Идеите на Фелипе са добри и разумни, знае какво иска и как да го постигне. Да, харесва ми високият му дух. —

Той погледна с обич Попи, която беше стиснала ръката му, все едно че беше котва в бурното море. — А какво мислиш ти за Фелипе?

— Аз... Вилата е толкова красива — каза тихо тя, като избягна прекия отговор. Гледаше с копнеж избелялата боя по стените и покритите с мъх плочки, представяше си себе си като съпруга на Фелипе и господарка на вила Д'Оро... Но ролята се падаше на Ейнджъл.

Розалия и Ник дадоха съгласието си за годежа и Фелипе подари на Ейнджъл красив диамантен пръстен.

— Бил е на майка му — каза тя на Попи. — Държал го е в банков трезор досега. Не можели да го продадат, защото всичко принадлежало на фамилията тръст. Какво щастие за мен! — засмя се щастливо тя, като го въртеше насам-натам на пръста си, за да улови по-добре светлината. — О, Попи, толкова много се обичаме, че искаме веднага да се оженим... Моля те, помогни ми да убедя мама и татко сватбата да стане тук, а не да се връщаме в Санта Барбара. Можеш ли да си представиш романтиката на една сватба във Венеция? Фелипе казва, че ще отплаваме за църквата в гондола и че ще дадем гощавка в палацо Ринарди. Разбира се, ти ще бъдеш моята единствена шаферка.

Попи изпадна в още по-дълбоко отчаяние. Беше предприето пътуване до Париж, до салона на мосю Уърт, за да купят сватбена рокля и булчински принадлежности на Ейнджъл. Дори не се зарадва, че се е върнала в града, който някога намираще толкова очарователен. Вече нямаше нито желание, нито енергия за самотни следобедни разходки, за нови открития.

Ейнджъл ходеше на проби и непрекъснато се тревожеше, че е далеч от Фелипе. Разказваше на Попи всички подробности от техните срещи, говореше за любов, а Попи мислеше, че ще полудее. Ник беше повече от щедър в уреждането на брака и двамата щяха да започнат да реставрират вилата и палацото веднага щом се върнат от медения си месец в Ню Йорк. В Санта Барбара щеше да бъде дадена богатата гощавка, за да може Ейнджъл да представи съпруга си на роднините и приятелите си.

Попи изпитваше възмущение и гняв, но успяваше да запази търпение по време на пробите, въпреки че непрекъснато си представяше как върви по пътеката в църквата след Ейнджъл, красивата младоженка. „Защо“, питаше сетя, докато крачеше гневно из

стоята си в хотела, докато Ейнджъл и Розалия за пореден път обикаляха магазините, „защо той избра нея, а не мен? Заради красотата ѝ?“ Беше сигурна, че той беше впечатлен от нейния външен вид. Нима не ѝ беше казал многократно, че е очарован от бялата ѝ кожа, от блестящите ѝ сини очи, от Тициановата ѝ коса. Нима не беше почувствала тялото му да трепери от едва сдържана страст? Ейнджъл беше споделила, че целувките на Фелипе са толкова нежни, че тя въобще не се страхува. Всъщност Ейнджъл споделяше с нея всичко. И изведнъж тя видя отговора на въпросите си. Разбира се, беше толкова просто! Фелипе беше беден, а Ейнджъл — богата наследница!

С огромно облекчение, Попи възстанови в паметта си реда на събитията. Сега всичко ѝ беше пределно ясно и не можеше да си представи как не се е сетила досега. Разбира се, Фелипе още я обичаше, но имаше нужда от парите на Ейнджъл! О, бедният Фелипе, нима не разбираше, че когато любовта е истинска, като тяхната, тя не се нуждае от пари! Щяха да се справят... тя ще му помага... сигурно ще се намери начин...

Погледна безпомощно през прозореца, Париж изведнъж се беше превърнал в затвор. Нямаше търпение да се върне във Венеция и да види Фелипе. Искаше да му каже, че няма нужда да се жени за Ейнджъл, че го обича, че е сигурна в неговата любов и че всичко ще бъде наред.

До сватбата оставаше само седмица, когато, най-после, се върнаха във Венеция. Попи виновно мислеше за великолепната сватбена рокля на Ейнджъл и за разкошните бижута, които бяха скрити в новите им куфари, за въодушевлението на Ейнджъл, която не спираше да говори за бъдещето... Все пак, мислеше Попи, не е ли по-добре Ейнджъл да не се омъжва за човека, който не я обича? На гарата във Венеция тя гледеше мълчаливо как Ейнджъл се хвърля в отворените обятия на Фелипе. Този път изпитваше съжаление, не ревност.

Направените в Париж покупки бяха толкова много, че заеха цялото пространство на стаята им и Попи беше принудена да се премести в друг апартамент малко по-надолу по коридора.

— Сега вече всичко ще се промени, Попи — каза Ейнджъл сериозно, когато багажът беше внесен в стаята от служителите на хотела. — Спомняш ли си първия ден, когато дойде в ранчото Санта

Витория? Мама ти беше приготвила отделна стая, но ти каза, че искаш да бъдеш в една и съща стая с мен. О, Попи, едва сега разбирам, че никога вече няма да спим в една стая! Толкова много ще ми липсваш! Няма да има с кого да споделям тайните си, с кого да си шепна в мрака. Всичко се случи толкова неочаквано, че понякога дори изпитвам страх. Попи, обещавай ми, че често ще идваш във Венеция да ме видиш. Не мога да понеса дори мисълта, че ще се разделя с теб. — Тя избухна в сълзи и я прегърна здраво. — Толкова много обичам Фелипе! — плачеше тя. — Но обичам и теб! А домът ми в Калифорния ще е толкова далеч!

— Не плачи, Ейнджъл — успокояваше я тихо Попи, — всичко ще се нареди чудесно, ще видиш. Може би ще бъде различно от онова, което очакваш, но всичко ще бъде добре, наред.

Ейнджъл я погледна, озадачена.

— Какво искаш да кажеш?

Попи сви рамене, но извърна глава, за да не срещне погледа на ясните ѝ прями очи.

— О, не знам... Просто, че нещата невинаги се развиват така, както очакваме... Че хората постъпват по различни начини, движени от неясни подбуди.

— Попи, говориш много загадъчно! — извика гневно Ейнджъл. — Но каквото и да приказваш, ти много ще ми липсваш! И Грег — добави тя тъжно. — Мъчно ми е, че той не може да дойде за сватбата. Но някой трябва да се грижи за ранчото, нали? Но ще го видя, когато си дойдем у дома през медения си месец.

Бедната Ейнджъл, мислеше Попи, докато вървеше по коридора със своите куфари и пакети, бедната, бедната Ейнджъл! Как мразеше да ѝ причинява болка. Отиде до огледалото в стаята си, взря се в отражението си и пощипна няколко пъти бледите си бузи, за да им върне руменината.

Чудеше се дали, след като е видял Ейнджъл, Фелипе все още я намира красива.

Цялата седмица беше посветена на приеми и гощавки, но този път, вместо да избягва Фелипе, Попи правеше всичко възможно да е близо до него, да улавя погледа му през масата, да го докосва по ръката, когато минава покрай него, да кокетничи...

Чичо Умберто — висок, изискан и вежлив, винаги в безупречно ушити костюми — подготвяше палацо Ринарди за най-големия прием от години насам. На сватбената гощавка бяха поканени повече от четиристотин изтъкнати гости. Високите прозорци на палацото светеха заради стотиците запалени свещи и светлинките се отразяваха във водите на Гранд Канал — точно така, както Фелипе беше казал на Попи, че се случва, когато ще има важно събитие.

Попи беше изпаднала в трескаво безумие. Все още не беше успяла да намери сгоден случай да разговаря с Фелипе насаме. Бедният Фелипе, мислеше тя, докато се изкачваше по стълбите към площадката, където той чакаше, за да поздрави гостите си, да бъде принуден да се ожени за момиче, което не обича, само и само да запази наследството си. Но тя ще го избави от тази необходимост. В очите ѝ се четеше отчаяние, но и нещо друго, когато му се усмихна. Не бяха разменили нито дума от онази ужасна вечер на приема на консула, когато той я погледна така, като че ли тя не съществуваше.

Когато за пореден път срещна погледа му, тя се запита дали не ѝ се струва, че той я гледа по-често отпреди. Надежда разцъфна в сърцето ѝ, реши, че може би и той е разбрал, че няма да е правилно да се ожени за Ейнджъл само заради парите ѝ. Може би беше осъзнал, че я обича лудо и че не би могъл да живее без нея. Седеше тихо и чакаше своята възможност. Най-последно! Фелипе прошепна някакви извинения в ухото на Ейнджъл и тръгна към вратата. Тя се втурна бързо, пресече стаята и го хвана решително за ръката.

— Фелипе — прошепна трескаво тя, — трябва да говоря с теб, сега... довечера.

— Какво искаш — срязва я грубо той и бързо я дръпна в една от нишите. — Мислех, че си разбрала какво се е случило. Все пак вината е твоя.

— Моя? — извика тя, объркана.

Той я дръпна още по-навътре, зад една от завесите.

— Не мога да разговарям с теб тук — прошепна гневно. — Но пък и няма какво повече да си кажем.

— Но аз трябва да говоря с теб, Фелипе, трябва да те видя насаме. — Сините ѝ очи го гледаха умолително и той се разколеба.

— Не, не е редно — каза рязко. — Всичко приключи. И дори никога не е започвало.

Попи притисна отчаяно длан към устата си. Той си отиде, но сигурно не искаше да каже това. Само ако можеше да разговаря насаме с него, щеше да го накара да разбере, че не е редно да се жени за Ейнджъл, след като те двамата се обичат толкова много.

Беше вече много късно, когато семейството седна в гондолата, за да се върне в Грег Палас. Розалия и Ейнджъл, уморени, се подпираха на Ник, а Попи седеше срещу тях и ги гледаше, присвила очи. Каква щастлива семейна сцена, помисли си тя с горчивина, майката, бащата и обичаната красива дъщеря. Затвори очи и си спомни как ръцете на нейния татко я обгръщаха, как дъхът му миришеше винаги на уиски, думите му: „Върнах се, татковото момиче“, а после — кръвта му, която попиваше в килима... И разбра, че дори след всичките тези години тя не е Попи Констант, а просто Попи Малъри и че Ейнджъл е единствената притежателка на всичко, за което тя някога беше мечтала.

По-късно, вече в хотелската стая, тя закрочи нервно напред-назад, защото мислите за Фелипе не й даваха покой. Когато й се струваше, че вече се задушжава, че стените се сключват около нея, тя се наметна с пелерината и излезе от стаята. Изтича надолу по стълбите толкова бързо, все едно я гонеха демони.

— Палацо Ринарди — каза тя на гондолиера и нервно се скри зад завесите. Когато натисна звънеца на входната врата, все още не беше решила какво ще каже, само се молеше Фелипе да си е вкъщи. Знаеше само, че трябва да му говори, да му обясни, да му каже, че му принадлежи, преди да е станало много късно. Трепереща от страх, тя натисна звънеца отново и отново, докато накрая се чува забързани стъпки и гласът на Фелипе, който извика:

— Какво има? Кой е?

— Аз съм... Попи — извика тя и почувствала слабост, се подпря на студената каменна стена.

Фелипе отвори вратата и втренчи в нея смаян поглед. Беше облякъл халат върху пижамата си, а косата му беше разрошена от съня.

— Влизай бързо, преди да те е видял някой — каза той, сграбчи я за ръката и я дръпна вътре. — Какво си мислиш, че правиш, като си дошла тук в този час на нощта? Нима се опитваш да развалиш отношенията ми с Ейнджъл? — Зелените му очи горяха гневно. — Това е, разбира се — каза той, изпълнен с презрение. — Ти ревнуваш! И се опитваш да създаваш проблеми.

— Не, о, не, не е това! — извика Попи. — Разбрах защо искаш да се ожениш за Ейнджъл. Но, виждаш ли, Фелипе, не е правилно да постъпваш така, след като ние двамата се обичаме толкова много...

— Любов — попита той с високо вдигнати вежди. — Любов? Задай си този въпрос, Попи: наистина ли онова, което изпитваш към мен, е любов? Задай си въпроса, дали наистина си тук за това? С годеника на друга жена! Мисля, че си момиче, което разбира какво прави и какво иска да постигне — добави той и се наведе толкова много към нея, че дъхът му погали бузата ѝ. — Ти знаеш толкова много, че можеш да подлудиш всеки мъж, Попи Малъри. О, да. — И той повдигна лицето ѝ към своето. — Не си мисли, че не разбирам играта ти. Ти изигра ролята на наследницата на семейство Констант много добре, мис Малъри, но не можа да ме надхитриш.

Устата му завладя нейната толкова настойчиво, че Попи остана без дъх.

— Чакай, не... — извика тя и го отблъсна. — Не те излъгах нарочно. Не си и помислих, че ти можеш да решиш, че имам пари...

— Но тогава защо иначе бих се занимавал с теб — попита той презрително. — Заради красивите ти невинни очи и апетитната ти, бяла като мляко, кожа? Ти си изкусителка, Попи Малъри, а любовта не съществува, поне не на този свят! — Той отново я придърпа към себе си, натисна главата ѝ назад и я целуна.

— Не! — извика тя, ужасена. Целувките му не бяха така нежни, както в следобедите, когато се разхождаха в гондолата. Сега те бяха настоятелни, жестоки, целувки, които тя не можеше да проумее. — Не, Фелипе! Аз дойдох да ти кажа, че ако любовта ни е достатъчно силна, бихме могли да се справим и без пари. Че всичко, от което имаме нужда, е да сме заедно.

Той се засмя грубо.

— Сигурно си луда — каза той и ѝ препречи пътя, защото беше тръгнала към вратата. — Не си дошла тук заради любовта, мис Малъри — изръмжа той, взе я на ръце и я понесе към салона. — Тук си, защото ме искаш. — Ръцете му вече бяха завладели гърдите ѝ. — Господи, кожата ти е мека и нежна като това кадифе — шепнеше той, — гладка, бяла като мляко...

— Не! — изпищя ужасена Попи. — Недей, Фелипе! Ще викам...

— Викай колкото си искаш, никой няма да те чуе. — Той я сграбчи за косата, наклони главата ѝ назад и започна да целува шията ѝ. — Слугите спят в помещенията си, а стените са толкова дебели, че никога нищо не чуват... А чичо ще прекара цялата вечер навън с някаква дама... някоя от твоята класа, Попи. Разбира се, че не си Константин, нали? Ти си курва, изкусителка, която няма търпение да научи какво може да ѝ предложи мъжът. И двамата знаем за какво си дошла тази нощ.

— Не, Фелипе, не! — пищеше тя.

Фибите се разлетяха на всички страни, а косата ѝ се разпиля по дивана. Той заглуши протестите ѝ с устата си; насили я да легне върху възглавничките. Тялото му се притискаше настойчиво в нейното, пръстите му — жестоки нашественици — насилиха меката ѝ женственост. Попи мълчаливо пищеше от отчаяние и мъка. От очите ѝ, макар да се беше заклела, че никога вече няма да плаче, течаха беззвучно сълзи и капеха по жълтата дамаска. Той грубо навлезе в тялото ѝ.

Яркото утринно слънце се промъкна между спуснатите зелени щори и извади Попи от безсъзнанието. То не можеше да се нарече „сън“, защото беше черна, безпаметна празнота. Струваше ѝ се, че изпълзва от бездна, пълна със страх и отчаяние. Болката пулсираше безмилостно между краката ѝ, а гърдите ѝ бяха подути и насинени на няколко места. Тя отново затвори очи и се помоли на бога това наистина да се окаже само кошмар, да успее да забрави всичко, все едно че никога не се е случвало. Но знаеше, че колкото и да се опитва, няма да забрави думите на Фелипе — думите, които той произнесе, докато тя лежеше на дивана, а роклята ѝ беше изцапана с нейната собствена кръв.

— Ти, малка съблазнителна кучко — ръмжеше той, изпълнен с презрение, — ти сама си го поиска!

А после я загърна в пелерината ѝ и повика гондола, даде разточителен бакшиш на гондолиера и му поръча да я върне в хотел „Грег Палас“. Хвана я за раменете — жест, който много приличаше на прегръдка, но прошепна заплашително в ухото ѝ:

— Ако кажеш за случилото се тази нощ на някого, на когото и да е, Попи, ще се погрижа да те намерят мъртва! — И я бутна, трепереца, в гондолата.

Беше вече много късно, когато се върна в хотела. Портиерът я погледна любопитно, но само след миг отново посвети вниманието си на вестника си. Вече в безопасност в стаята си, тя съблече роклята и разкъсаното си бельо и ги скри в кошницата с прането. Напълни ваната с топла вода и се търка, докато ѝ се стори, че най-после се е освободила от миризмата на Фелипе. Облече чиста нощница, сви се в средата на леглото и пожела да умре на мига.

Дори сега, когато слънцето грееше ярко, а до сватбата на Ейнджъл оставаше само един ден, тя пак искаше да умре. Нямаше да каже на никого за случилото се, защото и без това никой нямаше да ѝ повярва. Отчаяна, реши, че е най-добре да се самоубие, да се отрови... Но не знаеше откъде да купи отровата. Замисли се с копнеж за оръжейната в ранчото, където Ник държеше многобройните си карабини и пистолети. Там всичко би било толкова лесно. Куршумът бързо и чисто би разрешил всичките ѝ проблеми. Някой почука на вратата и тя страхливо вдигна поглед.

— Събуди се, сънливке! — извика весело Ейнджъл. — Трябва да направим още някои покупки, помниш ли? Вече почти нямаме време!

— О! Защо не отидеш без мен — попита Попи и отчаяно се опита да измисли някакво извинение. — Отново имам главоболие.

— О, бедната Попи! — извика Ейнджъл. — Въздухът във Венеция наистина не ти понася! Ще имаш ли нужда от лекар?

— Не, не! — Попи откри, че говори със съвсем нормален глас. — Трябва само да си почина малко, не се тревожи.

Изведнъж, съвсем ясно, тя разбра, че Ейнджъл нищо не подозира. И никой нямаше да заподозре. Само тя и Фелипе знаеха истината. Лъч надежда разцепи отчаянието. Ако беше умна, нямаше на никого да позволи да разбере за срама ѝ. Но той сигурно беше изписан на лицето ѝ. Тя се изправи пред огледалото. Ако се изключеха сенките под очите ѝ — изглеждаше както обикновено.

Седна в леглото и се опита спокойно да посрещне разтревожените Розалия и леля Мелъди.

— Аз наистина се тревожа за теб, Попи — каза Розалия и сложи длан на челото ѝ, за да провери дали няма температура.

— Глупости! — прогърмя гласът на леля Мелъди. — Момичето просто се е поболяло от любов, това е всичко!

Очите на Попи се разшириха тревожно — какво ли искаше да каже леля Мелъди?

— Сигурна съм, че е влюбена — продължи да говори леля Мелъди. — Мислех си, че Ейнджъл и Попи винаги правят едни и същи неща по едно и също време.

— О, разбирам — засмя се Розалия и оправи шапката си пред огледалото. — Но мисля, че у дома има един младеж, който няма търпение да я види отново. Грег беше много ядосан, че не може да дойде с нас, но мисля, че иска да види теб, а не сестра си. Но стига с тези приказки за любов, трябва да тръгваме. Ейнджъл и Фелипе не бива да се виждат повече до сватбата, така че довечера ще вечеряме в тесен семеен кръг. Господи, всичките тези графини и княгини така ме изнервят! И се страхувам, че гондолата може да се преобърне и всички да паднем в канала. Довиждане, Попи, няма да се бавим. Защо не отвориш прозореца, мила, и да се насладиш на въздуха и слънчевата светлина. Не стой на тъмно.

Попи се отпусна на възглавниците и се замисли върху онова, което Розалия току-що беше казала. Стори ѝ се, че не би могла да понесе собствената си безгранична глупост. Разбира се, отговорът е бил налице винаги. Можеше да получи всичко, което иска. Можеше да бъде Попи Констант. Трябваше само да се омъжи за Грег.

В три часа в един септемврийски следобед, ефирна в сватбената си премяна, Ейнджъл се качи в гондолата, която щеше да я отнесе до църквата „Санта Мария дела Салуте“. Облаци покриваха небето, което от синьо беше станало сиво. Венеция беше застинала в очакване на бурята. Всеки звук се чуваше отчетливо, като че през увеличителна тръба. Древните стени вибрираха и отразяваха сонатата на Бах, която беше изпълнявана на органа, звуците на музиката се носеха над лагуната. Усмивката на Ейнджъл беше единственото ярко, весело петно, в цялата сцена.

Попи, облечена в зелена копринена рокля и с цветя, втъкнати в разкошната коса, мислеше, че Ейнджъл е най-прелестната булка на света. Диамантената тиара на семейство Ринарди украсяваше главата ѝ

и придържаше лекия воал, който скриваше лицето ѝ и изражението на очите ѝ. Но Попи знаеше, че те светят от щастие. Ейнджъл пое ръката на баща си и двамата тръгнаха по пътеката. Попи стисна толкова здраво букета си, че медната жичка, с която беше прикрепен, се вряза в ръката ѝ, и ги последва. Когато най-сетне се осмели да вдигне поглед, видя, че Фелипе има очи само за невестата си. А Ейнджъл, отметнала воала, повтаряше сватбената клетва.

Представи си, че си добра актриса, беше си казала по-рано Попи, когато се обличаше за сватбата. Че играеш второстепенна роля в някаква глупава драма. И тя се подписа в регистъра като свидетел, без ръката ѝ да трепне, и се усмихна весело и смело на фотографа. Смееше се весело и по-късно, когато Фелипе засипваше гостите с остроумия.

— И, разбира се, че трябва да вдигнем тост и за най-красивата шаферка на света — каза той без следа от подигравка. Вдигна чашата си и я погледна, но усмивката му беше за Ейнджъл.

Когато по-късно тя остана насаме с Ейнджъл и ѝ помагаше да се преоблече, Попи все така беше много весела.

— Първо ще отидем в Париж — въздъхна сладостно Ейнджъл. — Фелипе го познава така добре, както и Венеция. Нарича го свой втори дом, но за мен ще бъде интересно — ще открия един цял град. После Лондон... и Ню Йорк... — Тя сложи сламената шапка на главата си под съвсем точен ъгъл над едното око, извърна се от огледалото и прегърна Попи. — Много те обичам, Попи — прошепна тя, — ти си най-милата сестра на света.

По-късно, докато слизаше по мраморното стълбище, хванала под ръка Фелипе, тя се погрижи букетът ѝ да бъде уловен от Попи.

— Ти си следващата! И се надявам, че щастливецът ще бъде Грег — прошепна тя, когато я целуваше за довиждане.

Миг по-късно, сред смях, веселие и цветя, Ейнджъл и Фелипе отплаваха по Гранд Канал към гара Санта Лучия. Влакът щеше да ги понесе към Париж и към техния нов живот.

Усмивката, която неизменно огряваше лицето на Попи от сутринта, изчезна. Всичко свърши. Чудеше се дали онова, което Фелипе беше направил, беше толкова несъществуващо за него, че вече го беше забравил. В държанието му не се долавяше нито разкаяние, нито чувство за вина. Той дори не я беше погледнал. Тя трепереше, внезапно изпитала омраза. Мразеше Фелипе, мразеше и Джеб Малъри.

Двамата мъже, на които беше дала любовта си, не се интересуваха от нея. И двамата я бяха наранили жестоко и я бяха изоставили без никакво съжаление.

— Хайде, Попи — каза Ник и я прегърна утешително през раменете. — Не бъди толкова тъжна. Не сме загубили Ейнджъл. Само се сдобихме с още един син.

На следващата сутрин щяха да потеглят обратно към Калифорния. Попи нямаше търпение да се върне у дома. Отговорът на молитвите ѝ и нейното бъдеще бяха толкова близо, та главата ѝ се маеше. Грег я обичаше. Тя ще се омъжи за Грег.

ГЛАВА 28

1898

Красивото лице на Грег и усмивката му, която ѝ казваше, че много му е липсвала и че той все така я обича, огряваше мрачната гара в Сан Франциско и ѝ даваше надежда. Той я прегърна и целуна, а усмивката на Попи издаваше такова огромно облекчение, че той се засмя.

— Виждам, че и ти се радваш, че се върна — каза той.

— Радвам се, че те виждам — прошепна тя. Наистина се надяваше, че животът още не е свършил.

Къщата на семейство Констант никога не ѝ се беше струвала толкова мила, толкова скъпа — като истински роден дом. След като даде ябълка на арабската си кобила, Попи зарея поглед към хълмовете и далечния синкав хребет на планините и благодари на бога, че ѝ е попречил да извърши някоя глупост в онази мрачна сутрин, когато остана сама в хотелската стая във Венеция. Беше си отново у дома — мястото, на което принадлежеше. И не искаше никога вече да го напусне.

Всяка вечер, като си легнеше, си казваше, че няма нужда Грег да знае за случилото се. Най-сетне, като сама себе си уверяваше, че постъпва, както е правилно, тя му каза, че ще се омъжи за него.

Колко сладки бяха неговите целувки, сравнени с бруталността на Фелипе. Колко нежни бяха ръцете му, които милваха косите и дланите ѝ. Но тя беше неспокойна и уморена, като че ли вече не беше същата.

Когато за първи път пропусна периода си, си помисли, че това е заради бруталното изнасилване. Зачуди се дали не я е наранил по-дълбоко, отколкото си мислеше. Беше обаче невежа по тези въпроси и много уплашена, затова не се посъветва с лекар. Когато и втория месец се случи същото, тя си каза, че сигурно е анемична. Но. Не казваха ли хората, че така става с току-що омъжените момичета. Но тя не беше омъжена, затова не можеше да ги попита. И тогава, една седмица

преди очакваното пристигане на Ейнджъл и Фелипе, тя се събуди и повърна.

Семейство Абrego щеше да отпразнува гостуването на младоженците с огромно празненство в хотел „Арлингтън“.

— Приветстваме с добре дошъл в нашата земя и нашето семейство нашия нов син — каза Ник и вдигна тост в чест на Фелипе. — За истинския джентълмен!

Розалия мислеше, че тази вечер Ник се държи като истински руснак, а и изглежда като такъв. Русата му коса беше още по-светла заради сребърните нишки, а очите му — толкова ясни и студеносини, като че ли все още се взираше в замръзналите руски полета. Но, помисли си тя, въпреки че сме странна смесица от руснаци и мексиканци, ние сме истински американци. А ето, че сега имаме и италианец в семейството. Като погледна бледата, със сенки под очите, Попи, тя добави: а също и ирландка, защото, когато Грег се ожени за нея, в жилите на семейство Констант ще затече и кръвта на Джеб Малъри.

Попи седеше със сведени надолу очи и си играеше нервно със столчето на чашата за шампанско, докато Фелипе отговаряше с мили думи на приветственото слово на Ник. Момичето е нещастно, помисли си Розалия. Усещаше го интуитивно. Нещо не беше наред... Нямахше съмнение, че Попи ще се радва да се омъжи за Грег. А онзи ден ѝ каза, че много се радва, задето си е пак у дома и че вече не иска да пътува... И все пак, беше неспокойна, като уморена... нервна... Като че ли нямаше търпение да избяга и оттук, и от тях. Но защо, от какво да избяга?

Точно тогава засвири оркестърът. Розалия гледаше как Фелипе взе нейната прекрасна Ейнджъл в прегръдките си и двамата се завъртяха из залата, докато останалите ги аплодираха. За миг Попи беше забравена.

Ейнджъл седеше на старото си легло. Сега стаята беше само на Попи. Беше се сгушила удобно и говореше безспир за техните пътувания, за ресторантите на Париж и Лондон, за чудесата на Ню Йорк. Попи беше нервна и се правеше на заета до тоалетката, решеше

безкрай дългата си коса, очите ѝ не се отделяха от образа на Ейнджъл в огледалото.

— Попи — каза Ейнджъл срамежливо, — помниш ли какво си обещахме? Че тази, която се омъжи първа, ще каже на другата. Е... Въобще не прилича на онова, което правят кравите и овцете. О, Попи, то е прекрасно! Как бих могла да ти разкажа? То е най-нежното, най-чудесното... най-възхитителното чувство на света и в същото време е ужасно вълнуващо, възбуждащо. Фелипе беше толкова нежен, така изпълнен с разбиране... Трябваше ми цяла седмица, за да свикна, но той не ме упрекна нито веднъж. Прегръщаше ме, милваше ме и когато най-после го направихме, то ми се стори най-естественото нещо на света.

Очите ѝ блестяха, докато си спомняше всичко това, а Попи си помисли, че сигурно говори за някой друг мъж или че Фелипе може да бъде съвсем различен от онзи човек, когото тя познаваше.

— Попи, искам да кажа първо на теб, преди някой друг, дори мама и татко, да е разбрал. Знаеш ли какво? Бременна съм!

Попи изтърва сребърната четка за коса.

— Бременна — прошепна тя.

Ейнджъл щастливо кимна с глава.

— Не е ли прекрасно? Разбира се, Фелипе иска да има син, който да продължи името на рода Ринарди. Но за мен няма значение какво ще бъде бебето — момче или момиче. — Тя погледна, изпълнена със съмнения, пребледнялото лице на Попи. — Не се ли радваш?

— Да се радвам? — Попи беше като замаяна. — О, да, да, разбира се, че се радвам. Доволна съм. Защо да не бъда? Новината е чудесна, Ейнджъл. Но кажи ми... как се чувстваш?

Ейнджъл въздъхна.

— Малко е неприятно. Повръщам всяка сутрин, още щом стана от леглото. Понякога се изкушавам да си остана легнала цял ден, за да не ми се повдига, но след малко отново съм добре. Още съм само на два месеца и не ми личи, стройна съм колкото теб. — Тя изгледа от горе до долу слабото тяло на Попи и смръщи вежди. — Всъщност ти май си прекалено слаба, Попи. И мама мисли така. Не си ли добре?

Попи поклати нещастно глава. През последните седмици ядеше възможно най-малко, защото ужасно ѝ се гадеше, а и защото искаше да бъде слаба, за да скрие ужасната си тайна. Просто не знаеше какво да

прави. Как би могла да се омъжи за Грег, като носеше детето на друг мъж — и то на зет си? Започна отново да вчесва косата си, движенията ѝ бяха напълно автоматични. Беше вече на края на силите си и на отчаянието. Животът ѝ беше съсипан и нямаше как да се измъкне от кашата. Мислите ѝ отново се насочиха към пистолетите със сребърни дръжки, скрити в оръжейната.

— Попи, искам да те помоля за услуга. — Ейнджъл наклони глава. — Знам, че е ужасно да те моля да изоставиш Грег отново, но, о, Попи, много искам да дойдеш с мен и да останеш във вила Д'Оро. Ще бъда толкова самотна там, а сега, когато съм бременна, съм малко уплашена. Моля те, не ми отговаряй още — каза тя, като я хвана за ръката, — защото знам, че ще кажеш „не“. Но ми обещавай, че ще си помислиш.

— Не мога да понеса мисълта, че ти се страхуваш — каза Попи тихо. — Разбира се, че ще си помисля, Ейнджъл.

Същата нощ, докато лежеше в леглото и мислеше за Ейнджъл, която беше в прегръдките на Фелипе, ѝ хрумна идея. Тя я обмисли внимателно и когато зората пукна, планът ѝ вече беше готов. Ако успееше да го изпълни, щеше да бъде свободна.

На следващата сутрин каза на Грег, че е неин дълг да помогне на Ейнджъл, че не бива да я лишава от компанията на милата ѝ сестра при първата ѝ бременност. Каза, че ще остане при Ейнджъл, докато бебето се роди, че после ще се върне у дома и ще се оженят.

— Обещавах ли — попита я Грег тъжно. — Обещавах ли, че ще се върнеш при мен, Попи?

— Обещавам! — закле се тя.

След седмица Ейнджъл и Фелипе заминаха за Европа, а месец по-късно Попи ги последва. Този път пътува сама. През цялото време стоеше в каютата си. Излизаше навън само за да вечеря. Няколко от младите офицери се опитаха да завържат разговор с нея, питаха я защо не отива да танцува в салона след вечеря, а Попи отговаряше, че не се чувства добре. Не искаше да има нищо общо с флиртовете, романтичните истории и мъжете.

Когато пристигна в Италия, беше вече на четири месеца, но не ѝ личеше, защото непрестанно гладуваше. Ейнджъл беше приятно

налята и цъфтеше от здраве и щастие. Тя се радваше на пристигането ѝ, но Фелипе едва успяваше да прикрие раздражението си. Остави ги сами във вилата и замина за Венеция по, както го нарече, „важна работа“.

— Не мога да ти кажа колко различно е всичко, когато си с мен — каза Ейнджъл, когато двете се оттеглиха в стаята на Попи. — Фелипе се държи много странно. Чудя се какво не е наред. Той не е негостоприемен — побърза да добави тя. — Сигурно е трудно да имаш съпруга, на която през цялото време ѝ е лошо. О, Попи, ако само знаеш какво е, никога не би имала дете!

— Ейнджъл — отговори Попи, — на мен ми е известно как се чувстваш. Точно затова съм тук.

Ейнджъл се засмя.

— Глупости, Попи, откъде би могла да знаеш! Почакай, докато се омъжиш за Грег, и се обзалагам, че скоро ще разбереш.

— Ейнджъл — повтори Попи, хвана я за ръката и се взря решително в очите ѝ, — колко обичаш Грег?

— Грег? — Ейнджъл повтори името, озадачена. — Защо? Обичам го повече от всичко на света.

— А мен — попита Попи, като стисна още по-силно ръката ѝ.

— И теб също! — извика Ейнджъл, вече разтревожена.

— Добре, тогава ще ни помогнеш. Слушай ме внимателно, Ейнджъл. Историята е объркана, но, за нещастие, е истина. Аз съм в голяма беда и ако се интересуваш от щастieto на Грег, ти ще ми помогнеш.

— Но какво има — извика Ейнджъл, още по-уплашена. — Какво?

— Спомняш ли си, разказах ти, че съм срещнала един мъж във Венеция? Моята „тайна любов“, както го наричахме. Уверявам те, Ейнджъл, той никога не е бил нищо подобно. О, аз вярвах, че е така, обичах го сякаш, не можех без него... Не виждах слабостите му, грешките му. О, Ейнджъл! — проплака Попи. — Той се оказа самият дявол! Един следобед ме примами в апартамента си, заключи вратата и... о, Ейнджъл, той ме изнасили.

Ейнджъл силно пребледня.

— Изнасили те — прошепна тя.

Попи кимна.

— Беше... Беше дяволски болезнено и неприятно. Спомняш ли си, когато ми разказваше за първата си брачна нощ?

Ейнджъл кимна, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Е, не беше такава, каквото го описваше ти... Той беше брутален, жесток, а актът — унизителен. Когато най-после свърши, аз исках само да умра.

— Да умреш — повтори Ейнджъл, ужасена.

Попи кимна.

— О, повярвай ми, обмислях различни начини. Чудех се как да се добера до отрова, дали да не използвам пистолетите, които Ник държи в оръжейната. Но после разбрах, че обичам Грег и заради него трябва да продължа да живея. Можеш ли да ме обвиниш, че не се самоубих?

— Да те обвиня? — Ейнджъл беше останала без дъх. — Разбира се, че не!

— Любовта ми към Грег стана още по-силна, когато се уверих, че и той ме обича. Тогава разбрах, че онова, което изпитвах към онзи мъж, е било само сляпо увлечение. Той беше чужденец, успя да събуди у мен романтични чувства и да се възползва. О, Ейнджъл, мислех, че никой никога няма да разбере, че ще оставя всичко зад гърба си. Че няма да причиня мъка на Грег, как бих могла? Иначе, в душата и мислите си, си оставах същата. Вината не беше моя, разбираш ли?

— Да, разбира се. — Ейнджъл щеше винаги да ѝ остане вярна.

— И тогава разбрах, че съм бременна — каза Попи, без да бърза. — И не знаех какво да правя.

— О, мили боже! — възкликна Ейнджъл. — И какво ще правиш? Сега знаеш ли?

— Точно затова съм тук. Слушай ме внимателно, Ейнджъл. Не искам да правиш никакви забележки, докато не спра да говоря. Просто ме остави да ти кажа какъв е планът ми. — Ейнджъл кимна сериозно. — Ще отседна в някой пансион в провинцията, далеч от тук. Някое тихо място, където никой няма да ме познава. Бебето ще се роди там.

— И ще го оставиш за осиновяване? — Ейнджъл беше ужасена.

Попи поклати глава.

— Обеща да не ме прекъсваш — упрекна я тя. — Слушай внимателно, Ейнджъл, защото и теб те засяга. И Фелипе също — добави тя тихо. — Ние и двете сме бременни, децата ще се родят почти по едно и също време. Ейнджъл, искам, моля те, да вземеш детето ми и

да го отгледаш като свое собствено... Разбираш ли? Няма нужда никой да знае. Все едно че имаш близнаци. — Сините очи на Ейнджъл се бяха разширили, тя беше шокирана. Попи бързо продължи: — То ще бъде просто още едно бебе, сладко мъничко детенце, моето бебе, Ейнджъл. Как бих могла да го дам за осиновяване, когато може да бъде отгледано в нашето семейство? Моля те, Ейнджъл, умолявам те... Взemi детето ми! Освободи ме от това досадно, тежко, отвратително бреме... Просто не знам какво ще правя, ако кажеш „не“ — добави жално тя.

Ейнджъл я гледаше втренчено, ужасена.

— Няма да... се самоубиеш, нали — прошепна тя.

Попи сведе очи към пода.

— А какво друго ми остава?

— Моята бедна, бедна, мила Попи! — извика Ейнджъл и здраво я прегърна. — Разбира се, че искам да ти помогна. Трябва да ти помогна. Но какво ще кажем на Фелипе?

— Фелипе е благороден, великодушен — каза Попи тихо. — Просто го помоли, Ейнджъл. Ще видим какво ще каже. Мисля, че ще се съгласи, защото те обича.

Фелипе беше този, който дойде при нея с отговора.

— Ейнджъл настоява да вземе детето — каза ѝ той студено.

— Твоето дете — отговори тихо Попи.

— Както и сама знаеш, това не може да бъде доказано. Както и да е, за да не създаваш проблеми на семейство Констант, аз се съгласих да отгледаме детето като наше собствено дете.

— Каквото е то — отговори тя студено.

— Но имам едно условие — каза той. — И Ейнджъл е съгласна с мен. След като вземем детето, ти ще изчезнеш и никога вече няма да идваш тук.

— Естествено, ще се върна у дома. В Санта Барбара.

В очите на Фелипе затрепка триумфално пламъче, когато каза:

— Не това имах предвид, Попи. Ти ще изчезнеш! И никога няма да се появиш на бял свят, за да ни тревожиш, да смущаваш живота ни! Ако се опиташ да се върнеш, ще кажа на семейството ти, че тяхната така наречена дъщеря не се е оказала по-добра от баща си. Ще се погрижа Грег Констант да не иска никога вече да те види. Той ще разбере истината, Попи — как ти се хвърли в ръцете ми, как дойде при

мен в нощта преди сватбата на най-близката си приятелка, сестра ти, как ми се предложи, как ме съблазни... Не, Попи, ти никога вече няма да се върнеш у дома!

ГЛАВА 29

1899, Италия

Инстинктът подсказа на Попи да се скрие в онзи малък и тих пансион на брега на езерото Комо, при семейство Роси, които така добре се бяха грижили за нея и за леля Мелъди. Въпреки че носеше тънка златна халка, която си беше купила във Венеция, погледът на синьора Роси ѝ подсказа, че тя не вярва на историята ѝ за тъжно и бързо овдовяване. Но синьора Роси отново взе грижите ѝ присърце и започна да се държи с нея по майчински нежно, както се държеше с вече порасналите си деца и внуците си.

Към Попи се отнасяха с уважението, което дължаха на всеки гост. В неделите, когато цялото семейство се събираше, тя седеше самотна и тъжна на масата си до прозореца, а синьора Роси бързаше да сервира първо на нея. После се извиняваше и тичаше да изпълни желанията на внуците си.

Попи се опитваше да не обръща внимание на децата, които тичаха навън и вътре, затрупани с храна и внимание, но изпитваше ревност и завивдаше на всички за обикновените семейни радости. Изяждаше набързо храната, която всъщност не желаше, и отиваше да се разходи в малкото градче Беладжио. Спираше се в църквите, търсеше отговора, който не съществуваше, и намираше, поне временно, покой.

Дългите дни се превръщаха в седмици, седмиците — в месеци. Пред нея имаше безкрайно много време, в което да мисли за отмъщението на Фелипе. Всеки ден се надяваше, че ще получи писмо, но от Ейнджъл нямаше нито дума. Настъпиха дългите тъмни зимни нощи и самотата я погълна. Спеше неспокойно, сънуваше дома си и Грег, когото сега обичаше силно и нежно, но знаеше, че никога вече няма да го види. Понякога следобед се разхождаше край езерото, радваше се на острия студен вятър и се питаше как е възможно да е била толкова глупава.

И без това оскъдните ѝ средства намаляха значително и тя нареди да ѝ носят по-малко храна. Обикновено ядеше един път на ден — на вечеря. Бебето растеше, а тялото ѝ ставаше все по-тромаво, но тя не направи опит да намери лекар, да се консултира или да се погрижи за каквото и да било. Синьора Роси прояви загриженост, но Попи само поклати глава и се престори, че не разбира. Като че ли, въпреки промените в тялото ѝ, тя все още отказваше да повярва в реалността.

Дъждовните априлски дни свършиха, настъпи дъхавият май и в градината на пансиона разцъфнаха лозите и ароматните цветове, а тя, със страх, се замисли за бъдещето си. Нощем се въртеше неспокойно в леглото, питаше се къде ще отиде и какво ще прави. Имаше само смътна представа, кога ще се роди бебето, и когато една топла майска нощ първите колебливи болки прорязаха долната половина на тялото ѝ, тя просто остана да лежи, защото не искаше да повярва, че това се случва с нея. А болките станаха по-силни и идваха по-бързо.

Когато бебето се роди, каза си тя в блаженото забвение между болките, целият ѝ живот ще се промени. И изпълнените ѝ с мъка и отчаяние викове събудиха синьора Роси.

— Ах, синьора — каза ѝ тя успокоително, — знаех си, че бебето ще се роди тази нощ, видях го изписано на лицето ти. — И тя забърза към кухнята, за да донесе гореща вода и накъсани ленти от чаршафи, с които да завърже ръцете ѝ за таблата на леглото, когато болките станат непоносими.

На Попи ѝ се струваше, че нощта никога няма да свърши. Когато утринният хладен бриз най-после се промъкна през прозореца, бебето още не се беше родило. Разтревожена, синьора Роси изпрати съпруга си да доведе лекаря от Беладжио. Тя изтри запотеното чело на Попи и я взе в прегръдките си, както би постъпила със собствената си дъщеря. Болките непрекъснато разтърсваха слабото тяло на Попи.

— Бебето е неправилно разположено — каза той на семейство Роси. — Съществува голяма опасност и за неговия, и за нейния живот. Къде е семейството ѝ?

Синьора Роси сви рамене и вдигна поглед към небето.

— Съпругът ѝ е мъртъв — каза му тя. — Тя е сама. — И бързо застана отново до Попи, която нададе поредния си вик.

Отново настъпи мрак. И с един ужасен последен вик, който накара синьора Роси да запуши ушите си с ръце, бебето на Попи най-

сетне се роди. Противно на очакванията на доктора, тя не се роди мъртва. Пищеше пронизително и тежеше три килограма и триста грама. Попи беше толкова уморена, че дори не отвори очи да я види. Лекарят изпрати да повикат кърмачка от селото и започна борбата за живота на Попи.

Следващите няколко дни тя прекара между живота и смъртта. Все по-вероятно изглеждаше волята ѝ да надделее и да стане така, както тя иска. Като нямаше за какво повече да живее, тя искаше господ да я освободи от земните теглила. Сънуваше, че се прибира в някакво тъмно и спокойно местенце, където няма болка, където цари мир и тишина... където всичко е много лесно... Мракът се сгъстяваше все повече и повече, когато плачът на бебето достигна до нея; въпреки блаженото ѝ безсъзнание болката се върна — и физическата, и душевната болка.

— Значи така, госпожо — каза доктор Калонио три седмици по-късно, — решихте да живеете.

Попи го погледна недоволено.

— Изборът не беше мой, господине — отговори му студено.

— Помнете, бедна ми госпожо — каза ѝ той мило, — че нещата никога не са толкова лоши, колкото изглеждат. — И сви рамене, като че да се извини. — Имате красива дъщеря, която още не сте виждали. Не бяхме сигурни, че ще оживеете, затова побързахме да кръстим детето, за да бъде то мило на бога. Синьора Роси си позволи да избере името, Елена-Мария Малъри.

Попи зарея поглед в синьото небе, което се виждаше през прозореца. Детето ѝ беше вече на три седмици, имаше си и име... Беше истинско. Тя се зави през глава и се обърна с лице към стената.

— Не изпадай в отчаяние, детето ми — каза ѝ синьора Роси, която за пореден път прояви разбиране. — Помни, че господ помага на всички.

„Но не и на мен“ — помисли си Попи, прехапала устни, за да не заплаче от болка и мъка. — „Никога не на мен.“

Когато ѝ донесоха бебето, тя едва-едва го погледна. Нямаше и помен от нейната червена коса — дъщеря ѝ беше руса като Ейнджъл. Въздъхна облекчено, защото никой нямаше да може да каже, че тя не е дъщеря на Ейнджъл. Но въпреки че бебето беше сладко и мило като

всяко новородено, тя не изпитваше никаква обич към него. То беше дете на Фелипе.

Със завист и ревност си помисли, че сигурно всичко е различно за Ейнджъл. Когато се роди нейното дете, ще бъде радост за всички и всички ще празнуват. Помоли за писалка и хартия и написа телеграма на Ейнджъл: „Роди ми се дъщеря“. А после, като не обърна никакво внимание повече на детето, тя обърна лице към стената и зачака идването на Ейнджъл.

Всеки ден чакаше с нетърпение идването на мъжа от пощата в Беладжио, който да ѝ донесе съобщение от Ейнджъл. И всеки ден ѝ носеше разочарование. Детето спеше в люлка до леглото ѝ, но тя не можеше да затвори очи. Всяка нощ крачеше неспокойно напред-назад, а после отиваше до гардероба, където беше скрила портмонето си и броеше оскъдните си средства. Трябваше да плати на доктора и на кърмачката. Не можеше да очаква от синьора Роси, колкото и добросърдечна и милостива да беше, да ѝ дава даром храна и подслон... „О, Ейнджъл, Ейнджъл“, мислеше си, изпълнена с отчаяние, „ти ми обеща, че ще я вземеш, обеща да ми помогнеш.“

Дните минаваха и тя вече изгуби надежда, когато един късен следобед чу тропота на понито, което караше пътниците от гарата в Беладжио, и от каретата слезе Ейнджъл. Беше облечена в копринена рокля на цветя, а на главата си носеше огромна сламена шапка. Косата ѝ беше безупречно фризирана, а перлена огърлица допълваше външния ѝ вид.

— Чакай тук — нареди тя на кочияша, когато скочи на земята. Заслони очи от слънцето и вдигна поглед към сградата, от чиято входна врата навън изтича Попи.

— Ейнджъл, Ейнджъл — викаше радостно тя. — О, господи, Ейнджъл! Мислех си, че никога няма да дойдеш!

Ейнджъл се поколеба само секунда, а после разтвори ръце и двете здраво се прегърнаха.

— Добре ли си — прошепна тя.

В ясните ѝ сини очи се четеше истинска загриженост.

— Не искам дори да си спомням — отговори Попи, все още изпълнена с горчивина. — А ти?

— Момиче е — каза Ейнджъл. — Роди се преди месец, по същото време като твоето. — Двете тръгнаха из градината, хванати за

ръце. — Фелипе не знае, че съм тук. Изчаках го да заmine за Венеция за два дни и дойдох. Той не ми разреши да ти пиша. Залавяше писмата ми. Той дори писа на мама, татко и Грег... Не знам какво им е казал, но оттогава мама нито веднъж не те спомена в писмата си. О, Попи, защо не ми разрешиш да ѝ кажа какво се е случило! Тя ще ти помогне, знам, че ще го направи.

Попи само поклати глава. Разбра, че Фелипе я беше унищожил. По-скоро би умряла, отколкото да се изправи лице в лице с Розалия и Ник. Не би преживяла срама. А Грег никога не би повярвал на историята ѝ. Не, никога вече нямаше да се върне у дома.

— Фелипе ми каза никога вече да не се срещам с теб. Каза, че не желае детето. Каза, че не бива да имам нищо общо с теб. Попи, Фелипе каза такива ужасни неща за теб, неща, които знам, че не биха могли да бъдат истина. — Сините ѝ очи потърсиха потвърждение от Попи. — Фелипе каза, че си паднала жена и че дори си се опитала да го съблазниш. — Гласът ѝ затрепери. — Моля те, кажи ми, че не е вярно.

Попи разрови чакъла с големия пръст на крака си. Избягна да погледне Ейнджъл в прямите сини очи.

— Не е вярно, Ейнджъл — каза тя накрая.

— Прости ми, че въобще ти зададох този въпрос, че си помислих, че сметнах за възможно... — заекна Ейнджъл. — Разбира се, бях сигурна, че не е истина! Но защо Фелипе би казал такива ужасни, жестоки неща? Понякога просто не го разбирам, Попи. Понякога си мисля, че той не е същият човек, за когото се омъжих — нежният, мил, загрижен Фелипе от онези дни, които прекарахме във Венеция. Той може да бъде много студен, така далечен. Знаеш ли кога изглежда най-щастлив? Когато съм облечена в скъпи дрехи и блестя, цялата обсипана с диаманти, когато играя ролята на господарка на имението или пък крася ложата ни в операта. Понякога не се чувствам истинска, реална, Попи, като че ли се превръщам в някоя друга жена... — Тя направи пауза и впи изпитателен поглед в лицето на Попи. — Но как бих могла да се оплаквам — възкликна тя, — когато си помисля за теб и твоите беди! Разбира се, ще взема бебето — нали обещах! — Тя отново се поколеба. — Сигурна ли си, че искаш да преживееш и това? Още имаш време да промениш решението си.

Попи поклати глава.

— Истинско щастие е, че детето никак не прилича на мен, Ейнджъл — отговори тя. — Тя е толкова руса и красива, че лесно ще мине за твоя дъщеря.

— Тогава, от днес тя ще бъде моя дъщеря. Не ми пука какво мисли Фелипе — заяви Ейнджъл. — Мога да ти обещаю това, Попи. Никой никога няма да усети разликата, дори детето.

Попи кимна доволно. Погледна кочияша, който разпръсваше мухите, за да не кацат по чакащото пони.

— Фелипе ще ти бъде ядосан, че си дошла. По-добре да се върнеш преди него.

Ейнджъл тревожно погледна златния си часовник, украсен с перли и рубини.

— Влакът тръгва след час — каза тя. — О, Попи, не искам да те изоставям! — Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Ще донеса бебето — каза Попи. Върна се след няколко минути. Носеше детето, увито във вълнен шал. — Синьора Роси ще донесе нещата ѝ — каза шепнешком. — Не са много, само няколко дрешки.

Ейнджъл впи поглед в лицето на детето, което спокойно спеше.

— Но тя е толкова хубава. Попи... О, как понасяш всичко това? — От очите ѝ отново потекоха сълзи и тя побърза да ги избърше с длан. — Не бива да плача — каза тя и се опита да се усмихне. — Казват, че не се отразява добре на млякото на майката. — Като носеше внимателно бебето, тя отиде до файтона и го остави в приготвената кошница. Синьора Роси дойде, забързана, и ѝ подаде вързопа с дрешките.

— Ще кръстим детето официално следващия месец — каза Ейнджъл. — Избра ли вече име?

— Синьора Роси я кръсти. Елена-Мария.

Ейнджъл все още се колебаеше, вече застанала до файтона.

— Какво ще правиш? — попита шепнешком тя. — Какво ще стане с теб, Попи? Бих искала да се върнеш у дома при мама и при татко. И при Грег. О, Попи, сигурна съм, че Грег няма да намери покой, докато не те открие.

— Никога няма да ме намери — каза Попи, а гласът ѝ като че ли идваше някъде отдалеч. — Ще се погрижа за това. — И подаде на Ейнджъл годежния пръстен, който Грег ѝ беше дал толкова отдавна. —

Моля те, върни му го. — Гласът ѝ беше станал дрезгав от вълнение. — Той ще разбере. Всичко свърши. И не се тревожи, Ейнджъл, за хора като мен е лесно да... изчезнат.

Ейнджъл се поколеба, впила поглед в пръстена — символа, който подсказваше, че решението на Попи е окончателно. Вместо да го вземе, тя пхна малък пакет в ръцете на Попи.

— Това са всичките пари, които имам — каза. — Бих искала да можех да ти дам повече, но Фелипе се грижи за средствата ни и не ми дава много. — Скъса перлената си огърлица и я даде на Попи. — Вземи и това. Продай ги. Сигурно струват цяло състояние. Фелипе каза, че някога са принадлежали на мадам Дьо Бари. Той ги нарича „перлите на курвата“. — Тя се качи бързо във фойтона, по лицето ѝ се стичаха сълзи. — О, моята мила Попи! — прошепна тя. — Дали ще се видим някога отново?

— Довиждане, Ейнджъл — отговори тихо Попи.

— О, Попи! — Ейнджъл продължаваше да плаче и докато фойтонът се отдалечаваше. — Не мога да го понеса... Просто не мога... Сигурно има нещо, което мога да направя...

— Обещай ми само едно — каза изведнъж Попи, която тичаше наравно с понито. — Само едно нещо. Кръсти детето на мен. Нека се казва Попи. Моля те, Ейнджъл.

Ейнджъл я погледна шокирана.

— Ще бъде трудно... — заекна неуверено тя.

— Моля те, Ейнджъл — молеше се Попи.

Тя кимна.

— Добре. Обещавам.

Попи я погледна с благодарност, като знаеше, че я вижда за последен път. После се обърна и изтича обратно по пътеката. Скри се в спокойния мир на градината, която граничеше с езерото.

ГЛАВА 30

1899

Ейнджъл се изправи срещу брат си със страх. Никога преди не го беше виждала така ядосан — с присвити очи и предрезгавял от викане глас.

— Лъжеш, Ейнджъл! — говореше ѝ той с леден глас. — А защо мама и татко вярват на Фелипе, никога няма да ми стане ясно.

— Заради Джеб Малъри — прошепна тя, ужасена. — Казват, че Попи е истинска негова дъщеря, независимо от това, колко горещо тя самата се опитва да го отрече. А и защо иначе би избягала — просто изчезнала — ако това не беше вярно? Попи е срещнала някой друг, Грег, и е избягала с него. Някой, когото обича повече от теб — добави тя.

Думите ѝ бяха жестоки, но тя трябваше да защити Попи и бебето.

— Какво ти каза тя, когато ти даде това — попита той, като извади годежния пръстен от джоба си. — Предай ми съвсем точно думите ѝ.

Ейнджъл затвори очи, за да не вижда измъченото му лице.

— Каза: „Дай това на Грег... Кажи му, че вече нямам нужда от него...“ — прошепна тя, много нещастна.

— Никога няма да повярвам! — извика той и закричи ядосано из наскоро претърпелия ремонт хол на палацо Ринарди. — Ти не говориш за онази Попи, която аз познавам. Говориш за някоя друга.

— Точно така, Грег — каза Фелипе, застанал на прага. — Бедната Попи, страхувам се, че беше много увлечена по онази черна овца, но... — Той сви рамене. — Ти знаеш колко е лесно за едно младо момиче да повярва, че някой я обича, когато... — Той погледна лукаво Ейнджъл. — ... чувствата ѝ са пробудени. А и, като се има предвид произходът на Попи, това не е толкова неочаквано, приятелю, нали? Ако питаш мен, по-добре е, че си се отървал от нея!

— Но не те питам! — отговори, все така ядосано, Грег. — Мисля, че по неизвестна за мен причина, ти и Ейнджъл сте измислили всичко това. Но имам намерение да разбера защо. Ще намеря Попи, дори за това да ми е необходим целият ми живот.

— Бедният Грег! — заплака Ейнджъл, когато той излезе от хола. — И бедната, бедна Попи! По-добре ще бъде и за двамата, ако не я намери!

— Не се тревожи — каза Фелипе с леден тон. — Никога няма да я открие. Мисля, че разбираш в какво неудобно, невъзможно положение се намираме по твоя вина, Ейнджъл. Ако не беше взела детето въпреки забраната ми, ако не беше кръстила и двете на нея, можехме много лесно да си измием ръцете. Попи не е била никога наша отговорност.

— Попи беше... и все още е, моя сестра! — извика тя. — Не ме интересува какво е направила. Тя каза, че вината не е нейна. И ми се закле, че казва истината!

— Защо тогава не ти е казала името на човека, който я е изнасилвил — каза той и я сграбчи грубо за раменете. — Ще ти кажа защо! Защото се е забъркала с женен мъж! Казах ти какви истории чух за нейните следобедни разходки. А и след като се замислиш как се е държала в онова училище в Сан Франциско, нима всичко не си идва на мястото? Кръвта на Попи е лоша, всичко е толкова просто. Баща ти каза, че семейство Малъри са му причинили достатъчно мъка. Трябва да я забравим и да се молим да е срещнала милостивата смърт.

— Не! — изплака Ейнджъл. — Не, господи, не...

Тази нощ тя лежа будна и си спомняше студеното, спокойно изражение на лицето на Попи, когато я беше видяла за последен път в Беладжио преди четири месеца. Знаеше, че това е спокойствието на крайното отчаяние. За Попи нямаше бъдеще и Ейнджъл се запита дали наистина не е мъртва.

Помисли си за двете малки бебета, които спяха в детската стая на долния етаж — и двете руси и много красиви. Нито едното не приличаше на нея, но, странно, и двете приличаха на Фелипе. Дори нейната собствена майка не би се досетила, че едното не е родено от нея. Беше изненадана от горчивината на Розалия, която беше повярвала на Фелипе.

— Опитвахме се, Ейнджъл! — беше извикала майка ѝ през сълзи. — Дадохме на Попи всичко, което можахме — семейна любов, дом — всичко, което имаше и ти. Но кръвта на Джеб Малъри се оказа прекалено силна. — Розалия се беше прекръстила, вярата ѝ беше все така гореща, както и преди. — Попи трябва да плати за греховете си — каза тя тихо. — А ние ще се молим господ да ѝ прости.

Семейството се беше събрало заради кръщенето, но Ник беше отказал дори да говори за Попи. И дори Ейнджъл беше започнала да се съмнява в историята на Попи, защото Фелипе беше много убедителен. Но удържа обещанието си да кръсти детето на нея, с което шокира всички останали. Погрижи се също Попи никога да не се досети кое от двете момичета е нейното, като даде и на двете нейното име.

Беше отишла при свещеника предния ден и му беше казала, че ще има промяна, след което му беше подала листче с имената на двете момичета. В църквата тя гледаше смело напред, без да премигва, когато свещеникът беше вдигнал първо едното ѝ дете, а после другото, и каза: „Мария-Кристина Попи, кръщавам те в името господне, Бащата, Сина и Светия Дух... И Елена-Мария Малъри, кръщавам те в името господне...“. Чу изненаданото възклицание на Фелипе, който стоеше до нея.

— Спрете! — извика той с преbledняло от гняв лице. — Не можете да дадете на нашите деца името на онази жена!

— И защо не, Фелипе? — невинно попита Ейнджъл. — Нима не трябва да прощаваме греховете на другите, както прави нашият бог? Правилно е моите деца да ми напомнят за бедната ми сестра.

Фелипе хвърли въпросителен поглед към Ник, който се поколеба, но само миг, а после кимна.

— Щом така иска Ейнджъл — съгласи се шепнешком той.

И така стана. Никой, освен нея и Фелипе, не знаеше кое дете на кого е. Ако Попи не беше мъртва и някога се върнеше да потърси детето си, и тя не би могла да го познае. Тайната беше дълбоко погребана и двете „близначки“ си бяха само нейни. Всички повтаряха, че Попи трябва да плати за греховете си, но Ейнджъл се беше погрижила поне детето ѝ да не страда. Попи никога не би могла да вземе дъщеря си обратно.

ГЛАВА 31

Ариа получи билета си при бариерата и с благодарност вкара колата в паркинга на Пиазале Рома. Беше валяло през целия път от вила Д'Оро дотук и видимостта беше сведена до минимум. Тя се беше навела над кормилото и се взираше напрегнато в мрака, за да долови очертанията на хлъзгавия път. Изчака няколко минути и едва тогава слезе от колата. Искаше да чуе песента на Ван Морисън „Най-хубавото все още предстои“. После изключи радиокасетофона и се усмихна. Орландо беше купил тази касета за нея. „Тази песен като че ли е писана за нас“, беше й казал... Тя вдигна изненадано глава, когато, със силно скърцане на спирачките, близо до изхода, спря друга кола. Беше черно пежо и дори от това разстояние тя можеше да види, че шофьорът носи черна шофьорска фуражка.

Изпадна в паника и се огледа диво из почти празния паркинг. Не се виждаше никой — беше сама с мъжа, който седеше в пежото. Бързо заключи вратите на колата. Сърцето й биеше толкова силно, че тя го чуваше. По гърба й пълзяха тръпки на ужас и страх. Беше чела много статии за многобройните отвличания, които ставаха в Италия. Някои от жертвите въобще не оцеляваха, на други биваха отрязвани пръсти, уши...

Погледна в огледалото за обратно виждане към мъжа. Лицето му беше в сянка, полускрито от фуражката. Двигателят на пежото още работеше. Не можеше просто да си седи в колата, реши тя, ще трябва да избяга. Но той нарочно беше паркирал близо до изхода и почти го беше преградил. Щеше да се наложи да го изблъска от пътя. Ариа включи двигателя, обърна рязко колата... Но той беше предвидил движенията й. Започна бясна гонитба. Тя нададе вик на ужас, мина бързо покрай него и започна да изкачва наклона, който водеше към четвъртия етаж. Не знаеше какво ще прави, когато стигне там. Молеше се да има достатъчно време, за да стигне до стълбите преди него.

Гумите изскърцаха, когато колата й зави по площадката на следващото ниво. Тя натисна рязко спирачките, тъй като група

работници тъкмо слизаха от една каравана. Те се разбягаха, за да ѝ направят път.

— Какво правиш! — извикаха те. — Глупава жена! Ти май не си достатъчно възрастна, за да притежаваш разрешително за шофиране. Можеше да убиеш някого от нас!

Гледаха я ядосани. А Ариа ги гледаше така, сякаш бяха ангели, слезли от небесата, за да ѝ помогнат.

— О, толкова се уплаших! — избухна в сълзи тя. — Един мъж ме преследва... Той е долу, на третото ниво, и е блокирал изхода, за да не мога да изляза.

Четиримата яки работници се спогледаха неловко, а после отново впиха погледи в нея.

— Да преследва дете като теб — каза високият мъж с брадата. — Копелето, какво ли си е наумил?

— Имам дъщеря на нейната възраст! — възкликна друг.

— Не се страхувай, дете, къде е той? Ще му дадем да се разбере... Маурицио, ти остани тук с нея, а ние тримата ще се погрижим за копелето. Почакайте, момчета, по-добре да вземем това.

Високият мъж с брадата се вмъкна в караваната и излезе с два огромни гаечни ключа. Ариа се облегна на колата си и заплака по-тихо, а тримата забързаха надолу.

— Успокой се, момиче — каза ѝ мило мъжът, който остана при нея. — Ето, вземи си цигара.

Тя поклати нещастно глава. Искаше ѝ се Орландо да е тук. Спомни си колко здраво и сигурно я обгръщаха ръцете му онази нощ, когато се връщаха от „Корте Скопиш“. Орландо би я защитил от всичко. „О, Орландо, Орландо!“ — проплака тя тихо. — „Защо трябваше да ме изоставяш?“

Тримата набити работници се появиха на входа на четвъртото ниво, като клатеха глави.

— Там няма никой, госпожице — извикаха те. — Сигурно ни е чул и е избягал. По-добре за него, че го е направил, защото щяхме да го убием, копелето. — Те оставиха гаечните ключове обратно в колата и я погледнаха мило. — Къде ще отидеш сега? — попитаха.

— У дома — подсмръкна тя и избърса сълзите си с ръкав. — Ще взема водно такси. Благодаря ви... Много ви благодаря. Не зная какво щях да правя, ако не бяхте тук.

Те отново се погледнаха с известно неудобство. Мислеха за онова, което можеше да ѝ се случи.

— Хайде — казаха ѝ, — ще те изпратим до таксито.

Като хвърляше нервно погледи през рамо, Ариа ги последва по стълбите, като почти очакваше да чуе стъпки зад гърба си. Беше ужасно студено и всички се загърнаха плътно в палтата си. Мъжете застанаха по двама от двете и страни и я изпратиха до площадката, където бяха завързани такситата.

— Казвам се Ариа Ринарди — каза им тя. — Бих искала да знам къде живеете, за да мога да ви се отблагодаря както подобава — Щеше да продаде гривната си и да ги възнагради.

— Няма нужда, госпожице — казаха те, смутени. — Щяхме да помогнем на всеки, изпаднал в такова положение.

— Тогава ще ви дам това. — Тя изсипа съдържанието на портмонето си в джоба на якето на най-близкия работник.

— Почерпете се по едно питие от мен. Малко е, но никога не бих могла да ви се отблагодаря.

— Синьорина Ринарди.

Ариа подскочи с широко отворени, тревожни очи. После разпозна Гуидо, лодкаря на Каралдо.

— Лодката е тук и ви чака, синьорина — каза ѝ той.

Мъжете обърнаха погледи към лодката, която блестеше като абанос, и към емблемата с гарвана.

— Това е лодката на Каралдо — прошепнаха със страхопочитание.

— Каралдо. — Те се обърнаха, за да погледнат отново Ариа. Този път изражението на лицата им беше различно.

— Каралдо! — казаха отново и отстъпиха назад. — Е... Лека нощ, синьорина, лека нощ...

Отдалечиха се бързо, като си мърмореха нещо под носовете, а Ариа гледаше след тях, ужасена. Бяха толкова мили с нея... Бяха ѝ спасили живота... Но веднага щом Каралдо беше споменат, избягаха. И тя знаеше защо. Беше забелязала презрението и страха, които се бяха изписали по лицата им.

Обърна се към Гуидо, който беше облечен в елегантно черно сако, чиито копчета бяха украсени с образа на гарвана и който търпеливо я чакаше.

— Гуидо — попита тя, докато се качваше в лодката, — откъде синьор Каралдо знае, че ще бъда тук?

— Той е при баронесата, синьорина. Тя телефонира във вилата, откъдето ѝ казаха, че сте на път за дома. Синьорът се тревожеше, че пътувате сама в такова лошо време, и ме изпрати да ви чакам.

Ариа помръкна. Беше минал повече от месец, откакто за последен път видя Каралдо, а толкова много неща се бяха случили оттогава. По-добре никога да не беше го виждала, нито дори чувала за него. Но, от друга страна, ако не беше той, тя нямаше да срещне Орландо.

Франческа я чакаше в края на стълбите.

— Какво ти се е случило? — извика тя, шокирана от размазания ѝ туш за мигли и от засъхналите по бузите ѝ сълзи. — Да не си катастрофирала? Добре ли си?

— Добре съм, мамо — отговори тя и уморено се заизкачва по мраморното стълбище. — Имах само малко неприятности.

Каралдо стоеше прав пред камината с чаша уиски в ръка.

— Какво ти се е случило, Ариа — запита я остро.

Тя много искаше да разкаже на някого, но не можеше. Особено на майка си и на Каралдо. Те щяха да се погрижат тя никога вече да не излиза сама от къщи, а майка ѝ щеше да има идеален предлог да я шпионира. Утре ще телефонира на Майк и ще му разкаже какво се е случило. Той беше видял черното пежо и щеше да ѝ повярва. А когато се върне Орландо, той ще се грижи за нея. Никога няма да я остави сама — на милостта на онзи луд, който я преследва.

— Отговори, Ариа! — извика Франческа. — Изглеждаш ужасно. Какво се е случило, за бога?

— Някакви глупави момчета се втурнаха да ме преследват из паркинга на „Пиазале“ — побърза да каже тя. — Уплашиха ме. Това е всичко.

— Да те преследват — попита Каралдо.

— Бяха просто група палави, глупави момчета. Сигурно са се напили и са търсили забавления. Мислех, че ще се блъснат в мен. Наистина нямаше нищо и беше глупаво да плача.

— Е, добре, отиди да се приведеш в ред — каза ѝ Франческа, изпитала облекчение. — После ще вечеряме. Антъни има изненада за теб.

Ариа погледна Каралдо със страх, като се питаше какво ли има този път.

— Сигурна ли си, че си добре — попита я той тихо.

Тя кимна.

— Добре съм. Само ще си измия лицето и ще се преоблека.

Бяха вече седнали на масата, когато тя слезе. Фиамета им сервираше супа от артишок.

— Любимата ти — прошепна ѝ тя тихо, за да я успокои, защото острият ѝ поглед беше отбелязал, че лицето ѝ е подуто от плач.

Ариа изтърпя някак си вечерята, макар че главата я болеше, а по гърба ѝ все още понякога пробягваха тръпки на ужас. Те не биваше да узнаят колко уплашена всъщност беше.

— Е, мисля, че е време Антъни да ти каже каква е изненадата — каза Франческа и се усмихна щастливо.

— Напоследък се виждаме много рядко — каза Каралдо. — Знам, че вината е моя, защото съм много зает. Но приближава Коледа и дори аз трябва да спра да работя. Скоро след празниците ще имам работа в Калифорния, затова мисля, че ще е прекрасно, ако отидем да празнуваме в Лос Анджелис. Ще ти хареса — обеща ѝ той с лека усмивка на устни. — Две седмици синьо, безоблачно небе, слънчева светлина, басейни... И Родео Драйв.

— Лос Анджелис! — възкликна Ариа, като мислеше само за Орландо. — Но ние винаги празнуваме Коледа у дома... Ами уроците ми по рисуване?

— Мисля да дадем почивка на Орландо по Коледа — каза тихо Каралдо. — Ще ни трябва време, за да се опознаем по-добре, Ариа. И майка ти е съгласна.

— И аз ще дойда — каза Франческа, като си мислеше с радост как ще пазарува на Родео Драйв. — Не мога да те пусна без придружител, нали?

Ариа знаеше, че Каралдо се опитва да бъде мил с нея, да ѝ даде всичко, което би могла да пожелае, но... Изведнъж го намрази с цялата

си душа. Защото единствения човек, когото искаше от целия свят, беше Орландо, а той щеше да я отведе далеч от него.

ГЛАВА 32

Майк беше работил цяла нощ във вила Д'Оро, но не беше уморен, а въодушевен. Беше сглобил парчетата от мозайката и животът на Попи се беше разкрил пред него. Вече беше ясно, че детето ѝ е било момиче, а не момче. А това елиминираше Перлуджи и Орландо. Той предполагаше, че точно в момента Перлуджи няма нужда от пари. А Орландо трябваше да се довери на таланта си, за да спечели големите пари. Той също така трябваше да избира между спонсора си Каралдо и Ариа и Майк не му завиждаше за тази необходимост.

Телефонът извън на следващата сутрин в осем часа.

— Точно момичето, с което искам да разговарям — каза той, усмихнат.

— Аз също искам да говоря с вас — отговори Ариа. — О, Майк, вие сте единственият, на когото мога да кажа...

Гласът ѝ звучеше приглушено, като че ли тя плачеше, и той побърза да попита:

— Какво има?

— Мъжът в черната кола. Той ме проследи обратно до Пиазале Рома или поне така мисля аз. Трудно ми е да преценя, защото валеше силно и беше тъмно. Не го видях, докато не спрях на паркинга.

Като хлипаше, тя му разказа какво се беше случило. Но и двамата мислеха за едно и също — за онова, което можеше да се случи.

— Ще изляза навън с колата, за да се видя с вас — каза тя. — Трябва да говоря с някого. Ще ми помогнете ли, Майк? Толкова се страхувам.

— Не излизай сама — каза ѝ той, разтревожен. — Стой там, където си. Ще взема кола под наем и ще дойда при теб след няколко часа. Чакай ме там, Ариа.

Когато той най-после пристигна, тя беше пред триножника си. Рисуваше. Папагалът, кацнал на златната си пръчка, го изглежда втренчено.

— Рисувам портрет на Лучо — каза тя, като успя да се усмихне. Но под уплашените ѝ сини очи имаше тъмни кръгове, а лицето ѝ издаваше напрежение, каквото не се забелязваше през деня, в който се бяха разделили.

Майк прокара длан през късата си коса. Беше небръснат, връзката му беше вързана накриво, първото копче на ризата му — разкопчано.

— Изглеждаш също като Филип Марлоу — каза Ариа с усмивка.

— Добре, дете — каза той, като подчертано провлачваше думите, — дай ми скица на паркинга, преди някой друг да се е добрал до нея.

Ариа се засмя и отново заприлича на себе си.

— Ти ме караш да се чувствам по-добре — каза тя.

— Ти също — каза той, като си мислеше, че тя е красива, въпреки петната зелена боя по носа и косата си. — Изглеждаш като момиче, което не е спало добре — каза той и колебливо закачи папагала с пръст. — Исусе! — възкликна той и го издърпа, тъй като Лучо го беше клъвнал с всичка сила.

— Лучо винаги прави така — каза Ариа спокойно. — Ако протегнеш ръка с дланта нагоре, той очаква храна. Ако протегнеш пръст, той очаква да го докоснеш, а не позволява на никого, освен на мен. И понякога на Фиамета. Веднъж ухапа мама толкова силно, че се наложи да ѝ зашият пръста. — Тя се засмя. — Сигурно си е помислил, че е решила да открадне смарагда му!

— Хайде да ми разкажеш за мъжа в черната кола — каза той сериозно. — Наистина ли мислиш, че някой се опитва да те отвлече?

Тя кимна.

— Защо иначе биха ме преследвали? Дори нещо повече, той нарочно ме уплаши, накара ме да изпитам ужас!

Майк знаеше, че въпросът му няма да ѝ хареса, но въпреки това реши да го зададе.

— Не мислиш ли, че трябва да кажеш на Каралдо? — предложи той — Той е единственият, който може да ти помогне в положение като това.

Тя отчаяно заклати глава.

— Ако разбере, няма да ми позволи да излизам сама.

— А Орландо?

— Разбира се, че ще кажа на Орландо. Но той все още е в Лондон. А ето, че сега настана истинска катастрофа — трябва да замина за Лос Анджелис, където ще празнувам Коледа с мама и Каралдо. Това означава, че няма да го видя до завръщането си — още три седмици.

— Знам, че няма да се съгласиш с мен — каза той, изпълнен със съчувствие. — Но заминаването ти може би е най-доброто, което можеше да ти се случи. Кой знае, може, когато се върнеш, вече да сме разрешили загадката, свързана с Попи Малъри. И всичко да е приключило.

— Наистина ли? — Лицето ѝ светна.

Той се засмя.

— Да. Научих доста неща във вила Д'Оро. Сега знам със сигурност, че бебето на Попи е било момиче и тя го е дала на прапрабаба ти, която го е отгледала. Ейнджъл е родила почти по същото време и е казала на всички, че двете са близначки. Мария-Кристина и Елена.

Ариа закри устата си с ръка и възкликна от възмущение.

— Значи съм аз? Аз съм наследницата?

— Е, поне засега, така изглежда. — Той се усмихна.

— О, Майк, Майк! — Тя се хвърли в ръцете му и го прегърна така, сякаш той беше огромно плюшено мече. — Не мога да повярвам! Не можеш да знаеш какво означава това за мен. Ще бъда свободна! — Тя вдигна поглед към него, лицето ѝ сияеше. — О, нямам търпение да кажа на Орландо!

— Колко от това е известно на Орландо? — попита той, уж между другото.

— О, всичко, разбира се. Разказах му цялата история. Виждаш ли, когато получа парите, ще подпомогна кариерата му. Ще му дам възможност да нарисува картините, които иска. Не е ли прекрасно?

— Все още не е — каза той. — Още не е сигурно.

— Но почти? — замоли се тя.

— Почти — призна Майк. — Но има още много неща, които трябва да разбера. Искам да знам всичко за Попи. А все още няма доказателства, че Мария-Кристина е била бебето на Попи. Докато не ги открием, не можем да кажем, че ти си наследницата. Окей?

— Окей — съгласи се тя, все още усмихната. — Няма да кажа на мама и на Каралдо. Ще изчакам, докато разбера със сигурност. А каква ще бъде следващата ти стъпка, Майк? Къде ще търсиш доказателства?

— Във вила Кастелето — каза той. — Къщата на Попи.

От офиса на адвоката Либер опитаха да се свържат с агента във Виченца, който имаше ключ за къщата, но той си беше взел отпуск. Докато не се върнеше, ръцете на Майк бяха вързани. До Коледа оставаше само един ден и Ариа вече беше заминала за Лос Анджелис. Все още не беше успял да се свърже с Орландо Месинджър. Чудеше се дали да не опита отново, но вече беше звънил няколко пъти без никакъв успех. Ако беше все още в Лондон, имаше някаква вероятност.

— Да, да, синьоре, той е тук — каза му портиерът на пансиона. — Почакайте, синьоре...

— Орландо Месинджър — каза дълбок, възпитан глас.

— Мистър Месинджър, казвам се Майк Престън. Мистър Либер ме помоли да се свържа с вас, за да обсъдим вашите претенции относно наследството, оставено от Попи Малъри. Дали не можем да се срещнем, да изпием по едно и да поговорим?

Орландо като че ли нямаше търпение.

— Днес следобед заминавам за Гщаад. Какво искате да обсъдите с мен?

— Мистър Либер ме помоли да се среща с всеки един от претендентите и да изслушам историите им.

— Вече казах всичко на мистър Либер — отговори остро Орландо. — Страхувам се, че днес нямам време да се срещна с вас, мистър Престън. Както казах, заминавам за Гщаад. Защо не ми се обадите отново, когато се върна?

— Разбира се — каза Майк тихо. — Кога ще бъде това?

— Не съм сигурен. Защо не се обадите след седмица-две?

Майк остави слушалката, взе бележките на Либер за Орландо и ги прочете за кой ли път. Спомни си какво му беше казал Либер в Женева.

— Също като Лорийн Хънтър, Орландо Месинджър няма никакви доказателства в подкрепа на историята си. Но не мога да я отмина. Странно, но усещам, че в нея има и зрънце истина.

Орландо твърдеше, че дядо му е внук на Попи Малъри. Доказателствата му бяха дори по-несъществени от тези на Лорийн. Тя поне имаше името Малъри, изписано в семейната библия. А Орландо разполагаше само с думите на баща си.

Майк сви рамене. Едва ли имаше смисъл да върви по тази следа сега, когато знаеше, че детето на Попи е било момиче. А пък и датите не съвпадаха. Дядо Месинджър беше роден прекалено късно. Тъкмо щеше да се откаже, когато си спомни какво му беше казал Питър Мейз — че Орландо използва жените, за да получи от тях онова, което иска. Беше много вероятно сега да използва Ариа. Ако тя му споменеше за вероятността да е наследницата, той щеше да си осигури парите — по един или друг начин.

Беше почти Коледа и като че ли всички заминаваха нанякъде, с изключение на него. Майк се чудеше дали да не отлети обратно за Щатите. Все още имаше време. Можеше да бъде там в навечерието на Коледа. Можеше да прекара празника с леля Марта. Или с Лорийн Хънтър, в Лос Анджелис. Странно, но това красиво момиче с нежната усмивка и безстрашните сини очи, не му излизаше от ума.

Прекара Коледата в „Киприани“. Работи до късно. Пишеше на машината историята на Попи и се питаше какво ли ѝ се е случило, след като е оставила бебето при Ейнджъл. Нямаше търпение да отиде във вила Кастелето.

Ариа му се обади от Лос Анджелис точно след Коледа.

— Радвам се да те чуя — каза той. — Как си?

— Добре — отговори тя. — Така мисля.

Гласът ѝ звучеше отчаяно и той се опита да я развесели.

— Радвай се на слънчевата светлина, докато можеш — каза ѝ. —

Тук е студено и вали.

— И тук вали — каза тя и се засмя. — Мама е бясна.

— Как се държи Каралдо?

— Мил е... Майк, искам да те помоля за услуга. Отдавна не съм се чувала с Орландо. От пансиона всеки път ми казват, че го няма. Може би ми е сърдит, задето съм с Каралдо. Можеш ли да му се обадиш и да разбереш къде е? Искам да говоря с него.

Тя като че ли беше готова да заплаче и той каза:

— Ще видя какво мога да направя. — Прекрасно знаеше, че Орландо е в Гщаад, но на нея явно ѝ се беше събрало много, затова той

не ѝ каза. Ще има достатъчно време да разговаря с него, когато се върне.

— Благодаря — каза тя. — И още нещо, Майк. Кога заминаваш за вила Кастелето?

— Когато ми дадат ключовете. Момчето го няма в момента и чакам да се върне.

— Ще ми направиш ли още една услуга, ако заминеш, преди да съм се върнала? Молбата ми може да ти се стори странна. Знам, че вила Кастелето е била дом и на Лучо. Знам също, че Попи много го е обичала. Би ли го завел там, просто за да види вилата още веднъж? Ще го вземеш ли със себе си?

— Щом настояваш. — Той въздъхна. Неохотно. Представи си как ще пътува с папагала, настанен на задната седалка.

— Моля те? — полупопита, полунастоя тя.

— Добре, добре — засмя се той. — Ще го взема. Трябва да призная, че аз също съм любопитен как ще реагира. А ти кога се връщаш у дома?

— Никой не говори за това — каза тя отчаяно. — Надявам се, че скоро.

— Не може да е чак толкова лошо в Лос Анджелис! — отговори той с усмивка. — Някакви загадъчни стъпки и черни коли?

— Не, слава богу!

— Добре, тогава, момичето ми, грижи се за себе си — каза ѝ той.

— Ти също, Майк. Ако не се обадите нито ти, нито Орландо, поне ще знам, че си опитал. Ще се видим, когато се върна.

„Орландо, лайно такова“ — помисли си той, като остави слушалката. — „Ти заслужаваш репутацията си, въпреки всичко.“

ГЛАВА 33

Майк крачеше по чакълестата алея в очакване на агента, който щеше да донесе ключовете, а Лучо се беше свил в златната си клетка на задната седалка на колата. Във въздуха се носеше пушекът от огнищата. Миришеше на горени дърва. Беше много студено и се усещаше, че скоро ще завали сняг. Градините бяха занемарени, мрачни и безжизнени. Зимата криеше пролетните сокове, които просто чакаха слънчевата светлина.

— Хайде, идвай, по дяволите! — мърмореше той. Най-сетне синьото пежо — колата на имението — се зададе по алеята и спря до неговия фиат. От него слезе мъж с червендалесто лице, облечен в тежко палто от туид. Заклучи грижливо вратите на колата, макар наблизо да нямаше никой, който би могъл да я открадне. Раздразнението на Майк се засили. Вилата беше напълно изолирана — на върха на хълма. До селото имаше три мили. Той беше спрял, за да се запаси с кафе, мляко, хляб и голяма буца сирене, а също и няколко бутилки червено вино — достатъчно, в случай че снегът затрупа пътя и го отреже от света, затворен във вила Кастелето.

— Мистър Престън — извика мъжът. Кой друг, по дяволите, би могъл да бъде, помисли си Майк кисело, премръзнал, след като половин час беше стоял на студа. — Съжалявам, че закъснях. — Мъжът забърза към него. — Задържаха ме в офиса. Името ми е Фабиани. Донесох ви ключовете.

Той доста дълго се бори с ключалката, но накрая вратата поддаде и като взе клетката с Лучо, Майк влезе вътре. За негова изненада, във вилата беше приятно топло.

— Мистър Либер ни нареди да поддържаме постоянна температура във вилата, сър — каза му Фабиани. — Тук все още има ценни старинни неща. Мистър Либер настоя да направим някои неотложни ремонти — покривът течеше на няколко места, ще забележите петната по тавана. Но вече го поправихме. Пуснахме отново отоплението. Сега всяка сутрин от селото идва човек, който

проверява дали водата е достатъчно топла и дали тече безпрепятствено по тръбите. А съпругата му почиства вилата два пъти седмично.

Майк последва агента, който му показва стаята на долния етаж и кухнята със старомодната желязна кухненска печка.

— Жената се кълне, че тя работи — каза той на Майк, но я гледаше със съмнение. — Аз обаче не мога да го гарантирам. Хайде, елате да ви покажа стаята на горния етаж. Жената е приготвила легло за вас. Мисля, че за няколко дни ще бъдете настанен удобно. — Той отвори двойна, висока врата и отстъпи назад, за да пропусне Майк вътре. — Мисля, че тази е била стаята и на мадам Малъри, сър — каза той.

Майк остави клетката на папагала на масичката до прозореца. Погледна първо към градината, а после към огъня, който гореше весело в камината. До нея имаше удобно кресло и по-малко столче, на което да подпре краката си. После погледна огромното самотно легло със сиво-сините завеси, а после — папагала. И си представи студените самотни нощи, когато тук не е имало никой друг, освен тях двамата — Попи и Лучо. Папагалът сигурно познава всички мебели в стаята, всяко ъгълче и долапче, той знае как изглежда стаята на ярката слънчева светлина през лятото и под студената лунна светлина на януари, познава нейните миризми и аромата на лавандулата, който сигурно се усеща през лятото... Той видя как папагалът нетърпеливо протегна врат напред, как огледа неспокойно стаята и разбра, че той търси Попи...

Майк придружи агента до вратата.

— Благодаря ви за помощта, господин Фабиани — каза той. — Сигурен съм, че ще ми бъде удобно. Пък и става въпрос само за няколко дни. Да, разбира се, ще оставя ключа на семейството, което се грижи за къщата, преди да си тръгна.

А после се върна в стаята на Попи. Лучо беше наклонил глава на една страна, като че ли очакваше да чуе добре познатите му леки стъпки.

— Е, Лучо, какво мислиш — попита Майк, застанал пред огъня и протегнал длани, за да ги стопли. — Сега, когато сме тук, ще открием историята на Попи, ще я намерим отново, чувствам го. — Той погледна с надежда папагала, като че ли очакваше той да му каже нещо, но Лучо само извърна глава и го погледна. Зелените му очи не

изразяваха нищо. — Е, добре, тогава — така да бъде — каза Майк с въздишка.

Остави продуктите в кухнята, нахрани папагала, а после, с втората каничка кафе в ръка, се разходи бавно из къщата. Беше озадачен от тежките червени завеси със златни ресни и пискюли, от масивните, украсени с дърворезба, мебели, от неудобните, покрити с червена дамаска, дивани и мрачните готически столове в трапезарията. Нищо от това не отговаряше на неговата представа за Попи. Той очакваше, че къщата ще бъде обзаведена елегантно, с веселите и изискани венециански мебели, така типични за региона, с пастелните цветове, характерни за Италия. Попи беше живяла във вилата повече от двацет години, а тя изглеждаше като излязла от готически роман, недокосната от нея, неносеща нищо от нейния характер.

Той отвори вратите на един огромен френски шкаф, висок дванайсет фута и широк седем. Беше натъпкан с дрехи от началото на века. От тях лъхаше слаб аромат на гардения. Погледът на Майк пробяга по многото вечерни и дневни рокли, елегантни костюми и палта. Извади една сива бална рокля и се зачуди кога ли и по какъв повод я беше обличала Попи.

После се наведе и претърси ъглите на шкафа за скрити там дневници, надявайки се на късмета си, както се беше случило в ранчото, но намери само забравени, покрити с прах, пантофки. Въздъхна, намести едно сако, което щеше да падне от закачалката си, и понечи да затвори шкафа. Сакото беше мъжко и доста износено. На него беше изписано името на шивач от Рим, а джобът му беше издут от нещо. Беше перлена огърлица. Той я извади внимателно и възкликна, като видя петте реда съвършени перли и диамантената закопчалка. Имаше и още... Огромни обеци, покрити с диаманти и рубини, които проблясваха на светлината като дузина малки дъгички след дъжд. Майк тихо подсвирна.

— Това сигурно струва цяло състояние, Лучо! Сега вече разбирам, че Попи наистина трябва да е била много богата.

Като извади дрехите една по една, Майк внимателно претърси джобовете им, но не намери повече бижута. Но намери сгънати на руло малки бележки, изписани с почерка на стара жена. Буквите приличаха на фини паяжини. Разгърна ги на бюрото и започна да ги чете. Някои

нямаха никакъв смисъл — като бележки, писани от напълно луда старица. Други бяха болезнено ясни.

„С напредването на възрастта ми“, беше написала Попи, „все повече ми става ясно, че няма значение какви сме родени, а какви сме станали. Обстоятелствата са онова, което ни формира. Обстоятелствата и необходимостта да оцелеем. Защото, дори когато не е останало нищо, за което да живеем, ние се борим за оцеляването си. Колко странна е човешката природа?“

После следваше друга:

„Тук съм доволна. Със самотата и обърканите си мисли. Оставям ума си да броди там, където той пожелае, да следва своя път. Някъде попадам на спомен, другаде — на мисъл и ги събирам в букет. Като диви цветя.“

Бележките будеха жалост, бяха отчаян опит за общуване на самотна старица. Той отвори едно по едно множеството чекмеджета на бюрото стил Louis Quinze и потърси други. Намери още стотици, написани на гърба на пощенски пликове или просто на късчета хартия и дори по страниците на томче поезия от Кийтс. Заинтригуван, отвори вратите на стъклените шкафове, пълни с книги, и претърси томовете. Намери още бележници. Очевидно Попи беше записвала мислите си веднага щом ѝ хрумнеха, там, където намери.

Остави находките си на бюрото и отиде до кухнята, за да си вземе бутилка вино. Хвърли още няколко дървета в огнището и започна да чете бележките, опитвайки се да подреди в някакъв ред разхвърляните мисли на Попи.

Навън беше тъмно, а снегът падаше тихо и непрестанно. Единствените звуци в стаята бяха тиктакането на малкия сребърен будилник на Попи и прашенето на дървата в огъня. Той продължи да

работи, настанен удобно в кръга светлина, хвърлян от единствената лампа.

Чете дълго, като от време на време вдигаше поглед към папагала. Лучо все така стоеше на златната си пръчка, с глава, скрита под крилото. Майк реши, че той спи. Изглеждаше доволен. Като че ли усещаше присъствието на Попи, въпреки че не я виждаше. Може би сънуваше, че двамата отново са заедно в самотата си, че тя отново гали перата му с меките си пръсти и му доверява тайните си с топлия си мелодичен глас. Така, както беше правила от самото начало в онази малка и студена стая в Марсилия, където на тавана живееше момиче, чиято кашлица беше смъртоносна, а на приземния етаж — вдовица на рибар, която не даваше на децата си да изкачват стълбите, защото мислеше, че могат да се заразят...

ГЛАВА 34

1899, Франция

Попи остана над чашата кафе в малкия рибарски кафе-бар толкова дълго, колкото се осмели, като през цялото време мислеше за петте франка и седемте сантима, които ѝ бяха останали. Скъпите ѝ кожени куфари, в които беше всичко, което тя притежаваше на този свят, бяха протрити и мръсни и ужасно тежки. Ненавиждаше момента, в който щеше да ѝ се наложи отново да ги вземе в ръце и да продължи пътя си.

Беше октомври. Ясното лятно небе, под което беше направила пътешествието си от Италия до Южна Франция, беше сега сиво и мрачно. Духаше силен вятър и навесът на кафенето започна да скърца, а платното — да плющи. Тя все поглеждаше през отворената врата към уютната вътрешност на кафенето, където рибари в топли тъмносини пуловери и високи гумени ботуши се бяха подпрели на цинковия тезгях и пиеха червено вино. Топяха хапки дъхав хляб в топла яхния, чийто аромат я измъчваше през последния един час. Разкъсвана от изкушение и глад, Попи си напомни за пореден път колко малко беше останало в портмонето ѝ. Повече от седмица ядеше само малки франзели, които си купуваше евтино всяка вечер точно преди фурната да затвори. Понякога си разрешаваше и по чаша силно кафе с мляко, за да се сгрее.

Съдържателят на кафе-бара тръгна към нея, взе празната ѝ чашка и я погледна въпросително.

— Е, мадмоазел, какво ще си поръчате?

— Не, нищо, благодаря, мосю — каза тя тихо и неохотно стана от удобния тръстикков стол.

— Довиждане, мадмоазел — каза той, озадачен.

— Мосю — извика тя и се обърна назад, обнадеждена. — Чудя се... Е, мосю, имам нужда от работа. Може би имате нужда от помощ в кафенето? За сервиране и почистване... Въобще — всичко.

Тя беше толкова млада, а изражението ѝ — така невинно и нетърпеливо, че той се поколеба.

— Ами... — поде той.

— Анри? Какво има? — Жена му беше застанала на прага. — Какво иска тя?

— Работа. Мисля, че може да помага с мръсните чинии...

— Мръсните чинии. Тя? — Тъмните очи на жената я изгледаха остро. — Мога да се закълна, че тя никога в живота си не е мила чинии! Пък и за какво ли ѝ е работа? Дрехите на гърба ѝ сигурно струват цяло състояние.

Съдържателят сви рамене, като да се извини, и избягна погледа на Попи.

— Съжалявам, мадмоазел — прошепна той и забърса бързо повърхността на масата.

Винаги едно и също, помисли си Попи и закрачи отчаяно по тясната уличка. Независимо от това, колко бедна и уморена изглеждаше, у нея имаше нещо, което подсказваше на хората, че е различна. Никой не искаше да я наеме, въпреки че беше опитвала много пъти. Веднъж дори пусна съобщение във вестника. В Луизиана, където, в един пансион, ѝ бяха дали стая срещу сума, която, само преди година, тя весело би похарчила за кутия шоколади.

За нейна изненада, седмица по-късно, на подноса със закуската ѝ беше оставено писмо. Тя го отвори нетърпеливо и погледът ѝ пробяга по редовете... Мисис Монтгомъри-Клайд ще се радва да се срещне с нея днес следобед в три часа, за да види препоръките ѝ. Тя даде на камериерката в пансиона няколко монети и я помоли да изглади красивото ѝ кремаво сако и полата с цвят на тютюн. Вчеса грижливо косата си и забодде в нея поне стотина фибри. Излъска износените си вече кафяви обувки и поддържа малко старата си сламена шапка над парата на чайника в кухнята, за да възвърне формата ѝ.

Беше дала няколко скъпоценни франка за чифт нови кожени ръкавици. Сега си ги сложи внимателно и критично се огледа в огледалото. Завъртя се, за да се огледа и отзад. Сакото, което някога плътно прилепваше по тялото ѝ, сега висеше като на закачалка и тя нервно се загърна в него. По-късно, докато чакаше, нервна, във фойайето на хотел „Льо Риваж“ мисис Монтгомъри-Клайд, си помисли,

че работата на скромна компаньонка на дами от висшето общество би ѝ отивала.

Минаха петнайсет минути, после — половин час, цял час. Попи стана от мястото си близо до вратата и нервно се приближи до рецепцията.

— Да не би мисис Монтгомъри-Клайд да е забравила за мен — попита колебливо тя. — Трябваше да ме приеме в три часа.

— Предполагам, че тя все още си почива — отговори ѝ безразличният чиновник. — Обикновено си подремва след обяда. Сигурно ще изпрати да ви повикат, когато се събуди.

Попи започваше да задрямва в синьото кресло, после се опомняше и изправяше гръб. Трябваше да изглежда будна и интелигентна, просто в случай, че мисис Монтгомъри-Клайд я забележи. Беше пет часът и тя вече беше загубила надежда, когато мисис Монтгомъри-Клайд най-после изпрати да я повикат.

— Влез, момиче, влез. Изпратих за теб преди пет минути, къде, за бога, беше? — Високата и дебела жена в лилава копринена рокля, обсипана с диаманти, я гледаше със светло сините си очи, под които имаше торбички.

— Дойдох веднага, мисис Монтгомъри-Клайд — отговори Попи и силно се изчерви. Забеляза приборите за чай на масичката до прозореца и полупразната кутия шоколадови бонбони на масичката до дивана.

— Можеш поне да се извиниш — каза мисис Монтгомъри-Клайд и сложи още един шоколадов бонбон в устата си. — И каква подготовка, ако мога да попитам, имаш за работата на компаньонка?

— Всъщност никаква, мисис Монтгомъри-Клайд — каза Попи, като да се извини. — Искам да кажа... Бях нещо като компаньонка на леля Мелъди в Калифорния...

— Калифорния! — извика дебеланата. — Каква варварщина! И къде е сега леля ти? Защо си тук сама и търсеца работа?

Попи вдигна брадичка — предизвикателно, както винаги.

— Различни обстоятелства ме накараха да си потърся работа, откакто... откакто леля ми...

— Разбирам — побързала каже мисис Монтгомъри-Клайд, защото не искаше да чуе всички отегчителни подробности по погребението на лелята. — Хайде, ела по-близо до прозореца. Застани

там, на светлината, за да те разгледам по-добре. — Тя приближи огромен монокъл до лявото си око и внимателно и безмилостно огледа Попи. — Търсиш работа — отбеляза студено тя — облечена в костюм, ушит в Париж, който струва повече, отколкото би могла да спечелиш за година. И то ушит в салона на мосю Уърт! Е, как се стигна дотам, момичето ми? Можеш да ме излъжеш, ако искаш.

— Да ви излъжа — възкликна Попи и пламна от възмущение. — Да ви излъжа? На какво основание вие, дебела и алчна нещастнице, предполагате, че аз не съм честна, че нямам достойнство? — Сините ѝ очи гледаха гневно лицето на жената, което изразяваше изненада. — Мама и татко ми купиха този костюм. И се обзалагам, че поне десет пъти могат да платят вашата цена! Вие ме отвращавате — добави тя презрително. — Вие имате само пари! А те не могат да купят всичко на света, мисис Монтгомъри-Клайд!

— Господи! — възкликна жената, станала пурпурночервена от гняв. — Ако покойният ми съпруг беше жив, ако мистър Монтгомъри-Клайд можеше да те чуе как говориш, щеше веднага и собственоръчно да те изхвърли навън...

— Жалко, че не е изхвърлил вас! — извика Попи и тропна ядосано с крак. — Може би тогава щеше да живее по-дълго! — Завъртя се на пети и бързо тръгна към вратата.

— Никога няма да си намериш работа тук! — извика след нея мисис Монтгомъри-Клайд. — Никога! Ще очерня името ти из целия град...

Същата нощ Попи уморено стегна куфарите. Случваше ѝ се за кой ли път и тя започваше да се тревожи. Радостната възбуда от победата в словесната битка вече беше утихнала и тя трябваше да се изправи лице в лице с реалността. Ако искаше да си намери работа в света на хората като мисис Монтгомъри-Клайд, трябваше да държи езика си зад зъбите и да им се подчинява безпрекословно.

В задушното претъпкано купе на влака, който я отнасяше към Флоренция, тя си каза, че следващия път ще се облече по-дискретно. И ще внимава какво приказва.

Но във Флоренция англичанката от висшето общество Антея Гленис не хареса акцента ѝ, а американката мисис Корнелия Фиш искаше да наеме момиче от Англия. В Рим контеса Милари не хареса

червената ѝ коса... „Прекалено много темперамент“, беше решила тя, след като я беше погледнала само веднъж.

На Попи се струваше, че във влаковете става все по-топло и все по-задушно. Тя седеше свита в ъгъла на най-евтините купета, където имаше твърди дървени пейки, а във въздуха се носеше миризмата на чесън, пот и развалени зеленчуци. Пътуваше към Монте Карло. Чудеше се какво у нея кара хората да мислят, че тя не е подходяща за работата, която търсеше. Упорито се опитваше да нагоди външния си вид към техните изисквания, въпреки различните обстоятелства. Запита се дали не би имала по-голям успех, ако си потърси работа като камериерка. Докосна с ръка перлената огърлица, която Ейнджъл ѝ беше дала и която носеше, скрита под високата си яка. „Перлите на курвата“, беше казала Ейнджъл. „Струват цяло състояние.“ Но Попи знаеше, че е невъзможно да ги продаде. Бижутерите биха я заподозрели в кражба, биха я предали на полицията, която би намерила техния купувач — Фелипе. И кой знае какво можеше да направи той тогава! Може би щеше да я обвини, че ги е откраднала, и тя щеше да свърши дните си в затвора. Знаеше, че за отмъщението на Фелипе няма граници, че би отмъстил и на Ейнджъл, която ѝ ги беше дала. Ако не можеше да оцелее, без да ги продаде, значи от нея нищо не става, реши тя.

В Ментон графиня Дьо Брилар я изгледа подозрително, но когато Попи ѝ заговори на френски, тя омекна.

— Е, добре, Малъри — каза тя авторитетно, — ти си прекалено млада, но аз съм в отчаяна нужда. Започваш веднага, но ще имаш изпитателен срок от една седмица.

Цяла седмица Попи изпълняваше изискванията на мадам. Задълженията ѝ бяха многобройни. Переше коприненото бельо на графинята, гладеше скъпите ѝ копринени рокли, подреждаше косата ѝ в сложни прически. Ръцете ѝ бяха избодени от фибите и фуркетите на безброй места. Обикновено заспиваше от умора точно когато трябваше да е будна и работоспособна, за да помогне на мадам да се съблече след завръщането ѝ от поредното парти в ранните утринни часове. И тогава, в един ужасен ден, забрави да провери колко горещца е ютията и направи дупка в разкошния копринен пеньоар на мадам. Беше уволнена незабавно.

В джоба си имаше малко пари, които криво-ляво щяха да ѝ стигнат за храна. Попи преброди южното крайбрежие на Франция, като измолваше от търговците, които отиваха на пазар, да я качат на колите си. Търсеше квартира в най-евтините квартали на малките градове, питаше в баровете и кафенетата дали познават някого, който търси камериерка, чистачка, кухненска помощничка... Но хората свиваха рамене и я отпращаха, като гледаха подозрително очевидно скъпите ѝ дрехи. Тя не принадлежеше на техния свят.

Когато стигна в Монте Карло, дрехите ѝ вече бяха поизносени, а тя — много уморена. Червената ѝ коса беше загубила блясъка си, подметките на обувките ѝ бяха изтънели. Портиерите на малките хотели, към които тя се приближаваше с надежда, мръщеа вежди и ѝ показваха вратата.

Като остави блясъка на Монте Карло зад себе си, тя тръгна на запад и накрая, все още без работа и само с пет франка в джоба, се озова в Марсилия.

Като остави тежкия куфар на земята, Попи уморено се облегна на влажната каменна стена на бедната, прилична на тунел, уличка близо до морето. В далечния ѝ край се виждаше водата, сребърна под сивото октомврийско небе, и белите чайки, изпъкващи на фона на безцветността. Вятърът беше накарал фибите ѝ да се разхвърчат на всички страни и сега косата ѝ падаше свободно по лицето и раменете ѝ. Попи разбра, че за нея това е краят на пътя. Нямаше пари, нямаше никой, който да се интересува от нея, нямаше надежда. Самотата я обгърна като плащеница.

От другата страна на улицата, откъм бара, се дочу дрезгав груб смях. През отворената врата тя видя насядалите вътре моряци. Току-що слезли от корабите, с които пътуваха до всички краища на света, те бързаха да се напият. Чернокос едър огняр, чиито ръце още бяха изцапани със сажди, седеше до бара. Пред него, на бара, имаше малка пухкава топка. Отново се чу вълна от смях и Попи надникна вътре, чудејки се какво намират за толкова забавно.

— Хайде, малко копеле такова, говори! — изрева огнярят и удари с юмрук по бара толкова силно, че малката, топчица изпищя и се опита да избяга.

— Господи, това е папагал! — възкликна Попи изненадано и се изчерви, защото настана тишина и всички моряци бяха приковали

погледи в нея.

— Това е папагал от джунглата на Амазонка! — извика огнярят и я изгледа похотливо. — Защо не влезеш да го погледнеш по-отблизо? Аз го купих нагоре по река Амазонка, направо от майчиното гнездо... Струваше ми цяло шибано състояние.

Той отново удари с огромния си юмрук по бара, толкова близо до птицата, че Попи се уплаши, че наистина я е ударил.

— Не! — извика инстинктивно тя. — Не, моля ви, не правете това! Не го наранявайте!

— И защо не? — попита мъжът. — Три месеца вече се опитвам да накарам малкото копеле да говори, а той още не е произнесъл и дума. Безполезен малък негодник... — Той вдигна ръка и само с един удар запрата птицата на земята. — Пропилях толкова пари за него! — изрева той и всички отново пиянски се засмяха. — Трябва да му надяна примката на врата и да сложа край на всичко!

Попи остави куфара си на улицата и се втурна вътре.

— Моля ви, не го наранявайте! — извика тя. — Той е толкова малък... Сигурна съм, че скоро ще се научи да говори. Та нали той, все пак, е още бебе!

Огнярят вдигна ужасената птица от пода и сграбчи тялото ѝ с едната си длан, а главата — с другата.

— Не искаш да видиш как ще умре бедният папагал, нали? — Той се усмихна. — Искаш ли да видиш как ще го направя? — Ръцете му стиснаха по-силно малкото телце и Попи изпищя.

— Не! Не! — извика тя и истерично заудря железните му юмруци. — Не правете това! Не можете да го убие! Дайте ми го!

Той ѝ се усмихна, а мъжете, които бяха в бара, се скупчиха около тях.

— А ти какво ще ми дадеш в замяна, а? — извика той и гръмогласно се засмя.

— Аз... Нямам много пари... — каза неуверено Попи и извади портмонето си от джоба.

— Не за пари си мисля аз, момиче — каза той. — Но да видим какво имаш, все пак.

Остави почти изпадналата в безсъзнание птица на бара и изсипа съдържанието на портмонето ѝ.

— Права си, няма много — каза той и отмести монетите с мръсния си пръст. — Ще трябва да предложиш нещо повече от това, момиче. Да ти кажа ли какво? — Той метна яката си ръка през слабите ѝ рамене. — Защо да не изпием по едно и да го обсъдим?

Попи погледна отчаяно малката ярка фигурка, скупчена на бара. Изведнъж папагалът отвори очи и също я погледна. В погледа му се четеше познатата ѝ безнадеждност и тя разбра, че папагалът е също толкова самотен и уплашен, колкото и тя самата. Не можеше да го остави да умре в безмилостните ръце на този здравеняк. Когато огнярят се обърна с гръб към нея, за да си поръча още бренди, тя се хвърли напред, сграбчи папагала и хукна към вратата. Гръмогласният дрезгав смях на мъжете я последва на улицата. Тя се огледа диво за куфара си. Беше го оставила тук, от дясната страна на вратата... Но сега го нямаше!

Мъжете продължаваха да се смеят. Попи загърна папагала в предницата на якето си и се втурна да бяга. Завиваше из лабиринта от тесни улички, докато сърцето ѝ заби толкова бясно, че щеше да изхвъркне от гърдите, и я принуди да спре. Тя се шмугна в сянката на един зловонен вход и се облегна несигурно на стената. Очите ѝ бяха затворени. Тя буквално се бореше за въздух. Малката пухкава топчица под якето ѝ се размърда и тя нежно постави длан върху нея, като благодари на бога, че папагалът е още жив. Нямахше представа, какво ще прави с него. Нито пък със себе си. Току-що беше загубила и последните си пари, всичките си дрехи и принадлежности. Нямахше нищо, освен „перлите на курвата“, които още бяха на врата ѝ. Но те щяха да отидат на дъното на морето заедно с нея.

— Хей — извика ѝ ядосано женски глас. — Какво, по дяволите, правиш тук? Това си е моята територия!

Попи отвори очи и се втренчи в русокосото момиче, което стоеше срещу нея с разкрасени крака, с ръце на хълбоци и предизвикателен поглед в очите.

— Територия — попита колебливо тя. — Не разбирам...

— А, хайде сега! — присмя ѝ се момичето. — Не ми излизай с този номер! Разбира се, че знаеш какво говоря. — Тя замислено огледа Попи от главата до петите. — Е, а може и да не знаеш. Но тогава какво, по дяволите, правиш тук с този великолепен костюм и... — Тя посочи с възхищение сакото на Попи. — Платът е първокачествен. Наистина

висока класа, от онези, които продават на улица de la Paix в Париж. — Тя погледна, изненадана, към гърдите на Попи. Папагалът се беше размърдал. — Какво криеш там? — попита момичето и отстъпи нервно назад.

— Младо папагалче — обясни Попи, разкопча сакото си и ѝ го показа. — Откраднах го от един моряк в бара...

— Открадна го, така ли? — Момичето се засмя дрезгаво, отметнало глава назад. — Е, печелиш точка. Тези евтини моряци никога не се разделят доброволно с онова, което притежават. Преследват момичетата, докато си платят. Време е някой да ги изцери от лошите им навици.

— Е, не го откраднах наистина — побърза да каже Попи. — Той взе всичките ми пари.

— Колко бяха те? — попита подозрително момичето.

— Пет франка — призна тя.

— Пет франка? Ах, копелето, да те обере така! Господи, колко много мразя мъжете!

Те се изгледаха една друга любопитно. Попи не беше виждала момиче като нея. Беше средна на ръст, с едри, налети гърди и кръгло лице, късо чипо носле и великодушна уста. Мръсната ѝ тъмноруса къдрава коса падаше в безпорядък по гърба ѝ. Бузите ѝ бяха намазани с руж, а устните — с червило. Яркочервени. Като се взря по-отблизо, Попи видя, че очите ѝ са очертани с черен туш, а миглите също почернени толкова щедро, че бяха залепнали една за друга.

— Ти актриса ли си? — попита Попи най-накрая.

— Актриса — повтори момичето и се засмя гърлено. — Да, предполагам, донякъде... Може и така да се каже... Но не съм това, което предполагаш ти.

— Просто се питах — извини се Попи. — Заради ружа и другите неща.

— Е, те вървят заедно с професията, дете. — Тя също разгледа Попи по-отблизо. — Ти май наистина си дете, а? — каза тя замислено. — Но какво, по дяволите, е довело младо момиче като теб — Ти си чужденка, нали? — в тази част на Марсилия — довърши тя.

— Това е дълга история — каза Попи уморено. — Загубих и последните си пари, а откраднах и куфара ми. Нямам нищо. Нямам и къде да отида... Сега сме само аз и папагалът.

Тя беше много спокойна, макар в главата ѝ да се въртяха мисли за дълбокото безгранично море. В зелените очи на момичето проблесна тревога. Тя бързо погледна нагоре и надолу по улицата. Нямаше никого. В този час на следобед винаги беше такава мъртвило и бизнесът не вървеше.

— По-добре ела с мен у дома — каза то. — Ще ти направя чаша кафе и ще ми разкажеш всичко. — То прегърна Попи през раменете и се учуди на това, колко слаби бяха те.

Попи я последва по мръсното дървено стълбище до стая на втория етаж. Огледа се с любопитство наоколо. Хлътнало желязно легло заемаше по-голямата част от пространството, но момичето беше успяло да вмести също и маса, и шкафче с чекмеджета, малък кухненски бюфет, върху който имаше леген и кана, и два стола антики с тъмночервена тапицерия. Всеки сантиметър беше запълнен с предмети и на Попи ѝ се зави свят. Бляскави дрънкулки, евтини бижута, снимки на артисти и певци, спомени, събирани на морския бряг, пощенски картички, две стари сламени шапки. И купове, купове книги навсякъде.

— О, аз съм „образована“, знаеш ли — каза момичето, като проследи погледа ѝ. — Мога да чета и пиша. Татко се погрижи да получа начално образование. Но това беше всичко, което направи, копелето! — Като напълни една очукана тенджерка с вода, тя се покачи на нестабилния стол и свали единствената останала ѝ бутилка газ, предназначен за осветлението на стаята. Запали котлона и постави тенджерката на него. Усмихна се на Попи. — Забранено е, но всички го правим. Казват, че някой ден ще гръмнем и ще се разлетим във въздуха, но какво, по дяволите... — Тя философски сви рамене. — Чашката горещо кафе си струва.

Изведнъж коленете на Попи се подгънаха. Тя въздъхна и седна на другия стол.

— Какво има? — попита я остро момичето. — Не си бременна, нали. Ако си, знам кой е човекът, който ти трябва, но ще трябва да дадеш пари. Тези неща струват скъпо.

Попи поклати глава и момичето отново я погледна изпитателно.

— Гладът — каза тя решително. — Виждала съм го и преди. — Извади хляб и сирене от долапа и ги подаде на Попи. — Хайде, изяж това, изпий чашка горещо кафе и ще видим какво ще правим после.

Попи се огледа в бедната стаичка. Беше сигурна, че храната на момичето едва стига за него.

— Не, благодаря — отказа учтиво. — Не мога да приема храната ти.

Момичето отново се засмя гърлено.

— Колко прекрасно говориш, мис! И къде си се научила да говориш френски така?

— От гувернантката си в Сан Франциско. Тогава бях на пет години — отговори тя и погледна сиренето. Явно беше гладна. Момичето отново ѝ го подаде.

— Хайде, яж! — окуражи я то. — Можем да ядем и да разговаряме. Предупреждавам те, искам всичко да знам — за Сан Франциско, за гувернантката, за скъпите дрехи... Всичко! Но първо ми кажи името си — попита то, докато Попи най-сетне се престраши да опита сиренето.

— Името ми е Попи — отговори тя и повторно отхапа.

— Попи! Ммм, хубаво е. Аз се казвам Симонет, всъщност Берт, но... Винаги съм мразила това име, затова си го смених със Симонет. Но обикновено ми викат Нета.

— Нета също е хубаво име — каза Попи, на която топлият хляб много се услади. Беше яла толкова дълго време коравите франзели, че почти беше забравила какъв е вкусът на хубавия хляб.

Папагалът се размърда слабо в пазвата ѝ. Тя бързо разкопча сакото си и го взе в ръце. Погали нежно перата му.

— Толкова е мек! — възкликна тя. — Искаш ли да го докоснеш — попита тя Нета. — Не е ли по-мек дори от коприненото кадифе?

— Не знам — каза Нета. — Никога не съм докосвала копринено кадифе. — Но и ръцете, и погледът ѝ бяха нежни, когато докосна птицата.

— Погледни само какви цветове! — възкликна Попи. — Смарагдовозелено и огненочервено по крилете и сапфиреносиньо по главата! А очите му са като топчета топаз. За мен обаче той е по-красив от всичките тези бижута. — Папагалът вдигна глава, погледна я с едното си око и тя се засмя доволно. — Виж, Нета, той се чувства вече по-добре!

— Той вероятно е също толкова гладен, колкото беше и ти — отговори Нета.

— Какво ли ядат папагалите? Ти как мислиш — попита Попп и впи в нея ужасения си поглед. — Нямам пари, за да му купя храна.

— Е, тогава ще трябва да яде това, което и ти, нали — каза Нета, натроши хляб и сирене на дребно и му ги предложи. Само след секунда върху шепата ѝ нямаше нито трохичка, а папагалът нетърпеливо търсеше още.

— Виж го ти! — каза Нета. — Помислих, че ще ме ухапе, но той е нежен като бебе! — Тя погледна навън, където мракът се сгъстяваше, и засили газта.

— Става късно — каза Попи. — По-добре да тръгвам...

— Закъде? — попита Нета. Попи оброни глава и нищо не каза, а Нета се поколеба само секунда. — Остани тук за малко. Ще бъде най-добре за теб. Леглото може да събере и двете ни. Опитвала съм вече — добави тя и намигна дяволито. — А пък тази вечер няма да си бъда у дома. В пристанището са спрели цели три кораба.

Тя погледна Попи, която се беше свила на стола, а очите ѝ се бяха затворили от умора.

— О, по дяволите корабите! — каза весело Нета. — Виж какво, Попи, лягай на леглото и си почивай. Ще изляза за малко, а когато се върна, и двете ще отидем в заведението на Виктор, за да хапнем топла храна и да изпием бутилка вино. И пак те предупреждавам: искам да чуя цялата ти история.

Попи се излегна удобно на леглото, а Нета се усмихна, като видя папагала, който се беше сгушил на гърдите ѝ.

— Този малък палавник май си мисли, чети си майка му — каза тя.

Сърдечният ѝ смях беше последното, което Попи чу, преди да заспи дълбоко.

— Сигурна ли си, че това е всичко? — попита Нета по-късно и отмести вече празните чинии. Двете си бяха похапнали добре и бяха изпили две бутилки вино.

— Да — увери я Попи. — Сега знаеш всичко за мен.

— Merde! — каза замислено Нета. — Значи така живеели богатите. Е, дете, сега ще трябва да научиш и други неща за живота. Моята история не е много по-различна от твоята. Един приятел на

баща ми ме съблазни, когато бях на шестнайсет години, а съпругата му ме обвини, че аз съм го накарала да... Татко ме би, докато от гърба ми потече кръв. А мама просто стоеше и гледаше. Оставиха ме, изпаднала в безсъзнание, на пода. Когато се свестих, избягах. И оттогава не съм ги виждала. — Тя изгледа остро Попи. — На колко години каза, че си?

— На деветнайсет.

— Деветнайсет, ха? А на колко мислиш, че съм аз?

Попи се замисли.

— Трийсет — щедро предположи тя. — Трийсет и четири?

— Благодаря! — срязва я Нета. — Аз съм на двайсет и две.

— О... Съжалявам. — Изведнъж Попи се усмихна. — Не, не съжалявам, защото това означава, че сме почти на една и съща възраст. И се радвам, че намерих приятелка, Нета. Не съм говорила с никого от месеци, не съм яла такава храна не помня откога и не съм била толкова весела от години!

Тя се огледа из задушното малко кафене. Всички маси бяха заети от хора от народа — весели и добродушни. Жените се смееха от сърце, мъжете — също. Беше уютно и приятно. Не искаше да си тръгва. Очите ѝ блестяха от изпитото червено вино. Тя погали нежно с пръст папагала, който също беше на масата.

— Знаеш ли какво мисля? — каза тя, изненадана от собствения си смях. — Мисля, че папагалът промени късмета и живота ми. Той ме доведе при теб, Нета. — Лицето ѝ отново стана сериозно и тя тихо каза: — Мислех да... да се самоубия тази вечер. Щях да навляза навътре в морето и просто да оставя вълните да ме погълнат. Не исках да живея повече.

— Познавам това чувство — също шепнешком, каза Нета и хвана ръката ѝ. — Аз също съм го изпитала, Попи.

— Проблемите ми още не са свършили — все така тихо продължи Попи. — Но ти ми даде сили отново да се изправя лице в лице с тях. Как бих могла да ти се отблагодаря, Нета?

— Да ми се отблагодариш? Глупости! На папагала трябва да благодариш. Той е лъчът светлина, довел те при мен.

— Ще го кръстя Лучо — каза тя и го погали нежно. — Лучо, моят лъч светлина. И мой скъп беден приятел.

— Тук всички сме бедни — каза Нета и взе шала и портмонето си. — И като говорим за това, по-добре да се връщам на работа. Хайде,

Попи, тази вечер ще се напиш добре, защото си хапна добре.

Попи облече една топла и удобна фланелена нощница, която Нета ѝ даде, и се сви на леглото с Лучо до себе си. И загледа как Нета подсилва ружа по страните си.

— Нета — попита тя, озадачена, — къде всъщност работиш? Какво точно правиш?

— Правя? — повтори Нета, наметна се с шала и тръгна към вратата. — Е, аз съм проститутка, разбира се. Мислех, че знаеш.

— О! — възкликна Попи. — О, разбира се, колко глупаво от моя страна, че попитах...

Когато вратата се затвори след Нета и се чу тракането на тънките ѝ високи токчета по голия дървен под. Попи погали „перлите на курвата“, които още бяха на врата ѝ. Може би мадам дьо Бари не е била чак толкова пропаднала, все пак, помисли си тя и се унесе в сладък сън без сънища.

ГЛАВА 35

1899, Франция

— Разбира се, че ще останеш — каза Нета на следващата сутрин.
— Аз не използвам леглото през нощта.

После разговаря с другите момичета от улицата. Помоли ги да потърсят работа за Попи.

— Тя е отчаяна — каза им направо. — И е различна от нас. Не може да бъде проститутка. Нека да чисти стаите ви. Хайде, момичета, нека да повишим стандарта си на живот... Нека, за разнообразие, да станем дами от висшето общество. Представете си, какъв разкош! Прибирате се у дома и подовете са чисти, чаршафите — изпрани, поне за онези, които имат такива, и чисто бельо за онези, които носят такова. И всичко само за няколко су. Та нали трябва да храним малкото папагалче със слънчогледови семки!

Миризмата на къщата беше позната на Попи. Миришеше като евтините пансиони от детството ѝ — смес от задушена храна, пот, секс. Сградата беше висока, с тесни прозорци, с тясно и тъмно стълбище, с тавански стаи. В новата си роля на чистачка и перачка, Попи скоро се запозна с всички нейни кътчета. С Лучо на едното рамо, с тежките легени с топла сапунена вода в ръце, тя правеше всичко възможно да почисти мръсотията, която се беше наслагвала поне един век.

Момичето, което живееше в непрекъсната бедност в една от таванските стаи, беше едва на деветнайсет — възрастта на самата Попи. Въпреки кашлицата, която бавно го стопяваше, то излизаше, залитайки, в мъгливите нощи. Слагаше много руж, за да прикрие бледнината на бузите си и да отвлече вниманието от болезнената слабост на тялото си. Появяваше се на сутринта, изтощена, и куцукайки, изкачваше бавно стълбите. След дъждовна нощ кашляше така, като че ли никога нямаше да спре.

— О, няма да престане да кашля, разбира се! — извика ядосано Нета, когато Попи я попита. — Тя има туберкулоза. Няма да преживее

зимата.

— Но ние трябва да ѝ помогнем! — възкликна ужасената Попи.
— Какво можем да направим?

Нета сви рамене, но Попи видя горчивина в сиво-зелените ѝ очи.

— Ти ми кажи — каза безпомощно Нета. — Тя самата не знае отговора, лекарството.

Приземният етаж се заемаше от вдовица на рибар, която имаше четири деца. Работеше на пристанището. Чистеше риба. И въпреки че беше най-голямата чистница на улицата и дрехите на децата ѝ да бяха винаги снежнобели, техните стаи винаги миришеха на риба. На останалите три етажа имаше по две стаи. В тях живееха проститутки, но вдовицата се държеше настрана от тях, макар те да бяха весели и добросърдечни. Прибираше бързо децата си вътре, когато чуеше техните стъпки или дрезгавия им смях.

Като чуеше тропота на високите им токчета по тротоара, Попи надничаше през прозореца и ги гледаше как, сложили ръце на хълбоци, с ризи, разкриващи колкото се може повече, се отдалечават към пристанището. А по-късно ги чуваше да се връщат, придружени от някой пиян моряк, който псуваше, докато се препъваше по дървените стъпала.

Сама в удобното, макар и хлътнало, легло на Нета, тя се опитваше да запуши уши, за да не чува ругатните и стонове, които преминаваха през стените. Изливаше сърцето си пред Лучо, който се гушеше в нея, мислеше и мислеше върху събитията, довели до сегашното ѝ положение. Ако само се беше подчинила на леля Мелъди, никога нямаше да срещне Фелипе. И колко различен щеше да бъде животът ѝ тогава. Ако само не беше толкова глупава, ако беше разбрала колко по-лесно беше да обича Грег, сега щеше да бъде щастлива. „Но пък никога нямаше да срещна теб, Лучо“ — шепнеше тя, за да успокои и него, и себе си, а той я гледаше с окото си, прилично на топаз, и разперваше криле, като чели в опит да изглежда по-красив заради нея. Тя му се усмихваше. „Лучо“, шепнеше тя, когато пружините започваха да скърцат в бясно темпо, а момичетата започваха да пищят от болка или от страх. „Лучо, какво щях да правя без теб? Ти наистина си лъч светлина в моя живот. Слушаш всичко, което ти разказвам и изглеждаш толкова мъдър.“ Поглеждаше уплашено към вратата, когато някой се опитваше да завърти дръжката,

но се успокояваше отново, когато стъпките се отдалечаваха. „Знаеш ли — продължаваше да му говори тя, — може би някой ден ние също ще спечелим нашето състояние. И когато това стане, Лучо, ти ще имаш бижута, ярки като перата ти, ще имаш златна пръчка, на която да кацаш, обсипана с диаманти и рубини, и златна клетка... Ще бъдеш Принцът на Папагалите, Лучо. И ще бъдеш моят единствен спътник и любов, защото никога, никога вече, докато съм жива, няма да се влюбя. Не искам и да знам за мъжете.“

Нета никога не водеше клиентите си в стаята си.

— Не е много — каза тя на Попи, — но това е домът ми и не искам тези долни копелета да стъпват тук! Освен това — добави замислено тя, — те не плащат достатъчно, за да се наслаждават на удобствата на стаята ми.

Като си спомняше с тръпки на ужас единственото си преживяване, свързано с мъж, Попи се опитваше да не мисли за онова, което правеше Нета, нито пък за това, къде става „актът“. Обаче имаше някаква представа, тъй като познаваше всички тъмни кътчета на къщата.

Всяка сутрин, веднага след като се прибереше, Нета напълваше легена със студена вода и се измиваше от главата до петите.

— Трябва да измия докосването на мръсните им пръсти от себе си, нали? — казваше тя и се разхождаше свободно, макар и гола, из стаята, а после обличаше удобна фланелена нощница, изпрана и изгладена от Попи.

Попи не беше виждала никого гол преди това, нито дори Ейнджъл. Затова беше изненадана от начина, по който Нета приемаше голотата — съвсем естествено. Тя приемаше така и добре изваяното си, с пълни гърди, тяло.

— Ти си прекалено хубава за тях, Нета — казваше ѝ тя ядосано. — Прекалено красива си, прекалено добра за тези копелета.

— Започваш да говориш като мен — усмихваше се Нета. — Разбира се, че съм прекалено добра за тях, но трябва да печеля прехраната си, нали? Докато това може да продължава — добавяше тя с прозявка.

— Какво искаш да кажеш с това „докато може да продължава“?
— попита я един ден Попи, озадачена.

— Какво виждаш, като погледнеш през прозореца към улицата? Дузини и дузини млади момичета... Млади момичета, Попи. Няма много проститутки, прехвърлили трийсетте. Ако въобще доживеят тази възраст, защото някои биват пребивани от сводниците си.

— Сводниците — повтори Попи, объркана. — Не знам какво означава това.

— Няма значение, момиче — прошепна Нета и затвори сънено очи. — Ще се научиш.

Скоро ръцете на Попи се зачервиха и започнаха да се люцят от непрекъснатия допир с водата, от тежката работа по сушенето и гладенето на прането. Тя лъскаше пода и миеше стълбището, бършеше праха от малкото мебели на момичетата. Понякога, благодарна за помощта и приятелството им, тя им купуваше по малка китка цветя от пазара в края на деня, когато се продаваха само за няколко су, и ги поставяше в евтините канчета, с които момичетата пиеха вода, за да ги намерят на сутринта.

Момичетата не бяха много по-възрастни от нея, но разбираха, че тя е различна от тях. „У теб има класа“, казваха те, изпълнени с възхищение. Испитваха към нея нещо като майчинска гордост, отбиваха се да я видят и се суетяха около Лучо, когото всички много обичаха. Нервно и страховито му предлагаха тиквени семки и орехови ядки. „Той е единственото весело нещо в къщата!“, възкликваха доволно те, когато той разперваше криле и показваше долната си, пухкава перушина. Лучо беше домашният любимец, който те никога не бяха имали, някой, върху когото можеха да излеят любовта и грижите си — така, както никога не правеха с мъжете.

Но когато те изчезнеха в нощта и веселата им бърливост и остър смях заглъхнеха, когато в къщата отново настанеше мъртва тишина, Попи усещаше как познатата плащеница на самотата я обгръща отново. Тя мислеше с копнеж и отчаяние за дома, за Ник и Розалия, за Грег. За нея Грег се беше превърнал в герой. Грег никога не би се държал като Фелипе и тези моряци. Той ѝ беше предложил любовта си, а тя, като малка глупачка, я беше отблъснала. Вече беше прекалено късно. Мислеше за Ейнджъл и за „близначките“. Никога обаче не мислеше за детето, родено от нея, като за свое дете. Не се опитваше да

си представи лицето му, не се питаше как ли изглежда. Тя беше дъщеря на Ейнджъл и нямаше нищо общо с живота на Попи.

Миналото се топеше, измествано от осезаемата реалност на настоящето. И, вместо да се тревожи за себе си, тя се тревожеше за Нета, която бродеше по студените зимни улици, а ботушите ѝ пропускаха снега и дъжда.

— Нета — казваше ѝ тревожно тя, — сигурно има по-добри неща за теб.

— Разбира се, че има — отговаряше Нета и се засмиваше. — Ей там, навън, чака един милионер, за да ме вземе в прегръдките си.

Тя водеше Попи в близкото кафене за чашка бренди и гореща супа. Там се зареждаха с малко топлина, а после се връщаха в неотоплената си стая. Имаше нощи, когато дори Нета не можеше да излезе на улицата. Тогава бедният малък Лучо, който беше така далеч от родната джунгла, се свиваше под одеялото между двете. А те, като не можеха да заспят, си разказваха шепнешком минали истории. Но никога, никога, не говореха за бъдещето.

Нета беше сбъркала за Жан, момичето, което живееше на тавана. Тя не умря тази зима. Беше се вкопчила здраво в живота, криеше се, когато кашляше, докато от устата ѝ не закалеше кръв, и се усмихваше смело, когато стъпеше навън, на улицата. Но през януари отслабна толкова, че нямаше сили да изкачва стълбите, и остана да лежи в леглото и да гледа мрачно към късчето небе, което се разкриваше през малкото прозорче на стаята ѝ. Усмихваше се благодарно, когато другите момичета идваха да се поразговорят с нея и да я ободрят. Те носеха собствените си одеяла, с помощта на които се опитваха да върнат топлината в слабото ѝ тяло, супа, с която се опитваха да я изкушат, и шишенца с всемогъщо лекарство, купени с парите, от които те също много се нуждаеха, носеха и беладона, която да облекчи болките ѝ.

Сама в къщата през нощта, Попи седеше до леглото на Жан и ѝ четеше. Обикновено вземаше напосоки някоя от многото книги на Нета. Но понякога само ѝ говореше. Жан беше толкова слаба, че можеше да отвръща само шепнешком. Страхуваше се, че приказките и ще причинят прилив на кашлица, но гледаше Попи толкова нежно, с такава благодарност, че Попи извърщаше глава, за да не види Жан тъгата в очите ѝ.

Лучо също беше там — кацнал на перваза на прозореца. Беше станал по-голям и по-силен. Понякога разперваше криле и подхвърчаше насам-натам в напразни опити да се стопли. Като видеше красивите цветове по перата му, Жан засияваше от радост. „Попи!“, крещеше силно и дрезгаво Лучо. „Попи cara. Попи cherie. Попи darling...“ И Жан започваше да се смее, а това връщаше и кашлицата, и храненето на кръв.

Когато в стаята настъпваше такъв студ, че Лучо не можеше да го понесе, той се гушваше под шала на Попи и вече не се чувстваше самотен, не се страхуваше.

Слънцето, което се показва на мрачното сиво априлско небе една сутрин, беше последното нещо, което Жан видя, преди да затвори завинаги очи. Тя въздъхна тихо и си отиде.

Нета обиколи квартала, за да събере милостиня, която да им помогнала погребат мъртвата. Зад ковчега вървеше дълга редица плачещи проститутки, които бяха наметнали черни шалове през главите си. Погребяха Жан в гробището на църквата „Света Богородица“. Когато спуснаха ковчега в земята, Попи прошепна:

— Бедната Жан! Колко ужасно е да свършиш така... Като нищо!

— Тя има късмет, че умря млада и че ние успяхме да я погребем прилично — каза Нета, но в гласа ѝ се усещаше горчивина. — Повечето от нас ще бъдат заровени в бедняшкото гробище. А тогава, като си погребан там, ти наистина си нищо.

На другия ден друго момиче се премести в таванската стая. То беше дори по-младо от Жан, може би на шестнайсет или седемнайсет. И беше много красиво, реши Попи, или поне щеше да бъде, ако не слагаше толкова много грим и не се държеше по този начин. И Попи въздъхваше, защото знаеше, че точно така трябва да прави момичето, ако иска да си изкарва прехраната на улицата.

Нета имаше един специален „клиент“ — морски капитан, който пътуваше по южните маршрути и който се връщаше в Марсилия на всеки два месеца. Вървеше несигурно по земята не само заради дългото пребиваване на кораба, а и защото винаги беше пиян. Капитанът имаше съпруга в Шербург и момиче във всяко друго пристанище по маршрутите си, но изпитваше своего рода нежност към Нета и никога не забравяше да ѝ донесе подарък. Беше едър и весел, с лице, по-скоро похабено от стоенето на открито, отколкото загоряло, и

очи, които приличаха на малки сини цепки, защото беше свикнал да ги присвива срещу слънцето.

Когато чуеше, че неговият кораб приближава пристанището, Нета обличаше най-хубавите си дрехи и изтичваше, за да види как корабът влиза в дока. Чакаше с нетърпение капитана да се заклатушка по мостика и да се хвърли в прегръдките ѝ.

Попи я виждаше чак след три-четири дни, когато корабът отново отплаваше. Нета се връщаше, а очите ѝ светеха доволно, защото винаги имаше нова рокля, нова огърлица или пръстен. Въздъхваше щастливо и казваше:

— Мъжете май невинаги са лоши, знаеш ли, Попи? А когато решат, о, могат да бъдат толкова добри!

Намигваше щастливо и бързаше към заложната къща, за да заложи новия си подарък. А после имаше бренди за всички в заведението на Виктор.

Но този път, когато корабът на капитана влезе в пристанището, всичко беше различно. Вместо да изчезне за няколко дни, както правеше винаги, Нета се върна вкъщи с блеснали от радост очи.

— Попи, можеш ли да отгатнеш? — попита тя. — Той ме помоли да се омъжа за него! Мен, най-добрата курва по крайбрежието! Той ме иска за съпруга!

— Но... Ами какво е станало със съпругата му? — попита Попи, малко шокирана.

— Умряла преди два месеца — каза Нета безгрижно. — Те нямали деца. Казва, че докато лежал на койката си под южните звезди, мислел само за мен. Нета скоро ще бъде мадам Ноаре. О, Попи — извика тя, а великодушната ѝ уста се усмихна победоносно. — Можеш ли да повярваш? Аз, съпруга на капитан! И уважавана омъжена жена! А той е толкова добър! — добави тя нежно.

Тя изглеждаше много щастлива. Попи я прегърна и целуна и ѝ помогна да напазаруват за сватбата, която щеше да се състои два дни по-късно. Но не можа да се стърпи и попита Нета какво ще стане с нея самата и с Лучо.

— Разбира се, ще задържиш стаята ми — каза ѝ Нета в нощта преди сватбата, където даваше парти за всички момичета от улицата. — Ето, вземи и това. — И тя дискретно пъкна няколко банкноти в ръката на Попи. — Не са много, но ще можеш да платиш наема за

няколко месеца. Ще се справиш, ако продължаваш да чистиш и да переш.

В очите на Попи можеше да се прочете известно съмнение, но тя се усмихна смело. Погледна вярната си приятелка и ѝ се стори, че веселият шум в кафето изведнъж заглъхна.

— Толкова се радвам за теб, Нета — прошепна тя. — Знам, че ще бъдеш щастлива.

— Мисис капитан Ноаре! — въздъхна щастлива Нета. — Спечелих играта, Попи.

Нямаше баща, който да я предаде на младоженеца, затова тя отиде сама в църквата. Придружаваше я само Попи, която ѝ беше шаферка. Тя и първият офицер на кораба бяха единствените свидетели. Докато гледаше Нета, облечена в евтина рокля от синя коприна, да разменя сватбени клетви с капитана, Попи не можеше да не направи сравнение с разточителната сватба на Ейнджъл. Но Нета и капитанът като че ли нямаха нужда от пищност, за да бъдат щастливи.

Не се случваше често някое от момичетата да се омъжи, затова всичките ѝ приятелки я чакаха пред църквата. Хвърляха във въздуха ориз и розови листенца, а нейният смях отекваше щастливо във въздуха. Тя и капитанът се върнаха веднага на кораба, който същата нощ щеше да отплава за Кейп.

— Ще се върна след два месеца — каза тя на Попи и здраво я прегърна. — Не прави никакви глупости, чуваш ли?

Попи се усмихна и помахна с ръка, а капитанът взе Нета на ръце и я пренесе през трапа. На кораба, екипажът ги посрещна със силна врява.

Но когато вечерта остана сама в стаята, по лицето на Попи нямаше усмивка. Отново я очакваше несигурно бъдеще и самота — така тъмни и страшни като нощта Лучо също неспокойно крачеше по дървената пръчица на клетката си.

— Попи! — извика той. — Попи сага, Попи chérie, Попи darling...

— О, Лучо! — възкликна тя. Викът ѝ приличаше едновременно на смях и на плач. — О, добре е, че все още имам теб!

Когато корабът на капитана влезе в пристанището три месеца по-късно, Нета слезе сама на дока. Беше облечена в черно.

— Няма го — каза тя и се разплака. — Умря преди четири седмици. — Случи се в една гореща нощ. Бях върху него и правех онова, което той най-много обичаше, когато въздъхна и втренчи изцъкления си поглед в мен. Беше умрял! Погребах го в морето — като истински адмирал.

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Попи взе ръката ѝ в своята, за да я утеши. Не знаеше какво да ѝ каже.

— Знаех си, че е прекалено хубаво, за да бъде истина — плачеше Нета. Лицето ѝ беше подпухнало, защото четири седмици не беше спирала да плаче. — Дяволите да го вземат, копелето! Защо трябваше да умира върху мен! Или по-скоро под мен — добави тя с намек за предишната си веселост. — Поне умря щастлив. Е, това е — въздъхна тя, изтри очи и свали шапката си. — Никога няма да намеря друг, който да се ожени за мен. Отново съм у дома, Попи, завинаги. Но поне дъртото копеле ми остави земните си блага. Не знам на колко възлизат. Той беше човек, който вечно беше на път, така че не може да е много.

Облечена с достойнство в черно, Нета, придружена от Попи, слушаше сивокосия адвокат, който ѝ обясняваше завещанието на капитан Ноаре.

— Капитанът промени завещанието след смъртта на първата си съпруга. И оставя всичко на вас, мадам Ноаре — каза ѝ той.

— Е, да приключваме с това — подкани го остро Нета. — Не може да е толкова, та да си заслужава всичкото това суетене и официални документи.

— Напротив, мадам — каза той, като не сваляше поглед от нея. — Капитанът остави значително състояние. Къща тук, в Марсилия, и още една в Шербург.

— Къща в Марсилия — възкликна Нета.

— Както казах, и още една, в Шербург — продължи той. — Плюс малка сума в банка Maritime de Marseilles. Тя възлиза на малко повече от три хиляди франка, мадам.

— Три хиляди франка! — повтори бавно Нета с широко отворени от изненада очи. — Нима ми казвате, че притежавам две къщи и три хиляди франка!

— Точно така, мадам Ноаре. Трябва само да подпишете документите, ето тук, и всичко ще бъде ваше. Разбира се, трябва да ви дам съвета си, а той е да оставите всичко в банката за по-сигурно.

— За по-сигурно! — каза напевно Нета и скочи на крака. — За по-сигурно? Попи и аз тази вечер ще се повеселим здравата в кафето на Виктор. — Тя грабна писалката и подписа документите със замах. — Сигурно си мислехте, че не мога да пиша, ха! — каза тя и побутна адвоката с лакът, широко усмихната. — Всъщност ще дадем истинско парти. Кафето на Виктор е на улица „Реванж“ в случай че пожелаете да дойдете — добави тя и се засмя. Все така усмихната, излезе от офиса и тръгна към банката.

— Нета, трябва да бъдем разумни по отношение на парите — извика Попи, като изтича, за да я настигне, и застана от едната ѝ страна. — Не можем просто така да ги пропилием по партита и за нови дрехи... Ще свършат само за месец. Капитанът е искал да се погрижи за бъдещето ти. Можеш да продадеш къщата в Шербург и да вложиш парите в банката. И ако си внимателна, те ще ти стигнат до края на живота ти.

— Но аз никога с нищо не съм внимавала, Попи — засмя се Нета, — а вече е много късно, за да се науча. Освен това какво ще правя по цял ден?

— Може би трябва да обмислим какъв малък бизнес да подхванем — предложи Попи. — Нещо, което ще ни хареса.

— Хайде, де! — извика Нета. — Знаеш, че има само две неща, които ми харесват — добрите мъже и добрият живот. И сега ще имам възможност да се насладя и на двете.

— Имам идея — каза замислено Попи по-късно, когато Нета излезе от банката с петстотин франка в дамската си чантичка. — Имам идея... И мисля, че може да ти допадне. Но ще имаш нужда от всичките си пари.

Нета я изгледа подозрително.

— Каква идея — попита тя.

Попи ѝ обясни, докато двете вървяха бавно по есенните улици към брега. А очите на Нета светеха възбудено.

— Господи, каква умница се оказа ти! — чудеше се тя. — Защо сама не се сетих? С твоя ум и моя опит в живота, ще спечелим цяло състояние! — Тя разтърси ръката на Попи, като се смееше щастливо.

— Е, но тази вечер ще се повеселим за последен път при Виктор. В памет на капитана, какво ще кажеш? На него щеше да му хареса.

ГЛАВА 36

1900, Франция

Къщата на капитан Ноаре се намираше в най-елегантната част на квартал Канабиер в Марсилия, удобно разположена между пристанището и хотелите, а „При Попи“ ходеха клиенти и от двете места. Но нямаше подивели, пияни моряци, току-що слезли от корабите за дълго плаване. За това се грижеха високите яки мъжаги, чиито физиономии приличаха на тези на бивши каторжници, а юмруците им — на огромни парчета шунка. Нито един мъж не можеше да влезе в заведението на Попи без препоръки, а дори да ги имаше, Попи го оглеждаше критично от главата до петите, преди да го допусне до скъпоценните си момичета.

Идеята беше хрумнала на Попи, докато се чудеше как би могла да защити Нета и момичетата, а и защото не можеше да понесе мисълта, че Нета бързо ще пропилее парите си за онова, което тя наричаше „хубав живот“ — партита, подаръци, ядене. Истината беше, че Нета никога не бе познала добрия живот. Тя никога не се замисляше нито за вчера, нито за утре, винаги живееше за настоящето — единственият начин, по който въобще можеше да живее. Капитанът беше нейният единствен шанс да се измъкне. А когато парите свършеха, тя щеше да се върне към стария си начин на живот.

Идеята да ръководи своя собствена „къща“ заинтригува Нета, а Попи изпитваше единствено облекчение, че приятелката ѝ вече няма да е принудена да виси по улиците в студените зимни нощи и да се продава на опасни пияни моряци. Попи знаеше, че Нета никога няма да се промени, но сега поне нямаше да умре от туберкулоза като Жан, нито пък да свърши в бедняшкото гробище. Но Попи не знаеше, че всъщност тя ще поеме ролята на „мадам“.

Нета беше избрала момичетата, безмилостно отхвърляйки онези, които смяташе за прекалено стари или прекалено алчни.

— Нашето заведение ще бъде от висока класа — казваше им тя надменно. — Искам момичета, които са достатъчно умни да дадат

нещо на мъжа срещу парите му. Искаме да си спечелим редовна клиентела от „джентълмени“ и имаме нужда от момичета, които да са толкова красиви и толкова вълнуващи, та клиентите да изгарят от нетърпение да дойдат пак.

Попи беше декорирала къщата, като се беше опитала да не мисли за актовете, които щяха да се извършват в спалните, които станаха много привлекателни. Докато украсяваше прозорците с дантелени пердета, тя си мислеше за младежките си мечти за истинска любов и за клетви за вярност, за прекрасното чувство, което щеше да ѝ напомня полет върху крилете на орел — или поне тя така си представяше правенето на любов. А ето, че тук щеше да се продава секс във всичките му форми — нещо, за което тя нищо не знаеше. Надяваше се, че мъжете, които щяха да лежат в техните легла, ще бъдат добри и нежни. Като прокарваше ръка по чаршафите от черен сатен, за които Нета беше настоявала, тя се опита да си представи какво ли е да си в прегръдките на непознат, да продаваш тялото си за пари. И докато поставяше нощните лампи, чиито абажури бяха от червена коприна, тя наивно се надяваше, че някои от момичетата може би ще намерят щастие и любов тук.

Нета постави огромен бар в салона, който много приличаше на нейния любим бар в заведението на Виктор. Попи обаче настоя той да бъде от махагон. Подредиха бутилки на огледалните рафтове. Нямахше питие, което да не може да се намери тук. Имаше и колекция от скъпи вина и шампанско.

— Нашите клиенти никога не биха могли да си позволят никоя от тези бутилки — беше протестирала Нета, но Попи просто сложи голяма надценка и каза на Нета, че ако не могат да си го позволят, просто няма да стъпят никога вътре.

Попи искаше всичко да бъде много елегантно. Не искаше заведението да прилича на бордей, затова не разреши на Нета да сложи рисунки на голи пищни тела в салона. Нета обаче ги окачи в стаите. На бара поставиха огромна ваза със свежи цветя. Рафтовете в спалните Попи запълни с многобройните книги на Нета, макар Нета да ѝ каза със смях, че мъжете няма да идват тук, за да четат. Попи купи дълбоки, удобни канапета и столове. Нае две камериерки — едната да почиства спалните след всеки клиент, а другата да приготвя и да сервира вкусни сандвичи, които да провокират апетита на клиентите. А когато Нета

купи скъпо и елегантно бельо и каза, че момичетата ще го носят в салона, за да улесняват избора на мъжете, Попи беше скандализирана.

— Могат да го носят в спалните — каза тя, — но в салона ще бъдат модерно облечени млади дами.

И тя сама избра дрехите им. Момичетата изглеждаха също толкова привлекателни в копринени рокли, колкото и полуголи — в неглижетата си.

— По този начин ще се чувстват като хубави момичета, а не като курви — каза тя остро на Нета. — А това ще промени отношението и на мъжете, ще видиш.

В нощта, когато отвориха за първи път, те нервно зачакаха първите си клиенти. Нета застана зад бара, а момичетата, извънредно елегантни, отпиваха шампанско и се опитваха да изглеждат нехайни. Попи носеше скромна рокля от сиво кадифе. Косата ѝ беше прибрана и откриваше младото ѝ негримирано лице. Тя се питаше непрекъснато как трябва да разговаря с клиентите и се молеше да не се изчерви.

И ето, че първият джентълмен влезе, втренчи изненадано поглед в младата и елегантно облечена „мадам“, после бързо свали шапката си и ѝ се поклони. Последва го друг клиент, после още един и още един. Скоро Попи беше толкова заета, че нямаше време нито да проявява нервност, нито да се тревожи за онова, което ставаше горе. Нета се грижеше за бара и уреждаше срещите в салона, а Попи приемаше гостите в залата, осведомяваше се любезно за здравето им, говореше с тях за времето и приемаше парите им — в аванс.

Скоро мълвата за заведението на Попи се разнесе. Носеше се също така и славата му на странна комбинация от наивитет, находчивост и умение, за противоречието между скромната зала с дантелени пердета и добре заредения бар, за красивите и умни момичета, които приличаха на девойки от колеж, за благовъзпитана „мадам“, която посрещаше гостите в залата. За по-малко от шест месеца заведението на Попи се превърна в добре известна на всички тайна в Марсилия. То беше като изключително скъп клуб, към който всеки мъж искаше да се числи. Но само тези, които Попи удостоеше с благоволенieto си, можеха да влязат вътре.

И докато тя придобиваше увереност, хората все повече и повече се чудеха коя ли и каква ли е всъщност красивата Попи. Нямаше съмнение, че е много млада, но никой не знаеше точната ѝ възраст.

Беше ясно, че не е френцюзойка. Някои твърдяха, че е американка, но тъй като френският ѝ беше безупречен и нямаше никакъв акцент, беше трудно да се каже. Беше ясно, че е образована и добре възпитана — истинска дама, — но никой нищо не знаеше за произхода ѝ. Тя беше върховно изкушение за всички с червената си коса, невинните сини очи, млечнобялата си кожа и дългите си стройни крака. Беше още пожелана, защото беше единствената недостъпна жена в къща, пълна с достъпни момичета. Но тя беше дала ясно да се разбере, че ако някой се осмели да ѝ предложи такова нещо, повече няма да стъпи в заведението ѝ. И все пак, комбинацията от благовъзпитана „мадам“ и красиво младо момиче караше не един мъж да опитва късмета си.

— Никога ли не се изкушаваш? — попита я любопитно Нета един ден. — Цял живот ли ще останеш девствена?

— Може би — отговаряше Попи неопределено, но устните ѝ бяха стиснати решително.

Нета имаше спалня на втория етаж с огромно легло, обградено от сини завеси. Стаята на Попи беше на приземния етаж. Нейното легло беше обикновено, дървено, покрито с кадифе в гълъбово синьо. Имаше също така шкаф и удобен стол. Тежките завеси бяха от същото гълъбово синьо кадифе като кувертюрата на леглото, а подът беше застлан с рогозка от Исфахан, която беше купила от един антикварен магазин. Лампите бяха покрити с абажури от мека розова коприна, а Лучо имаше нова пръчка — не от злато, а от дъбово дърво, изработена от дърводелец. Докато Попи работеше, папагалът си стоеше на пръчката и приемаше възхищението и почестите на посетителите, но с едно око наблюдаваше тревожно стопанката си. Ако тя излезеше от стаята, той литваше след нея и започваше да вика: „Попи сага, Попи cherie, Попи darling.“ В края на първата година Нета и Попи решиха да направят равносметка. Попи ръководеше къщата с желязна ръка в кадифена ръкавица и бизнесът процъфтяваше. Вече живееха добре, по-добре, отколкото Нета беше очаквала. Тя вече не се питаше как ли ще се нахрани на другия ден, момичетата също се чувстваха сигурни.

— Така че, какво не е наред? — попита тя, като видя сведеното надолу лице на Попи. — Все още ли мислиш за онова копеле от миналото ти? Или пък за Грег? — Попи беше втренчила поглед в чашата си с шампанско и нищо не казваше. — Време е да забравиш всичко — каза Нета. — Сега това е твоят живот, Попи, това е

реалността. Трябва да се опиташ да се радваш на живота. — И като въздъхна театрално, тя се върна на мястото си зад бара.

Попи отпи от шампанското си, заглуши болезнените спомени и се замисли за бъдещето. Сега поне имаше нещо като бъдеще. И все пак, още не беше доволна. Заведението им осигуряваше прехрана, но никога нямаше да им донесе състояние. А като не можеше да има любов в живота си, тя искаше да бъде богата. Погали с пръсти огърлицата — „перлите на курвата“, които все така носеше около врата си, но вече открито, без да ги крие под блузата. Вече беше решила. Ако съдбата ѝ беше отредила да бъде „мадам“, то тя искаше да бъде най-богатата „мадам“ в цяла Франция.

ГЛАВА 37

1903, Франция

Франко Малвази седеше в луксозния си двуместен закрит автомобил марка „Мерцедес“, един от първите, които Марсилия въобще виждаше, пушеше цигара и мислеше за външния вид на къщата, в която беше заведението на Попи. Тя изглеждаше като всеки добре поддържан провинциален дом, но Франко знаеше, че заведението е най-добре управляваният бордей в целия юг. Беше дошъл, за да разбере защо е така. Не искаше да си купува женско тяло. Беше прекалено придирчив за такива неща. Но се интересуваше от всеки процъфтяващ бизнес и от хората, които успяха да постигнат това. А онова, което особено много го заинтригуваше в случая, беше самата Попи — негримирана, недостижима, истинска дама.

Захвърли вече изпушената цигара в калта и излезе в дъждовната вечер. Докато вървеше по улицата, хвърли изпълнен с възхищение поглед към колата си. Той беше човек, който притежаваше много неща, но тази кола му доставяше особено удоволствие. Един огромен портиер му отвори, огледа го критично и му позволи да влезе. Камериерка, облечена в специална униформа, пое палтото му и учтиво го попита дали е идвал и друг път. Когато отговори с „не“, тя му каза да почака. Попи щяла да го приеме след минута.

Озадачен и развеселен, Франко закрачи неспокойно по червения килим и започна да разглежда картините, които покриваха стените от пода до тавана. Той беше познавач, имаше собствена колекция от картини. Тези тук бяха евтини, някои от тях дори аматьорски, но си личеше, че купувачът има добър вкус. От полупритворената врата вляво се чуваха звуците на соната от Шопен, изпълнявана на пиано, и приглушени разговори. Той любопитно надникна. Из цялата къща имаше огромни вази с букети свежи цветя, чийто аромат се смесваше с дискретния аромат на различните парфюми. Няколко двойки седяха по диваните, говореха тихо и пиеха шампанско. Добре облечени, привлекателни момичета се мотаеха около бара и разговаряха с

шикозната русокоса дама зад него. В далечния край на салона друго момиче държеше ръката на сивокос мъж, който беше заспал до камината. Красивото момиче, седнало зад пианото, започна да свири творби на Паганини, приятно и мило усмихнато. Дребничка камериерка се суетеше наоколо и предлагаше сандвичи с омари и съомга. Като се изключеше барът и фактът, че всички момичета бяха особено привлекателни, сцената можеше да мине и за провинциално парти.

— Синьор Малвази.

Франко се завъртя. Чувстваше се като малко момче, заловено от директорката.

— Извинете — каза той. — Бях любопитен...

— Естествено — отвърна Попи и го въведе в кабинета си. — Всички изпитват любопитство по отношение на заведението на Попи. Може ли да попитам кой ви препоръчва, мосю?

Той я наблюдаваше, за да види реакцията ѝ, когато каза:

— Мосю Нобел...

В ясно сините ѝ очи нищо не трепна. Тя отвори книгата и си записа името му. Папагалът литна от пръчката и кацна на бюрото ѝ. Очите му приличаха на топази.

— Разбирате какви са правилата тук, нали, синьор Малвази — каза спокойно Попи. — Наша първа грижа са момичетата ни. Но, разбира се, като предпазваме тях от беди, ние облагодетелстваме и клиентите си. Момичетата са не само хубави, но и интелигентни и очакват да се държат с тях като с дами в салона. Горе, когато са насаме с клиента — тя сви рамене, — важат уговорките, направени между двете страни. Само едно предупреждение — никакво насилие. Сигурна съм, че сте чули всичко това от мосю Нобел, но наистина спазваме правилата, които сме наложили. Очевидно е, че не допускаме случайни хора тук, а онези, които допускаме до „клуба“ си, се съгласяват да отговорят на няколко въпроса... Вашето име, възраст, адрес и бизнес.

Франко я изучаваше, развеселен и озадачен, докато тя чакаше отговора му. Не можеше да е на повече от дваайсет и три, дваайсет и четири. Беше фатално привлекателна в роклята си от гълъбовосиво кадифе, но ръководеше бордея си с ентузиазма на аматьор.

— Не питате ли прекалено много? — усмихна се студено той. — Повечето мъже не биха се похвалили с това, че са клиенти на бордей.

И не биха искали имената им да са записани в някаква си книга, където всеки може да ги види.

Попи ядосано затвори дневника, подвързан с кожа.

— Ние смятаме заведението си за клуб, а не за бордей — натърти думите тя. — Някои от клиентите ни идват тук още от момента на откриването преди три години. Те знаят, че могат да ни имат доверие, а ние знаем, че можем да имаме доверие на тях. Имената ни трябва, за да защитим клиентите, а и момичетата. Ако нещо се случи на някое момиче, ще държим отговорен клиента. В тази книга са записани имената на някои наистина важни и влиятелни хора, синьор Малвази, но ви уверявам, че само аз мога да ги видя.

Седеше изправена зад дъбовото бюро, скръстила ръце, и преценяваше мъжа пред себе си. Беше среден на ръст, широкоплещест, но строен. И много добре облечен. Лицето му беше фино, очите — тъмни и пронизващи. Челото му беше леко набръчкано, слепоочията — побелели, но тя беше сигурна, че не е на повече от трийсет години.

— Ако наистина ви препоръчва мосю Нобел — каза тя накрая, — вие би трябвало да знаете какви са правилата тук.

Той кимна.

— Трябва да призная, че съм тук заради нещо повече от празното любопитство или нуждата от жена. Тук съм, защото вие ме заинтригувахте.

— Аз? — попита Попи, изненадана, и бързо добави: — У мен няма нищо, което би могло да ви заинтригува, синьор Малвази. Все още ли искате да останете? Или предпочитате да не отговаряте на този въпрос? Бих ви разбрала, ако вече нямате желание.

Франко си взе една цигара и почука с нея по капака на сребърната табакера.

— Разрешавате ли? — попита той.

Попи поклати глава.

— Можете да пушите в салона — каза тя. — Но не разрешавам в моята стая. Не ми харесва миризмата на тютюна.

Той кимна и остави цигарата в табакерата.

— Значи, „мадам“ Попи, вие сте човек на принципите. Струва ми се, че знаете какво точно искате от живота, макар да сте още много млада.

Тя побесня. Странно, но този мъж беше успял да надникне зад бариерите, така старателно издигани от нея между себе си и останалия свят. Блъсна стола си назад и каза гневно:

— Синьор Малвази, личният ми живот си е само мой. И макар да не сте първият, който се е опитал да проникне в него, никой още не е успял. Страхувам се, че трябва да ви помоля да си вървите.

— Нямам намерение да надничам в личния ви живот — каза спокойно той. — Всъщност точно обратното. Интересува ме вашият нюх да водите бизнеса.

Попи разклати сребърното звънче, за да извика портиера.

— Вашите размишления не ме интересуват — отговори ледено тя. — Майкъл ще ви заведе до вратата.

— Чух, че имате амбиции — продължи да говори Франко, без да обръща внимание на здравеняка, който беше застанал до лакътя му. — Дойдох да ви направя бизнес предложение. — Той се изправи с въздишка. — Но щом не се интересувате...

Попи гледаше втренчено в гърба му, докато той вървеше към вратата. Беше докоснал чувствителна струна — бизнесът беше единственото нещо, от което тя сега се интересуваше, но не беше отишла по-далеч, отколкото беше преди три години...

— Почакайте, синьор Малвази — извика тя. — Само минутка! Искам да чуя предложението ви. Разбира се, не вярвам, че нещо, което ще кажете, ще ме заинтересува — добави тя студено, — но все пак ще ви изслушам.

Франко забеляза колко умно тя си възвърна контрола над ситуацията, и се усмихна. Попи беше не само красива, но и много умна, помисли си той. Това му достави удоволствие, но ако беше честен към себе си, трябваше да признае, че е омагьосан от червената ѝ коса и бялата като алабастър кожа и тези фатални сини очи, които светнаха само като чуха за бизнес.

— Справяте се много добре, като се има предвид, че предприятието ви е малко — каза той. — Сигурен съм, че за вашата партньорка, Нета Ноаре, това е достатъчно. Но за човек като вас, Попи, за човек, който знае, че в живота може да се постигне много повече... — Той махна с ръка — жест, който обхвана цялата стая. — Може ли това да ви задоволи? — Той изчака, но тя не отговори. — Мисля, че вие сте много умна млада жена, Попи Малъри — каза той и лукаво

допълни: — Вашето минало не ме интересува. Но бъдещето ви — много.

Попи се изчерви. Питаше се, доста нервна, какво ли иска да каже... Нейното минало... Не беше възможно този мъж да знае нещо за него. Франко се наведе по-близо към нея през бюрото. Гледаше я право в очите.

— Мисля, че можете да се справите и по-добре, Попи Малъри — каза той тихо, — много по-добре. Вие сте различна. Вижте само какво създадохте тук. И двамата знаем какво бихте постигнали, ако парите не бяха проблем.

— Какво искате да кажете?

— Мила моя — каза той шепнешком, — предлагам ви възможността да отворите такава къща на една от най-хубавите улици в Париж. Предлагам ви известност и богатство. Лично аз съм готов да ви окажа подкрепа.

Известност и богатство... Думите висяха във въздуха между тях, очите ѝ светеха възбудено. Собствена къща в Париж.

— И какво искате в замяна — попита тя, изведнъж върнала се на земята.

— Искам само възвръщаемост на собствения си капитал. Ще бъде бизнес партньорство. Ще ми съобщите решението си утре по обяд. Елате в ресторант „Жарден“ в един и петнайсет — каза той, бутна стола си назад и тръгна към вратата.

— Не мога да го направя! — възкликна Попи. — Аз никога...

— Не излизате на обществени места. — Франко се усмихна. — Тогава, не е ли време да започнете? Как иначе очаквате, че ще се разнесе славата ви?

— Почакайте! — извика тя, когато той хвана бравата на вратата. — Кой сте вие?

— Нека просто да кажем, че съм приятел — отговори той. Махна ѝ с ръка и си тръгна.

Ресторант „Жарден“ беше най-модерният в Марсилия и Попи беше доста нервна. Носеше копринена рокля в обичайния за нея сив цвят и весела розова шапка, която беше купила тази сутрин. Шапката

имаше малък воал. Розовото правеше косата ѝ да изглежда с прасковен цвят, а сините ѝ очи — загадъчни.

— Синьор Малвази ви очаква, мадам — каза ѝ метр д'отелът и я поведе през претъпкания ресторант.

Франко седеше до прозореца. Пред него имаше бутилка шампанско. Попи си помисли, че той изпъква сред останалите.

— Много сте очарователна, Попи — каза той и взе ръката ѝ, а тя се изчерви. Чувстваше любопитните погледи, обърнати към тях, и нервно се питаше дали хората знаят коя е тя.

— Позволих си свободата да поръчам шампанско — каза Франко, — защото знаех, че ако дойдете, това ще е, за да кажете „да“. Разбира се, ако греша, ще ми остане възможността да празнувам факта, че ще обядвам с вас.

Тя се засмя.

— Прав сте — призна. — Цяла нощ не можах да мигна, защото обмислях предложението ви. Виждате ли, аз съм много привързана към Нета, тя е най-добрата ми приятелка, моята единствена приятелка всъщност — добави тъжно тя. — Като се изключи Лучо.

— Лучо?

— Папагалът... За мен той е повече от обикновена птица. Той ме спаси, той е моят малък лъч светлина, изпратен ми от бога. — Тя отново се изчерви, защото усети, че разкрива твърде много неща. А беше решила да бъде студена, спокойна, строга... Беше решила да играе водещата роля.

— Мога само да съжалявам, че Лучо е бил ваш спасител, а не аз — отговори галантно Франко. — Но може би ще ми дарите второстепенна роля, все пак.

Попи се засмя и удивена, осъзна колко малко се смее напоследък.

— Страхувам се да се разделя с Нета — каза тя. — Сигурна съм, че ще изпадне в различни затруднения и отново ще се окаже на улицата. Има и още една причина. — Той повдигна въпросително вежди, но тя поклати глава и объркана, сведе поглед към чинията си. — Аз... Не мога да ви кажа каква е — прошепна.

— Добре тогава — каза той. — Нета ще дойде с вас.

Попи отпи от шампанското и реши, че Франко има красиви очи — много тъмнокафяви, почти черни, и... Да, те приковаваха вниманието. А комбинацията от младо лице и леко посивяла коса беше

много интересна. Тя отново се запита какво ли е причинило бръчките по челото му.

Сервитьорът донесе менюто и Франко загледа колко внимателно го чете тя. Помисли си, че е много млада, че е уязвима, че е дама. А сред многото неща, които той притежаваше, нямаше нито една дама. Тя вдигна поглед към него, усмихната.

— Умирам от глад! — каза. — А вие?

— На колко сте години, Попи? — изведнъж я попита той. Тя се изчерви.

— Всъщност днес навършвам двайсет и три. Днес е рожденият ми ден.

— Двайсет и три — повтори той. — И днес е рожденият ви ден! Значи имаме двоен празник! — Той вдигна чашата си. — Честит рожден ден, Попи!

Изведнъж, тя си спомни рождените дни, когато татко беше с нея и колко много шампанско се пиеше тогава. Но това време ѝ се струваше много, много далеч. Онзи живот беше минало, а настоящето беше тук. Тя беше млада бизнес дама, на път да сключи споразумение, което щеше да ѝ донесе известност и богатство.

Докато обсъждаха работата в Париж, Франко се поздравяваше за блестящата идея. Беше невъзможно да се доближи до Попи по друг начин, защото тя веднага отпращаше всички мъже. Единственият начин беше чрез бизнеса. Идеята му беше хрумнала на момента и, като всичките му идеи, се беше оказала много добра. Нямаше съмнение, че ще му донесе така желаната награда. Нета, която лъскаше чашите, застанала зад бара, погледна Попи със съмнение.

— Но кой е той? — попита тя. — Откъде знаеш, че можеш да му имаш доверие?

— Просто го чувствам — отговори Попи.

— Ха! И колко далеч ще те отведат чувствата ти?

— Но това е различно, няма нищо общо с любовта. Просто бизнес споразумение.

— Нима — попита Нета скептично. — Сигурна ли си, че този Франко Малвази не е омагьосан от сините ти очи? Или от репутацията ти на единствената недостъпна жена, замесена в този бизнес?

— Не бъди глупава, Нета — отговори скромно Попи. — Препоръчва го Жак Нобел.

— Нобел! — възкликна Нета. — Попи, разбираш ли с кого си имаш работа? Нобел е един от хората, които имат най-голяма власт в мафията, покриваща цялото южно крайбрежие!

— Но той е приятен човек — каза Попи, изненадана. — Той е един от най-очарователните ни, винаги загрижени за нас, клиенти. Не вярвам да се забърка в нещо лошо.

Нета въздъхна.

— Понякога се питам дали твоята невинност те предпазва от беди. Обзалагам се, че не знаеш какво представлява мафията! Нали е така?

Попи поклати глава.

— Не, пък и не съм сигурна, че искам да знам — каза твърдо тя. — Искам да запазя невинността си, Нета. Не ме интересува какво прави Франко Малвази. Чувствам, че мога да му имам доверие.

Нета втренчи поглед в нея. Беше силно ядосана.

— Разбира се! — извика тя — Нали той ти предлага всичко, което искаш! Може и да не съм бизнес дама като теб, но знам, че той ще иска нещо в замяна за подкрепата си. Та нали ще му струваш цяло състояние!

— Всичко, което той иска, е възвръщаемост на капитала си — отговори Попи. — Той се възхищава от моя ум и нюх, Нета, не от моето тяло!

— И ти му вярваш! — каза тихо Нета. — Е, виждам, че вече си решила. Но ще ми е мъчно, когато заминеш.

Попи я погледна, изненадана.

— Това означава ли, че няма да дойдеш с мен?

Нета сви рамене.

— Тук ми харесва, приятелите ми са тук, бизнесът ми процъфтява. Как бих могла да зарежа всичко заради Париж, когато знам, че не съм създадена за големите неща! Ще имаш нужда от момичета, по-умни от мен, Попи, в твоята парижка „къща“.

— Но, Нета, аз имам нужда от теб! — проплака Попи. — Нима не разбираш? Не бих могла да се справя сама, не знам нищо за секса! Винаги ти се грижиш за тази страна на нещата!

— Е, тогава, не мислиш ли, че е време и сама да разбереш нещо — извика Нета, ядосана. — Само заради един-единствен случай си готова да пропилеееш живота си! О, знам, че не си като мен и

останалите момичета, но ти не си разрешаваш дори да се срещаш с мъже, камо ли да се влюбиш в някого! — Тя въздъхна.

— Не ме интересува любовта — отговори Попи и я погледна умолително. — Искам да дойдеш с мен в Париж. Ти си най-добрата ми приятелка, Нета. Имам само теб и Лучо. Моля те!

— Слушай, малката — каза Нета, хвана я за раменете и я погледна право в очите. — Аз знам къде ми е мястото. И то е тук. Ти си различна, винаги си била прекалено добра за нас. Този път нямаш нужда от мен, Попи, ще се справиш по-добре сама. Вярвай ми, имаш всички необходими качества. Не аз превърнах това място в такъв успех. Без теб, това щеше да бъде обикновен бордей. Така че, желая ти късмет, приятелко моя. И помни, внимавай с Франко Малвази!

Нещата на Попи бяха опаковани. Тя беше готова за заминаване. Огледа се замислено из стаята, която беше неин дом в продължение на три години. Беше вдъхнала на тези стени живот, а ето, че те вече изглеждаха тъжни и празни — като че ли никой не беше живял тук. Лучо пърхаше неспокойно в клетката си и тя се обърна към него, за да го успокои.

— Ние ще харесаме Париж, Лучо — увери го тя. — Всичко ще бъде просто чудесно.

Но ръката ѝ трепереше, когато вдигна клетката, защото беше уплашена толкова, колкото и той.

— Сигурна ли си, че това искаш — попита я тревожно Нета. — Ти отвори тази къща заради мен. А сега ще бъде различно. Няма да има връщане назад, Попи. Завинаги ще си останеш „мадам“.

Мадам! Думата плашеше Попи и тя погледна несигурно приятелката си — момичето, което я беше приело в дома си, което се беше грижило за нея, което ѝ беше помогнало, без да задава въпроси и без да я съди. За миг изпита колебание, но после си спомни чувството за безпомощност, което беше изпитвала по целия път от Италия до Южна Франция, когато внезапно беше разбрала, че е никой и никой пет пари не дава за нея. Спомни си огъня в тъмните очи на Франко Малвази, когато ѝ беше казал: „Аз се интересувам от вашия бизнес нюх...“. И вдигна гордо брадичка.

— Аз вече съм „мадам“, Нета — каза тя. — Открих, че това ми харесва повече, отколкото да бъда никой. Освен това — добави тя, весело усмихната, — време е да спечеля богатство, за да не бъда застрашена никога вече да се превърна просто в никой.

Но докато седеше сама във влака, с уплашения Лучо до себе си, тя се питаше как точно ще подхване работата този път.

ГЛАВА 38

1903, Франция

Гледката на Париж причини на Попи едновременно болка и удоволствие — болка заради спомените, които предизвикваше, и удоволствие, че отново е в един от най-красивите градове на света. Очите ѝ блестяха от радостна възбуда. Нае си стая в един малък хотел на улица „Мон Пер“ в квартала Сен Жермен, а после провери в банка „Дьо Пари“ дали на нейно име има внесена сума — така, както Франко беше казал, че ще бъде. Имаше. И то такава сума, че тя се уплаши. Беше повече, отколкото къщата ѝ в Марсилия можеше да ѝ донесе за четири години!

Докато се хранеше сама в трапезарията на хотела, тя дискретно оглеждаше другите гости — имаше един честен на вид млад мъж, който не вдигаше поглед от пътеводителя; имаше две девойки, които се хранеха мълчаливо, без да вдигат поглед от чиниите си; имаше и една възрастна двойка, която очевидно беше току-що пристигнала от провинцията; и няколко стари моми, които се хранеха сами, също като нея. С изненада Попи установи, че с прибраната си на скромен кок коса и с обикновената пола от сив лен, тя изглежда също като тях, само дето нямаше пенсне.

Като се огледа внимателно в огледалото по-късно, разбра, че дрехите ѝ никак не отговарят на парижката мода. Видът ѝ беше провинциален. В никакъв случай не изглеждаше „изискана“. А как би могла да се надява, че ще ръководи успешно „къща“ в Париж, след като изглежда като учителка стара мома от Марсилия? Никак не приличаше на „мадам“. Ако искаше да има успех, трябваше да промени външния си вид. Клиентите щяха да очакват от нея „стил“.

Очакваше, че ще се срещне още един път с Франко, преди да тръгне за Париж, за да обсъдят подробностите, но той и беше оставил само набързо надраскана бележка, в която я уведомяваше, че споразумението е в сила и в Париж ще има открита сметка на нейно име. Беше запомнила края, където той беше написал: „Искам да се

вслушате във всичките си инстинкти, а не само в разума си. Помнете, че за да успеете в Париж — града, където хората всичко вече са видели и всичко вече са направили, — трябва да бъдете наистина изобретателна, стилна и забележителна“.

Цяла нощ Попи не мигна, питаше се какво да направи, каква да бъде първата ѝ стъпка. На сутринта, с тъмни кръгове под очите, тя направи няколко дискретни запитвания, след което тръгна към улица „Дьо ла Пол“, където имаше няколко шивашки ателиета. Настроението ѝ се повиши, тя си поръча няколко дневни рокли и костюми, както и няколко великолепни вечерни рокли, с които ателие „Лусил“ се славеше, всичките в гълъбовосиво, което сега беше нейният цвят.

После влезе в близкия фризьорски салон и подстрига дългата си коса до модерната сега дължина. Косата ѝ се накъдри в горната част на главата и се спусна на меки вълни до раменете ѝ. В гримьорския салон я научиха как да подчертава чертите си с малко пудра и руж, перленосиви сенки на клепачите и червило с прасковен цвят. Купи си няколко първокачествени кожени ръкавици и портмонета, както и няколко чифта обувки. След това, извънреден разкош, си купи фино и много красиво бельо, украсено с дантели в цвят екрю. После посети най-известния кожухар в Париж и си поръча вечерна наметка, дълга до земята, от сребърна лисица и палто от катеричка, което да носи през деня. И накрая отиде в скъпия хотел „Риц“, където се преоблече и нареди да донесат чантите ѝ от малкия хотел в Сен-Жермен.

В края на деня се отпусна, изтощена, във ваната, пълна с приятно топла вода и благовонни масла.

— Сега вече съм готова за Париж! — възкликна на глас тя. — Сега вече, мисля, съм достатъчно изискана.

Следващата важна стъпка беше къщата. Господата от кантората за недвижими имоти, които тя помоли да я разведат из най-скъпите квартали на Париж, я изгледаха скептично. Наложиха се да им покаже документа от банката, където пишеше на колко точно възлиза банковата ѝ сметка, както и писмото, където пишеше, че са готови да ѝ отпуснат „неограничен кредит“.

— Но, разбира се, мадам Малъри! — казаха тогава те, като че ли вече я познаваха, и изведнъж лицата им грейнаха в усмивки.

Когато тя най-после се спря на сградата на един бивш частен пансион в модерния шестнайсети квартал и подписа с трепереща ръка

договора, според който се задължаваше да плати едно малко състояние, Попи пожела от цялото си сърце Франко и Нета да бяха тук, за да я посъветват.

Цяла армия работници се погрижи за ремонта. Стаите на горния етаж бяха превърнати в елегантни апартаменти, а фоайето беше облицовано с мрамор. Като прехапа долната си устна при нахлуването на болезнените спомени, Попи поръча огромни кристални полилеи от Венеция. Купи библиотечни шкафове от дъбово дърво и ги напълни с книги. Рафтовете и книгите бяха внесени от някакво английско име. Килими купи от Обюсон, копринени килимчета — от Китай и Персия. Поръча ониксови вани със златни кранчета, специално изработен в Лион брокат за пердета и тапицерии на диваните. Платовете бяха в нюанси на прасковен, кораловочервен, ментовозелен, светло зелен и най-мек син цвят. Реши, че не иска просташките мебели, които се продаваха в комплект. Щеше да обзаведе къщата си с красивите антични мебели, които беше видяла на витрината на един от изисканите магазини и в които се беше влюбила от пръв поглед. Беше опиянена като милионер, чиято единствена цел е да харчи пари, но винаги в подсъзнанието си мислеше за това, че Франко Малвази иска възвръщаемост на парите си.

Нейните стаи отново бяха на приземния етаж. Когато ремонтът в тази част на сградата беше завършен, тя се премести да живее в тях. Стаите бяха декорирани и обзаведени простичко, но елегантно — каквито бяха и собствените ѝ дрехи. Килимите бяха в пастелно сиво-синьо, пердетата — от бяла тафта. Картините по стените бяха онези същите, които украсяваха стените ѝ в Марсилия. Вярно, че представляваха странна колекция, но тя си ги обичаше. Няколкото украшения, които си позволи, си бяха нейни. Но като си мислеше за това, че трябва да се държи като градама, тя поръча да нарисуват портрета ѝ, за да го окачи в библиотеката.

За всичко, което беше в нейния апартамент, плати сама. Не похарчи нито цент от парите на Франко Малвази за каквото и да е вън от бизнес споразумението. Но като си спомни, че все пак е длъжна от време на време да скандализира обществото в ролята си на „мадам“, тя извика представител на „Булгари“ и поръча красива нова пръчка за папагала, направена от злато и бижута.

— Сега твоят живот ще бъде много по-добър от онзи, който води в студената стая в Марсилия, Лучо — каза му тя с обич.

После си легна в огромното легло и плака до изтощение, след което заспа. Плака, защото наистина не знаеше какво да прави и защото ѝ беше мъчно за Нета, която много ѝ липсваше.

Тя скриваше нервността си зад елегантното си облекло и излизаше. Винаги сама, защото не познаваше никого. Усещаше интереса, който предизвикваше, когато седеше сама в театър „Фоли Бержер“, облечена във великолепна рокля и наметнала пелерината си от сребърна лисица. Наблюдаваше публиката, за да види какво от представлението и харесва и какво — не. Концентрираше вниманието си върху очевидно богатите аристократи, които идваха, за да видят момичетата в шоуто. И отбеляза, че те се възхищават не на момичетата с най-пищни гърди, с най-добре оформени задни части или най-дълги крака. Те искаха от момичето да покаже индивидуалност, да бъде по-различно от другите, да бъде понякога неочаквано. Те харесваха забавната малка блондинка с лице на херувим, която пееше дяволити песнички с невинно изражение на лицето, и надменната певица с млечнобялата кожа, облечена в бял халат, който в края на песента отваряше, за да покаже трикото си от черна дантела, което едва удържаше огромните ѝ гърди, предизвикващи тръпки на желание у мъжете. Харесваха също червенокосата танцьорка с изящното гъвкаво тяло, от която бликаше неудържима жизненост. И загадъчната ориенталска певица, облечена в бродиран халат от китайска коприна, която изпълняваше също и пантомима. Мистериозността и неочакваното, дяволитостта и загатнатата порочност, комичното, изяществото, жизнеността... Попи отбеляза, че мъжете приветстват всичко това у жените.

Попи връщаше бележките, които мъжете ѝ изпращаха в театъра и в ресторант „Максим“, където сега вечеряше. Беше тук, за да се научи, а не да взема участие. И все още много се тревожеше, защото, макар вече да знаеше какво харесват мъжете, нямаше никаква представа, откъде ще вземе момичетата си.

Симон Лалаж беше най-известната парижка куртизанка в продължение на петнайсет години. Беше жена, свикнала с лукса.

Макар и вече не в първа младост, тя беше все още много красива. Симон не беше интелигентна и образована, но беше наследила от родителите си своего рода селска хитрост. Притежаваше приспособенчески интелект, който ѝ беше помогнал да се издигне и да се задържи на върха. Тялото ѝ все още беше такова, че можеше да съперничи на всяка седемнайсетгодишна старлетка. След трудното начало бяха дошли парите и бижутата. Тя никога не забрави колко много дължи на Жак Нобел, който беше подпомогнал кариерата ѝ в самото начало. И като измина краткото разстояние от своята къща на улица „Льо Сюр“ до номер шестнайсет на улица „Дьо Арбре“, тя просто плащаше дълга си.

Преди четири месеца Жак я беше извикал и ѝ беше казал, че Франко Малвази иска от нея да помогне на Попи, но без Попи да знае. И така, Симон държеше Попи под око. Тя се беше обадила на агентите по недвижими имоти и им беше казала да насочат Попи към тази сграда, тя се беше погрижила за работниците, които извършиха ремонта, и за това да го свършат за два пъти по-кратко време. Симон познаваше всички изтъкнати личности на Париж, винаги се слушваше, за да чуе последните клюки, и понякога знаеше какво ще се случи още преди то да е започнало. В Париж говореха, че ако искаш да узнаеш нещо, просто трябва да попиташ Симон.

Нейната лимузина спря пред номер шестнайсет на улица „Дьо Арбре“. Шофьорът ѝ отвори вратата и побързала натисне звънеца вместо нея. Вратата им отвори младо момиче, облечено в черна рокля, украсена с тъмnochервени дантели. То се поклони учтиво, а шофьорът му каза, че „мадам Лалаж е дошла, за да се види с мадам Малъри“.

Симон се огледа критично, очарована от красивите персийски килимчета, изящните антикварни мебели, пастелните и извънредно приятни цветове на завесите и огромните количества свежи цветя. В средата на фойето имаше масичка, на която имаше сребърна табла, където посетителите да оставят визитните си картички. Това, че таблата беше празна, говореше, че още никой не е посещавал Попи.

Тя огледа бъдещата първа „мадам“ на Париж, докато Попи слизаше по стъпалата, застлани със синя пътека, към нея. Момичето беше още много младо и изключително елегантно. Беше подбрало всички цветове с вкус и вещина. Косата ѝ беше прибрана от двете страни, а отзад падаше на вълни до раменете. Явно беше, че е

подстригана от майстор. Въпреки че в погледа ѝ се четеше страх, той беше донякъде арогантен. Сините ѝ очи бяха леко повдигнати в ъглите и бяха много красиви. Попи още не се е научила да прикрива чувствата си, реши Симон, но много скоро ще се научи. Жак Нобел ѝ беше казал, че Попи е изключително умна. И ако се съдеше по тази къща и невероятните перли, които Попи носеше около врата си, тя вече беше постигнала първата си победа.

— Мила моя! — възкликна Симон, тръгна надменно към Попи и ѝ протегна ръката си, която беше облечена в ръкавица — лилава като роклята ѝ. — Не може толкова младо момиче да отваря вратата ви. Трябва веднага да си наемете иконом!

— Иконом? — повтори Попи, изненадана.

— Естествено. — Симон се усмихна. Усмивката ѝ беше известна в цял Париж, защото на бузите ѝ се образуваха две изключително привлекателни трапчинки. — В къща с тези размери трябва да имате приличен персонал. Какво иначе биха си помислили хората? А в Париж, мила моя, само онова, което мислят хората, има значение. Много лесно е да бъдеш не на мода. — Тъй като Попи продължаваше да я гледа озадачено, тя остро добави: — Е, във фоайето ли ще останем през целия ден? Или ще ме поканите в салона на чаша чай?

— Чай? О, да, разбира се. — Попи се усмихна.

След тези дълги седмици на самота изпитваше облекчение, че най-после ще има с кого да си побъбри. Щеше да бъде щастлива да пие чай с когото и да било. Тя знаеше коя е Симон Лалаж и ѝ се струваше, че господ я е изпратил като подарък. Симон сигурно знаеше от какво има нужда тя и къде би могла да го намери.

— Дойдох тук, водена от любопитство — каза Симон. Острият ѝ поглед забелязвайте всички подробности. — Живея съвсем близо, всъщност зад ъгъла. Трябва да гледате на мен като на съседка, мила моя — каза тя, наведе се напред и потупа Попи по коляното с облечената си в ръкавица ръка. — Разбира се, и аз ви забелязах в ресторанта на Максим. Казаха ми, че вече повече от месец вечеряте там. Чух също, че посещавате театър „Фоли Бержер“. И винаги сама. Това не е ли доста изненадващо, като се има предвид, че сте много красива и очевидно доста богата? Предполагам, че се занимаваме с един и същи бизнес? — Тя прекрасно знаеше какъв е бизнесът на

Попи, но се усмихна толкова невинно, че Попи никога не би се досетила за това.

— Не съвсем, мадам Лалаж — каза внимателно Попи. — Всъщност аз още не съм започнала никакъв бизнес.

— Можете да ме наричате Симон, мила моя — каза тя, — и да ми налеете още малко от този превъзходен жасминов чай, докато ми обясните всичко.

Дали щеше да събере смелост да я попита? Самата Попи още не знаеше. Докато ѝ наливаше чая, я гледаше изпод спуснатите си клепачи. Симон беше висока, снажна, с матова кожа, умело направена да изглежда по-светла с помощта на пудра, и дълга черна коса, която днес беше прибрала в кок. Беше облечена в красиви дрехи, а бижутата, които носеше, сигурно струваха няколко милиона франка. Само на ръцете си имаше поне дузина пръстени.

Очите на Симон просветнаха като диамантите по ръцете ѝ, когато весело каза:

— По душа съм си народен човек, мила моя. Освен това винаги влагам парите си в бижута, защото мисля, че човек не може да има доверие в банките. А вие?

Попи се засмя.

— Симон — каза тя, — аз имам проблем. Тази къща не е предназначена само за мен. Тя трябва да се превърне в център на моя бизнес.

— Така ли? — Симон се престори на заинтригувана. Като че ли го чуваше за първи път. — Защо не ми разкажете всичко? Може би ще мога да ви помогна. Та нали хората говорят — добави тя с очарователна усмивка, — че знам всичко за Париж! Знам как да се прави всичко или пък откъде да се вземе!

За втори път Попи изпита странното чувство, че е принудена да се довери на непознат човек. Но и този път беше уверена, че няма да сгреши. Първо ѝ разказа всичко за заведението си в Марсилия и без да споменава името на Франко, как е получила помощта на богат мъж, за да открие собствена „къща“ в Париж.

— Това няма да бъде долнопробен бордей — каза тя категорично на Симон. — Ще прилича повече на клуб за джентълмени, където мъжете да идват, за да се отпуснат, може би да вечерят, да пият по едно с приятели и дори да поговорят за бизнес. И ако пожелаят компанията

на привлекателна и интелигентна млада жена за няколко часа или пък за цяла нощ, ще я имат. — Тя въздъхна тежко. — Проблемът е в това, че не знам къде да намеря така необходимите ми момичета.

— Толкова е просто, мила моя — отвърна Симон. — Щом момичетата научат за „къщата“, те сами ще ви открият. А аз ще се погрижа за това да узнаят момичета, които са подходящи за работата.

— Много е важно — настоя Попи — момичетата да не са като онези, които могат да се намерят във всяка „къща“. Трябва да са интелигентни и красиви. Красотата да бъде допълнителното преимущество, а не обратното. Трябва да умеят да забавляват мъжа в леглото, но трябва да умеят и да общуват с него, да го карат да се чувства щастлив, така че той с радост да се върне и да потърси отново компанията им. Трябва да могат да се учат, да четат книги и вестници, така че да могат да разговарят по всякакви въпроси и по глобални теми. Те трябва да са в състояние да вечерят с политици и бизнесмени, с художници и актьори, с писатели. Да разговарят интелигентно за техния собствен свят. Искам моите клиенти да се чувстват тук у дома си — така, както биха се чувствали и в клуба си.

— Разбирам — отговори замислено Симон. — Вие, Попи, сте не само красива, но и много умна. О, знаете, че сте красива — добави тя, като видя как Попи се изчерви. — Особено когато сте в такова бойко настроение, когато и очите, и косата ви, излъчват неудържима енергия. А къде е мъжът на живота ви? Дали не е онзи загадъчен мъж, който ви е оказал финансова подкрепа?

Попи поклати глава и се изчерви още по-силно.

— Не, не, разбира се, че не... — прошепна тя. — Много съм заета и нямам време за такива неща.

Симон остави чашата си на таблата и намести скъпата си лилава сламена шапка.

— „Тези неща“, както ги нарекохте вие, Попи, са онова, което кара света да се върти — отговори тя със смях. Усмивката ѝ беше дяволита и за миг Попи успя да види момичето, което тя е била преди няколко години. — Освен това тези неща ме поддържат още млада. Секс всеки ден или по два пъти на ден е моята рецепта за физическо здраве и красота. Сексът прави кожата ми мека и румена, а крайниците ми — здрави. Сексът е онова нещо, което може да ви направи много богата, преуспяла жена — добави тя. — И отново се връщам на

основното за момента, мила моя. Наемете си незабавно иконом, преди младото момиче да се е изморило да тича до вратата. Разбира се, не какъв да е иконом. Такъв, какъвто ви трябва, можете да намерите при Смит, агента от Англия. Англичаните винаги са толерантни към този род неща, нали? — А когато се настани в колата си, тя каза: — Трябва да дойдете на следващата вечеря, която ще дам. Давам по една всеки месец. Моите вечери са много известни, знаехте ли това? Трудно е да се получи покана от Симон Лалаж — добави тя и махна с ръка за довиждане.

Попи отиде в агенцията на Смит още на другия ден, проведе интервю за работа с много икономи и избра белокос мъж, който излъчваше достойнство и чието уклончиво изражение не се промени по време на целия им разговор. Казваше се Уоткинс и беше англичанин — висок и дискретен. Попи му обясни от какви членове ще се състои „домакинството“ ѝ, а той само кимна и сериозно каза:

— Разбирам, мадам. Там, където работех, домакинството също беше малко странно.

През следващите няколко седмици Уоткинс беше много зает — отваряше вратата на млади дами, които се изсипваха направо на тълпи. Някои от тях бяха наистина красиви, всичките — изключително привлекателни и облечени по последна мода. Всички искаха да станат „момичета“ на Попи.

Седнала зад бюрото си, което беше наистина внушително, Попи ги разпитваше подробно. Ако бяха много млади или очевидно неопитни, тя направо им казваше, че няма да им помогне да тръгнат по кривия път само защото си мислят, че така ще спечелят лесни пари.

— Повярвайте ми — казваше им, — това никога не е лесно. По-добре се върнете в малките провинциални градчета, откъдето идвате, омъжете се за някой добър фермер или търговец и напълнете къщата си с деца. Там е щастието, не тук.

Тя не избираше най-красивите момичета. Искаше умните, тези, които можеха още да се научат на нещо, тези, които наистина се наслаждаваха на секса, тези, чиято индивидуалност беше силна. Когато най-сетне ги избра, тя им каза, че ще трябва да посещават

уроци по добри обноски, гъвкава походка и да се научат как да се обличат.

— Важен е външният вид — каза им тя, — гласът ви, цялостното ви поведение. Може и да не сте родени за тази роля, но ще ви превърнем в млади дами. В салона, това е. Горе, разбира се, е друго нещо. Знаете старата поговорка — „Дама в гостната и курва в леглото“, нали? Е, такива ще бъдете вие, щом това доставя удоволствие на мъжете. Но помнете, че винаги вие имате контрол над ситуацията. Ако мъжът ви кара да правите нещо, което не искате, само ни кажете, и ние ще го изгоним. Не поставям никакви правила, защото нашата цел е да доставяме удоволствие, а, както ви е известно, удоволствието може да варира. — Те я погледнаха с очакване, когато тя заговори за секса, а Попи се опита да си спомни какво ѝ бяха разказвали Нета и Симон. Като се опитваше да потисне треперенето на гласа си, тя продължи, макар да знаеше, че те знаят повече от нея по въпроса: — Някои мъже обичат да обличат женски дрехи, други искат да се отнасят с тях като с палаво момче, а други обичат само да гледат. А някои няма да искат нищо повече от очарователната ви компания и може би целувка за „лека нощ“, целувка, която да издава някаква привързаност. Много мъже жадуват любов и привързаност и след като не могат да си купят любов с пари, можем да им дадем поне малко привързаност. И помнете, ако се държите като дами, ще се отнасят с вас като с такива.

После тя им каза, че ще очаква от тях да изглеждат добре дори когато не работят. Намери им учител по дикция, за да изчистят провинциалните си акценти. Накрая те заговориха меко и естествено като най-добрите актриси. Нае им учител по изкуствата, накара ги редовно да ходят на театър, да се запознаят с последните пиеси по внимателно, засипа ги с последните романи и автобиографии, с книги по философия и биология, зададе им много тестове, за да разбере какви са естествените им наклонности и интереси. Плати много за уроците по походка, поведение, етикет, добри вина и храна. За два месеца покри всички възможни теми и, като последен тест, ги изпрати сами в най-елегантните ресторанти на Париж, за да види как ще се справят. Всички минаха теста с лекота и се върнаха развълнувани и въодушевени от многото комплименти, които бяха получили.

Попи беше доволна — нейните момичета можеха да отидат където и да е. Разбира се, не можеше да им наеме учител за онова,

което трябваше да се случва горе, но имаше думата на Симон Лалаж, че тя ще поговори с тях.

Най-после къщата беше готова да отвори врати. Нейният портрет, нарисуван от Сърджънт, доминираше в библиотеката, а Лучо, кацнал на златната си пръчка, очакваше гостите във фоайето, за да ги очарова. С помощта на Симон, Попи организира парти за откриването и изпрати много картички, на които просто пишеше, че „Мадам Попи ще си бъде у дома на номер шестнайсет на улица «Дьо Арбре» вечерта на десети декември между девет и трийсет и полунощ“.

Бяха наели двама допълнителни готвачи, единият от които беше специалист по традиционна френска кухня, а другият — по екзотични китайски и индийски блюда. В нощта на откриването Попи гледеше отрупаните с табли маси и си спомни своето детство в къщата на Руския хълм. Ето, че сега тя даваше приеми. „Направила съм пълен кръг в живота“ — помисли си тя тъжно.

Момичетата се бяха строили в салона и я чакаха, за да огледа външността им. Като пооправи по някоя брошка и обеща, тя най-после се изправи и ги погледна одобрително. Наетите за случая гримьори и фризьори си бяха свършили добре работата, както и консултантите по облеклото — всяко момиче изглеждаше така, че се подсилваше неговата индивидуалност.

— Гордея се с вас — каза им тя простичко. — Гордейте се и вие със себе си и дано никога не съжелявате за решението си да работите за мен.

Тя беше облечена в рокля от сиво кадифе, а на врата си неизменно носеше „перлите на курвата“. Вървеше неспокойно по персийските пътеки във фоайето и поглеждаше нервно към Лучо, който пък вървеше от единия край на пръчката до другия. Уоткинс чакаше, с безизразно изражение, до входната врата. Тя се питаше дали Франко Малвази щеше да дойде. Беше изпратила покана във вилата му в Неапол, но не беше получила отговор. Всъщност през четирите месеца, през които беше работила по „къщата“, тя не беше получила никаква вест от него и тревожно се питаше дали вече не е загубил интерес към тяхното „предприятие“. Но все още в банка „Дьо Пари“ имаше много пари и тя беше свободна да харчи колкото намери за добре.

Напразно се беше тревожила за гостите. Симон беше дала ясно да се разбере, че тя ще присъства на партито, и затова всички изгаряха от любопитство дълго преди това. Идваха на тълпи — богатите, аристократите, звездите на театъра и на мюзикховете, куртизанките и няколко просто любопитни и много смели дами. Но Франко Малвази не беше сред тях. Възхищаваха се на Лучо, на златната пръчка, отрупана с диаманти и рубини, изработена от „Булгари“, и на двете топки в края ѝ, които имаха големината на топки за тенис. Оценяваха по достойнство портрета на Попи, закачен в библиотеката, и я засипваха с екстравагантни комплименти. Пиха от шампанското ѝ и ядоха от храната ѝ. И се срещнаха с прекрасните ѝ момичета, които пък доказаха, че добре са си научили уроците. После Симон ѝ каза, че е изпитала увереност, че всички мъже, които са били там, са изгаряли от нетърпение да дойдат отново. „Ти успя, Попи“, беше казала накрая.

Когато, уморена, затвори вратата след последния гост, Попи си помисли с копнеж, че би искала Франко Малвази да беше там, за да види успеха ѝ.

ГЛАВА 39

1904, Франция

Дискретният и много скъп „клуб“ на номер шестнайсет на улица „Дьо Арбре“ стана пословичен сред онези, които познаваха добре Париж. Говореше се, че храната, сервирана там, надминава всичко на този свят, че библиотеката би могла да задоволи всички вкусове, защото можеха да се открият трудове по биология, философия, различни науки, еротични книги, както и последните романи. Казваха, че човек би могъл да прочете вестника си на спокойствие в библиотеката и че дори може да се храни сам, ако така пожелае. А може и да се наслади на компанията на някое красиво момиче, което разбира всяка казана от него дума и го слуша внимателно, когато той се хвали с успехите си в бизнеса. Говореше се, че всеки мъж се чувства като у дома си на номер шестнайсет, където може да се отпусне и да бъде сам себе си — без никакви преструвки. А ако поиска нещо повече... Е, говореше се също така, че страстта витае във въздуха на номер шестнайсет. Всичко беше там и трябваше само да протегнеш ръка — при определена цена, разбира се. А членството в клуба на номер шестнайсет струваше безбожно скъпо.

Хан-Су познаваше някакви източни тайни. Владееше мускулите на мъжкото тяло и можеше да го доведе до оргазъм не един или два пъти, а много пъти, след което му сервираше жасминов чай или пък шампанско. Талията на Белинда, малката и крехка русокоса англичанка, беше толкова тънка, че мъжете я обхващаха само с една длан, а френският ѝ беше очарователен. А гърдите ѝ бяха толкова големи, че мъжкият пенис се събираше свободно между тях. Тя го търкаше, докато мъжете започваха да вият от удоволствие. Елегантната Соланж с разкошната кестенява коса никога не носеше бельо и го съобщаваше на всеки мъж. Тя имаше дълги крака и закръглено дупе, в салона се държеше студено — като истинска дама, но мъжете знаеха, че работата ѝ доставя истинско удоволствие. Можеше да накара мъжа да се чувства като крал. Черноокото момиче от Тунис донесе със себе

си в Париж вековните тайни на харемите. Мефелда никога не се усмихваше, но погледът ѝ беше като горещ пустинен вятър. Гледаше мъжа така, като че ли нямаше търпение да открие тайните на тялото му. Тя разтриваше мъжа с благовонни масла, докато той не пламнеше от желание, а после го вземаше като дива лъвица. Унгарката Магда имаше чувствена, но малко жестока уста и руса коса. Носеше бели ръкавици, защото твърдеше, че е от кралско потекло, и не ги сваляше дори когато правеше любов. Държанието ѝ дори в леглото беше царствено. Тя караше мъжете да целуват дори пантофките на стройните ѝ нозе. Да любиш Магда, беше привилегия, на която малцина се наслаждаваха, но те бяха доволни от получената награда. Вилет беше пищна екзхибиционистка с тяло като на Венера, която много обичаше да го показва. Вилет обичаше да танцува пред мъжете и бавно да сваля дрехите си. Можеше да се каже, че тя обича себе си повече от който и да било мъж. Те обаче истински се наслаждаваха на нейните изпълнения. Хлое беше малко по-възрастна от останалите и извивките ѝ бяха по майчински нежни. Белкис пък имаше малки гърди и стегнато дупе и момчешки чар. Мартина и Флокет обичаха да работят заедно и познаваха тялото на другата като своето собствено. Много специалната Вероник можеше да накара всички мъжки фантазии да се сбъднат. Имаше момичета за всички вкусове на номер шестнайсет на улица „Дьо Арбре“.

Но жената, за която всеки мъж тайно мечтаеше, беше загадъчната и недостъпна Попи. Тя ги посрещаше, неизменно облечена в сиво, с усмивка в ясните сини очи. Попи беше успехът на Париж. Коя беше тя и откъде беше дошла, бяха въпроси, които всички си задаваха, но никой не можеше да им отговори. Попи си оставаше очарователна енигма — винаги приятелски настроена, винаги усмихваща се и винаги сама.

Беше ужасно студена февруарска нощ и огньовете весело горяха в камините. Из цялата къща се носеше мекият аромат на ябълково дърво. Навън снегът тихичко затрупваше тротоарите. Малко хора се бяха осмелили да излязат в този студ и в салона беше необичайно тихо. Едно от момичетата свиреше Моцарт. От трапезарията долитаха приглушените гласове на няколкото джентълмени, които се

наслаждаваха на храната и разговаряха за бизнес, а от библиотеката се дочуваше тракането на топките за билиард.

Попи седеше зад бюрото в кабинета си, прокарваше писалката по дългите колони от цифри, оценяваше дохода за всеки от месеците и кимаше одобрително. Беше вече единайсет и половина. Тя се прозина и уморено прокара длани през косата си. Не беше имала почивен ден, откакто отвори къщата преди два месеца. Беше изтощена, а и се страхуваше от онова, което правеше, макар никога да не го показваше. Вече не хранеше никаква надежда, че някой ден може да се завърне у дома, в ранчото Санта Витория, и да получи прошка. Беше изгорила всички мостове зад себе си. Бъдещето ѝ се разкриваше пред нея — тя щеше да бъде най-умната, най-елегантната и най-красивата „мадам“ на Париж. И един ден щеше да стане най-богатата. Въпреки че непрекъснато си повтаряше, че нейните момичета не биха се продавали където и да е, въпреки че уверяваше сама себе си, че тук са много по-добре, отколкото на улицата, знаеше, че не е права. А после отново си напомняше, че вече никой на света не се интересува от нея или от онова, което прави или пък е правила в миналото. Имаше само Лучо. Беше така потънала в мислите си, че не чу отварянето на вратата.

— Е, как е моята бизнес партньорка? — попита дълбок мъжки глас. Тя отвори очи и шокирана, втренчи поглед във Франко Малвази. — Гледате ме така, сякаш съм призрак. — Той се засмя. — Но ви уверявам, че съм съвсем истински.

— Не ви очаквах... — заекна неуверено Попи, тъй като думите нещо ѝ се губеха. Сърцето ѝ биеше лудо. Беше възбудена и много нервна.

Франко извади цигара от сребърната си табакера и почука с нея по капака.

— Разрешавате ли? — попита той. После смръщи вежди и каза: — Не, разбира се, спомних си, че не разрешавате на никого да пуши във вашите стаи.

Беше облечен във вечерно облекло. Слепоочията му бяха още побелели и контрастът с още младото лице беше по-силен. Бръчките на тревогите и напрежението се бяха задълбочили. Той остави цигарата в табакерата и се настани срещу нея.

— Харесайте ли къщата — каза тя и нервно оправи разрошената си коса. — Страхувам се, че похарчих ужасно много пари, но вие ми казахте да мисля единствено за стила...

— Никога не се страхувайте да похарчите пари за една добра инвестиция — каза студено Франко. — Както сте забелязали от колонките с цифри, възвръщаемостта на парите е много добра за такова младо предприятие.

— Много се радвам — отговори тя с въздишка на облекчение. — Не можете да си представите колко много нощи съм лежала будна и съм се питала защо не идвате да видите как вървят нещата. Мислех, че сте загубили интерес към предприятието или пък сте недоволен от нещо.

Франко затвори очи за миг, за да не може тя да види изражението им. Коя друга жена би изказала толкова невинно мислите си? В този свят всяка дума беше натоварена със скрито значение и не се казваше без задни мисли. Наивността на Попи го изпълни с нежност. Потисна желанието си да я вземе в прегръдките си и да ѝ каже, че всеки ден и всяка нощ е мислил само за нея, че си е представял как я люби толкова често, че вече му се струваше, че наистина го е направил... Лучо хвъркна неочаквано и се настани на бюрото пред него, а после го погледна любопитно с топазените си очи.

— Не съм сигурен, че папагалът ви ме харесва — каза той с усмивка.

— Разбира се, че ви харесва. Лучо се държи приятелски с всички. — Попи взе птицата в ръцете си и нежно погали перата му. — Най-вероятно е гладен, това е всичко. Не съм осъзнала колко късно е станало.

— Значи е прекалено късно, за да ви помоля да вечеряте с мен?

Тя прехапа устни, объркана.

— Имам правило — никога не вечерям с когото и да било тук. Ако ме видят да вечерям с вас, ще си помислят, че съм променила правилото си, и ще се ядосат, че не съм вечеряла с тях.

Франко си спомни красивия портрет, който беше окачен в библиотеката и който току-що беше видял. Всеки можеше да се възхити на нейната красота и да я пожелае и той изведнъж изпита огнена ревност. Нима някой би се осмелил да я покани на вечеря, да флиртува с нея! Но сви рамене и студено каза:

— Както желаете.

— Но мога да помоля готвача да приготви нещо специално и да ни го сервира в моя апартамент — предложи тя, като се изчерви. — Но само в случай, че не решите, че съм много нахална, дето ви каня тук.

— Мила моя Попи — засмя се той, а сърцето му преливаше от облекчение, — не можете никога да бъдете нахална. Чарът ви е неотразим.

Попи не беше сигурна дали това е комплимент или не, но се почувства смешно доволна. Поведе го към стаята си. Бяха на първия етаж и гледаха към градината. Бяха далеч от суетнята и шума на къщата. Франко беше изненадан от простотата, с която бяха обзаведени. Беше удобно и красиво, но — толкова. Нямахме нищо от пищността на останалите помещения. Единственото украшение бяха гардениите, чиито аромат гъделичкаше ноздрите му. В камината гореше огън. До дивана, тапициран със син брокат, имаше масичка, върху която имаше куп книги.

— Книгите са моят начин да избягам от действителността — каза Попи, която беше проследила погледа му. Поколеба се и добави: — Искам да знаете, че не съм похарчила нито су от вашите пари за моите стаи. Не беше правилно да мисля за стила и тук. Тук не влиза никои, освен мен.

Ах, как му се искаше да я целуне за тези последни думи! Никои, освен нея! Неговата Попи беше сама, слава богу, о, слава богу. Той взе една гардения и я забодде в бутониерата си. Тя извика един от келнерите и нареди да ѝ донесат някаква лека, но специална вечеря. Избра виното, замислено смръщила вежди. После остави Лучо на пръчката и му даде зърна, след което виновно се обърна към Франко.

— Аз съм много лоша домакиня — каза му. — Забравих да ви попитам дали не бихте искали питие.

— Не — каза той. — Но искам да седнете до мен. Кажете ми харесва ли ви в Париж? Имате ли вече приятели?

Тя сковано седна до него.

— Приятели? — попита, все така смръщила вежди. — Само една, Симон Лалаж. Тя много ми помага. Не знам какво бих правила без нея.

Той се усмихна.

— Симон Лалаж. Известната куртизанка. Не мислех, че ще изберете приятелка сред хора като нея.

— Аз не съм я избирала — отговори тя и му разказа колко неочаквано Симон беше застанала на прага ѝ и ѝ беше помогнала да намери момичетата си. — Аз много се гордея с момичетата си. Повечето от тях са работили на сцената, но изпаднали в затруднения и се озовали на улицата. Също като мен и Нета те живееха само с няколко франка на ден и надежда. Много са умни и научиха много. Те са просто... просто... — Тя нервно докосна перлите на врата си, защото не искаше да каже думата „проститутка“.

Франко опита виното и одобрително кимна.

— Значи — каза той — вече сте на път да направите състояние, Попи?

— Състояние. — Попи си спомни историите на Джеб — как той печелеше цели състояния на игралните маси в Моите Карло и колко бързо се стопяваха парите. Нямахте представа обаче на колко възлиза едно „състояние“. — Милион долара? — опита тя наслуки.

— Само един милион? Какви скромни амбиции, Попи! Очаквах повече от вас!

Тя се изчерви силно и го погледна как си взема от фазана. Какво ли очакваше от нея да каже — десет, дванайсет... двайсет милиона. Как би могла да се надява, че ще спечели толкова пари, дори къщата ѝ да имаше небивал успех?

— Инвестиции, мила моя — каза той, с което отговори на неизречения ѝ въпрос. — Ако слушате внимателно, ще ви кажа как да станете много богата жена. Не само един милион, Попи, но колкото милиона пожелаете. Естествено, ще ви е необходимо време, но след десет, двайсет или трийсет години вие ще бъдете много, много богата.

Вкусната храна и виното останаха недокоснати, докато Попи слушаше думите му, наведена през масата към него, подпряла брадичка на дланта си, с очи, приковани в лицето му. Времето минаваше, свещите догаряха, камериерката влезе, за да стъкне огъня и да дръпне завесите, за да остави студената нощ изцяло навън. Когато Франко спря да говори, тя го погледна с уважение.

— Така, както го разказвате, всичко изглежда много просто — каза тя, изпълнена с благоговение. — Така ли сте спечелили вашето състояние? — Облегна се назад, изненадана, защото усмивката му

изчезна. Лицето му приличаше на маска, а той — на съвсем различен човек.

— Става късно — каза той студено. — Време е да си вървя. И ако помните съветите ми, един ден ще бъдете много богата, Попи.

Тя го гледаше нервно изпод полуспуснатите си клепачи. Последва го до вратата. Питаше се какво грешно каза, че от отпуснат и усмихнат човек той се превърна в студен и безразличен.

— Ще ви видя ли пак? — попита го тихо.

Той я погледна замислено.

— Надявам се, Попи — отговори. А после отвори вратата и бързо тръгна по коридора.

Тя изчака, защото се надяваше, че той ще се обърне и ще ѝ махне за сбогом, но той не го направи и Попи затвори вратата с въздишка. Пожела да не му беше задавала този глупав, прекалено личен въпрос. Въпреки думите на Нета, все още беше убедена, че той не печели парите си по нечестен начин, но пък и все още не знаеше какво работи. Франко Малвази ѝ беше помогнал тогава, когато тя имаше нужда от помощ, а тази вечер ѝ беше казал как може да стане много, много богата. Той се грижеше и за бъдещето ѝ. Беше мил и интересен човек. Изведнъж се уплаши, че го намира дори за прекалено привлекателен.

ГЛАВА 40

1904, Италия

Франко не знаеше колко дълго още ще успява да си играе на чакане. Попи Малъри беше обсебила мислите му, доминираше над всичко друго в живота му, диктуваше всяко негово действие. Той ръководеше бизнес империята си автоматично и изпълнителните директори започнаха да го гледат замислено и нервно. Безкрайни часове крачеше напред-назад из библиотеката на вилата си, неспособен да прави каквото и да било. Но желязната му ръка и стоманен мозък все още работеха безотказно. На масичката до леглото му лежеше изсъхналата гардения, която той беше забранил на слугите да изхвърлят. А в сейфа му се пазеха няколко листа, на които пишеше всичко, абсолютно всичко за Попи. Франко Малвази беше роден, за да наследи империята. Баща му го беше планирал така. Енцо Малвази беше егоист, чийто остър ум и безмилостност го бяха издигнали от дълбините на Сицилия до ръководен пост в мафията. Всъщност той притежаваше почти цяла Южна Италия.

Енцо беше започнал в Палермо още когато беше нетърпелив шестнайсетгодишен юноша. Много му се искаше да привлече вниманието на местния клон на Коза Ностра, за което беше готов на всичко. Беше започнал с дребни неща, но скоро работата му придоби важност. Насилието ставаше все по-голямо. Той издържа последния тест — убийството на човек и беше приет в редиците на Коза Ностра. Човекът, когото уби, беше бръснар, когото подозираха, че предава тайни от едно семейство на друго.

Енцо напредваше бързо. На двайсет и пет години вече живееше луксозно в Неапол. Знаеха го като твърд човек. Върна се за малко в Сицилия, за да се ожени за красиво местно момиче от уважавано в мафията семейство. Бащата на момичето беше убит две седмици по-късно от друга банда мафиоти.

Когато навърши трийсет години, стана глава на своето собствено семейство Малвази, чиято територия и бизнес го превърнаха в много

богат човек, от когото мнозина се страхуваха.

Първото му дете, син, се роди девет месеца по-късно и беше кръстено Франко — на мъртвия баща на Кармела Малвази. Енцо не беше едър човек, физиката му не беше забележителна. С израстването на сина си той изпитваше все по-голямо разочарование, че момчето не е по-високо и по-яко. Но пък синът му беше извънредно умен още в детска възраст, интересуваеше се от всичко, беше мил и привързан към родителите си. Майка му го обожаваше.

Ранното му детство беше щастливо. Той бягаше свободно из огромния двор на вилата им в Неапол, без да забелязва, че стените на градината са извънредно високи. Не усещаше също, че мъжете, които го пазеха и които стояха до железните врати, не са всъщност негови „приятели“. Децата, които му водеха, за да си играят, и децата, при които той ходеше, живееха абсолютно по същия начин. Баща му беше решил да направи от него джентълмен. Наеха му учители още когато беше на четири години. Учеше четене, писане, аритметика. Той обичаше да учи, да занимава с нещо ума си. Задаваше безбройни въпроси на учителите си, докато те не се уморяха от него. Но той никога не беше напълно доволен от отговорите. Когато навърши седем години, учителите казаха, че той има нужда от присъствието на други деца и е най-добре да го изпратят на училище. Кармела, която искаше най-доброто за сина си, не се противопостави, но Енцо не искаше и да чуе за това. „Прекалено е опасно“, каза само той.

Кармела знаеше, че Енцо е много ядосан, задето още не го е дарила с друга рожба. Франко беше всичко, което той имаше, но тя не можеше да позволи момчето да бъде лишено от „истински“ живот само защото Енцо изпитваше страхове и нервност. Нито едно семейство от мафията не би се осмелило да отвлече детето на друго семейство от страх за собствените си деца. Тогава тя разбра, че е бременна, и въздъхна облекчено. Детето можеше да отиде на училище.

Новото бебе беше истинско ангелче — с къдрави черни коси и топли тъмнокафяви очи. Кръстиха го Стефано — този път на бащата на Енцо. Стефано беше разглезен от баща си и от майка си, които го засипваха с нескончаемо внимание. Франко обичаше по-малкия си брат, макар невинна да го харесваше и да одобряваше постъпките му. Това нехаресване се задълбочаваше, докато двамата братя растяха.

На седемнайсетгодишна възраст Франко постъпи в университет, а после — в училище по бизнес в Америка. Така пропусна много от годините на растеж на Стефано. Нямаше съмнение, че Стефано е красив, но също така нямаше съмнение, че е мързелив и глупав. Той не се интересуваше от света, не задаваше въпроси. Единствено сексуалният му нагон беше силен.

На Франко му се струваше, че винаги беше знаел какъв е семейният бизнес. Беше го приел, както и начина на живот, който следваше от него, защото не познаваше друг. Отиде в Америка, въоръжен с писма до други глави на подобни семейства, и животът му продължи да бъде свързан с този клан. В колежа завърза малко истински приятелства просто защото знаеше, че не може да очаква от хората да го разберат. Когато биваше изкушен от безгрижния живот на състудентите си, той сериозно си напомняше кой е всъщност: Франко Малвази, син и наследник на един от кръстниците на мафията.

Когато се върна от Америка, Франко с изненада установи, че Стефано вече е в „бизнеса“. Той дори си имаше собствен офис и място край овалната маса на борда на директорите. Фактът, че мястото на Стефано беше от дясната страна на баща им, докато неговото беше много по-надолу по масата, не убягна на Франко, но той запази мълчание. Беше отсъствал толкова дълго, че може би баща му беше прав да иска да докаже себе си отново, преди да го натовари с поголеми отговорности.

Беше от месец у дома, когато за първи път забеляза неударимата жестокост на Стефано. Хвана го да държи котка в едната си ръка, бръснач в другата и ивица по ивица да дере котката, докато тя пици силно. Той я взе от ръцете му и го погледна с презрение. След този случай той държеше и очите, и ушите си отворени и винаги се интересуваше от това, какво прави брат му. И скоро научи, че Стефано вече е добре известен с държанието си към жените, от публичните домове в Неапол. Той като че ли избираше най-западналите бордеи, където можеше да се държи като господар — да пръска пари, да се напива до безсъзнание, да бие момичетата и да се хвали със сексуалната си мощ. А у дома беше галеното дете на Кармела. Според нея, той не можеше да бъде лош. Беше винаги много нежен с майка си.

Франко беше на двайсет и пет години, а Стефано — на осемнайсет, когато една вечер Енцо ги извика и им каза, че скоро ще си отиде от този свят. Цяла дузина лекари бяха потвърдили диагнозата — рак на стомаха.

— Това не бива да се разчува въвн от тази стая — каза им той. — Дори майка ви не бива да знае. Трябва да помислим за бъдещето ви, синове мои. Знаете какво изпитвам и към двамата. Разрешете на умирация да отпрати една молба. Направете ме щастлив... Оженете се. Веднага. Дайте ми внук, за да умра спокоен. Майка ви трябва да има внуци, за да е сама, когато умра.

Още на следващата седмица Стефано предложи брак на Емилия Бертана и тя веднага прие. Сватбата се състоя след месец. Осемнайсетгодишната булка беше много красива, стискаше силно ръката на Стефано и се усмихваше. Беше най-разточителната сватба, която Неапол беше виждал.

В три часа на следващата сутрин Франко беше събуден от звъна на телефона. Емилия се обаждаше от Рим, сама и разочарована още в първата нощ на медения си месец. Стефано пил много, опитал се да прави любов с нея, не успял, зашлевил я силно няколко пъти през лицето, защото обвинявал нея за всичко, облякъл се и излязъл. Тя заспала, но по-късно чула шум от хола на хотелския им апартамент. Отишла до вратата и надникнала Стефано бил коленичил пред едно младо момче и... Емилия не можа да продължи, но Франко беше чул достатъчно. Каза ѝ да остане спокойна и след пет минути вече пътуваше към Рим.

Сега разбираше, че славата на Стефано сред жените не е добра. Сега разбираше какъв беше брат му, така лесно доминиран от милата му майчица! Беше готов да го убие. Но Стефано беше опаковал нещата си и беше изчезнал. Емилия му каза, че излязъл заедно с момчето преди час.

На Франко му трябваха два дни, за да го проследи. Намери го в един долнопробен бар, в който се носеше миризмата на опиум и пот. Горест имаше стаи. Намери Стефано в една от тях да спи гол върху дюшек, по които лазеха въшки. Момчето, което беше на единайсет-дванайсет години, се беше свило в ъгъла. Той накара Стефано да се облече и буквално го извлече от стаята.

Заведе го първо в градската баня, където нареди да изгорят дрехите му. Отиде да купи нови, а когато се върна, намери Стефано загърнат в бяла хавлия и много ядосан.

— Отвратителен си! — каза му Франко. — По-лош си и от животно! Щях да кажа на татко какъв си, ако той не беше толкова близо до края. Но ще се погрижа да спазваш брачната клетва или ще те убия!

— Няма да се осмелиш — отговори Стефано. — Ще правя каквото си поискам.

Но студеният гневен блясък в очите на Франко го караше да се страхува.

Емилия прие обратно Стефано само защото се страхуваше. Франко ги посещаваше почти всеки ден в новия им дом. Емилия казваше, че Стефано се държи разумно сега, въпреки че често се напива и изчезва през нощта. Тя беше свикнала с мъжките отсъствия, защото и в нейното семейство „бизнесът“ се вършеше посред нощ, затова не се тревожеше особено. Е, но Франко мислеше другояче. Умът му за момента обаче беше зает единствено с близкия край на баща му.

Той ставаше в седем часа всяка сутрин и се захващаше за работа. Интересуваше се от всеки клон на бизнеса. Мечтата му беше да основе „Банка Малвази“. Той работеше упорито, като влагаше всичките си знания, получени в бизнес училището в Америка. Един ден реши, че е време да поговори с адвоката на семейството, Кармино Гаетано, и да му разкаже какви са плановете му. Кармино познаваше и двамата синове на Малвази още от раждането и беше направил своята преценка сам. Когато каза на Франко, че баща му е определил Стефано за бъдещ кръстник, то беше, защото беше загрижен за оцеляването си и за собствените си интереси. Знаеше, както и изпълнителните директори, че ако Стефано оглави „бизнеса“, те ще са мъртви.

— Трябва да вземеш контрола в свои ръце, синко — каза адвокатът. — Може да ти е трудно и се моля да не е необходимо да вземаш крайни решения. Но съм сигурен, че ще запазиш честта на семейството. И в замяна семейството ще ти бъде винаги благодарно. Ще спечелиш нашата преданост.

На света нямаше по-щастлива жена от Кармела, когато Емилия ѝ каза, че е бременна. Беше студена вечер, Енцо стоеше пред камината и с нежност гледаше как любимият му син целува майка си. Когато

Стефано тръгна към него, той остави бастуна си и разпери и двете си ръце.

— Моят син, моят син! — извика той. — Ти изпълни дълга си, синко. Направи ме щастлив.

Очите на Стефано срещнаха тези на Франко и той се усмихна подигравателно.

— Винаги ще правя всичко възможно, за да се гордееш с мен, татко — каза той.

Енцо умря след няколко седмици. На погребението му присъстваха всички членове на семейството, както и главните сред другите семейства. Докато двамата му синове хвърляха пръст в гроба му, очите им се срещнаха. Тези на Стефано светеха победоносно.

По обратния път към вилата шествието беше нападнато от хора с маски. Първият автомобил беше направен на решето от куршуми. Стефано Малвази и младата му съпруга бяха убити на място, както и двама чужди кръстници. Прегърнал с една ръка съкрушената си майка, Франко разгледа телата. Съжаляваше за Емилия, но нямаше избор. Тя носеше сина на Стефано, а той не искаше бъдещи съперници. Сега вече беше глава на семейство Малвази.

По-късно Франко направи изявление, че ще отмъсти за покушението, но ще се погрижи да бъде удовлетворена честта и на останалите семейства, загубили кръстниците си. Няколко дни по-късно бяха намерени телата на шестима мъже, заключени в гараж на една от бедните улици на Неапол. Бяха наредени до стената и застреляни. Изглежда, Франко Малвази беше отмъстил за честта си. Вече беше кръстник на семейство Малвази. Беше заслужил репутацията на човек, с когото е по-добре да се съобразяват. А и той беше научил важен урок: в неговия свят оцеляваха само силните и безмилостните. Нищо — нито семейство, нито приятели, нито любов — не би могло да застане между него и „бизнеса“ му.

Никога не беше преосмислял това си решение.

ГЛАВА 41

1904, Франция

Нета изкачи входните стъпала на номер шестнайсет на улица „Дьо Арбре“ като перата на шапката ѝ надменно се поклащаха. Протегна ръка към звънеца, но преди да успее да го натисне, вратата се отвори и един представителен мъж със смешен акцент я попита какво желае.

— Тук съм, за да се видя с Попи — отговори тя надменно. — Идвам от Марсилия.

— Мадам не е свободна в момента. — Уоткинс беше категоричен.

— О, не на мен тия! — Тя пъкна крак в пролуката, преди той да успее да затвори вратата. — Попи никога не е прекалено заета, за да не може да се види с мен! Ще вляза и ще почакам! — Тя мина покрай него и влезе във фоайето. Очите ѝ станаха кръгли, като видя разкоша, с който то беше обзаведено. — Е, момичето наистина се е справило този път! И е изгорило мостовете след себе си с този Франко Малвази — прошепна тихо тя.

— Мадам — запротестира икономът, — страхувам се, че трябва да ви помоля да си вървите.

— Да си вървя? Но защо? Та аз току-що дойдох! — попита Нета, изненадана.

Уоткинс я погледна нервно. Тя говореше гръмогласно и правеше всичко да изглежда евтино. За щастие, нямаше много посетители, но той знаеше, че мадам Попи много ще се ядоса, като види тази... тази курва по средата на красивото си фоайе. А не можеше да я изхвърли със сила...

— Бихте ли почакали, моля, в малкия салон — запита учтиво той. — Ще видя дали мадам ще се освободи скоро.

— Колко си надменен! — присмя се тихичко Нета и го последва по дългия коридор. — Къде ли те е намерила Попи? На заседание на артистите! — И дрезгавият ѝ смях отекна във високия коридор.

Попи седеше зад бюрото си и преглеждаше менюто за седмицата. Вдигна изненадано глава и се послуша. Лучо запърха с криле и каза няколко думи с тона на... Нета.

— Нета — извика Попи, скочи радостно и отвори рязко вратата. — Нета, о, Нета — заплака тя, когато приятелката ѝ я взе в прегръдките си, — колко много ми липсваше!

— И ти ми липсваше — отговори Нета и избърса сълзите си. — Да си кажа правичката, Попи, ти ми липсваше дори повече от капитана... Бог да даде мир на душата му.

— Всичко наред ли е, мадам — попита Уоткинс, без лицето му да промени непроницаемото си изражение.

— Наред? О, Уоткинс, сега, когато Нета е тук, всичко е просто прекрасно!

— Хубаво местенце си имаш — каза Нета, изпълнена с възхищение.

— А ти какво правиш тук, Нета — усмихната, попита Попи.

— О, просто си взех малко ваканция — отговори Нета безгрижно. — Помислих си, че този път може да си купя някои неща от Париж вместо от Марсилия.

— Аз знам точно къде трябва да отидем — обеща ѝ Попи.

Нета огледа критично безупречно ушитата ѝ рокля.

— Обзалагам се, че знаеш. Но ще ми трябва цял месец, за да спечеля пари, достатъчни за такава рокля.

— Само месец, Нета — подкачи я приятелката ѝ. — Мислех, че ще останеш поне година. Сигурно се справяш добре!

— Да, справям се добре, но без теб не е същото. И без папагала. Момичетата са приятни, клиентите — предани и винаги има нови, които търпеливо чакат реда си, но без теб... съм самотна.

— Тогава защо не дойдеш при мен? Да станем отново партньорки в бизнеса. По право половината от онова, което имам, е твое. Защото, без теб, нямаше да имам нищо.

— Не мога, Попи. Не. Няма да бъде честно. — Помисли си за Франко Малвази и потрепери. — Искях просто да видя дали си добре. О, в писмата си пишеш, че си добре, но аз прочетох и нещо друго между редовете.

Попи я въведе в своята всекидневна стая и затвори вратата.

— Е, Нета — каза тя малко нервно. — Просто се тревожа за Франко Малвази.

— Сигурно! — Нета се разположи на дивана, свали шапката си и сбърчи нос. — Господи, какво мирише толкова хубаво? — Забеляза пръснатите наоколо гардени и възкликна: — Гардении! Каква екстравагантност, Попи! Животът ти май напълно се е променил!

— Франко ми ги изпраща всяка седмица — каза простичко Попи и побърза да добави, като видя вдигнатите в почуда вежди на Нета: — Нета, възможно ли е да бъдеш влюбена в мъж, когото дори не познаваш? — Веждите на Нета почти изчезнаха в косата, а ченето ѝ увисна. — Не мога да престана да мисля за него, Нета. Сънувам го. Аз... фантазирам си разни неща за него — че е тук и ми говори, както онази нощ...

— Каква нощ? — попита бързо Нета. — Нали не си...

— Не... О, не, разбира се, че не — отговори Попи и се изчерви. — Просто вечеряхме заедно и говорихме за бизнес. Това е единственият път, когато съм го виждала след Париж. И точно това е странното. Искам да кажа: как бих могла да се влюбя в мъж, когото съм виждала само два пъти в живота си?

— Можеш да се влюбиш и в мъж, когото си виждала само веднъж — отговори Нета, — но не и когато той е Франко Малвази! Попи, не можеш да се влюбиш в мъж като него!

— Глупости! — каза Попи. — Кой би могъл да каже кое е добро и кое — лошо? Той е мил, великодушен... джентълмен. Е, като се сетя за Фелипе и за това, колко долен и безчестен беше той. И се наричаше аристократ.

— А когато се сетиш за Грег — попита остро Нета — Как изглежда Франко, сравнен с него?

Попи затвори очи. Сърцето ѝ замря. Тя не си разрешаваше повече да мисли за Грег. Той символизираше всичко, което тя беше загубила — красивия млад мъж, семейството, любовта, простото, обикновено щастие. Грег не съществуваше в нейния нов свят.

— Франко е... различен — каза тя внимателно. — Никога преди не съм се чувствала така, Нета. Хранех илюзии по отношение на Фелипе, а към Грег изпитвах топлото чувство, което изпитваш към някого, който ти е много, много близък. Но този път е различно. Дали това означава да си влюбен, Нета?

— Надявам се, че не. — Нета въздъхна. — Защото си избрала неподходящ мъж. Хайде, седни до мен и ми разкажи всичко!

Седяха близо една до друга на дивана през целия следобед и разговаряха. След като научиха всичко ново една за друга, Попи разведе Нета из къщата и я представи на момичетата като „моята най-добра приятелка“.

Попи покани Симон да се срещне с Нета. Отначало вечерята тръгна зле, но после двете жени разбраха, че могат да бъдат приятелки.

— Ние двете се разбираме — каза Нета, — защото и двете сме момичета от провинцията, които са успели да си изкарат прехраната. За нас Париж е просто блясък. Но Попи е различна. Аз очаквам големи дела от нея.

Попи не разбра какво иска да каже тя, но се засмя, доволна, че двете ѝ приятелки не са съперници. Нета остана цяла седмица, но тя изтече много бързо. Попи заведе Нета в салона на Лусил и ѝ купи пет рокли, които записаха на нейната сметка. Двете обядваха всеки ден в ресторанта на Максим. Келнерите и управителят поздравяваха Попи като стара приятелка, а главите на всички посетители се обръщаха към нея.

— Знаеш ли какво — прошепна Нета последния ден, докато двете отпиваха от шампанското си. — Ти си звезда, Попи. Вече нямаш нужда от Франко Малвази... Всички те познават.

— В това е проблемът, Нета — въздъхна Попи с копнеж в сините очи. — Точно сега имам най-голяма нужда от него.

Когато Нета си отиде, Попи откри, че ѝ е невъзможно да се върне към стария си режим — работа, работа и още повече работа. Беше неспокойна, крачеше нервно из стаите и намираше грешки във всичко. Оплакваше се, че плодовете не са пресни, че сиренето е прекалено солено, а виното — много топло. Каза на Вилет, че си слага прекалено много грим, на Соланж — че деколтето ѝ е прекалено дълбоко, а после излезе на дълга самотна разходка. Кестените цъфтяха, пролетното небе беше ясносиньо. Тя оглеждаше отражението си във витрините. Помисли си, че изглежда като всички други облечени жени, излезли да пазаруват. С една разлика — тя винаги беше сама. Може би заради професията си.

Отчаяна, се върна у дома и се затвори в стаята си. Лучо се сгуши на рамото ѝ, загука нежно в ухото и, а тя по навик го погали по

перцата.

— Попи сага, Попи cherie, Попи darling...

— О, Лучо, толкова много те обичам! Какво ли щях да правя без теб? Пред кого щях да изливам мъката си? Бих искала ти да можеше да ми кажеш какво е онова, което изпитвам към Франко Малвази. Влюбена ли съм, Лучо? Така ли се чувстват влюбените — така нервни и отчаяни? А той сигурно въобще не мисли за мен, Лучо. Какво да правя?

— Попи сага, Попи cherie — прошепна той, за да я утеши, и започна да я милва с клюна си по косата, а тя се засмя и му предложи тиквени семки.

На вратата се почука и Уоткинс застана на прага.

— Мадам — каза той, — някой иска да ви види.

— Да не би да е синьор Малвази — възкликна тя и по бузите ѝ плъзна руменина.

— Не, мадам, една дама. Страхувам се, че не иска да си каже името. Можели да ви предложи да я приемете в малкия салон?

„Дама“ — помисли си разтревожено Попи и забърза към малкия салон. Страхуваше се, че може да е някоя ядосана съпруга, тръгнала по следите на грешния си съпруг. Влезе в салона с високо вдигната брадичка и надменно изражение на лицето.

— Добър ден, мадам — каза. — Аз съм Попи Малъри.

Русата жена, облечена в скъпа, но дискретна рокля от черна коприна, се извърна от прозореца и тръгна към нея.

— Добър ден, мадам — каза тя с нисък, гърлен, овладян глас.

Попи я изгледа с любопитство. Беше висока и красива, надменна и добре възпитана. Изглеждаше също като стотици други жени, които пазаруват на улица „Дьо По“, имат богати съпрузи и титла, и родословно дърво, което датира поне от два века насам, замък в провинцията и градска къща, и достатъчно пари, за да си купят всичко, което пожелаят. Така че, запита се Попи, чувствайки се малко неудобно, какво търси тя тук.

— Отегчена съм до смърт — каза внезапно жената. — Този живот ще ме подлуди. Съпругът ми е представителен и очарователен джентълмен — никога не би дошъл в място като това. — Огромните ѝ зелени очи не се отделяха от тези на Попи и тя видя в тях дълбоко отчаяние. — Жадувам малко развлечение, някаква възбуда, вълнение,

което да ме разтърси, да наруши монотонността на дните ми. Мислих дълго, преди да дойда тук. И ето, че сега ви предлагам услугите си.

— Услугите ви — възкликна Попи, смаяна.

Жената я погледна извънредно сериозно.

— А къде другаде бих могла да получа онова, за което жадувам? Аз искам секс, мадам Попи... секс с непознати, с които няма да ми се налага да бъда „дама“. Искам прекрасен, вълнуващ секс, а не рутинните прегръдки на съпруг, които в същото време си мисли за бизнеса или политическата групировка.

— Нима казвате, че искате да работите тук? Като останалите момичета — попита Попи, удивена, че на света има жена, която би могла да говори така. Досега си беше мислила, че само мъжете изпитват подобни желания и потребности.

— Да.

— Но вие очевидно сте от добро семейство, може би дори от известен род — запротестира Попи. — Не се ли страхувате, че ще бъдете разпозната? Модерен Париж е много малко и затворено общество. Светът ще разбере само след минута.

— Естествено, помислила съм и за това. Ще се дегизирам. Ще работя с тъмна перука и домино... И, разбира се, няма да присъствам в салона. Ще бъда на разположение само за специални клиенти — тези, които вие ми изберете. И ще бъда безбожно скъпа, въпреки че за себе си ще вземам само франк. Обещавам ви, че ще спечелите много пари от мен. — Усмивката ѝ беше някак отнесена. — Е, какво ще кажете, мадам?

Попи си помисли за приказките, които ще тръгнат из Париж. Разбра, че скандалът ще означава огромен успех за нея.

— Ще ви приготвим специална стая — съгласи се тя с усмивка. — Такава, която ще отговаря на двойствения ви характер. Но кажете ми, мадам, как се казвате?

Жената я погледна внимателно. Зелените ѝ очи не се усмихваха.

— Защо не ме наричате просто Катрин? — предложи тя.

Катрин, с тъмната перука и скрито зад воал лице, идваше до задната врата на номер шестнайсети в три следобеда от седмицата и се плъзгаше леко като сянка до стаята си на втория етаж. Тя беше добре пазена тайна, но, изглежда, се беше разприказвала пред най-близките си приятелки. Неочаквано, още жени от модерното или, другояче

казано, висше общество се появи на прага на номер шестнайсет, загърнати в кожените си палта с високи яки и скрити зад воалите на шапките си, нетърпеливи да получат нови преживявания и нови вълнения. Скоро Попи разполагаше с група красиви жени, които прекарваха следобедите си маскирани и голи под сатенените чаршафи на номер шестнайсет, вместо да пазаруват в „Готие“ или да пият чай във „Фотон“.

Мълвата, че на номер шестнайсет на улица „Дьо Арбре“ мъжът може да бъде съблазнен от собствената си съпруга — или пък от тази на най-добрия си приятел — стигна чак до Неапол и Франко Малвази се засмя щастливо. Беше началото на юни. Беше изминала почти година от първата му среща с Попи. Тогава тя беше много млада, много уязвима, беше като малко и подплашено ранено зверче, което се криеше от хищника — мъжа. Но той беше постъпил умно, като ѝ беше дал съвет и пари, а беше останал на разстояние от нея. Сега тя беше богата и известна жена. Попи беше готова за него.

ГЛАВА 42

1904, Франция

Лучо разпери щастливо криле, а после разроши перата си. Радваше се на августовската слънчева светлина и наблюдаваше Попи, която сложи перлите на врата си и се огледа в огледалото.

Беше непоносимо горещо. Всички бяха избягали във вилите си на крайбрежието и Париж беше безлюден. Попи беше дала един месец почивка на момичетата и мислеше да отиде в Марсилия при Нета, обаче Нета беше във ваканция с поредната си любов — търговец на текстил от Тулуза. Така че Попи беше самотна и доста отегчена. Чувстваше се почти съвсем сама в целия град. Но днес се беше събудила с определено решение.

Огледа отражението си в огледалото. Беше облякла синя рокля — за първи път от много години насам смени сивото — и изпитваше чувството, че е захвърлила траура. В един луд миг, вдъхновена от слънчевата светлина и ясното синьо небе, си беше купила набързо цяла дузина рокли във всички цветове на дъгата.

— Днес се чувствам като малко момиченце, Лучо — каза тя усмихната и го целуна по меката главица.

Колата я чакаше пред входната врата. Беше същата като на Симон Лалаж, само дето Попи беше отказала да си вземе шофьор. Попи, застанала над кормилото на огромната кола, беше предизвикала още една сензация в Париж.

Половин час по-късно тя се разхождаше по едно пустеещо парче земя в село, южно от града, и слушаше продавача, който хвалеше красотата му.

— Не ставайте смешен — сръза го остро тя. — Нито селото, нито парчето земя, са красиви. А цената, която искате е много висока. Само глупак като мен би изявил желание да я купи, така че е по-добре да вземете онова, което ви предлагам, и да приключваме. Ако не... — Тя сви безгрижно рамене. — Ще си купя земя другаде.

— Петнайсет хектара, мадам. На тази цена? — попита мъжът отчаяно.

— Петнайсет хектара — каза твърдо тя.

— Но това е грабеж посред бял ден — въздъхна той.

И все пак я поведе към офиса си. Попи подписа със замах документа, който ѝ даваше правото на собственост и който беше точно за сумата, която тя си беше определила предварително.

„Разбери към кои край ще се разраства градът — беше ѝ казал Франко Малвази. — Изучи плановете на сградите, железопътните линии, нуждата от индустрия, а после си купи парче земя на пътеката, по която ще тръгне градът.“

По-късно, когато се върна да разгледа земята сама, Попи въздъхна от задоволство при далечния изглед на парижките покриви. Беше направила първата си застраховка за бъдещето, когато вече нямаше да ѝ се налага да бъде „мадам“.

Рано вечерта тя паркира колата пред входната врата на къщата си. Прозорците на стаите ѝ бяха отворени, но въздухът все още беше много тежък. Не подухваше дори лек ветреца. Тя отново се почувства самотна и си поръча лека вечеря и бутилка шампанско, с което да отпразнува покупката. Реши да седне в малкото дворче, в което имаше фонтан, и където, ако затвореше очи, се чувстваше като в двора на семейство Констант отново дете. Като че ли всеки момент сребърното звънче на Розалия щеше да я извика на вечеря. Самотата я обгърна толкова плътно, че тя потрепери. Макар и отдавна позната, тя все пак беше страшна.

Беше се облегла на отворената врата, с наклонена на една страна глава и затворени очи, когато Франко влезе. Стори му се, че мислите ѝ са няколко мили оттам.

— Не е хубаво да пиеш сама — каза той осъдително.

Попи възкликна тихо и втренчи очи в него, така изпълнена с щастие, че го вижда, че ѝ идеше да заплаче.

— Чувствах се толкова самотна — прошепна тя — и ето, че ти дойде.

Той взе дланта ѝ в своите две топли длани и я поднесе към устните си.

— Да приема ли тогава, че шампанското е тук, за да отпразнуваме моето пристигане? — попита той с обичайната си

усмивка.

Тя поклати глава.

— Исках да отпразнувам покупката на първото си парче земя. Днес последвах твоите съвети.

— Тогава ще вдигнем тост за твоя успех.

Тя се усмихна, без да откъсва очи от неговите. Чувстваше се така замаяна и останала без дъх, като че ли вече беше пияна. Отпиха от виното все още без да откъсват очи един от друг. Зад тях Лучо нервно крачеше по пръчката и тракаше ядосано по нея с клюна си.

— Бедният Лучо, не сме те забравили — каза Попи и се засмя. Магията се разкъса, но папагалът все още не беше доволен, гледаше гневно Франко.

— Знам един малък селски хан по пътя за Рамбуле — каза Франко. — Сервират такава храна, каквато никога не си опитвала. Какво ще кажеш да оставим за малко този задушен град и да се насладим на една хубава вечеря сред природата?

— Но... Много е късно, а и трябва да се преоблека...

— Мястото е непретенциозно и можеш да дойдеш така, както си. Ти си красива във всички дрехи. Моля те, ела...

Лучо закрачи още по-ядосано по пръчката, а Попи сложи дланта си в тази на Франко и двамата излязоха от стаята.

— Попи сага. Попи cherie, Попи darling — викаше след тях Лучо. — Попи, Попи, Попи...

Ханът беше малък и притежаваше скромен чар. Помещенията бяха ниски, а прозорците — дълги. През тях влизаше благоуханната и топла нощ, ароматът на сено и рози. Дъщерята на съдържателя им сервира съомга, току-що уловена в близкия поток, и салатата, набрана направо от градината, а сам съдържателят дойде да налее вино в чашите им. Попи погледна Франко през масата, на която бяха поставени няколко свещи.

— Чувствам се като пияна от чистия въздух. — Тя се усмихна. — Забравила съм неговия мирис...

— Работиш прекалено много — каза той, смръщил вежди. — Позволила си на къщата да се превърне в целия твой живот.

— Но аз наистина нямам друг живот — отговори тя, изненадана.
— Какво друго бих могла да правя?

Той не отговори, просто повика келнера и поръча още вино. По-късно, докато се разхождаха в градината, той каза:

— Защо не си купиш къща в провинцията, която да бъде твое убежище? Виж само колко се зарадва тази вечер на чистия въздух, на лятната красота, на простотата. Имаш нужда от контраста между града и селото, Попи, ако искаш да запазиш разсъдъка си.

— Нямам никого, с когото да споделя къщата и живота в провинцията — отговори тя.

Франко сложи ръцете си на раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Сподели ги с мен. Попи. Остави ме аз да купя къщата, тя ще бъде наше убежище, място, където ще можем да избягаме, да се скрием от моя и от твоя свят. Никога не съм казвал такива думи на жена, кълна ти се, Попи. Попи, аз те обичам. Толкова отдавна исках да ти го кажа, но трябваше да чакам да заздравеят раните ти. О, да — добави той, сериозен, — аз знам всичко за теб, знам коя си и откъде си... всичко.

Попи закри устата си с ръка и се втренчи в него.

— Как тогава е възможно да ме обичаш? — възкликна тя. — В моя живот има неща, които са толкова ужасни, че не могат да бъдат разказвани.

— Значи сме равни — отговори тихо той. — И в моя живот има ужасни неща, за които не бих искал да говоря. Но единственото, което има значение, е, че те обичам. Попи, ако ми кажеш, че и ти ме обичаш, ще бъда най-щастливият човек на земята.

— Не знам — прошепна несигурно тя. — Не знам какво е любовта. Мислех си, че знам, но съм сгрешила. Дали онова, което изпитвам към теб... е любов, Франко?

— Надявам се, мила — каза той и я взе в прегръдките си.

Устните ѝ бяха меки и послушни под натиска на неговите. Стори ѝ се, че тялото ѝ е безтегловно и безволево, когато той я притегли към себе си. А на него му се искаше да може вечно да я целува така.

Когато той откъсна устните си от нейните, Попи го погледна с блестящи от копнеж очи.

— О, да, аз те обичам, Франко — прошепна тя. — Наистина те обичам.

— Тогава остани с мен тази нощ — прошепна той в отговор. — Позволи ми да те любя, Попи.

— Страхувам се. Не знам нищо за „любовта“.

— Ще започнем от самото начало — каза ѝ той. — Няма да има лоши спомени, само ти и аз в стаята, с отворени към звездите прозорци. О, Попи, толкова много те обичам, обещавам ти, че щете направя щастлива.

По-късно, горе, в чистата стая с простото дървено легло и обикновени бели памучни чаршафи, той ѝ помогна да се съблече. Толкова внимателно махаше всяка дреха от стройното ѝ тяло — все едно че разкриваше предмет на изкуството. Милваше я нежно, засипваше я с ласкави думи и комплименти, докато тя не започна да се топи в ръцете му. И докато лежаха голи под хладните памучни чаршафи, нейното тяло започна да отговаря на опитните му ласки, да тръпне от непозната досега страст. И най-после той влезе в нея и тя стана негова.

И всичко беше такова, каквото Попи си го представяше — тя се носеше на крилете на орела високо, високо в небето. И разбра, че такава е истинската любов.

На следващата сутрин, докато пътуваха към Париж, замаяни от щастието, Франко каза ентузиазно:

— Ще търсим заедно нашата къща в провинцията, ще бъде истинско приключение. — Погледна към Попи, но тя гледаше право пред себе си, смръщила вежди. — Да не би да си получила главоболие от горещината?

— Не — каза тя. — Просто се питах кога ли ще използваме тази къща. След като аз съм в Париж, а ти — в Неапол? Просто няма да стане. — Тя го погледна с надежда с крайчеца на едното си око. Очакваше той да се съгласи с нея, да ѝ каже да зареже живота си в Париж, да се омъжи за него и да отидат да живеят в Неапол.

— Разбира се, ще идвам до Франция — отговори той спокойно. — А и без това е време да си намериш собствено местенце, където да можеш да се криеш от хората и напрежението. Не искам да се преуморяваш от работа.

Попи въздъхна.

— Разбирам — каза тя едва чуто. — Това не ми се струва много за двама души, които се обичат, нали?

— Съжалявам, Попи — каза той и я изгледа остро. — Не мога да зарежа бизнеса си. Трябва да бъда в Неапол.

— А аз трябва да бъда в Париж — каза тя. — И това е.

Франко я погледна пак и този път прочете мислите ѝ.

— Това не означава, че не те обичам или че не искам да бъда с теб. Просто бизнесът изисква да бъда в Неапол.

— Тогава защо аз да не дойда при теб? — попита тя нетърпеливо. — Защо да не зарежа „Номер шестнайсети“ и да не заживея с теб? — Не спомена думата „женитба“ направо, защото беше много горда да го предложи първа, а и не беше сигурна, че той е готов да го направи.

— Това също не може да стане — каза той дрезгаво. — Животът ми там е отделно нещо. Не ме питай защо, просто ми повярвай. Обичам те, Попи, наистина те обичам. Не мога да живея без теб. Но и двамата сме хора на бизнеса, така че, нека използваме всичкото си свободно време и му се насладим.

ГЛАВА 43

Листчетата хартия бяха също толкова разпилени, колкото и мислите на Попи. Майк ги намираше на най-невероятни места из цялата къща. След седмица те все още го озадачаваха. Много от тях съдържаха описание на периоди от живота ѝ и като ги подреди, той сглоби историята на Нета, „Номер шестнайсети“ и Франко Малвази.

Звънна телефонът. Звънът му наруши замислената тишина на вилата и Майк ритна гневно столчето за крака, докато скачаше, за да вдигне слушалката.

— Майк Ариа е.

По линията се чуваха много пукания, гласът ѝ беше едва доловим.

— Здравей, Ариа — извика той. — Как си? Как са нещата при теб?

— Току-що се прибирам. Бях на гости на Хилърд Констант в ранчото Санта Витория — каза тя. — Дори не знаех, че имам прачичо, който още е жив, докато мама не каза, че ти си ѝ разказал за него.

— И как мина посещението ти? — попита той и се усмихна при мисълта как старият и необщителен Хилърд се е справил с изящния словесен поток на Франческа.

— Той беше много любезен с мен. Каза ми, че помни Ейнджъл и Мария-Кристина. И Елена, разбира се. Каза, че Мария-Кристина била екстровеерт, обичала да ходи по партита и винаги да блести, а Елена пазела чувствата си само за себе си. „Като Перлуджи Гали“, каза той. „А тези хора винаги са непредсказуеми.“ Какво мислиш, че означава това, Майк?

— Не съм сигурен. Имам чувството, че старият Хилърд знае много повече неща, отколкото казва.

— Той ми се стори много самотен и изпитах съжаление към него — каза Ариа. — Мама непрекъснато го подпитваше за историята на семейството, за парите и земята, но той, въпреки всичко, беше много мил с мен. аз го харесах и мисля, че и той ме хареса.

— Разбира се, че те е харесал. Не би могло да бъде другояче. Как вървят нещата с Каралдо?

Въпреки пуканията, той я чу как въздъхна.

— Даде голям прием в навечерието на Коледа. Забавно беше. Запознах се с много звезди на киното, само че те всички ме възприемаха като момиче на Каралдо. Всички бяха много любезни, но се държаха настрана. Майк, научи ли нещо за Орландо?

Той направи гримаса. Чудеше се как да ѝ каже.

— Заминал е за Швейцария да кара ски, предполагам.

— Разбирам — каза тя тихо. — Ще трябва да чакам, докато се върне. Благодаря ти, Майк.

Гласът ѝ звучеше толкова отчаяно, че той се опита да я развесели малко:

— Напредвам с историята на Попи. Научих много неща тук, във вилата. Тя е водила вълнуващ живот!

— О, разбира се, Попи — възкликна тя. Като че ли беше изцяло забравила за това. Орландо заемаше мислите ѝ. — Откри ли някакви доказателства?

— Не още, но се опитвам. Непрекъснато се опитвам да накарам Лучо да ми каже къде са скрити тайните, но той не иска и да ме чуе. Само повтаря Попи сага.

— Попи сага... — поде веднага папагалът и Майк се засмя.

— Трябва да тръгвам, Майк, мама ме вика — каза тя тъжно. — Пак ще обикаляме магазините. Каралдо замина за Хюстън да разглежда някакви картини, така че поне от него ми олекна. О, господи, сигурно не е редно да говоря така, след като той е така любезен. Особено с мама, която съм сигурна, че не може да понася. Ще се видим, като се върна. Скоро, надявам се.

Майк остави слушалката и легна на леглото на Попи с ръце, скръстени зад тила. Замисли се за Каралдо. Що за човек беше той, дали беше спечелил парите си честно, чрез сделки с картини? Никой не знаеше със сигурност. Жалко за Ариа. Дано по-скоро да намери доказателствата.

Каралдо беше в самолета си. Връщаше се в Лос Анджелис. Около устата му имаше бръчки на напрежение. Последните два дни

бяха изтощителни. Лекарите от клиниката в Хюстън бяха най-добрите специалисти. Подложиха го на всички възможни прегледи, с всички възможни най-нови и най-модерни техники. Но резултатът си оставаше същият, какъвто беше и при предишното му посещение и при по-предишното. Болката отново прониза гърдите му. Той извади бялото хапче от сребърната си табакера и го пхна под езика си. Зачака да настъпи облекчението.

Мислеше за Ариа, за това, дали прекарването им заедно в Лос Анджелис можеше да се сметне за успех. Тя беше мила, но разсеяна и нервна. Каралдо знаеше, че Майк е във вила Кастелето и търси доказателства затова, че Ариа е наследницата. Нищо чудно, че момичето беше нервно и нетърпеливо. Каралдо също така знаеше къде точно е Орландо. И ако подшушнеше това на Ариа — край, с Орландо щеше да бъде свършено. Но все още не разполагаше с цялата информация. И не искаше да използва обичайните си методи. Вдигна слушалката на телефона, с който разполагаше дори в самолета си, и нареди да го свържат с Майк Престън във вила Кастелето.

— Не сме се срещали, мистър Престън — каза той съвсем официално. — Но съм чувал за вас от Ариа.

— Да, сър — отговори изненаданият Майк. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Може да ви се види странно, мистър Престън, но моля за вашето доверие. Знам, че информацията, с която сте се сдобили, е поверителна и касае само вас и мистър Либер, но ви моля за услуга. Искам да кажете първо на мен когато разберете кой ще наследи парите на Попи Малъри. Моля ви, мистър Престън, защото за мен това е въпрос на живот и смърт. Може би думите ми звучат доста мелодраматично, но, повярвайте ми, така е.

Майк се колебаеше, защото се сети за загадъчната смърт на Клаудия Гали и страховете на Ариа. Испита ужасен страх, когато се сети, че Лорийн Хънтър е съвсем сама в Лос Анджелис.

— Моля ви, доверете ми се, мистър Престън — настояваше Каралдо. — Няма да съжалявате.

— Добре, ще ви се обадя — обеща Майк, без сам да знае защо. — Веднага щом науча.

— Благодаря ви — каза Каралдо. Изведнъж гласът му прозвуча много уморено. — Ще чакам.

Беше почти февруари — времето на карнавала във Венеция. Каралдо реши да даде голямо парти, на което да обяви годеща си с Ариа. А после, ако Ариа е съгласна, ще се оженият. Само след седмица.

Орландо завърши портрета на замъка на Памела и го сложи на малкия триножник, за да я изненада, когато тя се събуди. Беше почти пладне и всички други бяха отишли да карат ски. Той обаче не беше поканен. Смятаха го за собственост и грижа на Памела. Орландо, отегчен, погледна отново часовника, който Памела му беше подарила за Коледа. Беше златен, но не най-добрият, който „Картие“ предлагаша. Като повечето богати жени, Памела беше извънредно внимателна с парите си. Много му се искаше да се върне във Венеция, но знаеше, че Ариа още не се е прибрала. Знаеше, че не може да ѝ се обади в Лос Анджелис. Трудно беше, но трябваше да изчака.

Изкачи стъпалата, които водеха към стаята на Памела, и отвори вратата. Тя се надигна сънливо на лакът и отметна косата си назад.

— О, Орландо, ти си мъжът, когото искам да видя. Ела тук, мили. — Той отиде до леглото и я погледна безизразно. — Защо ме гледаш така? — извика Памела остро. — Понякога си много странен, Орландо. Струва ми се, че не те познавам.

— Не е така — каза той и разкопча ризата си.

— Е — каза тя и се усмихна. — Ела при мен, тук е много удобно и приятно.

— Довърших картината — каза той и я прегърна.

— Добро момче! — въздъхна тя и се отпусна, отдаде се на ласките му. — Ще отидем да я видим после, нали?

Разбира се, помисли си Орландо, докато я целуваше, ще отидем, Памела, както кажеш, Памела.

Майк всъщност не очакваше, че Лорийн ще отговори на телефонното му позвъняване. Та тя беше толкова заета, непрекъснато работеше.

— Здравей, Лорийн — каза той. — Как е в Калифорния?

Чу смеха ѝ.

— Слънчево, както обикновено. А ти къде си?

— Съвсем сам в една вила, която се намира в друг свят. Във вилата на Попи Малъри, с папагала на Попи Малъри. А навън вали сняг.

— Така ли?! Колко вълнуващо, Майк!

— Не е толкова вълнуващо — каза той. — Не мога да намеря онова, което търся.

— Значи още не си сигурен...?

В гласа ѝ се долавяше надежда и той се усмихна.

— Съжалявам, дете, все още не мога да ти кажа. Всичко се оказа много по-сложно, отколкото изглеждаше. Виж какво, Лорийн, обаждам се, защото се тревожа за теб и Марая. Всичко наред ли е при вас? Имате ли някакви проблеми?

— Не повече от обикновено — отговори тя, озадачена. — Защо, какво искаш да кажеш?

— О... Нищо. Само искам да внимаваш, да се грижиш за себе си. Не искам да те плаша, но една от претендентките за наследството беше убита. — Чу възкликанието ѝ и добави: — Внимавай, разбра ли, Лорийн?

— Да, разбрах, Майк — каза тя тихо. — Кога се връщаш?

— Веднага щом стане възможно.

— Добре. Трябва да тръгвам за работа, Майк. До скоро.

— До скоро, Лорийн — каза той и се усмихна.

Майк остави слушалката, дръпна завесите и хвърли още едно дърво в пламтящия огън. Разположи се в удобното кресло на Попи с чаша червено вино в едната ръка и огромен сандвич с шунка и сирене в другата. И най-после призна поражението си. Беше изтощен. Беше изчерпал всички възможности на вила Кастелето. Не знаеше къде още да търси, а не беше намерил доказателството. Подпря краката си на столчето и то изскърца. Майк се разтревожи, че го е счупил, защото то си беше антикварна рядкост. Наведе се да го разгледа и забеляза малка златна ключалка.

— Лучо! — извика той, зашеметен от изненада. — Мисля, че намерих скривалището на Попи.

Прерови бързо чекмеджетата на бюрото, за да намери ключа, но безрезултатно. А после си помисли за това, колко ли време щеше да му

е необходимо да прерови цялата огромна къща с нейните безброй скрити кътчета, долапи, чекмеджета. Отиде бързо в кухнята, прерови долапите и се въоръжи с отвертка.

Ключалката беше добра. Необходимо му беше много време и усилия, докато тя най-после, със скърцане, поддаде. Майк втренчи очи в спретнатия куп детски упражнителни тетрадки, купени вероятно преди много години от магазина в селото. Едва се осмели да ги отвори.

— Това ли е, Лучо? — попита той, изпълнен с благоговение. — Дали най-после ще узнаем и останалите тайни на Попи Малъри?

ГЛАВА 44

1907, Париж

Грег Констант беше на път да приключи поредната си екскурзия до Европа и безплодните си посещения на посолства, консулства и полициите в Рим, Венеция и Флоренция. Много безполезни напразни седмици беше пропилял в разходки, без да види красотата на древните градове, непрекъснато търсейки едно така мило лице в тълпите. У него все още беше жива надеждата, че може да се случи чудо и да види Попи. Толкова много пъти беше зърнал червени коси и профили, които го бяха подвеждали. Толкова много пъти сърцето му се беше разтуптявало само за да се укроти отново, когато момичето се обърне и го изгледа подозрително.

— Не знам защо продължаваш да се надяваш — беше му казала уморено Ейнджъл. — Попи е решила да изчезне и е време да го приемеш.

— Никога няма да го приема. Поне докато не разбере защо — отговори той упорито. — Попи не може просто да „изчезне“. Нещо трябва да ѝ се е случило.

Сега той беше в един бар в Париж. Пиеше сам и се тревожеше за Ейнджъл. Беше очевидно, че сестра му не е щастлива с Фелипе, въпреки че правеше всичко възможно да го скрие. На него му се струваше, че Фелипе става все по-арогантен и по-противен с всяка изминала година, че се отнася с Ейнджъл като със своя красива вещ, а не като със съпруга, макар Фелипе да се опитваше да сдържа острия си език, когато Грег беше наоколо.

— Това е, защото се страхува от теб — беше му казала Ейнджъл с уморена усмивка. — Той знае къде е интересът му, а ти и татко държите кесията с парите.

— Все още ли го обичаш — беше я попитал ядосано той, готов веднага да я вземе със себе си в Калифорния.

— Понякога се питам дали наистина съм го обичала — беше отговорила Ейнджъл тъжно. — Но не мога да го напусна, Грег. Заради

децата.

Той виждаше как лицето на Ейнджъл се озарява, когато двете момичета са наблизко. А сега тя имаше и двегодишния Александър, най-милото нещо на света за нея. Децата бяха единственият лъч светлина в самотния живот, който Фелипе ѝ беше наложил. Сега Ейнджъл беше стройна и елегантна жена, с права коса и измъчени очи, винаги безупречно облечена. Но, макар че беше само на двацет и седем години, изглеждаше така, че можеше да бъде на всяка възраст. Беше загубила младежкия си дух, радостта и жизнеността си. Животът не беше вече „забавен“ за Ейнджъл.

Близначките бяха на осем години. Мария-Кристина беше жизнено дете с блестящи тъмносини очи, а Елена беше със златноруса коса и зелените като мъх очи на Фелипе. Мария-Кристина беше прекрасна и жива, а Елена беше по-тиха и по-затворена. А малкият Александър беше чувствително момченце, което страдаше под игото на деспотичния си баща.

При едно от посещенията си във вила Д'Оро, Грег беше забелязал, че Елена се държи странно. Отначало си помисли, че е своенравна и непослушна, защото не отговаряше на въпросите му, но Елена беше учтиво и добре възпитано дете и никога не би пренебрегнала възрастен.

— Изненадана съм, че не си забелязал — каза му тъжно Ейнджъл, когато той я попита. — Много е просто Елена е глуха.

— Глуха — извика той, ужасен — Но защо? Как?

— Забелязах още когато момиченцата бяха на няколко месеца. Това беше единствената разлика между тях, разбираш ли?

— Но сигурно може да се направи нещо! Все пак, тя е още дете!

— Ако можеше, мислиш ли, че не бих го направила — отговори с горчивина Ейнджъл. — Заведох я при най-добрите специалисти в Рим, Милано, Париж и Лондон. Всички лекари ми казват едно и също. Някакво изкривяване на костта, което причинява натиск. Когато навърши двацет години Елена ще бъде напълно глуха. Крия го от всички. Освен от Фелипе, разбира се. Не искам никой да разбере. Винаги съм край нея, за да ѝ помагам. Отговарям на въпросите, които тя не е чула. Обръщам я с лице към децата и ги моля да повторят въпроса си по-ясно... Просто не мога да понеса мисълта, че някой може да узнае.

— Ами когато порасне?

— Никой никога няма да я нарани! — извика Ейнджъл разпалено. — Ще живее тук, където всички я обичат, заобиколена от тези красиви градини. Ще ѝ наема учители, така че да се научи да чете по устните. Ще се опитаме да запазим гласа ѝ, та тя да продължава да говори, както обикновено... Ще стане, ще видиш, че ще стане!

Като че ли оттогава, а това беше преди девет години, помисли си Грег с горчивина сега, нещата се бяха объркали ужасно. Дори ранчото Санта Витория не беше вече същото.

— Грег Констант? Ти си, нали?

Грег смръщи вежди, озадачен. Като че ли не познаваше мъжа, който стоеше пред него.

— Чарлс Джеймс Хамънд III, завършил Харвард през 1895. Ах, ти, дърто копеле, нима не ме позна? След като двамата обикаляхме цял Бостън заедно? Дори се бяхме напили здравата два пъти, не, три пъти! Какво правиш съвсем сам в Париж? Чакаш някоя дама, обзалагам се.

Чарли Хамънд се настани срещу Грег и нареди на келнера да донесе още питиета. Беше висок и приятен трийсет и три годишен мъж, с буйна кестенява коса и топли кафяви очи и се чувстваше като у дома си в бара.

— Това е моето любимо заведение — каза той и се огледа, за да види кой е там тази вечер. — И винаги първо тук идвам, когато дойда в Париж. Винаги можеш да бъдеш сигурен, че ще видиш някои познат тук. Само че не очаквах това да бъдеш ти, Грег. Не сме се виждали от колежа... Десет години, нали? Доста неща ми се случиха оттогава, а и на теб, сигурно. Реших да се отдам на банковото дело. Помниш ли?

— Разбира се — отговори Грег и се усмихна. — Семейната банка във Филадельфия. В колежа ти непрекъснато се кълнеше, че няма да се включиш в семейния бизнес, а ще строиш и продаваш кораби. Ако си спомням правилно.

Чарлс се усмихна и пресуши чашата си с уиски на един дъх.

— Е, знаеш как става... Трудно е да се избяга от влиянието на семейството. Но все пак строя кораби. И ги продавам. В свободното си време. А ти сигурно си собственик на ранчо. Винаги си искал да бъдеш такъв, нали?

— Да — отговори Грег. — Не съм се променил.

— Тогава какво, по дяволите, прави един калифорнийски фермер съвсем сам в Париж? Не можеш да ме излъжеш, че си дошъл да купиш овце или говеда.

— Посетих сестра си във Венеция. Винаги минавам през Париж на връщане.

— А-ха, Париж — градът на греха — възкликна щастливо Чарлс. — Обзалагам се, че в ранчото търпеливо те чака красивата ти съпруга и че вече имаш три или четири деца — също като мен. Но това не може да попречи на мъжа да си прекара весело в Париж, нали? И знаеш ли какво ще ти кажа, Грег? Аз знам най-доброто място, където можем да се повеселим. Викат му „Номер шестнайсет“. Намира се на улица „Дьо Арбре“ и е ненадминато в чувствените наслади. Какво ще кажеш да отидем да вечеряме там и да видим що за заведение е това. Малко веселие, вино, жени и песни, а?

— Благодаря, Чарли — отговори Грег студено, — но не съм в настроение да ходя по публични домове.

— Публичен дом? Господи, човече, как ти се извъртя езикът? Това не е публичен дом! Всъщност ще ти са необходими двама спонсори и банкова гаранция, за да влезеш в „Номер шестнайсет“. Той е много изискан и скъп мъжки клуб, а ресторантът му съперничи на този на Максим. А момичетата са най-елегантните на света, най-красивите и надарените! Е? Как би могъл да откажеш на такова предложен не? Също така чух, че „мадам“ е по-великолепна от всичките си момичета, но никой не може дори да я доближи. Говорят, че още никой не е минал през вратата на нейната спалня! — Той се усмихна. Двамата излязоха от бара и спряха такси. — Кой знае — каза Чарли, — с нашия чар, Грег, може и да имаме щастие!

Напоследък имаше дни, в които Симон Лалаж не можеше да понася компанията на „модерен“ Париж. Тя беше част от него в продължение на двайсет и пет години, а сега беше станала прекалено богата, прекалено обичаща удобствата и прекалено стара и не можеше вече непрекъснато да полага усилия да бъде очарователна и добра събеседница. Така че сега, понякога, си оставаше сама у дома. Но проблемът беше и в това, че понякога се отегчаваше и от собствената си компания. А когато това се случеше, тя извикваше шофьора на

лимузината и му нареждаше да я закара до номер шестнайсет на улица „Дьо Арбре“, за да вечеря с Попи и пристигаше с бляска и тържеството на кралска особа.

Симон и Попи пиеха по третата си чаша шампанско. Симон слушаше възторжените разкази на Попи за Франко — за това, колко очарователен и любезен е той, как я кара да се чувства най-обичаната и най-закриляната жена на света, как тя има чувството, че лети на орлови криле, когато се любят... Симон започваше да губи търпение.

— Няма нищо ново, което можеш да ми кажеш за онова, което се случва в леглото — каза тя остро. — Важни са чувствата, които произтичат от това. Обичала съм само двама мъже в живота си и съм съжалявала за чувствата си. Веднага щом научиха, че наистина съм влюбена, те промениха отношението си. Караха ме да ги чакам и да си гриза ноктите от нерви. По цели седмици ме избягваха. Затова реших завинаги да оставя тези романтични глупости и да завързвам само полезни и разумни запознанства — такива, в които ще доминирам аз.

— Но, Симон, ти изпускаш толкова много! — възкликна Попи. — Преди и аз мислех така, но сега, с Франко, всичко е различно! Просто прекрасно! Само ме погледни! Нима не изглеждам различно? Нима любовта не ме е променила изцяло?

Симон погледна портрета на Попи, който Франко беше настоял да преместят от библиотеката в нейната стая, а после погледна приятелката си.

— Да, ти си променена, трябва да призная — отговори Симон и отново напълни чашата си. — И се надявам да е за добро.

— О, Симон — възкликна Попи, — как мога да те убедя, че любовта си заслужава всичко на света! Че струва повече от богатството, повече от славата.

Симон не можеше да разбере как е възможно Попи да е така лудо влюбена във Франко Малвази, та дори да не знае онова, което беше известно на целия свят — че той е един от най-студените и най-бруталните царе на подземния свят, че животът му е свързан с престъпленията. Ако не беше толкова сигурна, че и Франко обича Попи, тя щеше да се страхува за нейната безопасност.

На вратата се почука и се появи Уоткинс.

— В трапезарията има двама джентълмени, които много биха искали да ви видят, мадам — каза той.

— Кои са те, Уоткинс — попита тя и погледна Симон с въздишка. — Дали някое от момичетата няма да може да изиграе ролята на домакинята?

— Вероник вече е при тях, мадам. Не са от редовните ни клиенти. Единият е много шумен, мадам, и точно той настоява да се види с вас.

— Кажете им, че вечерям, Уоткинс. — Попи отново въздъхна. — Ще се опитам да отида при тях по-късно.

— Сигурно искат да се похвалят у дома си с това, че са видели загадъчната мадам Попи — предположи Симон.

Попи смръщи вежди.

— Трябва да са препоръчани от двама души, за да влязат тук — каза тя. — Така че всичко е наред при тях, въпреки че са шумни.

Грег снизходително гледаше как Чарли пресушава поредната чаша бордо.

— Приятелят ти има добър вкус — усмихна се Вероник. — 1896 даде добра реколта. Макар че аз бих препоръчала токайското.

— Страхувам се, че Чарли се придържа към виното, с което е започнал — каза Грег, като че ли се извиняваше. — Той е много праволинеен, винаги си е бил такъв.

— Разбирам — каза тя и кимна, а звънът на обещаните й беше много приятен. — Явно затова още настоява да се види с мадам.

Грег извика келнера и поръча бутилка токайско вино, а Вероник му се усмихна с благодарност. Очите й бяха леко наклонени, а чувствеността й беше като тази на котка, помисли си Грег.

— И така, кога ще се срещнем с мадам? — попита Чарли, вече силно ядосан.

— Малко по-късно — успокои го Вероник. — След като изпием това превъзходно вино.

— Чакайте малко — каза Чарли. — Не можем да се обръщаме към жената с „мадам“. Как всъщност е името й?

— Името на мадам е Попи — отговори Вероник с усмивка.

Столчето на чашката на Грег изведнъж, необяснимо, се счупи и виното се разля по покривката. Загрижените келнери побързаха да

разчистят стъклата, но Грег беше вече порязал ръката си. Пребледнял, той втренчи поглед във Вероник.

— Попи — прошепна той.

— Да. Мадам Попи. Тя е много известна, не знаехте ли? — отговори Вероник. Очите ѝ се бяха разширили от изненада.

— Кажете ми откъде е тя! Как изглежда? Червенокоса ли е?

— Мадам е много красива и, да, има червена коса. Но никой не знае откъде е. — Вероник му се усмихна, силно озадачена. — Мадам е истинска загадка. Но това ще разберете и сами, когато се срещнете с нея. Защо не ми позволиш да се погрижа за ръката ти? Тя кърви.

— Бих искал да изпратя бележка на мадам Попи — каза Грег и извика икономата.

Ръката му трепереше, докато пишеше съобщението. Беше толкова сигурен, че това е същата Попи, че не зададе никакъв въпрос, който да уточни истината. „Попи — написа той, — трябва да те видя. Грег.“ Но когато сгъна бележката, започна да изпитва съмнения. Беше в най-известния бордей на Париж и ето, че за първи път някой споменаваше името Попи. Май започваше да става смешен. Невинното момиче от неговото детство и младост не можеше да е „мадам“. Но, от друга страна, той не знаеше онова, което беше известно на Ейнджъл, не знаеше какви основания имат другите да казват, че „и тя е като баща си“. Хиляди мисли минаха през главата му в кратката секунда, докато даде бележката и щедър бакшиш на Уоткинс.

— Ще занеса бележката, сър — каза с достойнство икономът, — но бакшиши не вземам.

— Бакшишите не са разрешени тук — обясни Вероник. — Едно от правилата на мадам. Тя казва, че тук е толкова скъпо, защото клиентите получават най-доброто. И нищо повече не е необходимо.

Но Грег нито я чуваше, нито я виждаше. Пред него беше само лицето на Попи — такава, каквато я помнеше.

Симон наблюдаваше Попи, която четеше бележката. Отпърво лицето ѝ се озари от вътрешна светлина, а после стана толкова мрачно и студено, като че ли беше погледнала в собствения си гроб. Тя побърза да застане до нея и прочете краткото съобщение. „Попи, трябва да те видя. Грег.“ Симон не виждаше нищо особено или

страшно в тези шест обикновени думички, но Попи просто не можеше да се съвземе от удара.

— Искам да направя нещо за мен, Симон — каза Попи. — Моля те, умолявам те. Този мъж никога преди не е идвал тук... Той не те познава, нито пък мен. Искам да се срещнеш с него и да се престориш, че ти си мадам Попи. Ще направиш ли това за мен, Симон?

Симон веднага разбра, че Попи е в беда.

— Някой от миналото ти, нали? Не се тревожи, остави на мен. — Тя се обърна към иконома. — Уоткинс, отведи Вероник настрани и я предупреди за онова, което ще се случи, а после заведи двамата господата в синия салон.

Попи се отпусна на дивана, когато вратата се затвори след тях. Лицето ѝ беше безцветно и тя трепереше толкова силно, че зъбите ѝ тракаха. Единствената мисъл в главата ѝ беше: Грег е тук, в къщата. В сърцето ѝ се зароди надежда — може би той още я обича, може би ѝ е простил.

Но после рязко се върна към действителността. Как би могло да е така? Тя беше мадам, съдържателка на най-скъпия бордей в Париж. Грег принадлежеше на миналото и щеше да си остане там. Тя беше мадам Попи и любовница на Франко Малвази. А и не беше ли вярно, че обича Франко повече от всеки друг? Повече от Грег?

— Господа — каза Симон с леко дрезгавия си глас. — Очарована съм да се запозная с вас. Английският ми може и да не е много добър, но ви приветствам с „Добре дошли“ в „Номер Шестнайсет“.

Грег гледеше онемял красивата францужойка. Вярно, косата ѝ беше червеникава, тя беше очарователна. Но не беше неговата Попи.

Проницателните тъмни очи на Симон го изгледаха от главата до петите. Тя хареса онова, което видя. Помисли си, че Попи трябва да е глупачка, за да предпочете Франко Малвази пред него, но кой знае точно в какво се влюбват жените.

— Някого друго ли очаквахте? — попита тя спокойно.

— Не, само че Попи е необикновено име — каза Грег. — Така се казваше някой, когото познавах добре.

— Казваше? — попита тя остро. — Това означава ли, че приятелката ви е умряла?

— Не знам, мадам — призна Грег. — Благодаря ви, че дойдохте да ме видите. Съжалявам, че ви загубих времето.

— Моето време е за това — за да го пилеят красивите млади мъже. — Симон му се усмихна. Не можа да устои на подтика да пофлиртува с нето. — А вашето име е?

— Грег Констант.

— Може би ще се видим пак, мистър Констант.

— Страхувам се, че няма. Утре заминавам за Ню Йорк и никога няма да се върна. Има спомени, които са много болезнени.

— Жалко — каза Симон, поклати глава и се сбогува, като каза: — Жалко, че намирате Париж тъжен.

Попи стоеше до огъня с чаша бренди в ръка. Гледаше Симон със страх.

— Е? — прошепна тя много тихо.

— Мистър Грег Констант е красив, той е джентълмен и без съмнение, богат. Той е всичко, което би трябвало да имаш, Попи. И имам чувството, че просто трябва да протегнеш ръка към него.

Попи гаврътна брендито. Ръката ѝ трепереше силно.

— Някога, Симон, също като във вълшебните приказки. Но не и сега. И никога вече.

Тя се отпусна на канапето и горчиво заплака.

Вероник гледаше замислено Грег, докато той вървеше обратно към бара. Не беше от мъжете, които обикновено посещаваха „Номер шестнайсет“. Беше загадка. Беше красив, без съмнение — мъжествен, а още не беше проявил интерес към нея... Приятелят му Чарли беше от добре познатия ѝ тип — весел, пийнал, щедър и откровен. Беше решил да си прекара добре в Париж с някое красиво момиче. Чарли не се нуждаеше от специалните ѝ услуги. Но Грег — да.

— Искам шампанско, песни и танци! — извика Чарли. — Доведете танцорките.

— Ти ще имаш своя специална танцьорка — каза му Вероник. — Обещавам ти, че преживяването ще бъде съвсем ново за теб. Почакай, докато го уредя.

Тя нареди на Уоткинс да занесе две бутилки шампанско на Чарли и отиде да намери Вилет. Когато Вилет тръгна към него, Чарли я загледа удивен — русата ѝ коса стигаше до кръста, а кожата ѝ с цвят на мед блестеше на светлината на лампите.

— Вилет ще танцува само за теб тази нощ — прошепна Вероник в ухото на Чарли. — Ти ще имаш своята Саломе.

Като залиташе леко, Чарли хвана ръката на Вилет и я последва нагоре по стълбите, а Вероник посвети вниманието си на Грег. Той държеше чаша скоч и беше изцяло погълнат от мислите си.

— Май си на мили далеч от тук — каза тя.

— Бих искал да бъда — отговори горчиво той. — Идвам в Европа всяка година и всяка година разбирам, че напразно си губя времето.

— Тогава защо го правиш? — попита тя, озадачена. — Какво търсиш?

— Не какво, а кого — каза той и пресуши чашата си.

Тя взе дланта му и каза:

— Не е хубаво да пиеш сам, нали знаеш. Защо не дойдеш с мен в малкия салон? Там е тихо. Ще можем спокойно да разговаряме.

Грег я погледна. Беше висока, стройна и красива. И много желана. Но не беше жената, за която копнееше той.

— Това няма значение — каза тя, прочела мислите му. — Но понякога за мъжа е по-лесно да разкаже на друга жена за жената, която обича.

Да, това е истина, разбра изведнъж той. Нямаше с кого другого да разговаря за Попи. Членовете на семейството му вече не говореха за нея. Сега се изкушаваше да говори за нея, да разкаже на някого колко много я обича, колко отчаяно се беше надявал, че ще я намери.

В малкия салон наистина беше тихо и спокойно. В камината гореше огън, а светлината, която зелените лампи хвърляха, беше приглушена и дискретна.

— Седни до мен — каза Вероник и потупа дивана подканващо.

Сервитър постави скоч на малката масичка пред дивана и веднага изчезна. В салона нямаше никого, като се изключи една друга

двойка, настанила се в далечния край.

— Ти търсиш нещо — каза тя, сгушила се на дивана с крака под тялото и наклонила глава на една страна. — Каж ми какво... и защо.

— Търсенето ми приключи — каза Грег остро. — Изгубих момичето, което обичам. Тя просто изчезна. Никой не знае защо. И никой не знае къде е. Опитах се да я намеря. — Гласът му беше пълен с отчаяние. — Повярвай ми, опитах се! — Той изпи на един дъх уискито, надявайки се, че то ще уталожил болката му. — Разбираш ли, аз още я обичам.

— И сега оплакваш изгубената си мечта — прошепна Вероник. — Разкажи ми как изглежда тя.

— Помня я като съвсем младо момиче. Ние двамата препускаме из ранчото, а червената ѝ коса се вее зад нея, защото съм откраднал панделката ѝ. Косата ѝ е дива и къдрава, и много мека. Очите ѝ са ясносини, а погледът — малко арогантен. Краката ѝ са дълги, тялото — стройно и грациозно. Срегнах я, когато беше на седем години. И още тогава разбрах, че тя е момичето, за което ще се оженя. Трябваше само да я чакам да порасне. Тя е толкова невинна, Вероник. А хората говорят, че имала лоша кръв, че е като баща си. Но това не е вярно, не може да е вярно... Аз не го вярвам! — Той пресуши и втората чаша и си наля още една.

— Но тя вече не е момиче, щом не си я виждал от години — каза Вероник с тихия си дрезгав глас. — Сега тя е жена. Жената, която си чакал, в която си очаквал тя да се превърне...

— О, господи! — нададе отчаян стон Грег. — Аз я желяех толкова... Мечтаех и сънувах, че това ще се случи в нашата първа брачна нощ. Тя ще бъде невинна и все пак страстна. Ще прави с мен любов, толкова естествена, колкото е тази на животните в гората, защото у нея няма нито престореност, нито поквареност... Тя ще ми отдаде тялото си така, както дава всичко друго — изцяло, без резерви.

— Горкият Грег — прошепна дрезгаво Вероник, но на устните и играеше лека усмивка. Най-после щеше да получи онова, което искаше.

В салона влезе доста шумна група, която се смееше и разговаряше високо. Новите посетители веднага се развикаха за питиета. Вероник стана от дивана с едно-единствено грациозно движение и подаде ръката си на Грег.

— Ела с мен — все така тихо и дрезгаво каза тя. — Ще поговорим още малко. Искам да ми разкажеш мечтите си, да опозная света, който е само твой...

Влязоха в малкия асансьор, който събираше точно двама души и който водеше директно към малкия салон на третия етаж. Когато вратите се затвориха след тях, на Грег се стори, че изгуби връзка с реалния свят. На третия етаж на „Номер шестнайсет“ всичко беше просто фантазия и игра на въображението. Когато двамата тръгнаха ръка за ръка по дългия коридор, Вероник каза:

— Тук ние караме всички мечти да се сбъдват. Ще ти помогна да получиш точно онова, което желаш. — Тя отключи вратата на стаята си, взе ръката му и прошепна: — Влез, Грег, влез при мен и ще намериш онази, която желаш... — Хипнотизиран, той се остави да бъде привлечен в стаята. — Остави ме да съблека сакото ти. Седни тук, креслото е много удобно, а аз ще ти донеса питие.

Грег се облегна и затвори очи, разхлаби вратовръзката си и се заслуша в шумоленето на роклята ѝ. Скоро тя се върна и коленичи в краката му, а светлината хвърляше сянка и очертаваше вдлъбнатината между гърдите ѝ.

— Това е за теб. — Тя му подаде бледо, малко мътно питие. Той я погледна въпросително, а тя каза: — Вярвай ми, ще се почувстваш по-добре. Изпий го бързо, затвори очи и ме слушай.

— Така — въздъхна тя доволно, когато той изпи питието. — Нека събуя обувките ти. Искам да се отпуснеш. Ще се случат чудеса, обещавам ти.

Тя свали обувките и вратовръзката му, разкопча ризата му и започна да масажира врата му. Пръстите ѝ бяха хладни и силни, напрежението се отцеждаше от мускулите му, от тялото му... Тя се наведе към него, за да може да шепне в ухото му, и той отново долови свежия аромат на диви поля и гори, който се носеше от нея.

— Това е страната на мечтите — шепнеше тя. — Ние сме далеч от реалния свят, от делничния живот, от тревогите, от миналото, от бъдещето. Жената, която търсиш, е в тази стая — онова жизнено, прекрасно момиче с дългите крайници и копринената кожа, с дивата червена коса, все така младо и невинно...

Изведнъж Грег престана да усеща каквото и да било, освен аромата на гори и диви поля и нежния, дрезгав, хипнотизиращ глас,

който мълвеше слова, така желани от него. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му и заиграха със зърната му. Изведнъж го обзе непреодолимо желание. Тя коленичи пред него и въздъхна доволно.

— Такова младо и твърдо тяло, Грег, толкова силно и загоряло... Хайде, целуни ме — каза тя и устните ѝ нежно и подканващо закръжиха около неговите. Тя отново въздъхна доволно и възбуждащо прокара език по топлите му устни. А после го целуна и събуди цялата му жизнена сила, цялото му желание... Тя освободи гърдите си от дрехата, а той я притисна силно до себе си, толкова силно, че тя не можеше да диша...

— Чудесно, прекрасно — шепнеше тя. — Но почакай... — Изведнъж тя се изплъзна от ръцете му и изчезна. — Ще се върна — прошепна тя, както му се стори, някъде отдалеч.

Грег остана да лежи в креслото. Нямаше желание дори да се помръдне. Крайниците му тежаха от желание, всеки нерв в тялото му тръпнеше от удоволствие. Нямаше представа, кога Вероник го е оставила, беше готов вечно да я чака.

— Ела, Грег — извика тя неочаквано от леглото. — Ела при мен. Чакам те.

Той нетърпеливо разгърна завесите. Тя лежеше сред възглавниците, облечена в семпла копринена нощница, завързана на гърдите със сини панделки. Но дали това беше Вероник?

— Обещах ти сбъдане на мечтите, Грег — прошепна тя и се изпъна сладострастно. — Аз съм твоята изгубена мечта, Грег. Виж дивата ми червена коса, не е ли това косата на твоята любима?

Той възкликна, наведе се и нежно погали косата ѝ, след което хвана един кичур и го прокара с удивление през пръстите си.

— Погледни лицето ми, не е ли то лицето на твоята любима?

Той я погледна отблизо — лицето стана едно цяло със спомена му за Попи.

— Това е нашата първа брачна нощ, мили — прошепна тя. — Нощта, която и двамата чакаме толкова дълго. Вече няма нужда да съдържаш страстта си. И аз няма да съдържам моята повече. Ще те любя естествено и нежно, и страстно, както правят дивите животни, Грег. Тази нощ ще бъдем заедно, Грег. Ела при мен в леглото, мили, люби ме.

Странно, гласът притежаваше така познатите и мили тонове, беше гласът на Попи. Той легна до нея. Тя се надигна и дръпна завесите на леглото. Светът остана навън. Бяха само двамата.

— Винаги съм те желала, Грег — каза тя и развърза сините панделки. — Но аз съм само момиче и нищо не зная за... Трябва да ме научиш. И тогава ще мога да те любя, както искам.

Устните му бавно пребродиха тялото ѝ и тя потръпна нетърпеливо, разтвори крака и впи жадно устни в неговите.

— О, Грег, о, мили — прошепна тя. — Не знаех колко прекрасно може да бъде. Ах, Грег!

Грег нададе стон. С едва сдържана страст влезе в нея. И цялата му любов и силно желание избухнаха в хиляди ярки звезди, когато най-после намериха удовлетворение.

— Ах! — извика той. — Аааах, Попи, Попи, любов моя!

Попи се събуди. Стресна я почукването на вратата. Остана свита удобно на дивана. Сигурно беше късно, защото огънят беше почти загаснал и в стаята беше станало студено. Часовникът над камината показваше четири и половина. Тя отметна кичурите коса, които бяха полепнали по лицето ѝ, и извика:

— Влез!

Уоткинс я погледна с неприкрита изненада. Мадам обикновено изпълняваше дълга си, докато и последните гости си отидат. И винаги проверяваше книгата в четири и половина. Лягаше си в пет и спеше до обяд. Нейната енергия беше феноменална, неизчерпаема. Но тази нощ тя беше силно пребледняла и изглеждаше изтощена.

— Съжалявам, мадам — каза той. — Не знаех, че си почивате. Донесох ви книгата, както обикновено.

— Благодаря ти, Уоткинс — каза Попи уморено. — Тихо ли е вече в къщата?

— Да, мадам. Остана само една група. Говорят за бизнес в библиотеката. В кухнята им приготвят закуска за пет часа.

В книгата се записваше всичко, което беше станало през нощта — кое момиче с кой мъж е било, дали е вечеряло с него, дали той е прекарал тук нощта и какво ще му струва това. Попи прегледа

страниците, прокара пръст по колоната с имената на момичетата и провери кои са били техни клиенти. Спря се на името Вероник.

— Вероник — възкликна тя.

— Тя е с мистър Констант, мадам, джентълменът от Америка, който нямаше търпение да се види с вас. Неговият приятел, мистър Хамънд, е с Вилет.

— Значи той е още тук? С Вероник...?

— Точно така, мадам. — Уоткинс я погледна загрижено. Тя беше смъртно бледа и той се страхуваше, че може да припадне. — Мадам, да не сте болна — попита я остро. — Мога ли да ви донеса нещо? Да изпратя ли да повикат доктора?

— Не. Просто ме остави сама, Уоткинс.

Само с едно движение, тя запрати подвързаната с черна кожа книга на пода. Наведе се напред и постави буза на хладната повърхност на бюрото. Силни тръпки преминаха по тялото ѝ. Искаше да плаче, но, изглежда, сълзите ѝ бяха пресъхнали завинаги. Беше ѝ останала само силната, разяждаща болка. Грег беше горе с Вероник — най-умното от нейните момичета, което задоволява не само тялото на мъжа, но и неговите най-съкровени мечти. Този път Попи беше принудена да си помисли за това, какво точно се случва на третия етаж на „Номер Шестнайсет“: Грег правеше любов с Вероник.

Красивата парижка къща като че ли я беше хванала в капана си. Тишината беше потискаща. Тя се наметна с пелерината си и затича по смълчаните коридори към кухнята, мина през нея, без да забелязва учудените погледи на готвачите, и излезе през задната врата. Стъпките ѝ отекнаха глухо и странно по безлюдните улици. Искаше да отиде в Болонския лес, но се спря колебливо, защото не знаеше по коя улица да тръгне. Огледа се безпомощно нагоре и надолу по улицата. До нея спря файтон и тя се качи. Кочияшът я изгледа подозрително. Беше добре облечена и явно богата, но му се струваше малко луда... Може би бягаше от съпруга си или от любовника си, по-вероятно, в този късен час на нощта.

— Карайте накъдето и да е — каза шепнешком Попи. — Искам малко да помисля.

Кочияшът сви рамене — беше си с ума, все пак.

Попи се сви в ъгъла на купето и загледа с празен поглед безлюдните парижки улици. Отново и отново премисляше,

анализираше грешките си — ако само не беше отишла с Ейнджъл в Европа, ако само не беше срещнала Фелипе... ако само... ако само... ако само... Сега можеше да е щастлива за цял живот с Грег, да бъде негова съпруга вместо онова, в което се беше превърнала. „Глупости — каза си после. — Помниш ли какво каза после — че не ти трябва повече любов.“

Сивите води на Сена течаха успоредно на булеварда и Попи се загледа в тях. Те бяха толкова спокойни и гладки. Може би реката беше единственият възможен път за бягство от миналото, от болезнените спомени и размишления... На света нямаше човек, който да има нужда от нея, никой, който да я иска. Тя възкликна, ужасена, когато си спомни за Лучо и за... Франко! Трябва веднага, още сега, да се обади на Франко и да му каже, че има нужда от него. Само той можеше да сложи живота ѝ отново в ред. Само Франко би могъл да я разбере.

— Заведете ме, моля ви, у дома — каза тя нетърпеливо. — Номер шестнайсет, улица „Дьо Арбре“.

Кочияшът вдигна вежди. Значи така било. Да, разбира се, сега я позна. Тя беше известната мадам Попи!

Грег се събуди. Беше спал дълбоко и се чувстваше освежен. Втренчи поглед, силно озадачен, в огромните дървени табли, по които имаше богата дърворезба, и в сатенените чаршафи. Бавно, спомените от предишната нощ се върнаха. Струваше му се, че е дошъл тук с Вероник, но много ясно си спомняше, че се беше любил с Попи... Или това е било само сън? Сигурно е сбъркал. Жената, която беше любил, би трябвало да е Вероник. Огледа се — стаята беше празна. На вратата се почука и влезе камериерка, която носеше табла.

— Добро утро, мосю — каза весело тя. — Дойдох да ви събудя. Мадмоазел Вероник ми каза, че ще заминете за Америка днес и че корабът тръгва от Шербург в девет. Каза да ви събудим в шест. Донесох ви закуската — кафе, препечени филийки, кроасани. Ако желаете още нещо, сър, ще ви го донесем. О, камериерът отиде до хотела ви и ви донесе чиста риза и друг костюм. Ще се погрижим и за банята ви, сър. Добър апетит, сър.

Докато пиеше кафето си, Грег размишляваше за това, какъв глупак е бил да се скита из Европа всяка пролет с надеждата да намери

Попи. Прекалено много време беше минало. Сега му беше пределно ясно, макар това да му причиняваше силна мъка, че Попи не е искала да се върне при него, защото, ако е искала, е имала достатъчно време да го направи. Ейнджъл се беше оказала права — Попи сама беше взела решението. Изборът беше неин. Беше го напуснала заради друг мъж и беше време той да приеме истината.

Половин час по-късно, окъпан и преоблечен в чисти дрехи, Грег стоеше на входните стъпала на „Номер шестнайсет“ и чакаше портиерът да му спре файтон. Видя един да приближава. Стори му се, че ще спре, но той продължи бързо нататък. Грег успя да види женски профил вътре, но не го разпозна, защото беше все още погълнат от мислите си.

Портиерът спря друг файтон и Грег се качи.

— Хотел „Дати“ — каза той и погледна назад с усмивка.

„Номер шестнайсет“ беше къщата на мечтите и, странно, но тя изигра огромна роля в живота му. Сега можеше да си отиде у дома, в Санта Барбара, и да започне нов живот — живот, в който за Попи нямаше място. Беше готов да се изправи лице в лице с бъдещето, вместо непрекъснато да бъде обърнат към миналото.

Попи изчака, докато файтонът на Грег зави зад ъгъла. Напрягна зрението си, за да го види за последен път. Той не се беше променил. Би го познала винаги, навсякъде — същия висок, красив Грег. Изглеждаше толкова уверен в себе си, толкова елегантен... Изглеждаше като човек, който контролира живота си. Беше прекалено късно. Не можеше да се хвърли в прегръдките му и да му поиска прошка. Грег не ѝ принадлежеше вече, не беше вече част от нейния живот. Но Франко беше.

Тя изтича до телефона. Знаеше, че връзката ще бъде лоша, но поиска да я свържат с Италия. „Спешно е“ — каза тя, като едва потисна сълзите си. — „Въпрос на живот и смърт.“

ГЛАВА 45

1907, Италия

Заседателната зала във вилата на Франко олицетворяваше неговия класически вкус. Когато майка му беше умряла, две години след баща му, той беше изхвърлил всички тежки и мрачни мебели от къщата, кадифените завеси и стотиците дреболийки, които бяха отживелица от тяхното време. И когато къщата остана съвършено празна, той се беше разхождал из стаите и ги беше видял с нови очи. Сега къщата беше негова и той искаше тя да отразява неговите вкусове, неговата любов към красотата.

След като завърши обзавеждането на вилата, той посвети вниманието и времето си на истинската си любов — картините на старите майстори, особено тези от италианската школа. Франко не стъпваше в нито една художествена галерия, не присъстваше лично на нито една разпродажба. Знаеше какво точно иска и наемаше изключително вещи дилъри, които му доставяха желаното. Парите не бяха проблем. На стената в спалнята му бяха закачени снимките на баща му и майка му. В цялата къща нямаше нито една снимка на брат му Стефано.

Колекционирането на картини беше занимание доста самотно. То не изискваше кой знае какви социални контакти. Като се изключеха и бизнес контактите. Франко нямаше много приятели. Бизнесът и Семейството отнемаха всичкото му време. Живееше в свят, в който не можеше да има доверие на никого. Никога не беше водил жена в дома си. За тази цел си имаше апартамент в Неапол. Досега беше смятал живота си за задоволителен. Но предполагаше, че някой ден ще се ожени за някое подходящо момиче, което да го дари с наследник. Мислеше, че си е изградил система и начин на живот, осигуряващи му достатъчно красота и удоволствие, необходими да балансират стреса и грозотата, които произтичаха от отговорностите му. Никой мъж не би могъл да иска повече. Или поне така мислеше той, докато не срещна Попи.

Дори сега, на тази важна среща, когато беше жизненоважно да се концентрира, мислите му все се връщаха при нея и при техните срещи в Монтеспан, където и двамата бяха съвсем различни хора. Огледа цялата маса, оценявайки хората си. От лявата му страна седеше Кармино Гаetano Гаспари, банкерът, когото лично той беше избрал, за да ръководи банката му — Credito e Maritimo. Франко беше основал банката в същата година, в която умря баща му. Сега имаше седем банки, едната от които беше в Марсилия. Салваторе Меландри беше сицилианец. Като Франко, той беше посещавал бизнес училище в Съединените щати. Мозъкът му работеше отлично. От дясната му страна беше Джорджо Вероне — млад мъж, който нямаше още трийсет години. Беше се изкачил почти до върха, като беше минал последователно през всички рангове. Той слушаше, учеше се, разбираше всичко. Беше студенокръвен, безмилостен убиец. Франко никога не доверяваше всичките си планове и мисли, нито пък тревогите си, само на един човек. Но от всичките му приближени, Джорджо беше най-близо до онова, което се нарича приятел. Останалите, около дузина, мъже, които седяха около масата, бяха все важни за заеманите от тях постове, но нито един от тях не познаваше изцяло структурата на семейство Малвази или пък на бизнеса. И никога нямаше да узнаят. Те се грижеха за своите сектори и докладваха на Франко. Франко беше уважаваният от всички ръководител на Семейството. Той беше справедлив и великодушен.

— Господа — каза той, — вероятно знаете каква е причината за тази среща. Говори се, дори по улиците, за това Семейство Палоци завивда на нашата мощ. Всички вие си спомняте битката, когато заграбихме част от тяхната територия преди няколко години. Сега те си я искат обратно.

— Семейство Палоци са калабрийци, а те винаги създават само проблеми — каза с презрение Кармино, адвокатът. — Марио Палоци е тлъст, глупав селянин, който много иска да изглежда величествен. Дори да му дадем власт, той не знае какво да прави с нея.

— На Марио му е омръзнало да бъде беден — каза Гаспари, банкерът.

— Той много обича да играе ролята на господар — добави Меландри, онзи, който беше учил в Америка.

— Вярно е, че Марио е глупак — каза Джорджо Вероне. — Но той е един много разгневен глупак. По мое мнение можем да се справим със семейство Палоци без много шум.

Франко го изглежда остро.

— Ти знаеш, че това включва и насилие — каза той студено. — И знаеш, че съм против безсмисленото и ненужно проливане на кръв.

Телефонът извънтя остро в настъпилата тишина и Джорджо въздъхна примирено, когато един от мъжете отиде да вдигне слушалката. Знаеше, че ако разполага с необходимото му време, най-накрая ще успее да убеди Франко, че Марио Палоци трябва да бъде елиминиран. И тогава, разбира се, семейство Палоци ще има нужда от нов ръководител. И кой ще бъде по-добър, по-подходящ от него за това? Той гледаше замислено лицето на Франко, което промени изражението си, когато му казаха кой е на телефона. Бръчката, която обикновено се образуваше между веждите му, изчезна. Изведнъж, той се подмлади с десет години. Изглеждаше щастлив като момче, което току-що е спечелило състояние на игралната маса. Или като много влюбен мъж.

— Кажете й, че ще й се обадя — каза Франко. Постави ръката си на рамото на Джорджо и добави: — Моля ви, продължете обсъждането. Ще наваксам, когато се върна. Ще се забавя само няколко секунди.

Салваторе Меландри подхвана оттам, където бяха спрели. Той беше много добър изпълнителен директор.

— Марио е загубил доверието на хората си — каза той разпалено, но Джорджо не го слушаше. Гледаше как Франко излиза от стаята, като полага усилия да не тича към телефона. А Джорджо знаеше кой държи слушалката в другия край.

Гласът на Попи беше толкова приглушен, че Франко едва го разпозна.

— Попи! — извика той, тъй като по линията се чуваха силни пукания. — Какво има? Добре ли си?

— Заради Грег е — проплака тя. — О, Франко, Грег...

Той стисна силно слушалката.

— Какво за Грег? Попи?

— Той... Той е... — Тя заплака, а той смръщи вежди.

— Опитай се да се успокоиш, моля ти се. Какво има? Болна ли си? Наранена ли си?

— Видях го, Франко — каза шепнешком тя. — Видях Грег. Той беше тук, в „Номер Шестнайсет“... Тук с Вероник...

Франко подпря чело на студената бледозелена стена. Попи никога не му беше говорила за Грег. Те никога не обсъждаха миналото.

— Той отиде ли си? — попита, внезапно изпитал страх.

— Да... О, да... — проплака тя.

Франко изпита толкова силно облекчение, че гласът му потрепери.

— Значи всичко е наред, мила — каза. — Успокой се. Извикай Симон и я помоли да дойде с теб във фермата. Трябва да се махнеш за известно време от Париж.

— Но, Франко, аз имам нужда от теб! — извика Попи — Отчаяна съм, Франко. Днес се возих с фойтон край Сена и помислих си... О, боже, не знам какво чувствам, не знам какво да мисля. Видях миналото, Франко, и разбрах в какво съм се превърнала.

Той хвърли поглед към Джорджо, който беше застанал до вратата.

— Чакаме ви, сър — каза Джорджо. — Мисля, че имаме няколко възможности, които трябва да обсъдим с вас.

Франко смръщи вежди.

— Моля те, Франко — шепнешком тя, — моля те, о, моля те, ела!

— Ти си прекалено измъчена и не можеш да шофираш сама, някой трябва да те заведе там — нареди й той. — Чакай ме там. Ще бъда с теб. Ще дойда, колкото мога по-бързо.

— Тази нощ — помоли Попи.

Той отново хвърли поглед към Джорджо, който още го чакаше до полуотворената врата.

— Тази нощ — съгласи се той.

Джорджо отново зае мястото си от дясната страна на Франко. Сега вече знаеше как точно стоят нещата.

ГЛАВА 46

1907, Франция

Монтеспан беше единственото място, с изключение на ранчото Санта Витория, където Попи се чувстваше у дома си. Също като къщата на семейство Констант, тя беше гостоприемна, извикваше у Попи чувството, че ѝ принадлежи, както и тя — на нея. Това беше първата къща, която отидоха да видят с Франко, и тя веднага се влюби в нея. Франко се смееше, като я гледаше как тича от стая в стая и възкликвава от удоволствие при вида на старите бюфети, огромната камина и килера с дълбоката мивка, където можеше да подрежда цветята си. И тяхната спалня. Франко се смя гръмогласно — звук, който никой от Семейството не беше чувал, — като видя насладата на Попи от всеки дребен детайл.

— Живееш в палат, заобиколена от красиви вещи — каза ѝ той. — Как може да ти харесват каменна мивка и вграден долап?

— „Номер Шестнайсет“ е бизнес — отговори му тя, явно недоволна. — Онази къща не е мой дом.

И постепенно тя напълни къщата с обикновени, прости неща, които все пак бяха и много красиви.

Досега винаги беше приближавала къщата толкова щастлива, че главата ѝ се маеше. Като че ли всичките грижи, които имаше в Париж, се изпаряваха. Тя се превръщаше в обикновена млада жена, която идва тук, за да бъде с любовника си. Но този път Попи търсеше утеха.

Старата мадам Жолио, икономката, живееше в хижата в края на алеята. Тя се грижеше за къщата, за пилетата и патките, докато съпругът ѝ се грижеше за градината и цепеше дървата. Тя и сега беше запалила огън, чиято топлина бавно започна да прониква в тялото на Попи и да стопява леда, който сякаш течеше във вените ѝ. Тя съблече елегантната си парижка рокля, загърна се в удобна и мека кашмирена роба, легна на леглото, втренчи поглед в пламъците и се замисли за Франко. Като че ли целият ѝ живот беше спрял и щеше да се поднови едва с неговото пристигане.

Тиктакането на часовника над камината и пукането на огъня я накараха да изпадне в неспокойна дрямка. Зората се пукна, а Франко още не беше дошъл. Попи изтича боса надолу по стълбите и отвори входната врата, като че ли очакваше да го види застанал на прага. Заслони очите си с ръка и огледа алеята с надеждата да види колата му. Но алеята беше празна и тиха. Върна се в къщата и втренчи поглед в телефона. Искаше ѝ се той да звънне, молеше се Франко да ѝ се обади и да ѝ каже, че е в Париж, че вече е на път към нея... Но не, телефонът също мълчеше. Тя отново се сви на леглото, а Лучо неспокойно пристъпваше от единия край на пръчката до другия.

— Кажи ми, че той идва, Лучо — прошепна тя. — Кажи ми, че всичко ще бъде наред.

Цял ден мадам Жолио снова с чаши кафе и купички топла супа по стълбите, но Попи само обръщаше глава към стената и се загръщаше по-плътно в одеялото. Когато стана време за вечеря, а тя още не беше яла и пила нищо, мадам Жолио притопли мляко в една медна тенджерка. Беше го издоила собственоръчно сутринта. Накъса парченца хляб, сложи ги в купичка, заля хляба с млякото, поръси то със захар и го занесе на Попи.

— Опитайте това, мадам, моля ви — помоли тя смълчаната купчина под одеялото. — Ще ви дойде добре. Нищо няма да постигнете с гладуване.

Попи я погледна с благодарност.

— Толкова сте любезна, мадам Жолио — прошепна тя. — Но вие не бива да сте тук. Трябва да сте у дома си, при съпруга си.

— Глупости — засмя се мадам Жолио. — Аз съм тук, за да се грижа за вас.

— Мадам Жолио, много искам да заплача, но не мога. Това не е ли ужасно, мадам Жолио?

— Понякога мъката е толкова силна, че сълзите не идват — каза мило мадам Жолио. — Заради мосю Франко ли е? — попита тя тревожно.

Попи гледаше към нея, но мадам Жолио знаеше, че не я вижда.

— Може би — прошепна тя. — Може би и така да е.

Значи проблемът е свързан с мъж, помисли си мадам.

Жолио, отиде да почисти кухнята, а после си направи кафе и се настани в един удобен люлеещ се стол до огнището. Нейният опит

подказваше, че жените успяваха някак си да се справят с тези проблеми.

Докато милите се стопяваха под колелата на колата на Симон, Франко слушаше дъжда, който барабанеше по покрива ѝ. Шофьорът беше добър, шофираше стабилно и не беше склонен да поема рискове, но в такава бурна нощ Франко би предпочел той да е зад кормилото. Беше небръснат и много уморен. И много, ужасно много се тревожеше за Попи. Никой не беше я чувал след разговора, който беше провела с него. Симон му беше разказала какво се е случило в „Номер шестнайсет“ и беше добавила, изненадана:

— Знаех, че Попи се тревожи, защото тя не пожела да се види с Грег Констант, но не бях разбрала колко силна е мъката ѝ.

Колата ѝ го чакаше в Париж, за да го закара до Монтеспан. На задната седалка имаше кошница с шампанско и деликатеси. Симон винаги се грижеше за всичко. Война или мир. Смърт или живот за Марио Палоци? Живото, сладко и така мило лице на Попи смени това на Марио в мислите му, сините ѝ очи блестяха, нейната млечнобяла кожа не променяше цвета си дори под влияние на слънцето. „О, Попи, Попи — простена той вътрешно. — Не бих могъл да го понеса, ако ми кажеш, че вече не ме обичаш... Толкова много те обичам. Не бих могъл да живея без теб.“

Лимузината тихо премина по чакълестата алея и спря в четвъртият двор. Той се опита да надникне в къщата през силния дъжд. За разлика от къщата му в Неапол, тук вратите никога не се заключваха. Той просто отвори и влезе. Мадам Жолио беше задрямала до огъня, а в скута ѝ лежеше голяма и дебела рижава котка. Огромното куче порода коли, което бяха купили заедно с къщата, позна стъпките и го загледа мълчаливо. Не се помръдна от рогозката до огнището, само размаха весело опашката си.

Незастланите борови дъски на стълбището изскърцаха под тежките му и бързи стъпки. Той отвори рязко вратата на тяхната спалня. Попп седеше на леглото, а отблясъците на огъня правеха кожата ѝ да изглежда приятно розова. Тя го погледна нещастно. В странния полумрак очите ѝ изглеждаха тъмни, почти черни. Франко каза, стиснал устни:

— Дойдох тук, за да узная съдбата си, Попи. Нима ще ми кажеш, че все още си влюбена в Грег Констант? Че искаш да се върнеш при него? — Той я сграбчи за раменете. — Кажи ми още сега! — каза той, а гласът му звучеше почти брутално от обзелото го отчаяние. — Кажи ми най-сетне истината!

— Не! Не! — извика тя. — Нима не разбираш? Момичето, което беше Попи Малъри, обичаше и все още обича Грег. А аз, мадам Попи, обичам теб, Франко. О, обичам те, обичам те... Слава богу, че дойде. Не зная какво можех да направя, ако не беше ти. Имам нужда от теб, Франко. Кажи ми, че ме обичаш, кажи ми, че съм истинска... кажи ми, че съществувам. Не искам да си спомням миналото, искам само да бъда тук, с теб.

От очите ѝ рукнаха сълзи, тя заплака истерично, а той я взе в прегръдките си и ѝ зашепна нежни, любовни думи. Каза ѝ, че я обича, че винаги ще бъдат заедно, че и той има нужда от нея, че не може да живее без нея.

Лучо ги наблюдаваше, без да премигва. Франко оправи възглавниците ѝ, донесе ѝ чиста нощница и я облече толкова нежно, все едно че беше дете, зави я с одеялата и стъкна огъня. Съблече се и се спря за миг, гол, пред пламъците. Тялото му беше така твърдо, мускулесто и дисциплинирано като живота му. Беше изпълнен с желание, искаше я незабавно, искаше да се увери, че е негова, но знаеше, че трябва да изчака. Попи трябваше да се наспи добре, за да изчезнат страховете ѝ и изтощението. Утре ще започнат нов живот. Без сянката на Грег Констант.

Когато сивата зора се пукна, Попи се завъртя в прегръдките му и усети желанието му. Устните ѝ срещнаха неговите в целувка, която беше повече от символ на нуждата ѝ от него. Те се обичаха и любовта им придоби нова, още по-силна страст. Като че ли и двамата бяха разбрали, че е време да се отдадат едни на друг изцяло.

Неочакваните пролетни бури преминаха така бързо, както се бяха появили. Небето отново стана ясно, по него плаваха само пухести бели облаци. Попи изхвърли от ума си Грег Констант. Напълно и завинаги. Загриженото смръщване на веждите изчезна от лицето на Франко и той отново заприлича на момче. Той се смееше от сърце, докато я гонеше през ливадата към потока. Двамата събличаха дрехите си и се потапяха в леденостудената вода, която тук-там образуваше водовъртежи около

големите камъни. На здрачаване заедно прибираха кравите от пасището, опитваха се да ги издоят и се покриваха с мляко, когато разгневените от неопитните им пръсти животни ритяха ведрата. Претърсиха живите плетове, за да открият любимите места за снасяне на кокошките, и събираха яйцата. Денем седяха край потока и се опитваха да хванат пъстърва и пиеха от шампанското, подарено им от Симон. Не отговаряха на телефонните обаждания и не четяха вестници. Изхвърлиха целия останал свят от живота си. Преструваха се на обикновена провинциална двойка, чиито единствени проблеми са как да прекарат дните си по-забавно, как да си набавят по-вкусна храна и как по-пълноценно да се любят.

Бяха вечеряли. Франко седеше срещу нея и се усмихваше. За първи път в живота си живееше като нормален човек. Можеше да си представи колко щастлив би бил, ако можеше да се ожени за Попи и двамата да живеят в тази ферма. Можеше да си представи как вечер се връща от полето и я намира да го чака, може би с дете на ръце. Неговият син. Някой, който да наследи Монтеспан, свободата и щастието. Не би могъл да си представи по-голяма радост от тази.

— Защо хората искат нещо повече от това? — попита той. — Не искам да си тръгвам от тук.

Попи се засмя и хвана ръката му през масата.

— Не би живял и пет минути тук без жена, която да се грижи за теб — закачи го тя.

— Ти си моята жена. Няма друга. И никога няма да има.

— Да — каза тя, усмихната. — Знам.

Мадам Жолио и съпругът ѝ винаги ходеха на пазара в четвъртък в малкото местно градче и се връщаха, след като се наобядваха добре в местната гостилница. Носеха цяла кошница пресни продукти — голямо и хубаво парче агнешко месо, пъстърва, уловена същия ден в реката, и пресен артишок, увит във вестник.

Като долови приятния аромат, който се носеше от кухнята, Попи и Франко отидоха да видят какво готви мадам Жолио. Този път бяха донесли кокали от месарницата и мадам Жолио готвеше яхния. Бяха донесли и други неща.

— Мммм — каза Франко, като погали сребристите люспи на рибата. — Защо не мога и аз да я приготвям като теб? А и никога не мога да хвана пъстърва сам.

— Не използвате каквато трябва стръв, мосю Франко — каза мадам Жолио, като непрекъснато сновеше между килера и печката. — А и потокът тук е много плитък и рибата вижда сянката ви.

— Мадам Жолио, вие сте много ценен източник на информация — каза той и побутна пакета, увит във вестник. — А това какво е „Артишок“? Любимите ми... — Той се спря по средата на изречението, втренчил поглед в големите черни букви на заглавието, което заемаше почти цялата първа страница.

УБИЙСТВОТА, ИЗВЪРШВАНИ ОТ МАФИЯТА, РАЗТЪРСИХА ЦЯЛА ЮЖНА ИТАЛИЯ.

МАСОВИ КЛАНЕТА В КАЛАБРИЯ И НЕАПОЛ

— Аз ще ги приготвя, мосю Франко — каза мадам Жолио. — Ще ви ги поднеса на вечеря — студени, пълнени с месо.

— Чакайте! — Гласът на Франко изведнъж стана толкова студен и странен, че и двете скочиха на крака.

— Какво има? — попита Попи и усмивката ѝ изчезна, като видя напрегнатото му лице.

Артишокът се разпиля по пода, когато Франко грабна вестника. Той внимателно го нави и без да каже нито дума повече, излезе от кухнята. Мадам Жолио усети, че се задават неприятни проблеми, и се скри в килера, а Попи забърза след него.

— Франко! — извика тя. — Франко, какво има?

Босите ѝ крака стъпваха безшумно по студените сиви плочки. Тя го последва до спалнята. Той стоеше до прозореца и четеше скъсания вестник. Смачка го на топка, пхна го в джоба си и се обърна с лице към нея.

— Трябва да замина, Попи — каза той. — Незабавно. Няма време за губене.

— Но защо? — извика тя, отново измъчена и нещастна. — Не можеш да ме изоставиш сега.

Лицето на Франко беше студено и затворено като на непознат, а очите му имаха изражение, което Попи не беше виждала досега. Изглеждаше съвсем различен човек от нейния усмихнат и нежен любовник.

— Казах, че трябва да замина. Много човешки животи зависят от това — отговори той рязко.

— Заради бизнеса, нали? — извика тя. — Знам, че е така, защото отново си смръщил вежди, а челото ти е набраздено от бръчките на тревогата. Какъвто и да е бизнесът ти, той не ти се отразява добре... Прави те твърд, отчаян... Сега нямаме нужда от нищо и от никого. Моля те, остани тук с мен.

Франко вече си бе облякъл чиста риза и сакото и завързваше връзката си.

— Ще взема колата ти, за да отида до гарата на Монтеспан — каза той. — Ще наема шофьор, който да ти я върне. Не искам да ме виждаш как заминавам.

Тя го гледаше безмълвно как взема черното кожено куфарче, в което имаше документи и което той винаги носеше със себе си, но никога не отваряше. Той отново се обърна към нея.

— Искам да ми обещаеш нещо — каза ѝ тихо. — Моля те да не четеш статиите във вестниците, Попи, да не слушаш клюките и онова, което посетителите на „Номер шестнайсет“ говорят. Да не вярваш на нищо! Моля за твоето доверие. Можеш ли да ми обещаеш още сега, че ще го имам?

— Аз винаги съм ти вярвала, Франко. Ще ти вярвам и занапред — обеща тя, уплашена.

Той я хвана за раменете и я погледна внимателно — като че ли искаше да бъде сигурен, че ще я запомни.

— Това е всичко, което един мъж би могъл да иска — прошепна той. Целуна я нежно по устата и в следващия миг вече го нямаше.

Попи се върна сама на номер шестнайсет на улица „Дьо Арбре“. Мина седмица, а Франко още не се беше обадил. Седеше на бюрото, а пред нея бяха много от заглавията, които излизаха в Париж. Всяко едно

от тях съобщаваше за ВОЙНАТА НА МАФИЯТА, която вилнееше в Италия и Франция.

„Насилието е обхванало Неапол, Калабрия и Сицилия. Заплашва да се разпростре във всички големи градове на страната и да обхване всички слоеве на мафията“ — пишеше във вестниците. Попи знаеше, че не бива да продължава да чете, беше обещала на Франко. Но просто не можеше да откъсне очи от напечатаните думи. „Снимката, която виждате, е на един от шефовете на мафията. Той е самото олицетворение на злото, причинява само смърт и разрушения. Той е алчно чудовище, за което човешкият живот нищо не означава. Неговата алчност не може да бъде заситена. На снимката е олицетворението на дявола — Франко Малвази, син на Енцо Малвази, роден в Сицилия...“

Вестниците като че ли знаеха всичко за него — неща, които Попи не знаеше и не искаше да знае.

Попи подпря буза на бюрото върху вестника със снимката на Франко. Спомни си момчешката му усмивка, спомни си тяхното тичане през ливадата, нежния му поглед, невинното лице на мъжа, когото тя обичаше, мъжът, чието чело нямаше бръчки, докато двамата лежах в голямото легло в „дома“ им. От все сърце искаше да повярва, че репортажите във вестниците не са истина. Франко я беше предупредил да не ги чете. Той знаеше предварително какво ще пишат. Но откъде би могъл да знае, ако това не е истина?

— Е! — извика Симон, която влезе неканена. — Чела си вестниците, предполагам! — Попи вдигна глава, беше пребледняла като смъртник. — Разбира се, това е истинско угощение за журналистите. Но не се съмнявам, че по-голямата част от написаното е истина. Не за Франко, разбира се. Той не е привърженик на насилието. Предполагам, че някой от подчинените му е започнал двойна игра. Но си помислих, че е по-добре да дойда и да се уверя, че си добре. — Острият ѝ поглед забеляза бледнината на Попи и треперещата ръка, която още държеше вестника. — Не го приемай прекалено тежко, Попи

— кача тя нежно, загрижено. — Всички мъже си имат трески за дялане и особено онези, които ние смятаме за добри. Ти дълго време беше наивна и се страхувам, че сега ще бъдеш грубо разтърсена, принудена да се запознаеш с реалността. Но е по-добре да повярваш на това, Попи. Франко все още е мъжът, когото ти обичаше вчера. Той не се е променил ни най-малко. Променил се е само начинът, по който ти го възприемаш. — Тя целуна Попи по бузата. — Няма нищо друго, което бих могла да кажа, освен да те посъветвам да запазиш вярата си в него.

Попи седеше, втренчила поглед в познатото лице на Франко, в грозните черни заглавия, в жестоките осъдителни думи. А после погледна Симон.

— Симон — едва чуто каза тя, — бременна съм.

ГЛАВА 47

1907, Италия

Вилата приличайте на крепост. Трийсет мъже, въоръжени с огнестрелни оръжия, патрулираха около нея, а още дузина пазеха входа. Отвътре до всеки прозорец имаше въоръжен човек, а други пазеха вратата на кабинета на Франко, който се намираше на втория етаж.

Той извърна глава от прозореца. Лицето му беше мрачно. Заглавията се бяха появили във вестниците преди месец. Оттогава той не беше виждал Попи. Един месец, който беше променил изцяло живота му, един месец, който почти го беше унищожил. Изтегна се в зеленото кожено кресло с ръце, скръстени в скута. Беше обронил замислено глава на гърди, челото му беше смръщено. Можеше да отрече, че случилото се е по негова вина, но не беше така. Беше виновен, че като кръстник на семейство Малвази, не беше на мястото си. Беше позволил други неща да станат по-важни за него, а това беше недопустимо. Семейството беше, и трябваше да бъде, всичко за него. За първи път в живота си се беше доверил на другого. И този друг го беше предал. И ето, че беше загубил доверието на Семейството, а светът го беше обявил за кръвожаден убиец.

Франко отново отиде до прозореца и втренчи поглед навън. Това беше неговият свят — дотам, докдето стигаше погледът му. Беше набелязан човек. Отсега нататък, когато излезеше от дома си, щеше да се вози в кола с черни прозорци, придружаван от бодигардове. Не беше му останал избор. Не можеше да избяга от този свят, защото той нямаше да му позволи. Щяха да го издирят и да му отмъстят. Единственият възможен отговор, който можеше да даде на света, беше да постигне абсолютен контрол, да доминира над него.

Въздъхна уморено. Битката беше приключила. Бяха спечелили. Териториите на Палоци бяха негови, както и тези на още двама кръстници, които го бяха предизвикали. Мнозина бяха мъртви, много съпруги бяха станали вдовици и много деца бяха станали сираци.

Срещата беше определена за три часа. Поглед към часовника му показва, че остава още само минута. Пое си дълбоко въздух и тръгна към заседателната зала.

Всички бяха там и го чакаха. Той зае мястото си начело на масата и направи знак на Джорджо да седне до него.

— При нашата последна среща преди месец, господа — каза той тихо, — ние обсъждахме как да се справим с Марко Палоци. Мислех, че ясно съм изразил чувствата и намеренията си. Но очевидно не е било така. Някой си е позволил да използва името ми, за да започне тази война. Някой, който има достатъчно власт, за да дава нареждания от мое име. Някой от вас, господа. — Той се облегна назад, скръсти ръце и ги изгледа. Те се размърдаха неспокойно под погледа му. — Сега семейство Малвази е по-богато и по-мощно. Ние трябва да мислим за Семейството. Мисля да наложа нашите интереси и в Съединените щати до една година и да ги разширя в бъдеще.

— Съединените щати! — каза, изпълнен с нетърпение, Джорджо. Знаеше, че може да поеме ръководното място в бизнеса на Палоци тук, в Италия, но Америка беше златна възможност за неговата кариера.

— Ти си много амбициозен млад мъж, Джорджо — каза Франко и се изправи. — И много безразсъден. Твоите действия предизвикаха тази война. Обвинявам теб, Джорджо Вероне, за смъртта на невинните хора. Ти си този, който заслужава епитетите, приписани на мен — студенокръвен, звяр убиец, въплъщение на дявола... — Той постави леко длан на рамото на Джорджо, който вдигна към него разтревожен поглед.

— Направих го за теб, Франко — каза той и се усмихна колебливо. — Помислих си, че имаш нужда от помощ.

— Кръстникът никога няма нужда от помощ — каза Франко тихо и леко извади малък револвер със заглушител от джоба си. Притисна го към тила на Джорджо, който се огледа диво наоколо. — Господа, вие всички бяхте свидетели на неподчинението на този важен член на Семейството. По мое мнение трябва да му отдадем дължимото. — Те срещнаха погледа му и кимнаха в знак на съгласие — Кръстникът лично се разправя с враговете си — каза Франко. — Така е правилно.

— Не! — извика Джорджо и сграбчи дръжките на креслото си. Очите му бясно се въртяха във всички посоки — Не! Не!

Франко беше експерт. Нямахте кръв и кървава каша. Ако не беше малката черна дупчица в тила му и застиналият ужас в очите му, Джорджо би могъл да мине за още жив.

Гаспари, банкерът, се загуби в морето при нещастен случай с лодката си седмица по-късно. Салваторе Меландри се застреля, случайно, десет дни по-късно. А два месеца след това, Гаетано, старият адвокат, умря в дома си, в леглото си. Лекарите казаха, че е получил силен сърдечен удар. Франко беше решил, в името на Семейството, да прояви дискретност.

Новите изпълнителни директори, които избра, бяха на средна възраст, държаха устата си затворени и бяха отчайващо праволинейни! Тяхната преданост беше пословична. А и смъртта на предшествениците им можеше да им служи за пример.

ГЛАВА 48

1907, Италия

Попи се облегна удобно назад във влака, който пътуваше от Генуа за Неапол. Гледаше минаващия край нея пейзаж, но мислеше само за Франко. Бяха изминали два месеца от тяхната романтична идилия в Монтеспан. И бременността ѝ беше на два месеца.

На телефонните ѝ позвънявания отговаряше студен и делови мъжки глас, който все повтаряше, че Франко не е там, но той ще му предаде, че се е обаждала. Нета беше дошла при нея веднага щом беше прочела какво пише във вестниците и гледаше отчаяно Попи, която кръжеше около телефона в очакване на обаждането му.

— Ти нямаш нужда от мъж като Франко Малвази! — извика тя ядосано един ден. — Предупредих те още в началото, Попи, но ти беше като щраус, който си заравя главата в пясъка, не искаше да чуеш истината.

— Франко ми каза истината! — отговори тя, а очите ѝ хвърляха гневни искри. — Не Франко е направил това. Той ме предупреди да не вярвам на вестниците, той ме помоли да му имам доверие.

Попи не можеше повече да понася това положение и каза на Нета, че отива в Неапол да се види с Франко. Нета втренчи поглед в нея, ужасена, и отиде да доведе Симон.

— Ще бъде много глупаво да отидеш в Неапол, Попи — каза ѝ загрижената Симон. — Забрави го. По-добре е да запазиш илюзиите си, затова остани тук.

— Какво искаш да кажеш с това — да запазя илюзиите си? — запита гневно Попи. — Държете се така, сякаш той е злото. А той ти беше приятел и винаги се е държал добре с теб.

Пътуването беше дълго и макар да беше останала да пренощува в Ница, Попи не беше спала. Тя стоеше всред забързаната тълпа на гарата в Неапол и чакаше да донесат багажа ѝ, а в това време

попиваше познатата италианска реч. Заля я вълна от спомени. Спря едно такси и каза адреса, но шофьорът замаха с ръце, засипа я с поток италиански думи, които тя не можа да разбере. Обърна се към близкостоящия мъж:

— Какво казва той? Бихте ли го повторили по-бавно!

— Казва, че е много зает, синьора.

Тя загледа, объркана, как шофьорът тръшна вратата на колата и влезе в бара от другата страна на улицата. Следващият шофьор, на когото тя даде същия адрес, само сви рамене и продължи да чете вестника си. Третият направо отказа да отиде до вила Кармела, като изгледа Попи със смесица от презрение и страх. Тя се подпря на стената, а после събра кураж и спря още едно такси. Вдигна надменно брадичка и заповяда:

— Закарайте ме в най-добрия хотел на града!

Апартаментът в хотела приличаше на палат, но тя видя само черния телефон, поставен на малката масичка до леглото. На другия край на жицата ще бъде Франко... Той беше тук, може би само на пет или десет минути път. Гласът ѝ трепереше, когато даде на телефонистката номера му.

Франко вдигна поглед, когато секретарят му, Алфредо, вдигна телефонната слушалка.

— Съжалявам, синьора, той не е тук. — Секретарят говореше тихо, за да не го безпокои. — Ще се погрижа да получи съобщението ви. Да, синьора. Тук, в Неапол, да. Да, да... Благодаря ви, синьора.

Франко се облегна назад и затвори очи. Знаеше, че Попи се е обадила отново, но не знаеше какво да прави. Мислеше, че като не се върне при нея, ще приключи безболезнено връзката им. По-лесно и за него, и за нея. Обичаше я повече от всичко на света. Да види отново милото ѝ лице, да почувства целувките ѝ, да лежи до нея в голямото легло в Монтеспан, само би го разколебало, би отслабило решителността му. Би залъгал дори себе си, че не е човекът, който всъщност беше. Беше повярвал в това и вярата почти го беше унищожила. Не можеше отново да допусне същата грешка.

— Какво каза тя този път, Алфредо — попита той уморено.

— Синьората е тук, в Неапол. Отседнала е в Гранд Хотел. Нито един шофьор на такси не иска да я докара.

Лицето на Франко остана безстрастно. Не можеше вече да си позволи да издаде чувствата си пред друг мъж. Но бръчката между веждите му стана по-дълбока, а една вена запулсира на слепоочието му.

— Благодаря ти, Алфредо — отговори той и отново посвети вниманието си на хартиите върху бюрото си. Но мислите му бяха при Попи... Тя беше тук, можеше веднага да отиде да я доведе... Само след петнайсет минути би могла да бъде в прегръдките му. Можеше да остане при него във вилата, да се оженят... Можеха да живеят тук, със сигурност нямаха нужда от други хора, от приятели, от вечери и партита, нямаше нужда да посещават операта. Имаха нужда само един от друг.

Бутна стола назад, стана и отиде до прозореца. Ето, че твърдото му решение вече започваше да се стопява... Нямаше право да се държи глупаво, като обезумял от любов мъж. Тя не принадлежеше на неговия свят и той трябваше да я освободи. Имаше само един начин, известен нему, да го постигне.

— Алфредо, обади се на всички цветари в Неапол и дори в Рим и им нареди да изпратят всичките си гардени на синьората в Гранд Хотел. После ще й телефонираш и ще й кажеш, че в девет тази вечер ще я чака кола. Изпрати трима бодигардове с шофьора. — Той се замисли за миг. — Руджиери, Фабиано и Доктора.

Нарочно избра Доктора, защото той всяваше страх. Беше пропаднал хирург, специалист по ножовете, и единственото му желание беше да ги използва.

Попи се сви на студената кожена седалка на мерцедеса, който си проправяше път през предградията на Неапол. Пътуваха към хълмовете. Нямаше представа, къде отива и хвърляше крадешком погледи на мъжете. Те имаха ниски чела и издаващи жестокост очи. Бяха втренчили погледи в пътя пред себе си, а в ръце стискаха револвери.

Голямата кола намали и спря пред високи железни порти, вградени в масивна каменна стена. Лунната светлина падаше върху цевите на пушките, насочени право в нея. Половин дузина мъже наобиколиха колата.

— Всичко е наред — извика им Доктора. — Това е дамата, която очакваме.

Те пъхнаха глави в колата, за да я огледат, и Попи затвори очи, като се питаше дали не са я заловили враговете на Франко. Зачака куршумите, които беше сигурна, че няма да се забавят. Но желязната врата се отвори и колата продължи напред. Други четирима мъже, също въоръжени, я наблюдаваха как изкачва стъпалата, водена от Доктора. Изпаднала в паника, Попи се препъна няколко пъти.

— Почакайте тук, синьора — каза ѝ Доктора. — Синьорът ще дойде при вас колкото се може по-бързо. Той е на събрание.

Високата стая, в която имаше няколко колони, беше обзаведена официално, с класически мебели и вкус. Досега не беше осъзнавала колко богат трябва да е Франко. Домът му приличаше на красив музей, пълен с безценни и много красиви предмети. Тя се замисли за тяхната ферма в Монтеспан, за техните обикновени, провинциални мебели, за простотата и щастието, които ги очакваха там. Тези две къщи принадлежаха на двама различни души. Изведнъж изпита силен страх. Не физическия страх, който я беше обхванал в лимузината в мига, когато беше помислила, че ще умре. Този страх не беше така прост, лесно обясним.

— Не очаквах да те видя тук, в дома си, Попи.

Тя се завъртя и се озова лице в лице с него. Дланите ѝ бяха поставени на перлите, които неизменно красяха врата ѝ. Франко стоеше до вратата. Не се усмихваше. Беше по-слаб, измъчен, приличен на призрак, а бръчките се бяха врязали още по-дълбоко в лицето му... Но беше Франко — най-послед. Тя зачака да я прегърне, да я целуне, да ѝ каже, че най-послед е щастлив.

— Не ми се искаше да идваш, Попи — каза той и наля шампанско в красивите стъклени чаши. — Но щом вече си тук, трябва да го отпразнуваме.

— Франко, трябваше да те видя. Имах нужда от теб! — извика тя, отчаяна.

— Страхувам се, че не мога да съм на разположение винаги, когато имаш нужда от мен — каза той и ѝ предложи едната чаша.

Дланите им се докоснаха и в очите му се появи старото пламъче, старият копнеж по нея.

— Чу ли за случилото се?

Тя кимна.

— Прочетох във вестниците, а и хората говореха...

— Е? — попита я той остро. — И какво мислиш?

— Ти ме помоли да ти имам доверие — отговори тя простичко.

Той кимна. Не сваляше поглед от нея.

— Предаността толкова рядко се среща — каза той подигравателно.

На вратата се почука и влезе Доктора.

— Вечерята е сервирана, синьоре.

Трапезарията беше голяма колкото салона, може би четирийсет фута дълга и трийсет широка, с тясна дъбова правоъгълна маса, поставена в центъра.

— Масата взех от един манастир. Датира от тринайсети век — каза Франко, като че ли беше екскурзовод в музей. Всяка вещь в тази къща има своя собствена история. Масата в библиотеката е принадлежала на кардинал Ришелю, вазите — на китайски император от Третата династия, този сребърен сервиз някога е украсявал масата на кралица Ан Английска. Предполагам, че изпитвам такава страст към вещите на други хора, защото нямам свой собствен живот. Четирите стени на дома ми ми служат за граница. Градините — точно десет акра — са моята страна. Аз съм „крал“ на тази малка империя. Тя е моят личен свят. Една трета от този затвор съм наследил, една трета създадох сам, а другата, последна третина, получих благодарение на мъжа, който ме предаде. — Иконом с бели ръкавици постави малки чинийки с хайвер пред тях и малки сребърни лъжички. — Радвам се, че дойде тук — каза Франко и сложи малко хайвер на препечената си филийка. — Защото сега можеш и сама да видиш какъв е животът ми. Вземи си от хайвера, този е любимият ми.

— А аз дори не знаех, че обичаш хайвер — каза Попи.

Той се усмихна и кимна с глава.

— Мъжът, който ловеше пъстърва в потока на Монтеспан и обичаше сам да дои кравите, вече не съществува. Но има своите компенсации. Мъжът, който живее в затвор, се радва на най-хубавата храна в света. Така че тази вечер ще имаме най-доброто — шампанско, хайвер, агнешко с бял сос, трюфели и отбрани френски вина. Какво повече би могъл да иска човек?

Очите на Попи гневно проблеснаха и с едно-единствено движение тя запрати кристалната чиния, стъклената чаша и сребърните лъжички на кралица Ан на пода.

— Каква игра играеш, Франко? — изсъска гневно. — Какво става? Дойдох тук, защото ти не дойде при мен. Чаках. Страхувах се за теб, тревожих се. Обичам те, Франко. — Лицето ѝ беше бледо, а сините ѝ очи искряха на светлината на свещите. Тя освободи косата си от фибите и каза: — Погледни ме! — Свали обещите от ушите си, огърлицата от врата си и пръстените от пръстите си. Разкопча роклята си от шифон и я остави да падне на пода. Нарочно не си беше облякла бельо, защото беше сигурна, че той веднага ще я приласкае в прегръдките си и ще я люби. И сега застана гола пред него. — Ето, това съм аз! Такава бях за теб в Монтеспан. Тази жена ти любеше, казваше ѝ, че я обичаш. Говориш ми за хайвера и за масата на кардинал Ришельо, когато аз копнея само да ми кажеш, че все още ме обичаш, че се радваш да ме видиш. — Гласът ѝ спадна до шепот. — Искам да ми кажеш, че нищо в света няма значение... освен нас.

Франко си спомни всички жестокости, които беше допуснал в живота си, и разбра, че сега ще извърши най-голямата.

— Аз вече не съм свободен човек, Попи — каза той тихо. — И вече не мога да ти кажа тези думи. — Наведе се и вдигна роклята ѝ от пода. С ръце на раменете ѝ, той се вгледа в любимото лице, за последен път прокара нежно длани през дивата ѝ, мека като коприна, червена коса. Искаше да запомни как изглежда тя, аромата на гардения, който се излъчваше от кожата ѝ. — Жестоко е да държиш пеперуда като в затвор в свят на оръжия, зло и насилствена смърт — каза шепнешком, — защото тя няма да оцелее. Иди си у дома, Попи. Иди си у дома. Моля те.

И тогава тя разбра, че нещата не се развиват добре. Не би могла да каже нищо, да направи нищо, което да промени решението му. Замисли се за детето на Франко, което растеше в утробата ѝ. То беше печелившата карта в любовната игра. Ако му кажеше за него, той може би щеше да омекне. Но би ли могла? Как да обрече невинното дете на живот между четири стени, как да го накара да приеме наследство, което всеки разумен човек би отказал. Франко звънна със звънчето, за да извика слугата.

— Помни — каза той тихо, — ако нещата тръгнат на зло, ако имаш нужда от помощ... трябва само да ми се обадиш.

Тя кимна и го погледна за последен път. А после се обърна и избяга от стаята.

ГЛАВА 49

1907 — 1908, Франция

Попи замина от Париж за Монтеспан, придружена от Нета, преди бременността ѝ да е започнала да личи. Остави Симон да наглежда как вървят работите в „Номер Шестнайсет“. Беше краят на септември, небето все още беше яркосиньо, а фермата приличаше на красива картина. Овошките бяха натезжали от плод — ябълки, сливи, круши. Колата им задминаваше много каруци, теглени от коне и натоварени със зърно. Те ходиха няколко пъти до Монтеспан-сюр-Шер, а понякога ходеха дори още по-далеко — до Орлеанс, където купуваха различни неща за бебето. Бузите на Попи се зачервиха от слънцето, а тялото ѝ натезжа. Беше си забранила дори да мисли за Франко, защото се страхуваше, че отчаянието може да навреди на бебето ѝ. Като не можеше да има Франко, щеше поне да има неговото дете. Не искаше нищо повече. Представяше си дъщеря с червена коса като нейната и с очи, тъмни като неговите, но когато бебето най-после се роди, два дни преди Коледа, се оказа момче. Тя мисли дълго, преди да реши какво да бъде името му. Кръсти го Роугън, на ирландските си прадеди. Но фамилията, която записаха в кръщелното му свидетелство, не беше Малъри, нито Малвази. Фамилията тя измисли, защото детето ѝ не биваше да носи белезите нито на личността на баща си, нито на личността на майка си. Когато детето пораснеше и започнеше да задава въпроси, щеше да измисли какво да му каже.

— Не можем да останем тук завинаги — каза Нета една вечер в края на февруари. — Симон каза, че имат нужда от теб в „Номер шестнайсет“, а и мен май ме ограбват в Марсилия. Трябва да се връщаме. — Тя въздъхна. — Понякога си мисля, че е най-добре да зарежа всичко и отново да се омъжа. — Погледна Попи, свила се на дивана до пламтящия огън, с бебето, спящо в люлката до нея. — Ами ти?

— Да зарежа „Номер шестнайсет“? — запита я учудено Попи. — Не мога да го направя, Нета, трябва да мисля за Роугън. Трябва да

правя пари, да се грижа за него. Момчето ще има нужда от добро училище, от осигурено бъдеще. И наследство.

— Говоря за брак, не за пари.

— Брак. — Попи я погледна, изненадана. Нета знаеше какви са чувствата ѝ към Франко. — Знаеш, че никога няма да се омъжа.

Изчака още един месец, за да отбие детето, а после го остави в Монтеспан на нежните грижи на пълничка матрона, отгледала вече две собствени деца.

— Роугън никога нямала научи за „Номер шестнайсет“ — изплака тя, когато потеглиха за Париж. — Той никога няма да научи истината за майка си!

— Защо просто не зарежеш всичко? — помоли я Нета — Зарежи всичко и отиди у дома си, при сина си, където ти е мястото.

— Не мога — каза тя, изтри сълзите и изправи гръб. — Имам нужда от пари, Нета.

Къщата беше така красива, както я помнеше. Момичетата се скупчиха около нея, вълнуваха се, радваха се, че я виждат отново. Но нито те, нито някой от посетителите на „Номер шестнайсет“, научиха за бебето. Лучо като че ли също се радваше, че се е завърнал сред шума и оживлението на Париж. Попи реши, че го е пренебрегвала дълго време в полза на сина си, затова побърза да отиде в „Картие“, където поръча да му направят две еднакви диамантени гривни за краката.

— Красив си, мили мои Лучо — прошепна тя, когато той погледна гривните с презрение. — Не ти ли казах един ден, че ще бъдеш Принца на папагалите?

Няколко седмици по-късно, когато се върна след щастливо прекаран във фермата уикенд, тя намери писмо на бюрото си. Не познаваше почерка. Беше много заета и го отвори едва вечерта. Беше напечатано на машина на обикновена хартия. Когато го прочете, тя възкликна тревожно.

„Мистър Грег Констант от ранчото Санта Витория няма търпение да научи къде се намирате. Ако не искате той да узнае истината и да дойде при вас, подчинете се на нарежданията. Вземете десет хиляди американски долара в

малки банкноти и кожена чанта. Вземете я със себе си, когато тръгвате за провинцията в петък, както обикновено. Спрете в изоставените конюшни извън селото и оставете чантата в първата ясла. Не правете глупости. Наблюдават ви, а също и детето ви. Ако не се подчините на нарежданията ни, ще приведем отмъщението в изпълнение.“

Думата „отмъщение“ отекна в ума и сърцето на Попи. Замисли се за детето, безпомощно и щастливо в Монтеспан. Инстинктът ѝ подсказа да отиде при него, да го прегърне и така да го предпази от заплахата. Но в писмото пишеше, че я наблюдават... Внезапно я обхвана паника. Кой я наблюдаваше? Кой беше толкова зъл и жесток? И кой знаеше за детето? Само Симон и Нета знаеха истината, а те ѝ бяха приятелки. Единственият човек, който знаеше за Грег, беше Франко. Но... Изведнъж лицето на Доктора изпъкна в паметта ѝ. Той беше приближен на Франко, може да се е сдобил с информация за нея... А и нали Франко беше казал, че някой го е предал. Втренчи поглед в телефона. Беше минала повече от година, откакто беше позвънила за последен път в Неапол. Но нали Франко беше казал, че ако нещо се обърка и тя има нужда от помощ, трябва само да се обади... Хвърли поглед на писмото, което още държеше в ръка. „Наблюдаваме те, пишеше там, ще отмъстим.“ А Роугън беше сам в Монтеспан, мосю и мадам Жолио нямаше да могат да го спасят.

Вдигна телефонната слушалка, обади се в банката и помоли да ѝ приготвят десет хиляди долара в дребни банкноти за обяд. Дори не попита колко ще струва обмяната на френски франкове за американски долари, каза само, че ѝ трябва на всяка цена.

Пътят към Сейнт Пиер беше обграден и от двете страни с дървета, което правеше мрака още по-гъст. Попи спря колата пред старите конюшни. Хванала черната кожена чанта в ръка, тя се огледа нервно нагоре и надолу по пътя. Мина тихо по нападалото сено и листа, хвърляйки страхливи погледи през рамо. Едва долавяше очертаванията на яслите. Хвърли бързо чантата в първата ясла и побягна, като изкриви болезнено глезена си, тъй като не виждаше ясно пътеката поради избуялите бурени. Отвори вратата на колата и се хвърли вътре,

почти разплакана от страх. Не се осмели да погледне назад чак докато стигна до селото.

В петък вечер сестрата, която се грижеше за Роугън, му позволяваше да остане до късно, за да може майка му да го види. Той я чакаше и този път. Разтвори ръчички, а Попи го грабна и го притисна към себе си. Сините му очички светнаха радостно. Ръчичките му се заровиха в косите ѝ, той се засмя, започна да издава гърлени звуци. И Попи разбра, че на света има едно нещо, което ѝ е най-скъпо, много по-скъпо от парите. Нейният син.

Следващото писмо пристигна точно месец по-късно. Беше почти като същото, с тази разлика, че сега искаха двайсет хиляди долара. Попи се замисли какво да прави. Очевидно беше, че исканията няма да спрат дотук. Беше четвъртък сутринта. Разполагаше с време само до утре вечер. Вдигна телефонната слушалка и каза да ѝ пригответ двайсет хиляди долара за утре. А после се обади в хотел „Приспим“ и си запази стая. Третият разговор беше с Монтеспан. Помоли сестрата да опакова някои от нещата на Роугън и да го доведе в Париж. Да вземат влака в три и петнайсет от Орлеанс, а тя ще изпрати кола да ги чака на гарата в Париж.

Мина доста време, преди да се осмели отново да вдигне телефонната слушалка и да се обади на Франко, а когато го направи, по бузите ѝ течаха сълзи в неспирен поток.

— Попи — каза той. Само гласът му беше достатъчен, за да извика у нея чувствата, които мислеше, че е погребала завинаги. Не можеше, нямаше да престане да го обича.

— Франко — прошепна тя. — Не исках да ти се обаждам, но ти каза, че ако изпадна в беда...

— Кажи какво не е наред — каза той остро.

— Аз... Някой ме изнудва — каза тя. — Не знам какво да правя.

И тя му разказа всичко.

— Не се тревожи, Попи — каза той. Гласът му беше далечен, чужд. — Ще се погрижа.

— Франко — каза тя колебливо, — питах се... кой ли може да е. Не може да е тукашен човек, сигурна съм.

— Не се опитвай да се сетиш кой е — каза Франко все така остро. — Остави на мен. Не искам да се тревожиш повече. — Настъпи

тишина, а после той каза: — Попи, радвам се, че се обади на мен. Ще ти помогна. — И после връзката прекъсна.

Попи остави слушалката неохотно. Чувстваше се така, все едно че жизнената ѝ сила е пресекнала. Подпря чело на бюрото и се разплака.

Като продължаваше да играе играта, тя тръгна за Монтеспан в обичайното време. Както преди, остави чантата с парите в първата ясла. Тръгна към фермата, но после зави по обратния път — към Париж. Още веднъж си беше купила време.

Две седмици по-късно на бюрото ѝ се появи колет. В него имаше двайсет и пет хиляди долара в дребни банкноти и чек от Франко Малвази за пет хиляди. Имаше и бележка от банката, в която се казваше, че Франко Малвази се чувства виновен за липсващите пет хиляди, защото не е действал достатъчно бързо. И още, че синьор Малвази е казал, че няма защо да се тревожи, той се погрижил за проблема. Попи се почувства като Атлас, на когото тежестта се е смъкнала от плещите, и се втурна към хотел „Приспим“. Заведе Роугън на куклено шоу, разходи се с него из Болонския лес и се чувстваше като съвсем обикновена, порядъчна мама. После го върна в хотела и каза на сестрата, че утре трябва да се върнат в Монтеспан. Тя ще отиде за уикенда, както обикновено.

Попи беше много изненадана, когато един ден Уоткинс ѝ каза, че Вероник е изчезнала.

— Да не би да има проблеми у дома си? — попита тя другите момичета. — Да не е болен някой от семейството ѝ? Може би е трябвало да замине неочаквано?

Никой нищо не знаеше. Мина седмица и Попи наистина се разтревожи. Вероник не беше общителна и нямаше близка приятелка сред момичетата. Изведнъж Попи осъзна, и то с известна изненада, че всъщност не е познавала Вероник много добре. Беше шокирана, когато Уоткинс въведе в кабинета ѝ полицейски инспектор, който я помоли да идентифицира едно тяло в моргата, за което подозирали, че е Вероник Салбе. И когато видя студеното сиво лице на Вероник, което тя помнеше живо и красиво, ѝ стана лошо и повърна.

— По тялото няма следи от насилие или изнасилване — каза инспекторът. — Май просто се е удавила в Сена. Очевидно се е самоубила.

Но Попи се сети за онази нощ, когато Грег беше в „Номер шестнайсет“ — с Вероник. И разбра, толкова беше очевидно сега, кой е бил изнудвачът. Благодарни на инспектора и каза, че много съжалява, че самоубийството на Вероник е истинска трагедия. Но вече знаеше истината.

Почти цяла нощ се разхожда из улиците на Париж. Мислеше за онова, което се беше случило. В малките часове на нощта, когато почти цял Париж спокойно спеше, тя взе такси и се върна на „Номер шестнайсет“. Беше запазила вярата си във Франко дори когато вестниците го очерняха и го наричаха „въплъщение на дявола“. Тогава си беше казала, че това не е вярно, че Франко не може да е извършил тези неща. Но сега мислеше другояче. Франко се беше справил с нейния проблем така, както се справяше с всичко. Бащата на сина ѝ беше безмилостен, хладнокръвен убиец.

ГЛАВА 50

Роугън беше на шест години и половина през юни 1914 година, когато Фердинанд, който заемаше престола на Австро-Унгария, беше убит от сръбски националист. Месец по-късно Австро-Унгария, подкрепена от Германия, обяви война на Сърбия. И изведнъж цяла Европа заговори за война. И Попи разбра, че годините на идилия и на усамотен живот със сина ѝ са свършили.

Когато той беше на четири години, Попи беше принудена да признае, че за него не е достатъчна компанията на момчетата от селото. Той имаше нужда от голям град като Париж. Тя купи малък апартамент близо до Болонския лес и записа Роугън в близкото училище. И оттогава започна да разпределя времето си между двата апартамента и двете самоличности, които си беше изградила. На номер шестнайсет тя беше, както винаги, блестящата и елегантна бизнес дама — мадам Попи. А в апартамента до Болонския лес тя беше скромна вдовица и предана майка на сина си и винаги го вземаше навреме от училище. Пестеше пари като истинска скъперница, за да даде един ден на сина си огромно богатство. Роугън беше нейното бъдеще.

Сред клиентите на „Номер шестнайсет“ имаше министри и политици, финансисти и индустриалци. Понякога Попи се присъединяваше към тях, докато те вечеряха, слушаше със страх разговорите им за мобилизация и въоръжаване. Страхуваше се за детето си. Когато разбра, че войната е неизбежна, тя тихомълком превърна парите си в злато. В началото на август заведе малкия Роугън в Швейцария и внесе всичките си средства, включително и златото си, в една от женевските банки. На следващия ден Германия обяви война на Франция. Тя остана в Швейцария само толкова, колкото беше необходимо да настани Роугън в едно от най-добрите училища пансионери, и се върна във Франция, защото, заради Роугън и неговото бъдеще, не можеше да остави бизнеса си в ръцете на врага.

Роугън се усмихна смело, когато тя му махна за сбогом. Попи непрекъснато си повтаряше, че там ще се грижат добре за него, че той не би трябвало да види войната отблизо, но само като се сетеше за малкото му легло с плюшеното мече върху него и сърцето ѝ се късаше.

„Номер шестнайсет“ претърпя драстични промени. Униформи в цвят таки замениха вечерните сака и черните вратовръзки, а обикновено спокойната атмосфера беше заменена от трескава възбуда. Младите офицери, пристигнали направо от фронта, искаха да се забавляват. Искаха да прекарат по една вълшебна и незабравима нощ с някое красиво момиче, за да забравят студените и страшни нощи, прекарани в окопите. И Попи им осигуряваше всичко това.

Имаше хора, които говореха, че онова, което става в къщата, е неморално. Но за Попи единственото неморално нещо беше да се печелят пари от мъже, които бяха готови да дадат живота си, за да спасят живота на сина ѝ, а и нейния. Момичетата вземаха обичайните такси, но Попи не удържаше пари за себе си. Естествено, „Номер шестнайсет“ запази своята изключителност и високи цени, все така го посещаваха политици и финансисти, търговци на оръжие и индустриалци и сметките ѝ все още бяха на печалба. Все още беше добра бизнес дама. Продаде апартамента до Болонския лес, но запази фермата в Монтеспан. „Номер шестнайсет“ беше целият ѝ живот и всички свободни минути тя посвещаваеше на това да се грижи и за най-малките подробности. Попи спеше само няколко кратки часа в денонощието и само когато си легнеше, си позволяваше да мисли за момчето си. И за Франко. Защото, въпреки желанието ѝ, образът му се промъкваше в мечтите и сънищата ѝ. И за неин срам, насън, той я любеше.

Попи нямаше любовници. Никога не бе имала такива, като се изключат двамата мъже, в които се беше влюбила. Въпреки че продаваше секс, тя нямаше безразборни сексуални връзки. Представата за секс без любов я изпълваше с отчаяние. И въздържанието беше единственият възможен за нея избор.

Отчаяно ѝ се искаше да види Роугън, но можеше да получи виза и разрешително за пътуване само ако подръпне конците тук и там. Имаше много влиятелни познати, но те щяха да я попитат каква причина има да пътува. Щяха да я заподозрат, че укрива пари. А тя не искаше никой да знае за Роугън. Молеше се писмата ѝ да стигат до

него и се радваше, когато държеше в ръце неговите много редки и много скъпи за нея писма. Той обикновено пишеше, че е добре, че е много зает, че в училище е много забавно, а приятелите му — страхотни... И че, о, да, тя много му липсвала... Че съжалявал, но трябвало да тича, защото участвал в групата по алпинизъм, а днес отново щели да се катерят... Попи много се гордееше с неговите успехи в спортните дисциплини, както и с успехите му в науките. Не би могла да бъде по-горда. Един ден, обеща си тя, когато е спечелила достатъчно пари и Роугън е достатъчно голям и започне да разбира някои неща, тя ще затвори „Номер шестнайсет“ и ще заживее със сина си в Швейцария, а може би в Англия и дори, може би, в Калифорния.

Най-после, през лятото на 1918, французите успяха да вземат трайно надмощие. През септември линията на немските войски отново беше разкъсана, а през октомври Германия вече молеше за мир.

Попи взе първия влак за Женева. Броеше минутите до срещата със сина си. Страхуваше се, че той може да се държи с нея като с непозната след четирите дълги години на раздяла. Докато караше през планините, чиито върхове имаха шапчици от сняг, и през зелените ливади, по които пасяха безброй стада крави, тя се питаше как ли изглежда сега Роугън. Когато го остави, той беше на шест години, а сега беше вече почти на единайсет.

Роугън сигурно я беше чакал на стъпалата, защото, когато колата навлезе в алеята, която водеше към училището, изтича да я посрещне.

— Мамо! — извика. — Ето те най-после! — И когато тя излезе от колата, той я прегърна здраво, малко тромаво, но със синовна нежност.

— Внимавай! — възкликна Попи и се засмя. — Ще ме смачкаш!

И втренчи поглед, изненадана и доволна, в Роугън, който вече беше по-висок от нея, широкоплещест като истински мъж, с коса не така червена като нейната, примесена тук-там с руси кичури, но с очи, сини и искрящи като нейните.

— Мамо, ти си така красива, каквато те помня! — извика той. — Ела, искам да те покажа на приятелите си. От години се хваля с теб, а те не са те виждали. Сега ще разберат, че съм казвал истината!

— Роугън — каза тя, разкъсвана от силни чувства, — не можах да те видя как растеш. Пропуснах всичките тези години между малкото момче и юношата! Мисля, че всеки момент ще се разплача.

— Никакви сълзи, мамо — каза ѝ той нежно. — Сега поне сме заедно.

Попи си помпели за всички онези майки, чиито синове нямаше да се върнат при тях, и отново благодари на бога. Забавлява се на срещата си с приятелите на Роугън. Той я разведе из училището, което беше негов дом през последните четири години и половина, а после тя го взе със себе си, за да прекарат само двамата няколко дни, през които да се опознаят.

Училището беше свършило добра работа. Синът ѝ беше умен, съобразителен, красив. Говореше три езика съвсем свободно и щеше да се чувства у дома си навсякъде по света. Имаше вид и обноски на джентълмен.

Обядваха в малък планински ресторант, от който се виждаше Гщаад, и Попи гледаше с любов как синът ѝ лакомо поглъща любимото си ястие, за което ѝ беше казал, че представлява запържени лук, сирене и яйца, гарнирани с шунка и бекон.

— Страхувам се, че мога да ти причиня болка с въпроса си, но много искам да знам какво се е случило с баща ми — каза Роугън.

Попи мълчаливо погледна надолу, към долината, и се опита да сложи мислите си в ред.

— Баща ти беше добър човек — каза тя най-после. — Умря, преди да се родиш, при катастрофа в Италия.

— Ти беше ли с него... когато това се случи?

— Не. — Тя поклати глава. — Той беше сам. Пътуваше по бизнес. Аз много го обичах, Роугън.

— Бедната мама. — Ръката му покри нейната в опит да я утеши.

— Поне имам теб. Когато ти се роди, си помислих, че си пратеник от небето, дошъл, за да ми помогне. Също като Лучо.

— Лучо!

— Папагалът, не го ли помниш?

— Разбира се. — Той се усмихна. — Лучо — вълшебният зелен папагал! Той сигурно е вече много стар.

— Лучо ще надживее всички ни. Но ти искаше да научиш някои неща за баща си. Баща ти е англичанин. Казва се Франко... искам да

кажа, Франк. Срецнахме се в Италия, когато бях на голямата си обиколка из Европа.

— Голяма обиколка! — попита той, изумен. — А аз си мислех, че винаги си живяла в Европа!

Попи почувства, че се изчервява. Лъжата водеше след себе си и други.

— Не, не... Аз съм родена в Америка. Баща ми емигрирал от Ирландия в Калифорния. Ти си кръстен на ирландските ми прадеди, не помниш ли? Дядо ти беше голям комарджия. Отначало му потръгнало добре, но после загубил много пари. Когато умря, Джеб, баща ми, не остави нищо. Влюбих се в баща ти и се омъжих. Но, за съжаление, баща ти умря много млад... Остави ни обаче фермата в Монтеспан и достатъчно пари, за да живеем удобно.

Стори й се, че сините му очи я пронизаха, когато той каза:

— Но, мамо, аз си спомням, че ти имаше някакъв бизнес. Нали така ми каза, когато ме остави във фермата, при гувернантката? Толкова дълго време отсъстваше.

— А, да — излъга тя набързо. — Дълго време имах бутик. Продавах също шапки и аксесоари. Неща, които жените много харесват. Печелех добре до войната.

— А сега? — попита я тревожно Роугън. — Имаш ли достатъчно пари? Когато порасна и започна работа, мамо, аз ще се грижа за теб.

Тя се усмихна — той беше толкова нежен.

— Направих много сполучливи инвестиции, Роугън — отговори тя скромно. — Когато умра, ще откриеш, че си доста богат.

— Дори не си помисляй да умираш! — възкликна Роугън и красивото му лице беше помрачено от ужас. — Парите не ме интересуват. Искам сам да спечеля богатство.

— Наистина ли — засмя се Попи. — И как ще го постигнеш?

— Още не знам — отговори той. — Но съм сигурен, че ще успея.

— Разбира се, че ще успееш, Роугън. Ти си точно като баща си.

— Наистина ли, мамо — запита я той, щастлив. — Знам толкова малко за него. Дори не съм виждал негова снимка.

— Всичките ни снимки и картини изгоряха при... пожар — каза тя и отчаяно се опита да измисли нова лъжа. — Но аз не исках да кажа, че приличаш на него по външност. Франк имаше тъмна коса, която беше започнала да посивява... И тъмни очи. Беше среден на ръст. По

друго приличаш на него, Роугън. — Тя се поколеба, защото се сети за чара на Франко, а после за неговата безмилостност, и изведнъж изпита страх за своя син. — Знаеш ли, Роугън, не е важно какви сме се родили, важно е какви сме станали. Искам да запомниш тези думи.

Той кимна.

— Мисля, че разбрах, мамо. Ще направя каквото мога, за да се гордееш с мен.

— Само това искам — каза тя тихо.

Усмихнаха се един на друг.

— Щом татко е бил англичанин, сигурно имаме роднини в Англия. Бих искал да ги посетим сега, когато войната свърши.

— Да... Не! — извика тя и бързо съчини нова лъжа. — Франк беше много по-възрастен от мен. Само майка му беше жива, когато се оженихме, а и тя беше на осемдесет или някъде там. Умря, когато войната започна. Страхувам се, че ти си последният от рода. Нямаме имения... Към края на живота си родителите на баща ти бяха обеднели.

— Няма значение, мамо — побърза да каже той. — Да не говорим повече за това. Виждам, че започваш да се измъчваш. Имам теб и само от теб имам нужда.

Попи се усмихна щастливо.

— Така си казах и аз, когато баща ти умря — прошепна тя. — Поне имам теб и от нищо друго нямам нужда.

Беше последната им вечер заедно. На следващия ден тя трябваше да замине за Париж и Роугън я помоли да се позабавляват с някои от неговите приятели.

— Добре — съгласи се весело. — Хайде всички да вечеряме в „По Ривале“. Ще нощуваме в хотела и ще си прекараме чудесно!

Ресторантът на хотел „По Ривале“ беше пълен с бизнесмени и политици от цял свят, с генерали и банкери. Попи се чувстваше много горда с момчетата, които я придружаваха, смееше се и бърбеше весело, радваше се на обилната храна, която си поръчаха. Но като погледна нагоре, улови погледа на един мъж, седнал срещу нея. Той вдигна чашата си за поздрав, а тя пребледня силно. Беше известен в цял свят финансист, за когото се предполагаше, че е увеличил значително

богатството си по време на войната, търгувайки с оръжие. Той беше един от най-редовните клиенти на „Номер шестнайсет“ и Попи го познаваше много добре. Той я беше молил много пъти да вечеря с него, въпреки че знаеше какви са принципите ѝ, и не приемаше „не“ за отговор.

— Добре ли си, мамо? — попита я Роугън, разтревожен. — Изведнъж утихна, а и си много бледа.

— Аз... да... не... Добре съм. Само че е много горещо тук... — Тя погледна с копнеж към вратата, защото много ѝ се искаше да избяга. Но беше прекалено късно. Той беше станал и идваше към нея... О, Господи, това беше краят! Тя чакаше като хванато в капан животно, неспособна да се помръдне.

Очите им се срещнаха, когато мина покрай масата им. Жакоб льо Фану се спря за един толкова кратък, та чак неуловим миг, и отмина с едно загатване за усмивка.

— Тъкмо казвах... — викаше развълнувано едно от момчетата. — А, вижте, това не е ли Жакоб льо Фану? Синът му също учи в „Льо Росан“. Говорят, че е направил куп пари по време на войната.

— Наистина ли? — Попи се усмихна лъчезарно, но вътрешно трепереше. Беше си мислила, че ще успее да води двойствения си живот необезпокоявана, че двата ѝ начина на живот няма да се сблъскат. Не беше си представяла, че може да попадне в ситуация като тази. А сега разбра колко опасно може да бъде. Льо Фану прояви дискретност, но друг мъж може и да не бъде така чувствителен. Интересно беше, че никога не беше харесвала Жакоб льо Фану, но сега му беше извънредно благодарна.

На следващата сутрин, докато пътуваше обратно към Париж, Попи се питаше какво да предприеме. Времето минаваше бързо. Без да усети, Роугън щеше да навърши осемнайсет. Ще напусне „Льо Росан“ и ще отиде да учи в университет. Ще влезе в света на младите мъже, а те знаят всичко за местата като „Номер шестнайсет“. Имаше само седем години, за да възстанови размера на богатството си, което беше понамаляло заради щедростта ѝ към военните по време на войната — седем години, за да осигури наследството на Роугън.

ГЛАВА 51

1919, Франция

Големият салон на „Номер шестнайсет“ беше разчистен от разнебитените маси и столове, които изглеждаха така уютни по време на войната, когато мястото се осветяваше само от свещи. Много пари бяха изхарчени, за да се превърне салонът в модерен клуб, блестящ с черните си и сребърни повърхности. Посетителите бяха забавлявани от кабаретни актриси, всички до една парижанки, участвали в най-добрите мюзикхолове. А джаз оркестърът дойде от Ню Йорк. Имаше и нов бар, който съперничеше на този в „Риц“. Тихата и спокойна, облицована с дървена ламперия, библиотека и елегантната, официално обзаведена, трапезария останаха същите. Попи беше успяла, както винаги много умно, да запълни празнотата, която делеше предвоенното от следвоенното поколение. Тук с еднаква радост идваха и старите, и нови клиенти. Само че сега цената беше два пъти по-висока. Човек трябваше да е много, много богат, за да получи членство в „Номер шестнайсет“.

Попи преустрои фермата в Монтеспан и я превърна в „дом“ за Роугън. Опита се да създаде за него някакво минало. Купи стари английски мебели, за да му каже, че са принадлежали на дядо му. Купи фотографии в сребърни рамки, за да му каже, че това са предните му. Запълни рафтовете в новия, предназначен за него, кабинет с много скъпи и редки книги, за които щеше да каже, че са от колекцията на баща му. Купи му и „спомени“, останали от баща му — стара писалка, тежък джобен часовник, златен пръстен с избледнял семеен печат. Намери старо седло, за което щеше да каже, че е принадлежало на дядо му по времето, когато е живял в Калифорния. Всичко това щеше да бъде част от „наследството на Роугън“.

— За жена, която няма минало — каза ѝ Нета при едно от гостуванията си, — ти създаде учудващо сполучлива илюзия тук.

— И защо не? — отговори Попи. — Защо Роугън да бъде лишен от спомени, след като баща му е мъртъв?

Нета я погледна разтревожено, страхуваше се, че Попи сама започва да вярва на измислената от нея история.

— Но ти знаеш, че той не е мъртъв — каза тя тихо. — Видях Франко миналия месец в Марсилия. — Нямаше намерение да казва на Попи за това, но то ѝ се изплъзна от устата. А и много искаше да я върне към реалността.

Краката на Попи се подкосиха. След толкова много години, дори само името на Франко беше достатъчно, за да забие сърцето ѝ лудо като на младо и много влюбено момиче.

— Как изглежда той? — попита шепнешком.

— По-стар. Косата му е съвсем посивяла. Обграден е от бодигардове. Говорят, че къщата му се охранява денонощно. Той е... — Тъкмо щеше да каже, че е мразен от всички, но не можеше да я нарани. — Той всява страх у всички — каза тя, извънредно сериозна.

— Защо, Нета? — попита я Попи с тон, който будеше жал. — Защо той не може да е като всички останали мъже? — Но вече знаеше отговора.

Когато Роугън си дойде у дома за празниците, Нета трябваше да признае, че независимо дали грешеше, или беше права, Попи наистина беше постигнала чудо. Момчето взе часовника в ръце и каза:

— Той е съкровище за мен. Винаги ще го пазя, мамо — каза, изпълнен с почит и благоговение. — Благодаря ти, че ми го даде.

Когато тя му даде златния пръстен, той гордо го сложи на кутрето на лявата си ръка, а Попи започна да се тревожи, когато той ѝ каза, че има намерение да се опита да проследи родословното си дърво. Роугън разгледа всяка една книга от „библиотеката на татко“, като се чудеше на красотата и стойността им.

— Сигурно струват цяло състояние — възкликна възхитен.

А после впи очи в „семејните портрети“ и дори намери прилика между себе си и „прадедите“ си.

— Мисля, че очите ми са като тези на прабаба ми — каза той. — А косата ми не е ли като на дядо?

— Ти си същият като баща си. — Тя беше категорична. А в същото време беше много благодарна, че не е като него.

Когато Роугън прояви интерес към фермерството, тя му купи земя; когато го заинтригува астрономията, тя му купи огромен

телескоп; когато и да поискаше лодка, куче или картина, тя му ги купуваше.

— Страх ме е да кажа, че нещо ми харесва — оплакваше се той, — защото знам, че ще ми го купиш. Ти си прекалено добра с мен, мамо.

— Глупости! — отговаряше весело Попи. — Много години няхах възможност да те погледея, а преди да се усетя, вече ще си пораснал и ще се ожениш. Нека поне сега те погледея.

— Никога няма да те изоставя — казваше сериозно Роугън. — Прекалено дълго си била сама. Един ден аз ще се грижа за теб, мамо.

Попи се вслушваше в съветите на финансистите и bankerите, които ѝ бяха клиенти, и дори само инвестициите ѝ щяха да са достатъчни, за да я направят много, много богата. „Номер шестнайсет“ отново носеше огромни печалби. Най-после тя самата призна, че вече е достатъчно богата. Парчетата земя, които беше купила тайно от всички, започваха да ѝ връщат парите. Вече беше продала две, с невероятна печалба, в околностите на Париж, където щяха да строят нови фабрики. Но задържа няколко хектара, защото, когато фабриките пожелаеха да се разширят, тя щеше да ги продаде на още по-висока цена. Франко ѝ беше дал неоценим съвет! Жакоб льо Фану също беше успял да се издигне. Вече живееше в лондонския квартал Белгрейвия. Имаше репутацията на човек, който винаги сключва изгодни сделки, никога нищо не забравя, и на ужасен женкар. Беше егоист. Огромното му богатство му беше осигурило достъп до всички слоеве на обществото, с изключение на онзи, който имаше най-голямо значение за него — върха. Беше нисък на ръст, с тъмна коса и тъмни очи. Чувствеността му биеше на очи и, изглежда, всички жени си падаха по нея. Особено когато намираха по някой диамантен пръстен в кошницата с цветята или чифт рубинени обеци в кутията с бонбони.

Според Жакоб, в „Номер шестнайсет“ имаше само една жена, която си заслужаваше усилията — самата Попи. Всички му повтаряха, че тя е недостъпна, но той си мислеше, че знае най-добре. Беше я ухаждал, беше ѝ изпратил кошница цветя и кутия бонбони, но тя беше върнала и двата подаръка. Извини се, като каза, че не приема никога и от никого подаръци. Но той все още не беше се отказал. Беше твърдо

решен да се превърне в единствения мъж, който е успял да пробие защитата ѝ.

Когато я видя в ресторанта на „По Ривале“, той беше силно заинтригуван и направи някои запитвания. Лесно беше да открие, че майката на Роугън е „вдовица“, че баща му е покойник, че бил англичанин и че самият Роугън е само една година по-малък от сина му.

Минаха няколко месеца, преди отново да посети Париж. Нареди да изпратят на Попи сто червени рози, но този път не сложи бижута в кошницата. Написа ѝ само бележка, в която казваше, че се радва, че отново е в Париж и че ще бъде очарован, ако тя вечеря с него същата вечер в „Максим“ или където тя пожелае. Искал да обсъди нещо с нея.

Когато розите пристигнаха, Попи прочете бележката и разбра, че се задава нова беда. Седна зад бюрото си, втренчи поглед в красивите цветя и се замисли какво да прави. След час изпрати отговора си.

Когато Жакоб льо Фану се върна от срещата в Елисейския дворец, бележката ѝ го чакаше. Той я прочете с доволна усмивка. Можеше да бъде и по-щастлив, но... Попи пишеше, че ще вечеря с него, но в една от стаите на „Номер шестнайсет“ в девет часа вечерта. Жакоб би искал цял Париж да научи, че е успял там, където всички други са се провалили, но пак беше доволен — поне не беше му отказала и този път.

Попи облече рокля в тъмносиво, обсипана с мъниста. Белите ѝ рамене бяха голи. Деколтетото беше дълбоко и позволяваше да се види доста голяма част от вдлъбнатината между гърдите ѝ. Нарочно беше избрала рокля, в която да бъде толкова съблазнителна.

— Жакоб — каза тя весело, — колко се радвам, че отново си в Париж. Мина доста време, откакто се видяхме... в Женева, нали? Чух, че и твоят син учи в „Льо Росан“. Защо не ми разкажеш за него, докато вечеряме?

Жакоб беше достатъчно умен да не ѝ позволи да види колко изненадан е, че тя въобще спомена онази вечер в „По Ривале“. Той си беше мислил, че тя на всяка цена ще се постарее да избегне разговора на тази тема.

— Когато човек е работил упорито през целия си живот като мен — отговори той, — добре е да има син, който да наследи плодовете на труда му. Но, разбира се, точно на вас няма нужда да казвам това.

Попи се усмихна мило и удари няколко пъти звънчето, за да извика Уоткинс.

— Аз сама избрах менюто за тази вечер — каза му тя. — Мога да се надявам, че ще ти хареса. Доколкото си спомням, ти обожаваш трюфели. Погрижихме се да доставим и любимото ти вино. Както сам виждаш, Жакоб, „Номер шестнайсет“ е по-добър дори от грандхотел. Ние помним какви са вкусовете на клиентите ни и ги задоволяваме.

Тя продължи да бърби весело, а Уоткинс сервира говеждото и пастета. Добрата храна беше една от слабостите на Жакоб льо Фану и Попи щеше да затяга капана, докато може, щеше да го накара да се отпусне, да се почувства сигурен в успеха. Така щеше да си осигури достатъчно време, за да разбере каква игра играе той.

— Попи — кача той най-последно, с глас, дрезгав от вълнение, — ти знаеш какво изпитвам към теб.

— За мен е чест, Жакоб — отговори тя спокойно. — Но много мъже изпитват същото към мен. Сигурна съм, че това е така, защото съм единствената жена в „Номер шестнайсет“, която не е на разположение.

— За мен ти си най-желаната жена в света, Попи. Единствената жена, която желая. — И той я придърпа към себе си.

— Моля те, свали си ръцете от мен, Жакоб — каза тя тихо. — Уоткинс ще влезе всяка минута.

Той неохотно я пусна, а икономът се появи с табла петифури и кафе. Уоткинс беше получил нареждане да ги безпокои на всеки десет минути.

— Разбира се, ти не искаш фактите да станат достояние на всички — каза Жакоб, взе си ягода, потопена в горещ шоколад, и алчно я лапна. Избърса пръстите си в салфетка. — Реших да си взема апартамент на „Льо Корт“. Улицата е приятна и дискретна. Близко е до държавните департаменти, както и до „Номер шестнайсет“.

— Това означава ли, че имаш намерение да прекарваш повече време в Париж — попита Попи, извънредно спокойна.

— Това зависи от теб. Попи. Апартаментът е твой. Купих го за теб днес следобед.

Тя го изгледа мълчаливо. Пълните му устни бяха леко раздалечени. Той ги облиза, предвкусвайки насладата, която щеше да изпита, като чуе отговора ѝ.

— Но аз нямам нужда от апартамент, Жакоб — каза тя най-после. — Мисля, вече ти обясних, че имам принципи. Никога не приемам подаръци от който и да е мъж.

— Но аз не съм „който и да е“ — каза той и лека усмивка повдигна крайчетата на устните му. — Аз съм мъж, който знае за теб повече, отколкото знаят другите. Бях много изненадан да открия, че двамата имаме нещо общо помежду си — нашите две момчета учат заедно в „Льо Росан“. Нещо, което може да ни сближи. Аз, разбира се, съм самата дискретност. Когато искам да бъде така.

— Значи просто си сбъркал — каза Попи студено. — Никога не смесвам бизнеса с удоволствието. И със сигурност никога в нищо не забърквам семейството си. И съм съвсем сигурна, че мадам Льо Фану не би искала да научи за това любовно гнезденце на улица „Льо Корт“.

Жакоб се засмя гръмогласно и си наля още бренди.

— Не можеш да ме изнудваш, не и мен, Попи — каза той, все още усмихнат. — Само си помисли какъв скандал ще стане, ако се разчуе, че мадам Попи издава тайните на клиентите си на техните съпруги. Кракът на нито един мъж няма да стъпи тук! Виждаш ли, нямаш голям избор, мила моя. Нали? Защо да не бъдем приятели, Попи? Аз съм щедър човек и ще се грижа за теб много добре.

Жакоб повдигна въпросително тъмните си вежди, но имаше вид на човек, който вече знае отговора, и доволния вид на мъж, който е постигнал победа Попи го погледна право в очите.

— Предложението наистина е щедро — каза тя студено. — Но не си първият, който ми го прави. Винаги съм отказвала и не виждам причина сега да променям поведението си. — Тя се молеше той да не долови нервността ѝ по треперенето на гласа и или пък тупкането на сърцето ѝ. — Виждаш ли, аз също имам влиятелни приятели. В Елисейския дворец също. Вече говорих с трима от тях и им обясних деликатността на проблема си. Те ме увериха, Жакоб, че мъж с твоята репутация и високо положение не би принудил жена да направи нещо, което не иска. „Но ако въпреки всичко се опита...“ — Тя красноречиво сви рамене. — „Вече никога няма да бъде приет в нашите кръгове.“ Ще бъдеш свършен тук, във Франция, Жакоб.

Той се изправи тромаво на крака, като преобърна таблата със сладките, и тръгна към вратата.

— Ти си много умна жена, Попи — каза той, с лице, пребледняло от яд.

— Като се има предвид с какво се занимавам, аз трябва да умея да се грижа за себе си — отговори тя. — Има още нещо, Жакоб. Никой, освен теб, не знае за момчето ми. Ако за него се разчуе, или ако Роугън някога научи за „Номер шестнайсет“, ще знам кой е виновникът за това. Предупреждавам те, Жакоб, ще бъде много неразумно от твоя страна.

Той вдигна чашата с брендите и го изпи до дъно.

— Значи сме на равно, Попи — каза той и успя да наподоби усмивка. — Трябваше да се досетя, че си прекалено умна, за да се справя лесно с теб. Ти си единствената, която може да каже, че е надхитрила Жакоб лъо Фану.

— Но, разбира се, никога няма да кажа такова нещо, Жакоб — каза тя, като се престори на шокирана.

— Приятели, значи? — попита той и й подаде ръка.

— Приятели — съгласи се тя, усмихната.

Но дори когато на следващия ден пристигнаха още петдесет червени рози и бележка, с която Жакоб се извиняваше, тя знаеше, че той е враг.

ГЛАВА 52

1925, Франция

Доиде осемнайсетият рожден ден на Халим льо Фану и баща му му осигури извънредно весело прекарване.

— Доведи десетина младежи със себе си в Париж — беше предложил великодушно той. — Ще настаним всички в „Риц“, ще вечеряте в „Максим“, а после ще отидете в който нощен клуб пожелаете. Искам да прекараш наистина весело, сине — каза той, като му намигна многозначително. — О, и, Халим, погрижи се да поканиш онова приятно момче, за което непрекъснато говориш, Роугън.

Роугън беше вече на седемнайсет години. Беше истински здравеняк. Беше висок метър и осемдесет и шест сантиметра, тялото му беше мускулесто, плещите — широки. Приличаше на атлет, а гласът му беше дълбок, мъжки. Беше изненадан, но много радостен, че е включен сред гостите на Халим. Халим беше красиво и приятно, с голяма популярност в училището, момче. Роугън очакваше с нетърпение тържеството, защото майка му не му позволяваше да ходи често в Париж.

Мистър Льо Фану беше ангажирал половин етаж в „Риц“ за партито на сина си. Беше осигурил много шампанско и великолепна храна. В десет часа те тръгнаха към „Максим“ вече порядъчно пийнали, в най-хубавите си дрехи и весело настроение. Докато келнерите им носеха табли с хайвер и малки порцийки *pate de foie gras*, Халим ги предупреди да внимават с виното.

— Почакайте още малко — каза той, широко усмихнат. — Ще имате нужда от всичките си сили за момичетата.

„Момичетата“ бяха главната тема за разговор след новата кола на Халим, подарена му от баща му за празника. Роугън вече усещаше радостно предчувствие в слабините и мислеше само за насладите, които го очакват. Някои от момчетата твърдяха, че вече са били с момиче, но той не беше сигурен, че казват истината. Всички бяха еднакво нервни.

— Лесно е — хвалеше се Халим. — А момичетата от „Номер шестнайсет“ ще го направят още по-лесно за вас. Баща ми ми каза, че те са най-красивите жени на света.

Беше два и половина, когато, най-после, колите им спряха пред „Номер шестнайсет“ на улица „Дьо Арбре“. Те се изсипаха, весели и още по-пийнали, пред елегантната къща. Смееха се, изгаряха от нетърпение.

— Не си мислете, че това е публичен дом — говореше възбудено Халим. — Баща ми каза, че това е най-скъпият клуб в Европа. Ако още не сте загубили девствеността си, това е точното място за събитието!

Те се втренчиха несигурно в къщата.

— Сигурен ли си, че точно това е мястото — пошегува се Роугън. — Изглежда като къща, в която живее семейството на благородник.

— Аз съм Халим льо Фану — каза той важно на сивокосия иконом, който им отвори вратата. — Баща ми ми каза, че ще ни очаквате.

— Разбира се, сър — отговори Уоткинс. — Влезте, моля.

Те се скупчиха във фоайето, огледаха се с широко отворени очи, очаквайки да видят голи момичета, изтегнати подканващо на диваните, но имаше само яркозелен папагал, кацнал на пръчка, обсипана с бижута.

От осветената от свещи трапезария долитаха приглушени, дискретни разговори, а в дъното на фоайето имаше отворена врата, през която се виждаше, че в библиотеката гори огън.

— Баща ми казва, че независимо дали е зима или лято, в библиотеката на „Номер шестнайсет“ винаги гори огън — говореше Халим, докато икономът поемаше връхните им палта и бели копринени шалчета. — Каза също, че на всяка цена трябва да видим коктейлбара и нощния клуб.

— Ако ме последвате, сър, ще ви покажа пътя — каза Уоткинс.

Те възкликнаха, изпълнени с възхищение, като видяха облицования с огледала коктейлбар и нощния клуб, чиито цветове бяха модерните черно и сребристо.

— Малко по-различно е от „Льо Томб“, а? — каза Халим, доволен.

— Погледнете само момичетата! — прошепна Роугън. Изведнъж, сякаш изпод земята, изникнаха поне дузина момичета — високи и ниски, закръглени и много елегантни, руси, брюнетки и червенокоси, и всяка една привлекателна като шоколад и сметана.

Красива млада блондинка в червена шифонена рокля дойде при тях.

— Аз съм Олга — каза тя със силен руски акцент. — Елате да пийнете шампанско с нас и да погледаме кабаретната програма. Тази нощ имаме нова звезда, Габи Долорес. — Тя се засмя и ги поведе към една маса, която беше сред първата редица. Скоро всяко момче имаше красиво момиче до себе си и отново шампанското започна да се лее.

После танцуваха, Роугън притискаше Олга към себе си и чувстваше как членът му започва да се надига — също като възбудата му. Огледа се и видя, че някои от момчетата вече са изчезнали на горните етажи.

— Това място е чудесно — каза той на Олга малко неуверено заради изпитото шампанско.

— Тук ние можем да накараме мечтите да се сбъднат — прошепна тя и положи глава на гърдите му. — Обещавам ти да получиш онова, което сърцето ти най-много желае, Роугън.

Свежият, чист аромат на косата ѝ атакува ноздрите му и импулсивно, той се наведе и я целуна.

— Аз също искам да те целуна, Роугън — прошепна тя и се сгуши в гънката на врата му. — Но тук не е разрешено. Ела с мен в стаята ми.

Объркан от многото шампанско, толкова силно възбуден, та чак изпитваше болка, той премина, ръка в ръка с нея, през нощния клуб и се препъна, когато влязоха във фойето.

— О! — извика Олга и се засмя. — Нека те обхвана с ръка през кръста. Може би ще е по-добре да вземем в асансьора, защото ще ти е трудно по стълбите.

Роугън щастливо се облегна на нея и зачакаха асансьора. Той затвори очи и си представи предстоящите удоволствия. Само допирът на ръката ѝ до талията му го караше да я желае толкова силно... Нямахше търпение да я съблече, да види голото ѝ тяло, да го докосне...

Асансьорът най-после дойде и спря с леко изскърцване. Вратите се отвориха и... Вътре стоеше една извънредно красива червенокоса

жена. Тя вдигна поглед от огромната счетоводна книга, която носеше, и им се усмихна. Изведнъж усмивката ѝ се стопи, лицето ѝ пребледня, устните ѝ останаха безкръвни.

— Bonsoir, мадам Попи — каза тихо Олга и дръпна Роугън за ръката, но той, изглежда, се беше превърнал в камък.

— Остави ни, Олга! — заповяда Попи. Гласът ѝ беше тънък, думите прозвучаха рязко като удари на камшик. Олга се подчини.

— Роугън, бих искала да ти обясня — каза Попи.

— Да обясниш — извика той, изведнъж изтрезнял. — Да обясниш какво, майко? Че ти си мадам на известната къща „Номер шестнайсет“? Господи, трябваше да се досетя още като видях папагала в хола, но бях толкова наивен, помислих си, че такава е модата, че всички папагали днес носят бижута! Но само папагалите на публичните домове носят бижута, нали, майко?

— Роугън — помоли го тя, — моля те да ме изслушаш, да ме оставиш да ти кажа истината.

— Всички неща, които си ми купила — продължи да говори той, ужасен от току-що разкритото, — всичко, което притежаваме, фермата, бижутата на Лучо, моето образование... всичко си плащала с парите, спечелени от това място! Бащите на приятелите ми идват тук и сигурно знаят всичко за теб... Халим льо Фану...

— Льо Фану — извика тя. — Той ли те доведе тук?

Роугън я погледна и в очите му тя видя само ужас.

— Сега разбирам! — извика той. — Сигурно всички знаят за теб! За моята майка! Лъжите ти за починалия ми баща... Е, аз сигурно въобще съм нямал такъв... Обзалагам се, че дори не знаеш кой е баща ми! Живял съм с лъжи през всичките тези години!

Красивото му младо лице се сгърчи от болка. Попи направи крачка към него и сложи ръка върху дланта му, за да го успокои. Роугън отскочи назад, като че ли допирът го изгори.

— Не ме докосвай, майко! — Гласът му беше студен и заплашителен. — Дори не се приближавай към мен! Не искам да те виждам никога вече!

— Почакай, Роугън — извика тя, защото той закричи бързо из фойето. — Роугън, моля те... — Но той не се обърна нито веднъж, отвори вратата и излезе навън, в дъждовната нощ. — Роугън, върни се! — изпищя Попи и изтича по стъпалата зад него, стиснала перилата, за

да запази равновесие. Викаше отчаяно името му. Гледа след него, докато той изчезна тичешком зад ъгъла.

Едва сега разбра как е възможно Франко да убива хора, защото в този момент тя мразеше Жакоб льо Фану толкова много, че искаше да го убие. Искаше да види как животът изтича от него, както изтичаше сега нейният. Искаше да го види как се гърчи в агония и плаче — като нея сега. Жакоб льо Фану беше чакал цели шест дълги години, но си беше отмъстил.

ГЛАВА 53

Разбира се, помисли си Майк, сега всичко е ясно. В дневниците си Попи имаше навик да дава специални имена на хората, които обичаше. Лучо беше нейният „лъч светлина“, а Роугън беше нейният „пратеник от небето“. Роугън Месинджър... Взе копие от писмото на Орландо до адвоката Либер и отново го прочете.

„Дядо Месинджър се родил в Париж — пишеше Орландо. — Дошъл да живее в Англия още съвсем млад. Намерил си работа като пианист в един нощен клуб. Бил толкова беден, че трябвало да вземе пари в аванс, за да си купи вечерно сако втора употреба. През първата седмица не можел да си позволи да си купи дори храна. Живеел на кафе и ордъври, които му носел един от келнерите, който много го съжалявал. Той се шегувал, че е единственият човек, който ще умре от глад, защото е на диета от хайвер и пушена съомга.

Една дама от висшето общество посещавала редовно нощния клуб. Тя много го съжалила. Дядо бил много красив — висок и с много светла руса коса. Приличал на викинг. Тя го поканила да свири на нейните приеми, а после, като разбрала, че дядо е много умен и говори три езика, накарала съпруга си да му даде работа във фирмата си. Той се справял добре и печелел добри пари, а бил още едва на двайсет и две.

Лейди Мелтън се погрижила той да се движи из отбрани кръгове. Тя му намерила и съпруга — Лидия Лил, която била доста богата. Като сватбен подарък бащата на Лидия купил на дядо място на стоковата борса. Когато единственото им дете, моят баща, се родил година по-късно, дядо вече имал редовен и стабилен доход, защото играел умно на борсата.

Дядо Месинджър умря две години след моето раждане, а баба — няколко месеца след него. Той остави едно малко състояние на баща ми, но той беше прекалено слаб и нерешителен, а мама беше силно пристрастена към джина и към игралните маси...

Когато навърших четиринайсет години, татко ми каза какво дядо Месинджър говорел за своята майка. Мога да го цитирам съвсем точно. «Попи Малъри беше курва — казвал той. — Но вече е мъртва, слава богу. И ти няма да я видиш и да говориш с нея.» И затова, господин Либер, аз вярвам, че Попи Малъри е моя прабаба.“

Майк вече не се съмняваше, че Орландо Месинджър е правнук на Попи, но защо Попи не беше споменала сина си в завещанието? Дали не беше отрязала Роугън, защото беше избягал от нея? Майк се обади на Либер в Женева и му каза за новото развитие на нещата. Либер не беше изненадан.

— Струваше ми се, че в неговата история има нещо — каза той. — А и към завещанието имаше приложена бележка. За някой си Роугън. Пишеше, че оставя пари на дъщеря си, защото той не знаел за нея. В случай, че паметта ѝ изневери, както често ставало напоследък. Разбира се, докато не разберем истината за дъщерите, не можем да кажем на Орландо, че той е наследникът. Наследството трябва да се раздели по равно.

Като мислеше за току-що чуто, Майк вдигна слушалката и се обади на Каралдо в Лос Анджелис.

Беше му останала само една тетрадка, която да прочете, и той се надяваше, че тя ще му даде така желания отговор, коя от двете дъщери на Ейнджъл е всъщност детето на Попи. Реши, че ще се обади на Ариа едва когато разбере със сигурност. Отиде при Лучо и погали меката перушина на гушката му, а папагалът го погледна, без да премигва.

— Бедният Лучо — каза Майк. — Бедното ми момче. Тя те изостави и не се върна, нали?

После седна зад бюрото и отново се зарови в бележките на Попи. Струваше му се, че Попи е тук, в тази стая... Чувстваше, че вече наистина я познава.

ГЛАВА 54

1922, Франция

Попи отново беше сама във фермата в Монтеспан. Бяха минали повече от две години, откакто Роугън беше избягал. „Номер шестнайсет“ беше все така със спуснати щори, мебелите му — покрити с чаршафи, за да не се прашат. Стоеше така още от онази нощ, когато го затвори, и Симон ѝ каза, че парижани все още оплакват загубата.

— Те се кълнат, че ще го отвориш пак някой ден — каза ѝ Симон.

— Никога! — прошепна Попи и поклати глава.

Много пъти от онази нощ насам тя беше размишлявала за живота си. Казваше си, че всичко, което беше правила, беше подчинено на инстинкта за оцеляване. Но в сърцето си знаеше, че това не е истина, че има и друга причина. Цялото ѝ късно детство и момински години бяха преминали в сянката на Ейнджъл. И най-последно, в „Номер шестнайсет“ тя се беше превърнала в мадам Попи — най-ухажваната и най-преследваната жена в Париж, една от най-богатите. И ето, че сега отново беше само Попи Малъри, с хиляди влиятелни познати и милиони франкове в банката. И заради криво разбрана гордост и манията за богатство беше загубила единственото нещо, което имаше значение за нея — любовта и уважението на сина си.

Ако не беше Нета, не знаеше какво щеше да прави. Нета беше продала бизнеса си в Марсилия и беше отишла да живее с Попи във фермата.

— Вече съм много стара, за да играя ролята на веселата мадам — беше въздъхнала тя. — Почти на петдесет съм. Уморих се да прибирам стомаха си навътре и да боядисвам косите си!

— Пет пари не давам за белите си коси — каза Попи и разсеяно постави длан върху сивеещите си слепоочия. — Всеки бял косъм означава един ден по-близо до края. — Нета я погледна, ужасена.

Отначало, когато Роугън изчезна, Попи го чака да се върне. После, като разбра, че това няма да стане, започна да се пита как да го намери. И накрая беше разбрала, че единственият човек, който може да намери Роугън, е Франко.

— Не можеш да помолиш него за това! — възкликна Нета. — Щом Франко разбере, че има син, няма да му позволи да се отдели от него! Ще трябва да наследи империята му.

— Той няма да разбере, че Роугън е негов син — възрази Попи. — Ще му кажа, че съм имала и други любовници...

— Франко ще трябва само да изчисли времето — беше казала остро Нета. — Момчето е на седемнайсет години. Тогава единственият мъж в живота ти беше Франко.

Единствената ѝ надежда бяха частните детективи. Месеците минаваха, тя наемаше все повече и повече хора, а от Роугън нямаше и следа.

Нета си отиде за известно време в Марсилия. Пътуваше на връщане към Монтеспан с новата си спортна кола. Валеше дъжд, тя изгуби контрол над колата и се блъсна в дърветата край пътя. Умря моментално. Смазана от мъка, Попи погребва приятелката си в гробището на хълмовете над Марсилия. Искаше ѝ се тя да беше умряла вместо нея. Ето, че беше загубила и приятелката си, и чувстваше, че светът става негостоприемен за нея.

Дългите зимни месеци минаха в самота. Тя се чувстваше нещастна в Монтеспан и за първи път от много време насам си позволи да мисли за дъщеря си. Спомни си малкото крехко телце, което беше държала в ръце — бебето с русата косица и розовата кожа. Питаше се как ли изглежда дъщеря ѝ сега. Двайсет и осем години са минали, осъзна тя ужасена. Детето сигурно е вече жена. Изведнъж я изпълни силен копнеж да види дъщеря си. Започнала се разхожда с часове из замръзналите ливади край Монтеспан и да чака копнежът да се стопи така внезапно, както се беше появил. Но това не стана и на следващата седмица тя хвана влака за Венеция.

Попи надникна през прозорците на кафенето на Флориан, като почти очакваше да види Фелипе вътре. А после влезе и седна до същата онази мраморна маса, където беше седяла с него преди толкова

много време. Млад келнер ѝ сервира чай. Беше смешно, реши тя, но не можеше да не попита...

— Чудя се дали не можете да ми помогнете — каза тя. — Познавах тук едно семейство, което посещаваше заведението преди години, но изгубихме връзка. Питам се дали вие не ги познавате. Името е Ринарди... баронеса Ринарди.

Той поклати глава.

— Съжалявам, синора, работя тук едва от няколко месеца. Но ще попитам някои от по-старите келнери.

Върна се след няколко минути с побелял мъж, който ѝ се усмихна мило.

— Ах, семейство Ринарди! — възкликна той и плесна с ръце над бялата си престилка. — Такова елегантно, изискано семейство! Толкова красиви деца! А баронесата... голяма красавица! Когато децата бяха малки, тя ги водеше често тук. Тогава живееха в палацото. Но вече не, страхувам се. Те много ни липсват.

— Вече не? — попита Попи. — Но защо?

— Чух, че баронесата се върнала в Америка, синьора. — Той сви рамене. — Случва се и в най-добрите семейства... Нещастие, раздяла. Да, лицето на баронесата беше нещастно, въпреки че беше много красиво.

— А децата? — попита Попп с треперещ глас.

— Момчетата бяха очарователни. Красиви, но по различен начин. Едното беше живо и палаво, а другото — тихо и затворено. А момчето беше красиво като баща си. — Той въздъхна. — Кой знае, може отново да се завърнат тук някой ден. Ако господ е рекъл.

— Може би — отговори Попи автоматично. — Благодаря ви, синьоре.

— За мен беше удоволствие, синьора. Желая ви приятно прекарване във Венеция.

Значи и Ейнджъл има син, помисли си Попи, докато отпиваше от чая. Тя беше дала на Фелипе наследник. Като излезе от кафето на Флориан, тя бързо тръгна към туристическата агенция на Томас Кук. Казаха ѝ, че след три дни има кораб, който ще пътува от Генуа до Ню Йорк. Попи побърза да си купи билет, преди да е променила решението си. Най-после щеше да си отиде у дома.

ГЛАВА 55

Попи язди до мястото, където заставаше като дете, за да наблюдава къщата на семейство Констант. Конят, който беше взела под наем от местните конюшни, пасеше доволно наблизко. Носеше се песента на птиците и жуженето на насекомите.

Първо беше отишла до къщата Малъри, но тя се беше превърнала в руини. Стоеше само индианската хижа, построена преди двеста години, и Попи си спомни стария индианец, който се грижеше за нея в отсъствието на татко. Къщата Малъри никога не е била щастливо място, но щеше да бъде нейна, ако Джеб Малъри не беше я проиграл на комар. И тя щеше да има нещо истинско за Роугън, вместо да му дава измислено минало. Инстинктивно обърна глава, за да види долината, която разделяше двете къщи. Сега там не растяха макове. Спомни си как като дете беше стояла тук, на същото място, и беше наблюдавала щастливото и засмяно семейство Констант, как беше копняла да стане една от тях. Тя изглеждаше съвсем по същия начин — белите ѝ стени бяха наскоро замазани и блестяха на слънцето, цветята в градинката бяха разцъфнали, фонтанът бликаше, керемидите бяха също подменени и яркочервени. В градините работеха мъже, а в пасището се разхождаха арабски понита. И земята на семейство Констант се простираше докъдето стига погледът.

Попи се сви на тревата, подпря брадичка на коленете си и отново потъна в мечти. Изведнъж видя сивокос мъж да слиза бързо по стъпалата и да тръгва към хамбара. Сърцето ѝ заби лудо, когато позна Грег. Разбира се, той беше остарял, но, като се изключи сивата коса, не се беше променил. Все още беше високият, строен и красив мъж, който тя помнеше. Мъжът, когото беше наричала свой брат, мъжът, когото много късно беше разбрала, че обича. След няколко минути Грег отново се появи на двора, но този път на кормилото на чисто нов „Пакард“. Гласът му, когато извика на някого да побърза, породил у нея познатото чувство на удоволствие и болка. Тя прехапа долната си устна, за да не му извика. Красива жена изтича надолу по стъпалата,

като си вееше с огромна сламена шапка и се смееше. Попи разбра, че това трябва да е съпругата му.

— Мелиса, винаги ли трябва да закъсняваш — оплака се той.

— Предполагам, че след всички тези години просто съм престанала да се опитвам да бързам — засмя се тя и се качи в колата.

— Хайде, идвайте, момчета! — извика Грег и започна да хвърля чанти и куфари в колата. Три момчета в тийнейджърска възраст заслizaха по стъпалата. Това бяха синовете на Грег, синовете, които можеха да бъдат и нейни. Двете приличаха на него, но малкото, което се влачеше отзад, беше копие на Ник. — Побързай, Хилърд! — чу тя Грег да вика.

А после, зад тях, се появи Ейнджъл и бавно заслiza по стъпалата. Попи си спомни последния път, когато я беше видяла... Косата, която беше като озарена от лунна светлина, сега беше съвсем бяла. Последваха прегръдки и целувки за „сбогом“, после цялото семейство се качи в колата и потеглиха. Попи напрегна очи, за да види за последен път Грег и синовете му. Тя отново почувства старата, добре позната и остра завист. Отново беше на същото място, там, където беше и преди много години — отвън, като страничен наблюдател, който любопитно наднича вътре. Разбра, че всъщност никога не е била част от семейството. Копнежът все още съществуваше, мечтата все още не се беше сбъднала.

Попи видя, че Ейнджъл бавно тръгва към хамбара — мястото, където си разменяха тайни, когато бяха деца. Така много искаше да тръгне след нея, въпреки че не биваше, така много искаше да се върне „у дома“. Не успя да подчини желанията си на волята. Качи се на коня и бавно пое към къщата.

Ейнджъл седеше на дървената пейка пред хамбара, в скута ѝ лежеше отворена книга. Беше дневникът на майка ѝ, който беше открила онзи ден на тавана. Тя се колебаеше, не знаеше дали бива да го прочете дори сега, дванайсет години след смъртта на Розалия, защото ѝ се струваше, че е неприлично да надзърта в чужди тайни. В първите страници се говореше за баща ѝ, как двамата са се срещнали, колко много го обичала Розалия, разказваше се за първата им брачна нощ... Ръката, която беше писала, принадлежеше на младо и много влюбено момиче, а не на майката, която Ейнджъл помнеше. Тя затвори бързо дневника. Разбра, че никога няма да го прочете. Затвори очи и

започна да се унася в дрямка, като се радваше на слънчевата светлина, която се промъкваше между листата на дърветата и на живата тишина на полето. Имаше две седмици само за себе си. Две скъпи, така желани, седмици, преди да се върне в Италия при сина, който мразеше нея почти колкото мразеше баща си, две седмици, преди да реши какво да предприеме по отношение на двете си измъчени от живота дъщери, само две седмици на така скъпото ѝ уединение. Когато беше млада и животът беше „забавен“, не мислеше, че някога ще остане сама...

Като чу тихи стъпки по тревата, Ейнджъл отвори очи. Дали не сънуваше? Към нея вървеше Попи. Или може би призрак? Червената коса на Попи беше хлабаво завързана с панделка на гърба — обичайната за нея прическа, — но сега косата ѝ имаше сребърни нишки. Тя беше все така стройна и все още вървеше леко и грациозно — със същите дълги и пружиниращи крачки. Напомняше на Ейнджъл жребче, което е решило да участва в конни надбягвания. Тя отново затвори очи, шокирана. Попи беше истинска. Тя беше тук.

— Дойдох си у дома, Ейнджъл — прошепна Попи.

А после закри очите си с длани, падна на колене и заплака.

— Защо си тук, Попи? — попита я Ейнджъл рязко, студено. Успя да устои на подтика да я прегърне, за да я утеши. — Това вече не е твоят дом.

— Трябваше да дойда! — извика Попи. — Изгубих всичко, което имаше значение за мен... всичко. Не разбираш ли, Ейнджъл, трябваше да те намеря. Искам да знам какво се случи с дъщеря ми.

— Ти не удържа даденото обещание — напомни ѝ все така студено Ейнджъл. — Ти обеща никога вече да не влизаш в контакт с нас.

— Но това беше толкова отдавна — изплака Попи. — Казват, че времето лекува всички рани.

— Рани! — каза шепнешком Ейнджъл — Рани, Попи. Не рани ни причини ти, ти ни нанесе смъртоносни удари! Не знаеш какви нещастия донесе на моето семейство! Господи, как искам баща ми никога да не се беше срещал с Джеб Малъри!

Очите на Попи, които блестяха от сълзи, ужасено срещнаха нейните.

— Не можеш да говориш така, Ейнджъл, ние двете бяхме сестри. Онова, което се случи, не беше по моя вина.

— Ти не ми каза истината, нали, Попи? — попита я Ейнджъл с леден глас. — Но Фелипе ми разказа всичко. Това беше едно от нещата, с които обичаше да ме тормози. Той ми разказа как си отишла при него през нощта, колко страстна и настоятелна си била... Разказа ми дори как си се държала в прегръдките му... Фелипе е бил тайният любовник, с когото се срещаше всеки следобед във Венеция! И Фелипе е бащата на твоето дете!

Попп мълчаливо наведе глава. Това беше почти истина.

— Не, Ейнджъл, той не прави любов с мен. Той ме изнасили — каза тя тихо.

— Ти си отишла в палацо Ринарди посред нощ! Той ми каза, че сте имали среща.

— Не беше така! — извика тя отчаяно. — Кълна ти се, не беше!

Ейнджъл, студена и безразлична, сви рамене.

— Как и защо се е случило, едва ли има значение вече. Но ако не беше ти, аз никога нямаше да срещна Фелипе. — Гласът ѝ беше изпълнен с горчивина. Искаше Попи да узнае всичко, за да може най-после да разбере колко пълно е било нейното нещастие. — Целият ми живот се промени заради теб, Попи! Години наред бях принудена да живея с мъжа, когото презирах и който ме ненавиждаше. Всичко, което Фелипе искаше, бяха парите на семейство Констант! Като не можех да издържам повече, аз го напуснах. Взех двете си момичета, но той задържа момчето. И сега моят син ме мрази, Попи, почти толкова силно, колкото мрази баща си, защото той трябваше да остане и да живее с него! — Очите ѝ бяха изпълнени с болка, когато започна да си спомня. — Бях опаковала всичките ни неща, бяхме готови да заминем и стояхме във фойето. Предишната нощ бях казала на Фелипе, че го напускам, че това е краят. Фелипе излезе от оръжейната с пушка в ръка. Беше есен и реших, че отива на лов за фазани. „Александър“, каза той, „ела при баща си.“ Детето ме погледна, не знаеше как да постъпи. Аз поклатих отрицателно глава и го прегърнах през раменете. Той беше само на девет години... Фелипе вдигна пушката и я насочи към него. „Казах да дойдеш при мен, Александър“, повтори той. „Какво правиш?“, извиках аз и заставах пред момчето. „Ако Александър не остане при мен, ще застрелям едно от момичетата“, каза Фелипе. „И ти знаеш кое, Ейнджъл“. Александър се изскубна от прегръдките ми и тръгна към баща си. „Моля те, не стреляй по тях,

татко“, каза той смело. Никога няма да забравя усмивката на триумф, която се изписа по лицето на Фелипе, когато обгърна раменете на момчето. „Можете да тръгвате“, каза той. „Александър ще остане при мен. Той ще бъде моят залог, че ще продължа да получавам пари от семейство Констант. Докато е с мен, те ще плащат.“ „Ще се върна за теб, Александър“, обещах аз. Но Фелипе се изсмя. „Ти така избра, Ейнджъл“, извика той след мен. „Можеше да останеш тук заедно с децата. И със сина си.“ Александър ме погледна с надежда, макар да не каза нито дума. Но, виждаш ли, аз знаех колко много Фелипе мрази вашата дъщеря, към нея беше насочил пушката... Знаех, че ако остана, един ден той ще я убие. А Александър щеше да е в безопасност с него. Щях да се върна за него по-късно. Нямах избор. За да спася дъщеря ти, Попи, аз загубих сина си. Доведох момичетата тук. Години наред се пазаряхме с Фелипе. Баща ми му предлагаше все повече и повече пари, но той все казваше, че не са достатъчно. Никога не разреши на Александър да ми пише. Полудявах от страх, като си помислех какво може да стори той на детето. Знаех как го измъчва. Александър беше голямо разочарование за Фелипе. Той беше нежно, срамежливо, интелектуално дете, а Фелипе искаше от него да бъде силен и здрав, непрекъснато да спортува. Измъчваше го с яздене и стреляне, присмиваше се на очилата му, а Александър наистина беше силно късоглед. Бедният Александър мразеше конете, не можеше да убива, дори птици. Фелипе не виждаше красотата на интелигентността му, никога не погледна поезията, която той пишеше, нито пък разказите му. Учителите казваха, че Александър е гений и че талантите му трябва да се поощряват и подхранват. Когато татко се умори да се пазари с Фелипе за сина ми, реши, че двамата с мама ще заминат за Италия, за да преговарят лице в лице. Беше готов да предложи милион и дори два милиона долара — за моя син. Бяха на кораба „Луизиана“, когато той беше потопен от немска подводница. — Попи се чувстваше така, все едно кръвта ѝ изтичаше. — Грег се грижеше за ранчото. Ако беше видяла колко много страда той през всичките тези години, как те търси, нямаше да се осмелиш да се върнеш! Молах го да се примири, да престане да те търси, но как можех да му кажа истината? Най-последно успя да го преживее и се ожени за Мелиса. Двамата му по-големи синове учат във военното училище, а ми се струва, че и малкият Хилърд ще ги последва. И няма да остане никой тук, в ранчото Санта

Витория. Онова, за което татко работи и което беше всичко за него, вече не означава нищо за никого. Грег е щастлив с Мелиса и синовете си. Не си мисли, че можеш да се върнеш и да развалиш всичко, Попи.

Попи поклати глава.

— Аз го видях веднъж в Париж — каза тя. — Преди години. Той не ме видя. Можех да отида при него, Ейнджъл, но знаех, че е прекалено късно. — Тя се поколеба. — Отидох да видя и нашата къща. Какво стана с баща ми, Ейнджъл?

— Умря по време на пожара в къщата пет години след като ти изчезна. Погребан е в двора на Методистката църква в Санта Барбара. Мама и татко не позволиха той да бъде положен в гроба на майка ти. Не успях да разбера защо. — Тя сведе поглед към подвързания със синя кожа дневник. Може би отговорът беше там, но тя нямаше никога да го узнае.

Попи отново изпита стария силен гняв към баща си. Той беше причината за всичко... Него трябваше да съди господ. Ако той се беше грижил за съпругата си, за детето и за земята си, нищо от това нямаше да се случи. Заради него тя беше загубила сина си. А също и Ейнджъл.

— Ейнджъл — попита тя, като малко се страхуваше от отговора, — какво се случи с Александър?

— Фелипе не ми го върна, независимо от големината на подкупите. Опитвахме да спрем парите му, но той, разбира се, заплаши момчето. Консултирахме се с много адвокати от различни държави, но законът беше неумолим — когато жената напусне съпруга си, той може да задържи децата. Казаха ми, че съм щастлива, дете мога да задържа двете си дъщери. Фелипе умря внезапно преди две години и аз най-после отидох в Италия да видя Александър. Той отказа да разговаря с мен. Беше враждебен, отчужден. Опитвах се да му обясня, но той не пожела да ме изслуша. Той наследи титлата на баща си, но се отказа от нея. След като момчето не искало да язди и да стреля, баща му отпратил учителите и му отказал утехата на учението. Александър беше необразован! Но Фелипе не беше успял да му отнеме книгите и той беше прочел всичките в огромната библиотека на бащиното си имение. Оттам беше научил много неща, които го интересуваха. Александър беше избягал от света, беше се скрил в своя собствен вътрешен свят и не пускаше никого там. Особено майката, която беше обещала да се върне за него и не беше го направила... — Попи скри

лицето си в ръце. Тя познаваше това чувство — вечно да чакаш някого, който не идва. — Той не искаше да има нищо общо нито със семейство Ринарди, нито със семейство Констант. Помоли само да му купим една вила в подножието на Долomitите. Живее там сам, чете книги, изучава науки и се опитва да въведе някакъв ред в заобикалящия го хаос от пустеещи земи. Не иска да ме вижда, нито пък някого от семейството. Исква да бъде сам, да го оставим на спокойствие. Исквам да мисля, че най-после е щастлив.

Гласът ѝ беше толкова измъчен и все пак изпълнен с копнеж, че Попи инстинктивно взе ръката ѝ.

— Аз знам как се чувстваш, Ейнджъл — каза тя. — Аз също загубих сина си...

— Не ми казвай нищо, Попи! — извика Ейнджъл и издърпа ръката си. — Не искам да знам нищо за теб! Исквам просто да се върнеш там, откъдето си дошла. Моят живот не е и твой, моите деца не са и твои! Ти нямаш нищо. Донесе достатъчно мъка на семейството ми.

Попи се сви, шокирана от тихата, спокойна омраза в гласа ѝ. Трябваше обаче да разбере онова, заради което беше дошла.

— Ще си отида — каза тя тихо. — Но първо, моля те, съжали се над мен, кажи ми нещо за дъщеря ми. Как е тя. На мен ли я кръсти?

— Като истинска глупачка, аз кръстих и двете момичета на теб. Може би защото те обичах и съжалявах, а може би защото знаех, че един ден ще се върнеш и ще я поискаш. Аз имам две дъщери — Мария-Кристина Попи Ринарди и Елена Малъри Ринарди. А ти, Попи, нямаш нито една. Помниш ли? Те и двете са мои.

— Ейнджъл, моля те, позволи ми да я видя, кажи ми поне коя от двете е моята дъщеря и къде е тя...

— Не! Нямам какво повече да ти кажа. — По лицето на Ейнджъл се изписа толкова дълбока мъка, че Попи се уплаши... Какво ли се беше случило на двете момичета, а и на нея, за да я накара да се чувства така. Но знаеше, че Ейнджъл няма да ѝ каже.

— Ще ми разрешиш ли пак да дойда да те видя, Ейнджъл — попита тя кротко, примирено.

Ейнджъл поклати глава и двете се погледнаха за последен път. Видяха се такива, каквито бяха сега, видяха се и такива, каквито бяха

като безгрижни, млади момичета, когато яздеха весело из ранчото и не мислеха за утрешния ден.

Без дума повече, Попи се обърна и се отдалечи по обраслата с трева пътека. Струваше ѝ се, че това е най-дългият път в живота ѝ. Струваше ѝ се, че песента на птиците, звуците, издавани от цикадите, жуженето на насекомите в тревата — всички звуци на мястото, което толкова обичаше, ще останат в паметта ѝ завинаги.

ГЛАВА 56

1931, Италия

Всеки път, когато бронираният мерцедес излизаше извън границите на вилата му и Франко чуеше железните врати да се затварят след него, си напомняше, че живее в затвор. Но самотата и изолацията вече не му правеха впечатление, той дори, до известна степен, ги предпочиташе. Много отдавна беше открил, че единственият начин да избяга от затвора е чрез мисленето. След като приключеше с всичките срещи, след като вземеше последните важни решения, Франко вечеряше, винаги сам, в трапезарията. После отиваше в библиотеката и затваряше плътно вратата след себе си. Така оставяше бодигардовете, напрежението и отговорностите навън. И беше сам с прекрасните си, безценни книги, с картините на старите майстори и своите спомени.

Но тази вечер беше различна. Той се храни бавно, като нарочно отлагаше момента. И дори си поръча втора чаша вино. Да, още малко, и щеше да се наслади на най-ценната си придобивка.

Най-последно изпи и последната капка вино. Сърцето му биеше силно, докато той вървеше бавно през салона към своята светая светих. Нощта беше топла и високите прозорци бяха отворени, за да влиза вътре свежият бриз. Той чуваше стъпките на бодигардовете, които пазеха вън. Изключи осветлението, като остави само една лампа, разположена точно над триножника, където беше поставена картина, още завита в платно. Доста отдавна не беше виждал тази картина. С трепереща ръка махна платното, което я покриваше. Вгледа се в портрета на Попи със сълзи в очите. Това беше Попи такава, каквато я беше видял първия път. Художникът беше уловил младежката ѝ смелост и арогантност, живостта на лицето ѝ, но също и страха в очите ѝ. Беше уловил различни нюанси от настроението и характера ѝ. Тя приличаше на малко, диво животинче, което няма търпение да се освободи от каишката, но което се страхува от свободата. Там бяха и белезите на житейския опит — в уморените и страдащи очи и в

предизвикателната усмивка. Попи носеше известната огърлица от перли, а в ръката си държеше една-единствена гардения.

Франко се отпусна в креслото с въздишка на задоволство. След почти двамайсет и пет години, той отново беше сам с Попи.

В опит да облекчи самотата си и да забрави неприятните преживявания, Попи се превърна в най-запаления турист на света. Беше пътувала с кораби лайнери и влакове, с товарни лодки и парни параходи по Нил, с мулета и камили. Едва ли имаше страна, която да не е посетила, нямаше старина или исторически паметник, които да не беше видяла. И винаги — сама. Не приемаше покани от никого. Странеше от другите хора в групата. Говореше само с екскурзоводите, камериерките, стюардите и келнерите от параходите и хотелите. Бягаше от света, от хората и от себе си. Но без успех.

Бяха минали четири години от срещата ѝ с Ейнджъл. Цели четири години се беше опитвала да забрави и не беше успяла. След срещата ѝ се искаше да умре. Но не можеше. Ейнджъл я беше обявила за виновна за всичките ѝ мъки и Попи най-сетне беше приела вината. И Роугън, и бедното малко момиченце, всички страдаха заради нея. Беше много, горчиво нещастна, не знаеше какво да прави и отиде до Лос Анджелис, където си нае апартамент в хотел „Бевърли Хилс“. Остана една седмица, затворена в стаята си, отдадена на мисли.

В края на седмицата телефонира на адвокатите си в Париж и им каза да обявят къщата на улица „Дьо Арбре“, с всичките неща в нея, за продан. После се обади на детективите, които толкова отдавна, и все безуспешно, се опитваха да намерят Роугън, и им каза да открият всичко, което могат, за нейната дъщеря. Каза им още, че от двете дъщери на баронеса Ринарди, едната със сигурност е осиновена. Искеше на всяка цена да се срещне с дъщеря си, защото имаше намерение на нея да остави цялото си богатство. Само това можеше да направи за нея.

Купи си кола, за да може да пътува из слънчевите, равни долини на Калифорния, да се изкачва на хълмовете, които бяха близо до разрастващия се град, да се радва на спокойствие на слънчевата светлина. Не искаше да се върне в Монтеспан и се надяваше, че тук, в Лос Анджелис, ще намери така желаните от нея мир и спокойствие.

Купи пет акра южно от булевард „Сънсет“ и поръча на архитектите и строителите да се потрудят, за да ѝ направят хасиенда в испански стил. Когато къщата стана готова, тя беше почти съвършен двойник на къщата на семейство Констант. Помнеше съвета на Франко, затова купи няколко парцела земя в покрайнините на разрастващия се град, като дори се осмели да купи един в долината Сан Фернандо, която тогава се намираше в забутана местност. После нареди на агентите си да започнат да водят преговори за къщата Малъри и да откупят толкова от земята на семейство Констант, колкото успеят. Искаше да събере наследството си, за да го даде един ден на своите деца.

Когато получи отговора на детективите, тя нетърпеливо разкъса плика. Те се били свързали с агенти и адвокати от Италия и научили, че двете млади жени понастоящем живеят във вила Д'Оро. Преровили всички архиви, но всичко сочело, че двете са близначки, родени на 5 май 1899 и кръстени два месеца по-късно в параклиса на вила Д'Оро. Нямало никакво доказателство, че едната е осиновена. Попи дръпна завесите, за да остане на тъмно, и дълго и горчиво плака. Когато не ѝ останаха повече сълзи, тя нареди да ѝ опаковат нещата и хвана първия влак за Чикаго, а после и за Ню Йорк. Планът ѝ за дом в Бевърли Хилс не струваше нищо. Тя нямаше деца, с които да го сподели. Отиваше си у дома, в Монтеспан. През цялото време — три дни, прекарани в различни влакове — се питаше защо. Първо Франко си беше отишъл, после Роугън, след тях и Нета... Дори семейство Жолио се бяха пенсионирали и къщата имаше нова икономка. Тя се грижеше и за Лучо. Без всички тях Монтеспан вече не беше неин дом. Нямаше кой да я посрещне с отворени обятия. Само Лучо вече не беше достатъчен да облекчи болката ѝ и да ѝ помогне да забрави. Съвсем импулсивно, тя анулира резервацията си за място на лайнера, който щеше да пътува от Ню Йорк за Франция, и си купи билет до Аржентина.

Пътуванията запълваха времето ѝ и ѝ струваха много пари. В миналото тя беше разумна и пестелива. Спестяваше пари за наследството на Роугън, но сега харчеше без сметка. И навсякъде, където отидеше, купуваше земя. Грижеше се за бъдещето по навик. Но където и да отидеше, каквито и забележителности да гледаше, не спираше да мисли за Роугън и дъщеря си. Нямаше си никого, когото да обича. Нямаше никой, който да я обича.

Беше на борда на товарен кораб в Южното Китайско море, пътуваше от Манила до Сингапур, когато осъзна, че в целия свят има само един човек, който наистина я беше познавал и който я беше обичал въпреки недостатъците ѝ. „Ако някога имат нужда от мен, беше ѝ казал той, просто ми се обади.“ Тя си спомни с тръпки на ужас Вероник и какво се беше случило последния път, когато го беше помолила за помощ. Но това беше различно. Сега Франко трябваше само да намери дъщеря ѝ.

Три месеца по-късно беше обратно в Монтеспан, заобиколена от толкова много спомени, та ѝ се струваше, че ще полудее. Планът, който ѝ се струваше така разумен в средата на Южното Китайско море, сега ѝ изглеждаше несигурен и пълнен с опасности. Нощем сънуваше Франко във вилата му в Неапол, а лунната светлина се отразяваше в дулата на пушките. Беше го изоставила преди двайсет и пет години, защото той я беше уплашил, беше я накарал да повярва, че няма да оцелее, ако остане. Как би могла да отиде при него сега, след толкова много години? Нямахше представа, какъв е сега животът му, нито дали въобще се сеца за нея.

След продажбата на „Номер шестнайсет“, агентите ѝ бяха изпратили отчетите си, но тя не беше ги погледнала. Беше чула обаче за огромния успех на търга, за това, как хората са се надпреварвали да купуват нещата ѝ. Една вечер взе отчетите и започна да ги разглежда. Там беше отбелязана цената и името на купувача. Попи прекара пръст по дългия списък, позна имената на много от най-добрите си клиенти, което ѝ припомни щастливите години, които бе прекарала в Париж. Но срещу портрета ѝ, рисуван от Сърджънт, нямаше отбелязано име. Обади се на Друйе и го попита кой е купил картината. Отговориха ѝ, че подставено лице е наддавало до последно и е отнесло картината, но нямало съмнение, че зад него стои шефът на мафията Франко Малвази.

Сега Попи знаеше, че може да поиска от него услуга.

ГЛАВА 57

1932, Италия

Попи беше обмислила всичко внимателно. Вече знаеше какъв е Франко, но също така знаеше, че той има и друга страна. Онзи Франко, когото тя познаваше, беше нежен и всеотдаен и към този мъж щеше да се обърне тя. Като си спомни последния път, когато отиде при него — страха и бодигардовете, — тя реши, че този път ще постъпи различно. Седна в новия си двуместен автомобил и се спусна към Южна Франция, прекоси я и оттам влезе в Италия.

Едва когато наближи Неапол, започна да става нервна. Никога не беше разказвала на Франко за Фелипе и за дъщеря си, но не се съмняваше, че той знае всичко, както ѝ беше заявил веднъж. Не вярваше обаче той да знае, че е дала детето на Ейнджъл. Той можеше да реши, че нарочно го е заблуждавала. Той я беше изхвърлил от живота си — все едно че въобще не съществуваше. Но не само тези две неща я тревожеха. Последния път, когато се видяха, тя все още беше млада. А какво щеше да си помисли за нея Франко сега?

Неапол изгаряше под ярката слънчева светлина на късното лято. Тя си нае апартамент в Гранд Хотел, окъпа се и се преоблече в тънка копринена роба. А после нервно zakрачи между масичката с телефона и високото огледало в спалнята, което безмилостно ѝ показваше истината. Но не можеше да върне времето назад. Дори и за Франко. А ако можеше, би променила изцяло живота си. И все пак, тя внимателно се погрижи за външността си. Вадеше рокли от гардероба и ги хвърляше върху леглото, докато най-послед една ѝ се стори подходяща. Напудри луничките по носа си, сложи руж на бузите си и червило — на устните.

Парфюмира се с любимия си парфюм с аромат на гардения и реши, че е готова.

Не можеше повече да отлага момента. Вдигна телефонната слушалка и набра номера му. Докато чакаше, барабанеше с пръсти по масичката.

— Pronto, Малвази — каза той.

Попи престана да барабани с пръсти, сърцето ѝ прескочи един удар, очите ѝ се разшириха от учудване...

— Франко! — възкликна тя. — Не очаквах... Мислех, че няма да бъдеш там...

— Попи — каза той, — наистина ли си ти?

— Да, съжалявам... Не можех и да си помисля... Не очаквах да говоря с теб, мислех, че първо ще разговарям с няколко секретари, ще трябва да оставям съобщения...

— Набрала си личния ми номер — каза той. — На този телефон винаги отговарям аз. Аз също съм много изненадан, Попи, че разговарям с теб.

— Франко — прошепна тя, — гласът ти е съвсем същият.

Тя го чу как въздъхна.

— След двайсет и пет години, Попи, никой от нас не е вече същият.

— Аз съм тук, в Гранд Хотел в Неапол — извика тя, вече изпълнена с нетърпение. — Искам да те видя...

Имаше кратка пауза, а после той каза, предупредително:

— По-добре недей, Попи. Помниш ли?

Помнеше.

— Франко, важно е. Имам нужда от помощ.

— Тогава ще изпратя кола за теб.

Не, не искаше отново да пътува, заобиколена от охрана, в непрекъснат страх.

— Имам собствен автомобил и знам пътя. Ще дойда сама.

— Добре, ще кажа на охраната, че те очаквам — каза той тихо.
— След час, Попи.

— След час.

Тя изчака, докато чу звука „щрак“ и едва тогава остави слушалката.

Попи мина безпрепятствено през желязната врата, после и през входната.

— Синьор Малвази е в библиотеката, синьора — каза ѝ икономът.

— Чакайте! — извика тя, когато той се накани да почука на вратата и да съобщи за нея. — Искам сама да вляза.

Тя се плъзна безшумно в библиотеката. Голямата стая беше изпълнена с аромата на цветята, които растяха под прозореца. По стените бяха окачени много и все ценни картини. Франко стоеше до прозореца и гледаше към осветената от луната градина. Беше остарял, разбира се, но беше все същият строен, жизнен мъж, когото тя помнеше. Косата му беше напълно сива, макар веждите му да бяха още черни. Той се обърна и я погледна. Погледът му беше все така пронизващ, като че ли четеше в душата ѝ.

Франко я гледаше втренчено, мълчаливо. Беше мислил за нея, беше се питал как ли изглежда тя сега, какво ли би било да бъде отново с нея... И ето я, застанала пред него. В меката, приглушена светлина, тя беше отново Попи такава, каквато я помнеше; Попи — такава, каквато я желаше и за която мечтаеше — отново момиче с блестяща червена коса и алабастрова кожа. Тя наклони глава на една страна и го погледна с малко арогантния си поглед и на него му се прииска да я целуне.

— Красива си, както винаги, Попи — каза ѝ. — Времето не те е променило.

— Това е трик на светлината — каза тя и тръгна към него с протегнати ръце. — Живяла съм поне дузина различни живота и всичко е изписано на лицето ми.

Тя беше близо до него сега и като взе ръцете ѝ в своите, той видя истината. Но въпреки че животът се беше отнесъл жестоко с нея, той я беше дарил с вечна красота. Времето сякаш не я докосваше. Сега тя беше по-красива, отколкото беше като момиче.

— Не мислех, че отново ще изпитам щастието да те видя — каза той простичко.

— Нито пък аз — отговори тя.

Приблужи се още по-плътно до него и познатият аромат на гардений го облъхна, когато устните им се срещнаха.

Попи първа извърна глава и зарови лице в свивката на рамото му.

— Не това дойдох да ти кажа — прошепна тя, — но през целия си живот съм обичала само теб, Франко. Винаги... Само теб.

Той нежно погали косите ѝ.

— Прекалено късно е за нас — каза той тихо. — Винаги е било така. Нищо не се е променило, Попи. И никога няма да се промени.

Тя кимна.

— Знам. Но много се радвам, че съм отново тук, с теб... Поне за малко.

Франко постави длан под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето.

— Нека тогава се порадваме на откраднатите мигове — каза той весело. — Хайде да пием шампанско и да си поговорим по време на вечерята — както правехме в Монтеспан. Ще ми разкажеш всичко за себе си.

Той отиде до бутилката, която беше приготвил предварително, и изтегли тапата. Засмян като щастливо момче, наля питието в чашите и ѝ подаде едната.

— Попи — извика весело, — мисля, че през целия си живот, винаги, съм бил стар. Само ти успяваш да ме накараш да се чувствам млад.

Тя пие чашата от ръката му, като се смееше, опиянена, макар още да не беше пила нищо, носеща се във висините само защото отново е с него.

— Нека празнуваме нашата среща, Франко! Ти и аз — отново заедно!

Засмяха се и чукнаха чашите, а после отпиха.

— Ти си шампанското на моя живот — каза ѝ той. — Винаги така пълна с живот и енергия...

— С изключение на моментите, когато съм нещастна — отговори тя рязко. — А напоследък това е непрекъснато.

Погледнаха се, изведнъж станали сериозни.

— Бих искал това да е лъжа, Попи — каза той тихо.

Тя сви рамене.

— Опитах се да избягам от нещастията. Цели четири години обикалям света. Няма исторически паметник, който да не съм видяла, океан, който да не съм прекосила. И — добави тя с кратък, горчив смях — нищо от това не струва и пукната пара!

— Чух, че си затворила „Номер шестнайсет“.

— Преди много време. А наскоро го продадох, заедно с вещите, които бяха вътре. И така разбрах, че мога да се върна при теб. Казах ти вече, имам нужда от помощта ти.

Настъпи кратка пауза, а после той каза:

— Винаги ще бъда до теб, когато имаш нужда от мен, Попи. Радвам се, че помниш това.

Франко изпи шампанското си на един дъх. Копнееше да я вземе в прегръдките си, искаше да ѝ каже да остане с него винаги... Но не можеше да направи това. Трябваше да контролира положението, както правеше винаги.

— Сигурно си гладна — каза той, като взе ръката ѝ. — Наредих да ни донесат вечерята тук. Това е любимата ми стая, където не допускам никого.

Столовете бяха наредени около малката кръгла масичка, която беше покрита с множество чинии с все отбрани ястия. Той напълни отново чашата ѝ, а тя заговори за пътуванията си. Той забеляза, че думите се леят от устата ѝ възбудено, бързо, на пресекулки, както става с хората, които са били прекалено дълго сами. През цялото време той се опитваше да я изгони от мислите и сърцето си и накрая, когато тя спря да говори и го погледна с големите си прекрасни сини очи, той разбра, че никога няма да успее. Все още я желаше повече, отколкото някога беше желал жена.

Като се нахраниха, отидоха заедно до прозореца и загледаха осветената от луната градина.

— И така — каза тя, като срещна погледа му, — нищо не се е променило, Франко.

— Нищо не се е променило — прошепна той.

И като я взе в прегръдките си и я целуна, той разбра, че никога няма да се промени.

Тя почака, все още трепереца от допира на устните му, докато той говореше по вътрешния телефон. Той освободи бодигардовете, които пазеха вътре в къщата, и нареди на иконома да не ги безпокои повече. Когато се увериха, че са сами, те се хванаха за ръце и заедно изкачиха стъпалата към неговата спалня. Тя беше красива, притежаваше красотата и простотата на абсолютния лукс. На стените нямаше картини, само една-единствена — „Мадона“ на Ботичели. А после Франко дръпна една тъмночервена кадифена завеса и откри портрета ѝ.

— Виждаш ли — каза ѝ той с усмивка, — сега вече винаги ще бъдеш с мен. Ти си първото нещо, което виждам сутрин, и последното, което виждам нощем.

Тя седна, малко нервна, в края на леглото.

— Знам, че е глупаво, Франко — каза шепнешком, — но се чувствам нетърпелива и разтревожена като млада невеста.

— Тогава такава и ще бъдеш — прошепна той и я обгърна с ръце.

Но тялото ѝ говореше, че не е млада невеста, тялото ѝ помнеше неговото. Тя го чувстваше как трепери от желание, докато устните му се движеха бавно от шията ѝ надолу, към гърдите и още по-надолу... Лежаха, треперещи, после той отново я целуна, а желанието да я притежава, да се увери, че тя още е негова, го направи нетърпелив и много страстен. Той влезе в нея, отново и отново, докато тя не започна да крещи и да мятта глава, очакваща върховния миг.

— Попи, о, Попи! — извика той, когато избухна в нея. — Ах, Попи, моя любов.

Лежаха, притихнали. Бяха замаяни, неспособни да възприемат реалността — като че ли се връщаха от друг свят.

— Ако досега не си знаела колко много те обичам, сега вече знаеш — каза той.

Тя се обърна и го погледна право в очите. Лицата им бяха толкова близо едно до друго, че дъхът им се смеси.

— Знам — отговори тя протичко. — Това никога няма да се промени.

Нощта измина. Редуваха се мигове на нежност, когато лежаха кротко в прегръдките си. „Да лежа в ръцете ти, е все едно да се завърна у дома“, беше прошепнала тя. После идваха мигове на луда страст и на върховно удовлетворение. И когато слънцето се показва на хоризонта и те трябваше да се върнат в реалния свят, тя го помоли да ѝ разреши да остане.

— Не ме отпращай, Франко, моля те, не още... Нека се преструваме още малко, че животът е такъв, какъвто беше в Монтеспан...

Франко отиде, гол, до прозореца и дръпна завесите, за да не вижда външния свят. Той изведнъж беше изгубил значението си. Беше готов да го замени за една седмица с жената, която обичаше.

— Знам едно място — каза той тихо. — Една стара вила. Там никой не ни познава и никой няма да се интересува от нас. Може би само за няколко дни...

— Няколко дни — прошепна Попи, — само няколко дни, откраднати от действителния живот. Можем да си ги позволим. Франко, след всички тези години.

Тя го чакаше в библиотеката, докато той извика тримата си най-главни и най-доверени хора и им каза, че заминава за седмица, че те няма да го знаят къде е и няма да могат да влязат в контакт с него, и още, че няма да вземе със себе си охрана. Те го гледаха втренчено, недоверчиво.

— Това не е разумно — отговориха. — Ти си Франко Малвази, ще те познаят навсякъде. Прекалено е опасно.

Но Франко просто сви рамене. За първи път от двайсет и пет години насам щеше да постъпи, както желае.

— Искам от вас да се държите така, все едно всичко е напълно нормално — каза им той. — Къщата да се охранява, все едно съм тук. Извикайте лекар и кажете, че съм болен, така че отсъствието ми да не прави впечатление.

Лицата им бяха загрижени, когато той замина, но Франко не даваше и пет пари. Единствено Попи го интересуваеше в този момент. Вилата, която се намираше близо до Виченца, беше скрита зад избуялата растителност. Изглеждаше много бяла и много хладна.

— Също като къщата в Монтеспан, когато я видяхме за първи път! — извика Попи.

Портата беше обградена от два каменни стълба, които придържаха табелата, на която пишеше „Вила Кастелето“. Желязната порта обаче отказа да се отвори. Успяха да я помръднат само на инч-два, колкото да се промъкнат. Колата остана отвън.

Вътре беше приятно хладно след горещината навън. Попи събу обувките си и се разходи, боса, из стаите. Интериорът вероятно не беше променян от стотина години. Тя се замисли за Монтеспан, за простотата на фермата, за живота, който бяха водили там и който като че ли нямаше нищо общо с другия им живот, за спомените, за тъгата и загубата. Слаба искрица надежда затрептя в сърцето ѝ — може би това нямаше да е само за няколко дни, може би беше съвсем ново начало...

— Умирам от глад! — извика тя с блеснали от щастие очи. — Хайде да видим какво има в кухнята.

Имаше кошници, пълни с продукти — яйца, макарони, хляб и вино. Попи завърза една престилка на кръста си и приготви омлет,

макарони и салата. Франко напълни чашите им с вино и гладно задъвка хляба. Седнаха един срещу друг на масата в кухнята и започнаха да се хранят, като от време на време възкличаваха колко вкусна е храната.

— Също като едно време — каза Франко с доволна въздишка.

— Дори по-добре — отговори Попи, — защото сега знаем истината един за друг.

И изведнъж тя си спомни защо беше дошла и че всъщност те не са далеко от Венеция. Много искаше да му разкаже за дъщеря си и да го помоли за помощ, но моментът не беше подходящ. Щеше да изчака още малко.

Дните минаваха като насън. Закусваха на огряната от слънцето веранда, която гледаше към пустошта, понякога слизаха до селото, за да си купят провизии и да се разходят. Проспиваха горещите следобеди, здраво прегърнати, все още топли и влажни след правенето на любов. Желязната порта все така отказваше да се отвори и зеленият им автомобил стоеше отвън, чакайки ги за техните вечерни удоволствия, когато, току-що окъпани и отново свежи, те отиваха до някой малък ресторант, където вечеряха ризото и салата и пиеха изстудено вино. Една жена идваше всяка сутрин, за да почиства, но те не я виждаха и се шегуваха, че във вилата има призрак.

Нощите се струваха на Попи вълшебни, нереални. Не искаше нищо повече на света от ръцете на Франко, сключени около нея, тялото му — близо до нейното, дъхът му — смесен с нейния. Но ароматните нощи бързо отминаваха, въпреки че тя не ги броеше. Почти беше започнала да вярва на малкото пламъче надежда, което ѝ нашепваше, че и за тях има живот заедно, когато той ѝ каза:

— Време е да се връщаме, Попи. Обратно към реалността. — Бяха в леглото. — Все пак, тези мигове бяха откраднати, нали?

— Понякога си мисля, че само това имаме — откраднати мигове. И мечти — отговори горчиво Попи. — Когато сме млади, мечтите ни са красиви и си мислим, че ще получим всичко. А когато започнем да остаряваме, разбираме, че ще успеем да хванем само фрагменти от тези мечти, малки парченца, които да скътаме в паметта си. Номерът е в това да познаеш тези откраднати мигове, да ги хванеш, докато още можеш, и да ги запомниш. Защото те са единственото, което прави живота поносим.

Той постави длан на лицето ѝ и усети горещите сълзи под пръстите си.

— Никой не получава всичко, Попи — каза шепнешком, тъжно.

Тя затвори очи, опита се да спре сълзите, но те продължиха да се стичат по бузите ѝ, в ушите ѝ, в косата ѝ и по лицето на Франко, който я притисна плътно до себе си. Тя мислеше затова, което той току-що беше казал... никой не получава всичко, да, той беше прав. Мечтите никога не се сбъдват, затова са мечти.

— Кога трябва да тръгнем — попита едва чуто.

— Утре. — Нямаше да си даде време да размисли, защото можеше да промени решението си.

Попи кимна и изтри сълзите си с крайчеца на чаршафа.

— Значи имаме още една нощ — каза тя приглушено и преглътна риданието.

— Да, имаме още една нощ, любима — отвърна той и я взе в любящите си, сигурни прегръдки.

На следващата сутрин Попи беше бледа и имаше уморен вид. Франко затвори дъбовата входна врата за последен път. Отидоха мълчаливо до колата. Тя го гледаше мрачно как хвърля чантите и куфарите им в багажника и затваря капака.

— Ще карам аз — каза той, — ти не си в състояние.

Потеглиха и тя погледна през рамо. Вилата беше точно такава, каквато беше и когато пристигнаха — студена и загадъчна под синьото небе, обвита в зеленина. Само че сега тя пазеше техните спомени и сбъднатите парченца от техните мечти. Колата се плъзна гладко и безшумно надолу по хълмовете, към Верона.

— Ще минем първо през Милано, а после през Генуа — каза Франко. Тонът му беше различен, делови. — Наех ти стая в хотел за през нощта.

— А ти? — попита тя.

— Мен ще ме вземе кола.

Попи разбра. Той нарочно се беше превърнал в онзи другия Франко, когото тя не познаваше.

— Добре — отвърна едва чуто.

Пътуването, което им се стори така кратко преди, сега беше дълго и досадно. Когато стигнаха в Милано и спряха да обядват, започна да вали.

— По дяволите! — изруга тихичко Франко и нервно забарабани с пръсти по масата. — Дъждът ще ни забави.

Продължиха пътуването в сивия следобед и тя изпадна в неспокойна дрямка. Усещаше го до себе си, но когато отвореше очи, той неизменно гледаше напред, съсредоточен в пътя, погълнат от собствените си мисли. После заспа дълбоко и се стресна, когато колата рязко спря.

— Вече почти стигнахме Генуа, Попи — каза той. — Време е да се разсъниш.

— Франко — извика тя, — не можем ли... не е ли възможно... — Протегна ръце и го придърпа към себе си.

— Недей, Попи — каза той тихо. — Това не е на добре. Помисли за реалността, за истинското положение на нещата. Време е да се връщаме.

— Обичам те, Франко — прошепна тя, разбрала най-после, че това е краят.

— Благодаря ти — отговори протичко той.

Тя забеляза, че ръката му трепереше, докато завърташе ключа на двигателя, но лицето му беше затворено и чуждо.

Франко познаваше пътя, но дъждът беше толкова силен, че трябваше да се вглеждат, за да познаят местността. Той караше бавно и почти спираше пред всеки пътен знак, за да провери къде се намират. Закъсняваха вече с час и той знаеше, че хората му ще се тревожат. Най-после видя светлините на колите им пред себе си.

— Ето ги — каза той на Попи, която отново беше задрямала до него.

Тя си спомни, че все още не беше го помолила да ѝ помогне да намери дъщеря си, някак си времето не ѝ беше стигнало... Светлините ги заслепяваха и Франко не виждаше накъде върви колата.

— Не мислиш ли, че трябва да изключат фаровете си, след като вече са ни видели — попита го тя.

А после ги засипа дъжд от куршуми и тя изгуби съзнание.

ГЛАВА 58

Телефонът внезапно и остро иззвъня. Майк скочи и вдигна слушалката, но все още мислеше за случилото се с Попи и Франко.

— Pronto — каза той. Чувстваше се като истински италианец.

— Мистър Престън?

Гласът му беше познат, но не можеше да се сети на кого принадлежи. Смръщи вежди.

— Да, Майк Престън.

— На телефона е Перлуджи Гали.

— Гали! Но... — Той спря тъкмо навреме, защото щеше да каже: „Нали сте в затвора?“.

— Пуснаха ме под гаранция — отговори Перлуджи на неизречения му въпрос. — Обадих се в палацо Ринарди и Фиамета ми каза къде сте. Искам да говоря с вас, мистър Престън, но не ми дават да напускам вила Велата. Затова ви моля да дойдете при мен. Не е далеч.

Веждите на Майк се повдигнаха. Беше доста изненадан.

— Дайте ми указания за посоката — каза той. — Ще дойда веднага. — Щом Перлуджи искаше да говори, Майк щеше да го изслуша.

Пътуването му отне часове, защото валеше сняг. Майк се чувстваше много отпаднал. Не беше спал цяла нощ и беше чел дневниците и бележките на Попи. Най-последно, уморен и гладен, пристигна във вила Велата. Самият Перлуджи му отвори вратата.

— След смъртта на Клаудия никой не иска да работи във вилата — каза той с горчива усмивка. — Оставен съм сам на себе си, както виждате.

Той въведе Майк в кабинета. До стената имаше бюро, чиито чекмеджета бяха широко отворени. Навсякъде имаше разпилени хартии.

— Все още търся някакво доказателство за това, че аз съм наследникът на Попи Малъри — каза Перлуджи. — Простете за

безредието. Седнете. Искате ли питие? Сигурен съм, че имате нужда от него след пътуването в този студ.

— И открихте ли доказателството — попита Майк, като отпи от уискито.

— Още не. — Перлуджи го погледна право в очите. — И аз бих искал да ви задам същия въпрос.

— Дори и да бях — отговори внимателно той, — не бих могъл да ви кажа.

Перлуджи въздъхна.

— Мистър Престън — каза той, като внимателно подбираше думите, — ще бъда повече от щедър към човека, който ми помогне да докажа, че аз и сестра ми сме наследниците. — Майк го погледна, силно изненадан. — Да кажем — продължи Перлуджи, — половината от наследството.

Майк остави чашата на масата и се изправи.

— Мисля, че е по-добре да тръгна още сега — каза той студено.

Перлуджи въздъхна.

— Не е това, което си мислите. А за мен е важно, мистър Престън.

— Наследството, оставено от Попи, изглежда е важно за много хора — каза Майк, вървейки към вратата. — Но това не означава непременно, че ще го получат.

Очите на Перлуджи срещнаха неговите и той прочете в тях мъка.

— Виждате ли — каза той, — ако се докаже, че аз и сестра ми сме наследниците, ще използвам парите, за да основа благотворителна организация в памет на сестра ми. Ще помагам на младите хора... да влязат в колеж и т.н. Образованието ще спаси всички ни, мистър Престън. Само мисълта ни дава свободата, за която копнеем.

Майк поклати глава, озадачен.

— Не мога да направя нищо, за да ви помогна — каза той.

Перлуджи мълчаливо го придружи до вратата. Сбогуването им беше кратко. Докато шофираше обратно, Майк мислеше за току-що случилото се. Въпреки че бизнесът на Перлуджи отчаяно се нуждаеше от нови средства, той искаше да основе с парите благотворителна организация. Дали щеше да убие сестра си, ако я обичаше толкова много? Едва ли имаше мотив... Освен ако не беше я обичал прекалено много?

Беше вече тъмно, когато се върна във вила Кастелето. Беше премръзнал и умираше от глад. Направи си сандвич с шунка и сирене, взе бутилка вино и отново се затвори в библиотеката. Нямахте търпение да разбере какво се беше случило с Попи и Франко.

ГЛАВА 59

1932, Италия

Врагът на Франко беше направил плановете си добре. Понякога отмъщението се забавяше с години, но това не означаваше, че за него е забравено.

На главните в Семейство Малвази им бяха необходими само няколко часа, за да открият кой е извършителят и да нанесат ответен удар. Тялото на Доктора беше открито в залива на Неапол. Белегът, който прорязваше лицето му от окоето до устата караше лицето му да изглежда още по-гротескно в смъртта. Бяха го изгонили от семейство Малвази преди двайсет години, защото Франко го беше обвинил в ненужно насилие. Той беше чакал търпеливо да се образува пролука в охраната на Франко. И най-сетне я беше намерил.

Доктора от години имаше свой човек във вилата на Франко и му плащаше извънредно добре. Знаеше за всяко движение на Франко. И когато научи, че той ще пътува сам, беше разбрал, че това е неговата златна възможност. А когато шпионинът му беше казал, че хората на Франко ще го чакат на пътя извън Генуа, той беше решил да направи засадата си още по-напред. Дъждът му беше помогнал да осъществи плана си. Единствената му грешка беше, че не знаеше кой е на кормилото. Предполагаше, че Франко ще пътува на мястото до шофьора, и нататък беше насочил куршумите си.

Франко си помисли, че това е краят. Един куршум одраска главата му, стъклата се разхвърча на всички посоки. Почувства паренето на метал в гърдите си и чу как Попи извика до него. Колата излезе извън шосето. Като се бореше с разкъсващата го болка, той успя да я спре и така да се предпази от преобръщане. Чак сега си спомни, че чу как гумите на друга кола бяха изскърцали при бясното ѝ потегляне. Нападателят си беше отишъл, сигурен, че е свършил работата си

докрай. Всичко утихна, нощта му се стори още по-черна. Отпусна се на кормилото и загуби съзнание.

Когато се свести, усещаше само болката в дробовете си и стичащата се по ръцете му кръв. После се сети за Попи.

— О, господи, какво ѝ причиних — изплака той. Протегна ръка и докосна нейната. Тя беше топла и лепкава. От кръвта, сети се той. Запали фаровете и успя да я види, но с цялото си сърце пожела да не беше го правил. Тя седеше свита — така, както когато дремеше. Когато се беше обърнала към него, за да го попита дали фаровете не трябва да бъдат угасени, куршумите бяха пронизали дясната страна на главата и тялото ѝ. — О, мила моя, любима! — нададе стон той и докосна красивата ѝ коса, напоена с кръв. Постави длан на гърдите ѝ и долови слабото биене на сърцето ѝ. Беше още жива, но се нуждаеше от помощ, и то незабавно.

Франко излезе със залитане от колата и се огледа диво в нощта. Дори врагът да го дебнеше, той пет пари не даваше. Трябваше да спаси Попи. Отвори вратата от нейната страна и притисна носна кърпичка до раната на главата ѝ, за да спре кръвта. Болката в гърдите му беше разкъсваща, но той взе Попи на ръце и излезе на шосето.

Охраната на Франко беше миля по-нататък, до чакащата го кола. Хората му чува стрелбата, скочиха в колата и потеглиха, без светлини, към мястото, откъдето бяха дошли изстрелите. Истинско чудо беше, че не прегазиха Франко, когато той изскочи на шосето пред тях.

— Помощ! — извика той и затича към тях. — Помогнете ѝ, моля ви, помогнете ѝ!

Франко имаше две рани в главата, но и в двата случая куршумите само бяха одраскали черепа, без да проникнат вътре. Екип опитни хирурзи работиха четири часа, за да отстранят парчетата кост, попаднали в главния мозък. Друг екип специалисти отстраниха куршума от левия му бял дроб. Само след няколко дни, целият бинтован и много слаб още, той седеше в леглото и питаше за Попи.

— Тя е сериозно ранена — казаха му. — Само времето и господ ще кажат какво ще стане с нея.

Един куршум се беше забил в дясната половина на мозъка ѝ — не много дълбоко, но все пак достатъчно. Дясното рамо и дясната ѝ

ръка също бяха простреляни, но не бяха засегнати жизненоважни органи. Все още не се знаеше до каква степен е увреден мозъкът ѝ. Не му позволяваха да я види. Той нареди да поставят охрана пред вратата ѝ, но сестрите се противопоставиха. Не се опитаха обаче да отстранят охраната пред вратата на Франко, защото разбираха, че е много рисковано.

Когато две седмици по-късно изписаха Франко, Попи още не беше отворила очи. Той отказа да напусне болницата, докато не се увери, че тя ще се оправи.

— Но, синьоре — протестираха сестрите и лекарите, — не можете да останете, ще имаме нужда от стаята ви.

— Оставете ме — отговори той — и ви обещавам, че следващата година болницата ще има ново крило с поне стотина стаи!

Минаха още три седмици и Попи отвори очи. Той седеше до леглото и я гледаше с тъга и копнеж.

— Франко? — попита тя. Гласът ѝ беше слаб и дрезгав, но го беше познала.

Франко ѝ се усмихна.

— Всичко ще бъде наред, Попи. Ще видиш, всичко ще се оправи. Скоро ще бъдеш по-добре. И ще имаш всичко, което пожелаеш. Трябва само да ми кажеш.

Тя се усмихна и каза една-единствена дума.

— Гардении.

Той напълни стаята ѝ с гардении, а сестрите започнаха да се оплакват, че получават главоболие от аромата им. Ден след ден, състоянието на Попи се подобряваше, но щеше да мине дълго време — месеци и може би дори година, — преди тя да се възстанови напълно. Франко поръча специална линейка и я премести в частна клиника в Неапол. Всеки ден ѝ носеше подаръци и говореше с лекарите за нейното състояние.

— Госпожата е имала късмет — казваха лекарите. — Куршумите не са засегнали особено важни части на мозъка. Няма да остане парализирана. Но паметта ѝ е засегната. Все още не знаем до каква степен. Между другото, тя не помни нищо за катастрофата. Мисли, че

колата се е подхлъзнала заради дъжда и че на кормилото е била тя. Ще бъде по-умно да не ѝ казваме какво всъщност се е случило.

Попи се възстановяваше по-бързо, отколкото лекарите бяха предвидили, и след два месеца ѝ казаха, че може да се върне у дома. Франко седна до леглото ѝ. Желаше да я задържи при себе си завинаги. Или поне още една седмица. Но беше време да я остави да си иде.

— Какво искаш да правиш? — попита я той.

Тя му се усмихна и отново заприлича на малко момиче.

— Ще се прибера у дома — отговори му простичко.

— В Монтеспан?

— Монтеспан? Разбира се, че не. Във вила Кастелето. — Тя смръщи вежди, озадачена. — Не е ли там домът ни, Франко?

Той кимна сериозно.

— Предполагам, че да.

— Винаги съм мислила за него като за свой дом — каза тя, объркана. — Но пък тези дни съм така объркана по отношение на толкова много неща, че...

— Да, вилата е твой дом. Попи. Дотогава, докато ти го желаеш. Ще ти дам всичко, което искаш.

Изведнъж очите ѝ отново станаха разумни, тя го погледна и попита:

— А мога ли да имам теб?

Той се усмихна.

— Това е единственото нещо, което съм принуден да ти откажа.

— Значи ще си кажем довиждане, Франко?

— Да, този път е само довиждане.

Тя като че ли не го чу.

— Но аз трябва да отида първо в Монтеспан! — извика. — Да прибера Лучо! Бедният, милият Лучо, как можах да го забравя. И трябва да видя дали Роугън не се е върнал.

— Роугън?

Тя го погледна прикрито, с присвити очи.

— Какво — измърмори неясно. — Бедният Лучо, сигурно е много самотен! Ще си го взема и двамата ще отидем да живеем във вилата. Завинаги. — Тя му се усмихна нежно. — В тази дума, „завинаги“, има нещо толкова хубаво, нали, Франко?

Той я погледна тъжно. В един момент тя беше старата Попи, а в следващия мислите и спомените ѝ убягваха, тя ставаше разсеяна и далечна. „Дано господ ми прости — помоли се мълчаливо той — за онова, което ѝ сторих.“

ГЛАВА 60

1932, Франция

Ейнджъл седеше в градината на вила Д'Оро и четеше вестник. Забеляза заглавието, изписано с големи черни букви: ОПИТ ЗА УБИЙСТВО НА ФРАНКО МАЛVAЗИ. Но последните думи от репортажа бяха тези, които привлякоха вниманието ѝ: „Малвази е имал придружителка, която е била тежко ранена. Твърди се, че е била синьора Попи Малъри“.

Вестникът падна на земята и в мислите ѝ се появи образът на Попи, пронизана от куршумите. Ейнджъл покри лицето си с длани, обхваната от мъка и съжаление. Защо Попи е била с този мъж? Всички знаеха какъв е той...

— О, Попи, Попи — изплака тя. — Имахме толкова много, как стана така, че се стигна до това?!

Импулсивно скочи на крака. Трябваше да отиде при нея, не можеше да я остави да умре, та те се обичаха като сестри, макар и толкова отдавна... Вдигна вестника и прочете, че Попи е настанена в болницата „Кроче Роса“ в Генуа. Щеше веднага да тръгне за там.

— Мамо? Какво правиш тук, съвсем сама — извика дъщеря ѝ Елена през моравата и Ейнджъл автоматично вдигна ръка в отговор. Понякога гласът на Елена звучеше почти нормално. Тя четеше отлично по устните и ако виждаше човека, с когото говори, разбираше какво казва той. Но с напредването на възрастта започваше да забравя какви са звуковете на речта и повечето от гласните ѝ бяха само приблизително такива, каквито трябваше да бъдат. Само Мария-Кристина и Ейнджъл разбираха какво казва тя. Ейнджъл много съжеляваше, а понякога изпитваше и силен гняв, защото Елена беше толкова красива — висока, руса, с божествено сини очи. Но умствено Елена беше още дете. Ейнджъл я беше закриляла през целия ѝ живот, не беше я пуснала дори да ходи на училище с Мария-Кристина. Години наред Ейнджъл се беше преструвала, че всичко е нормално. Прекалените ѝ грижи не позволиха на Елена да порасне. На Елена ѝ

беше добре в нейния малък свят, където всички я обичаха и разбираха. Тя не се срещаше с никого извън кръга на семейство Констант и техните приятели, освен с докторите и специалистите, при които продължаваше да ходи за поддържаща терапия. А Ейнджъл щеше завинаги да носи вината, че беше позволила това да се случи.

Елена тръгна към нея с ракета за тенис в ръка. Носеше къса пола, стройните ѝ крака бяха загорели от слънцето. Беше толкова грациозна, вървеше като танцьорка... И дори можеше да бъде такава, ако тя, Ейнджъл, не беше ѝ забранила да живее заради своите собствени страхове.

— Мамо? Защо не дойдеш до корта да видиш как играя? Ти ми обеща... Липсваш ми, мамо.

— Съжалявам, мила, зачехох се във вестника и съвсем забравих колко е часът. Идвам веднага.

— Вече няма смисъл. На Мария-Кристина ѝ омръзна. Не иска да играе повече.

Това е типично за нея, помисли си Ейнджъл. Тя не можеше дълго да задържа вниманието си върху каквото и да било. Приличаше на пеперуда, която прелита от цвят на цвят. Така правеше и с мъжете. Беше флиртувала с всички мъже в Сан Франциско, когато през 1916 дебютира в обществото. Беше се сгодила за възможно най-добрата партия. Три месеца по-късно развали годежа и се впусна в партита и забави. Навърши двацет и пет години и хората започнаха да говорят, че времето ѝ вече е минало. И тя разбра, че може би в думите им има капка истина. Само след месец поднови годежа си със същия младеж, който я беше помолил да му стане жена още когато тя беше на осемнайсет и търпеливо я беше чакал толкова време. Ожениха се три месеца по-късно, но Мария-Кристина не виждаше причина съпругът ѝ да се бърка в живота ѝ и да ѝ пречи да ходи където пожелае. Любовта на съпруга ѝ скоро се стопи. Разводът им три години по-късно предизвика скандал и се наложи Мария-Кристина да поживее в чужбина, докато нещата се уталожат.

Тя започна да води живота на безгрижна, но самотна жена. Нямаше никакви задръжки, нито обичаше когото и да било. Но също така нямаше и мъж, който да я обича. Докато не срещна Бил Астън. Бил беше богат ерген на четирийсет години от южното крайбрежие. Беше образован и изтънчен и, за първи път, някой успя да обуздае

Мария-Кристина. След като се ожениха, Ейнджъл си беше помислила с облекчение, че дъщеря ѝ най-после е пораснала. За известно време Мария-Кристина се забавлява да играе ролята на домакиня от висшето общество, като разпределяше времето си между Манхатън и Ийст Хамптън. За известно време женитбата им изглеждаше идеална, а после дойде бебето — Пол.

И ето, че само преди два месеца Мария-Кристина ѝ беше телефонирала, за да ѝ каже, че се връща в Италия, защото Бил се развеждал с нея. Ейнджъл я беше попитала какъв е проблемът, а дъщеря ѝ беше отвърнала:

— Старият проблем, мамо — скуката.

Когато Александър се отказа от титлата, наследи я седемгодишният Пол, който се превърна в Паоло. Но фактът, че има дете, за което да се грижи, не промени Мария-Кристина, нито пък начина ѝ на живот. Както винаги, тя отхвърляше всичките си отговорности. Не се грижеше за детето, пет пари не даваше за него. Добре, че Фиамета беше там.

„Аз съм толкова виновна, колкото и Попи — помисли си примирено Ейнджъл. — Не бях добра съпруга и, изглежда, не съм и добра майка. Дадох на децата си само любов, а това май не е достатъчно.“ Запита се дали беше правилно това, че отказа да отговори на въпроса на Попи. „О, Попи — помисли с тъга. — Нима не разбират? Наистина няма значение коя дъщеря на кого е. Те не принадлежат на теб или на мен... те са самите себе си.“

Когато си легна тази нощ, тя се запита дали да отиде при Попи, както ѝ подсказваше сърцето. Или беше по-важно да запази тайната. И разбра, че не може да рискува да се види отново с Попи. Това щеше да причини нова катастрофа.

ГЛАВА 61

1933, Италия

Фермата Монтеспан изглеждаше занемарена, когато работниците отидоха, за да вземат нещата на Попи. Натовариха ги бързо в камиона, пак там сложиха и клетката с Лучо. Камионът измина целия път от Франция до Италия, като спираше само тук-там и тогава хвърляха в клетката на Лучо семена. Папагалът криеше главата си под крилото и отказваше да погледне когото и да било. Най-последно камионът спря и повече не тръгна. Големите врати се отвориха.

— Allons у — извика едрият шофьор французин и тремаво смъкна клетката. Докато я носеше, тя се люлееше силно. Папагалът подаде колебливо глава, стори му се, че чува гласа на Попи, но не... чуваше се само шум, причинен от голямо раздвижване.

— И какво имаме тук — попита женски глас. Папагалът премигна на силната слънчева светлина и страхливо размаха криле. — Ах, бедното създание, колко е уплашено! — възкликна жената, отвори вратата на клетката и му протегна ръката си, но Лучо се сви в далечния ъгъл.

— Оставете го — каза Франко тихо. — Той обича само Попи. Погрижете се да му дадат храна и вода и той ще стои тихо.

Сложиха клетката на Лучо близо до отворения прозорец на голямата слънчева спалня. Долу, в градината, работеха мъже. Дълга линейка се плъзна почти безшумно по алеята и спря пред стъпалата и Франко забърза към нея. Извадиха носилката с Попи и я внесоха в къщата.

— У дома ли съм вече? — попита тя с ясен глас, когато влязоха в спалнята.

Лучо разроши перата си.

— Попи сага. Попи cherie, Попи darling! — изкрещя той и възбудено замахна с криле.

— Лучо! Ето те най-последно! Ах, ела при мен, мой сладък, ела при мен... — Франко занесе клетката до леглото ѝ и я остави на

снежнобелите чаршафи близо до възглавницата, а папагалът хвъркна и стъпи колебливо на протегнатата ѝ ръка.

— Попи, Попи, Попи... — изграчи тихо той.

— Ти също ми липсваше, Лучо, и то много — каза тя тихо. — Аз също имам нужда от теб.

Гласът на Попи звучеше уморено. Косата ѝ беше вече набола, след като по време на операцията беше обръсната, но яркочервеният белег, който започваше от дясното ѝ слепоочие и минаваше по цялата ѝ глава, все още се виждаше. Скулите ѝ бяха изпъкнали, а блестящите ѝ сини очи бяха хлътнали и уморени. И като че ли луничките ѝ бяха изчезнали, слели се със силната бледнина на бузите. А костеливите пръсти, които милваха папагала, трепереха силно и като че ли никога нямаше да престанат да треперят.

Една жена, облечена в колосана бяла престилка, се приближи до леглото и Франко каза.

— Попи, това е сестрата, която ще се грижи за теб. Тя ще ти носи всичко, което поискаш.

— Бих предпочела да остана сама — каза Попи уморено. — Прекалено много сестри, прекалено много лекари... Помоли я да си върви.

— Не още, Попи, все още имаш нужда от помощ. — Франко взе ръката ѝ в своята и я загледа със смесица от нежност и съжаление, а после каза: — Сега ще те оставя да почиваш. Ще се върна, когато се почувстваш по-силна.

— У дома ли съм вече, Франко? — попита тя и затвори уморено очи.

Той кимна.

— Сега вече си у дома, Попи — каза той и я целуна по бузата.

През първите няколко седмици Попи беше тиха и спокойна, но с настъпването на пролетта укрепна и най-после се осмели да излезе навън. Лучо кацна на рамото ѝ, а тя тръгна колебливо из безупречно подредената градина. По бузите ѝ се търкаляха сълзи.

— Това не е нашият дом, Лучо — плачеше тя. — У дома градината беше занемарена, израсла, буренясала... мистериозна. Тя беше специално място. Защо сме тук? Това не е нашето място.

Сестрата пристигна тичешком, много разтревожена. По-късно се обади на Франко. На следващия ден той дойде да я види. Понякога тя го посрещаше радостно, а друг път стоеше и го гледаше втренчено, озадачена, като че ли той беше непознат, който нарушава така желаната от нея самота. Днес Попи беше надменна и аристократична.

— Не искам подрязани храсти и подредени цветни лехи. Уволних градинарите — каза тя рязко, а после в очите ѝ се появи озадачен израз. — Не е ли това мястото, Франко? — попита тя. — Не е ли това у дома? Мислех, че е...

— Не се тревожи — успокои я той. — Всичко ще бъде точно така, както го искаш ти. Ще имаш това, което те прави щастлива, Попи. После тя уволни сестрата.

— Вече нямам нужда от сестра — каза тя на Франко, който побърза да я посети. — Освен това тя не беше сестра, а моя икономка. Той кимна.

— Права си. Време беше тя да си отиде.

На следващата седмица пристигна нова „икономка“, но също си отиде много бързо.

— Ние нямаме нужда от всички тези хора около нас — прошепна Попи на Лучо, докато гледаше как жената върви по пътеката, стиснала куфара в ръка. — Отново ще бъдем сами, заедно, Лучо, само ти и аз. Докато Роугън си дойде у дома.

Лятото премина в есен, а есента — в зима. Франко дойде да я види на Коледа и ѝ донесе цяла кола подаръци, увити в хартии с весели цветове, но тя не ги отвори. Не му проговори, просто седеше до огнището през целия ден и се взираше в пламъците. Но въпреки всичко той продължаваше да идва при нея поне веднъж месечно.

Когато дойдеше вечерта, Попи изяждаше простата вечеря, която една жена от селото ѝ приготвяше, и изпиваше чаша вино. После се качваше бавно до стаята си, сядаше зад бюрото и започваше да пише.

— Понякога си спомням и знам всичко, Лучо — говореше му тя, като гледаше с тъга изписаните страници. — А понякога нищо. Мисля си, че ако успея да запиша всичките си мисли и спомени, те ще бъдат тук, с мен, дори когато забравя.

Когато следващия път Франко се обади, за да ѝ каже, че ще дойде, тя се постара извънредно много, за да бъде в добър външен вид. Когато той пристигна, тя стоеше до прозореца на салона и го чакаше, с

наклонена на една страна глава, с усмивка на устните и с гардения в ръка.

— Франко — каза тя с ясен, чист глас, — искам да видиш нещо. Ела по-близо, мили. Погледни ме.

Франко се приближи бавно към нея, с лице, сиво като роклята ѝ.

— Какво има, Попи? — попита я той. — Защо си се облякла така...?

— Не приличам ли на портрета си, Франко? — попита тя тихо. — Някога бях жена, която дори Сърджънт искаше да рисува. Но сега, погледни... Виж белега на черепа ми, тази сбръчкана кожа на шията ми, и тук, на рамото ми, и по-надолу — по ръката ми... Има и други белези, Франко, но тях не можеш да ги видиш. Никой, освен мен, не може да ги види. Но виждаш, нали, че вече не съм жената от портрета, Франко, тя си отиде завинаги. А ти помниш и виждаш не тази, не истинската жена, остаряла и вече полулуда, ти все още виждаш онази, другата, младата, която краси стената на спалнята ти... Споменът е истински, Франко. Запази го. Но другата ще си отиде завинаги. Тя те освобождава от себе си.

— Попи! — извика той. — Не знаеш какво говориш!

— О, да, Франко, знам. Днес знам. Не искам повече да се връщаш тук. Моля те, Франко. Каж ми сбогом сега, когато споменът за онова, което бяхме, е още жив. Остави ме на самотата и на обърканите ми думи и мисли. Виждаш ли, аз вече нямам нужда от никого.

Франко се наведе, целуна ръката ѝ, а после, с приглушено ридание, излезе бързо от стаята. Гарденията, която държеше, падна, незабелязана, на земята. А Попи се върна в стаята си.

— Отново сме само ти и аз, Лучо — каза тя уморено. — И миналото. То никога няма да ни остави. — По лицето ѝ отново премина озадачение. — Има още нещо, което трябва да свърша... Само ако мога да си спомня какво ето...

Спомни си известно време по-късно — дали беше седмица, или пък година? Това не знаеше.

— Трябва да напиша завещанието си, Лучо — каза тя една вечер, седнала зад бюрото. — Не бива да се тревожа за Роугън. Той ще се погрижи за всичко, когато се върне. Но ще запиша всичко сега, Лучо,

преди да съм забравила. О, и бележка за сина ми! — извика тя и извади още един лист хартия.

„Роугън“, написа, „поякога паметта ми изневерява и в случай че не се сетя, когато те видя, написах това. Защото ти не знаеш за дъщеря ми. Искам тя също да получи нещо, да се погрижиш за нея. Разбира се, че ще го направиш, нали?“

— Уморена съм, Лучо — каза тя и отиде бавно до голямото бяло легло. — Утре ще извикаме адвоката и ще му дадем това, а той ще се погрижи, а после ще мога да спя, без да се тревожа за децата си. Те ще получат наследството си, все пак.

ГЛАВА 62

Докато самолетът на швейцарските линии кръжеше над Лос Анджелис, Майк гледаше познатите сгради и кръгчета слънчева светлина и безкрайните колони от автомобили по булевардите. Беше прекарал две седмици във Венеция, където беше прослушал отново касетите, които беше записал, и бе прегледал отново бележките, които беше направил във вила Кастелето. И ядосан, мислеше, че отново е стигнал до задънена улица. Наистина ли Попи беше легнала в гроба, без да види Роугън? И без да узнае истината за дъщеря си? Но щом тя не е знаела, кой, тогава, е знаел? Хилърд е син на Грег Констант, помисли си той, той е единственият жив човек, който е познавал Ейнджъл и децата ѝ. Беше сигурен, че Хилърд знае истината. И беше дошъл в Лос Анджелис, за да я узнае и той. Мислеше и за срещата си с Либер преди няколко дни. Адвокатът беше съгласен с него, че не бива да казват на Орландо за наследството, докато не уточнят въпроса с дъщерята. „Нека не забравяме, че когато кажем на Орландо, че е правнук на Попи Малъри“ — беше казал Либер, — „ще трябва да му кажем, че негов праядо е Франко Малвази. Един от най-известните шефове на мафията през последното столетие.“

Майк си спомни Лорийн Хънтър, която може би още се надяваше да получи наследството. През последните няколко седмици много често мислеше за нея и вече се беше уморил да се опитва да анализира защо. Не изпитваше съжаление към нея, а и Лорийн не би искала това. Знаеше само, че никога и към никого не беше изпитвал такива чувства. И когато самолетът кацна и той тръгна към терминала, знаеше, че за първи път от много време насам Попи Малъри щеше да почака. Първо щеше да се види с Лорийн.

Беше четири часът следобед и в заведението на Дани беше тихо и спокойно. Майк веднага я видя. Вземаше поръчката на клиент с две малки момчета. Дългата ѝ червена коса беше хлабаво завързана на

опашка. Изглеждаше добре в черната пола и бялата блуза. Лорийн се усмихна, погали по-малкото дете по главата и се обърна. Видя го и красивата ѝ усмивка стана по-широка.

— Здравей! — извика тя и тръгна към него. — Какво правиш тук?

— Трябваше да бъда в Лос Анджелис, така че дойдох да те видя — каза Майк, напълно честен.

Тя се изчерви, той долови, че е доволна.

— Отново ти благодаря за плюшеното мече — каза тя. — То направи Коледата на Марая истинска.

— Бих искал да видя Марая — каза той. — Тя сигурно е хубаво дете.

— Наистина ли — попита Лорийн нетърпеливо, но после погледът ѝ помръкна. — Е, не съм сигурна... — каза тя. — Знаеш как е... Марая си има дневен режим, а аз съм много заета. Всичко е много сложно с тези ясли и гледачки...

— В колко часа свършваш тук — запита я Майк малко рязко.

— В четири и половина. След половин час.

— Добре, ще дойда да те взема.

— Окей — съгласи се тя, като че ли малко неохотно.

Въпреки че слънчевата светлина беше ярка, денят беше хладен за Лос Анджелис и Лорийн си беше облякла яке от изкуствена кожа.

— Моят коледен подарък за самата мен — каза му тя, когато той изрази възхищение.

Майк се сети за красивото яке от боброва кожа на Ариа, което струваше цяло състояние и което, ако тя не беше наследницата, Каралдо щеше да плати. Помисли си колко несправедлив може да бъде животът.

— Добре — каза той. — Какво следва сега?

— Трябва да взема Марая от яслите.

— Добре, хайде, ще го направим заедно. Ще те следвам с колата си.

Тя живееше в малък апартамент в стар блок на булевард „Вентура“. Майк ѝ помогна, като качи багажа и количката на Марая, докато тя носеше детето.

— Тя наистина е много красива — извика той, когато Марая му се усмихна над рамото на Лорийн.

— Най-красивата — съгласи се тя.

Апартаментът имаше една стая, която служеше за всекидневна и за трапезария и кухня.

— Има още една спалня и баня — каза Лорийн. — Искаш ли чаша кафе, докато аз ѝ приготвя вечерята.

— Да. — Той седна до масата в кухнята и загледа Лорийн, която сложи джезвето на котлона и започна да приготвя храната на детето. — На колко години е тя? — попита той, когато Лорийн сложи чашата кафе пред него.

— Почти на година и половина.

— Много е красива. Е, къде искаш да отидем да вечеряме? Френска, италианска, китайска или японска кухня?

Лорийн се засмя.

— Откъде знаеш, че днес е свободният ми ден?

— Просто се надявах — отговори той.

— Ще трябва да наема детегледачка — каза тя, като че ли пълна с колебания. — А и нямам нищо красиво, което да облека.

— И аз мразя да се обличам. Там, където мога да отида по дънки, е достатъчно добро за мен.

Тя въздъхна и му се усмихна.

— Ти си много мил, Майк, знаеш ли?

— Не. Не и аз. — Той се усмихна. — Аз съм жестокият журналист следовател, не помниш ли?

— Помня, щях да те питам за Попи, но можеш да ми разкажеш и по време на вечерята. — Тя сложи Марая на детско високо столче и започна да я храни. Имаше нещо странно, озадачаващо, в детето, макар и да не можеше веднага да се каже какво е то.

— По-добре да тръгвам — каза той. — Ще дойда да те взема в седем и половина.

— Добре — отговори тя. — Ще бъда готова.

Отидоха в малък френски ресторант в Мерлоуз. Лорийн беше толкова доволна и развълнувана, че и на него му беше приятно. Носеше семпла синя рокля с много широк колан, който подчертаваше

тънката ѝ талия, дългата ѝ червена коса падаше свободно по гърба. Беше сложила съвсем малко грим — колкото да подчертае красивите си сиво-сини очи.

— Не можеш да си представиш колко съм заета — каза му тя. — Не съм излизала, откакто Марая се роди.

Майк забеляза, че тя каза „откакто Мария се роди“, а не „откакто мама умря“, което означаваше, че има позитивно мислене. Лорийн щеше да се оправи и без парите на Попи. Тя го слушаше, очарована, докато той разказваше историята на Попи.

— Бедната Попи — каза, когато той млъкна, — всичко като че ли е било против нея. Какво е станало накрая?

— Още не знам — въздъхна той. — Но мисля, че знам кой знае. Точно затова се върнах в Калифорния. Ще се видя с него утре. Лорийн, какво всъщност не е наред с Марая?

Тя изпусна вилицата ужасена.

— Какво искаш да кажеш — попита го нервно.

Той взе ръката ѝ.

— Има нещо, което не е наред, нали? Защо не ми кажеш?

Лорийн вдигна глава и го погледна. Очите му показваха, че той ще я разбере, и тя си помисли, че може да му се довери.

— Не знам точно какво е — каза тихо. — Може би нещо не е наред с ума ѝ. Не се опитва да говори. Повечето деца на нейната възраст казват „мамо“ и „татко“, опитват се да изговарят звукове, нови думички. Но Марая — не.

Сега той разбра какво го е озадачавало в детето. То не беше издало нито звук, докато той беше там.

— И какво правиш по въпроса? — попита той.

— Нищо. Страхувах се да го призная дори пред себе си. Страхувам се, че ще ми я отнемат, ще я настанят в някакъв дом. Не мога да плащам за лечение на частни и скъпи лекари. Не мога да я загубя, Майк, не мога! Тя е всичко, което имам. — Погледна го умолително. — Предполагам, ще ми кажеш, че не постъпвам правилно. Но аз не съм и навредила, наистина. Та тя е още дете.

— Сигурен съм, че не си ѝ навредила — каза той. — Но е правилно да разбереш какво ѝ има, за да можеш да ѝ помогнеш.

Лорийн сведе глава към ръцете си, които нервно мачкаха салфетката.

— Знам — каза тя едва чуто. — Но ме е страх да се изправя срещу проблема сама. — Погледна го с красивите си очи и сърцето му се разтопи.

— Виж, ще разбера кой е най-добрият лекар и ще я заведем при него. Ще ти запазя час и ще уредя да я подложат на няколко теста. Ще дойда с теб. И... За мен ще бъде удоволствие да платя всичко, Лорийн.

Тя го погледна колебливо. Предложението беше такова, че я изкушаваше да приеме, но, от друга страна, то малко я плашеше, защото истината можеше да бъде повече, отколкото тя можеше да понесе.

— Не мога да ти позволя да платиш — каза тя бързо. — Няма да бъде правилно.

— Не ти, а Марая трябва да ме остави да платя — каза той с усмивка. — Ще бъде подарък за рождения ѝ ден.

Лорийн също се усмихна.

— Но тя няма рожден ден сега.

— Това няма значение, все някога ще има — каза Майк и стисна ръката ѝ. — Ще ти се обадя утре, за да ти кажа кога ще отидем при лекаря. А после ще отида в ранчото Санта Витория, за да измъкна истината от Хилърд Констант.

Хилърд като че ли беше остарял за трите месеца, през които Майк не го беше виждал.

— Добре съм, добре съм — каза той още по-раздразнено от миналия път. — А вие какво правите тук? Идвате да ми кажете, че сте открили наследницата на Попи Малъри? — Наля манзанила в две чаши и дяволита усмивка се изписа на лицето му. — Липсвахте ми, знаете ли, млади човече. Бях свикнал да ви виждам в библиотеката си.

— Да, но имам чувството, че можехте да ми спестите по-голямата част от времето и усилията — отговори Майк направо.

— Предполагам, че на вас трябва да благодаря, че онази отвратителна италианка, съпругата на Паоло, ме посети?

— Франческа. — Майк се засмя, като си представи как те двамата пият шери. — Но наградата ви е била, че сте се запознали с Ариа.

— Да, тя е приятно момиче — призна, замислено, Хилърд. — Странно ми е, че все още имам семейство. Преди това не ме интересуваше и никога не съм мислил за италианските си роднини. Тя е внучка на Мария-Кристина и е красива като нея, но, за щастие, няма нейния темперамент.

— Мислех, че не си спомняте Мария-Кристина — каза Майк.

Светлите очи на Хилърд се присвиха лукаво.

— Е, знаете ли, понякога си спомням, друг път — не. Това е привилегия на старците.

— Окей, Хилърд, но дойде времето на истината. — Майк остави чашата си и го погледна предизвикателно. — Ще ви кажа какво точно открих за Попи Малъри, а вие ще ми кажете какво точно знаете. Точно и всичко, ясно ли е?

Хилърд изпи шерито си и доволно потърка ръце.

— Добре, целият съм в слух.

Той слушаше внимателно, докато Майк разкриваше историята на Попи пред него, понякога задаваше въпроси, понякога кимаше в знак на съгласие, като че ли да потвърди, че за това и той знае.

— И така, виждате — завърши Майк, — че отново съм в задънена улица. Знам, че едната дъщеря е била на Попи, но не знам точно коя. Но вярвам, че вие знаете.

— А аз не знаех нищо за сина, Роугън — отговори Хилърд. — Това означава ли, че има и други претенденти за парите?

— Да, има, и искането му е законно. Той е правнук на Попи.

— Не знаех и за „Номер шестнайсет“. Мисля, че и баща ми, и Ейнджъл не знаеха. Ейнджъл обаче знаеше за шефа на мафията. Беше го прочела във вестниците. Веднъж разказваше на Мария-Кристина за това.

— Защо на Мария-Кристина? Тя ли беше дъщерята на Попи?

Хилърд отново се усмихна дяволито.

— Не ми казвайте, че не можете и сам да откриете. Пък и защо трябва да ви казвам?

— Защо ли — извика Майк гневно. — Защото парите на Попи и без това ги има и трябва да се използват за нещо. За някои хора те значат много — свобода, любов, образование. И егоистичен старец като вас няма право да ги лишава от това. Вижте, Хилърд, един човек вече е мъртъв, беше убит, а други са в опасност.

Хилърд втренчи в него ужасения си поглед.

— Мъртъв? — повтори той. — Кой е мъртъв? Не Ариа, нали?

— Не, не Ариа, но тя може би също е в опасност. Играта приключи — каза Майк. — Сега ще ми кажете истината?

Хилърд се облегна назад в удобния си стол. Дяволитостта му се беше стопила. Вече не се съпротивляваше. Изглеждаше по-стар и някак си смален. Ръцете му трепереха, докато си наливаше още едно питие.

— Добре, тогава, щом това има такова значение, ще ви разкажа. Беше през 1939, така мисля. Бях си дошъл вкъщи в отпуск. Имах съпруга и малък син. Ейнджъл се оплакваше от силна настинка. Тя не мина и заболяването обхвана гърдите ѝ. Лежеше на легло. Отидох да я видя и тя ми се усмихна, въпреки че беше много болна. „Кажи на баща си, че искам да го видя“, каза ми. Гласът ѝ беше все така ясен и нежен. Спомням си, че когато казах на татко, той ме погледна много загрижено. Докато вървахме заедно през полето, аз го попитах: „Наистина ли е толкова лошо, татко?“. Той кимна. „Да“, отвърна сериозно. „Но тя отказва да отиде в болница.“ — Хилърд направи пауза, за да отпие от шерито си. — Аз не влязох в стаята с него, но той не затвори вратата и разговорът се чуваше в салона, където го чаках. „Грег, искам да ти кажа за Попи“, каза леля Ейнджъл. „Това може да бъде последната ми възможност. Мисля, че трябва да знаеш истината.“ „Но аз всъщност не искам да знам“, каза татко. „Вече не. Всичко е минало. По-добре е да го забравим.“ „Но аз те излъгах“, каза тя. „Излъгах всички и сега искам да изляза на чисто. Така че седни и ме слушай, Грег.“ Чух как столът изскърца, когато татко го придърпа към леглото. Ейнджъл започна да разказва за Попи и за съпруга си, Фелипе. Накрая татко каза: „Ейнджъл, иска ми се да не беше ми го казвала“.

„Трябваше“ — отговори тя. „Когато тя дойде да ме пита за дъщеря си, аз отказах да ѝ отговоря. Но искам ти да знаеш истината.“ „Но аз не искам да знам“, каза татко. „За мен те и двете са твои момичета. Дори не искам да мисля за Попи. Нека оставим нещата така.“ Дълго време никой не проговори, а после Ейнджъл каза: „Трябва да направя още едно признание. Този път никой, освен мен, не е виновен. Както знаеш, аз винаги и прекалено много закрилях Елена. Не ѝ разреших да порасне. Навсякъде ходех с нея, отговарях вместо на нея на зададените ѝ въпроси. Единственото място, на което тя веднъж

отиде без мен, беше при онзи лекар в Сан Франциско. Разбира се, аз ѝ дадох кола и шофьор, но... Тогава трябваше да отида до Ню Йорк, да спасявам Мария-Кристина от поредната каша. Доктор Бартън се грижеше за Елена от дълги години, беше я оперирал веднъж, но безуспешно. Беше около четиридесетгодишен, женен, с деца. Беше привлекателен мъж, а аз дори не съзнавах колко красива е Елена. За мен тя беше още дете. Но доктор Бартън я видял по различен начин, а тя, бедната, се влюбила в него. Та нали дотогава не беше срещала друг мъж? Отсъствах по-дълго, отколкото очаквах — около два месеца. Когато се върнах, забелязах, че Елена е различна, по-затворена, като че ли криеше някаква тайна... А по-късно забелязах и нещо друго — беше бременна. Побеснях. Обадох се на доктора и му казах да стои далеч от нея. Заведох я в Аризона, заради здравето ѝ, така казахме на всички. Тя роди детето там. Бедното дете, въобще не разбираше какво става с нея! Уредих детето да бъде осиновено. Семейството дойде и го взе. И това беше краят. Всичко приключи, все едно не е било. Заведох Елена в Италия за две години, за да забрави доктор Бартън. Тя нито веднъж не спомена детето и аз реших, че и за него е забравила. Започна да говори странни неща. Знаех, че умствено ѝ няма нищо, но тя вече не беше «нормална». Аз я осакатих с глупавата си, прекалено силна и егоистична любов. Имам копие от подписания документ за осиновяването, с името и адреса на семейството. Не съм ги виждала, но го пазя, скрит в любимата ми книга в библиотеката. Там има и писмо, което казва истината за Мария-Кристина и Елена. Искам да знаеш къде са, Грег, в случай че потрърбват, когато мен вече ме няма.“

„Но аз не искам да знам. И двете момичета са твои, Ейнджъл, не разбираш ли?“ Мисля, че и двамата плачеха, затова се измъкнах от салона. Дълго време след това наблюдавах татко, но той не погледна на онова място в библиотеката. Доколкото знам, никога не го направи. Ейнджъл отиде в болницата и умря две седмици след това от пневмония. Баща ми беше съсипан — дотогава не го бях виждал такъв. И пак не погледна в книгата.

— Но вие го направихте — попита Майк.

Хилърд кимна.

— Разбира се. За мен всичко това означаваше много малко. Не познавах нито Попи Малъри, нито съпруга на Ейнджъл. — Хилърд отиде със стола си до рафтовете и извади томчето поезия на Кийтс. —

Виждате ли? — Дяволитата усмивка отново се появи на устните му. — Не ви излъгах. Ако бяхте търсили достатъчно упорито, щяхте да го намерите.

— Можеше да ми трябват години и вие го знаехте — отговори Майк.

Хилърд извади пожълтелитея плик.

— Ето го — каза той и му го подаде. — Ето го вашия отговор.

Майк внимателно извади писмото, прочете онова, което Ейнджъл беше записала преди толкова много години, и погледна Хилърд.

— Елена? — попита той, изненадан.

— Елена — отговори Хилърд с усмивка на триумф. — И така, виждате ли, отново сте на квадратче едно. Все още не знаете коя е наследницата.

ГЛАВА 63

Бяла и гъста мъгла се стелеше над Гранд Канал. Вдигна се за малко само по обяд и тогава се видяха островите Гуидеча и Сан Джорджо, които сякаш плуваха в облаците. После мъглата отново покри всичко.

Беше първият ден на карнавала. Всички бяха вече облекли костюмите си, въпреки че празненството щеше да започне едва през нощта. Имаше много и най-различни костюми, много и най-различни маски. Но най-зловещата от всички и осигуряваща пълна анонимност, беше маската bauta, обикновено изработвана от бяло или черно папиемаше, покриваща цялото лице, само с две дупки за очите. Тя обикновено се придружаваше от костюм с качулка, или перука, и черна пелерина. Така никой не знаеше кой се крие под нея.

Палацо Ринарди светеше като никога преди. Украсата му беше пищна. Работници се бяха покачили на стълби и поставяха хиляди свещи в излъсканите кристални полилеи. В кухнята на Фиамета бяха нахлули дузина готвачи, които щяха да се погрижат за празничната вечеря. Франческа беше кралицата и властваше над всички. Даваше команди, а в следващия момент ги отменяше. Успяваше да подлуди всички. А Ариа дебнеше телефона в стаята си, за да не пропусне момента, когато той иззвъни. Чудеше се дали да не позвъни отново на Орландо, но гордостта я възпираше. Тази нощ носеше радост на всички, но отчаяние — на Ариа, защото на партито, организирано за триста души, щеше да бъде обявен годежът ѝ с Каралдо. И даже по-лошо — той ѝ беше казал, че иска да се оженият веднага след това, може би следващата седмица, ако и тя е съгласна.

— Разбира се, че ще се съгласиш — беше ѝ казала Франческа. Категорично. — Каралдо прояви достатъчно търпение. Чака дълго, както и аз.

Ариа беше разбрала, че няма смисъл да спори. Цяла нощ беше лежала будна и мечтаеше как двамата с Орландо ще избягат и ако не тя е наследницата на Попи, ще си намери работа и ще се грижи за

Орландо, така че той да може да рисува. Знаеше, че той ще ѝ се отплати някой ден, като стане велик художник.

Телефонът иззвъня и тя грабна слушалката толкова бързо, че за малко щеше да я изтърве.

— Моля? — прошепна.

— Ариа, Майк е.

— Майк! Къде беше? Не сме се чували много отдавна. Всичко наред ли е?

— Да, разбира се... — каза Майк, който не искаше да я заблуждава, но следваше инструкциите на Либер. Той беше разкрил историята, а сега Либер щеше да се свърже с наследниците. Това беше негова работа.

— Трябвала знам истината за Попи, Майк. Не знаеш какво става тук. Мама и Каралдо дават голямо карнавално парти тази нощ и на него ще обявят годежа ни. От два дни сме във Венеция и непрекъснато се опитвам да се свържа с Орландо, но него все го няма. Не мога да повярвам, че вече не го интересувам, не и след онова, което се случи между нас. Сигурно ми е ядосан и не мога да го обвинявам...

Майк въздъхна.

— Сигурно не е поканен на партито? — попита той.

— Разбира се, че не е! Дори подозирам, че мама е помолила Каралдо да го уволни и — край на моите уроци! Но ти си поканен — добави тя. — Аз те каня да дойдеш. И ще можем да поговорим. Ела в десет часа и, предполага се, че трябва да бъдеш в карнавален костюм.

„Странно е“ — мислеше си Майк, докато се обличаше, — „че единственият претендент за парите на Попи, с когото не съм се срещал, е този, който ще ги получи.“ След като не беше виждал никога Орландо, не можеше да прецени чувствата на Ариа към него. Не беше се срещал и с Каралдо. Като се сети за дългия разговор, който беше водил днес следобед с него по телефона, се запита дали беше постъпил правилно. Сложи си маска от черно кадифе и се погледна в огледалото. Приличаше на джентълмен от седемнайсети век, като се изключи това, че не си беше сложил напудрена перука. Наметна черната пелерина на раменете си, сложи си триъгълната шапка, която подхождаше на този

костюм, и реши, че първо ще се отбие в бара на Хари за едно питие, а после ще отиде в палацо Ринарди.

Мъглата беше станала още по-гъста с настъпването на вечерта. Приличаше на сиво, невидимо одеяло, което придаваше мистериозност на града, приглушаваше веселите цветове на карнавалните костюми и заглушаваше веселите викове и смеха на жителите му. Тази нощ Венеция беше градът на илюзиите и обгърната в мантията на мъглата, тя като че ли беше успяла да хване миналото.

Лучо стоеше неспокойно на златната си пръчка и наблюдаваше гостите, които Франческа и Ариа посрещаха, застанали в края на стълбището. С тях беше и Каралдо, вече като член на семейството. Ариа носеше великолепна огърлица от рубини и диаманти — годежния подарък, на Каралдо за нея. Сребриста маска скриваше отчаянието в очите ѝ. Каралдо взе ръката ѝ и ѝ се усмихна окуражително. Франческа приличаше на великолепна ледена шушулка в роклята си, която все едно че беше направена от кристал и диаманти. Най-последно беше постигнала мечтата на живота си и тази нощ щеше да бъде кралица на Венеция!

Перлуджи Гали, напълно анонимен с маската си тип *bauta*, с черна качулка на главата, слезе от една гондола и тръгна към входа на палацо Ринарди. Обгърна се по-плътно в черната си пелерина, като да се запази от студа. Имаше още много гости, които се тълпяха пред вратата и се натискаха да влязат. В общото объркване, портиерът, който проверяваше поканите, не забеляза, че е влязъл още един човек.

— Господи! — възкликна Франческа, когато той се наведе да ѝ целуне ръка. — Тази нощ не мога да позная нито един от гостите си! Но по време на вечерята играта ще приключи, господо. На масата местата ви са определени с картички и тогава ще се разбере кой, кой е. — Перлуджи просто се усмихна — той нямаше намерение да вечеря. — Усмихни се, Ариа, моля те! — скара се Франческа на дъщеря си. — Виж, ето го и Майк. Трябвало е да си сложите перука — укори го тя — или качулка. Така всички ще ви познаят.

— Изглеждаш великолепно! — каза му Ариа. — Можели да поговорим. Ще се измъкна веднага щом мога и ще се срещнем в салона.

Половин час по-късно тя му каза:

— Орландо още не се е обадил. Какво да правя? Да му се обадя ли аз?

— Не! — извика Майк остро. — Не, не бива!

— Не е правилно, нали? — каза тя тъжно. — Момичетата не трябва да тичат след мъжете. Но аз толкова го обичам! Не мога без него, не мога да се сгодя за Каралдо!

— Ариа! — извика Франческа. — Ела да поздравяш графиня Мифори.

— Ще говоря с теб по-късно — каза му тя тъжно, нещастна.

Майк реши, че ще е най-добре да я държи под око, защото не се знаеше какво може да направи тя в това състояние.

— Е, мистър Престън — прекъсна мислите му Каралдо, — най-после се срещнахме. Сега мога лично да ви благодаря за това, че ми имахте доверие. Мисля, че сега разбирате защо беше необходимо това. — Тъмните му сериозни очи, полускрити зад маската, обходиха лицето на Майк.

— Радвам се, че можах да помогна — каза Майк, също сериозен. — Искан ми се да бях разбрал по-рано.

— За нещастие, никой от нас не може да връща времето назад. Но вашата работа приключи и сега можете да се забавлявате. Оставете мен да се тревожа за всичко останало.

Партито вървеше добре, шампанското се лееше, вечерята беше превъзходна, обслужването — безупречно. Франческа настани Майк на масата до момиче, за което той беше сигурен, че е извънредно красиво, макар още да беше скрито зад маската си, и чийто глас и тяло бяха толкова секси, че непрекъснато го изкушаваха. Той се забавляваше толкова добре, че не видя кога икономът прошепна нещо в ухото на Ариа, не я видя и когато тя се промъкна във трапезарията. Разбра за отсъствието ѝ едва по-късно, когато я потърси.

Ариа вдигна слушалката на телефона в кухнята, защото беше сигурна, че майка ѝ няма да стъпи там.

— Орландо? — прошепна, останала без дъх от възмущение. — О, най-после! Непрекъснато се опитвах да се свържа с теб...

— Не се обадох по-рано, защото знам, че не мога да се състезавам с Каралдо — каза той. Гласът му беше студен и далечен. — Нямам право да ти преча. Искан да ти кажа, че постъпвам така не

защото не те обичам, а защото нямам нищо, което да ти предложи. Само живота на гладуващ художник.

— Но това е всичко, което искам — прошепна тя. — Ти си всичко, което искам. Обади се тъкмо навреме, за да ме спасиш, Орландо... Защо, о, защо не се обади по-рано?

— Не можеш — отговори рязко той. — Не бива да се виждаме повече.

— Моля те, о, моля те — изплака тя. — Трябва да те видя, трябва да говоря с теб. Моля те, Орландо.

— Добре — съгласи се той, като омекна неочаквано. — Ще се срещнем след половин час пред църквата „Санта Мария“.

Ариа наметна черна пелерина върху роклята си от кадифе, сложи си маската и излезе. Мъглата все така покриваше града и караше дори минувачите да изглеждат нереални. Ариа изпита стария страх. Сякаш отново чу стъпки след себе си. Погледна страхливо през рамо, но не видя никого. Безлюдният площад „Сан Марко“ се простираше пред нея — тих и загадъчен като празна сцена. Нещо прошумоля в мрака и тя покри устата си с ръка, за да не изпищи. Писъкът ѝ се превърна в смях, когато видя една бездомна котка, която дойде и се заумилква около нея, за да получи нещо за ядене.

Мъжът я дебнеше, застанал в сянката на колонадата. Беше обвит в черна пелерина, носеше триъгълна шапка, нахлупена ниско над маската. Знаеше точно откъде ще мине тя. А тя се приближаваше — все по-близо... и по-близо... Той изскочи неочаквано и Ариа изпищя, парализирана от страх. Едва успя да зърне профила му, преди да се обърне и да побегне с всички сили. Мъжът носеше страшната, зловеща маска bauta. И от черното, празно око на маската висяха три червени сълзи, които ѝ заприличаха на капки прясна кръв. Тя бягаше към Гранд Канал и площад „Пианата“, като се молеше там да има някой, който да ѝ помогне. Чуваше го зад себе си, той я настигаше... Сърцето ѝ биеше силно, тежко, стъпките идваха по-близо... по-близо... Чуваше оживлението на площада, нечии весели гласове, хора, които се смееха. О, слава богу, слава богу.

Изведнъж, неочаквано, той скочи върху нея. Една силна ръка обгърна врата ѝ изотзад, главата ѝ се наклони болезнено към гърба и тя се вгледа, ужасена, в острието на камата, което се приближаваше към гърлото ѝ.

— Не! — изпищя тя. — Не, не!

— Какво има? — извика глас през мъглата. — Какво става там?

— Помощ! — извика тя. — Помощ!

— Сигурно някой си прави шега — каза друг глас и двата гласа се засмяха. Ето, че очертанятията на двама мъже се появиха през мъглата. Идваха към тях.

Нападателят я пусна така внезапно, както я беше хванал, и изчезна в нощта. Като въздъхна облекчено, Ариа изтича по посока на гласовете, но те отново се бяха изгубили в мъглата.

— Помощ! — извика тя и пак хукна към площада и към Гранд Канал. — Помощ! Моля ви, нека някой ми помогне...

Спря се, сложила ръка на устата си, и се ослуша. Дали не беше игра на въображението ѝ? Или наистина чуваше стъпки зад себе си. О, господи, да, да... сега ги чуваше съвсем ясно. Мъжът тичаше и идваше по-близо, по-близо, по-близо... Тя нададе ужасен писък, обърна се и побягна. И връхлетя право върху човека с маската. Силните му ръце я стиснаха, тя почувства дъха му по лицето си... И отново видя трите яркочервени сълзи.

— Не! — прошепна Ариа безпомощно. — Моля ви, недейте... — Очите ѝ не се откъсваха от камата, която той държеше. Ръката му се стегна, готова за удар.

Изведнъж се чуха стъпки. Някой тичаше към тях. Той се дръпна назад, като извика ядосано. За втори път щяха да му попречат. Появиха се група мъже, също с черни пелерини, триъгълни шапки и маски bauta. Нападателят ѝ се обърна, за да побегне, и изпод пелерината на един от мъжете се появи дулото на пистолет. Тя изпищя отново, обхваната от силен ужас, и чу пистолетния изстрел. Нападателят ѝ извика силно и падна на земята.

Всичко се беше случило само за няколко секунди. Тя погледна проснатото на земята тяло, от чиито гърди течеше кръв, а после маскирания мъж, който го беше застрелял.

Каралдо погледна мъжа, когото току-що беше застрелял.

— Всичко е наред, Ариа — каза уморено той. — Вече си в безопасност. — Тя като че ли беше онемяла. Не успя да каже нищо. Втренчи поглед в пистолета и тихо заплака. — Няма от какво да се страхуваш — каза ѝ нежно Каралдо и свали маската си. Лицето му беше сиво като мъглата, а по челото му бяха избили капчици пот.

Очите му бяха изпълнени с болка. Изведнъж, без да издаде нито звук, той падна на земята в краката ѝ. И тя отново започна да пищи — един безкраен звук.

— Престани, Ариа, престани! — каза Майк и я прегърна. — Моля те, спри вече!

Тя потрепери в ръцете му.

— Каралдо... — прошепна. — Какво му има на него?

— Лодката ще го закара в болницата — каза той. — Ще се оправя.

— Трябваше да се срещна с Орландо — каза тя, като плачеше, сложила глава на гърдите му. — Той ме чака пред църквата. Бях почти стигнала, чувах музиката, когато...

Майк я пусна и отиде до тялото, което все така лежеше на земята. Двама от хората на Каралдо стояха над него.

— Свалете качулката и маската — каза той тихо.

Ариа гледаше, ужасена и онемяла, как свалиха качулката и отдолу се показва светлоруса коса. А после свалиха и маската.

— Моя бедна Ариа — каза ѝ нежно Майк, — страхувам се, че ти вече намери Орландо.

ГЛАВА 64

На Ариа дадоха успокоително и тя спа на другия ден до обяд. Едва по-късно, вечерта, след като тя отговори на въпросите на полицията, Майк можа да ѝ обясни какво всъщност се е случило. Тя седеше в леглото и беше бяла като възглавницата. По ръката и на врата ѝ имаше синини — там, където Орландо я беше стискал.

— Не разбирам — прошепна тя. — Мислех, че ме обича. Защо Орландо ще иска да ме убива? Аз толкова много го обичах.

— Обичала си създадения от теб образ — каза Майк. — Той не ти каза, че е претендент за наследството на Попи. — Очите на Ариа срещнаха неговите и той видя в тях безмерна изненада. — Трябва да благодариш на Каралдо, че откри истината за него. Той станал подозрителен, когато разбрал, че Орландо е скрил и от теб, и от него, това, че претендира за парите на Попи. И решил да проучи произхода му. Приказките на Орландо, че бил изгонен от училище заради момчешки лудории, се оказали лъжа. Той бил жестоко момче, на което доставяло удоволствие да измъчва другите момчета. На тринайсет години се опитал да убие един учител, като предизвикал пожар в къщата му. Защото учителят бил разбрал какъв е той и осведомил родителите му. Лекарите казали, че ангелската красота на Орландо е добро прикритие за изкривената му психика. Той бил психопат. Превъплъщавал се в две личности. Родителите му го изпратили в Италия не само за да учи изобразително изкуство, а и за да се отърват от него. Каралдо успял да научи, че по времето, когато ти чуваше стъпки и те следеше черното Пежо, Орландо уж отсъствал. А всъщност той те е следял. Той повредил спирачките на Клаудия, с която за кратко имал връзка. Не очаквал обаче, че там ще бъде и Перлуджи, когото имал намерение да убие по-късно. А ето, че Перлуджи бил обвинен в убийството на сестра си и го прибрали в затвора, където дори Орландо не можел да го достигне. Орландо не искал да дели с никого наследството. Когато Каралдо разбрал какво се е случило, използвал влиянието и връзките си, платил гаранцията на

Перлуджи — няколко милиона долара, за да може той да излезе от затвора. Мисля, че трябва още да знаеш, че подпомогнал бизнеса на Перлуджи с още няколко милиона долара. Сигурно е разбрал, че за Перлуджи смисълът на живота е бизнесът. Каралдо е мил и добър човек, Ариа. Перлуджи също беше на вашето парти. Ако Каралдо не беше успял да застреля Орландо, той щеше да го направи. Искаше да отмъсти за сестра си, но Каралдо го изпревари.

— Парите на Попи са проклятие! — каза шепнешком Ариа.

— Не е вярно — възрази Майк. — Ако Орландо беше с ума си, нищо от това нямаше да се случи. Не е справедливо да обвиняваме Попи. Искаш ли да ти разкажа нейната история?

Ариа поклати глава.

— Не, вече не искам нищо да знам. По-добре никога да не бях срещала Орландо. А сега, заради мен, Каралдо е болен. Мама каза, че е сърдечен удар.

— Каралдо от много време има сериозни проблеми със сърцето. Ти не бива да се самообвиняваш. Това можеше да се случи по всяко време, беше неизбежно.

Ариа тревожно закърши ръце.

— Но Каралдо ми спаси живота и може да умре заради мен. — Тя го погледна, очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Трябва да отида при него, Майк. Искам да му благодаря.

— Утре — обеща ѝ той. — Сега трябва да си починеш.

В болничната стая беше много тихо. Чуваше се само бръмченето на апаратите. Екранът на монитора потрепваше неспокойно, като сърцето му. Каралдо изпитваше силна болка в гърдите и знаеше, че малките бели хапчета няма да помогнат този път. Затвори очи и се замисли за живота си. Питаше се дали беше взел правилното решение преди години, когато беше станал официално осиновеният син на Франко Малвази. Какво беше спечелил от това? Богатство, което не можеше да докосне, и съзнание, с което не можеше да живее. Но Франко му беше дал образование, беше го направил цивилизован човек, беше го научил на всичко, което знаеше за любимите си неща в света, и с тези знания Каралдо беше постигнал успех и някакъв вид щастие. Беше спечелил собствено състояние, което щеше да остави на

Ариа. Щеше да е достатъчно, за да ѝ даде така желаната свобода. Тя щеше да изпълни съдбата си, така както трябваше да направи и Паоло, ако имаше възможност.

Беше си мислил, че е постъпил много умно, когато, след смъртта на Малвази, беше убил враговете му. Мислеше, че е успял да си осигури свобода. Да, той ходеше където пожелае, беше обиколил целия свят, но въпреки успеха си в обществото нямаше нито един човек, когото да нарече свой приятел. Беше в затвора на своята самота. От това, от себе си и от положението си на шеф на мафията не можеше да избяга. Само с Паоло го свързваше истинско приятелство и, за благодарност, той искаше да се грижи за дъщеря му. Но не беше очаквал, че ще се влюби в нея. Искеше да я има до себе си. Не беше честно спрямо нея, сега знаеше това, но пък неговата егоистичност щеше да ѝ осигури свободата. Ирония беше това, че момичето, в което той се влюби, на свой ред се влюби в правнука на Франко Малвази. Защото, ако Франко знаеше, че има син, Орландо, а не Каралдо, щеше да наследи империята. А той щеше да живее като обикновен човек в Неапол. Такива са обратите на съдбата.

Чу, че някой влиза в стаята. Разбра, че е Ариа дори преди да отвори очи. Познаваше леките ѝ стъпки, аромата на косата ѝ. Тя се наведе да го целуне. Той отвори очи и ѝ се усмихна.

— Много мило, че дойде да ме видиш — каза шепнешком той, но тя просто стоеше и го гледаше, шокирана от бледнината и слабия му глас. — Седни за малко при мен. Искам да говоря с теб.

Ариа остави цветята, които носеше, на масата и седна до леглото.

— Как си? — попита го тя тревожно.

— Кой би могъл да каже? — каза Каралдо с усмивка. — От две години насам лекарите казват, че умирам.

— Не! — извика тя. — Не може да е истина, сигурно има нещо, което може да се направи...

— Ариа — каза той нежно, — бил съм при най-добрите специалисти в света. Ако можеше да се направи нещо, щеше вече да е направено.

Тя скри лицето си в ръце и заплака тихо, а неговите очи се напълниха с тъга.

— Не плачи — каза той. — Няма да си замина точно сега. Аз живях в свят, различен от твоя. Свят, изпълнен с насилие и злини, но ти обещавам, че ти никога няма да се докоснеш до него. Баща ти знаеше истината и въпреки това ми даде приятелството си. Обичах го заради това, а сега обичам теб, неговата дъщеря.

— Не съм знаела — прошепна тя тъжно. — Не съм разбрала. Сега разбирам каква егоистка съм била и колко несправедлива към теб съм била!

— А нима би могло да бъде иначе — попита той. — Ти си младо момиче, което търси романтичната любов. Сега знам, че не е бивало да те моля за любовта ти. — Ариа наведе глава и втренчи поглед в ръцете му, които лежаха немошно върху одеялото. Той, който някога беше силен и властен, сега беше крехък и уязвим. И безпомощен. — Когато си отида — продължи той, — моето лично богатство ще остане на теб — моята колекция от картини, галериите ми, къщите ми, всичко. За майка ти също ще се грижат, уредил съм това с адвокатите си, така че ти ще бъдеш свободна. Бих искал да ръководиш галериите ми, Ариа. Те са единственото хубаво нещо в живота ми.

— Моля те — прошепна тя, като взе ръката му в своята. — Не ми говори такива неща. Ти ще се справиш и още дълго ще ръководиш галериите си. Обещавах ли да се справиш?

Сините ѝ очи го гледаха тревожно, а той си помисли за това, колко красива е тя. Тя и баща ѝ бяха единственият свеж полъх в живота му.

— Съжалявам за Орландо — каза той.

— Не знаех, че е правнук на Попи. Майк ми каза.

— Орландо нямаше доказателство за това. Майк го намери. Но това сега не е важно.

Болката отново разкъсваше гърдите му. Капки пот избиха по челото му. Той затвори очи и задиша учестено. Зелените линии на монитора започнаха да подскачат и Ариа тревожно каза:

— Уморявам те. Не бива да говориш повече. — След малко той като че ли се поотпусна и тя каза: — Дойдох да ти благодаря, че спаси живота ми. Но думите не са достатъчни. Премислих всичко и ако все още искаш, съм готова да се омъжа за теб.

Той ѝ се усмихна немошно.

— Ти си като баща си, Ариа — каза ѝ нежно.

Тя остана дълго време при него, държеше ръцете му в своите, докато той заспа. Тогава тя се наведе над него и го целуна нежно по устните, а после си тръгна.

Антъни Каралдо получи силен сърдечен удар малко преди зората да пукне. Преди слънцето да изгрее, той беше мъртъв. Стотици хора присъстваха на погребението му, макар малцина да скърбяха за него. Но сълзите по бузите на Ариа бяха искрени. Тя нежно положи на ковчега свежите цветя, които носеше, наведе глава и заплака, без да вижда каквото и да било.

ГЛАВА 65

Майк отвори бутилката шампанско, а Лорийн побърза да сложи чашата си отдолу.

— Не бива да го пилеем — каза тя и се засмя. — Толкова е хубаво!

— От там, откъдето дойде това, има още много — каза той. — За кого ще вдигнем тост първо? За Марая, за Попи Малъри или за теб?

Тя остави чашата си настрани и се замисли.

— За нито един от изброените — каза най-накрая. — Ще вдигнем тост за теб, защото ти откри истината. Ако не беше ти, нямаше да знам истината за Марая и за себе си.

— Значи ще вдигнем тост за Марая — започна да спори той. — Защото тя ме поведе по вярната следа. Когато разбрах, че странното поведение на Елена се дължи всъщност на глухота, разбрах, че може би същото нещо ме озадачава и в Марая. Виждах в очите ѝ, че е интелигентна и жива, а не издаваше нито звук. И ето, че докторите потвърдиха, че тя е глуха. Като помнех, че Елена носи името Малъри като второ име, аз проследих имената в твоята библия... Не ми трябваше много време, за да сверя доказателствата, рождените дати, датите на смъртта и датите на сключване на браковете. Просто започнах с теб и се върнах назад. И стигнах до Елена. Детето на Елена се казвало Мери Малъри Джеймс. Виждаш ли, и това успях да откроя. Но не съжалявам за положения труд, защото това ми даде възможност да опозная Попи Малъри. Тя живяла, водена от сърцето, а не от разума. И когато катастрофите в живота я настигали, тя събирала парчетата от разпиляното и продължавала нататък. Някак си се справяла. Твърда и непоколебима, такава била тя.

Лорийн го погледна, сериозна.

— А сега ще вдигнем тост за Попи.

— За Попи — съгласи се Майк. Изпиха и тези чаши, а после той каза: — Време е да вдигнем тост и за Лорийн Хънтър, наследницата на семейство Малъри.

Лорийн въздъхна.

— Струва ми се, че ще имам нужда от много шампанско. Защото, като мисля за всички тези пари, ставам извънредно сериозна и загрижена.

— Ще имаш помощта на Либер. Той ще ти дава добри съвети.

— Има едно нещо, което искам да направя. Спомняш ли си, че Перлуджи искал да основе фондация на името на сестра си? Ти ми го каза. Бих искала да основа фондация, която да подпомага бездомни деца и млади хора. Може да основем клон, кръстен на името на Клаудия, който да подпомага образованието им. Та само допреди няколко дни аз бях една от тези, които искаха, но не можеха да постъпят в колеж.

— Това е добро, хубаво нещо, Лорийн — каза той.

Погледнаха към Марая, която си играеше щастливо с плюшеното мече. — Знаем, че проблемът със слуха ѝ е сериозен — каза Лорийн, — но лекарите твърдят, че след операцията ще възвърне слуха си частично. Ще я научим да чете по устните и всичко ще бъде наред. Слава богу, че бедата не е по-голяма и че на ума ѝ нищо му няма. Сега ще мога да плащам на лекарите и на детегледачките. — Тя въздъхна.

— А какви са твоите планове? — попита я той и срещна погледа ѝ.

— Ще постъпя в „Станфорд“ — каза тя, изпълнена с нетърпение. — Ще си купя къща близо до университета и ще наема гледачка за Марая. — Тя го погледна с благодарност.

— Попи Малъри никога няма да узнае колко ценен за мен е нейният подарък. Защото това си е подарък, нали? Не съм направила нищо, за да го заслужи.

— Нека просто кажем, че парите са попаднали при когото трябва — каза Майк и ѝ се усмихна. — Странно е, Лорийн, но тъкмо си мислех, че тук, в Калифорния, е много приятно. Може и аз да си купя къща тук. Попи помогна и на мен — написването на книгата ще ми донесе доста пари. Може да бъдем и съседи. А когато ти се освободиш от младите и нетърпеливи студенти, ще идваш да ме виждаш, нали? Може дори да вечеряме заедно понякога, какво ще кажеш?

— Много бих искала — каза Лорийн, а сините ѝ очи блестяха също като тези на Попи, когато тя се влюбваше — преди толкова много години.

ЕПИЛОГ

1957

Дори сега, когато беше старица, живееща в уединение в своята вила в Италия, Попи ясно си спомняше маковете, на които беше кръстена в седмицата, когато се роди. Разбира се, всички ѝ повтаряха, че това не е възможно, че толкова малките деца дори не виждат, но тя ги виждаше пред себе си. После полето беше засадено с жито и там никога вече не цъфнаха макове. Как би могла тогава да си ги спомня толкова живо?

Като затвореше очи, тя си припомняше колко хубаво ѝ беше в майчините прегръдки, можеше отново да долови аромата на нейната кожа, можеше отново да усети как се поклаща в нейните ръце през полето от аленочервени макове. Спомняше си дори как споделяше с майка си удоволствието, което и двете изпитваха, когато видеха цветовете им.

Тази история тя често разказваше на Лучо. С напредването на възрастта разказваше на папагала само щастливите си спомени, но нещастните Лучо беше чул преди. Той знаеше какъв е бил целият ѝ живот, познаваше всичките ѝ тайни.

Попи рядко разговаряше с жените, които идваха от селото, за да чистят вилата. Мразеше мебелите във всичките ѝ трийсет и две стаи.

— Само червен плюш и кадифе — казваше тя на Лучо.

Жените сами приготвяха храната си и въобще сами се грижеха за нуждите си. Попи подозираше, че я крадат, но пет пари не даваше, защото те сигурно имаха дузини гърла за хранене у дома си. А тя отново беше съвсем сама. Самотна жена, и много уморена. Жена, която задрямваше по всяко време и сънуваше мечтите си. Жена, която, когато заспиваше нощем, се надяваше, че няма да се събуди на сутринта.

Високият чужденец спря колата си до обраслите с мъх стълбове, които подпиряха портата. Бутна я колебливо, но тя се отвори само на

инч-два, колкото да се промъкне човек. Вилата едва се виждаше, скрита зад избуялата зеленина. Той изправи решително рамене и тръгна по алеята, обрасла с бурени.

Изкачи бързо входните стъпала и натисна звънеца. Пъхна ръце в джобовете си. Имаше вид на човек, който не знае какво да прави и се чуди дали да не промени взетото решение. Извади вестник от джоба си и прочете: „Малъри, вила Кастелето, Венето, Италия. Попи почина на седемдесет и седем години. Но все така е обичана от своя приятел Франко“. Отвътре се чуха стъпки и вратата се отвори. През нея надникна селянка, наметнала черен шал на главата си.

— *Che desidera?* — попита тя.

Той ѝ каза, че би искал да узнае нещо за жената, която е живяла тук, защото била негова отдавна изгубена роднина. Искал да знае, каза той, къде е погребана. Жената го гледа известно време, преценявайки го. После бавно отвори вратата. Той влезе и видя, че огледалата са завити с черен плат, а завесите са дръпнати.

— Жалко, че закъсняхте за погребението. Погребах я в гробището до селото. Дойде един мъж, който се погрижи за всичко. Той и аз бяхме единствените, които я изпратиха до гроба. Ако бяхте дошли по-рано, щяхме да сме трима. — Тя като че ли го укоряваше. — Адвокатът взе папагала, каза, че ще го даде на някого. Той беше единственото нещо, което тя обичаше. Бедната малка душичка!

Тя се прекръсти, а той измърмори една молитва, обърна се и тръгна обратно по алеята.

— Жалко, че закъсняхте — извика тя след него. — При мадам никога не идваха посетители. Тя щеше да се зарадва...

Гробището беше оградено от четири стени. Гробовете бяха спретнати, повечето от тях — украсени със статуи. На всеки кръст беше изрисуван обликът или на Богородица, или на Христос, на всеки паметник имаше снимка на човека, който почиваше в гроба. В средата на гробището имаше няколко гроба, чиято украса беше по-богата, и той отиде при тях. Разгледа ги внимателно, но нито един от тях не беше на Попи.

Нейното местенце беше в слънчевото ъгълче до далечната стена. Беше съвсем простичко — обградено с розов мрамор, с паметник, на който бяха изписани името ѝ, датата на раждането и датата на смъртта ѝ. И още: „В памет на любимата“. Върху гроба беше положена свежа

гардения, тъмнозелените ѝ листа бяха още влажни и блестяха, а цветето имаше цвета на току-що издоено мляко.

Роугън прокара уморено длани през косата си, която вече започваше да сивее. Остана така, загледан в гроба, известно време, а после излезе тихо от гробището, без да погледне нито веднъж назад. Качи се в колата си и веднага потегли.

Издание:

Елизабет Адлър. Богатите ще наследят

Американски. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2000

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 954-17-0195-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.